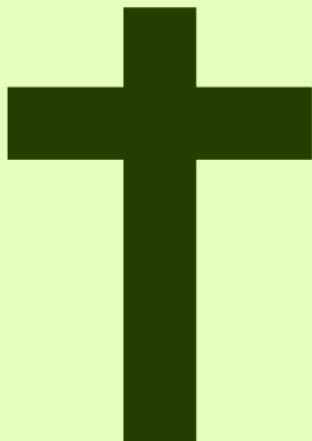

Новы Запавет і Кнігі
Старога Запавету

Belarusian New Testament and Books of Old Testament

Новы Запавет і Кнігі Старога Запавету

Belarusian New Testament and Books of Old Testament

copyright © 2016 John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Language: беларуская

Contributor: John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Новы Запавет і Кнігі Старога Запавету

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share, redistribute, or adapt this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not use this work for commercial purposes.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2021-05-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 13 Jun 2025 from source files dated 29 Jan 2022

64be8e54-78c4-5277-8d28-9fc3e21a8e86

Contents

МАЦЬВЕЯ	1
МАРКА	45
ЛУКІ	73
ЯНА	120
ДЗЕІ	155
РЫМЛЯНАЎ	200
1 КАРЫНЦЯНАЎ	218
2 КАРЫНЦЯНАЎ	236
ГАЛЯТАЎ	248
ЭФЭСЦАЎ	255
ФІЛІПЯНАЎ	261
КАЛАСЯНАЎ	266
1 ТЭСАЛОНЦАЎ	270
2 ТЭСАЛОНЦАЎ	274
1 ЦІМАФЕЯ	277
2 ЦІМАФЕЯ	282
ЦГА	286
ФІЛІМОНА	288
ГЕБРАЯЎ	289
ЯКУБА	303
1 ПАСЛАНЬНЕ	308
2 ПАСЛАНЬНЕ	313
1 ЯНА	317
2 ЯНА	322
3 ЯНА	323
ЮДЫ	324
АДКРЫЦЬЦЁ	326

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕ МАЦЬВЕЯ

¹ Кніга радаводу Ісуса Христа, Сына Давіда, Сына Абрагама:

² Абрагам нарадзіў Ісаака; Ісаак нарадзіў Якуба; Якуб нарадзіў Юду і братоў ягоных;

³ Юда нарадзіў Пэрэса і Зару ад Тамар; Пэрэс нарадзіў Эсрому; Эсрому нарадзіў Арама;

⁴ Арам нарадзіў Амінадава; Амінадаў нарадзіў Наасона; Наасон нарадзіў Сальмона;

⁵ Сальмон нарадзіў Боаза ад Рахаў; Боаз нарадзіў Абэда ад Рут;

⁶ Абэд нарадзіў Есэя; Есэй нарадзіў Давіда валадара; Давід валадар нарадзіў Салямана ад Урыявай;

⁷ Салямон нарадзіў Рабаама; Рабаам нарадзіў Абію; Абія нарадзіў Асу;

⁸ Аса нарадзіў Ясафата; Ясафат нарадзіў Ярама; Ярам нарадзіў Озію;

⁹ Озія нарадзіў Ёатама; Ёатам нарадзіў Ахаза; Ахаз нарадзіў Эзэкію;

¹⁰ Эзэкія нарадзіў Манасу; Манаса нарадзіў Амона; Амон нарадзіў Ёсію;

¹¹ Ёсія нарадзіў Ёакіма; Ёакім нарадзіў Ехонію і братоў ягоных перад перасяленнем у Бабілон.

¹² А паслья перасялення ў Бабілон Ехонія нарадзіў Салятыэля; Салятыэль нарадзіў Зэрубабэля;

¹³ Зэрубабэль нарадзіў Абіюда; Абіюд нарадзіў Эліякіма; Эліякім нарадзіў Азора;

¹⁴ Азор нарадзіў Садока; Садок нарадзіў Ахіма; Ахім нарадзіў Эліюда;

¹⁵ Эліюд нарадзіў Элеазара; Элеазар нарадзіў Маттана; Маттан нарадзіў Якуба;

¹⁶ Якуб нарадзіў Язэпа, мужа Марыі, ад якой нарадзіўся Ісус, называны Христос.

¹⁷ Гэтак усіх пакаленіняў ад Абрагама да Давіда чатырнаццаць пакаленіняў; ад Давіда да перасялення ў Бабілон чатырнаццаць пакаленіняў; і ад перасялення ў Бабілон да Христа чатырнаццаць пакаленіняў.

¹⁸ Нараджэнне Ісуса Христа было вось як: па заручынах маці Яго Марыі з Язэпам, раней, чым яны зыйшліся, выявілася, што яна цяжарная ад Духа Святога.

¹⁹ Язэп, муж ейны, будучы праведным і ня хочучы агаласіць яе, хацеў цішком адпусьціць яе.

²⁰ Але, калі ён падумаў гэтае, вось, анёл Госпадаў зъявіўся яму ў-ва съне і сказаў: «Язэп, съне Давідаў! Ня бойся прыняць Марью, жонку тваю, бо Тое, што нарадзілася ў ёй, ёсьць ад Духа Святога.

²¹ Вось жа народзіць Сына, і дасі Яму імя Ісус, бо Ён збавіць народ Свой ад грахоў іхніх».

²² А ўсё гэтае сталася, каб споўнілася сказанае Госпадам праз прарока, які кажа:

²³ «Вось, Дзева прыйме ва ўлоньне і народзіць Сына; і дадуць Яму імя Іммануэль, гэта значыць: З намі Бог».

²⁴ Устаўши зо-сну, Язэп зрабіў, як загадаў яму анёл Госпадаў, і прыняў жонку сваю,

²⁵ і не спазнаў яе, аж нарадзіла

Сына свайго Першароднага, і ён даў Яму імя Ісус.

Мц 2

¹ Калі ж Ісус нарадзіўся ў Бэтлееме Юдэйскім у дні валадара Ірада, прыйшлі ў Ерусалім мудрацы з усходу і кажуць:

² «Дзе народжаны Валадар Юдэйскі? Бо мы бачылі зорку Ягоную на ўсходзе і прыйшлі пакланіцца Яму».

³ Пачуўшы гэтае, Ірад валадар стрывожыўся, і ўвесь Ерусалім з ім.

⁴ І, сабраўшы ўсіх першас্বятароў і кніжнікаў народу, пытаяўся ў іх, дзе павінен нарадзіцца Хрыстос.

⁵ Яны ж сказалі яму: «У Бэтлееме Юдэйскім, бо гэтак напісана праз прарока:

⁶ “І ты, Бэтлеем, зямля Юды, нічым ня меншы за ваяводзвы Юды, бо з цябе выйдзе Правадыр, Які будзе пасьвіц народ Мой, Ізраіль”».

⁷ Тады Ірад, цішком паклікаўшы мудрацоў, выведаў ад іх час зьяўленъня зоркі.

⁸ І, паслаўшы іх у Бэтлеем, сказаў: «Пайдзіце, добра даведайцеся пра Дзіцятка і, калі знайдзеце, паведаміце мне, каб і я, пайшоўшы, пакланіўся Яму».

⁹ Яны, выслушахаўшы валадара, пайшлі. І вось, зорка, якую бачылі яны на ўсходзе, ішла перад імі, пакуль, прыйшоўшы, не спынілася над [месцам], дзе было Дзіцятка.

¹⁰ Убачыўшы зорку, яны ўзрадаваліся радасцю вельмі вялікаю.

¹¹ І, увайшоўшы ў дом, убачылі Дзіцятка з Марыяй, маці Ягонай, і, упаўшы, пакланіліся

Яму; і, адчыніўшы скарбы свае, прынесълі Яму падарункі: золата, ладан і сымірну.

¹² І, меўшы ў съне слова не варочацца да Ірада, іншым шляхам адыйшлі ў краіну сваю.

¹³ Калі ж яны адыйшлі, вось, анёл Господаў зъяўляеца ў съне Язэпу і кажа: «Устань, вазьмі Дзіцятка і маці Ягоную, і бяжы ў Эгіпет, і будзь там, пакуль не скажу табе; бо Ірад мае шукаць Дзіцятка, каб загубіць Яго».

¹⁴ Ён устаў уначы, узяў Дзіцятка і маці Ягоную, і пайшоў у Эгіпет.

¹⁵ І там быў да съмерці Ірада, каб збылося сказанае Госпадам праз прарока, які кажа: «З Эгіпту паклікаў Я сына Майго».

¹⁶ Тады Ірад, убачыўшы, што мудрацы з яго пасъмляліся, вельмі разгневаўся і паслаў забіць ўсіх дзяцей у Бэтлееме і ўсіх ваколіцах яго, ад двух гадоў і малодшых, паводле часу, які даведаўся ад мудрацоў.

¹⁷ Тады збылося сказанае праз прарока Ярэмію, які кажа:

¹⁸ «Голос у Раме чутны, плач, і галашэнъне, і лямант вялікі; Рахель плача па дзецах сваіх і на хоча суцешыцца, бо іх няма».

¹⁹ А пасля съмерці Ірада, вось, анёл Господаў у съне зъяўляеца Язэпу ў Эгіпце

²⁰ і кажа: «Устань, вазьмі Дзіцятка і маці Ягоную і ідзі ў зямлю Ізраіля, бо памерлі тыя, што шукалі душы Дзіцяці».

²¹ Ён устаў, узяў Дзіцятка і маці Ягоную, і прыйшоў у зямлю Ізраіля.

²² А пачуўшы, што ў Юдэі пануе Архелай замест Ірада, бацькі свайго, пабаяўся туды ісьці;

але, атрымаўшы слова ў съне, пайшоў у межы Галілейскія.

23 І, прыйшоўшы, асеў у горадзе, званым Назарэт, каб споўнілася сказанае праз прарокаў, што Ён Назарэем назавеца.

Мц 3

1 У тыя дні прыходзіць Ян Хрысціцель, абвяшчаючы ў пустыні Юдэйскай

2 і кажучы: «Навярніцеся, бо наблізілася Валадарства Нябеснае».

3 Бо ён той, пра якога сказаў прарок Ісая: «Голос таго, хто кліча ў пустыні: Падрыхтайце шлях Госпаду, простымі рабіце съцежкі Яму».

4 Сам жа Ян меў адзеньне з вярблюдавага воласу і скураны пояс на паясьніцы сваёй, а ежаю яго была саранча і дзікі мёд.

5 Тады выходзілі да яго Ерусалім, і ўся Юдэя, і ўсе ваколіцы Ярдану,

6 і хрысціліся ў яго ў Ярдане, вызнаючы грахі свае.

7 А ўбачыўшы мноства фарысэяў і садукеяў, якія ішлі да яго хрысціцца, сказаў ім: «Спраджэнні яхідны, хто навучыў вас уцякаць ад будучага гневу?

8 Учыніце ж плод, годны навяртанья,

9 і ня думайце гаварыць у думках сваіх: “Бацьку маём Абрагама”; бо кажу вам, што Бог можа з камянёў гэтых падняць дзяцей Абрагаму.

10 Ужо і сякера ля кораня дрэваў ляжыць; дык кожнае дрэва, якое не дae добрага плоду, съсякаюць і кідаюць у агонь.

11 Я хрышчу вас у вадзе на навяртаньне, але Той, Хто ідзе за мною, дужэйшы за мяне, і я ня варты несьці сандалы Ягоныя. Ён будзе хрысьціць вас у Духу Святым і ў агні.

12 Веялка Ягоная ў руцэ Ягонаі, і Ён ачысьціць гумно Сваё, і зъярэ пшаніцу Сваю ў съвіран, а салому спаліць агнём нязгасным».

13 Тады прыходзіць Ісус з Галілеі на Ярдан да Яна хрысціцца ў яго.

14 Ян жа ўстрымліваў Яго, кажучы: «Мне трэба хрысціцца ў Цябе, а Ты прыходзіш да мяне?»

15 А Ісус, адказваючы, сказаў яму: «Пакінь цяпер; бо гэтак нам належыць споўніць усякую праведнасць». Тады дапускае Яго.

16 І, ахрысціўшыся, Ісус адразу ж выйшаў з вады, і вось, расчынілася Яму неба, і ўгледзеў Духа Божага, Які зыходзіў, як голуб, і прыходзіў на Яго.

17 І вось, голас з неба, які казаў: «Гэта ёсьць Сын Мой улюблёны, у Якім маю ўпадабанье».

Мц 4

1 Тады Ісус заведзены быў Духам у пустыню дзеля спакушванья праз д'ябла,

2 і, прапасціўшы сорак дзён і сорак начэй, нарэшце згаладнеў.

3 І, падыйшоўшы да Яго, спакуснік сказаў: «Калі Ты — Сын Божы, скажы, каб камяні гэтая сталіся хлябамі».

4 Ён жа, адказваючы, сказаў яму: «Напісана: “На хлебам адным будзе жыць чалавек, але ўсякім словам, што выходзіць з вуснаў Божых”».

5 Потым бярэ Яго д'ябал у сьвяты горад, і стаўляе на вільчаку сьвятыні,

6 і кажа Яму: «Калі Ты — Сын Божы, кінься ўніз, бо напісана: “Анёлам Сваім загадае пра Цябе, і на руках панясуць Цябе, каб не спатыкнуўся аб камень нагою Тваёю”».

7 Ісус сказаў яму: «Ізноў жа напісана: “Не спакушай Господа, Бога твойго”».

8 Ізноў бярэ Яго д'ябал на вельмі высокую гару, і паказвае Яму ўсе валадарствы сьвету і славу іх,

9 і кажа Яму: «Усё гэта дам Табе, калі, упаўшы, паклонішся мне».

10 Тады Ісус кажа яму: «Адыйдзі ад Мяне, шатан! Бо напісана: “Госпаду, Богу твайму, пакланяйся, і Яму аднаму служы”».

11 Тады пакідае Яго д'ябал; і вось, анёлы прыступіліся, і служылі Яму.

12 А пачуўшы, што Ян у вязьніцы, Ісус адыйшоў у Галілею.

13 І, пакінуўшы Назарэт, прыйшоў і асеў у Капэрнауме прыморскім, у гарадах Забулёна і Нэфталі,

14 каб споўнілася сказанае праз прарока Ісаю, які кажа:

15 «Зямля Забулёна і зямля Нэфталі, на дарозе прыморской за Ярданам, Галілея паганская, 16 народ, які сядзеў у цемры, убачыў сьвяতло вялікае, і тым, што сядзелі ў краіне і ценю съмерці, сьвяতло зазъязла».

17 З таго часу Ісус пачаў авбяшчаць і казаць: «Навярніцеся, бо наблізілася Валадарства Нябеснае».

18 Праходзячы ж недалёка мора

Галілейскага, Ён убачыў двух братоў, Сымона, называнага Пятром, і Андрэя, брата ягонага, якія закідалі сеткі ў мора, бо яны былі рыбаловы, 19 і кажа ім: «Ідзіце за Мною, і Я зраблю вас лаўцамі чалавекаў». 20 І яны адразу, пакінуўшы сеци, пайшлі за Ім.

21 Ідучы адтуль далей, убачыў Ён другіх двух братоў, Якуба Зэбэдэявага і Яна, брата ягонага, у чаўне з Зэбэдэем, бацькам іхнім, якія правілі сеци свае, і паклікаў іх.

22 І яны адразу, пакінуўшы човен і бацьку свайго, пайшлі за Ім.

23 І хадзіў Ісус па ўсёй Галілеі, навучаючы ў сінагогах іхніх і авбяшчаючы Эвангельле Валадарства, і аздараўляючы ўсякую хваробу і ўсякую немач у народзе.

24 І прайшлі пра Яго чуткі па ўсёй Сірыі, і прыводзілі да Яго ўсіх нядужых, з рознымі хворасцямі і пакутамі, і апанаваных дэмманамі, і люнатыкаў, і спараліжаваных, і Ён іх аздараўляў.

25 І ішлі за Ім шматлікія натоўпы з Галілеі, і Дэканалю, і Ерусаліму, і Юдэі, і з таго боку Ярдану.

Мц 5

1 Убачыўшы натоўпы, Ён узышоў на гару, і, калі сеў, падышлі да Яго вучні Ягоныя.

2 І Ён, расчыніўшы вусны Свае, навучаў іх, кажучы:

3 «Шчасльвия ўбогія духам, бо іх ёсьць Валадарства Нябеснае.

4 Шчасльвия тыя, што плачуць, бо яны будуць суцешаныя.

5 Шчасльвия ціхія, бо яны возьмуць у спадчыну зямлю.

6 Шчасльвия тыя, што станецца ўсё.

прагнуць і смагнуць праведнасьці,¹⁹ Вось жа, хто парушыць
бо яны будуць насычаныя.

7 Шчасльвия міласьцівия, бо
яны будуць памілаваныя.

8 Шчасльвия чыстыя сэрцам,
бо яны Бога ўбачаць.

9 Шчасльвия міратворцы, бо
яны сынамі Божымі будуць
названыя.

10 Шчасльвия тыя, каго
перасъледуюць за праведнасьць,
бо іх ёсьць Валадарства
Нябеснае.

11 Шчасльвия вы, калі дзеля
Мяне будуць зьневажаць вас, і
перасъледаваць, і казаць усякае
злое слова хлусъліва.

12 Радуйцяся і весяліцяся,
бо вялікая нагарода вашая ў
небе; бо так перасъледавалі
прапоркаў, якія былі раней за
vas.

13 Вы — соль зямлі. Калі ж соль
згубіць сілу, то чым зробіш яе
салёнаю? Яна ўжо ні на што не
надаецца, хіба толькі выкінуць
яе вон на патаптанье людзям.

14 Вы — съятло съвету. Ня
можа схавацца горад, які стаіць
на вяршыні гары.

15 Ніхто не запальвае
съвечку, каб паставіць яе пад
пасудзінай, але на съвечніку, і
яна съвеціць усім, хто ёсьць у
доме.

16 Гэтак няхай съятло вашае
съвеціць перад людзьмі, каб
яны бачылі вашыя добрыя
справы і славілі Айца вашага,
Які ў небе.

17 Ня думайце, што Я прыйшоў
парушыць Закон ці Прапоркаў;
не парушыць прыйшоў Я, але
споўніць.

18 Бо сапраўды кажу вам:
пакуль не праміне неба і зямля,
аніводная ёта ці рыска не
праміне з Закону, пакуль ня

адно з гэтых найменшых
прыказаньняў і навучыць
гэтamu людзей, той найменшым
названы будзе ў Валадарстве
Нябесным; а хто выканае і
навучыць, той вялікім названы
будзе ў Валадарстве Нябесным.
20 Бо кажу вам: калі
праведнасьць вашая не
перавысіць [праведнасьці]
кніжнікаў і фарысэяў, вы
ня ўвойдзеце ў Валадарства
Нябеснае.

21 Вы чулі, што сказана
старадаўным: “Не забівай, а
хто заб’е, падлягае суду”.

22 А Я кажу вам, што ўсякі,
хто гневаецца на брата свайго
дарэмна, падлягае суду; а хто
скажа брату свайму: “Рака”,
падлягае сынэдрывéну, а хто
скажа: “Дурань”, падлягае
геенъне вогненай.

23 Дык калі ты прынясеш
дар твой на ахвярнік, і там
узгадаеш, што брат твой мае
нешта супраць цябе,

24 пакінь дар твой перад
ахвярнікам і пайдзі перш
пагадзіся з братам тваім, а
тады, прыйшоўши, прынясі дар
твой.

25 Пагадзіся з супраціўнікам
тваім хутчэй, пакуль ты яшчэ ў
дарозе з ім, каб супраціўнік не
аддаў цябе судзьдзі, а судзьдзя
не аддаў бы цябе паслугачу, і
ня быў ты кінуты ў вязніцу.

26 Сапраўды кажу табе: ты
ня выйдзеш адтуль, пакуль не
аддасі апошняга кадранта.

27 Вы чулі, што сказана
старадаўным: “Не чужалож”.

28 А Я кажу вам, што ўсякі, хто
глядзіць на жанчыну, жадаочы
яе, ужо чужаложыць з ёю ў

сэрцы сваім.

29 Калі ж правае вока тваё згаршае цябе, вырві яго і кінь ад сябе, бо лепш табе, каб загінуў адзін з членаў тваіх, а ня ўсё цела тваё было ўкінута ў геенну.

30 І калі правая рука твая згаршае цябе, адсячы яе і кінь ад сябе, бо лепш табе, каб загінуў адзін з членаў тваіх, а ня ўсё цела тваё было ўкінута ў геенну.

31 Сказана таксама, што, калі хто разлучаецца з жонкаю сваёю, няхай дасьць ёй развод.

32 А Я кажу вам: хто разлучаецца з жонкаю сваёю не з прычыны распusty, той робіць яе чужаложніцай, і хто жэніцца з разъведзенай, той чужаложыць.

33 Яшчэ чулі вы, што сказана старадаўным: “Не прысягай фальшыва, але спаўняй перад Госпадам прысягі твае”.

34 А Я кажу вам: не прысягай зусім, ані небам, бо яно — пасад Божы;

35 ані зямлёю, бо яна — падножжа ног Ягоных, ані Ерусалімам, бо ён — горад вялікага Валадара;

36 ані галавою сваёю не прысягай, бо ня можаш аніводнага воласу зрабіць белым ці чорным.

37 Але няхай будзе слова вашае: “Так, так”, “Не, не”, а што больш таго, тое ад злога.

38 Вы чулі, што сказана: “Вока за вока і зуб за зуб”.

39 А Я кажу вам: не праціўцеся злому, але, хто ўдарыць цябе ў правую шчаку тваю, павярні да яго і другую,

40 і хто захоча судзіцца з табою і ўзяць у цябе вопратку, аддай

яму і шаты;

41 і хто прымусіць цябе ісьці з ім адну мілю, ідзі з ім дзьве.

42 Таму, хто просіць у цябе, дай, і ад таго, хто хоча ў цябе пазычыць, не адварочвайся.

43 Вы чулі, што сказана: “Любі бліжняга твойго і ненавідзь ворага твойго”.

44 А Я кажу вам: любіце ворагаў ваших, дабраслаўляйце тых, якія праклінаюць вас, рабіце дабро тым, якія ненавідзяць вас, і маліцесь за тых, якія крыўдзяць вас і перасъедаюць вас,

45 каб сталіся вы сынамі Айца вашага, Які ў небе, бо Ён узынімае сонца Сваё над добрымі і злымі і спасылае даждж на праведных і няправедных.

46 Бо калі вы любіце тых, якія вас любяць, якая вам нагарода? Ці ж ня так робяць і мытнікі?

47 І калі вы вітаеце толькі братоў ваших, што асаблівае рабіце? Ці ж не такім чынам робяць і мытнікі?

48 Дык будзьце ж дасканалымі, як дасканалы Айцец ваш, Які ў небе.

Мц 6

1 Сыцеражыцца, не рабіце міласьціны вашае перад людзьмі з тым, каб яны бачылі вас, бо тады ня будзеце мець нагароды ад Айца вашага, Які ў небе.

2 Калі ж даеш міласьціну, не трубі перад сабою, як робяць крывадушнікі ў синагогах і на вуліцах, каб людзі славілі іх. Сапраўды кажу вам: яны ўжо атрымоўваюць нагароду сваю.

3 У цябе ж, калі ты робіш міласьціну, няхай левая рука

твая ня ведае, што робіць правая,

4 каб міласыціна твая была ўтоена, і Айцец твой, Які бачыць утоенае, дасыць табе яўна.

5 І калі молішся, ня будзь, як крывацішнікі, бо яны любяць у сынагогах і на вуглах вуліцаў, спыніўшыся, маліца, каб паказацца перад людзьмі. Сапраўды кажу вам, што яны ўжо атрымоўваюць нагароду сваю.

6 Ты ж, калі молішся, увайдзі ў пакой твой і, зачыніўшы дзвіверы твае, памаліся Айцу твайму, Які ўтоены, і Айцец твой, Які бачыць утоенае, дасыць табе яўна.

7 А молячыся, не гаварыце лішняга, як пагане, бо яны думаюць, што ў шматслоўі сваім будуць пачутыя.

8 Ня будзьце падобныя да іх, бо ведае Айцец ваш, у чым вы маеце патрэбу, раней, чым вы папросіце ў Яго.

9 Маліцеся ж вось гэтак: “Ойча наш, Які ёсьць у небе! Съвяціся імя Тваё;

10 прыйдзі Валадарства Тваё; будзь воля Твоя як у небе, так і на зямлі.

11 Хлеба нашага штодзённага дай нам сёньня.

12 І адпусьці нам правіны нашыя, як і мы адпускаем вінаватым нашым;

13 і ня ўводзь нас у спакусу, але збаў нас ад злога. Бо Тваё Валадарства, і моц, і слава навекі. Амэн”.

14 Бо, калі вы будзеце адпускаць людзям грахі іхнія, то і вам адпусьціць Айцец ваш, Які ў небе.

15 А калі ня будзеце адпускаць людзям грахоў іхніх, то і Айцец

ваш не адпусьціць грахоў ваших.

16 А калі посьціце, ня будзьце панурымі, быщам крывацішнікі; бо яны зъмняняюць ablічы свае, каб, посьцячыся, паказацца перад людзьмі. Сапраўды кажу вам, што яны ўжо атрымоўваюць нагароду сваю.

17 А ты, посьцячыся, памаж галаву тваю і абмый ablічча тваё,

18 каб ня перад людзьмі паказацца посьцячым, але перад Айцом тваім, Які ўтоены, і Айцец твой, Які бачыць утоенае, дасыць табе яўна.

19 Не зъбірайце сабе скарбай на зямлі, дзе моль і іржа нішчаць, і дзе злодзеі падкопваюць і крадуць;

20 але зъбірайце сабе скарбы ў небе, дзе ані моль, ані іржа ня нішчаць, і дзе злодзеі не падкопваюць і не крадуць.

21 Бо дзе скарб ваш, там будзе і сэрца вашае.

22 Съветач цела ёсьць вока. Калі вока тваё чыстае, усё цела тваё будзе съветлае.

23 Калі ж вока тваё злое, усё цела тваё будзе цёмным. Калі ж съятло, якое ў табе, ёсьць цемра, дык якая ж цемра сама?

24 Ніхто ня можа служыць двум панам; бо ці аднаго будзе ненавідзець, а другога любіць, ці аднаго будзе тримацца, а другім пагарджаць. Ня можаце Богу служыць і мамоне.

25 Таму кажу вам: не клапаціцесь пра душу вашую, што вам ёсьці і што піць, ані пра цела вашае, у што апрануцца. Ці ж душа ня большая за ежу, і цела — за адзеньне?

26 Паглядзіце на птушак нябесных, што ані сеюць, ані

жнуць і не зьбіраюць у съвірны, і Айцец ваш Нябесны жывіць іх.

27 Хто ж з вас сваім клопатам можа дадаць сабе росту хоць на адзін локаць?

28 І наконт адзеньня чаго клапоціцеся? Паглядзіце на палівыя лілеі, як яны растуць, не працуюць, не прадуць.

29 А Я кажу вам, што нават Салімон у-ва ўсёй славе сваёй не апранаўся так, як адна з іх.

30 Калі ж траву на полі, якая сёньня ёсьць, а заўтра будзе кінутая ў печ, Бог так апранае, дык ці ня шмат больш вас, малаверы?

31 Дык не клапаціцеся, кажучы: "Што нам есьці?", ці: "Што нам піць?", ці: "У што апрануцца?"

32 Бо ўсяго гэтага шукаюць пагане. Бо Айцец ваш Нябесны ведае, што вам усё гэтае патрэбна.

33 Шукайце ж перш Валадарства Божага і праведнасьці Яго, і тое ўсё дадасца вам.

34 Дык не клапаціцеся пра заўтрашні дзень, бо заўтрашні дзень сам будзе клапаціца пра сябе. Досыць дню свайго ліха.

Мц 7

1 Не судзіце, каб не былі суджаныя.

2 Бо якім судом судзіце, такім будзеце суджаны, і якою меркаю мераеце, гэткаю і вам адмераюць.

3 Што ты глядзіш на сучок у воку брата твойго, а бервяна ў сваім воку ня бачыш?

4 Ці як скажаш брату твойму: "Дазволь, выму сучок з вока твойго", а вось, у воку твайм — бервяно?

5 Крыгадушні! Вымі перш бервяно з вока твойго, і тады ўбачыш, як выняць сучок з вока брата твойго.

6 Не давайце съятога сабакам і ня кідайце пэрлаў ваших перад съвіньямі, каб яны не патапталі іх нагамі сваімі і, павярнуўшыся, не парвалі вас.

7 Прасіце, і будзе вам дадзена; шукайце, і знайдзеце; стукайцеся, і адчыняць вам.

8 Бо кожны, хто просіць, атрымлівае, і хто шукае, знаходзіць, і хто стукаецца, таму адчыняць.

9 Ці ёсьць між вами чалавек, які, калі сын ягоны папросіць хлеба, дасыць яму камень?

10 І калі папросіць рыбы, дасыць яму зъмяю?

11 Дык калі вы, будучы злымі, умеце добрыя дары даваць дзесяцам вашым, тым больш Айцец ваш, Які ў небе, дасыць добрае тым, што просяць у Яго.

12 Дык усё, што хочаце, каб вам рабілі людзі, тое і вы ім рабіце; бо ў гэтым Закон і Правакі.

13 Уваходзьце праз цесную браму, бо шырокая брама і прасторны шлях, што вядуць да загубы, і шмат хто ўваходзіць праз іх,

14 бо цесная брама і вузкі шлях, што вядуць у жыцьцё, і мала хто знаходзіць іх.

15 Съцеражыцеся фальшивых правакаў, якія прыходзяць да вас у авечым адзеньні, а ўнутры яны — ваўкі драпежныя.

16 Паводле пладоў іхніх пазнаеце іх. Ці зьбіраюць з церніяў вінаград або з асоту фігі?

17 Гэтак усякае добрае дрэва дае плады добрыя, а благое дрэва дае плады дрэнныя.

18 Ня можа дрэва добрае даваць плады дрэнныя, ані благое дрэва даваць плады добрыя.

19 Усякае дрэва, якое не дае добрага плоду, съсякаюць і кідаюць у агонь.

20 Таму паводле пладоў іхніх пазнаеце іх.

21 Ня кожны, хто кажа Мне: "Госпадзе! Госпадзе!", увойдзе ў Валадарства Нябеснае, але той, хто выконвае волю Айца Майго, Які ў небе.

22 Многія скажуць Мне ў той дзень: "Госпадзе, Госпадзе! Ці не ў Тваё імя мы прарочылі? І ці не ў Тваё імя выганялі дэманаў? І ці не ў Тваё імя шмат цудаў чынілі?"

23 І тады прызнаюся ім: "Я ніколі ня ведаў вас. Адыйдзіцесь ад Мяне, вы, што чыніце беззаконье".

24 Дык кожнага, хто слухае гэтых словаў Мае і выконвае іх, прыраўняю да чалавека мудрага, які пабудаваў дом свой на скале.

25 І пайшоў дождж, і разыліся рэкі, і падзымулі вятры, і ўдарылі на дом той; і ён ня упаў, бо быў умацаваны на скале.

26 А кожны, хто слухае гэтых словаў Мае і не выконвае іх, будзе падобны да чалавека дурнога, які пабудаваў дом свой на пяску.

27 І пайшоў дождж, і разыліся рэкі, і падзымулі вятры, і ўдарылі на дом той, і ён упаў, і было падзенъне ягонае вялікае».

28 І сталася, калі Ісус скончыў гэтых словаў, натоўпы дзівіліся з вучэнья Ягонага,

29 бо Ён вучыў іх, як той, хто мае ўладу, і не як кніжнікі.

Мц 8

1 Калі ж Ён зыйшоў з гары, пайшлі за Ім шматлікія натоўпы.

2 І вось пракажоны, падышоўшы, пакланіўся Яму, кажучы: «Госпадзе! Калі хочаш, можаш мяне ачысьціць».

3 І, працягнуўшы руку, Ісус дакрануўся да яго, кажучы: «Хачу, будзь ачышчаны». І ён адразу ачысьціўся ад праказы сваёй.

4 І кажа яму Ісус: «Глядзі, нікому не кажы, але пайдзі, пакажыся съвтару і прынясі дар, які загадаў Майсей дзеля съведчанья ім».

5 Калі ж увайшоў Ісус у Капэрнаум, падышоў да Яго сотнік, просячы Яго

6 і кажучы: «Госпадзе! Слуга мой ляжыць дома спараліжаваны і страшэнна мучыцца».

7 І кажа яму Ісус: «Я, прыйшоўшы, аздараўлю яго».

8 І, адказваючы, сотнік прамовіў: «Госпадзе! Я ня варты, каб Ты ўвайшоў пад дах мой, але скажы толькі слова, і будзе аздароўлены слуга мой».

9 Бо і я чалавек, які пад уладаю, ды маю пад сабою жаўнераў, і кажу аднаму: "Ідзі", і ён ідзе; і другому: "Прыйдзі", і ён прыходзіць; і слuze майму: "Зрабі тое", і ён робіцца».

10 Пачуўшы гэтае, Ісус зыдзівіўся і сказаў тым, якія за Ім ішлі: «Сапраўды кажу вам, нідзе ў Ізраілі Я не знайшоў гэткае веры.

11 Кажу ж вам, што многія прыйдзіць з усходу і заходу і ўзълягуть з Абрагамам, і Ісаакам, і Якубам у Валадарстве Нябесным,

12 а сыны Валадарства будуць выгнаныя ў цемру вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў».

13 I сказаў Ісус сотніку: «Ідзі, і, як ты паверыў, станеца табе». I паздаравеў слуга ягоны ў тую ж гадзіну.

14 I, прыйшоўши ў дом Пятра, Ісус убачыў цешчу ягоную, якая ляжала ў гарачцы.

15 I Ён дакрануўся да рукі ейнай, і пакінула яе гарачка, і яна ўстала, і паслугавала ім.

16 Калі ж надыйшоў вечар, прывялі да Яго шмат апанаваных дэманамі, і Ён выгнаў духаў словам, і ўсіх хворых аздаравіў,

17 каб споўнілася сказанае праз прарока Ісаю, які кажа: «Ён узяў нашыя нядужасыці і панёс хваробы».

18 Убачыўши ж навокал Сябе шматлікіянатоўпы, Ісус загадаў адыйсьці на другі бок.

19 I, падыйшоўши, адзін кніжнік сказаў Яму: «Настаўнік, я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў».

20 I кажа яму Ісус: «Лісы маюць норы, і птушкі нябесныя — гнёзды, а Сын Чалавечы ня мае, дзе галаву схіліць».

21 А іншы з вучняў Ягоных сказаў Яму: «Госпадзе! Дазволь мне перш пайсьці і пахаваць бацьку майго».

22 Ісус жа сказаў яму: «Ідзі за Мною і пакінь мёртвым хаваць сваіх мёртвых».

23 I калі ўвайшоў Ён у човен, пайшлі за Ім вучні Ягоныя.

24 I вось, сталася вялікае ўзрушэнье на моры, так што хвалі залівалі човен, а Ён спаў.

25 I, падыйшоўши, вучні

Ягоныя пабудзілі Яго, кажучы: «Госпадзе! Збаў нас, мы гінем!»

26 I кажа ім: «Чаго вы палохаеццеся, малаверы?» Тады, устаўши, забараніў вятрам і мору, і сталася вялікая ціша.

27 А людзі зъдзіўляліся, кажучы: «Хто ж Ён, што і вятры, і мора слухаюцца Яго?»

28 I, калі Ён прыйшоў на другі бераг у край Гергесэнскі, перанялі Яго двое апанаваных дэманам, якія выйшлі з магілаў, страшэнна злыя, так што ніхто ня мог праходзіць тою дарогаю.

29 I вось яны закрычалі, кажучы: «Што нам і Табе, Ісусе, Сыне Божы? Ці Ты прыйшоў сюды перад часам мучыць нас?»

30 Далёка ж ад іх пасьвіўся вялікі гурт съвіняў.

31 А дэманы прасілі Яго, кажучы: «Калі нас выганяеш, дазволь нам адыйсьці ў гэты гурт съвіняў».

32 I Ён сказаў ім: «Ідзіце». I тыя, выйшаўши, адыйшлі ў гурт съвіняў. I, вось, рынуўся ўвесі гурт съвіняў са стромы ў мора, і загінуў у вадзе.

33 А тыя, што пасьвілі, уцяклі і, прыйшоўши ў горад, паведамілі пра ўсё і пра тых, што былі апанаваныя дэманам.

34 I вось, увесі горад выйшаў насustrач Ісусу і, убачыўши Яго, прасілі, каб зыйшоў ад межаў іхніх.

Мц 9

1 I, увайшоўши ў човен, Ён пераплыў назад, і прыйшоў у Свой горад.

2 І вось, прынеслы да Яго спараліжаванага, які ляжаў на ложку. І, бачачы веру іх, Ісус сказаў спараліжаванаму: «Будзь пэўным, дзіця! Адпускающца табе грахі твае».

3 І вось, некаторыя з кніжнікаў сказалі самі ў сабе: «Ён блюзьніць».

4 І, бачачы думкі іхнія, Ісус сказаў: «Чаму злое вы падумалі ў сэрцах ваших?

5 Бо што лягчай сказаць: «Адпускающца табе грахі», ці сказаць: «Устань і хадзі»?

6 Але, каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі», — кажа тады спараліжаванаму: «Устань, вазьмі ложак твой і ідзі ў дом твой».

7 І, устаўшы, ён пайшоў у дом свой.

8 Бачачы гэтае, натоўпы зьдзівіліся і славілі Бога, Які даў такую ўладу людзям.

9 І, праходзячы адтуль, Ісус убачыў чалавека, які сядзеў на мытні, званага Мацьвеем, і кажа яму: «Ідзі за Мною». І ён, устаўшы, пайшоў за Ім.

10 І сталася, як Ён узълягай у доме, вось, шмат мытнікамі і грэшнікамі, прыйшоўшы, узъляглі з Ісусам і вучнямі Ягонымі.

11 І фарысэі, якія бачылі гэта, сказалі вучням Ягоным: «Дзеля чаго Настаўнік ваш есьць з мытнікамі і грэшнікамі?»

12 А Ісус, пачуўшы, сказаў Ім: «Не здаровыя маюць патрэбу ў лекары, але хворыя.

13 Пайдзеце ж, навучыцеся, што значыць: «Міласэрнасці хачу, а не ахвяры». Бо Я прыйшоў не праведнікам, але грэшнікам клікаць да навяртанья».

14 Тады прыходзяць да Яго вучні Янавы, кажучы: «Чаму мы і фарысэі шмат посыцім, а Твае вучні ня посыцяць?»

15 І сказаў ім Ісус: «Ня могуць плакаць сыны вясельля, пакуль з імі жаніх. Але прыйдудзі дні, калі забяруць ад іх жаніха, і тады будуць посыціць.

16 Ніхто ж не прышывае латкі з новай тканіны да старога адзеніння, бо прышытае аддзярэцца ад адзеніння, і дзіра станецца большая.

17 Не ўліваюць новага віна ў старыя мяхі, бо рвуцца мяхі, і віно выцякае, і мяхі гінуць; але новае віно ўліваюць у новыя мяхі, тады захоўваецца адно і другое».

18 Калі Ён гаварыў ім гэта, вось, падыйшоўшы, начальнік пакланіўся Яму, кажучы: «Дачка мая цяпер памірае, але прыйдзі, ускладзі на яе руку Тваю, і яна ажыве».

19 І, устаўшы, Ісус пайшоў за ім, і вучні Ягоныя.

20 І вось, жанчына, якая дванаццаць гадоў хварэла на крывацечу, падыйшоўшы ззаду, дакранулася да краю шаты Ягонай,

21 бо яна казала ў сабе: «Калі толькі дакрануся да шаты Ягонай, буду выратаваная».

22 Ісус жа, павярнуўшыся і ўбачыўшы яе, сказаў: «Будзь пэўная, дачка! Вера твая збавіла цябе». І жанчына ў ту ю ж гадзіну паздаравела.

23 І, прыйшоўшы ў дом начальніка і ўбачыўшы жалейнікаў і ўзрушаны натоўп,

24 Ісус сказаў ім: «Адыйдзіцеся, бо не памерла дзяўчынка, але сьпіць». І съмляліся з Яго.

25 Калі ж вывелі натоўп, Ён,

увайшоўшы, узяў яе за руку, і дзяўчынка ўстала.

26 І разыішлася чутка пра гэта па ўсёй той зямлі.

27 І калі Ісус ішоў адтуль, ішлі за Ім два съляпяя, крычучы і кажучы: «Зълітуйся над намі, Сыне Давідаў!»

28 Калі ж Ён прыйшоў у дом, падышлі да Яго съляпяя. І кажа ім Ісус: «Ці вы верыце, што Я магу гэтае зрабіць?» Кажуць яму: «Так, Госпадзе!»

29 Тады Ён дакрануўся да вачэй іхніх, кажучы: «Паводле веры вашае няхай станецца вам».

30 І адчыніліся вочы іхнія. І Ісус грозна глянуў на іх, кажучы: «Глядзіце, каб нікто ня ведаў!»

31 А яны, выйшаўшы, шырылі вестку пра Яго па ўсёй той зямлі.

32 Калі ж тыя выходзілі, вось прывялі да Яго чалавека нямога, апанаванага дэмманам.

33 І, калі дэмман быў выгнаны, нямы загаварыў, і натоўп зьдзіўляўся, кажучы: «Ніколі не здаралася гэткае ў Ізраілі».

34 А фарысэі казалі: «Праз князя дэмманаў Ён выганяе дэмманаў».

35 І абыходзіў Ісус усе гарады і мястэчкі, навучаючы ў синагогах і абвяшчаючы Эвангельле Валадарства, і аздараўляючы ўсякую хваробу і ўсякую немач у народзе.

36 Убачыўшы ж натоўпы, Ён зълітаваўся над імі, што былі саслабелыя і расьцярушаныя, быццам авечкі, якія ня маюць пастуха.

37 Тады кажа вучням Сваім: «Сапраўды, жніво багатае, а работнікаў мала.

38 Дык прасіце Гаспадара жніва, каб выслаў работнікаў на жніво

Сваё».

Мц 10

1 І, паклікаўшы дванаццаць вучняў Сваіх, Ён даў ім уладу над нячыстымі духамі, каб выганяць іх і аздараўляць ўсякую хваробу і ўсякую немач.

2 А дванаццаці апосталаў імёны такія: першы — Сымон, называны Пятром, і Андрэй, брат ягоны, Якуб Зэбэдэяў і Ян, брат ягоны,

3 Філіп і Барталамей, Тамаш і Мацьвея мытнік, Якуб Алфеяў і Леўвея, якога звалі Тадэвушам,
4 Сымон Кананіт і Юда Іскарыёт, які і выдаў Яго.

5 Гэтых дванаццаць паслаў Ісус і загадаў ім, кажучы: «На шлях паганаў не ўзыходзьце і ў горад Самаранскі не ўваходзьце,

6 а ідзіце больш да авечак з дому Ізраіля, якія загінулі.

7 Ідучы ж, абвяшчайце, кажучы, што наблізілася Валадарства Нябеснае.

8 Нядужых аздараўляйце, пракажоных ачышчайце, мёртвых уваскрайце, дэмманаў выганяйце. Дарма атрымалі, дарма давайце.

9 Не бярыце з сабою ані золата, ані срэбра, ані медзі ў паясы вашыя,

10 ані торбы на дарогу, ані дзъююх вопратак, ані сандалаў, ані кія. Бо работнік варты ежы сваёй.

11 А ў які горад ці мястэчка ўвойдзеце, даведайцесь, хто ў ім дастойны, і там заставайцесь, пакуль ня выйдзеце.

12 А, уваходзячы ў дом, вітайце яго.

13 І, калі дом будзе сапраўды дастойны, супакой ваш

прыйдзе на яго; а калі ня будзе дастойны, супакой ваш да вас вернецца.

14 І калі хто ня прыйме вас і ня будзе слухаць словаў ваших, то, выходзячы з дому ці з гораду таго, абтрасіце пыл з ног ваших.

15 Сапраўды кажу вам: лягчэй будзе зямлі Садома і Гаморы ў дзень суду, чым гораду таму.

16 Вось, Я пасылаю вас, як авечак сярод ваўкоў; дык будзьце мудрыя, як зъмеі, і шчырыя, як галубы.

17 Сыцеражыцца людзей, бо яны будуць выдаваць вас у сынэдрыёны і ў сынагогах сваіх будуць бічаваць вас.

18 І павядуць вас да ваяводай і валадароў дзеля Мяне на съведчаньне ім і паганам.

19 Калі ж будуць выдаваць вас, не клапаціцесь пра тое, як ці што вам гаварыць, бо вам у ту ю гадзіну будзе дадзена, што гаварыць.

20 Бо ня вы будзеце гаварыць, але Дух Айца вашага будзе гаварыць у вас.

21 Выдасьць брат брата на съмерць, і бацька — сына, і паўстануць дзеци на бацькоў, і пазабіваюць іх;

22 і будуць вас ненавідзець за імя Маё, але хто вытрывае да канца, збаўлены будзе.

23 Калі ж будуць перасъедаваць вас у адным горадзе, уцякайце ў другі, бо сапраўды кажу вам: вы не абыйдзеце ўсіх гарадоў Ізраіля, як прыйдзе Сын Чалавечы.

24 Вучань не вышэй за настаўніка свайго, і слуга не вышэй за гаспадара свайго.

25 Досыць для вучня, каб ён стаўся як настаўнік ягоны, і

для слугі, каб ён стаўся як гаспадар ягоны. Калі гаспадара дому назвалі Бэльзэбулем, тым больш хатніх яго.

26 Дык ня бойцеся іх, бо няма нічога прыкрытага, каб не адкрылася, ані тайнага, каб ня сталася вядомым.

27 Што кажу вам у цемры, кажыце пры съятле; і што чуеце на вуха, абвяшчайце з дахаў.

28 І ня бойцеся тых, што забіваюць цела, а душы забіць ня могуць; а бойцеся больш Таго, Хто можа і душу, і цела загубіць у геен्�не.

29 Ці ж ня два вераб'і продаюцца за асар? І ніводзін з іх не ўпадзе на зямлю бяз волі Айца вашага.

30 А ў вас і валасы на галаве ўсе палічаны.

31 Дык ня бойцеся, вы лепшыя за многіх вераб'ёў.

32 Дык кожнага, хто Мяне прызнае перад людзьмі, таго і Я прызнаю перад Айцом Маім, Які ў небе.

33 А хто адрачэцца Мяне перад людзьмі, таго і Я адракуся перад Айцом Маім, Які ў небе.

34 Ня думайце, што Я прыйшоў прынесьці супакой на зямлю; не супакой прыйшоў Я прынесьці, але меч.

35 Бо Я прыйшоў разлучыць чалавека з бацькам яго, і дачку — з маці яе, і нявестку — са съякрухай яе.

36 І ворагі чалавеку хатнія яго.

37 Хто любіць бацьку ці маці больш за Мяне, ня варты Мяне; і хто любіць сына ці дачку больш за Мяне, ня варты Мяне.

38 І хто не бярэ крыжа свайго і ѹдзе за Мною, той ня варты Мяне.

39 Хто знайдзе душу сваю,

загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне, знайдзе яе.

40 Хто прыймае вас, прыймае Мяне, а хто прыймае Мяне, прыймае Таго, Хто паслаў Мяне.

41 Хто прыймае прарока ў імя прарока, дастане нагароду прарока; і хто прыймае праведніка ў імя праведніка, дастане нагароду праведніка.

42 І калі хто напоіць аднаго з малых гэтых толькі кубкам халоднай вады ў імя вучня, сапраўды кажу вам, ня страціць нагароды свае».

Мц 11

1 І сталася, як скончыў Ісус загадваць дванаццаці вучням Сваім, пайшоў адтуль вучыць і авбяшчаць у гарады іхнія.

2 Ян жа, пачуўшы ў вязніцы пра дзеяньні Хрыста, паслаў двух вучняў сваіх

3 сказаць Яму: «Ці Ты — Той, Які прыходзіць, ці чакаць нам іншага?»

4 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Ідзіце, паведаміце Яну, што чуеце і бачыце:

5 съляпяя бачаць і кульгавыя ходзяць, пракажоныя ачышчаюцца і глухія чуюць, мёртвыя ўваскрасаюць і ўбогім дабравесціцца.

6 І шчаслівы той, хто ня згорышца праз Мяне».

7 Калі ж тыя пайшлі, Ісус пачаў гаварыць да натоўпаў пра Яна: «Што глядзець хадзілі вы ў пустыню? Ці трысціну, якую вецер хістae?

8 Але што хадзілі вы ўбачыць? Ці чалавека, апранутага ў мяккія шаты? Вось, тыя, што носяць мяккія шаты, знаходяцца ў дамах валадарскіх.

9 Але што хадзілі вы ўбачыць? Прарока? Так, кажу вам, і больш за прарока.

10 Бо ён ёсьць той, пра якога напісана: «Вось, Я пасылаю анёла Майго перад абліччам Тваім, які пракладзе шлях Твой перад Табою».

11 Сапраўды кажу вам: Сярод народжаных жанчынамі не пайставаў большы за Яна Хрысьціцеля, але найменшы ў Валадарстве Нябесным большы за яго.

12 Ад дзён Яна Хрысьціцеля дагэтуль Валадарства Нябеснае сілаю здабываеца, і людзі гвалтоўныя захопліваюць яго.

13 Бо ўсе Прарокі і Закон прарочылі да Яна.

14 І калі маеце прыніць, ён ёсьць Ільля, якому належыць прыйсьці.

15 Хто мае вуши слухаць, няхай слухае.

16 Да каго прыраўняю пакаленъне гэтае? Яно падобнае да дзяцей, якія сядзяць на вуліцы і клічуць да таварышаў сваіх,

17 і кажуць: «Мы гралі вам на жалейцы, і вы не скакалі; мы галасілі, і вы ня плакалі».

18 Бо прыйшоў Ян, ня ёсьць, ня п'е, і кажуць: «Дэмана мае».

19 Прыйшоў Сын Чалавечы, ёсьць і п'е; і кажуць: «Вось, чалавек — абжора і п'яніца, сябра мытнікаў і грэшнікаў». І апраўдана мудрасць дзецьмі яе».

20 Тады пачаў Ён дакараць гарады, у якіх найбольш сталася цудаў Ягоных, за тое, што яны не навярнуліся:

21 «Гора табе, Харазін! Гора табе, Бэтсаіда! Бо калі б у Тыры і Сідоне сталіся цуды, якія былі стаўшыся ў вас, даўно

б яны ў здрэніцы і ў попеле навярнуліся.

22 Аднак кажу вам: Тыру і Сідону лягчэй будзе ў дзень суду, чым вам.

23 І ты, Капэрнаум, які да неба ўзынёсся, у пекла скінуты будзеш, бо калі б у Садоме сталіся цуды, якія былі стаўшыся ў табе, ён застаўся б да гэтага дня.

24 Аднак кажу вам, што зямлі Садомскай лягчэй будзе ў дзень суду, чым табе».

25 У той час, адказваючы, Ісус сказаў: «Вызнаю Цябе, Ойча, Госпадзе неба і зямлі, што Ты схаваў гэтае ад мудрых і разумных, і адкрыў немаўлятам.

26 Так, Айцец, бо гэтак было даспадобы Табе.

27 Усё Мне аддадзена Айцом Маім, і ніхто не спазнаў Сына, акрамя Айца; і ніхто не спазнаў Айца, акрамя Сына і каму Сын пастанавіў адкрыць.

28 Прыйдзіце да Мяне ўсе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я дам вам супачынак.

29 Вазьміце ярмо Маё на сябе і навучыцесься ад Мяне, бо Я – ціхі і пакорнага сэрца, і знайдзеце супачынак душам вашым.

30 Бо ярмо Маё добрае, і цяжар Мой лёгкі».

Мц 12

1 У той час праходзіў Ісус у суботу праз палеткі. Вучні ж Ягоныя былі галодныя і пачалі зрываць каласы і есьці.

2 А фарысэі, убачыўши гэтае, сказалі Яму: «Вось, вучні Твае робяць, што ня сълед рабіць у суботу».

3 Ён жа сказаў ім: «Ці ж вы не чыталі, што зрабіў Давід, калі

быў галодны сам і тыя, што з ім?

4 Як ён увайшоў у дом Божы і ей хлябы пакладныя, якіх не належала есьці ані яму, ані тым, што з ім былі, а толькі адным съвятарам?

5 Альбо ці не чыталі вы ў Законе, што ў суботы съвятары ў съвятыні парушаюць суботу, і бязьвінныя?

6 Кажу ж вам, што тут ёсьць большы за съвятыню.

7 Калі б вы разумелі, што значыць: “Міласэрнасці хачу, а не ахвяры”, не асудзілі б бязьвінных.

8 Но Сын Чалавечы ёсьць Гаспадар і суботы».

9 І, адыйшоўши адтуль, Ён увайшоў у сынагогу іхнюю.

10 І вось, быў чалавек, які меў сухую руку. І спытаўся ў Яго, каб авбінаваціць Яго, кажучы: «Ці належыцца аздараўляць у суботу?»

11 Ён жа сказаў ім: «Ці ёсьць сярод вас чалавек, які мае адну авечку, і калі яна ў суботу ўпадзе ў яму, ці ня возьме ён яе і ня выцягнег?

12 Даўк на колькі чалавек лепшы за авечку? Так што можна ў суботу рабіць дабро».

13 Тады кажа таму чалавеку: «Выцягні руку тваю!» І той выцягнуў, і зрабілася яна здаровая, як другая.

14 А фарысэі, выйшаўши, учынілі нараду супраць Яго, каб Яго загубіць.

15 Але Ісус, даведаўшыся, пайшоў адтуль; і пайшлі за Ім вялікія натоўпы, і Ён аздараўвіў іх усіх.

16 І забараніў ім, каб не выяўлялі Яго,

17 каб споўнілася сказанае праз прарока Ісаю, які кажа:

18 «Вось, Юнак Мой, Якога Я выбраў, Улюбёны Мой, у Якім мае ўпадабаньне душа Мая. Ускладу Дух Мой на Яго, і авбесціць народам суд.

19 Ня будзе сварыща, ані крычаць, і ніхто не пачуе на вуліцах голасу Яго.

20 Трысыціны надламанай не пераломіць і лёну, што дыміща, не загасіць, пакуль ня дасцьцу суду перамогі.

21 I на імя Ягонае будуць спадзівацца народы».

22 Тады прывялі да Яго апанаванага дэмманам съляпога і нямога, і Ён аздаравіў яго, так што съляпы і нямы стаў і гаварыць, і бачыць.

23 I дзівіліся ўсе натоўпы, і казалі: «Ці ня гэта Сын Давідаў?»

24 А фарысэі, пачуўшы, казалі: «Ён выганяе дэмманаў не іначай, як праз Бэльзэбула, князя дэмманаў».

25 А Ісус, ведаючы думкі іхнія, сказаў ім: «Усякае валадарства, якое разъдзялілася сама ў сабе, апусьцее; і ўсякі горад ці дом, які разъдзяліўся сам у сабе, ня ўстоіць.

26 I калі шатан шатана выганяе, ён разъдзяліўся сам у сабе. Як можа ўстаяць валадарства ягонае?

27 I, калі Я праз Бэльзэбула выганяю дэмманаў, дык сыны вашыя праз како выганяюць? Дзеля гэтага яны будуць вам судзьдзямі.

28 А калі Я Духам Божым выганяю дэмманаў, значыща, дасягнула вас Валадарства Божае.

29 Або як можа хто ўвайсьці ў

дом асілка і абрааваць рэчы ягоныя, калі раней ня звяза асілка, і тады абрае дом ягоны.

30 Xто не са Мною, той супраць Мяне; і хто не зьбирае са Мною, той раскідае.

31 Дзеля гэтага кажу вам: усякі грэх і блузънерства будзе адпушчана людзям, а блузънерства на Духа ня будзе адпушчана людзям.

32 I калі хто скажа слова супраць Сына Чалавечага, будзе адпушчана яму; а калі хто скажа супраць Духа Святога, ня будзе адпушчана яму ані ў гэтым веку, ані ў будучым.

33 Або ўчыніце дрэва добрым і плод ягоны добрым, або ўчыніце дрэва благім і плод ягоны благім, бо дрэва пазнаецца паводле пладоў.

34 Спараджэнье яхідны! Як вы можаце гаварыць добрае, калі вы злыя? Бо з перапоўненага сэрца гавораць вусны.

35 Добры чалавек з добрага скарбу сэрца выносіць добрае, а злы чалавек са злога скарбу выносіць злое.

36 Кажу ж вам, што ўсякае пустое слова, якое скажуць людзі, аддасцца ім у дзень суду.

37 Бо паводле словаў сваіх будзеш апраўданы і паводле словаў сваіх будзеш асуджаны».

38 Тады адказаі некаторыя з кніжнікаў і фарысэяў, кажучы: «Настаўнік! Хочам бачыць ад Цябе знак».

39 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Пакаленъне злое і чужаложнае шукае знакаў, і знакі ня будуць дадзены яму, апрача знаку Ёны прарока.

40 Bo як Ёна быў у чэраве кіта

Мц 13

тры дні і тры ночы, так і Сын Чалавечы будзе ў сэрцы зямлі тры дні і тры ночы.

41 Нініўцы ўстануць на суд з пакаленънем гэтым і асудзяць яго, бо яны навярнуліся праз пропаведзь Ёны; і вось, тут большы за Ёну.

42 Валадарка з Поўдня паўстане на суд з пакаленънем гэтым і асудзіць яго, бо яна прыходзіла з краю зямлі паслухаць мудрасыці Салямана; і вось, тут большы за Салямана.

43 Калі нячысты дух выйдзе з чалавека, праходзіць праз бязводныя месцы, шукаючы супачынку, і не знаходзіць.

44 Тады кажа: “Вярнуся ў дом мой, адкуль я выйшаў”. І, прыйшоўши, знаходзіць яго незанятым, вымеченым і прыбраным.

45 Тады ідзе і бярэ з сабою сем іншых духаў, зълейшых за сябе, і, увайшоўши, жывуць там; і для чалавека таго апошняе стаецца горш за першае. Так будзе і з гэтым пакаленънем злым».

46 Калі ж Ён яшчэ гаварыў да натоўпаў, вось, маці і браты Ягоныя сталі вонкі, шукаючы гаварыць з Ім.

47 А нехта сказаў Яму: «Вось маці Твая і браты Твае стаяць вонкі, шукаючы гаварыць з Табою».

48 Ён жа, адказваючы, сказаў таму, які гаварыў з Ім: «Хто маці Мая, і хто браты Mae?»

49 І, выцягнуўши руку Сваю на вучняў Сваіх, сказаў: «Вось маці Мая і браты Mae.

50 Бо хто выконвае волю Айца Майго, Які ў небе, той Мне брат, і сястра, і маці».

1 У той самы дзень, выйшаўшы з дому, Ісус сеў ля мора.

2 І сабраліся да Яго шматлікія натоўпы, так што Ён увайшоў у човен і сеў, а ўвесь натоўп стаяў на беразе.

3 І гаварыў ім шмат у прыповесьцях, кажучы: «Вось, выйшай сейбіт сеяць.

4 І калі сеяў, адны [зярні] упалі пры дарозе, і наляцелі птушкі, і падзяублі іх.

5 Іншыя ж упалі на камяністое месца, дзе не было шмат зямлі; і адразу ўзышлі, бо зямля была неглыбокая,

6 а калі ўзышло сонца, звяялі і, як ня мелі кораня, высахлі.

7 Іншыя ж упалі ў церні, і вырасьлі церні, і заглушылі іх.

8 А іншыя ўпалі ў добрую зямлю і далі плод: адно — сто, адно — шэсцьдзесят, а адно — трыццаць.

9 Хто мае вуши, каб слухаць, няхай слухае».

10 І, падыйшоўши, вучні сказаў Яму: «Дзеля чаго гаворыш ім у прыповесьцях?»

11 А Ён, адказваючы, сказаў ім: «Бо вам дадзена ведаць таямніцы Валадарства Нябеснага, а ім ня дадзена.

12 Бо хто мае, таму дадзена будзе і памножыцца, а хто ня мае, у таго адымецца і тое, што мае.

13 Дзеля таго гавару ім у прыповесьцях, што яны, гледзячы, ня бачаць і, слухаючы, ня чуюць, і не разумеюць.

14 І спаўняеца над імі прароцтва Icai, якое кажа: “Сlyхам пачуеце, і не зразумееце, і, гледзячы, глядзець будзеце, і ня ўбачыце.

15 Бо атлусьцела сэрца народу гэтага, і вушамі з цяжкасцю чуюць, і вочы свае заплюшчылі, каб ня ўбачылі вачыма, і не пачулі вушамі, і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, каб Я аздаравіў іх”.

16 Вашия ж шчаслівия вочы, што бачаць, і вуши вашия, што чуюць.

17 Бо сапраўды кажу вам, што многія прарокі і праведнікі жадалі ўбачыць, што вы бачыце, і ня бачылі, і пачуць, што вы чуеце, і ня чулі.

18 А вы паслушайце прыповесьць пра сейбіта.

19 Да ўсякага, хто чуе слова пра Валадарства і не разумее, прыходзіць злы і крадзе пасяяне ў сэрцы ягоным; гэта тое, што пасяяне пры дарозе.

20 А пасяяне на камяністae месца — гэта той, хто чуе слова і адразу з радасцю прыймае яго, 21 але ня мае ў сабе кораня і нетрывалы: калі надыходзіць прыгнёт ці перасъед дзеля слова, адразу горшыцца.

22 А пасяяне ў цярніне — гэта той, хто чуе слова, але клопаты веку гэтага і падман багацьця заглушаюць слова, і яно стаецца бясплодным.

23 А пасяяне ў добрую зямлю — гэта той, хто чуе слова і разумее, які дае плод, і дае адзін сто, а іншы — шэсцьцідзесят, а іншы — трыццаць».

24 Іншую прыповесьць даў Ён ім, кажучы: «Падобнае Валадарства Нябеснае да чалавека, які пасяяў добрае насеніне на полі сваім.

25 Калі ж людзі спалі, прыйшоў вораг ягоны, і пасяяў між пшаніцай кукаль, і пайшоў.

26 Калі ж узыйшла рунь і дала плод, тады паказаўся і кукаль.

27 Прыйшоўшы ж, слугі гаспадара дому сказалі яму: “Пане, ці ж ня добрае насеніне пасяяў ты на полі тваім? Адкуль тады кукаль?”

28 Ён жа сказаў ім: “Вораг чалавек зрабіў гэтае”. А слугі сказалі яму: “Дык хочаш, мы пойдзем зъбярэм яго?”

29 А ён мовіў: “Не, каб, зъбираючи кукаль, вы не павырываў разам з ім і пшаніцы.

30 Пакіньце расьці разам тое і другое да жніва; і ў час жніва я скажу жняцам: ‘Зъбярыце спачатку кукаль і звязыце яго ў снапы, каб спаліць іх, а пшаніцу зъбярыце ў съвіран мой’”».

31 Іншую прыповесьць даў Ён ім, кажучы: «Падобнае Валадарства Нябеснае да зярняці гарчычнага, якое чалавек, узяўшы, пасяяў на полі сваім.

32 Яно меншае за ўсякае насеніне, а калі вырасьце — большае за ўсе расьліны і становіцца дрэвам, так што прылятаюць птушкі нябесныя і хаваюцца ў галінах яго».

33 Іншую прыповесьць сказаў Ён ім: «Падобнае Валадарства Нябеснае да рашчыны, якую жанчына, узяўшы, умяшала ў тры меры муکі, пакуль ня ўкісла ўсё».

34 Усё гэтае Icус гаварыў да натоўпаў у прыповесьцях і без прыповесьці не гаварыў ім,

35 каб споўнілася сказанае праз прарока, які кажа: «Адчыню ў прыповесьцях вусны Mae; выкажу схаванае ад стварэння сьвету».

36 Тады Ісус, пакінуўшы натоўпы, увайшоў у дом, і падыйшлі да Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Растлумач нам прыповесьць пра кукаль на полі».

37 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Сейбіт добрага насеніня — гэта Сын Чалавечы.

38 Поль — гэта съвет, добрае насеніне — гэта сыны Валадарства, а кукаль — сыны злога;

39 вораг, які пасеяў іх, — гэта д'ябал, жніво — сканчэнне веку, а жняцы — анёлы.

40 Бо як зьбіраюць кукаль і агнём паляць, так будзе пры сканчэнні веку гэтага:

41 пашле Сын Чалавечы анёлаў Сваіх, і зьбяруць з Валадарства Ягонага ўсе згаршэнні і ўсіх, хто чыніць беззаконье.

42 І ўкінуць іх у печ вогненню, там будзе плач і скрыгат зубоў.

43 Тады праведнікі зазъяюць, як сонца, у Валадарстве Айца іхняга. Хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае.

44 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да скарбу, схаванага ў полі, які, знайшоўшы, чалавек схаваў, і ў радасці сваёй ідзе, і прадае ўсё, што мае, і купляе тое поле.

45 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да чалавека купца, які шукае добрых пэрлінаў,

46 які, знайшоўшы адну каштоўную пэрліну, пайшоў, прадаў ўсё, што меў, і купіў яе.

47 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да нерату, які закінуты ў мора і сабраў усякага роду рыбы.

48 Калі ён напоўніўся, выцягнуўшы яго на бераг і сеўшы, добрую сабралі ў

пасудзіны, а благую выкінулі вонкі.

49 Так будзе пры сканчэнні веку: выйдуць анёлы, і аддзеляць злых спасярод праведных,

50 і ўкінуць іх у печ вогненню, там будзе плач і скрыгат зубоў».

51 Кажа ім Ісус: «Ці зразумелі вы ўсё гэтае?» Яны кажуць Яму: «Так, Госпадзе!»

52 Ён жа сказаў ім: «Дзеля гэтага ўсякі кніжнік, навучаны пра Валадарства Нябеснае, падобны да гаспадара дому, які выносіць са скарбу свайго новае і старое».

53 І сталася, калі скончыў Ісус прыповесьці гэтыя, Ён выйшаў адтуль.

54 І, прыйшоўшы ў бацькаўшчыну Сваю, навучай іх у сынагозе іхняй, так што яны дзівіліся і гаварылі: «Адкуль у Яго гэткая мудрасць і моц?»

55 Ці ж ня цесьляў Ён сын? Ці не Ягоная маці завецца Марыя, і браты Ягоныя — Якуб, і Ёсія, і Сымон, і Юда?

56 І сёстры Ягоныя ці ж ня ўсе сярод нас? Адкуль жа ў Яго ўсё гэтае?»

57 І горшыліся дзеля Яго. А Ісус сказаў ім: «Няма прарока без пашаны, хіба толькі ў бацькаўшчыне сваёй і ў доме сваім».

58 І не ўчыніў там шмат цудаў дзеля недаверства іхняга.

Мц 14

1 У той час пачуў Ірад тэтрапх чутку пра Ісуса

2 і сказаў слугам сваім: «Гэта Ян Хрысьціцель; ён уваскрошаны з мёртвых, і дзеля гэтага цуды дзеюцца праз яго».

3 Бо Ірад, схапіўшы Яна, увязыніў яго і пасадзіў у вязыніцу за Ірадыяду, жонку Філіпа, брата свайго,

4 бо Ян казаў яму: «Не належыцца табе мець яе».

5 I, хочучы забіць яго, баяўся натоўпу, бо яго мелі за прарока.

6 А калі Ірад спраўляў урадзіны, дачка Ірадыяды таньчыла пасярод іх і спадабалася Іраду.

7 Таму ён з прысягаю паабяцаў ёй даць, чаго б ні папрасіла.

8 Яна ж, падвучаная маці сваёй, сказала: «Дай мне тут на місце галаву Яна Хрысьціцеля».

9 I засумаваў валадар, але дзеля прысягі і тых, што ўзълягалі з ім, загадаў даць.

10 I паслаў адсячы галаву Яну ў вязыніцы.

11 I прынесьлі галаву яго на місе, і далі дзяўчыне, і яна занесла маці сваёй.

12 I вучні ягоныя, прыйшоўшы, узялі цела і пахавалі яго; і, пайшоўшы, паведамілі Ісусу.

13 I, пачуўшы, Ісус адыйшоў адтуль на чаўне ў пустыннае месца адзін, і натоўп, пачуўшы тое, пайшоў за Ім з гарадоў пехатою.

14 I, выйшаўшы, Ісус убачыў шматлікія натоўпы, і злытаваўся над імі, і аздаравіў нямоглых іхніх.

15 А калі настаў вечар, падыйшлі да Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Тут месца пустыннае, і гадзіна ўжо позьняя; адпусці натоўпы, каб, пайшоўшы ў мястэчкі, купілі сабе ежы».

16 А Ісус сказаў ім: «Ня трэба ім ісьці. Вы дайце ім есьці».

17 Яны ж кажуць Яму: «Нічога тут ня маєм, толькі пяць хлябоў і дзівье рыбы».

18 А Ён сказаў: «Прынясіце Мне іх сюды».

19 I, загадаўшы натоўпам узълегчы на траве, узяў пяць хлябоў і дзівье рыбы, і, зірнуўшы ў неба, дабраславіў і, паламаўшы, даў вучням хлеб, а вучні — натоўпу.

20 I елі ўсе, і насыціліся; і сабралі кавалкаў, што засталіся, дванаццаць поўных кашоў.

21 А тых, што елі, было каля пяці тысячаў мужчынаў, акрамя жанчынаў і дзяцей.

22 I адразу змусіў Ісус вучняў Сваіх увайсьці ў човен і плысьці перш за Яго на другі бок, пакуль Ён адпусціць натоўпы.

23 I, адпусціўшы натоўпы, Ён узы́шоў на гару памаліцца насамоце; і, як надыйшоў вечар, быў там адзін.

24 А човен ужо быў пасярод мора, кіданы хвалямі, бо вецер быў супраціўны.

25 А ў чацвёртую варту ночы пайшоў да іх Ісус, іду́чы па моры.

26 I вучні, убачыўшы Яго, як ішоў па моры, стрывожыліся, кажучы: «Гэта здань», і ад страху закрычалі.

27 Ісус жа адразу загаварыў з імі, кажучы: «Будзьце пэўныя, гэта Я; ня бойцеся».

28 Адказваючы ж Яму, Пётар сказаў: «Госпадзе! Калі гэта Ты, загадай мне ісьці да Цябе па вадзе».

29 Ён жа сказаў: «Ідзі». I, выйшаўшы з чаўна, Пётар пайшоў па вадзе, іду́чы да Ісуса.

30 Але, бачачы моцны вецер, спалохаўся і, пачаўшы тануць, закрычаў, кажучы: «Госпадзе, ратуй мяне!»

31 А Ісус адразу, працягнуўшы руку, схапіў яго і кажа яму: «Малаверны! Чаму ты засумняваўся?»

32 І калі ўвайшлі яны ў човен, вецер съціх.

33 А тыя, што былі ў чаўне, падыйшоўшы, пакланіліся Яму, кажучы: «Сапраўды, Ты — Сын Божы!»

34 І, пераплыўшы, прыйшлі ў зямлю Генесарэцкую.

35 І людзі тамтэйшыя, пазнаўшы Яго, паслалі ва ўсю ваколіцу ту ю, і прынеслі да Яго ўсіх хворых.

36 І прасілі Яго, каб толькі дакрануцца да краю адзеньня Ягонага; і ўсе, якія дакранулася, былі аздароўленыя.

Мц 15

¹ Тады прыходзяць да Ісуса з Ерусаліму кніжнікі і фарысэі, кажучы:

² «Чаму вучні Твае адступаюцца ад традыцыяў старэйших? Бо ня мыоць рукі свае, калі ядуць хлеб».

³ Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Чаму і вы адступаецеся ад прыказаньня Божага дзеля традыцыяў вашых?

⁴ Бо Бог загадаў, кажучы: «Шануй бацьку твойго і маці», і: «Хто праклінае бацьку ці маці, няхай съмерцю памрэ».

⁵ А вы кажаце: «Калі хто скажа бацьку або маці: 'Дар [Богу] тое, чым ты ад мяне карыстаўся',

⁶ той можа і не шанаваць бацьку свайго ці маці сваю». І вы пазбавілі сілы прыказаньне Божага дзеля традыцыяў вашых.

⁷ Крывадушнікі! Слушна прарочыў пра вас Ісая, кажучы:

8 «Народ гэты набліжаецца да Мяне вуснамі сваімі і губамі шануе Мяне; а сэрца іхняе трymаецца далёка ад Мяне.

9 Але марна пакланяюцца Мне, навучаючы вучэньяню і пастановаў чалавечых”».

10 І, паклікаўшы натоўп, сказаў ім: «Слухайце і разумейце:

11 Ня тое, што ўваходзіць у вусны, апаганявае чалавека, але тое, што выходитзіць з вуснаў, апаганявае чалавека».

12 Тады вучні Ягоныя, падыйшоўшы, казалі Яму: «Ці ведаеш, што фарысэі, пачуўшы слова гэтае, згорышліся?»

13 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Усякая расыліна, якую не пасадзіў Айцец Мой Нябесны, будзе выкарчавана.

14 Пакіньце іх; яны — съляпяя павадыры съляпых; а калі съляпы вядзе съляпога, абодва ўваляцца ў яму».

15 Пётар жа, адказваючы, сказаў Яму: «Растлумач нам прыповесьць гэтую».

16 А Ісус сказаў: «Няўжо і вы такія няцяmkія?

17 Ці ж яшчэ не разумееце, што ўсё, што ўваходзіць у вусны, трапляе ў жывот і выкідаецца прэч?

18 А тое, што выходитзіць з вуснаў, — з сэрца выходитзіць; гэта апаганявае чалавека,

19 бо з сэрца выходитзяць злые думкі, забойствы, распуснасьць, чужалоства, крадзяжы, фальшывыя съведчаньні, блюзънерствы.

20 Гэта апаганявае чалавека, а есьці нямытымі рукамі не апаганявае чалавека».

21 І, выйшаўшы адтуль, Ісус адыйшоў у межы Тыру і Сідону.

22 І вось жанчына Хананейская, выйшаўшы з тых ваколіцаў,

крычала Яму, кажучы: «Зылітуйся нада мною, Госпадзе, Сыне Давідаў! Дачка мая цяжка апанаваная дэманам!»

23 А Ён не адказаў ёй ані слова. І вучні Ягоныя, падыйшоўши, прасілі Яго, кажучы: «Адпусьці яе, бо яна крычыць за намі!».

24 Ён жа, адказваючи, сказаў: «Я пасланы толькі да авечак з дому Ізраіля, якія загінулі».

25 А яна, прыйшоўши, пакланілася Яму, кажучы: «Госпадзе! Дапамажы мне».

26 Ён жа, адказваючи, сказаў: «Ня добра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць сабакам».

27 А яна сказала: «Так, Госпадзе! Але і сабакі ядуць крошкі, якія падаюць ся стала гаспадароў іхніх».

28 Тады, адказваючи, Ісус сказаў ёй: «О, жанчына! Вялікая вера твая; няхай станецца табе, як ты хочаш». І была аздароўленая дачка ейная з тae гадзіны.

29 І, перайшоўши адтуль, прыйшоў Ісус да мора Галілейскага і, узышоўши на гару, сеў там.

30 І падыйшлі да Яго шматлікія натоўпы, маючи з сабою кульгавых, съляпых, нямых, калекаў і шмат іншых, і пакінулі іх ля ног Ісуса; і Ён аздараўвіў іх,

31 так што натоўп зьдзіўляўся, бачачы, што нямыя гавораць, калекі здараўвеюць, кульгавыя ходзяць і съляпыя бачаць, і славіў Бога Ізраіля.

32 А Ісус, паклікаўши вучняў Сваіх, сказаў: «Шкада Мне гэтых людзей, што ўжо трывалі са Мною і ня маюць, што есьці; і не хачу адпусьціць іх

галоднымі, каб не саслабелі ў дарозе».

33 І кажуць Яму вучні Ягоныя: «Адкуль у нас у пустыні гэтулькі хлеба, каб накарміць гэтакі натоўп?»

34 І кажа ім Ісус: «Колькі маеце хлябоў?» Яны ж сказалі: «Сем, і некалькі рыбак».

35 І Ён загадаў натоўпам узълегчы на зямлі.

36 І, узяўши сем хлябоў і рыбы, падзякаваўши, паламаў і даў вучням Сваім, а вучні — натоўпу.

37 І елі ўсе, і наеліся; і сабралі кавалкаў, што засталіся, сем кашоў поўных.

38 А тых, што елі, было чатыры тысячи мужчынаў, акрамя жанчынаў і дзяцей.

39 І, адпусьціўши натоўп, Ён увайшоў у човен і прыйшоў у ваколіцы Магдалы.

Мц 16

1 І, падыйшоўши, фарысэі і садукеі, спакушаючи Яго, прасілі паказаць ім знак з неба.

2 Ён жа, адказваючи, сказаў ім: «Увечары вы кажаце: “Будзе пагода, бо неба чырвонае”.

3 І раніцаю: «Сёньня непагадзь, бо неба чырвонае і пахмурнае”. Крывадушнікі! Аблічча неба адрозніваеце, а знакаў часу ня можаце?

4 Пакаленъне злое і чужаложнае знаку шукае, і знак ня будзе дадзены яму, апрача знаку Ёны прарока». І, пакінуўши іх, адыйшоў.

5 І, перабраўшыся на другі бок, вучні Ягоныя забыліся ўзяць хлеба.

6 А Ісус сказаў ім: «Глядзіце, съцеражыцца кіслі фарысэйскай і садукеўскай».

7 Яны ж разважалі між сабою, кажучы: «Бо мы хлябоў ня ўзялі».

8 Зразумеўшы ж гэта, Ісус сказаў ім: «Чamu разважаеце між сабою, малаверы, што хлябоў ня ўзялі?

9 Ці яшчэ не разумееце і ня памятаеце тыя пяць хлябоў на пяць тысячаў, і колькі кашоў назьбіралі?

10 Ці тыя сем хлябоў на чатыры тысячы, і колькі кашоў назьбіралі?

11 Як не разумееце, што не наконт хлеба сказаў Я вам съцерагчыся кіслі фарысэйскай і садукеўскай?»

12 Тады яны зразумелі, што ён гаварыў ім съцерагчыся ня кіслі хлебнае, але навукі фарысэйскае і садукеўскае.

13 А прыйшоўшы ў межы Цэзарэі Філіпавай, Ісус спытаўся ў вучняў Сваіх, кажучы: «Кім людзі называюць Мяне, Сына Чалавечага?»

14 А яны сказали: «Адны — Янам Хрысьціцелем, другія — Ільлём, а іншыя — Ярэміем ці адным з прарокаў».

15 Ён кажа ім: «А вы кім Мяне называеце?»

16 Сымон жа Пётар, адказваючы, сказаў: «Ты — Хрыстос, Сын Бога Жывога».

17 І, адказваючы, Ісус сказаў яму: «Шчаслівы ты, Сымон, сын Ёны, бо ня цела і кроў адкрылі табе гэтае, але Айцец Мой, Які ў небе.

18 І Я кажу табе: Ты — скала, і на гэтай скале Я збудую Царкву Маю, і брамы пекла не перамогуць яе.

19 І дам табе ключы Валадарства Нябеснага, і што звязжаш на зямлі, тое будзе звязана ў небе; і што развязжаш на зямлі, тое будзе развязана ў небе».

20 Тады загадаў Ён вучням Сваім, каб нікому не казалі, што Ён ёсьць Ісус Хрыстос.

21 Ад таго часу пачаў Ісус паказваць вучням Сваім, што Ён мусіць пайсыці ў Ерусалім і шмат перацярпець ад старшыніяў, і першас্বятароў, і кніжнікаў, і быць забітым, і на трэці дзень уваскрэснуць.

22 І, адклікаўшы Яго, Пётар пачаў забараняць Яму, кажучы: «Будзь міласцівы да Сябе, Госпадзе! Няхай ня будзе гэтага з Табою!»

23 Ён жа, павярнуўшыся, сказаў Пятру: «Адыйдзі ад Мяне, шатан! Ты Мне згаршэнье, бо думаеш не пра тое, што Божае, але што чалавечое».

24 Тады Ісус сказаў вучням Сваім: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, і возьмеме крыж свой, і ідзе за Мною.

25 Бо хто хоча душу сваю выратаваць, той загубіць яе, а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне, той знайдзе яе.

26 Бо якая карысць чалавеку, калі ён здабудзе ўвеселіе сьвета, а душы сваёй пашкодзіць? Або што дасыць чалавек у выкуп за душу сваю?

27 Бо мае прыйсьці Сын Чалавечы ў славе Айца Свайго з анёламі Сваімі; і тады аддасыць кожнаму паводле ўчынкаў ягоных.

28 Сапраўды кажу вам: ёсьць некаторыя, што тут стаяць, якія не пакаштуюць съмерці, пакуль ня ўбачаць Сына Чалавечага,

Які ідзе ў Валадарстве Сваім».

Мц 17

1 І праз шэсць дзён бярэ Ісус Пятра, Якуба і Яна, брата ягонага, і вядзе іх на гару высокую адных.

2 І Ён перамяніўся перад імі, і сьвяцілася аблічча Ягонае, як сонца, а шаты Ягоныя сталіся белыя, як святло.

3 І вось, зъявіліся ім Майсей і Ільля, ведучы гутарку з Ім.

4 Адказваючи, Пётар сказаў Ісусу: «Госпадзе! Добра нам тут быць; калі хочаш, зробім тут тры намёты: Табе адзін, і Майсею адзін, і адзін Ільлі».

5 Калі ён яшчэ гаварыў, вось, воблака съветлае ахінула іх; і вось, голас з воблака, які кажа: «Гэта Сын Мой улюблёны, у Якім маю ўпадабанье; Яго слухайце».

6 І, пачуўши, вучні ўпалі на аблічча сваё і моцна спужаліся.

7 І Ісус, падыйшоўши, дакрануўся да іх і сказаў: «Устаньце і ня бойцеся!2

8 Падняўши ж очы свае, яны нікога ня ўбачылі, акрамя аднаго Ісуса.

9 І як зыходзілі яны з гары, Ісус загадаў ім, кажучы: «Нікому не кажыце пра гэты відзеж, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсьне з мёртвых».

10 І спыталіся ў Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Чаму ж кніжнікі кажуць, што Ільля мусіць прыйсці спачатку?»

11 А Ісус, адказваючи, сказаў ім: «Ільля сапраўды прыйдзе спачатку і направіць усё».

12 А Я кажу вам, што Ільля ўжо прыйшоў, і не пазналі яго, але ўчынілі з ім, як хацелі; гэтак і

Сын Чалавечы мае перацярпець ад іх».

13 Тады вучні зразумелі, што Ён казаў ім пра Яна Хрысьціцеля.

14 І як прыйшлі яны да натоўпу, падыйшоў да Яго чалавек, падаючы перад ім на калені і кажучы:

15 «Госпадзе! Зълітуйся над сынам маім, ён лунатык і цяжка церпіць; бо часта кідаецца ў вагонь і часта ў ваду.

16 І я прыводзіў яго да вучняў Тваіх, і яны не маглі аздараўіць яго».

17 Ісус жа, адказваючи, сказаў: «О, пакаленьне бязъвернае і сапсаванае! Даkulь буду з вамі? Даkulь буду цярпець вас? Прывядзіце яго да мяне сюды».

18 І забараніў яму Ісус, і дэман выйшаў з яго, і хлопец быў аздароўлены ў ту ю гадзіну.

19 Тады вучні, падыйшоўши да Ісуса насамоце, сказаў: «Чаму мы не маглі выгнаць яго?»

20 А Ісус сказаў ім: «Дзеля недаверства вашага. Бо сапраўды кажу вам: калі вы маеце веру, як гарчычнае зерне, і скажаце гары гэтай: “Перайдзі адгэтуль туды”, дык яна пярайдзе; і нішто ня будзе немагчымым для вас.

21 Гэты ж род выходзіць толькі праз малітву і пост».

22 Калі ж былі яны ў Галілеі, Ён сказаў ім: «Сын Чалавечы мае быць выдадзены ў рукі людзей, 23 і заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсьне». І яны дужа засмуціліся.

24 Калі ж прыйшлі яны ў Капэрнаум, падыйшлі да Пятра зьбіральнікі дыдрахмаў і сказаў: «Настаўнік ваш ці ня дасцьце дыдрахмы?»

25 Ён кажа: «Так». І калі ён увайшоў у дом, Ісус папярэдзіў

яго, кажучы: «Як ты думаеш, Сымоне, валадары зямныя з каго бяруць мыта ці даніну, ці са сваіх сыноў, ці з чужых?»

26 Пётар кажа Яму: «З чужых». Сказаў яму Ісус: «Значыцца, сыны вольныя.

27 Але, каб нам не згаршаць іх, пайшоўшы на мора, кінь буду, і першую рыбу, якая пападзецца, вазьмі, і, расчыніўшы ёй рот, знайдзеш статыр; узяўшы яго, аддай ім за Мяне і за сябе».

Мц 18

1 У тую гадзіну падыйшлі вучні да Ісуса, кажучы: «Дык хто большы ў Валадарстве Нябесным?»

2 І, паклікаўшы дзіцятка, Ісус паставіў яго пасярод іх

3 і сказаў: «Спраўды кажу вам: калі не навернецяся і ня станецяся, як дзеці, ня ўвойдзеце ў Валадарства Нябеснае.

4 Дык хто панізіць сябе, як гэтае дзіця, той большы ў Валадарстве Нябесным.

5 І хто прыйме адно гэткае дзіцятка ў імя Маё, той Мяне прыймае.

6 А хто згоршыць аднаго з малых гэтых, якія вераць у Мяне, такому лепш было б, каб павесілі млынавы қаменъ на шыю ягоную і ўтапілі яго ў глыбіні мора.

7 Гора съвету ад згаршэння, бо патрэбна, каб прыйшлі згаршэнні; але гора таму чалавеку, праз якога прыходзіць згаршэнне.

8 Калі ж рука твая ці нага твая горшыць цябе, адсячи іх і кінь ад сябе: лепш табе ўвайсьці ў жыцьцё кульгавым ці калекаю, чым, маючи дзъве руки або

дзъве нагі, быць укінутым у агонь вечны.

9 І калі вока тваё горшыць цябе, вырві яго і кінь ад сябе: лепш табе аднавокім увайсьці ў жыцьцё, чым, маючи двое вачэй, быць укінутым у геенну вогненнную.

10 Глядзіце, не пагарджайце ані адным з малых гэтых, бо кажу вам, што анёлы іхнія ў небе заўсёды бачаць ablічча Айца Майго Нябеснага.

11 Бо Сын Чалавечы прыйшоў, каб збавіць тое, што загінула.

12 Як вы думаецце, калі б нейкі чалавек меў сто авечак, і адна з іх заблукала, ці, пакінуўшы дзевяноста дзевяць у гарах, ня пойдзе ён шукаць тую, што заблукала?

13 І, калі станецца, што знайдзе яе, спраўды кажу вам: ён узрадуеца з яе больш, чым з дзевяноста дзевяці, якія не заблукалі.

14 Гэтак няма волі Айца вашага, Які ў небе, каб загінуў адзін з малых гэтых.

15 Калі ж саграшыць супраць цябе брат твой, пайдзі і дакары яго між табою і ім адным; калі паслухаецца цябе, ты здабыў брата твайго.

16 Калі ж не паслухаецца, вазьмі з сабою яшчэ аднаго ці двух, каб вуснамі двух або трох съведак змацавалася ўсякае слова.

17 Калі ж не пачуе, скажы царкве, а калі і царквы не пачуе, няхай будзе ён табе, як паганін і мытнік.

18 Спраўды кажу вам: усё, што вы звязаце на зямлі, будзе звязана ў небе, і што развязаце на зямлі, будзе развязана ў небе.

19 Ізноў кажу вам, што калі

двоє з вас на зямлі згодзяцца адносна любой справы, дык што ні папросяць, станецца ім ад Айца Майго, Які ў небе.

20 Бо дзе двое або троє сабраныя дзеля імя Майго, там Я сярод іх».

21 Тады Пётар, падыйшоўшы да Яго, сказаў: «Госпадзе! Колькі разоў брат мой будзе грашыць супраць мяне, і я дарую яму? Ці да сямі разоў?»

22 Кажа яму Ісус: «Не кажу табе: да сямі, але да сямідзесяці разоў па сем.

23 Дзеля гэтага Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека валадара, які захацеў разрахавацца са слугамі сваімі.

24 Калі ж пачаў ён рахавацца, прывялі да яго аднаго, які вінен быў дзесяць тысячаў талентаў.

25 А як ня меў што аддаць, пан ягоны загадаў прадаць яго, і жонку ягоную, і дзяцей, і ўсё, што меў, і заплаціць.

26 Тады слуга той, упаўшы, пакланіўся яму, кажучы: «Пане! Будзь доўгацярплівым да мяне, і ўсё табе аддам».

27 Пан, зылітаваўшыся над слугою тым, адпусціў яго і дараваў яму пазыку.

28 А слуга той, выйшаўшы, знайшоў аднаго з таварышаў сваіх, які вінен быў яму сто дынараў, і, скапіўшы яго, душыў, кажучы: «Аддай мне, што вінен».

29 Тады таварыш ягоны, упаўшы да ног яго, прасіў яго, кажучы: «Будзь доўгацярплівым да мяне, і ўсё аддам табе».

30 А той не захацеў, але адыйшоўшы, кінуў яго ў вязніцу, пакуль не аддасць доўгу.

31 Таварышы ягоныя, убачыўшы, што сталася, вельмі засмуціліся і, прыйшоўшы, паведамілі пану свайму ўсё, што сталася.

32 Тады пан ягоны, паклікаўшы яго, кажа яму: «Злы слуга! Увесь твой доўг я дараваў табе, калі ты прасіў мяне.

33 Ці ж ня мусіў і ты зылітавацца над таварышам тваім, як і я зылітаваўся над табою?»

34 І, загневаўшыся, пан ягоны аддаў яго катам, пакуль не аддасць яму ўсяго доўгу.

35 Так і Айцец Мой Нябесны ўчыніць вам, калі не даруе кожны з вас ад сэрца свайго брату свайму грахоў ягоных».

Мц 19

1 І сталася, калі скончыў Ісус слова гэтыя, выйшаў з Галілеі і прыйшоў у межы Юдэйскія на той бок Ярдану.

2 І пайшлі за Ім шматлікіянатоўпы, і ён аздаравіў іх там.

3 І падыйшлі да Яго фарысэі, спакушаючы Яго і кажучы Яму: «Ці за ўсякую віну можна чалавеку разводзіцца з жонкаю сваёю?»

4 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Ці вы не чыталі, што Той, Хто стварыў на пачатку, мужчынай і жанчынай стварыў іх?»

5 І ён сказаў: «Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку і маці, і прылепіцца да жонкі сваёй; і будуць двое адным целам».

6 Так што яны ўжо ня двое, але адно цела. Вось жа, што Бог злучыў, таго чалавек няхай не разлучае».

7 Яны кажуць Яму: «Як тады Майсей даў прыказанье даць разводны ліст і пакінуць яе?»

8 Ён кажа ім: «Майсей дзеля жорсткасці сэрца вашага

дазволіў вам разводзіцца з жонкамі вашымі, а на пачатку не было гэтак.

9 А Я кажу вам: хто пакіне жонку сваю не за распусту і ажэніца з іншай, той чужаложыць; і хто ажэніца з разъведзенай, чужаложыць».

10 Кажуць Яму вучні Ягоныя: «Калі гэткі аваязак чалавека да жонкі, не карысна жаніцца».

11 Ён жа сказаў ім: «Ня ўсе ўмішчаюць слова гэтае, але каму дадзена.

12 Бо ёсьць скапцы, што з улоньня маці гэткімі нарадзіліся; і ёсьць скапцы, якія выпакладаныя людзьмі; і ёсьць скапцы, якія самі сябе выпакладалі дзеля Валадарства Нябеснага.

Хто можа
ўмісціць, няхай умісціць».

13 Тады прыносілі да Яго дзяцей, каб Ён усклаў на іх руکі і памаліўся; а вучні забаранялі ім.

14 А Ісус сказаў: «Пакіньце дзяцей і не забараняйце ім прыходзіць да Мяне; бо гэткіх ёсьць Валадарства Нябеснага».

15 І, усклаўши на іх руکі, пайшоў адтуль.

16 І вось нехта, падыйшоўши, сказаў Яму: «Настанкі добры! Што мне зрабіць добра, каб мець жыцьцё вечнае?»

17 Ён жа сказаў яму: «Чаму ты называеш Мяне добрым? Ніхто ня добры, акрамя аднаго Бога. Калі ж хочаш увайсьці ў жыцьцё, захоўрай прыказаныні».

18 Кажа Яму: «Якія?» Ісус жа сказаў: «Не забівай; не чужалож; не крадзі; ня съведчы фальшыва;

19 шануй бацьку твойго і маці; і любі бліжняга твойго, як самога сябе».

20 Кажа Яму юнак: «Усё гэта я захаваў ад юнацтва майго. Чаго яшчэ мне не стае?»

21 Ісус мовіў яму: «Калі хочаш быць дасканальным, ідзі, прадай маёмасьць тваю і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе, і прыходзь, ідзі за Мною».

22 Пачуўши гэтае слова, юнак адыйшоў засмучаны, бо меў вялікую маёмасьць.

23 А Ісус сказаў вучням Сваім: «Сапраўды кажу вам, што цяжка багатаму ўвайсьці ў Валадарства Нябеснага.

24 Зноў жа кажу вам: лягчэй вярбліду прайсьці праз вушка іголкі, чым багатому ўвайсьці ў Валадарства Божае».

25 Пачуўши гэтае, вучні Ягоныя надта дзівіліся, кажучы: «Хто ж тады можа быць збаўленым?»

26 А Ісус, паглядзеўши, сказаў ім: «У людзей гэта немагчыма, а ў Бога ўсё магчыма».

27 Тады Пётар, адказваючы, сказаў Яму: «Вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою; што ж будзе нам?»

28 А Ісус сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што вы, якія пайшлі за Мною, у адроджаным [съвеце], калі Сын Чалавечы сядзе на пасадзе славы Сваёй, сядзецце на дванаццаці пасадах судзіць дванаццаць калену Ізраіля.

29 І кожны, хто пакінуў дамы, або братоў, або сёстраў, або бацьку, або маці, або жонку, або дзяцей, або палі дзеля імя Майго, атрымае ў стакроць больш і ўспадкаеміць жыцьцё вечнае.

30 Многія ж першыя будуць апошнімі, і апошнія — першымі.

Мц 20

1 Бо Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека гаспадара дому, які выйшаў рана раніцаю наняць работнікаў у вінаграднік свой.

2 I, умовіўшыся з работнікамі па дынару за дзень, паслаў іх у вінаграднік свой.

3 I, выйшаўшы каля трэцяе гадзіны, ён убачыў іншых, якія стаялі на рынку бяз працы.

4 I сказаў ім: “Ідзіце і вы ў вінаграднік мой і, што будзе справядліва, дам вам”. Яны пайшлі.

5 Зноў выйшаўшы каля шостае і дзяявітае гадзіны, зрабіў гэтак сама.

6 А выйшаўшы каля адзінаццатае гадзіны, ён знайшоў іншых, якія стаялі бяз працы, і кажа ім: “Чаму вы стаіцё тут цэлы дзень бяз працы?”

7 Яны кажуць яму: “Ніхто нас не наняў”. Ён кажа ім: “Ідзіце і вы ў вінаграднік і, што будзе справядліва, атрымаеце”.

8 А як надышоў вечар, кажа гаспадар вінаградніку наглядчыку свайму: “Пакліч работнікаў і аддай ім плату, пачаўшы з апошніх да першых”.

9 I тыя, што прыйшлі каля адзінаццатае гадзіны, атрымалі па дынару.

10 А тыя, што прыйшлі першымі, думалі, што яны атрымаюць больш, але і яны атрымалі па дынару.

11 I, атрымаўшы, пачалі наракаць на гаспадара дому,

12 кажучы: “Гэтая апошнія рабілі адну гадзіну, і ты зраўняў іх з намі, якія перанеслі цяжар дня і съпёку”.

13 Ён жа, адказваючы, сказаў аднаму з іх: “Дружа! Я ня

крыўджу цябе. Ці ж не за дынар ты ўмовіўся са мною?

14 Вазьмі сваё і ідзі. А я хачу даць гэтаму апошняму тое, што і табе.

15 Ці ж я не могу ў сваім рабіць, што хачу? Або вока тваё злоснае, што я добры?”

16 Гэтак будуць апошнія першымі, і першыя — апошнімі, бо шмат пакліканых, але мала выбранных».

17 I, узыходзячы ў Ерусалім, Ісус дарогаю ўзяў дванаццаць вучняў Сваіх і сказаў ім:

18 «Вось, мы ўзыходзім у Ерусалім, і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам, і яны асудзяць Яго на съмерць,

19 і выдадуць Яго паганам на зьдзек, і бічаваньне, і ўкрыжаваньне; і на трэці дзень Ён уваскрэсьне».

20 Тады падыйшла да Яго маці сыноў Зэбэдэя з сынамі сваімі, кланяючыся і нечага просячы ў Яго.

21 Ён жа сказаў ёй: «Чаго ты хочаш?» Яна кажа Яму: «Скажы, каб гэтыя два сыны мае селі адзін праваруч Цябе, а другі — леваруч у Валадарстве Твайм».

22 А Ісус, адказваючы, сказаў: «Ня ведаеце, чаго просіце. Ці можаце піць келіх, які Я маю піць, і хрысьціцца хрышчэннем, якім Я хрышчуся?» Яны кажуць Яму: «Можам».

23 I Ён кажа ім: «Сапраўды, келіх Мой будзеце піць і хрышчэннем, якім Я хрышчуся, будзеце хрысьціцца, а сесцыі праваруч Мяне і леваруч Мяне не могу даць вам, але каму падрыхтавана Айцом Маім».

24 І пачуўшы гэта, дзесяцёра абурыліся на двух братоў.

25 А Ісус, пакліаўшы іх, сказаў: «Вы ведаецце, што князі нароаду пануюць над імі і магнаты маюць уладу над імі.

26 А ў вас ня гэтак мае быць, але хто хоча між вамі стацца большым, няхай будзе служыцелем вашым,

27 і хто хоча між вамі быць першым, няхай будзе вашым слугою,

28 як і Сын Чалавечы не прыйшоў, каб Яму служылі, але каб паслужыць і аддаць душу Сваю на адкупленье многіх».

29 І як выходзілі яны з Ерыхону, за Ім ішоў шматлікі натоўп.

30 І вось, два съляпяя, што сядзелі пры дарозе, пачуўшы, што Ісус праходзіць, закрычалі, кажучы: «Зълітуйся над намі, Госпадзе, Сыне Давідаў!»

31 А натоўп сварыўся на іх, каб маўчалі; а яны яшчэ мацней закрычалі, кажучы: «Зълітуйся над намі, Госпадзе, Сыне Давідаў!»

32 І, супыніўшыся, Ісус пакліаў іх і сказаў: «Чаго вы хочаце, каб Я зрабіў вам?»

33 Яны кажуць Яму: «Госпадзе! Каб адчыніліся вочы нашыя».

34 Ісус жа, зълітаваўшыся, дакрануўся да вачэй іхніх, і адразу сталі бачыць вочы іхнія, і яны пайшли за Ім.

Мц 21

¹І калі наблізіліся да Ерусаліму і прыйшлі да Бэтфагі на гары Аліўнай, тады Ісус паслаў двух вучняў,

² кажучы ім: «Ідзіце ў мястэчка, якое перад вамі, і адразу знайдзеце асьліцу прывязаную і асьляня з ёю;

адвязаўши, прывядзіце да Мяне.

³І калі хто скажа вам нешта, адкажыце, што Госпад іх патрабуе: і адразу пашле іх».

⁴А ўсё гэтае сталася, каб споўнілася сказанае праз прарока, які кажа:

⁵«Скажыце дачцэ Сыёну: «Вось, Валадар твой ідзе да цябе ціхі, які сядзіць на асьліцы і асьляняці, сыне пад'ярэмнай”».

⁶Пайшоўшы, вучні зрабілі так, як загадаў ім Ісус.

⁷Прывялі асьліцу і асьляня і ўсклалі на іх адзеньне сваё, і Ён сеў на іх.

⁸А шматлікі натоўп пасыцілаў на дарозе адзеньне сваё, а іншыя рэзалі галіны з дрэваў і пасыцілі на дарозе.

⁹А натоўпы, што наперадзе і за Ім ішлі, крычалі, кажучы: «Гасанна Сыну Давіда! Дабраслаўлёны Той, Хто ідзе ў імя Госпада! Гасанна на вышынях!»

¹⁰І як увайшоў Ён у Ерусалім, узварухнуўся ўвесь горад, кажучы: «Хто гэта?»

¹¹А натоўпы казалі: «Гэта Ісус, прарок з Назарэту Галілейскага».

¹²І ўвайшоў Ісус у съвятыню Божую, і выгнаў усіх, што продалі і куплялі ў съвятыні, і сталы мяняльнікаў і лаўкі прадаўцоў галубоў перавярнуў.

¹³І кажа ім: «Напісаны: “Дом Мой домам малітвы будзе названы”. А вы зрабілі яго пячорай разбойнікаў».

¹⁴І падыйшлі да Яго ў съвятыні съляпяя і кульгавыя, і Ён аздараў іх.

¹⁵А першасъвятары і кніжнікі, убачыўшы цуды, якія Ён

учыніў, і дзяцей, якія крычалі ў съвятыні і казалі: «Гасанна Сыну Давіда!», — абурыліся 16 і сказалі Яму: «Ці чуеш, што яны кажуць?» А Ісус кажа ім: «Так! Ці вы ніколі не чыталі: «З вуснаў немаўлятаў і тых, што пры грудзях, Ты ўчыніў хвалу?»»

17 І, пакінуўшы іх, выйшаў з гораду да Бэтаніі, і правёў там ноч.

18 А раніцою, вяртаючыся ў горад, адчуў голад.

19 І, убачыўшы пры дарозе адно дрэва фігавае, падыйшоў да яго, і нічога не знайшоў на ім, акрамя адной лістоты, і кажа да яго: «Няхай больш ня будзе з цябе плоду да веку». І адразу ж засохла дрэва фігавае.

20 І, убачыўшы гэта, вучні зьдзівіліся, кажучы: «Як гэта адразу ж засохла дрэва фігавае?»

21 А Ісус, адказваючы, сказаў ім: «Сапраўды кажу вам: калі вы будзеце мець веру і ня будзеце сумнявацца, ня толькі зробіце тое, што з дрэвам фігавым, але калі і гары гэтай скажаце: «Будзь узятая і кінутая ў мора», — станецца.

22 І ўсё, што будзеце прасіць у малітве з вераю, атрымаеце».

23 І калі прыйшоў Ён у съвятыню, падыйшлі да Яго, калі Ён вучыў, першасъвятары і старшыні народу, кажучы: «Якою ўладаю Ты гэта робіш? І хто Табе даў гэтую ўладу?»

24 А Ісус, адказваючы, сказаў ім: «Спытаюся і Я ў вас адно слова; калі на гэта скажаце Мне, і Я вам скажу, якою ўладаю раблю гэта.

25 Хрышчэнъне Яна адкуль было: з неба ці ад людзей?»

Яны ж разважалі між сабою, кажучы: «Калі скажам: «З неба», — Ён скажа нам: «Чаму ж вы не паверылі яму?»

26 А калі скажам: «Ад людзей», — баймся натоўпу, бо ўсе маюць Яна за прарока».

27 І, адказваючы, сказалі Ісусу: «Ня ведаем». І Ён сказаў ім: «І Я вам не скажу, якою ўладаю гэтае раблю.

28 А як вы думаеце: чалавек меў двух дзяцей, і ён, падыйшоўшы да першага, сказаў: «Дзіцятка, ідзі сёньня працаўца у вінаграднік мой».

29 Той жа, адказваючы, сказаў: «Не хачу», а паслья, пакаяўшыся, пайшоў.

30 І, падыйшоўшы да другога, ён сказаў тое самае. Той, адказваючы, сказаў: «Іду, пане», і не пайшоў.

31 Каторы з двух выканай волю бацькі?» Кажуць Яму: «Першы». Кажа ім Ісус: «Сапраўды кажу вам, што мытнікі і распусніцы ідуць наперадзе вас у Валадарства Божае.

32 Бо прыйшоў да вас Ян шляхам праведнасьці, і вы не паверылі яму, а мытнікі і распусніцы паверылі яму; вы ж, бачачы гэтае, не пакаяліся паслья, каб паверыць яму.

33 Паслухайце другую прыповесьць: быў нейкі чалавек, гаспадар дома, які пасадзіў вінаграднік, і абрарадзіў яго плотам, і выкапаў у ім тоўчню, і пабудаваў вежу, і здаў яго вінаградарам, і выехаў.

34 Калі ж наблізіўся час пладоў, ён паслаў слугаў сваіх да вінаградараў узяць плады свае.

35 І схапілі вінаградары слугаў

ягоных, аднаго зьблі, другога забілі, а іншага ўкаменавалі.

36 Зноў паслаў ён іншых слугаў, больш, чым раней; і з імі зрабілі тое самае.

37 Нарэшце паслаў да іх сына свайго, кажучы: "Пасаромеюцца сына майго".

38 А вінаградары, убачыўши сына, сказалі адзін аднаму: "Гэта спадкаемца! Хадзем, заб'ем яго і атрымаем спадчыну ягоную".

39 І, схапіўши яго, выгналі вон з вінаградніку і забілі.

40 Калі ж прыйдзе гаспадар вінаградніку, што зробіць ён з гэтымі вінаградарамі?"

41 Кажуць Яму: «Ліхадзеяў гэтых жорстка выгубіць, а вінаграднік здасьць іншым вінаградарам, якія будуць аддаваць яму плады ў свой час».

42 Кажа ім Ісус: «Няўжо вы ніколі не чыталі ў Пісаньні: "Камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавою вугла. Ад Господа гэта сталася, і дзіўна ў вачах нашых".

43 Дзеля гэтага кажу вам, што будзе забранае ў вас Валадарства Божае і дадзена будзе народу, які ўчыняе плады ягоныя.

44 І той, хто ўпадзе на гэты камень, разаб'ецца; а на каго ён упадзе, таго раздушыць».

45 І, пачуўши прыповесці Ягоныя, першасвятары і фарысэі зразумелі, што ён гаворыць пра іх.

46 І, шукаючи ўзяць Яго, збаяліся натоўпаў, таму што яны мелі Яго за прапорока.

Мц 22

¹ І, адказваючы, Ісус зноў

гаварыў з імі ў прыповесцях, кажучы:

2 «Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека валадара, які справіў вясельле для сына свайго.

3 І ён паслаў слугаў сваіх кліаць пакліканых на вясельле; і тыя не хацелі прыйсьці.

4 Зноў паслаў ён іншых слугаў, кажучы: "Скажыце пакліканым: Вось, я падрыхтаваў бяседу маю, вальы мае і, што ўкормлена, зарэзаны, і ўсё падрыхтавана. Прыйходзьце на вясельле".

5 А яны, ня дбаючы на тое, пайшлі, хто на поле сваё, а хто да свайго гандлю.

6 А іншыя, узяўши слугаў ягоных, зньяважылі іх і забілі.

7 Пачуўши пра гэтае, валадар загневаўся і, паслаўши жаўнерай сваіх, выгубіў забойцаў тых, і горад іхні спаліў.

8 Тады кажа ён слугам сваім: "Сапраўды, вясельле падрыхтаванае, але пакліканыя не былі вартыя.

9 Дык пайдзіце на ростані дарог, і ўсіх, каго знайдзеце, клічце на вясельле".

10 І слугі тыя, выйшаўши на дарогі, сабралі ўсіх, каго толькі знайшлі, злых і добрых; і на вясельлі было поўна гасьцей.

11 Увайшоўши ж пабачыць тых, што ўзълягалі, валадар убачыў там чалавека, не апранутага ў вясельнае адзен'не,

12 і кажа яму: "Дружы, як ты ўвайшоў сюды, ня маючы вясельнага адзен'ня?" Той жа маўчаў.

13 Тады сказаў валадар слугам: "Зьвязаўши яму руکі і ногі, вазьміце яго і ўкіньце ў цемру

вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў.

14 Бо шмат пакліканых, але мала выбраных”».

15 Тады, пайшоўши, фарысэі зрабілі нараду, як злавіць Яго ў словах.

16 І пасылаюць да Яго вучняў сваіх з ірадыянамі, кажучы: «Настаўнік! Мы ведаем, што

Ты праўдзівы і пра шлях Божы паводле праўды навучаеш, і не дагаджаеш нікому, бо не глядзіш на ablічча людзей.

17 Дык скажы нам, як Ты думаеш, ці належыцца даваць даніну цэзару, ці не?»

18 А Ісус, разумеочы зласцілівасць іхнюю, сказаў: «Чаму спакушаеце Мяне, крывадушнікі?

19 Пакажыце Мне манету для даніны». Яны ж прынеслы Яму дынар.

20 І кажа ім: «Чый гэта вобраз і надпіс?»

21 Кажуць Яму: «Цэзара». Тады кажа ім: «Дык аддавайце тое, што цэзара, цэзару, а што Божае, — Богу».

22 І, пачуўши гэта, яны зьдзівіліся, і, пакінуўши Яго, адйшли.

23 У той дзень падыйшлі да Яго садукеі, якія кажуць, што няма ўваскрасеньня, і спытаўшіся ў Яго:

24 «Настаўнік, Майсей сказаў: “Калі хто памрэ, ня маючи дзяцей, брат ягоны няхай возьме жонку ягоную і адновіць насеніне брату свайму”».

25 Было ж у нас сем братоў, і першы, ажаніўшыся, памёр і, ня маючи насеніня, пакінуў жонку сваю брату свайму.

26 Таксама і другі, і трэці, аж да сёмага.

27 Пасъля ўсіх памерла і жонка.

28 Дык пры ўваскрасеньні якога з сямі будзе яна жонкаю? Бо ўсе мелі яе».

29 Адказваючы, Ісус сказаў ім: «Вы памыляецся, ня ведаочы ані Пісаныня, ані моцы Божае.

30 Бо пры ўваскрасеньні ані жэніцца, ані замуж выходзяць, але будуць як анёлы Божыя ў небе.

31 А наконт уваскрасеньня мёртвых, ці не чыталі вы сказанага вам Богам, Які кажа:

32 “Я — Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба!” Бог ня ёсьць Бог мёртвых, але жывых».

33 І, пачуўши, натоўпы дзівіліся з навукі Ягонай.

34 А фарысэі, пачуўши, што ён прымусіў змоўкніць садукеяў, сабраліся супраць Яго.

35 І спытаўся адзін з іх, законынік, спакушаочы Яго і кажучы:

36 «Настаўнік, якое найбольшае прыказаныне ў Законе?»

37 А Ісус сказаў яму: «“Любі Господа, Бога твайго, усім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсім разуменьнем тваім”».

38 Гэта ёсьць першае і найбольшае прыказаныне.

39 Другое ж падобнае да яго: «Любі бліжняга свайго, як самога сябе».

40 На гэтых двух прыказанынях трymаецца ўвесь Закон і Прарокі».

41 А ў фарысэяў, якія сабраліся, Ісус спытаўся,

42 кажучы: «Што вы думаеце пра Хрыста? Чый ён Сын?» Кажуць Яму: «Давіда».

43 Кажа ім: «Як жа Давід у Духу называе Яго Госпадам, кажучы:

44 “Сказаў Госпад Госпаду майму: Сядзь праваруч Мяне,

пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх”.

45 Дык калі Давід называе Яго Госпадам, як жа Ён — сын ягоны?»

46 І ніхто ня змог адказаць Яму ані слова; і з таго дня ніхто ўжо не адважваўся пытацца ў Яго.

Мц 23

1 Тады Ісус прамовіў да натоўпаў і вучняў Сваіх,

2 кажучы: «На Майсеевай лаве паселі кніжнікі і фарысэі.

3 Дык усё, што скажуць вам захоўваць, захоўвайце і рабіце, але не рабіце паводле ўчынкаў іхніх, бо яны кажуць і ня робяць.

4 Бо яны вяжуць цяжары цяжкія і невыносныя і ўскладаюць на плечы людзям, а самі пальцам сваім ня хочуць зрушыць іх.

5 Усе ж учынкі свае яны робяць, каб бачылі іх людзі; пашираюць філяктэрыі свае і павялічваюць крысо шатаў сваіх,

6 і любяць першыя месцы на вячерах і першыя месцы ў сынагогах,

7 і вітаныні на рынку, і каб людзі называлі іх: “Раббі, раббі!”

8 А вы не называйцеся “раббі”, бо адзін у вас Настаўнік — Хрыстос, а ўсе вы — браты.

9 І айцом сабе не называйце [нікога] на зямлі, бо адзін у вас Айцец, Які ў небе.

10 І не называйцеся настаўнікамі, бо адзін у вас Настаўнік — Хрыстос.

11 А большы з вас няхай будзе вам за слугу.

12 Усякі ж, хто ўзвысіць сябе, паніжаны будзе, а хто паніжае сябе, будзе ўзвышаны.

13 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крываудушнікі, што зачыняеце Валадарства Нябеснае перад людзьмі; бо самі не ўваходзіце, і тым, што ўваходзяць, не дазваляеце ўвайсьці.

14 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крываудушнікі, што аб'ядаеце дамы ўдоваў і дзеля віду доўга моліцеся; за гэта атрымаеце цяжэйшы прысуд.

15 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крываудушнікі, што абыходзіце мора і сухмень, каб зрабіць хоць аднаго празэлітам, і, калі станеца, робіце яго сынам геенны, удвая [горшым] за вас.

16 Гора вам, павадыры съляпяя, якія кажаце: “Калі хто прысягне бажніцаю, гэта нічога, а калі хто прысягне золатам бажніцы, дык вінен”.

17 Дурныя і съляпяя! Бо што большае: золата або бажніца, якая асьвячае золата?

18 І: “Калі хто прысягне ахварнікам, гэта нічога, а калі хто прысягне дарам, які на ім, дык вінен”.

19 Дурныя і съляпяя! Бо што большае: дар або ахварнік, які асьвячае дар?

20 Дык той, хто прысягае ахварнікам, прысягае і ім, і ўсім, што на ім;

21 і хто прысягае бажніцаю, прысягае ёю і Тым, Хто жыве ў ёй;

22 і хто прысягае небам, прысягае пасадам Божым і Тым, Хто сядзіць на ім.

23 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крываудушнікі, што даяцё дзесяціну з мяты, аніжу і кмену, і пакінулі найважнейшае ў Законе: суд, і міласэрнасьць, і веру; гэтае трэба было рабіць, і таго не пакідаць.

24 Павадыры съляпяя, якія адцэджваеце камара, а глытаеце вярблюда!

25 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што ачышчаеце звонку келіх і місу, а ўнутры яны напоўненые рабункам і непаўстрыманасцю.

26 Фарысэй съляпы, ачысьці перш знутры келіх і місу, каб і звонку сталіся чыстымі.

27 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што падобныя да магілаў павапленых, якія звонку выглядаюць прыгожымі, а ўнутры напоўненые косткамі мёртвых і ўсялякай нячыстасцю.

28 Гэтак і вы звонку выглядаеце людзям праведнымі, а ўнутры поўныя крывадушнасці і беззаконья.

29 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што будуеце магілы прарокам і аздабляеце надмагільлі праведнікаў,

30 і кажаце: “Калі б мы былі ў дні бацькоў нашых, не былі б супольнікамі іхнімі ў крыві прарокаў”.

31 Так што вы самі съведчыце, што вы — сыны тых, якія забівалі прарокаў.

32 Дапаўняйце ж меру бацькоў вашых.

33 Зъмеі, спараджэнныя яхідны, як уцячэце вы асуджэння на геенну?

34 Вось, дзеля гэтага Я пасылаю да вас прарокаў, і мудрых, і кніжнікаў; і вы адных заб'яцё і ўкрыжуеце, і іншых будзеце біць у сынагогах вашых і гнаць з горада ў горад.

35 Няхай жа прыйдзе на вас уся кроў праведная, пралітая на зямлі, ад крыві Абэля праведнага да крыві Захарыі,

сына Барахіі, якога вы забілі між бажніцаю і ахвярнікам.

36 Сапраўды кажу вам, што ўсё гэтае прыйдзе на пакаленне гэтае.

37 Ерусалім, Ерусалім, які забіваеш прарокаў і камянуете пасланых да цябе! Колькі разоў хацеў Я сабраць дзяцей тваіх, як птушка зьбірае птушанят сваіх пад крылы, і вы не захацелі.

38 Вось, пакідаецца вам дом ваш пусты.

39 Бо кажу вам: ня будзеце бачыць Мяне ад сёньня, пакуль ня скажаце: “Дабраслаўлёны Той, Хто ідзе ў імя Господа”».

Мц 24

1 І, выйшаўши, Ісус ішоў ад съвятыні; і падыйшлі вучні Ягоныя, каб паказаць Яму пабудовы съвятыні.

2 А Ісус сказаў ім: «Ці бачыце ўсё гэтае? Сапраўды кажу вам: не застанецца тут камяння на камяні, які б ня быў зруйнаваны».

3 А калі сядзеў Ён на гары Аліўнай, падыйшлі да Яго вучні насамоце, кажучы: «Скажы нам, калі гэта будзе, і які знак Твойго прыйсьця і сканчэння веку?»

4 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Глядзіце, каб ніхто не падмануў вас,

5 бо многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы: “Я — Хрыстос”, — і шмат каго падмануць.

6 Maeце чуць пра войны і чуткі ваенныя. Глядзіце, не трывожцеся, бо ўсё гэта мусіць стацца, але гэта яшчэ не канец.

7 Bo паўстане народ на народ і валадарства на валадарства; і будуць голад, і пошасьці, і землятрусы месцамі.

8 А ўсё гэтае — пачатак мукаў.

9 Тады будуць выдаваць вас на пакуты і забіваць вас, і зьненавідзяць вас усе народы за імя Маё.

10 І тады згоршацца многія; і будуць выдаваць адзін аднаго, і ненавідзець адзін аднаго.

11 І многія фальшывыя прарокі паўстануць, і падмануць многіх.

12 І дзеля памнажэнья беззакон'я ў многіх асьцюдзяне любоў.

13 А хто вытрывае да канца, будзе збаўлены.

14 І будзе абвешчанае гэтае Эвангельле Валадарства па ўсім съвеце на съведчаньне ўсім народам, і тады прыйдзе канец.

15 Дык калі ўбачыце агіду спусташэння, пра якую сказаў Даніїл прарок, што паўстане на месцы съвятых, — хто чытае, няхай зразумее,

16 тады тыя, што ў Юдэі, няхай бягуць у горы,

17 хто на даху, няхай не зыходзіць узяць што з дома свайго,

18 і хто ў полі, няхай не варочаецца назад узяць адзенъне сваё.

19 Гора ж тым, якія цяжарныя і якія кормяць грудзьмі, у тыя дні.

20 Маліцеся ж, каб ня сталіся ўцёкі вашыя зімою або ў суботу.

21 Бо тады будзе вялікі прыгнёт, якога не было ад пачатку съвету аж дагэтуль, і ня будзе.

22 І калі б не былі скарочаныя тыя дні, не было б збаўленеа ніводнае цела, але дзеля выбраных будуць скарочаныя тыя дні.

23 Тады, калі хто скажа вам: “Вось, тут Хрыстос, ці там”, —

ня верце.

24 Бо паўстануць фальшывыя хрысты і фальшывыя прарокі і дадуць вялікія знакі і чуды, каб падмануць, калі магчыма, і выбраных.

25 Вось, Я наперад сказаў вам.

26 Дык, калі скажуць вам: “Вось, Ён у пустыні”, — не выходзьце; “Вось, Ён у пакоях”, — ня верце.

27 Бо, як бліскавіца выходзіць з усходу і съвеціць да заходу, так будзе і прыйсьце Сына Чалавечага.

28 Бо дзе мёртвае цела, там зъяруцца і арлы.

29 А адразу пасля прыгнёту дён тых сонца зацьмее, і месяц ня дасьць съвятла свайго, і зоркі упадуць з неба, і сілы нябесныя захістаюцца.

30 І тады зъявіцца знак Сына Чалавечага ў небе, і тады заплачуць усе калены зямлі і ўгледзяць Сына Чалавечага, Які ідзе на аблоках нябесных з сілаю і славаю вялікаю.

31 І пашле Ён анёлаў Сваіх з гучным голасам трубным, і зъяруць яны выбраных Ягоных ад чатырох вятроў, ад kraju неба да kraju яго.

32 У дрэва фігавага навучыцесь прыповесьці: калі ўжо галінка ягоная робіцца мяккаю і пускае лісты, ведаеце, што блізка лета.

33 Гэтак і вы, калі ўбачыце ўсё гэтае, ведайце, што блізка, у дзівярах.

34 Сапраўды кажу вам: не праміне пакаленъне гэтае, як ўсё гэта станецца.

35 Неба і зямля прамінуць; а слова Mae не прамінуць.

36 А пра дзень той і гадзіну ніхто ня ведае, нават анёлы, якія ў небе, а толькі Айцец Мой

адзін.

37 Але, як было ў дні Ноя, так будзе і ў прыйсьце Сына Чалавечага.

38 Бо як было ў дні перад патопам: елі, пілі, жаніліся і замуж выходзілі, аж да таго дня, як увайшоў Ной у каўчэг,

39 і не разумелі, пакуль не прыйшоў патоп і не забраў усіх,

так будзе і ў прыйсьце Сына Чалавечага.

40 Тады будуць двое ў полі: адзін бярэцца, а другі пакідаецца.

41 Дзъве, якія мелюць у жорнах: адна бярэцца, а другая пакідаецца.

42 Дык чувайце, бо ня ведаеце, у якую гадзіну Госпад ваш прыйдзе.

43 Вы ј разумееце тое, што, калі б ведаў гаспадар дому, у якую варту прыйдзе злодзей, чуваў бы і не дапусьціў падкапаць дом свой.

44 Дзеля гэтага і вы будзьце падрыхтаваныя, бо Сын Чалавечы прыйдзе ў гадзіну, у якую ня думаеце.

45 Хто такі верны і мудры слуга, якога пан ягоны паставіў над хатнімі сваімі даваць ім ежу ў свой час?

46 Шчаслівы той слуга, якога пан ягоны, прыйшоўшы, знайдзе, што робіць гэтак.

47 Сапраўды кажу вам, што над усёю маёмасцю сваёю паставіць яго.

48 А калі скажа той злы слуга ў сэрцы сваім: “Марудзіць прыйсьці пан мой”, —

49 і пачне біць таварышаў сваіх, таксама есьці і піць з п'яніцамі,

— 50 прыйдзе пан слугі того ў дзень, у які ён не чакае, і ў гадзіну, у якую ня ведае,

51 і адлучыць яго, і ўчыніць яму адзін лёс з крывадушнікамі; там будзе плач і скрыгат зубоў.

Мц 25

1 Тады падобнае будзе Валадарства Нябеснае да дзесяці дзяўчынаў, якія, узяўшы лямпы свае, выйшлі насustrач жаніху.

2 А пяць з іх былі мудрыя, і пяць — дурныя.

3 Тыя, што былі дурныя, узяўшы лямпы свае, ня ўзялі сабою алею.

4 А мудрыя ўзялі алей у пасудзінах сваіх разам з лямпамі сваімі.

5 А як жаніх замарудзіў, задрамалі ўсе і паснулі.

6 А сярод ночы ўзняўся крык: “Вось, жаніх ідзе, выходзьце настуроч яму!”

7 Тады ўсталі ўсе тыя дзяўчыны і направілі лямпы свае.

8 Дурныя ж сказалі мудрым: “Дайце нам вашага алею, бо лямпы нашыя згасаюць”.

9 А мудрыя адказалі, кажучы: “Каб хапіла і нам, і вам, ідзіце лепш да прадаўцоў і купіце сабе”.

10 Калі ж пайшлі яны купляць, прыйшоў жаніх, і падрыхтаваныя ўвайшлі з ім на вясельле, і дзъверы былі зачыненыя.

11 А паслья прыходзяць і другія дзяўчыны, кажучы: “Пане, пане! Адчыні нам!”

12 Ён жа, адказваючы, сказаў: “Сапраўды кажу вам: ня ведаю вас”.

13 Дык чувайце, бо ня ведаеце ані дні, ані гадзіны, у якую прыйдзе Сын Чалавечы.

14 Бо, як чалавек, выяжджаючы, паклікаў слугаў сваіх і даў ім маёмасць сваю.

15 І аднаму даў пяць талентаў, а іншаму — два, а іншаму — адзін; кожнаму паводле сілы ягонаі, і адразу выехаў.

16 Той, які ўзяў пяць талентаў, пайшоўшы, працаваў з імі і прыдбаў другіх пяць талентаў.

17 Гэтаксама і той, [які ўзяў] два, прыдбаў і другія два.

18 А той, які ўзяў адзін, адыйшоўшы, закапаў яго ў зямлю, і схаваў срэбра пана свайго.

19 Праз доўгі час прыходзіць пан слугаў тых і рахуецца з імі.

20 І, падыйшоўшы, той, які ўзяў пяць талентаў, прынёс другія пяць талентаў, кажучы: “Пане, пяць талентаў ты даў мне; вось другія пяць талентаў я прыдбаў на іх”.

21 А пан ягоны мовіў яму: “Добра, добры і верны слуга! У малым ты быў верны, над многім цябе пастаўлю; увайдзі ў радасць пана твойго”.

22 Падыйшоўшы, той, які ўзяў два таленты, сказаў: “Пане, два таленты ты мне даў, вось, другія два таленты я прыдбаў на іх”.

23 Мовіў яму пан ягоны: “Добра, добры і верны слуга! У малым ты быў верны, над многім цябе пастаўлю; увайдзі ў радасць пана твойго”.

24 А той, які ўзяў адзін талент, падыйшоўшы, сказаў: “Пане, я ведаю цябе, што ты — чалавек жорсткі, які жне, дзе ня сеяў, і зьбірае, дзе не рассыпаў.

25 І, збаяўшыся, я пайшоў і схаваў талент твой у зямлю: вось, трymай тваё”.

26 Адказваючы, пан ягоны сказаў яму: “Злы слуга і лянівы! Ты ведаў, што я жну,

дзе ня сеяў, і зьбіраю, дзе не рассыпаў.

27 Дык мусіў ты аддаць срэбра маё мянялам; і я, прыйшоўшы, атрымаў бы сваё з прыбыткам.

28 Дык вазьміце ў яго талент і дайце таму, які мае дзесяць талентаў.

29 Бо ўсякаму, хто мае, будзе дадзена і памножыцца, а ў таго, хто ня мае, і тое, што мае, будзе ўзята ў яго.

30 А нягоднага слугу кіньце ў цемру вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў”.

31 А калі прыйдзе Сын Чалавечы ў славе Сваёй, і ўсе съвятыя анёлы з Ім, тады Ён сядзе на пасадзе славы Сваёй.

32 І будуць сабраныя перад Ім усе народы; і Ён аддзеліць адных ад другіх, як пастух аддзяляе авечак ад казлоў.

33 І паставіць авечак праваруч Сябе, а казлоў — леваруч.

34 Тады скажа Валадар тым, якія праваруч Яго: “Ідзіце, дабраслаўленыя Айцом Маім, вазьміце ў спадчыну Валадарства, падрыхтаванае вам ад заснаванья сьвету.

35 Бо Я быў галодны, і вы далі Мне есьці; Я смагнуў, і вы напайлі Мяне; быў чужынцам, і вы прынялі Мяне,

36 быў голы, і вы апранулі Мяне; быў хворы, і вы адведалі Мяне; быў у вязыніцы, і вы прыйшлі да Мяне”.

37 Тады адкажуць Яму праведнікі, кажучы: “Госпадзе! Калі мы бачылі Цябе галодным і накармілі, ці сасьмяглым і напайлі?

38 Калі ж мы бачылі Цябе чужынцам і прынялі, ці голым і апранулі?

39 Калі ж мы бачылі Цябе

хворым, ці ў вязьніцы, і прыйшлі да Цябе?”

40 І, адказваючы, Валадар скажа ім: “Сапраўды кажу вам: тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі”.

41 Тады скажа Ён і тым, якія леваруч: “Ідзіце ад Мяне, праклятыя, у агонь вечны, падрыхтаваны д’яблу і анёлам ягоным.

42 Бо Я быў галодны, і вы не далі Мне есьці; смагнуў, і вы не напайлі Мне;

43 быў чужынцам, і вы не прынялі Мне; быў голы, і вы не апранулі Мне; быў хворы і ў вязьніцы, і вы не адведалі Мне”.

44 Тады і яны адкажуць Яму, кажучы: “Госпадзе, калі мы бачылі Цябе галодным, ці сасьмяглым, ці чужынцам, ці голым, ці хворым, ці ў вязьніцы, і не паслужылі Табе?”

45 Тады адкажа Ён ім, кажучы: “Сапраўды кажу вам: тое, што вы не зрабілі аднаму з гэтых меншых, Мне не зрабілі”.

46 І пойдуць гэтыя на пакаранье вечнае, а праведнікі — у жыцьцё вечнае».

Мц 26

1 І сталася, калі Ісус скончыў усе гэтыя слова, сказаў вучням Свайм:

2 «Вы ведаецце, што праз два дні будзе Пасха, і Сын Чалавечы будзе выдадзены на ўкрыжаванье».

3 Тады сабраліся першасвятары, і кніжнікі, і старшыні народу на падворак першасвятара на імя Каяфа.

4 І радзіліся яны, каб узяць Ісуса подступам і забіць.

5 Але казалі: «Ня ў сьвята, каб ня сталася замяшаньня ў народзе».

6 А Ісус быў у Бэтаніі, у доме Сымона пракажонага.

7 Падыйшла да Яго жанчына, якая мела алябастрывы збанок міра шматкаштоўнага, і выліла на галаву Ягоную, калі Ён узълягай.

8 Убачыўшы гэта, вучні Ягоныя абурыліся, кажучы: «Навошта гэткае марнаванье?

9 Бо можна было добра прадаць гэтае міра і раздаць убогім».

10 А Ісус, зразумеўшы гэта, сказаў ім: «Што робіце прыкрасы жанчыне? Бо яна добры ўчынак зрабіла дзеля Мяне.

11 Бо ўбогіх заўсёды маецца з сабою, а Мяне не заўсёды маецца.

12 Бо выліўшы міра гэтае на цела Маё, яна ўчыніла гэта на пахаванье Маё.

13 Сапраўды кажу вам: дзе толькі будзе авбешчана Эвангельле гэтае ва ўсім сьвеце, будзе сказана і пра тое, што яна зрабіла, на ўспамін пра яе».

14 Тады пайшоў адзін з Дванаццаці, называны Юда Іскарыёт, да першасвятароў.

15 Ён сказаў: «Што хочаце мне даць, і я вам выдам Яго?» А яны паставілі яму трыццаць срэбнікаў.

16 І з таго часу ён шукаў нагоды, каб выдаць Яго.

17 А ў першы дзень Праснакоў падыйшлі вучні да Ісуса, кажучы Яму: «Дзе хочаш падрыхтаваць Табе есьці Пасху?»

18 Ён жа сказаў: «Ідзіце ў горад да такога і такога і скажыце яму: «Настанік гаворыць: 'Час

Мой блізкі; у цябе ўчыню Пасху з вучнямі Маімі”».

19 І зрабілі вучні, як загадаў ім Ісус; і падрыхтавалі Пасху.

20 А калі настаў вечар, Ён узълёг з Дванаццацьцю.

21 І, калі яны елі, Ён сказаў: «Сапраўды кажу вам, што адзін з вас выдасць Мяне».

22 І, надта засмуціўшыся, яны пачалі гаварыць Яму, кожны з іх: «Ці ня я, Госпадзе?»

23 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Той, які мачае са Мною руку ў місе, гэты выдасць Мяне.

24 Сапраўды, Сын Чалавечы ідзе, як напісана пра Яго, але гора таму чалавеку, праз якога Сын Чалавечы выдаецца; лепш было б яму, каб ня быў нарадзіўшыся чалавек гэты».

25 Адказваючы, Юда, які выдаў Яго, сказаў: «Ці ня я, Раббі?» Кажа яму: «Ты сказаў».

26 Калі ж яны елі, Ісус узяў хлеб, і, дабраславіўшы, паламаў, і даў вучням, і сказаў: «Бярыце, ешце; гэта ёсьць Цела Маё».

27 І, узяўшы келіх і падзякаваўшы, даў ім, кажучы: «Піце з яго ўсе, 28 бо гэта ёсьць Кроў Мая Новага Запавету, якая праліваецца за многіх дзеля адпушчэння грахоў.

29 Кажу ж вам, што адгэтуль ня буду піць ад гэтага плоду вінаграднага аж да таго дня, калі буду яго піць з вамі новае ў Валадарстве Айца Майго».

30 І, зас্পіваўшы, яны пайшли на гару Аліўную.

31 Тады кажа ім Ісус: «Усе вы згорышцесь дзеля Мяне ў гэтую ноч, бо напісана: “Удару пастуха, і будуць расьцярушаныя авечкі статку”».

32 Але паслья ўваскрасеньня Майго прыйду перад вамі ў

Галілею».

33 Адказваючы, Пётар сказаў Яму: «Калі і ўсе згоршацца дзеля Цябе, я ніколі ня згоршуся».

34 Сказаў яму Ісус: «Сапраўды кажу табе, што ў гэтую ноч, перш, чым певень запяе, тройчы адрачэшся ад Мяне».

35 Кажа Яму Пётар: «Калі б мусіў і памерці з Табою, не адракуся ад Цябе». Таксама гаварыл і ўсе вучні.

36 Тады ідзе з імі Ісус у месца, званае Гетсэманія, і кажа вучням: «Пасядзіце тут, пакуль Я, адыйшоўшы, памалюся там».

37 І, узяўшы Пятра і абодвух сыноў Зэбэдэя, пачаў тужыць і сумаваць.

38 Тады кажа ім: «Смутная душа Мая аж да съмерці, застаньцесь тут і чувайце са Мною».

39 І, адыйшоўшыся трохі, упаў на ablічча Сваё, молячыся і кажучы: «Ойча Мой! Калі магчыма, няхай абміне Мяне келіх гэты; аднак не як Я хачу, але як Ты».

40 І прыходзіць да вучняў, і знаходзіць іх у съне, і кажа Пятру: «Гэтак не маглі вы і аднае гадзіны чуваць са Мною?

41 Чувайце і маліцесь, каб не ўвайсьці ў спакусу. Сапраўды, дух ахвочы, а цела кволае».

42 Ізноў, другі раз адыйшоўшы, маліўся, кажучы: «Ойча Мой! Калі ня можа келіх гэты абмінуць Мяне, каб Мне ня піць яго, няхай станецца воля Твяя!»

43 І, прыйшоўшы, знаходзіць іх ізноў у съне; бо вочы іхнія абцяжелі.

44 І, пакінуўшы іх, адыйшоўшы, маліўся трэці раз, кажучы тое самае слова.

45 Тады прыходзіць да вучняў Сваіх і кажа ім: «Сыпіцё яшчэ і адпачываеце? Вось, наблізілася гадзіна, і Сын Чалавечы будзе выдадзены ў рукі грэшнікаў.

46 Уставайце, хадзем! Вось, наблізіўся той, хто Мяне выдае».

47 І калі ён яшчэ гаварыў, вось, прыйшоў Юда, адзін з Дванаццаці, і з ім шматлікі натоўп з мячамі і каламі ад першас্বятараў і старшынія народу.

48 А той, што выдаваў Яго, даў ім знак, кажучы: «Каго я пацалую, гэта ён; бярыце Яго».

49 І адразу, падыйшоўши да Ісуса, сказаў: «Радуйся, Раббі!», і пацалаў Яго.

50 А Ісус сказаў яму: «Дружа, дзеля чаго ты прыйшоў?» Тады тыя, што прыйшлі, усклалі руکі на Ісуса і ўзялі Яго.

51 І вось, адзін з тых, што былі з Ісусам, выцягнуўши руку, выхапіў меч свой і, ударыўши слугу першас্বятара, адсек яму вуха.

52 Тады кажа яму Ісус: «Вярні меч твой на месца ягонае; бо ўсе, што ўзялі меч, ад мяча загінуць.

53 Ці ты думаеш, што Я ня маю сілы цяпер упрасіць Айца Майго, і ён паставіць побач Мяне больш за дванаццаць легіёнаў анёлаў?

54 Як жа споўніцца Пісаныне, што гэта мусіць стацца?»

55 У тую гадзіну сказаў Ісус натоўпу: «Быццам на разбойніка выйшлі вы з мячамі і каламі схапіць Мяне. Кожны дзень сядзеў Я з вамі, навучаючы ў святыні, і вы не хапалі Мяне.

56 А гэта ўсё сталася, каб

споўніліся Пісаныні прарокаў». Тады ўсе вучні, пакінуўшы Яго, паўцякалі.

57 А тыя, што схапілі Ісуса, заявілі [Яго] да першас্বятара Каяфы, дзе былі сабраныя кніжнікі і старшыні.

58 Пётар жа ішоў за Ім здалёк аж да падворку першас্বятара; і, увайшоўши ў сярэдзіну, сеў з паслугачамі, каб бачыць канец.

59 А першас্বятары і старшыні, і ўвесь сынэдрыён шукалі фальшывага съведчаныня супраць Ісуса, каб забіць Яго.

60 І не знаходзілі; і многія фальшывыя съведкі, што прыходзілі, не знайшлі. Нарэшце, два фальшывыя съведкі, якія прыйшлі,

61 сказалі: «Ён прамаўляў: «Магу зруйнаваць бажніцу Божую і ў тры дні збудаваць яе»».

62 І, устаўши, першас্বятар сказаў Яму: «Ты нічога не адказваеш? Што яны супраць Цябе съведчаць?»

63 А Ісус маўчаў. І, адказваючы, першас্বятар сказаў Яму: «Заклінаю Цябе Богам жывым, каб Ты сказаў нам, ці Ты — Хрыстос, Сын Божы?»

64 Кажа яму Ісус: «Ты сказаў. Да таго кажу вам: адгэтуль углядзіце Сына Чалавечага, Які сядзіць праваруч Моцы і ідзе на аблоках нябесных».

65 Тады першас্বятар разьдзёр шаты свае, кажучы: «Ён блузьніць! Якую яшчэ маем патрэбу ў съведках? Вось, цяпер вы пачулі блузьнерства Ягонае.

66 Што вы думаеце?» Яны ж, адказваючы, сказалі: «Ён варты съмерці».

67 Тады плявалі Яму ў ablічча

і білі Яго; а іншыя білі Яго па
шчоках,

68 кажучы: «Праракуй нам,
Хрыстос, хто ўдарыў Цябе?»

69 А Пётар сядзеў звонку, на
падворку, і падыйшла да яго
адна служка, кажучы: «І ты быў
з Ісусам Галілейцам».

70 Ён жа адрокся перад усімі,
кажучы: «Ня ведаю, што ты
какаш».

71 Калі ж ён выходзіў за браму,
убачыла яго другая і кажа тым,
якія былі там: «І гэты быў з
Ісусам з Назарэту».

72 І ён ізноў адрокся з прысягаю,
што ня ведае Чалавека Гэтага.

73 Неўзабаве тыя, што
падыйшлі і стаялі там, сказалі
Пятру: «Праўда, і ты з іх, бо і
гаворка твая выяўляе цябе».

74 Тады ён пачаў бажыцца
і прысягаць, што ня ведае
Чалавека Гэтага. І адразу
запяяў певень.

75 І ўзгадаў Пётар слова
Ісуса, сказанае яму: «Перш,
чым певень запяе, тройчы
адрачэшся ад Мяне». І,
выйшаўшы вонкі, заплакаў
горка.

Мц 27

1 А калі настала раніца, усе
першасъвтары і старшыні
народу мелі нараду адносна
Ісуса, каб забіць Яго.

2 І, звязаўшы Яго, павялі і
выдалі Яго Понтыю Пілату,
вяводзе.

3 Тады Юда, які выдаў
Яго, убачыўшы, што ён
асуджаны, пакаяўшыся,
звязрнуў трыщцаць срэбнікаў
першасъвтарам і старшыням,

4 кажучы: «Саграшыў я,
выдаўшы кроў бязвінную».
Яны ж сказалі яму: «Што нам
да гэтага? Глядзі сам».

5 І, кінуўшы срэбра ў бажніцы,
ён выйшаў і, адыйшоўшы,
павесіўся.

6 А першасъвтары, узяўшы
срэбра, сказалі: «Нельга кінуць
іх у скарбонку, бо яны — цана
крыві».

7 Зрабіўшы ж нараду, яны
купілі за іх поле ганчара, каб
хаваць чужынцаў.

8 Дзеля гэтага завецца поле тое
“полем крыві” аж да сёньня.

9 Тады споўнілася сказанае
праз Ярэмію прарока, які кажа:
«І ўзялі трыщцаць срэбнікаў,
цану Ацэненага, Якога ацанілі
сыны Ізраіля,

10 і далі іх за поле ганчара, як
загадаў мне Госпад».

11 А Ісус стаў перад ваяводам;
і спытаўся ў Яго ваявода,
кажучы: «Ты — Валадар
Юдэйскі?» Ісус жа сказаў яму:
«Ты кажаш».

12 І, калі абвінавачвалі Яго
першасъвтары і старшыні, ён
нічога не адказваў.

13 Тады кажа Яму Пілат: «Ня
чуеш, колькі съведчаць супраць
Цябе?»

14 І не адказаў яму ніводнага
слова, так што ваявода надта
дзівіўся.

15 А на съвята ваявода меў
звычай вызываць натоўпу
аднаго вязыня, якога яны
хочуць.

16 Мелі ж тады знакамітага
вязыня, называнага Барабба.

17 Дык калі яны сабраліся,
сказаў ім Пілат: «Каго хочаце,
каб я вызваліў вам: Бараббу ці
Ісуса, называнага Хрыстом?»

18 Бо ведаў, што праз
зайздрасць выдалі Яго.

19 Калі ён сядзеў на судовым
пасадзе, жонка ягоная паслала
да яго, кажучы: «Няма нічога

табе і Праведніку Гэтаму, бо я шмат перацярпела сёньня ў-ва сьне дзеля Яго».

20 Але першас্বятары і старшыні пераканалі натоўп, каб прасілі Бараббу, а Ісуса загубілі.

21 Адказваючы, ваявода сказаў ім: «Каго хочаце з гэтых двух, каб я вызваліў вам?» Яны ж сказалі: «Бараббу».

22 Кажа ім Пілат: «Што тады я ўчыню Ісусу, называному Хрыстом?» Кажуць яму ўсе: «Няхай будзе ўкрыжаваны!»

23 А ваявода сказаў: «Дык якое зло ўчыніў Ён?» А яны яшчэ мацней закрычалі, кажучы: «Няхай будзе ўкрыжаваны!»

24 Пілат, бачачы, што няма ніякай рады, але замяшаньне стаецца яшчэ большае, узяўшы ваду, памыў руکі перад натоўпам, кажучы: «Бязвінны я ў крыві Праведніка Гэтага. Вы глядзіце».

25 І, адказваючы, увесь народ сказаў: «Кроў Ягоная на нас і на дзецих наших!»

26 Тады ён вызваліў ім Бараббу, а Ісуса, убічаваўшы, выдаў, каб быў укрыжаваны.

27 Тады жаўнеры ваяводы, узяўшы Ісуса да прэторыі, сабралі на Яго ўсю кагорту.

28 І, зняўшы з Яго [ўсё], усклалі на Яго плашч пунсовы,

29 і, сплёўшы вянок з церня, усклалі на галаву Ягоную, і [далі] трысыціну ў правую руку Ягоную, і, кленчучы перад Ім, зъдзекваліся з Яго, кажучы: «Радуйся, Валадару Юдэйскі!»

30 І тыя, што плявалі на Яго, узялі трысыціну, і білі па галаве Ягонай.

31 І, калі назъдзекваліся з Яго, знялі з Яго плашч, і апранулі

Яго ў адзеньне Ягонае, і павялі Яго на ўкрыжаванье.

32 А выходзячы, яны знайшлі чалавека Кірэнэйца, на імя Сымон; яго прымусілі, каб нёс крыж Ягоны.

33 І прыйшлі на месца, называючы Гальгота, што азначае Месца Чэрапа.

34 Яны далі Яму піць воцат, зъмяшаны з жоўцю; і, пакаштаваўшы, Ён не захацеў піць.

35 А тыя, што ўкрыжавалі Яго, падзялі адзеньне Ягонае, кідаючы жэрабя, каб споўнілася сказанае праз прарока: «Падзялі адзеньне маё між сабою і пра вратку маю кідалі жэрабя».

36 І, пасеўшы, пільнавалі Яго там.

37 І зъмісьцілі над галавою Яго надпіс пра віну Ягоную: «Гэта Ісус, Валадар Юдэйскі».

38 Тады былі ўкрыжаваныя з Ім разам два разбойнікі: адзін — праваруч, а другі — леваруч.

39 А тыя, што праходзілі міма, блузьнілі на Яго, ківаючы галавамі сваімі

40 і кажучы: «Ты, Які руйнуеш бажніцу і ў тры дні адбudoўваеш, збаў Сябе Самога! Калі Ты — Сын Божы, зыйдзі з крыжа!»

41 Таксама і першас্বятары з кніжнікамі і старшынямі, зъдзекуючыся, казалі:

42 «Іншых збаўляй, а Сябе ная можа збавіць! Калі Ён — Валадар Ізраіля, няхай зыйдзе цяпер з крыжа, і мы паверым Яму.

43 Спадзяваўся на Бога, няхай Ён цяпер збавіць Яго, калі хоча Яго. Бо Ён казаў: «Я — Сын Божы”».

44 Да таго і разбойнікі,

укрыжаваныя разам з Ім, зъневажалі Яго.

45 А ад шостае гадзіны цемра сталася па ўсёй зямлі да гадзіны дзявятае.

46 Каля ж дзявятае гадзіны загаласіў Ісус моцным голасам: «Элі! Элі! Лама сабахтані?», што значыць: «Божа Мой! Божа Мой! Чаму Ты Мяне пакінү?»

47 А некаторыя з тых, што там стаялі, пачуўшы, казалі: «Ён Ільлю кліча».

48 I адразу адзін з іх, пабегшы, і ўзяўшы губку, і напоўніўшы яе воцатам, і ўсклаўшы на трывсціну, даваў Яму піць.

49 А іншыя казалі: «Пакінь, паглядзім, ці прыйдзе Ільля збавіць Яго».

50 А Ісус, зноў усклікнуўшы моцным голасам, аддаў духа.

51 I вось, заслона ў бажніцы была разъдзёртая надвое ад верху да нізу; і зямля затрэслася; і скалы разъдзерліся.

52 I магілы адчыніліся; і шмат целаў памёршых съвятых папаўставала,

53 і, выйшаўшы з магілаў, паслья ўваскрасеньня Ягонага ўвайшлі ў съвяты горад і зъявіліся многім.

54 Сотнік жа і тыя, што з ім пільнавалі Ісуса, убачыўшы землятрус і тое, што сталася, страхам напалохаліся, кажучы: «Праўда, Ён — Сын Божы».

55 Было там шмат жанчынаў, што глядзелі здалёк, якія ішлі за Ісусам з Галілеі, паслугуючы Яму.

56 Між імі былі Марыя Магдалена, і Марыя, маці Якуба і Ёсіі, і маці сыноў Зэбэдэя.

57 А калі настаў вечар, прыйшоў багаты чалавек з Арыматэі, на імя Язэп, які таксама быў вучнем Ісуса.

58 Ён, падыйшоўшы да Пілата, прасіў цела Ісуса. Тады Пілат загадаў аддаць цела.

59 I, узяўшы цела, Язэп абкруціў Яго чыстай палатнінаю

60 і палажыў Яго ў сваёй новай магіле, якую ён высек у скале; і, прываліўшы вялікі камень да уваходу ў магілу, адыйшоў.

61 Былі ж там Марыя Магдалена і другая Марыя, якія сядзелі насупраць магілы.

62 A на наступны дзень, які паслья дня прыгатаваньня, сабраліся першасвятары і фарысэі ў Пілата,

63 кажучы: «Пане! Мы ўзгадалі, што падманшык той, як быў яшчэ жывы, казаў: “Праз тры дні ўваскресну”».

64 Дык загадай вартаваць магілу да трэцяга дня, каб не прыйшлі вучні Ягонія ўначы, і ня ўкрапі Яго, і не сказалі народу: “Ён уваскрос з мёртвых”. I будзе апошні падман горшы першага».

65 Пілат жа прамовіў да іх: «Маецце варту; ідзіце, вартуйце, як ведаецце».

66 Яны ж, пайшоўшы, вартавалі магілу з вартаю, запячатаўшы камень.

Мц 28

1 Паслья суботы, пры надыходзе першага дня паслья суботы, прыйшла Марыя Магдалена і другая Марыя паглядзець магілу.

2 I вось стаўся вялікі землятрус; бо анёл Госпадаў, зыйшоўшы з неба, падыйшоўшы, адваліў камень ад уваходу ў магілу і сеў на ім.

3 A выгляд ягоны быў, як бліскавіца, і адзеньне ягонае белае, як сънег.

⁴І ад страху прад ім затрэсльіся вартаўнікі і сталіся як мёртвяя.

⁵ А анёл, адказваючы, сказаў жанчынам: «Ня бойцеся; бо ведаю, што вы шукаеце Ісуса ўкрыжаванага.

⁶ Яго няма тут, бо Ён уваскрос, як казаў. Хадзіце, паглядзіце месца, дзе ляжаў Госпад.

⁷ І, хутка пайшоўшы, скажыце вучням Ягоным, што Ён уваскрос з мёртвых, і вось, ідзе перад вамі ў Галілею; там Яго ўбачыце. Вось, я сказаў вам».

⁸ І, выйшаўшы хутка з магілы, яны са страхам і радасцю вялікай пабеглі паведаміць вучням Ягоным.

⁹ Калі ж яны ішлі паведаміць вучням Ягоным, вось, Ісус сустрэў іх, кажучы: «Радуйцеся!» І яны, падыйшоўшы, абнялі ногі Ягоныя, і пакланіліся Яму.

¹⁰ Тады кажа ім Ісус: «Ня бойцеся. Ідзіце, паведаміце братам Маім, каб ішлі ў Галілею; і там яны ўгледзяць Мяне».

¹¹ Калі ж яны ішлі, вось, некаторыя з вартаўнікоў, пайшоўшы ў горад, паведамілі першасвятарам усё, што сталася.

¹² І тыя, сабраўшыся са старшынямі і зрабіўшы нараду, далі даволі грошаў жаўнерам,

¹³ кажучы: «Скажыце, што вучні Ягоныя, прыйшоўшы ўначы, укралі Яго, калі вы спалі.

¹⁴ І, калі пачуе пра гэта ваявода, мы пераканаем яго, і вам учынім, каб ня мелі клопату».

¹⁵ Яны ж, узяўшы гроши, зрабілі, як іх навучылі. І пашибылася слова гэтае між юдэямі аж да сёньня.

¹⁶ А адзінаццаць вучняў пайшли

ў Галілею на гару, куды вызначыў ім Ісус.

¹⁷ І, убачыўшы Яго, пакланіліся Яму; а некаторыя сумняваліся.

¹⁸ І, падыйшоўшы, Ісус сказаў ім, кажучы: «Дадзена Мне ўся ўлада ў небе і на зямлі.

¹⁹ Дык ідзіце, вучыце ўсе народы, хрысьцячы іх у імя Айца, і Сына, і Святога Духа,

²⁰ навучаючы іх захоўваць усё, што Я загадаў вам. І вось, Я з вамі ў-ва ўсе дні да сканчэння веку». Амэн.

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕНЕ МАРКА

1 Пачатак Эвангельля Ісуса Хрыста, Сына Божага.

2 Як напісана ў Прарокай: «Вось Я пасылаю анёла Майго перад абліччам Тваім, які пракладзе шлях Твой перад Табою.

3 Голос того, хто кліча ў пустыні: Падрыхтуйце шлях Госпаду, простымі рабіце съцежкі Яго».

4 Зъявіўся Ян, хрысьцячы ў пустыні і абвяшчаючы хрышчэнъне навяртання дзеля адпушчэнъня грахоў.

5 I выходзіла да яго ўся краіна Юдэйская і ўсе Ерусалімцы, і ўсе былі ім хрышчаны ў рацэ Ярдан, вызнаючы грахі свае.

6 I быў Ян апрануты ў вярблюдавы волас, і скураны пояс на паясьніцы яго, і еў ён саранчу і дзікі мёд.

7 I абвяшчаў ён, кажучы: «Ідзе за мной Дужэйши за мяне, Якому я ня варты, нахіліўшыся, развязаць рамень сандалай Ягоных.

8 Я хрышчу вас вадой, а Ён будзе хрысьціць вас Духам Святым».

9 I сталася ў тыя дні, прыйшоў Ісус з Назарэту Галілейскага і быў ахрышчаны Янам у Ярдане.

10 I адразу, як выходзіў з вады, убачыў адкрытае неба і Духа як галуба, што зыходзіў на Яго.

11 I голас быў з неба: «Ты — Сын Мой улюблёны, у Якім маю ўпадабанье».

12 I адразу Дух вядзе Яго ў пустыню.

13 I быў Ён там у пустыні сорак дзён, спакушаны шатанам;

і быў між зъяроў, і анёлы паслугавалі Яму.

14 А пасьля таго, як Ян быў выдадзены, прыйшоў Ісус у Галілею, абвяшчаючы Эвангельле Валадарства Божага

15 і кажучы, што споўніўся час, і наблізілася Валадарства Божае: «Навярніцеся і верце Эвангельлю!»

16 I, праходзячы каля мора Галілейскага, убачыў Сымона і Андрэя, брата ягонага, што заківалі [нерат] у мора, бо былі яны рыбаловамі.

17 I сказаў ім Ісус: «Ідзіце за Мною, і Я зраблю вас лаўцамі людзей».

18 I адразу, пакінуўшы сеткі свае, яны пайшлі за Ім.

19 I, адыйшоўшыся адтуль недалёка, убачыў Ён Якуба Зэбэдэявага і Яна, брата ягонага, як яны ў чаўне напраўлялі сеткі.

20 I адразу паклікаў іх. I яны, пакінуўшы бацьку свайго Зэбэдэя ў чаўне з работнікамі, пайшлі за Ім.

21 I ўваходзяць у Капэрнаум. I адразу ў суботу, увайшоўшы ў сынагогу, Ён навучаў.

22 I ўсе дзівіліся з Яго навукі, бо вучыў іх як той, хто мае ўладу, а не як кніжнікі.

23 I быў у сынагозе іхний чалавек, [апанаваны] духам нячыстым, і закрычаў ён,

24 кажучы: «Пакінь! Што нам і Табе, Ісус Назарэец? Ты прыйшоў загубіць нас? Ведаю Цябе, хто Ты, Святы Божы!»

25 Але прыграziў яму Ісус, кажучы: «Замаўчы і выйдзі з яго!»

26 I нячысты дух, тузануўшы яго і загаласіўшы моцным

голосам, выйшаў з яго.

27 І аслуپяnelі ўсе, таму пыталіся адзін аднаго, кажучы: «Што гэта? Што гэта за новае вучэнье, што з уладаю загадвае нячыстым духам, і яны слухаюцца Яго?»

28 І адразу пайшла чутка пра Яго паўсюль ва ўсёй ваколіцы Галілейской.

29 І, адразу выйшаўши з сынагогі, прыйшлі яны ў дом Сымона і Андрэя разам з Якубам і Янам.

30 Цешча ж Сымона ляжала ў гарачцы, і адразу кажуць Яму пра яе.

31 І, падыйшоўши, ён падняў яе, узяўши за руку, і адразу пакінула яе гарачка, і яна паслугавала ім.

32 А калі настаў вечар, як сонца зайшло, прыносілі да Яго ўсіх хворых і апанаваных дэманамі;

33 і ўвесь горад сабраўся перад дзівярыма.

34 І ён аздаравіў многіх хворых на розныя хваробы, і многіх дэманаў выгнаў, і не дазваляў дэманам гаварыць, што яны ведаюць, што ён — Хрыстос.

35 І раніцай, на самым досьвітку ўстаўши, выйшаў, і пайшоў у пустыннае месца, і там маліўся.

36 І пайшлі за Ім Сымон і тыя, што з ім [былі],

37 і, знайшоўши Яго, кажуць Яму: «Усе шукаюць Цябе».

38 А ён кажа ім: «Хадзем у бліжэйшыя паселішчы, каб і там Я авбяшчаў, бо Я дзеля гэтага прыйшоў».

39 І ён авбяшчаў у сынагогах іхніх па ўсёй Галілеі і выганяў дэманаў.

40 І прыходзіць да Яго пракажоны, просячы Яго і

падаючы перад Ім на калені, і кажучы Яму: «Калі хочаш, можаш мяне ачысьціць».

41 Дык Icус, зълітаваўшыся, працягнуў руку і дакрануўся да яго, і кажа яму: «Хачу, будзь ачышчаны».

42 І калі сказаў, адразу зыйшла з яго праказа і стаў ачышчаны.

43 І, грозна глянўшы на яго, адразу выправіў яго,

44 і сказаў яму: «Глядзі, нікому нічога не кажы, але ідзі, пакажыся съвятару і прынясі за ачышчэнне сваё тое, што загадаў Майсей, дзеля съведчання ім».

45 Але ён, выйшаўши, пачаў шмат авбяшчаць і шырыць кругом гэта слова, што [Icус] ужо ня мог адкрыта ўвайсьці ў горад, але быў вонкі, у мясцінах пустынных. І прыходзілі да Яго адусюль.

Мк 2

1 І праз [некалькі] дзён ён зноў увайшоў у Капэрнаум, і пачулі, што ён у доме.

2 І адразу сабралася мноства, што нават пры дзівярях не маглі зъмісьціцца, і ён гаварыў ім слова.

3 І прыходзіць да Яго са спараліжаваным, якога несльі чацвёра.

4 І, ня здолеўши прайсьці да Яго дзеля натоўпу, раскрылі дах там, дзе ён быў, і, зрабіўши дзіру, спусцілі ложак, на якім ляжаў спараліжаваны.

5 І Icус, убачыўши веру іхнюю, кажа спараліжаванаму: «Дзіця, адпускаючца грахі твае».

6 Былі ж там некаторыя кніжнікі, якія сядзелі і разважалі ў сэрцах сваіх:

7 «Што гэта ён кажа блюзънерства? Хто можа

адпускаць грахі, калі ня сам Бог?»

8 А Ісус, адразу пазнаўшы духам Свайм, што яны гэтак думаюць, кажа ім: «Што вы гэтак разважаеце ў сэрцах ваших?

9 Што лягчэй, сказаць спараліжаванаму: «Адпускаюцца твае грахі», ці сказаць: «Устань, вазьмі ложак свой і хадзі!».

10 Але, каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі», — кажа спараліжаванаму:

11 «Табе кажу: Устань, вазьмі ложак твой і ідзі ў дом твой».

12 И той адразу ўстаў і, узяўшы ложак, выйшаў перад усімі, так што ўсе дзвіліся і славілі Бога, кажучы: «Мы такога ніколі ня бачылі!».

13 И зноў выйшаў [Ісус] да мора, і ўвесе натоўп пайшоў да Яго, і Ён навучаў іх.

14 И, праходзячы, убачыў Ён Левія Альфеявага, які сядзеў на мытні, і кажа яму: «Ідзі за Мною!» И той, устаўшы, пайшоў за Ім.

15 И сталася, калі Ён узълягаў у доме ягоным, узълягалі разам з Ісусам і вучнямі Ягонымі шмат мытнікаў і грэшнікаў, было бо многа іх, і яны ішлі за Ім.

16 А кніжнікі і фарысэі, бачачы, што [Ісус] есьць з мытнікамі і грэшнікамі, казалі вучням Яго: «Чаму Ён есьць і п'е з мытнікамі і грэшнікамі?»

17 И, пачуўшы гэта, Ісус кажа ім: «Не здаровыя патрабуюць лекара, але хворыя. Я прыйшоў кликаць не праведнікаў, але грэшнікаў да навяртаньня».

18 И посыцілі вучні Янавы і фарысэйскія. Дык прыходзяць і кажуць Яму: «Чаму вучні Янавы і фарысэйскія посыціць,

а Твае вучні ня посыціць?»

19 И сказаў ім Ісус: «Ці ж могуць посыціцы сыны вясельля, калі малады з імі? Пакуль маюць жаніха ў сябе, ня могуць посыціцы.

20 А надыйдуць дні, калі жаніха забяруць ад іх, і тады будуць посыціцы у тыя дні.

21 Ніхто не прышывае латы з новай тканіны да старога адзеньня, бо новая лата разъдзярэ старое, і дзіра зробіцца большая.

22 И ніхто не ўлівае новага віна ў старыя мяхі, бо новае віно прапрве мяхі, і віно выцячэ, і мяхі прападуць; але новае віно трэба ўліваць у новыя мяхі».

23 И сталася Яму ў суботу праходзіць праз палеткі, і вучні Ягоныя пачалі дарогаю зрываша каласы.

24 И фарысэі гаварылі Яму: «Глядзі, чаму яны робяць у суботу, што ня сълед!»

25 А Ён сказаў ім: «Ці ж вы не чыталі, што зрабіў Давід, калі быў у патрэбе і галодны сам і тыя, што з ім?

26 Як увайшоў ён у дом Божы за Абіятара першасвятыара і еў хлябы пакладныя, якія нельга яму было есьці, а толькі съвятарам, і даў таксама тым, што з ім былі?»

27 И казаў ім: «Субота для чалавека, а не чалавек для суботы».

28 таму Сын Чалавечы ёсьць Гаспадар і суботы».

Мк 3

1 И зноў увайшоў у синагогу. И быў там чалавек, які меў сухую руку.

² І сачылі за Ім, ці не аздаровіць яго ў суботу, каб абвінаваціць Яго.

³ І кажа сухарукаму чалавеку: «Стань на сярэдзіне!»

⁴ І кажа ім: «Ці належыць у суботу рабіць добрае, ці рабіць благое? Душу выратаваць ці загубіць?» Але яны маўчалі.

⁵ І, глянуўшы на іх з гневам, смуткуючы дзеля скамянення сэрца іхняга, кажа чалавеку гэтаму: «Выцягні руку тваю!» І ён выцягнуў, і зрабілася рука яго здаровая, як і другая.

⁶ Фарысэі ж, выйшаўшы, зрабілі адразу нараду з ірадыянамі супраць Яго, каб Яго загубіць.

⁷ І Ісус разам з вучнямі Сваім адыйшоў да мора, і вялікае мноства пайшло за Ім з Галілеі, і з Юдэі,

⁸ і з Ерусаліму, і з Ідумеі, і з-за Ярдану, і з ваколіцаў Тыру і Сідону, вялікае мноства, пачуўшы, што Ён рабіў, прыйшло да Яго.

⁹ І сказаў вучням Сваім, каб быў падрыхтаваны для Яго човен дзеля натоўпу, каб ня ціснулі Яго.

¹⁰ Бо многіх Ён аздараўіў, таму пхаліся да Яго ўсе, што мелі немачы, каб дакрануцца да Яго.

¹¹ І духі нячыстыя, калі бачылі Яго, падалі перад Ім і крычалі, кажучы: «Ты — Сын Божы!»

¹² Але Ён строга забараняў ім, каб не выяўлялі Яго.

¹³ І ўзыходзіць на гару, і кліча тых, якіх Сам хацеў, і прыйшли да Яго.

¹⁴ І вызначыў Дванаццаць, каб былі з Ім і каб пасылаць іх абавяшчаць,

¹⁵ і каб мелі ўладу аздараўляць хваробы і выганяць дэманаў:

¹⁶ Сымона, і даў яму імя Пётар,

¹⁷ і Якуба Зэбэдэявага, і Яна, брата Якуба, і даў ім імя Боанэргес, што значыць “Сыны грому”,

¹⁸ і Андрэя, і Філіпа, і Баютрамея, і Мацьвея, і Тамаша, і Якуба Альфеявага, і Тадэвуша, і Сымона Кананіта,

¹⁹ і Юду Іскарыёта, які выдаў Яго.

²⁰ І прыходзяць у дом; і зноў зыходзіцца натоўп, так што не маглі яны нават хлеба паесці.

²¹ І, пачуўшы [гэта], сваякі Ягоныя пайшлі ўзяць Яго, бо казалі, што Ён зъдзівачэй.

²² А кніжнікі, што прыйшлі з Ерусаліму, гаварылі, што мае Бэльзэбула і што моцай князя дэманаў выганяе дэманаў.

²³ І, паклікаўшы іх, гаварыў да іх [Ісус] у прыповесьцях: «Як можа шатан выганяць шатана?

²⁴ І калі валадарства разъдзеліцца ў сабе, ня можа ўтрымацца валадарства тое.

²⁵ І калі дом разъдзеліцца ў сабе, ня можа ўтрымацца дом той.

²⁶ І калі шатан паўстаў на сябе самога і разъдзяліўся, ня можа ўтрымацца, але канец яму.

²⁷ Ніхто, увайшоўшы ў дом асілка, ня можа захапіць маёмасць яго, калі перш ня звяжка асілка, і тады абраубе дом ягоны.

²⁸ Сапраўды кажу вам, што будуць адпушчаны сынам чалавечым усе грахі і блузънерсты, якімі б яны ня блузънілі,

²⁹ але хто будзе блузъніць на Духа Святога, ня будзе яму адпушчана ўякі, але падлягае вечнаму асуджэнню».

³⁰ Бо яны гаварылі: «Мае духа нячыстага».

31 І прыходзяць браты Ягоныя і маці Ягоная, і, стоячы вонкі, паслалі да Яго клікаць Яго.

32 І сядзеў кругом Яго натоўп, і сказалі Яму: «Вось, маці Твая і браты Твае вонкі, шукаюць Цябे».

33 І, адказваючы ім, гаворыць: «Хто маці Мая і браты Mae?»

34 І, агледзеўшы наўкола тых, што каля Яго сядзелі, кажа: «Вось маці Мая і браты Mae!»

35 Бо хто выконвае волю Божую, той Мне брат, і сястра, і маці».

Мк 4

1 І зноў Ён пачаў навучаць каля мора; і сабраўся да Яго вялізарны натоўп, так што Ён, увайшоўшы ў човен, сядзеў у моры, а ўвесь натоўп быў на беразе каля мора.

2 І навучаў іх шмат у прыповесцях, і гаварыў ім у Сваёй навуцы:

3 «Слухайце. Вось выйшаў сейбіт сеяць.

4 І сталася, калі сеяў, адно [зерне] ўпала пры дарозе; і наляцелі птушкі нябесныя і падзяўблі яго.

5 Іншае ўпала на камяністаем месца, дзе не было шмат зямлі, і адразу ўзыходзіло, бо зямля была неглыбокая;

6 а калі ўзыходзіло сонца, звяяла, і, як ня мела кораня, высахла.

7 А іншае ўпала ў церні, і вырасълі церні, і заглушылі яго, і не дало плоду.

8 А іншае ўпала ў добрую зямлю і дало плод, які ўзыходзіў і вырас, і ўрадзіла адно трывцаць, адно шэсцьцьдзесят, і адно сто».

9 І сказаў ім: «Хто мае вуши, каб слухаць, няхай слухае».

10 Калі ж Ён застаўся Сам, тыя, што з Ім былі, разам з Дванаццаццю спыталіся ў Яго адносна прыповесці.

11 І сказаў Ён ім: «Вам дадзена разумець таямніцу Валадарства Божага; а тым, якія вонкі, усё стаеца ў прыповесцях,

12 каб гледзячы глядзелі, і ня бачылі, і каб слухаючы слухалі, і не разумелі, каб не навярнуліся і не былі ім адпушчаны грахі».

13 І кажа ім: «Не разумееце гэтай прыповесці? А як жа ўсе прыповесці зразумееце?

14 Сейбіт слова сее.

15 Вось тыя, што пры дарозе, дзе сеецца слова, калі пачуваюць яго, адразу прыходзіць шатан і забірае слова, пасяянае ў сэрцах іхніх.

16 Таксама і тыя, што на камяністым месцы пасяяны, пачуваюць слова, адразу з радасцю прыймаюць яго,

17 але ня маюць у сабе кораня, таму нетрывалыя; калі надыйдзе прыгнёт ці перасьлед дзеля слова, адразу ж горашаца.

18 А тыя, што ў цернях пасяяныя, чуюць слова,

19 але клопаты веку гэтага і ашуканства багацьця ды іншыя пажаданыні, уваходзячы, заглушаюць слова, і яно стаеца бясплодным.

20 А тыя, што пасяяныя ў добрую зямлю, гэта тыя, што чуюць слова, і прыймаюць, і прыносяць плод: адзін — трывцаць, іншы — шэсцьцьдзесят, а іншы — сто».

21 І сказаў ім: «Ці на тое прыносяцца съвечка, каб паставіць яе пад пасудзіну або пад ложак? Ці не на тое, каб

була пастаўлена на съвечніку?

22 Бо няма нічога тайнага, каб не выявілася, і няма нічога скаванага, каб не сталася яўным.

23 Калі хто мае вуши, каб слухаць, няхай слухае».

24 І сказаў ім: «Глядзіце, што слухаеце! Якою меркаю мерыце, такою вам будзе адмерана і будзе дададзена вам, якія слухаеце.

25 Бо хто мае, таму будзе дадзена, а хто ня мае, дык і тое, што мае, будзе забрана ў яго».

26 І сказаў: «Гэтак ёсьць Валадарства Божае, як быццам чалавек кідае насен'не ў зямлю.

27 І ці ён сьпіць, ці ўстае ноччу і днём, а насен'не ўзыходзіць і расыце, і ён ня ведае як.

28 Бо зямля сама сабою родзіць спачатку рунь, потым колас, потым поўнае зерне ў коласе.

29 Калі ж плод сасьпее, адразу пасылае серп, бо надыйшло жніво».

30 І сказаў: «Да чаго падобнае Валадарства Божае? Або ў якой прыповесці выявім яго?

31 Як гарчычнае зерне, якое, калі сеецца ў зямлю, ёсьць меншым за ўсе насен'ні на зямлі;

32 а калі пасеянае, узыходзіць і рабіцца большым за ўсе расыліны, і пускае галіны вялікія, так што птушкі нябесныя могуць хавацца ў засені яго».

33 І многімі падобнымі прыповесцямі гаварыў ім слова, колькі маглі яны слухаць,

34 і без прыповесці не гаварыў ім, а вучням асобна тлумачыў ўсё.

35 І ў той самы дзень, калі надыйшоў вечар, кажа ім: «Пераплывем на другі бок».

36 І яны, пакінуўшы натоўп, бяруць Яго, бо Ён быў у чаўне, і іншыя чаўны былі з Ім.

37 І сталася вялікая бура, і хвалі білі ў човен, так што ён ужо напаўняўся [вадою].

38 А Ён спаў на карне на падушцы. І будзяць Яго, і кажуць Яму: «Настаўнік! Ці ж Цябе ня рупіць, што мы гінем?»

39 І Ён, падняўшыся, забараніў ветру і сказаў мору: «Замаўчы, суцішся!» І сьціх вецер, і сталася вялікая ціша.

40 І кажа ім: «Чаму вы так палахлівія? Ці ж ня маеце веры?»

41 І яны спалохаліся страхам вялікім і гаварылі адзін аднаму: «Хто ж Ён, што вецер і мора слухаюцца Яго?»

Мк 5

1 І прыйшлі на другі бок мора ў край Гадарэнскі.

2 І калі выйшаў Ён з чаўна, адразу пераняў Яго чалавек з магілаў, [апанаваны] нячыстым духам,

3 які меў жытло ў магілах, і ніхто ня мог яго звязаць ланцугамі.

4 Бо шмат разоў звязвалі яго кайданамі і ланцугамі, і ён рваў ланцугі і разбіваў кайданы, і ніхто ня мог утаймаваць яго.

5 І ён заўсёды днём і ноччу ў магілах і ў гарах крычаў і біў сябе каменянямі.

6 І, здалёк убачыўшы Ісуса, прыбег, і пакланіўся Яму,

7 і, закрычаўшы моцнымі голасам, сказаў: «Што мне і Табе, Ісус, Сын Бога

Найвышэйшага? Заклінаю Цябе Богам, ня мучай мяне».

8 Бо [Ісус] сказаў яму: «Выйдзі, духу нячысты, з гэтага чалавека».

9 I спытаўся ў яго: «Якое імя тваё?» А ён адказаў, кажучы: «Маё імя — легіён, бо нас многа».

10 I вельмі прасіў Яго, каб не выганяў іх прэч з гэтага краю.

11 A там каля гары пасьвіўся вялікі гурт съвіняў.

12 I прасілі Яго ўсе дэманы, кажучы: «Пашлі нас у съвіняў, каб мы ў іх увайшлі».

13 I Ісус адразу дазволіў ім. I, выйшаўши, духі нячыстыя ўвайшлі ў съвіняў, і рынуўся гурт са стромы ў мора, а было іх каля дзьвюх тысячаў, і патанулі ў моры.

14 A тыя, што пасьвілі съвіняў, уцяклі і абвясцілі ў горадзе і вёсках, і [людзі] выйшли паглядзець, што сталася.

15 I прыходзяць да Ісуса, і бачаць, што апанаваны дэманамі, у якім быў легіён, сядзіць адзеты і пры здаровым разуме, і спалохаліся.

16 I тыя, што бачылі, рассказалі ім, што сталася з апанаваным дэманам, і пра съвіняў.

17 I пачалі прасіць Яго, каб адыйшоў ад межаў іхніх.

18 I калі ён увайшоў у човен, той, што быў апанаваны дэманам, прасіў Яго, каб быць з ім.

19 Ісус жа не дазволіў яму, але гаворыць: «Ідзі ў дом твой да сваіх, і расскажы ім, што Госпрад учыніў табе і злытаваўся над табою».

20 I ён пайшоў, і пачаў абвяшчаць у Дэкапалі, што учыніў яму Ісус, і ўсе дзівіліся.

21 I калі Ісус зноў пераправіўся

ў чаўне на другі бок, зыйшлося да Яго мноства людзей, і ён быў каля мора.

22 I вось прыходзіць адзін з начальнікаў сынагогі, на імя Яір, і, убачыўши Яго, падае да ног Ягоных,

23 і вельмі просіць Яго, кажучы: «Дачка мая канае, прыйдзі, ускладзі рукі на яе, каб была выратаваная і жыла».

24 I ён пайшоў з ім. I ішоў за ім вялізарны натоўп, і ціснулі Яго.

25 I нейкая жанчына, хворая на цячэнье, крыві дванаццаць гадоў,

26 якая шмат нацярпелаася ад шматлікіх лекараў, і выдатковала ўсё, што мела, і не атрымала аніякай карысьці, але яшчэ горш пачувалася,

27 пачуўши пра Ісуса, падыйшла ў натоўпе ззаду і дакранулася да шаты Ягонае,

28 бо казала: «Калі толькі дакрануся шаты Ягонае, буду выратаваная».

29 I адразу высахла ў яе крывацечка, і яна адчула ў целе, што паздаравела ад немачы.

30 I адразу Ісус, адчуўши ў Сабе, што моц выйшла з Яго, павярнуўся да натоўпу і сказаў: «Хто дакрануўся шаты Маёй?»

31 I сказаў Яму вучні Ягоныя: «Бачыш натоўп, які цісьне Цябе, і кажаш: «Хто дакрануўся да Мяне?»»

32 Але ён паглядзеў кругом, каб убачыць ту ю, што зрабіла гэта.

33 A жанчына, спалохаўшыся і дрыжучы, ведаючы, што з ёю сталася, падыйшла і ўпала перад ім, і сказала Яму ўсю праўду.

34 Ён жа сказаў ёй: «Дачка! Вера твая збавіла цябе. Ідзі ў супакоі і будзь здаровая ад

немачы тваёй».

35 Яшчэ Ён гаварыў, прыходзяць ад начальніка сынагогі людзі і кажуць: «Дачка твая памерла, нашто яшчэ турбуеш Настаўніка?»

36 Ісус жа, пачуўшы сказанае слова, кажа да начальніка сынагогі: «Ня бойся, толькі вер».

37 І не дазволіў нікому ісьці за Ім, акрамя Пятра, Якуба і Яна, брата Якуба.

38 І прыходзіць у дом начальніка сынагогі, і бачыць замяшаныне, плач і лямант вялікі.

39 І, увайшоўшы, гаворыць ім: «Чamu вы ўзрушаныя і плачаце? Дзіцятка не памерла, але съпіць».

40 І съмяяліся з Яго. Ісус жа, адправіўшы ўсіх, бярэ бацьку і маці дзіцяці ды тых, што з Ім былі, і ўваходзіць туды, дзе ляжала дзіцятка.

41 І, узяўшы руку дзіцяці, гаворыць ёй: «Таліта кумі», што значыць: «Дзяўчынка, табе кажу, устань!»

42 І адразу ўстала дзяўчынка, і хадзіла, а мела яна дванаццаць гадоў. І [ўсе] дзівіліся з захапленьнем вялікім.

43 І перасьцерагаў іх, каб ніхто пра гэта ня ведаў, і сказаў, каб далі ёй есьці.

Мк 6

¹ І выйшаў адтуль, і прыйшоў у бацькаўшчыну Сваю, і вучні Ягоныя ідуць за Ім.

² І калі сталася субота, пачаў вучыць у сынагозе. І многія, слухаючы, дзівіліся і казалі: «Адкуль у Яго гэтае? І што за мудрасць дадзеная Яму, што нават цуды гэткія стаюцца праз рукі Яго?»

3 Ці ж гэта не цясльяр, сын Марыі, брат Якуба, Ёсі, Юды і Сымона? Ці ж ня сёстры Ягоныя тут сярод нас?» І горшыліся з Яго.

4 А Ісус сказаў ім: «Няма прарока без пашаны, хіба толькі ў бацькаўшчыне сваёй і сярод сваякоў сваіх, і ў доме сваім».

5 І ня мог там учыніць ніводнага цуду, толькі некалькіх нямоглых, усклаўшы руکі на іх, аздаравіў.

6 І зьдзіўляўся з недаверства іхняга. І абыходзіў навакольныя мястэчкі, навучаючы.

7 І пакліаў Дванаццаць, і пачаў пасылаць іх па двое, і даў ім уладу над нячыстымі духамі.

8 І загадаў ім, каб ня бралі нічога ў дарогу, акрамя аднаго кія: ані торбы, ані хлеба, ані медзі ў поясе,

9 але ў сандалы абуванца і не апранацца ў дзъве вонраткі.

10 І сказаў ім: «Дзе толькі ўвойдзеце ў дом, там заставайцесь, пакуль ня пойдзеце адтуль.

11 І калі хто ня прыме вас і ня будзе вас слухаць, выходзячы адтуль, абтрасіце пыл з ваших ног на съведчаныне ім. Сапрайды кажу вам, лягчэй будзе Садому і Гаморы ў дзень суду, чым гораду гэтаму».

12 І яны, пайшоўшы, абвяшчалі, каб навярталіся,

13 і мноства дэманаў выганялі, і многіх нямоглых мазалі алеем і аздараўлялі.

14 І пачаў валадар Ірад [пра Яго], бо імя Ягонае сталася ведамым, і сказаў: «Гэта Ян Хрысьціцель уваскрос з мёртвых, і таму цуды дзеюцца праз Яго».

15 Іншыя казалі: «Гэта Ільля», а іншыя казалі: «Гэта прарок, або як адзін з прарокаў».

16 Пачуўшы гэта, Ірад сказаў: «Гэта Ян, якому я съцяў галаву. Ён уваскрос з мёртвых».

17 Бо Ірад сам паслаў і ўзяў Яна, і ўвязыніў яго ў вязыніцы дзеля Ірадыяды, жонкі Філіпа, брата свайго, якую ён узяў за жонку.

18 Бо Ян гаварыў Іраду: «Нельга табе мець жонку брата твайго».

19 А сама Ірадыяды злавала на яго і хацела яго зьнішчыць, але не магла,

20 бо Ірад баяўся Яна, ведаючы, што ён чалавек праведны і святы, і съцярог яго і шмат што рабіў, слухаючыся яго, і ахвотна яго слухаў.

21 І як надарыўся зручны дзень, калі Ірад з нагоды сваіх урадзін справіў вячэрУ для магнатаў сваіх, тысячнікаў і начальнікаў Галілейскіх,

22 дачка Ірадыяды ўвайшла і таньчыла, і спадабалася Іраду і тым, што з ім узълягалі. І сказаў валадар дзяўчыне: «Прасі ў мяне, што хочаш, і я дам табе».

23 І прысягнуў ёй: «Што папросіш у мяне, дам табе, хоць бы нават палову валадарства майго».

24 Яна, выйшаўшы, спыталася ў маці сваёй: «Што мне прасіць?» Тая ж сказала: «Галаву Яна Хрысьціцеля».

25 І яна, адразу шпарка вярнуўшыся да валадара, прасіла, кажучы: «Хачу, каб неадкладна даў ты мне на місце галаву Яна Хрысьціцеля».

26 І валадар, хоць засмуткаваўшы, але дзеля прысягі і тых, што ўзълягалі, не захацеў ёй адмовіць.

27 І адразу, паслаўшы кату,

валадар загадаў прынесьці галаву яго.

28 Той, пайшоўшы, съцяў яго ў вязыніцы, і прынёс галаву ягоную на місе, і даў дзяўчыне, а дзяўчына дала яе маці сваёй.

29 І, пачуўшы [пра гэта], вучні ягоныя прыйшлі і ўзялі цела ягонае, і палажылі яго ў магілу.

30 І сабраліся апосталы да Ісуса, і расказаў Яму ўсё, і што зрабілі, і чаго навучылі.

31 І ён сказаў ім: «Ідзіце адны ў пустыннае месца, і супачынъце крыху». Бо многа было тых, што прыходзілі і адыходзілі, і нават паесьці ня мелі часу.

32 І паплылі ў пустыннае месца на чаўне адны.

33 І бачыўнатоў, як яны адплывалі, і многія пазналі іх, і зъбегліся туды пешшу з усіх гарадоў, і апярэдзілі іх, і зыйшліся да Яго.

34 І, выйшаўшы, Ісус убачыў вялікі натоўп, і злітаваўся з іх, бо яны былі як авечкі, што ня маюць пастуха, і пачаў навучаць іх шмат.

35 І калі мінула шмат часу, вучні Ягоныя, прыйшоўшы да Яго, кажуць: «Месца гэтае пустыннае, а гадзіна ўжо позняя».

36 Адпусьці іх, каб, пайшоўшы ў навакольныя вёскі і мястэчкі, купілі сабе хлеба, бо яны ня маюць што есьці».

37 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Вы дайце ім есьці». І кажуць Яму: «Няўжо маём пайсьці і купіць за дзьвесці дынараў хлеба, і даць ім есьці?»

38 Ён жа гаворыць ім: «Колькі маеце хлябоў? Ідзіце і паглядзіце!» Яны, даведаўшыся, кажуць: «Пяць, і дзьве рыбы».

39 I загадаў ім пасадзіць усіх грамадамі на зялёнай траве.

40 I паселі шэраг за шэрагам па сто і па пяцьдзясят.

41 I Ён, узяўшы пяць хлябоў і дзъве рыбы, глянуўшы ў неба, дабраславіў і паламаў хлябы, і даў вучням Сваім, каб яны раздалі ім; і дзъве рыбы разъдзяліў для ўсіх.

42 I елі ўсе, і наеліся.

43 I сабралі кавалкаў дванаццаць поўных кашоў, і рэшткі рыбы.

44 А тых, што елі хлябы, было каля пяці тысячаў мужчынаў.

45 I адразу змусіў вучняў Сваіх увайсьці ў човен і плысьці наперад на другі бок, у Бэтсаіду, пакуль Ён адпусьціць натоўп.

46 I, адпусьціўшы іх, пайшоў на гару маліцца.

47 I як надыйшоў вечар, човен быў на сярэдзіне мора, а Ён адзін на зямлі.

48 I ўбачыў іх, як мучыліся, плывучы, бо вецер быў супраціўны, і каля чацвёртай варты ночы прыходзіць да іх, ідучы па моры, і хацеў абмінуць іх.

49 Яны, убачыўшы Яго, як ішоў па моры, думалі, што гэта здань, і закрычалі.

50 Усе бо бачылі Яго, і стрывожыліся. I Ён адразу прамовіў да іх, і кажа ім: «Будзьце пэўныя, гэта Я, ня бойцеся!»

51 I ўвайшоў да іх у човен, і вецер сціх. I яны празьмерна здумеліся ў сабе, і зьдзіўляліся,

52 бо не зразумелі з хлябамі, бо сэрца іхняе было скамянелае.

53 I, пераплыўшы, прыйшлі ў зямлю Генэсарэт, і прысталі да берагу.

54 I калі яны выйшлі з чаўна, адразу пазналі Яго,

55 абеглі ўвесль той край, і пачалі на ложках прыносіць хворых туды, дзе, як чулі, быў Ён.

56 I, калі Ён уваходзіў у якое паселішча, або горад, або вёску, клалі нядужых на плошчах, і прасілі Яго, каб хоць крыса шаты Яго дакрануцца; і колькі іх дакранулася Яго, былі аздароўлены.

Мк 7

1 I сабраліся да Яго фарысэі і некаторыя кніжнікі, што прыйшли з Ерусаліму.

2 I, убачыўшы некаторых з вучняў Ягоных, што елі хлеб нячыстымі, гэта значыць нямытымі, рукамі, вінавацілі іх.

3 Bo самі фарысэі і ўсе Юдэі не ядуць, не абмыўшы чыста рук, трymаючыся традыцыяў старэйших.

4 I пасля рынку, пакуль не абмыюцца, не ядуць; і ёсьць шмат іншага, чаго яны прытрымліваюцца: абмывання келіхau і конавак, мядніцаў і сталоў.

5 Пасля пытаюцца ў Яго фарысэі і кніжнікі: «Чаму вучні Твае ня ходзяць паводле традыцыяў старэйших, але нячыстымі рукамі ядуць хлеб?»

6 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Добра пра вас, крывадушнікаў, прарочыў Ісая, як напісаны: “Народ гэты губамі шануе Мяне, а сэрца іхняе трymаецца далёка ад Мяне.”

7 але марна пакланяюцца Мне, навучаючы вучэньяню і пастановаў чалавечых”.

8 Бо вы, пакінушы прыказаньне Божае, трymаецся традыцыі чалавечай, абмываньня конавак і келіхай, і шмат ішага, да гэтага падобнага, чыніце».

9 I сказаў ім: «Ці добра, што вы адкідаецце прыказаньне Божае, каб захаваць вашу традыцыю?

10 Бо Майсей сказаў: “Шануй бацьку твойго і маці тваю”, і: “Хто праклінае бацьку або маці, няхай съмерцю памрэ”.

11 А вы гаворыце: “Калі скажа чалавек бацьку або маці: ‘Карбан’, гэта значыць дар [Богу] тое, чым бы ты ад мяне карыстаўся”,

12 і ўжо дазваляецце яму нічога не рабіць для бацькі свайго або маці сваёй,

13 пазбаўляючи сілы слова Божае праз традыцыю вашую, якую вы перадаеце, і шмат да гэтага падобнага чыніце».

14 I, паклікаўши ўвесь натоўп, гаварыў ім: «Слухайце Мяне ўсе і разумейце».

15 Няма нічога, што звонку чалавека, што ўваходзячы ў яго, можа яго апаганіць, але тое, што з чалавека выходзіць, апаганьвае яго.

16 Калі хто мае вуши слухаць, няхай слухае».

17 I калі Ён увайшоў у дом ад натоўпу, пыталіся Яго вучні Ягоныя пра прыповесьць.

18 I кажа ім: «Няўжо і вы такія няцямкія? Няўжо не разумееце, што ўсё, што звонку ўваходзіць у чалавека, ня можа яго апаганіць,

19 бо ўваходзіць ня ў сэрца ягонае, але ў жывот, і выкідаецца прэч, ачышчаючи ўсякую ежу».

20 I сказаў: «Тое, што выходзіць

з чалавека, тое апаганьвае яго, 21 бо з нутра, з сэрга чалавечага выходзяць благія думкі, чужалоства, распуснасьць, забойствы,

22 крадзяжы, хцівасьць, зласьлівасьць, подступ, бессаромнасьць, злое вока, блузънерсты, пыха, глупота.

23 Уся гэтая ліхota знутры выходзіць і апаганьвае чалавека».

24 I, устаўши адтуль, Ён адыйшоў у межы Тыру і Сідону. I, увайшоўши ў дом, хацеў, каб ніхто не даведаўся, але ўтоцца на змог.

25 Бо пачула пра Яго жанчына, у якой дачка мела ў сабе нячыстага духа, і, прыйшоўши, упала да ног Ягоных.

26 А жанчына гэтая была Грэчанка, родам Сірафінікіянка; і прасіла яна Яго, каб выгнаў дэмана з дачкі ейной.

27 Але Icус сказаў ёй: «Дазволь перш насыціца дзесяцям, бо ня добра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць сабакам».

28 Яна ж адказала і кажа Яму: «Так, Госпадзе, але ж і сабакі пад сталом ядуць крошкі ад дзяцей».

29 I сказаў ёй: «Дзеля такога слова ідзі; дэман выйшаў і дачку тваёй».

30 I адыйшоўши ў дом свой, яна знайшла, што дэман выйшаў і дачка ляжыць на ложку.

31 I зноў, выйшаўши з межаў Тыру і Сідону, пайшоў Ён да мора Галілейскага пасярод межаў Дэканоля.

32 I прыводзяць да Яго глухога, які з цяжкасцю гаварыў, і просяць Яго ўскласці на яго руку.

33 I, узяўши яго ад натоўпу на бок, уклаў пальцы Свае ў

ягоныя вуши, і, плюнуўшы, дакрануўся да языка ягонага.

34 І, глянуўшы ў неба, уздыхнуў, і гаворыць яму: «Эффата», што значыць: «Адчыніся».

35 І адразу адчыніліся вуши ягоныя і развязаліся путы языка ягонага, і ён пачаў добра гаворыць.

36 І Ён перасьцерагаў іх, каб нікому не рассказвалі, але колькі ні забараняў, яны яшчэ шырэй абвяшчалі.

37 І надзвычай дзівіліся, кажучы: «Усё добра зрабіў, і глухім робіць, каб чулі, і нямым, каб гаварылі».

Мк 8

1 У тыя дні, калі сабраўся вельмі вялікі натоўп і ня мелі што есьці, Ісус, паклікаўшы вучняў Сваіх, кажа ім:

2 «Шкада Мне гэтых людзей, бо ўжо тры дні са Мною, і ня маюць што есьці.

3 І калі іх галоднымі адпушчу ў дамы іхнія, саслабеюць у дарозе, бо некаторыя з іх прыйшлі здалёк».

4 І адказалі Яму вучні Ягоныя: «Адкуль мог бы хто накарміць іх хлебам тут, у пустыні?»

5 І спытаўся ў іх: «Колькі мaeце хлябоў?» Яны сказалі: «Сем».

6 І загадаў натоўпу сесьці на зямлю, і, узяўшы сем хлябоў і падзякаваўшы, паламаў, і даў вучням Сваім, каб раздалі; і яны раздалі натоўпу.

7 І мелі яны некалькі рыбаў. І, іх дабраславіўшы, сказаў раздаць і тыя.

8 І елі, і наеліся, і сабралі кавалкаў, што засталіся, сем кашоў.

9 А тых, што елі, было каля чатырох тысячаў; і адпусьціў іх.

10 І адразу, увайшоўшы з вучнямі Сваімі ў човен, прыйшоў у межы Дальмануты.

11 І выйшлі фарысэі, і пачалі з Ім спрачацца, дамагаючыся ў Яго знаку з неба, спакушаючы Яго.

12 І Ён, уздыхнуўшы ў духу, гаворыць: «Чamu гэтае пакаленьне патрабуе знаку? Сапраўды кажу вам: Знак ня будзе дадзены пакаленьню гэтаму».

13 І, пакінуўшы іх, увайшоў у човен і выправіўся на другі бок.

14 І забыліся ўзяць хлеб, і нічога ня мелі з сабою ў чаўне, апрача аднаго хлеба.

15 І Ён перасьцерагаў іх, кажучы: «Глядзіце, съцеражыцца кіслі фарысэйскай і кіслі Ірадавай».

16 І яны разважалі між сабой, кажучы: «Гэта таму, што хлеба ня маем».

17 І, зразумеўшы, Ісус кажа ім: «Чamu разважаеце, што ня мaeце хлеба? Ці яшчэ ня цыміце і не разумееце? Ці яшчэ скамянелае мaeце сэрца вашае?

18 Маючы вочы, ня бачыце? І маючы вуши, ня чуеце? І ня памятаеце?

19 Калі Я пяць хлябоў падзяліў між пяці тысячаў, колькі поўных кашоў кавалкаў вы назьбіралі?» Кажуць Яму: «Дванаццаць».

20 «А калі сем між чатырох тысячаў, колькі поўных кашоў кавалкаў назьбіралі?» Яны сказалі: «Сем».

21 І сказаў ім: «Як жа не разумееце?»

22 І прыходзіць у Бэтсаіду, і прыводзяць да Яго съляпога, і

просяць Яго, каб дакрануўся да яго.

23 І, узяўшы съляпога за руку, вывеў яго за мястэчка і, плюнуўшы на вочы ягоныя і ўсклаўшы на яго рукі, спытаўся ў яго, ці што бачыць.

24 І той, зірнуўшы, сказаў: «Бачу людзей, што як дрэвы ходзяць».

25 Потым зноў ўсклаў рукі на вочы яго і зрабіў, каб бачыў. І той зрабіўся здаровым, і ясна мог усё бачыць.

26 І паслаў яго ў дом ягоны, кажучы: «Не заходзь у мястэчка і не кажы нікому ў мястэчку».

27 І пайшоў Ісус з вучнямі Сваімі ў паселішчы Цэзарэі Філіпавай. І ў дарозе пытаўся ў вучняў Сваіх, кажучы: «Кім называюць Мяне людзі?»

28 Яны адказалі: «Янам Хрысьціцелям, а іншыя — Ільлём, а іншыя — адным з прарокаў».

29 І ён кажа ім: «А вы кім называецце Мяне?» І адказваючы, Пётар кажа Яму: «Ты — Хрыстос!»

30 І забараніў ім, каб нікому не гаварылі пра Яго.

31 І пачаў іх навучаць, што трэба, каб Сын Чалавечы шмат перацярпеў, і быў адкінуты старшынямі, і першасвятарамі, і кніжнікамі, і быў забіты, і па трох днях уваскрос.

32 І гаварыў пра гэта адкрыта. І Пётар, адклікаўшы Яго, пачаў забараняць Яму.

33 Ён жа, павярнуўшыся і глянуўшы на вучняў Сваіх, забараніў Пятру, кажучы: «Адыйдзі ад Мяне, шатан, бо думаеш не пра тое, што Божае, але што чалавечае».

34 І, паклікаўшы натоўп разам з вучнямі Сваімі, сказаў ім: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца самога сябе, і возьме крыж свой, і ідзе за Мною».

35 Бо хто хоча выратаваць душу сваю, той загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне і дзеля Эвангельля, той збавіць яе.

36 Бо што за карысьць чалавеку, калі ён здабудзе ўвеселіе съвета, а душы сваёй пашкодзіць?

37 Або што дасыць чалавеку выкуп за душу сваю?

38 Бо хто пасароміцца Мяне і словаў Маіх у гэтым пакаленіні, чужаложным і грэшным, таго і Сын Чалавечы пасароміцца, калі прыйдзе ў славе Айца Свайго з анёламі святымі».

Мк 9

1 І сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што ёсьць некаторыя з тых, што тут стаяць, якія не пакаштуюць съмерці, пакуль ня ўбачаць Валадарства Божае, што прыходзіць у моцы».

2 І праз шэсць дзён бярэ Ісус Пятра, і Якуба, і Яна, і вядзе іх асобна адных на высокую гару. І перамяніўся перад імі.

3 І адзенъне Яго сталася бліскучым і такім белым, як сънег, такім, што на зямлі бялільшчык выбеліць ня зможа.

4 І зьявіўся ім Ільля з Майсеем, і вялі гутарку з Ісусам.

5 І, адказваючы, Пётар гаворыць Ісусу: «Раббі, добра нам тут быць, зробім тры намёты: Табе адзін, і Майсею адзін, і Ільлі адзін».

6 Бо ня ведаў, што гаворыць, бо яны былі напалоханыя.

7 І сталася воблака, ахінуўшае іх, і голас выйшаў з воблака, які казаў: «Гэта Сын Мой улюблёны, Яго слухайце!»

8 І раптам, разгледзеўшыся наўкола, нікога больш ня ўбачылі, апрача аднаго Ісуса.

9 Калі ж яны зыходзілі з гары, Ён загадаў ім, каб нікому не расказвалі пра тое, што бачылі, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсьне з мёртвых.

10 І яны затрымалі гэтае слова, пытаючыся адзін аднаго: «Што гэта значыць: уваскрэнсуць з мёртвых?».

11 І спыталіся ў Яго, кажучы: «Чаму кніжнікі кажуць, што спачатку павінен прыйсьці Ільля?»

12 А Ён, адказваючы, сказаў ім: «Ільля, прыйшоўшы спачатку, направіць усё; і як напісана пра Сына Чалавечага, што шмат перацерпіць і будзе лічыцца за нішто.

13 Але кажу вам: і Ільля прыйшоў, і учынілі з ім, што хацелі, як напісана пра яго».

14 І, прыйшоўшы да вучняў, убачыў вакол іх вялікі натоўп і кніжнікаў, што спрачаліся з імі.

15 І адразу ўвесь натоўп, убачыўшы Яго, здумеўся, і, падбягаючы, вітаў Яго.

16 І Ён спыталіся ў кніжнікаў: «Пра што спрачаетесь з імі?»

17 І, адказваючы, адзін з натоўпу сказаў: «Настанук, я прывёў да Цябе сына майго, які мае духа нямога.

18 І ён, дзе схопіць яго, кідае яго на зямлю, і ён пеніцца, і скрыгоча зубамі ды пруцяне. І я казаў вучням Тваім, каб выгналі яго, і яны ня здолелі».

19 Ён жа, адказваючы яму, гаворыць: «О, пакаленъне

бязъвернае! Як доўга буду з вамі? Як доўга буду цярпець вас? Прывядзіце яго да Мяне».

20 І прывялі яго да Яго. І, убачыўшы Яго, адразу дух тузануў яго, і ён упаў на зямлю і качаўся, выпускаючы пену.

21 І спытаўся Ён у бацькі ягонага: «Як даўно гэта зрабілася з ім?» А ён сказаў: «Ад дзяцінства;

22 і шмат разоў кідаў яго ў агонь і ў ваду, каб яго загубіць. Але, калі што можаш, дапамажы нам, зылітаваўшыся над намі».

23 Ісус жа сказаў яму: «Калі можаш верыць, усё магчыма тamu, хто верыць».

24 І адразу, загаласіўшы, бацька хлопца сказаў праз сълёзы: «Веру, Госпадзе! Дапамажы майму недаверству».

25 Ісус, убачыўшы, што зьбіраецца натоўп, забараніў духу нячыстаму, кажучы яму: «Духу нямы і глухі! Я загадваю табе: выйдзі з яго і больш не ўваходзь у яго!»

26 І той, закрычаўшы і моцна тузануўшы ім, выйшаў; і ён зрабіўся як мёртвы, так што многія гаварылі, што ён памёр.

27 Але Ісус, узяўшы яго за руку, падняў яго, і ён устаў.

28 І калі ўвайшоў у дом, вучні Ягоныя ўжо адны пыталіся ў Яго: «Чаму мы не маглі выгнаць яго?»

29 І Ён сказаў ім: «Гэты род ніяк ня можа выйсьці, адно толькі праз малітву і пост».

30 І, выйшаўшы адтуль, праходзілі праз Галілею, і Ён не хацеў, каб хто даведаўся.

31 Бо навучаў вучняў Сваіх і гаварыў ім, што Сын Чалавечы будзе выдадзены ў руکі людзей

і заб'юць Яго, але забіты праз тры дні ўваскрэсьне.

32 Але яны слова гэтага не разумелі, а спытацца ў Яго баяліся.

33 І прыйшоў у Капэрнаум, і як былі ў доме, спытаўся ў іх: «Пра што ў дарозе вы між сабою разважалі?»

34 Але яны маўчалі, бо дарогаю вялі гутарку між сабою, хто большы.

35 І, сеўши, паклікаў Дванаццаць, і кажа ім: «Калі хто хоча быць першым, няхай будзе з усіх апошнім і служыцелем для ўсіх».

36 І, узяўши дзіця, паставіў яго пасярод іх, і, прытуліўши яго, сказаў ім:

37 «Хто прыйме адно з такіх дзяцей у імя Маё, той Мяне прыймае, а хто Мяне прыйме, той не Мяне прыймае, але Таго, Хто Мяне паслаў».

38 І адказаў Яму Ян, кажучы: «Настаўнік, мы бачылі чалавека, які ў імя Тваё выганяе дэманаў, але ня ходзіць за намі, і мы забаранілі яму, бо ён ня ходзіць за намі».

39 А Ісус сказаў: «Не забараняйце яму, бо няма нікога, хто, учыніўши цуд у імя Маё, мог бы хутка пракліаць Мяне.

40 Бо хто ня супраць вас, той за вас.

41 Бо хто напоіць вас қубкам вады ў імя Маё, таму што вы — Хрыстовыя, сапраўды кажу вам, ня страціць нагароды сваёй.

42 А хто згоршыць аднаго з малых гэтых, якія вераць у Мяне, такому лепш было б, каб прычапілі млынавы камень на шыю ягоную і кінулі яго ў мора.

43 І калі рука твая горшыць

циябе, адсячы яе; лепш табе калекаю ўвайсьці ў жыцьцё, чым, маючи абедзівье рукі, ісьці ў геенну, у агонь нязгасны,

44 дзе чарвяк іх не памірае і агонь не згасае.

45 І калі нага твая горшыць цябе, адсячы яе; лепш табе кульгавым увайсьці ў жыцьцё, чым, маючи абедзівье нагі, быць укінутым у геенну, у агонь нязгасны,

46 дзе чарвяк іх не памірае і агонь не згасае.

47 І калі вока тваё горшыць цябе, выдзяры яго, лепш табе з адным вокам увайсьці ў Валадарства Божае, чым, маючи двое вачэй, быць укінутым у геенну вогненнью,

48 дзе чарвяк іх не памірае і агонь не згасае.

49 Бо кожны агнём будзе пасолены, і ўсякая ахвяра сольлю будзе пасоленая.

50 Соль добрая, але калі соль станецца несалонай, чым яе прыправіце? Мейце ў сабе соль і супакой мейце між сабою».

Мк 10

1 Устаўши адтуль, прыходзіць у межы Юдэі за Ярданам. І зноў зьбіраецца вакол Яго натоўп, і Ён, як меў звычай, зноў навучаў іх.

2 І, падыйшоўши, фарысэі спыталіся ў Яго, спакушаочы Яго: «Ці можна мужу кінуць жонку?»

3 Ён жа, адказваочы, сказаў ім: «А што загадаў вам Майсей?»

4 Яны ж сказаў: «Майсей дазволіў напісаць разводны ліст і пакінуць яе».

5 І, адказваочы, сказаў ім Ісус: «Дзеля жорсткасці сэрца вашага напісаў ён вам гэткае прыказаньне.

6 Але на пачатку стварэння мужчынай і жанчынай стварыў іх Бог.

7 Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку свайго і маці і прылепіцца да жонкі сваёй, 8 і будуць двое адным целам; дык іх ужо ня двое, але адно цела.

9 Што вось Бог злучыў, чалавек няхай не разлучае».

10 І ў доме вучні Ягоныя зноў пра тое самае пыталіся ў Яго.

11 І кажа ім: «Хто пакіне жонку сваю і ажэніцца з іншай, той чужаложыць з ёю.

12 І калі жонка пакіне мужа свайго і пойдзе за іншага – чужаложыць».

13 І прыносілі дзетак да Яго, каб Ён дакрануўся да іх; вучні ж забаранялі тым, што прыносілі.

14 Бачачы гэта, Ісус абурыўся і сказаў ім: «Дазвольце дзецям прыходзіць да Мяне і не забараняйце ім, бо гэтакіх ёсьць Валадарства Божае.

15 Сапрауды кажу вам: хто ня прыйме Валадарства Божага як дзіця, ня ўвойдзе ў яго».

16 І, прытуліўши іх і ўсклаўши на іх рукі, дабраславіў іх.

17 І калі выходзіў у дарогу, хтосьці, падбегшы і ўпашы перад Ім на калені, спытаўся ў Яго: «Настаўнік добры! Што мне рабіць, каб успадкаеміць жыцьцё вечнае?»

18 Ісус жа сказаў яму: «Чаму Мяне называеш добрым? Ніхто ня добры, толькі адзін Бог.

19 Ведаеш прыказаньні: «Не чужалож», «Не забівай», «Не крадзі», «Ня съведчы фальшыва», «Не рабі крыўды», «Шануй бацьку твайго і маці»».

20 А ён, адказваючы, сказаў Яму: «Настаўнік, усё гэта я

захаваў ад юнацтва майго».

21 Ісус жа, паглядзеўши на яго, узълюбіў яго і сказаў яму: «Аднаго табе не хапае: ідзі, прадай усё, што маеш, і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе, і прыходзь, ідзі за Мною, узяўши крыж».

22 Той жа, спахмурнелы ад гэтага слова, адыйшоўся сумны, бо меў вялікую маёмасць.

23 І Ісус, паглядзеўши вакол, кажа вучням Сваім: «Як цяжка тым, што маюць гроши, увайсьці ў Валадарства Божае».

24 Вучні аслупнялі дзеля словаў Ягоных. Але Ісус зноў кажа ім у адказ: «Дзеци, як цяжка ўвайсьці ў Валадарства Божае тым, хто ўскладае надзею на багацьце.

25 Лягчэй вярблюду прайсьці праз вушка іголкі, чым багатаму ўвайсьці ѿ Валадарства Божае».

26 А яны яшчэ больш дзівіліся, гаворачы між сабою: «Хто ж тады можа быць збаўлены?»

27 Ісус, паглядзеўши на іх, гаворыць: «У людзей гэта немагчыма, але ня ў Бога, бо ў Бога ўсё магчыма».

28 І Пётар пачаў гаварыць Яму: «Вось жа мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою».

29 Адказваючы, Ісус сказаў: «Сапрауды кажу вам: Нікога, хто б пакінуў дом, або братоў, або сёстраў, або бацьку, або маці, або жонку, або дзяцей, або палі дзеля Мяне і дзеля Эвангельля,

30 і не атрымаў бы цяпер, у гэты час, сярод перасьледаваньняў, у сто разоў больш дамоў, і братоў, і сёстраў, і маці, і дзяцей, і палёў, а ў будучым

веку — жыцьцё вечнае.

31 І многія першыя будуць апошнімі, і апошнія — першымі».

32 Калі яны былі ў дарозе, узыходзячы ў Ерусалім, Ісус ішоў наперадзе іх, а яны жахаліся і, ідуучы за Ім, былі ў страху. І, узяўшы зноў Дванаццаць, пачаў гаворыць ім пра тое, што з Ім мае здарыцца:

33 «Вось, мы ўзыходзім у Ерусалім; і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам, і асудзяць Яго на съмерць, і выдадуць Яго паганам,

34 і будуць зьдзекавацца з Яго, будуць бічаваць Яго і пляваць на Яго, і заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсьне».

35 І падыйшлі да Яго Якуб і Ян, сыны Зэбэдэевы, кажучы: «Настаўнік, мы хочам, каб Ты зрабіў нам, пра што будзем прасіць».

36 Ён жа сказаў ім: «Што хочаце, каб Я зрабіў вам?»

37 Яны ж сказалі Яму: «Дай нам, каб нам сесыці аднаму праваруч Цябе, а другому — леваруч Цябе ў славе Тваёй».

38 Ісус жа сказаў ім: «Ня ведаеце, пра што просіце. Ці ж можаце піць келіх, які Я п'ю, або хрысьціцца хрышчэннем, якім Я хрышчуся?»

39 Яны сказалі Яму: «Можам». Ісус жа сказаў ім: «Келіх, які Я п'ю, будзеце піць, і хрышчэннем, якім Я хрышчуся, будзеце ахрышчаны.

40 Але сесыці праваруч Мяне або леваруч Мяне ня Мне даваць, але каму падрыхтавана».

41 І, пачуўшы, дзесьць пачалі абурацца на Якуба і Яна.

42 Ісус жа, паклікаўшы іх,

гаворыць ім: «Вы ведаецце, што тыя, якія лічацца князямі народаў, пануюць над імі, і магнаты іхнія маюць уладу над імі.

43 У вас няхай будзе ня гэтак, але хто хоча стацца між вамі большым, няхай будзе служыцелем вашым.

44 І хто хоча ў вас стацца першым, няхай будзе слугою ўсіх.

45 Бо і Сын Чалавечы не прыйшоў, каб Яму служылі, але каб паслужыць і аддаць душу Сваю на адкупленье многіх».

46 І прыходзяць у Ерыхон. І калі Ён выходзіў з Ерыхону з вучнямі Сваімі і вялікім натоўпам, съляпы Бартымей, сын Тымея, сядзеў пры дарозе, жабруючы.

47 І, пачуўшы, што гэта Ісус з Назарэту, пачаў крычаць і казаць: «Ісусе, Сыне Давідаў, зылітуйся нада мною!»

48 І сварыліся многія на яго, каб замаўчаў, але ён тым мацней закрычаў: «Сыне Давідаў, зылітуйся нада мною!»

49 І, спыніўшыся, Ісус сказаў паклікаць яго. І клічуць съляпога, гаворачы яму: «Будзь пэўны, уставай, кліча цябе».

50 Ён, пакінуўшы адзеньне сваё, устаў і прыйшоў да Ісуса.

51 І, адказваючы, гаворыць яму Ісус: «Што хочаш, каб Я табе учыніў?» Съляпы сказаў Яму: «Раббоні, каб мне бачыць».

52 Ісус жа сказаў Яму: «Ідзі, вера твая збавіла цябе». І адразу ён стаў бачыць, і пайшоў за Ісусам па дарозе.

Мк 11

1 І калі наблізіліся да Ерусаліму, да Бэтфагі і Бэтаніі на гары

Аліўнай, Ён пасылае двух вучняў Сваіх

² і гаворыць ім: «Ідзіце ў мястэчка, што перад вамі, і адразу, уваходзячы ў яго, знайдзецце асьляня прывязанае, на якога яшчэ ніхто з людзей не сядав; адвязаўшы яго, прывядзіце.

³ І калі хто скажа вам: “Што вы гэта робіце?”, скажыце, што Госпрад яго патрабуе, і адразу пашле яго сюды».

⁴ Яны пайшли і знайшли асьляня пры дзівярах звонку на вуліцы, і адвязалі яго.

⁵ І некаторыя, што там стаялі, гаварылі ім: «Што вы робіце, адвязываючи асьляня?»

⁶ Яны ж сказалі ім, як загадаў Ісус, і пусцілі іх.

⁷ І прывялі асьляня да Ісуса, і ўсклалі на яго адзеньне сваё; і Ён сеў на яго.

⁸ І многія пасыцілалі на дарозе адзеньне сваё, а іншыя рэзалі галіны з дрэваў і пасыцілалі на дарозе.

⁹ І тыя, што ішлі наперадзе, і тыя, што ішлі за ім, крычалі, кажучы: «Гасанна! Дабраслаўлены Той, Хто прыйдзіць у імя Господа!

¹⁰ Дабраслаўленае валадарства бацькі нашага Давіда, якое прыйдзіць у імя Господа! Гасанна на вышынях!»

¹¹ І ўвайшоў Ісус у Ерусалім і ў съвятыню; і, агледзеўшы ўсё, бо гадзіна ўжо была вечаровая, выйшаў у Бэтанію з Дванаццацю.

¹² І назаўтра, калі ішлі яны з Бэтаніі, Ён адчуў голад.

¹³ І, убачыўшы здалёк фігавае дрэва, пакрытае лісцем, падыйшоў, ці ня знайдзе што на ім; але, падыйшоўшы да яго, нічога не знайшоў, акрамя

лістоты, бо не была пара на фігі.

¹⁴ І, адказваючи, Ісус сказаў да яго: «Няхай ніхто ўжо да веку ня есьць з цябе плоду». І чулі гэта вучні Ягоныя.

¹⁵ І прыходзяць у Ерусалім. І Ісус, увайшоўшы ў съвятыню, пачаў выганаць тых, што продалі і куплялі ў съвятыні, і сталы мяньяльнікаў і лаўкі прадаўцоў галубоў перавярнуў,

¹⁶ і не дазваляў, каб хто насіў

хоць якую рэч праз съвятыню.

¹⁷ І навучаў, кажучы ім: «Ці ж не напісаны: “Дом Мой домам малітвы будзе названы для ўсіх народаў”? А вы зрабілі яго пячорай разбойнікаў».

¹⁸ І пачулі гэта першасвятыя і кніжнікі, і шукалі, як Яго загубіць, бо баяліся Яго, бо ўвесь натоўп захапляўся Яго навукаю.

¹⁹ І калі звячарэла, Ён выйшаў з гораду.

²⁰ І раніцаю, праходзячы міма, убачылі фігавае дрэва, ссохшае ад кораня.

²¹ І, узгадаўшы, Пётар кажа Яму: «Раббі, вось, фігавае дрэва, якое Ты пракляў, засохла».

²² І, адказваючи, Ісус гаворыць ім: «Мейце веру Божую!

²³ Бо сапраўды кажу вам: калі хто скажа гэтай гары: “Будзь узятая і кінутая ў мора”, і на будзе сумнівацца ў сэрцы сваім, але будзе верыць, што станецца так, як гаворыць, — будзе яму, што б ні сказаў.

²⁴ Дзеля гэтага кажу вам: Усё, пра што ў малітве будзеце прасіць, верце, што атрымаеце, і будзе вам.

²⁵ І калі стаіце ў малітве, даруйце, калі што маеце супраць каго, каб і Айцец ваш,

Які ў небе, дараваў вам грахі вашыя.

26 Калі ж вы не даруеце, дык і Айцец ваш, Які ў небе, не даруе вам грахоў вашых».

27 І зноў прыходзяць у Ерусалім. І калі Ён хадзіў у сьвятыні, падыйшлі да Яго першасвятары, кніжнікі і старшыні,

28 і гаварылі Яму: «Якою ўладаю Ты гэта робіш? І хто даў Табе ўладу рабіць гэтае?»

29 А Ісус, адказваючы, сказаў ім: «Спытаюся і Я ў вас адно слова, і вы адкажыце Мне, і Я вам скажу, якою ўладай Я раблю гэта.

30 Хрышчэнье Яна з неба было ці ад людзей? Адкажыце Мне».

31 І яны разважалі між сабой, кажучы: «Калі скажам: “З неба”, — Ён скажа: “Дык чаму тады не паверылі яму?”»

32 А сказаць: «Ад людзей», баяліся натоўпу, бо ўсе мелі Яна за праўдзівага прарока.

33 І, адказваючы, гавораць Ісусу: «Ня ведаем». І Ісус, адказваючы, гаворыць ім: «І Я вам не скажу, якою ўладаю Я гэта раблю».

Мк 12

1 І пачаў гаварыць да іх у прыповесцях: «Адзін чалавек пасадзіў вінаграднік, і абрарадзіў яго плотам, і выкапаў вінатоку, і збудаваў вежу, і здаў яго вінаградарам, і выехаў.

2 І паслаў у свой час да вінаградараў слугу, каб узяў у вінаградараў пладоў з вінаградніку.

3 Яны ж, схапіўшы яго, зъблізілі і выправілі ні з чым.

4 І зноў паслаў да іх іншага слугу, і тому камянімі разьбілі галаву, і выправілі, зъняважыўшы.

5 І зноў паслаў іншага, і яго забілі, і многіх іншых адных білі, другіх забівалі.

6 Дык маючы яшчэ адзінага сына, улюбёнаага свайго, урэшце паслаў і яго да іх, кажучы: «Пасаромеющца сына майго».

7 Але вінаградары сказалі адзін аднаму: «Гэта спадкаемца! Пойдзем, заб'ем яго, і нашаю будзе спадчына».

8 І, схапіўшы яго, забілі, і выкінулі з вінаградніку.

9 Дык што зробіць гаспадар вінаградніку? Ён прыйдзе і выгубіць вінаградараў, а вінаграднік аддасць іншым.

10 Няўжо вы не чыталі гэтага Пісаньня: “Камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавой вугла.

11 Ад Господа гэта сталася, і дзіўна ў вачах нашых”».

12 І шукалі схапіць Яго, але баяліся натоўпу, бо ведалі, што пра іх сказаў гэтую прыповесьць. І, пакінуўшы Яго, адйшлі.

13 І пасылаюць да Яго некаторых з фарысэяў і ірадыянаў, каб злавіць Яго на слове.

14 Яны, прыйшоўшы, гавораць Яму: «Настанік, мы ведаем, што Ты праўдзівы і не дагаджаеш нікому, бо не глядзіш на абліччы людзей, але шляху Божаму паводле праўды навучаеш. Ці належыцца даваць даніну цэзару, ці не? Даваць ці не даваць?»

15 А Ён, ведаючы крывадушнасць іхнюю, сказаў ім: «Чаму Мяне

спакушаеце? Прынясіце Мне дынар, каб Я пабачыў».

16 Яны прынесълі. І гаворыць ім: «Чый гэта вобраз і надпіс?» Яны сказалі Яму: «Цэзараў».

17 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Аддавайце тое, што цэзарава, цэзару, а што Божае, — Богу». І зъдзіўляліся з Яго.

18 І прыходзяць да Яго садукеі, якія кажуць, што няма ўваскрасеньня, і спыталіся ў Яго, кажучы:

19 «Настаўнік, Майсей напісаў нам: “Калі памрэ нечый брат і пакіне жонку, а дзяцей не пакіне, дык брат ягоны мае ўзяць жонку яго і адновіць насенъне брату свайму”.

20 Было сем братоў, і першы ўзяў жонку, і, паміраючы, не пакінуў насенъня.

21 І другі ўзяў яе, і памёр, і не пакінуў насенъня, і трэці гэтак сама.

22 І бралі яе сямёра, і не пакінулі насенъня. Пасьля ўсіх памерла і жанчына.

23 Дык пры ўваскрасеньні, калі яны ўваскреснуць, якога з іх будзе яна жонкаю? Бо сямёра мелі яе за жонку».

24 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Ці ж не таму вы памыляецеся, што ня ведаеце ані Пісаньня, ані моцы Божай?

25 Бо калі ўвасрэнсуць з мёртвых, ня будуць ані жаніцца, ані замуж выходзіць, але будуць як анёлы, якія ў небе.

26 А пра мёртвых, што яны ўстануць, ці ж вы не чыталі ў кнізе Майсея, як Бог з куста сказаў да яго, кажучы: “Я — Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба?”

27 Ён ня ёсьць Бог мёртвых, але

Бог жывых! Таму вы моцна памыляецеся».

28 І адзін з кніжнікаў, падыйшоўшы і пачуўшы, як яны пытаўся, і бачачы, што добра ім адказаў, спытаўся ў Яго: «Якое першае з усіх прыказаньняў?»

29 Ісус адказаў яму: «Першае з усіх прыказаньняў: “Слухай, Ізраіль! Госпад, Бог наш — Госпад адзіны”,

30 і: “Любі Господа, Бога твойго, усім сэрцам сваім, усёю душой тваёй, усім разуменьнем твайм і ўсёю моцаю сваёю”.

31 І другое, падобнае да яго: “Любі бліжняга свайго як самога сябе”. Іншага прыказаньня, большага за гэтыя, няма».

32 І сказаў Яму кніжнік: «Добра, Настаўнік! Прауду Ты сказаў, што адзін ёсьць Бог, і няма іншага апрача Яго,

33 і любіць Яго ўсім сэрцам, усім розумам, усёю душою ды ўсёю моцаю, і любіць бліжняга як самога сябе больш, чым усе цэласпалені і ахвяры».

34 І Ісус, бачачы, што разумна ён адказаў, сказаў яму: «Недалёка ты ад Валадарства Божага». І ніхто ўжо болей не адважваўся пытацца ў Яго.

35 І, адказваючы, гаварыў Ісус, навучаючы ў сьвятыні: «Чаму кніжнікі кажуць, што Хрыстос ёсьць сынам Давіда?

36 Бо сам Давід сказаў праз Духа Святога: “Сказаў Госпад Госпаду майму: Сядзь праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх”.

37 Сам Давід называе Яго Госпадам, дык як жа Ён — сын ягоны?» І вялізарны натоўп з ахвотай слухаў Яго.

38 І гаварыў ім у навуцы Сваёй: «Паглядзіце на кніжнікаў, якія любяць хадзіць у доўгіх шатах і прывітаныні на рынку,

39 і першыя месцы ў сынагогах, і ўзылягаць на першых месцах на вячэрах,

40 якія аб'ядаюць дамы ўдоваў і дзеля віду доўга моляцца. Яны атрымаюць цяжэйшы прысуд».

41 І Ісус, сеўшы насупраць скарбніцы, глядзеў, як натоўп кідае медзь у скарбніцу. І многія багатыя кідалі шмат.

42 І, прыйшоўшы, адна ўбогая ўдава кінула дзве лепты, гэта значыць кадрант.

43 І, паклікаўшы вучняў Сваіх, ён гаворыць ім: «Сапраўды кажу вам, што гэтая ўбогая ўдава ўкінула больш за ўсіх, хто кідаў у скарбніцу.

44 Бо ўсе кідалі з лішку свайго, а яна з нястачы сваёй укінула ўсё, што мела, ўсё сваё ўтрыманье».

Мк 13

1 І калі выходзіў ён са святыні, гаворыць Яму адзін з вучняў Ягоных: «Настануік, паглядзі, якія камяні ды якія пабудовы!»

2 А Ісус, адказваючы, сказаў яму: «Бачыш усе гэтыя вялізарныя пабудовы? Не застанецца каменя на камені, які б ня быў зруйнаваны».

3 І калі ён сядзеў на гары Аліўной насупраць святыні, спыталіся ў Яго насамоце Пётар, і Якуб, і Ян, і Андрэй:

4 «Скажы нам, калі гэта станецца, і які знак, калі ўсё гэта мае скончыцца?»

5 Ісус, адказваючы ім, пачаў гаворыць: «Глядзіце, каб вас не падмануў.

6 Бо многія прыйдуть пад імем Маім, кажучы, што гэта Я, і многіх падмануць.

7 А калі пачуеце пра войны і чуткі ваенныя, не трывожцесь, бо ўсё гэта павінна стацца, але гэта яшчэ не канец.

8 Бо паўстане народ на народ, і валадарства на валадарства, і будуць месцамі землятрусы, і будуць голад і замяшаныні. Гэта пачатак мукаў.

9 Глядзіце ж і вы самі, бо будуць вас выдаваць у сынэдрывёны і біць у сынагогах, і будзеце пастаўленыя перад ваяводамі і валадарамі дзеля Мяне на съведчанье ім.

10 І ўсім народам павінна спачатку быць абвешчана Эвангельле.

11 І калі павядуць вас, каб выдаць, не клапаціцесь наперад, што маецце гаварыць, і не абдумвайце, але што дадзена вам будзе ў гэты час, тое кажыце, бо ня вы будзеце гаварыць, але Дух Святы.

12 І выдасьць брат брата на съмерць, і бацька сына; і дзеци паўстануць супраць бацькоў і будуць забіваць іх,

13 і будзеце вы ў няnavісьці ўва ўсіх дзеля імя Майго. Але хто вытрывае да канца, будзе збаўлены.

14 А калі ўбачыце агіду спусташэнья, як сказана праз Даніела прарока, што стане там, дзе не павінна, — хто чытае, няхай разумее, — тады тыя, хто ў Юдэі, няхай уцякаюць у горы,

15 а хто на даху, няхай не зыходзіць у дом і не ўваходзіць уязць нешта з дому свайго,

16 і хто ў полі, няхай не вяртаецца назад уязць адзеньне сваё.

17 Але гора цяжарным і тым,

што кормяць грудзьмі, у тыя дні.

18 Дык маліцесь, каб не былі ўцёкі вашыя ў зіму.

19 Бо ў тыя дні будзе такі прыгнёт, якога не было ад пачатку стварэння, якое стварыў Бог, аж дагэтуль, і ня будзе.

20 І калі б Госпад не скараціў гэтых дзён, не выратавалася б ніводнае цела, але дзеля выбраных, якіх Ён выбраў, скараціў гэтая дні.

21 І тады калі хто вам скажа: “Вось тут Хрыстос”, ці: “Вось, там”, — ня верце.

22 Бо паўстануць фальшивыя хрысты і фальшивыя прарокі, і будуць рабіць знакі і цуды, каб зьвесыці, калі магчыма, і выбраных.

23 Вы ж глядзіце: вось, Я вам усё наперад сказаў.

24 Але ў тыя дні, пасля прыгнёту таго, зацьмее сонца, і месяц ня дасць съятла свайго,

25 і зоркі нябесныя падаць будуць, і сілы, што ў небе, захістаюцца.

26 І тады ўгледзяць Сына Чалавечага, Які прыходзіць на аблоках з вялікай моцаю і славаю.

27 І тады Ён пашле анёлаў Сваіх, і зьбярэ выбраных Сваіх ад чатырох вятроў, ад kraю зямлі да kraю неба.

28 У дрэва фігавага навучыцесь прыповесці: калі ўжо галінка ягоная робіцца мяккай і пускае лісты, разумееце, што блізка лета.

29 Гэтак і вы, калі ўбачыце, што гэта адбываецца, разумейце, што блізка, у дзівярах.

30 Сапраўды кажу вам: не праміне пакаленъне гэтае, аж

усё гэта станецца.

31 Неба і зямля прамінуць, але слова Mae не прамінуць.

32 А пра дзень той і гадзіну ніхто ня ведае, ані анёлы, што ў небе, ані Сын, а толькі Айцец.

33 Глядзіце, ня съпіце і маліцесь, бо ня ведаецце, калі прыйдзе пара.

34 Як чалавек, які, выяжджаючы, пакінуў дом свой, і даў уладу слугам сваім, і кожнаму свой абавязак, і загадаў прыдзьверніку, каб чуваў.

35 Дык чувайце, бо ня ведаецце, калі гаспадар дому прыйдзе: вечарам, ці апоўначы, ці як певень заспывае, ці раніцай,

36 каб, калі вернецца неспадзявана, не знайшоў вас, што съпіце.

37 А што вам кажу, усім кажу: Чувайце!»

Мк 14

1 Праз два дні была Пасха і съята Праснакоў, і шукалі першасъятары і кніжнікі, як узяць Яго подступам і забіць,

2 але казалі: «Не на съята, каб не было замяшанья ў народзе».

3 І калі Ён быў у Бэтанії, у доме Сымона пракажонага, і ўзъляжаў [за сталом], прыйшла жанчына з алябастральным збанком міра нардовага, чыстага і каштоўнага, і, пабіўши алябастар, выліла Яму на галаву.

4 І былі некаторыя, якія абураціся ў сабе і казалі: «Навошта такое марнаванье гэтага міра?

5 Можна ж было прадаць яго даражэй, чым за трыста дынараў, і раздаць убогім». І наракалі на яе.

6 А Ісус сказаў: «Пакінцце яе! Навошта робіце ёй прыкрасыць? Яна добры учынак зрабіла дзеля Мяне.

7 Бо ўбогіх заўсёды маеце з сабою і можаце ім добро рабіць, калі захочаце, а Мяне маеце не заўсёды.

8 Яна, што магла, зрабіла: наперад памазала цела Маё на пахаванье.

9 Сапраўды кажу вам: дзе толькі будзе абвешчана Эвангельле гэтае ва ўсім сьвеце, будзе сказана і пра тое, што яна зрабіла, на ўспамін пра яе».

10 І Юда Іскарыёт, адзін з Дванаццаці, пайшоў да першасвятароў, каб выдаць Яго ім.

11 Яны ж, пачуўши, узрадаваліся і абяцалі даць Яму грошы. І ён шукаў, як у адпаведны час Яго выдаць.

12 І ў першы дзень Праснакоў, калі закалваецца пасхальнае [ягня], кажуць Яму вучні Ягоныя: «Дзе хочаш, каб мы пайшли і прыгатавалі Табе есьці Пасху?»

13 І пасылае двух вучняў сваіх, і гаворыць ім: «Ідзіце ў горад, і сустрэнецца вам чалавек, які будзе несыці збан вады; ідзіце за ім.

14 І куды ён увойдзе, скажыце ўладальніку: “Настаўнік гаворыць: ‘Дзе съвятліца, у якой буду есьці Пасху разам з вучнямі Маім?’”

15 І ён пакажа вам залю вялікую, засланую, падрыхтаваную; там падрыхтуйце нам».

16 І пайшли вучні Ягоныя, і прыйшли ў горад, і знайшли, як ён сказаў ім, і падрыхтавалі Пасху.

17 І калі настай вечар,

приходзіць з Дванаццаціцю.

18 І калі ўзлягалі за столом і елі, Ісус сказаў: «Сапраўды кажу вам: Адзін з вас, што есьць са Мною, выдаесьць Мяне».

19 Яны ж засмуціліся і пачалі адзін за адным гаварыць Яму: «Ці я ня я?» І іншыя: «Ці я ня я?»

20 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Адзін з Дванаццаці, што мачае са Мною ў місе.

21 Што праўда, Сын Чалавечы ідзе, як напісана пра Яго, але гора таму чалавеку, праз якога Сын Чалавечы выдаецца! Лепш было б, каб чалавек той ня быў нарадзіўшыся».

22 І калі яны елі, Ісус узяў хлеб, дабраславіўшы, паламаў і даў ім, і сказаў: «Бярыце, ешце, гэта ёсьць Цела Маё».

23 І, узяўши келіх, падзякаваўшы, даў ім; і пілі з яго ўсе.

24 І сказаў ім: «Гэта ёсьць Кроў Мая Новага Запавету, якая за многіх праліваецца.

25 Сапраўды кажу вам, што больш ня буду піць з гэтага плоду вінаграднага аж да таго дня, калі буду піць новае віно ў Валадарстве Божым».

26 І, засплюваўшы, пайшлі на гару Аліўную.

27 І кажа ім Ісус: «Усе вы згорышцесь дзеля Мяне ў гэтую ноч, бо напісана: “Удару пастуха, і будуць расьцярушаныя авечкі”,

28 але пасыля Майго ўваскрасеняня прыйду перад вамі ў Галілею».

29 А Пётар сказаў Яму: «Калі нават усе згорашацца, але ня я».

30 І кажа яму Ісус: «Сапраўды кажу табе, што ты сёньня, у гэтую ноч, перш, чым певенъ двойчы запяе, тройчы адрачэшся ад Мяне».

31 Але той тым мацней гаварыў:

«Хоць бы мне трэба было памерці з Табою, не адракуся ад Цябе». Гэтак сама і ўсе гаварылі.

32 I прыходзяць у месца, званае Гетсэманія, і гаворыць вучням Сваім: «Пасядзіце тут, пакуль Я памалюся».

33 I бярэ з Сабою Пятра, і Якуба, і Яна, і пачаў тужыць і сумаваць.

34 I кажа ім: «Смутная душа Мая аж да съмерці, застаньцеся тут і чувайце».

35 I, адыйшоўшыся трохі, упаў на зямлю і маліўся, каб, калі магчыма, абмінула Яго гэтая гадзіна.

36 I гаварыў: «Абба, Ойча! Усё магчыма для Цябе, пранясі ад Мяне гэты келіх, але ня тое, што Я хачу, але што Ты!»

37 I прыходзіць, і знаходзіць іх, што яны съпяць, і гаворыць Пятру: «Сымоне! Ты съпіш? Ня маеш сілы аднае гадзіны чуваць?

38 Чувайце і маліцесь, каб не ўвайсьці ў спакусу, бо дух ахвочы, а цела кволае».

39 I зноў, адыйшоўшыся, маліўся, гаворачы тое самае слова.

40 I, вярнуўшыся, знайшоў зноў, што яны съпяць, бо вочы іхнія абцяжэлі, і ня ведалі, што Яму адказаць.

41 I прыходзіць трэці раз, і кажа ім: «Сыпіце яшчэ і адпачываце? Даволі! Прыйшла гадзіна. Вось Сын Чалавечы выдаецца ў руکі грешнікаў».

42 Уставайце! Хадзем! Вось, наблізіўся той, хто Мяне выдае».

43 I адразу, калі ён яшчэ гаварыў, прыходзіць Юда, адзін з Дванаццаці, а з ім вялікі натоўп з мячамі і каламі ад

першасьвятараў, і кніжнікаў, і старшыняў.

44 А той, што выдаваў Яго, даў ім знак, кажучы: «Каго я пацалую, гэта ён, бярыце Яго і вядзіце асьцярожна».

45 I, прыйшоўшы, адразу падышоў да Яго і кажа: «Рабbi! Рабbi!», і пацалаў Яго.

46 Яны ж усклалі рукі свае на Яго і схапілі Яго.

47 А адзін з тых, што стаялі там, выхапіўшы меч, ударыў слугу першасьвятара і адсек яму вуха.

48 I, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Як на разбойніка выйшлі вы з мячамі і каламі, каб схапіць Мяне».

49 Штодзень быў Я з вамі ў сьвятыні, навучаючы, і выня бралі Мяне, але няхай споўніцца Пісаныне».

50 I, пакінуўшы Яго, усе паўцякалі.

51 I адзін юнак, апрануўшы палатніну на голае цела, ішоў за Ім, і жаўнеры схапілі яго,

52 але ён, пакінуўшы палатніну, голы ўцёк ад іх.

53 I прывялі Ісуса да першасьвятара, і зьбіраюцца да яго ўсе першасьвятары, і старшыні, і кніжнікі.

54 I Пётар здалёк ішоў за Ім ажно на панадворак першасьвятара, і сядзеў з паслугачамі і грэўся пры агні.

55 А першасьвятары і ўвесь сынэдрыён шукалі съведчаныня супраць Ісуса, каб аддаць Яго на съмерць, і не находзілі.

56 Бо шмат хто фальшыва съведчыў супраць Яго, але іхнія съведчаныні не былі згоднымі.

57 I некаторыя, падняўшыся, фальшыва съведчылі супраць Яго, кажучы:

58 «Мы чулі, як Ён казаў: “Я зруйную гэтую бажніцу, зробленую рукамі, і праз тры дні збудую іншую, якая не рукамі зробленая”».

59 Але і іх съведчаньні не былі згоднымі.

60 І першасъвятар, стаўшы на сярэдзіне, спытаўся ў Ісуса, кажучы: «Нічога не адказваеш? Што яны супраць Цябе съведчаць?»

61 А Ён маўчаў і нічога не адказваў. Зноў першасъвятар спытаўся ў Яго і гаворыць Яму: «Ці Ты — Хрыстос, Сын Дабраслаўлёнага?»

62 А Ісус сказаў: «Гэта Я, і вы ўгледзіце Сына Чалавечага, Які сядзіць праваруч Моцы і Які ідзе на аблоках нябесных».

63 Тады першасъвятар, разьдзёршы вопраткі свае, кажа: «Нашто патрэбны нам яшчэ съведкі?»

64 Вы чулі блузънерства? Як вам здаецца?» Тыя ж усе прысудзілі, што Ён варты съмерці.

65 І некаторыя началі пляваць на Яго, і засланяць ablічча Яго, і біць Яго, і гаворыць Яму: «Праракуй!» І паслугачы білі Яго па шчоках.

66 І калі Пётар быў на панадворку ўнізе, прыходзіць адна са служак першасъвятара
67 і, убачыўшы Пятра, які грэўся, і прыгледзеўшыся да яго, кажа: «І ты быў з Ісусам з Назарэту?»

68 Але ён адрокся, кажучы: «Ня ведаю і не разумею, што ты гаворыш». І выйшаў вонкі на пярэдні панадворак, і запяяў певень.

69 І служка, зноў убачыўшы яго, начала казаць тым, што стаялі

побач: «Гэты адзін з іх».

70 А ён зноў адрокся. І, неўзабаве, тыя, што там стаялі, зноў кажуць Пятру: «Праўда, ты з іх, бо ты — Галілеец, і гаворка твая падобная».

71 А ён начаў клясьціся і прысягаць: «Ня ведаю Чалавека Гэтага, пра Якога гаворыце».

72 І другі раз запяяў певень, і ўзгадаў Пётар слова, якое сказаў яму Ісус: «Перш, чым певень двойчы запяе, ты тройчы адрачэшся ад Мяне». І начаў плакаць.

Мк 15

1 І адразу раніцою, зрабіўшы нараду, першасъвятары са старшынямі і кніжнікамі, і ўвесь сынэдрыйён, звязаўшы Ісуса, павялі і выдалі Пілату.

2 І спытаўся ў Яго Пілат: «Ты — Валадар Юдэйскі?» А Ён, адказваючы, гаворыць Яму: «Ты кажаш».

3 І вінавацілі Яго першасъвятары ў многім.

4 А Пілат зноў спытаўся ў Яго: «Нічога не адказваеш? Глядзі, як шмат съведчаць супраць Цябе?»

5 Але Ісус больш нічога не адказваў, так што Пілат зьдзівіўся.

6 А на съвята ён зваліняў ім аднаго з вязняў, за якога прасілі.

7 Быў жа адзін, называны Барабба, увязнены разам з супольнікамі, якія пад час пайстайння ўчынілі забойства.

8 І, закрычайшы, натоўп начаў прасіць таго, што рабіў ім заўсёды.

9 А Пілат адказаў ім, кажучы: «Хочаце, адпушчу вам Валадара Юдэйскага?»

10 Бо ведаў, што першасьвятары праз зайдрасцьць выдалі Яго.

11 Але першасьвятары падбухторылі на тоўп, каб лепш адпусціці ім Барабу.

12 Дык Пілат, адказваючы, зноў сказаў ім: «Што вы хочаце, каб я зрабіў з Тым, Каго называеце Валадаром Юдэйскім?»

13 Але яны зноў закрычалі: «Укрыжуй Яго!»

14 Пілат жа сказаў ім: «Што ліхога ўчыніў Ён?» Але яны яшчэ мацней кричалі: «Укрыжуй Яго!»

15 Дык Пілат, хочучы дагадзіць на тоўпу, адпусціці ім Бараббу, а Ісуса, убічаваўшы, выдаў на ўкрыжаванье.

16 І жаўнеры завялі Яго на панадворак, што завецца прэторыя, і склікаюць усю кагорту.

17 І апранаюць Яго ў пурпур, і, сплёўшы вянок з церняў, ускладаюць на Яго.

18 І пачалі вітаць Яго: «Радуйся, Валадару Юдэйскі!»

19 І білі Яго трысцінай па галаве, і плявалі на Яго, і, кленчуучы, пакланяліся Яму.

20 І калі называліся з Яго, зънялі з Яго пурпур, і апранулі Яго ў адзеньне Ягонае. І вядуць Яго, каб Яго ўкрыжаваць.

21 І прымушаюць нейкага Сымона Кірэнэйца, бацьку Аляксандра і Руфа, які ішоў з поля і праходзіў міма, каб узяў крыж Ягоны.

22 І прыводзяць Яго на Гальготу, месца, што перакладаецца Месца Чэрапа.

23 І далі Яму пінь віно, зъмяшанае са сымірнай, але Ён не прыняў.

24 І тыя, што крижавалі Яго, падзялілі адзеньне Ягонае,

кідаючы жэрабя, хто мае яго ўзяць.

25 А была гадзіна трэцяя, і ўкрыжавалі Яго.

26 І быў надпіс віны Ягонай напісаны: «Валадар Юдэйскі!»

27 І разам з Ім укрыжавалі двух разбойнікаў, аднаго праваруч, а другога леваруч Яго.

28 І споўнілася Пісанье: «І да беззаконнікаў залічаны».

29 І тыя, што праходзілі міма, блузнілі на Яго, ківаючы галовамі сваімі і кажучы: «Гэй, Ты, Які руйнуеш бажніцу і ў трыдні адбудоўваеш,

30 выратуй Сябе Самога і зыйдзі з крыжа».

31 Падобна і першасьвятары, насымхаючыся, гаварылі з кніжнікамі адзін аднаму: «Іншых ратаваў, а Сябе ўратаваць ня можа.

32 Хрыстос, Валадар Ізраіля, няхай зыйдзе цяпер з крыжа, каб мы ўбачылі і паверылі». І тыя, што былі ўкрыжаваныя з Ім, зъневажалі Яго.

33 А калі настала гадзіна шостая, сталася цемра па ўсёй зямлі ажно да гадзіны дзявятай.

34 І а дзявятай гадзіне Ісус загаласіў моцным голасам, кажучы: «Элёі, элёі, ламма сабахтані», што перакладаецца: «Божа Мой, Божа Мой, чаму Ты Мяне пакінуў?»

35 І некаторыя з тых, што вакол стаялі, пачуўшы, казалі: «Вось, Ільлю кліча».

36 А адзін, пабегшы і напоўніўшы губку воцатам ды ўсклаўшы яе на трысціну, даваў Яму пінь, гаворачы: «Пакіньце, паглядзім, ці прыйдзе Ільлю зъняць Яго».

37 Ісус жа, усклікнушы моцным голасам, аддаў духа.

38 І заслона ў бажніцы была разъздзертая надвое ад верху да нізу.

39 Сотнік жа, што стаяў насупраць Яго, убачыўши, што так закрычаўши, аддаў духа, сказаў: «Праўда, Чалавек Гэты быў Сын Божы».

40 Былі таксама жанчыны, што глядзелі здалёк, між імі Марыя Магдалена, і Марыя, маці Якуба меншага і Ёсіі, і Салямэя,
41 якія, калі ён быў у Галілеі, хадзілі за Ім і паслугавалі Яму, і шмат іншых, што прыйшлі з Ім у Ерусалім.

42 І калі ўжо настай вечар, — а быў гэта дзень прыгатаваньня, які ёсьць перад суботаю, —

43 прыйшоў Язэп з Арыматэі, паважаны ратман, які сам чакаў Валадарства Божага. Адважыўшыся, ён увайшоў да Пілата і прасіў цела Ісуса.

44 А Пілат зъдзіўся, што ён ужо памёр, і паклікаўши сотніка, спытаўся ў яго, ці даўно памёр,

45 і, даведаўшыся ад сотніка, аддаў цела Язэпу.

46 І той, купіўши палатніну і зьняўши Яго, ахінуў палатнінаю і палажыў Яго ў магілу, якая была высечаная ў скале, і прываліў камень да уваходу ў магілу.

47 А Марыя Магдалена і Марыя Ёсіева глядзелі, дзе палажылі Яго.

Мк 16

1 І калі мінула субота, Марыя Магдалена, і Марыя Якубава, і Салямэя купілі духмянасцяй, каб пайсыці памазаць Яго.

2 І вельмі рана, у першы дзень тыдня, прыходзяць да магілы, калі ўзыходзіла сонца.

3 І гаварылі між сабою: «Хто нам адваліць камень ад уваходу ў магілу?»

4 І, глянуўши, бачаць, што камень адвалены, а быў ён надта вялікі.

5 І, увайшоўши ў магілу, убачылі юнака, які сядзеў па правым баку, адзетага ў белую шату, і напалохаліся.

6 А ён кажа ім: «Не палохайцеся, шукаецце Ісуса з Назарэту, укрыжаванага? Ён уваскрос. Няма Яго тут. Вось месца, дзе палажылі Яго.

7 Але ідзіце, скажыце вучням Ягоным і Пятру: “Ён ідзе перад вами ў Галілею; там Яго ўгледзіце, як ён сказаў вам”».

8 І яны, выйшаўши, пабеглі ад магілы, і ахапіла іх трымценъне і захапленъне, і нікому нічога не сказалі, бо баяліся.

9 Уваскросшы раніцаю ў першы дзень тыдня, Ісус зъявіўся спачатку Марыі Магдалене, з якой выгнаў сем дэманаў.

10 Яна, пайшоўши, паведаміла тым, што з Ім былі, якія плакалі і галасілі.

11 Але тыя, пачуўши, што ён жывы і яна бачыла Яго, не паверылі.

12 Паслья гэтага ён зъявіўся ў іншым выглядзе двайм з іх у дарозе, як ішлі ў вёску.

13 І тыя, вярнуўшыся, паведамілі іншым, але і ім не паверылі.

14 Нарэшце ён зъявіўся Адзінаццаці, калі ўзълягалі прыстале, і дакараў за недаверства іхняе і жорсткасць сэрца, што не паверылі тым, якія бачылі Яго ўваскросшага.

15 І сказаў ім: «Ідзіце на ўвесь сьвет і абвяшчайце Эвангельле ўсюму стварэньню.

16 Хто паверыць і ахрысьціцца, будзе збаўлены, а хто не паверыць, будзе асуджаны.

17 А тым, што павераць, будуць такія знакі: у імя Маё выганяць будуць дэманаў, новымі мовамі гаварыць будуць,

18 зъмейяў браць будуць, і калі што съмяротнае вып'юць, не пашкодзіць ім, на нямоглых руکі ўскладуць, і яны будуць здаровыя».

19 Госпрад жа пасыля размовы з імі ўзынёсься ў неба і сей праваруч Бога.

20 А яны, пайшоўшы, абвяшчалі паўсюль Госпада, Які ўспамагаў іх і съцвярджаў слова знакамі, якія іх суправаджалі. Амэн.

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕ ЛУКІ

1 Як ужо многія намагаліся напісаць аповесцьць пра падзея, якія ў нас адбыліся,

2 як пераказалі нам тыя, што былі ад пачатку відавочцамі і сталіся паслугачамі Слова,

3 надумаў і я, прайшоўши ўсё нована, дакладна па парадку апісаць табе, вяльможны Тэафілю,

4 каб ты пазнаў надзейнасць словаў, у якіх быў навучаны.

5 Сталася ў дні Ірада, валадара Юдэйскага, [быў] съвтар з Абіяве чаргі, на імя Захарыя, і жонка ягоная з дачок Аарона, і імя яе — Альжбета.

6 Былі яны абое праведныя перад Богам, ходзячы паводле прыказанняў і пастановаў Госпада беззаганна.

7 И не было ў іх дзіцяці, таму што Альжбета была няплодная, і абое яны былі пажылія ў гадах сваіх.

8 И сталася, калі ў парадку свае чаргі ён спаўняў съвтарскі абавязак перад Богам,

9 выпала яму паводле звычаю съвтароў кадзіць, увайшоўши ў бажніцу Госпадаву.

10 И ўсё мноства народу звонку малілася ў час каджэння.

11 И зьявіўся яму анёл Госпадаў, які стаў з правага боку кадзільнага ахварніку.

12 И стрывожыўся Захарыя, убачыўши яго, і ахапіў яго страх.

13 Анёл жа сказаў яму: «Ня бойся, Захарыя; бо пачутая просьба твая, і жонка твая

Альжбета народзіць табе сына, і дасі яму імя Ян.

14 И будзе табе радасцьць і весялосьць, і многія ўзрадующа з нараджэнням ягона.

15 Бо ён будзе вялікі перад Госпадам, і ня будзе піць віно і сікеру, і Духам Святым напоўніца яшчэ ва ўлоньні маці сваёй.

16 И многіх з сыноў Ізраіля зъвернеда Госпада, Бога іхняга.

17 И будзе ісьці перад Ім у духу і сіле Ільлі, каб вярнуць сэрцы бацькоў дзесяцям, і непаслухмяным — лад думак праведнікаў, каб падрыхтаваць Госпаду народ падрыхтаваны».

18 И сказаў Захарыя анёлу: «З чаго даведаюся я гэтае? Бо я — стары, і жонка мая ў гадах пажылых».

19 И, адказваючы, сказаў яму анёл: «Я — Габрыэль, які стаю перад Богам, і я пасланы гаварыць з табою і дабравесціць табе гэтае.

20 И вось, будзеш ты маўчаць, і ня зможаш гаварыць да дня, калі гэта станецца, за тое, што не павершү словам май, якія споўніцца ў свой час».

21 И чакаў народ Захарыю, і дзівіўся, што ён марудзіць у бажніцы.

22 А ён, выйшаўши, ня мог гаварыць да іх; і зразумелі, што бачыў відзеж у бажніцы; і ён ківаў ім, і застаўся немы.

23 И сталася, калі скончыліся дні службы ягонай, ён вярнуўся ў дом свой.

24 Пасольства гэтых дзён зачала Альжбета, жонка ягоная, і хавала гэта пяць месяцаў, кажучы:

25 «Гэтак учыніў мне Госпад у дні, калі глянуў на мяне,

каб зъняць з мяне ганьбу між людзьмі».

26 А ў шосты месяц быў пасланы анёл Габрыэль ад Бога ў горад Галілейскі, называны Назарэт, 27 да дзяўчыны, заручанай з мужам на імя Язэп, з дому Давідавага; а імя дзяўчыны — Марыя.

28 I, увайшоўши да яе, анёл сказаў: «Радуйся, дабрадатная! Госпад з табою; дабраслаўлёнай ты між жанчынамі».

29 Яна ж, убачыўши яго, устрывожылася ад словаў ягоных і разважала, што гэта было за прывітаньне.

30 I сказаў ёй анёл: «Ня бойся, Марыя; бо ты знайшла ласку ў Бога.

31 I вось ты зачнеш ва ўлоньні і народзіш Сына, і дасі Яму імя Ісус.

32 Ён будзе вялікі, і Сынам Найвышэйшага назавецца, і дасыць Яму Госпад Бог пасад Давіда, бацькі Ягонага,

33 і Ён будзе валадарыць над домам Якуба на вякі, і Валадарству Ягонаму ня будзе канца».

34 А Марыя сказала анёлу: «Як гэта будзе, калі я не спазнала мужа?»

35 I, адказваючы, анёл сказаў ёй: «Дух Святы зыйдзе на цябе, і сіла Найвышэйшага ахіне цябе. I дзеля гэтага тое, што народзіцца Святое, Сынам Божым назавецца.

36 Вось і Альжбета, сваячка твая, і яна зачала сына ў старасыці сваёй, і вось ужо шосты месяц у яе, якую называюць няплоднай.

37 Бо ў Бога ніводнае слова ня будзе бяз сілы».

38 I сказала Марыя: «Вось

я — служка Господа; няхай станецца мне паводле слова твойго». I адыйшоў ад яе анёл.

39 Устаўши, Марыя ў тыя дні шпарка пайшла ў горную краіну, у горад Юдавы,

40 і ўвайшла ў дом Захарыі, і прывітала Альжбету.

41 I сталася, калі Альжбета пачула прывітанье Марыі, узварухнулася дзіцятка ва ўлоньні яе, і Альжбета напоўнілася Духам Святым.

42 I ўсклікнула яна моцным голасам, і сказала: «Дабраслаўлёнай ты між жанчынамі, і дабраслаўлёны плод улоньня твойго.

43 I адкуль гэта мне, што прыйшла маці Господа майго да мяне?

44 Бо вось, як голас вітаньня твойго дайшоў да вушэй маіх, узварухнулася вясёла дзіцятка ва ўлоньні маім.

45 I шчасльівая тая, якая паверыла, бо зьдзейсьніцца сказанае ёй ад Господа».

46 I сказала Марыя: «Узьвялічае душа мая Госпада,

47 і ўзрадаваўся дух мой у Богу, Збаўцы маім,

48 бо Ён глянуў на паніжэнье служкі Сваёй. Бо вось, адгэтуль шчасльіваю будуць называць мяне ўсе пакаленыні,

49 бо вялікае ўчыніў мне Магутны; і святое імя Яго,

50 і міласэрнасьць Ягоная з пакаленіня ў пакаленіне для тых, якія баяцца Яго.

51 Ён зъявіў уладу рамянам Сваім; расцеяў ганарыстых думкамі сэрца іхняга;

52 скінуў моцных з пасадаў і ўзьвялічыў пакорных,

53 галодных насыціў дабром, а багатых адпусціў ні з чым.

54 Падтрымаў Ізраіля, юнака Свайго, успомніў пра міласэрнасць,

55 як гаварыў адносна бацькоў нашых, адносна Абрагама і насеняня ягонага на вякі».

56 Прабыла ж Марыя з ёю каля трох месяцаў і вярнулася ў дом свой.

57 А Альжбеце настаў час нараджаць, і яна нарадзіла сына.

58 І пачулі суседзі і сваякі ейныя, што ўзвялічыў Госпад міласэрнасць Сваю над ёю, і цешыліся з ёю.

59 І сталася, у восьмы дзень прыйшлі абрэзаць дзіцятка і хацелі назваць яго паводле імя бацькі ягонага Захарыям.

60 І, адказваючы, маці ягоная сказала: «Не, але ён будзе называцца Янам».

61 І сказалі ёй: «Нікога няма ў родзічай тваіх, хто называецца гэтым іменем».

62 І пыталіся на мігах у бацькі ягонага, як бы ён хацеў назваць яго.

63 І, папрасіўшы дошчаку, ён напісаў, кажучы: «Ян імя яму». І ўсе зъдзівіліся.

64 І адразу расчыніліся вусны ягоныя і язык ягоны, і ён стаў гаварыць, дабраслаўляючы Бога.

65 І стаўся страх на ўсіх, што жылі побач, і гаварылі адзін аднаму слова гэтыя па ўсёй горнай краіне Ўдэйскай.

66 І ўсе, якія чулі, складалі [гэта] ў сэрцы сваім, кажучы: «Што ж гэта будзе за дзіця?» І рука Госпадава была з ім.

67 І Захарыя, бацька ягоны, напоўніўся Духам Святым, і прарочыў, кажучы:

68 «Дабраслаўлены Госпад, Бог Ізраіля, што адведаў народ Свой

і даў выбаўленье [яму],

69 і падняў рог збаўленьня нашага ў дому Davіda, слугі Свайго,

70 як абвясціў вуснамі святых прарокаў Сваіх, што былі адвеку,

71 збавіць [нас] ад ворагаў нашых і ад рукі ўсіх, якія ненавідзяць нас,

72 учыніць міласэрнасць бацькам нашым і ўзгадаць святы запавет Свой,

73 прысягу, якой кляўся Абрагаму, бацьку нашаму, даць нам

74 бяз страху, выбавіўши нас з рукі ворагаў нашых,

75 служыць Яму ў святасці і праведнасці перад Ім у-ва ўсе дні жыцця нашага.

76 І ты, дзіцятка, будзеш названы прарокам Найвышэйшага, бо будзеш ісьці наперадзе перад абліччам Господа падрыхтаваць шляхі Яму,

77 даць народу пазнаць збаўленье ў адпушчэніі грахоў іхніх,

78 праз унутраную міласэрнасць Бога нашага, у якой адведаў нас Усход з вышыні,

79 зявіць [свяতло] тым, што сядзяць у цемры і ў ценю съяротным, накіраваць ногі нашыя на шлях супакою».

80 А дзіцятка ўзрастала і ўмацоўвалася духам, і было ў пустыні да дня зъяўленья свайго Ізраілю.

ЛК 2

1 І сталася, у тыя дні выйшла ад цэзара Аўгуста пастанова зрабіць перапіс па ўсім сусьвеце.

2 Гэты перапіс быў першы за панаваньня Квірынія ў Сырыі.

3 І пайшлі ўсе запісвацца, кожны ў свой горад.

4 Пайшоў таксама і Язэп з Галілеі, з гораду Назарэт, у Юдэю, у горад Давіда, называны Бэтлеем, бо ён быў з дому і роду Давіда,

5 запісца з Марыяю, заручанай з ім жонкай, якая была цяжарная.

6 І сталася, калі яны былі там, надыйшоў дзень нарадзіць ёй;

7 і нарадзіла Сына свайго Першароднага, і спавіла Яго, і палажыла яго ў ясылі, бо не было ім месца ў съвятліцы.

8 І былі пастухі ў той ваколіцы, якія начавалі ў полі і вартавалі ўнаучы ля статку свайго.

9 І вось, стаў перад імі анёл Госпадаў, і слава Госпадава асьвяціла іх; і спалохаліся страхам вялікім.

10 І сказаў ім анёл: «Ня бойцеся! Бо вось, я дабравешчу вам вялікую радасць, якая будзе ўсяму народу,

11 бо сёньня нарадзіўся вам у горадзе Давідавым Збаўца, Які ёсьць Хрыстос Госпад.

12 І вось вам знак: вы знайдзеце Немаўлятка ў пялюшках, Якое ляжыць у ясылях».

13 І неспадзянава зьявілася з анёлам шматлікае войска нябеснае, якое спавіла Бога і казала:

14 «Слава на вышынях Богу, а на зямлі супакой, у людзях упадабанье».

15 І сталася, калі адыйшли ад іх анёлы ў неба, пастухі сказалі адзін аднаму: «Хадзем у Бэтлеем і ўбачым, ці сталася тое слова, якое абвясціў нам Госпад».

16 І пайшлі пасъпешна, і знайшли Марыю і Язэпа, і

Немаўлятка, Якое ляжала ў ясылях.

17 І, убачыўши, расказалі пра слова, якія былі сказаныя ім пра Дзіцятка Гэтае.

18 І ўсе, якія чулі, зъдзіўляліся з таго, што расказвалі ім пастухі.

19 А Марыя захавала ўсе слова гэтых, складаючы [ix] у сэрцы сваім.

20 І вярнуліся пастухі, славячы і хвалячы Бога за ўсё, што чулі і бачылі, як ім было сказана.

21 І калі прайшло восем дзён, трэба было абрэзаць Хлопчыка, і далі Яму імя Ісус, названае анёлам перш, чым быў Ён зачаты ва ўлоньні.

22 І калі скончыліся дні ачышчэння іх паводле закону Майселя, прынесылі Яго ў Ерусалім, каб прадставіць перад Госпадам,

23 як напісана ў законе Госпадавым: «Усякі хлопчык, які адкрывае ўлоньне, будзе названы съвятым Госпадавым»,

24 і каб прынесыці ў ахвяру паводле таго, як сказана ў законе Госпадавым: пару туркавак ці двух галубянятак.

25 І вось, быў у Ерусаліме чалавек на імя Сымон. І быў ён чалавек праведны і пабожны, які чакаў пацяшэння Ізраіля, і Дух Святы быў на ім.

26 І было яму сказана ад Духа Святога, што ён ня ўбачыць съмерці, пакуль ня ўбачыць Хрыста Госпадавага.

27 І прыйшоў ён у Духу ў съвятыню. І калі бацькі прынесылі Дзіцятка Ісуса, каб выканаць над ім абраці паводле закону,

28 ён узяў Яго на руکі свае, і дабраславіў Бога, і сказаў:

29 «Цяпер адпускаеш слугу

Твайго, Уладару, паводле слова Твайго, у супакоі,

30 бо бачылі вочы мае збайленъне Тваё,

31 якое прыгатаваў Ты перад аблічам усіх народаў,

32 съвято для асьветы паганаў, і славу народу Твайго – Ізраіля».

33 А Язэп і маці Ягоная зъдзіўляліся сказанаму пра Яго.

34 І дабраславіў іх Сымон, і сказаў Марыі, маці Ягонай: «Вось, ляжыць Гэты на падзеньне і паўстаньне многіх у Ізраілю, і на знак, якому працівіца будуць.

35 І табе самой меч пранікне ў душу, каб выявіліся думкі многіх сэрцаў».

36 І была Ганна прапрочыца, дачка Фануэля, з калена Асера. Яна была ў вельмі старым веку, з мужам ад дзявоцтва свайго пражыла сем гадоў.

37 І была яна ўдава гадоў восьмідзесяці чатырох, якая не адыходзіла ад съвятыні, постам і просльбаю служачы [Богу] дзень і нач.

38 І яна, у тую гадзіну прыйшоўшы, узносіла хвалу Госпаду і гаварыла пра Яго ўсім, якія чакалі выбайленъня ў Ерусаліме.

39 І калі яны выканалі ўсё паводле закону Госпадава, вярнуліся ў Галілею, у горад свой Назарэт.

40 А Дзіцятка ўзрастала і ўмацоўвалася духам, напаўняючыся мудрасцю; і ласка Божая была на Ім.

41 І кожны год бацькі Ягоныя хадзілі ў Ерусалім на съвята Пасхі.

42 І калі ён меў дванаццаць год, прыйшлі яны, як звычайна, у Ерусалім на съвята.

43 І калі скончыліся тыя дні і яны варочаліся, застаўся Хлопец Ісус у Ерусаліме, і не заўважылі гэтага Язэп і маці Ягоная,

44 але думалі, што ён ідзе з другімі падарожнікамі. Прайшоўшы дзённую дарогу, сталі шукаць Яго між сваякамі і знаёмымі.

45 І, не знайшоўшы Яго, вярнуліся ў Ерусалім, шукаючы Яго.

46 І сталася, праз тры дні знайшлі Яго ў съвятыні, як сядзеў сярод настаўнікаў, слухаючы іх і пытаючыся ў іх.

47 І ўсе, якія слухалі Яго, дзівіліся з розуму і адказаў Ягоных.

48 І, убачыўшы Яго, зъдзіўліся, і маці Ягоная сказала Яму: «Дзіця! Што Ты зрабіў нам гэтак? Вось, бацька Твой і я з вялікай мукай шукалі Цябе».

49 І ён сказаў ім: «Навошта вы шукалі Мяне? Ці ж вы ня ведаеце, што Я мушу быць у тым, што [належыць] Айцу Майму?»

50 І яны не зразумелі слова, якое ён сказаў ім.

51 І ён пайшоў з імі, і прыйшоў у Назарэт, і быў паслухмяны ім. І маці Ягоная захоўвала ўсе слова гэтых ў сэрцы сваім.

52 І Ісус узрасташаў у мудрасці, і ва ўзросце, і ў ласцы ў Бога і людзей.

ЛК 3

1 А ў пятнаццаты год панаванья цэзара Тыбэрыя, калі Понці Пілат панаваў у Юдэі, Ірад быў тэтрархам у Галілеі, Філіп, брат ягоны, — тэтрархам у Ітурэі і Траханіцкай краіне, а Лісані — тэтрархам у Абіліне,

2 пры першасьвятарах Аньне і Каяфе, было слова Божае да Яна, сына Захарыі, у пустыні.

3 I ён праходзіў па ўсіх ваколіцах Ярданскіх, прапаведуючы хрышчэнъне навяртання дзеля адпушчэнъня грахоў,

4 як напісана ў кнізе словаў прарока Ісаі, які кажа: «Голос того, хто кліча ў пустыні: “Падрыхтуйце шлях Госпаду, простымі рабіце съцежкі Яго;

5 усякі дол няхай напоўніцца, і усякая гара і ўзгорак няхай панізяцца, крывізвны няхай выпрастуюцца, і няроўныя шляхі зробяцца гладкімі;

6 і ўгледзіць усякае цела збаўленъне Божае”».

7 I казаў ён натоўпам, якія прыходзілі хрысьціцца ў яго: «Спараджэнъні яхідны, хто перасьцярог вас, каб уцякалі ад гневу, які надыходзіць?

8 Зрабіце плады, годныя навяртання, і не пачынайце гаварыць у сабе: “Бацьку маём Абрагама”, бо кажу вам, што Бог можа з камянёй гэтых падняць дзяцей Абрагаму.

9 Ужо і сякера ля кораня дрэваў ляжыць; усякае дрэва, якое не прыносіць добраага плоду, съсякаецца і кідаецца ў агонь».

10 I спытаўся ў яго натоўп, кажучы: «Дык што нам рабіць?»

11 A ён, адказваючы, кажа ім: «Хто мае дзіве вопраткі, няхай дасыць таму, хто ня мае; і хто мае ежу, няхай робіць тое самае».

12 Прыйшлі і мытнікі хрысьціцца, і сказалі яму: «Настаўнік, што нам рабіць?»

13 A ён сказаў ім: «Нічога не бярыце больш таго, што вам загадана».

14 Пыталіся ў яго таксама жаўнеры, кажучы: «А нам што рабіць?» I ён сказаў ім: «Нікога ня крыўдзьце, не афмаўляйце і задавальняйцеся сваёю платай».

15 I народу, які чакаў і разважаў у сэрцах сваіх адносна Яна, ці не Хрыстос ён,

16 адказаў Ян усім, кажучы: «Я хрышчу вас вадою, але ідзе Дужэйшы за мяне, у Якога я ня варты развязаць рамень сандалаў Ягоных. Ён будзе хрысьціць вас Духам Святым і агнём.

17 Веялка Ягоная ў руцэ Яго, і ён ачысьціць ток Свой, і зьбярэ пшаніцу ў сьвіран Свой, а салому спаліць агнём незгасальным».

18 I шмат іншага дабравесці ён народу, навучаючи яго.

19 A Iрад тэтрапх, дакараны ім за Iрадыяду, жонку Філіпа, брата ягонага, і за ўсё, што Iрад зрабіў злога,

20 дадаў да ўсяго і тое, што замкнуў Яна ў вязьніцу.

21 I сталася, калі хрысьціўся ўвесь народ, і Ісус, ахрысьціўшыся, маліўся, адчынілася неба,

22 і Дух Святы зыйшоў на Яго ў цялесным выглядзе, як голуб, і быў голас з неба, кажучы: «Ты — Сын Мой Улюбёны; у Тебе Я маю ўпадабанье».

23 I меў Ісус, пачынаючы [служэнъне], гадоў каля трыццаці, і быў, як думалі, сын Язэпаў, Гэліяў,

24 Мататаў, Левіяў, Мэльхіяў, Янайяў, Язэпаў,

25 Мататыяў, Амосаў, Навумаў, Эсльяў, Нагеяў,

26 Магатаў, Мататыяў, Сэмэяў, Язэпаў, Юдаў,

27 Янайяў, Рэсаеў, Зэрубабэляў,
 Салятыэляў, Нэрыяў,
 28 Мэльхіяў, Аддыяў, Касамаў,
 Эльмадамаў, Іраў,
 29 Ёсіяў, Эліезэраў, Ярымаў,
 Мататаў, Левіяў,
 30 Сымонаў, Юдаў, Язэпаў,
 Янанаў, Эліякімаў,
 31 Мэлеаяў, Маінанаў, Мататаў,
 Натанаў, Давідаў,
 32 Есэяў, Абэдаў, Боазаў,
 Сальмонаў, Наасонаў,
 33 Амінадабаў, Арамаў,
 Эсромаў, Пэрэсаў, Юдаў,
 34 Якубаў, Ісаакаў, Абрагамаў,
 Тэрахаў, Нахораў,
 35 Сэрухаў, Рагаваў, Фалекаў,
 Гэбераў, Салаў,
 36 Каінанаў, Арфаксадаў,
 Сэмаў, Ноў, Лямэхай,
 37 Мэтушаляхаў, Энохаў,
 Ярэдаў, Магалялеэляў,
 Кейнанаў,
 38 Эносаў, Сэтай, Адамаў, Божы.

ЛК 4

1 Ісус, напоўнены Духам
 Святым, вярнуўся з Ярдану
 і быў паведзены Духам у
 пустыню.

2 Там сорак дзён Ён быў
 спакушаны д'яблам і нічога
 ня еў у гэтыя дні; а калі яны
 скончыліся, урэшце захацей
 есьці.

3 І сказаў Яму д'ябал: «Калі
 Ты — Сын Божы, скажы гэтаму
 камяню, каб ён стаўся хлебам».

4 І адказаў яму Ісус, кажучы:
 «Напісаны, што на хлебам
 адным будзе жыць чалавек, але
 ўсякім словам Божым».

5 І, узвеўшы Яго на высокую
 гару, д'ябал паказаў Яму
 ўсе валадарствы сусвету ў
 імгненьне часу.

6 І сказаў Яму д'ябал: «Дам Табе
 ўладу над усім гэтым і славу
 іхнюю, бо яна мне аддадзена, і
 я, каму хачу, даю яе.

7 Дык калі Ты паклонішся мне,
 усё будзе Тваё».

8 І, адказваючы, сказаў яму
 Ісус: «Адыйдзі ад Мяне, шатан!
 Бо напісаны: “Госпаду, Богу
 твайму, пакланяйся і Яму
 аднаму служы”».

9 І павёў Яго ў Ерусалім, і
 паставіў на вільчаку святыні,
 і сказаў Яму: «Калі Ты — Сын
 Божы, кінься адгэтуль уніз,
10 бо напісаны: “Анёлам Сваім
 загадае пра Цябе ўсьцерагчы
 Цябе”,

11 і: “На руках панясуць Цябе,
 каб не спатыкнуўся аб камень
 нагою Тваёю”».

12 І, адказваючы, сказаў яму
 Ісус: «Сказаны: “Не спакушай
 Господа, Бога твайго”».

13 І, скончыўшы ўсё спакушэнье,
 д'ябал адыйшоў ад Яго да пары.

14 І вярнуўся Ісус у сіле Духа
 ў Галілею; і разыйшлася чутка
 пра Яго па ўсёй ваколіцы.

15 І вучыў Ён у сынагогах іхніх,
 і ад усіх быў славлены.

16 І прыйшоў у Назарэт, дзе быў
 выхаваны, і ўвайшоў паводле
 звычаю Свайго ў дзень суботні
 ў сынагогу, і ўстаў чытаць.

17 І далі Яму кнігу прарока
 Ісаі; і Ён, разгарнуўшы кнігу,
 знайшоў месца, дзе было
 напісаны:

18 «Дух Господа на Мне, бо Ён
 памазаў Мяне дабравесьціць
 убогім, паслаў Мяне аздарапляць
 скрышаных сэрцам, аввяшчаць
 вязням вызваленне і
 съяпым — вяртанье зроку,
 пусыць змучаных на свабоду,
19 і аввяшчаць год Госпадаў
 прыемны».

20 І, згарнуўшы кнігу, аддаў паслугачу і сеў; і вочы ўсіх у сынагозе былі зъвернуты на Яго.

21 А ён пачаў гаварыць ім: «Сёняня споўнілася пісанье гэтае ў вушах ваших».

22 І ўсе засьведчылі Яму гэта, і зъдзіўляліся словам ласкі, якія выходзілі з вуснаў Ягоных, і гаварылі: «Ці не Язэпаў гэта сын?»

23 І ён сказаў ім: «Вядома, вы скажаце Мне гэтую прыповесць: “Лекару, аздараві Самога Сябе; зрабі і тут, у Тваёй бацькаўшчыне, тое, што, мы чулі, сталася ў Капэрнауме”».

24 І сказаў: «Сапраўды кажу вам: Ніводзін прарок не прыймаецца ў бацькаўшчыне сваёй.

25 Праўдзіва кажу вам: Шмат удоваў было ў Ізраілю ў дні Ільлі, калі было зачынена неба трывадлы і шэсцьць месяцаў, так што стаўся вялікі голад па ўсёй зямлі;

26 і ані да аднае з іх ня быў пасланы Ільля, але толькі да ўдавы ў Сарэпту Сідонскую.

27 І шмат было пракажоных у Ізраілю пры прароку Элісею, і ніводзін з іх ня быў ачышчаны, акрамя Нэемана Сірыйца».

28 І ўсе ў сынагозе напоўніліся ярасцю, пачуўшы гэтае,

29 і, устаўшы, выгналі Яго навонкі з гораду, і павялі Яго на вяршыню гары, на якой быў пабудаваны горад іхні, каб скінуць Яго,

30 але ён, прайшоўшы сярод іх, пайшоў.

31 І прыйшоў у Капэрнаум, горад Галілейскі, і вучыў іх у суботы.

32 І дзівіліся з вучэньня Ягонага, бо з уладаю былі слова Яго.

33 І быў у сынагозе чалавек, які меў духа дэмана нячыстага, і ён загаласіў моцным голасам,

34 кажучы: «Аёй! Што нам і Табе, Ісус Назарэец? Ты прыйшоў загубіць нас. Ведаю Цябе, хто Ты, Святы Божы».

35 І забараніў яму Ісус, кажучы: «Змоўкні і выйдзі з яго!» І, кінуўшы яго на сярэдзіну, дэман выйшаў з яго, нічога не пашкодзіўшы яму.

36 І ахапіў ўсіх страх, і гутарылі між сабою, кажучы: «Што гэта за слова такое, што з уладаю і моцаю ён загадвае духам нячыстым, і яны выходзяць?»

37 І разыйшлася чутка пра Яго па ўсіх вакалічных месцах.

38 Выйшаўшы ж з синагогі, ён прыйшоў у дом Сымона. А цешча Сымонава была ў моцнай гарачцы, і прасілі Яго за яе.

39 І, стаўшы каля яе, ён забараніў гарачцы, і пакінула яе, а яна, адразу ўстаўшы, паслугавала ім.

40 Пры заходзе сонца ўсе, якія мелі хворых на розныя хваробы, прыводзілі іх да Яго; і ён, усклаўшы на кожнага з іх рукі, аздараўіў іх.

41 Выганяў таксама дэманаў з многіх, якія крычалі і казалі: «Ты — Хрыстос, Сын Божы». І ён забараняў ім казаць, што яны ведаюць, што ён — Хрыстос.

42 А калі настаў дзень, ён, выйшаўшы, пайшоў у пустыннае месца, і натоўпы шукалі Яго, і, прыйшоўшы да Яго, затрымлівалі Яго, каб не ішоў ад іх.

43 А Ён сказаў ім: «І ў другіх гарадах Я мушу дабравесціць Валадарства Божае, бо дзеля гэтага Я пасланы».
 44 І абвяшчай у синагогах Галілейскіх.

Лк 5

1 А сталася, што натоўп ціснуўся да Яго, каб слухаць Слова Божае, і Ён стаяў ля возера Генезарэту,

2 і ўбачыў Ён два чаўны, якія стаялі на возеры, а рыбаловы, выйшаўшы з іх, мылі сеці.

3 Увайшоўшы ў адзін човен, што быў Сымонаў, Ён прасіў яго адплыць крыху ад берагу і, сеўшы, вучыў натоўпы з чаўна.

4 Калі ж перастаў гаварыць, сказаў Сымону: «Адплыві на глыбіню і закіньце сеці ваши дзеля лову».

5 І, адказваючы, Сымон сказаў Яму: «Настанік! Мы працавалі ўсю ноч і нічога не злавілі, але паводле слова Твойго закіну сеці».

6 І, зрабіўшы гэтае, яны злавілі вялікае мноства рыбы, і нават сетка ў іх прарывалася.

7 І далі знак таварышам, што былі на другім чаўне, каб прыйшлі дапамагчы ім, і прыйшлі, і напоўнілі абодва чаўны, так што яны пачалі залівацца.

8 Убачыўшы гэта, Сымон Пётар упаў да каленаў Ісуса, кажучы: «Выйдзі ад мяне, Господзе, бо я — чалавек грэшны».

9 Бо страх ахапіў яго і ўсіх, што былі з ім, дзеля гэтага ўлову рыбаў, імі злоўленых,

10 таксама і Якуба і Яна, сыноў Зэбэдэя, якія былі супольнікамі Сымона. І сказаў Ісус Сымону:

«Ня бойся, ад цяпер будзеш лаўцом чалавекаў».

11 І, выцягнуўшы чаўны на бераг, яны пакінулі ўсё і пайшлі за Ім.

12 І сталася, Ісус быў у адным горадзе, і прыйшоў чалавек уесь у праказе, і, убачыўшы Ісуса, упаўшы на ablічча, маліў Яго, кажучы: «Господзе! Калі хочаш, можаш мяне ачысьціць».

13 І Ён, працягнуўшы руку, дакрануўся да яго і сказаў: «Хачу, будзь ачышчаны». І адразу праказа зыйшла з яго.

14 І Ён загадаў яму нікому не казаць, але пайсыці паказацца съятару і прынесыці ахвяру за ачышчэнне сваё, як загадаў Майсей на съведчанье ім.

15 Але тым больш разыўшлося слова пра Яго, і шматлікія натоўпы зъбіраліся да Яго слухаць і аздаравіцца ў Яго ад нядужасцяў сваіх.

16 А Ён адыходзіў у пустынныя [месцы] і маліўся.

17 І сталася, у адзін дзень, як Ён навучаў, і сядзелі фарысэі і законавучыцелі, якія прыйшлі з усіх мястэчак Галілеі і Юдэі, і Ерусаліму, і сіла Госпадава была дзеля аздаравлення іх,

18 вось, нясуць мужчыны на ложку чалавека, які быў спараліжаваны, і хацелі ўнесыці яго [у дом] і палажыць перад Ісусам;

19 і, не знайшоўшы, дзе пранесыці яго праз натоўп, узълезылі на дах і праз страху спусцілі яго разам з ложкам на сярэдзіну перад Ісусам.

20 І Ён, бачачы веру іх, сказаў Яму: «Чалавечча! Адпускаюцца табе грахі твае».

21 І пачалі разважаць кніжнікі і

фарысэі, кажучы: «Хто ён такі, што кажа блузънерства? Хто можа адпускаць грахі, акрамя аднаго Бога?»

22 А Ісус, пазнаўшы думкі іхнія, адказваючы, сказаў ім: «Што вы думаеце ў сэрцах ваших?

23 Што лягчэй сказаць: «Адпускаюцца табе грахі твае», ці сказаць: «Устань і хадзі?»

24 Але, каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі», — сказаў ён спараліжаванаму. — «Кажу табе: устань і, узяўшы ложак твой, ідзі ў дом твой».

25 И той, адразу ўстаўшы перад імі, узяў тое, на чым ляжаў, і пайшоў у дом свой, славячы Бога.

26 И ўсе былі ў захапленыні, і славілі Бога; і напоўніліся страхам, кажучы: «Дзіўныя рэчы бачылі мы сёньня».

27 И паслья гэтага ён выйшаў і ўбачыў мытніка, на імя Левій, які сядзеў на мытні, і сказаў яму: «Ідзі за Мною».

28 И той, пакінуўшы ўсё, устаў і пайшоў за Ім.

29 И зрабіў для Яго Левій у дому сваім вялікі пачастунак, і была шматлікая грамада мытнікаў і іншых, якія ўзъялягалі з імі.

30 И наракалі кніжнікі і фарысэі вучням Ягоным, кажучы: «Навошта вы ясьцё і п'яцё з мытнікамі і грэшнікамі?»

31 И, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Не здаровыя маюць патрэбу ў лекары, але хворыя.

32 Я прыйшоў клікаць да навяртаныні не праведных, але грэшных».

33 А яны сказалі Яму: «Чаму вучні Яна посьцяць часта і моляцца, таксама і фарысэйскія, а Твае ядуць і

п'юць?»

34 А ён сказаў ім: «Ці можаце прымусіць сыноў вясельля посьціць, калі з імі жаніх?»

35 Але прыйдуць дні, калі возьмуць у іх жаніха, і тады будуць посьціць у тыя дні».

36 И сказаў ім прыповесьць: «Ніхто латкі ад новага адзеніння не прышывае да старога адзеніння, бо іначай і новае разъдзярэ, і да старога не падыйдзе латка ад новага.

37 И ніхто не ўлівае маладога віна ў старыя мяхі, бо маладое віно праправе мяхі, і само выцячэ, і мяхі прападуць;

38 але маладое віно трэба ўліваць у новыя мяхі; і захаваецца тое і другое.

39 И ніхто, п'ючы старое віно, не захоча адразу маладога, бо кажа: «Старое лепшае».

Лк 6

1 И сталася ў другую суботу паслья Пасхі, што ён праходзіў праз палеткі, і вучні Ягоныя зрывалі каласы і елі, расьціраючы рукамі.

2 А некаторыя з фарысэйў сказалі ім: «Навошта вы робіце тое, чаго ня сълед рабіць у суботу?»

3 И, адказваючы ім, сказаў Ісус: «Ці вы не чыталі, што зрабіў Давід, калі быў галодны сам і тыя, што з ім былі?»

4 Як ён увайшоў у дом Божы, і узяў хлябы пакладныя, якіх ня можна было есці нікому, апрача съятароў, і еў, і даў тым, што з ім былі».

5 И сказаў ім: «Сын Чалавечы ёсьць Гаспадар і суботы».

6 И сталася, што ў іншую суботу ўвайшоў ён у сынагогу

і навучаў. І быў там чалавек, у якога правая рука была сухая.

7 А кніжнікі і фарысэі сачылі за Ім, ці аздаровіць у суботу, каб знайсьці абвінавачванье супраць Яго.

8 Але Ён, ведаючы думкі іхнія, сказаў чалавеку, які меў сухую руку: «Устань і стань на сярэдзіну». І той, устаўшы, стаў.

9 Тады сказаў ім Ісус: «Спытаюся Я ў вас: «Што трэба рабіць у суботу: дабро ці зло? Збавіць душу ці загубіць?»»

10 І, паглядзеўши на ўсіх іх, сказаў чалавеку: «Выцягні руку тваю». Ён так і зрабіў, і сталася рука ягоная здаровая, як другая.

11 А яны напоўніліся шалам і гаварылі адзін да аднаго, што ім зрабіць з Ісусам.

12 І сталася ў тыя дні, узышоў Ён на гару памаліца, і быў усю ночь у малітве да Бога.

13 І калі настаў дзень, Ён паклікаў вучняў Сваіх і выбраў з іх дванаццаць, якіх і назваў апосталамі:

14 Сымона, якога назваў Пятром, і Андрэя, брата ягонага, Якуба і Яна, Філіпа і Барталамея,

15 Мацьвея і Тамаша, Якуба Алфеявага і Сымона, называнага Зілотам,

16 Юду Якубавага і Юду Іскарыёта, які стаўся здраднікам.

17 І, зышоўши разам з імі, стаў на роўным месцы, і натоўп вучняў Ягоных, і вялікае мнóstva народу з усіх Юдэі, і Ерусаліму, і прыморскіх гарадоў Тыру і Сідону,

18 якія прыйшлі паслуhaць Яго і аздараўвіца ад хваробаў

сваіх, і тыя, якіх мучылі духі нячыстыя, былі аздараўленыя.

19 І ўвесь натоўп шукаў дакрануцца да Яго, бо ад Яго зыходзіла моц і аздараўляла ўсіх.

20 І Ён, падняўшы вочы Свае на вучняў Сваіх, сказаў: «Шчасльвия ўбогія, бо вашае ёсьць Валадарства Божае.

21 Шчасльвия вы, якія цяпер галодныя, бо вы насыщіцеся. Шчасльвия вы, якія цяпер плачаце, бо будзеце съмяяцца.

22 Шчасльвия вы, калі зыненавідзяць вас людзі і калі адлучаць вас, і будуць зыневажаць, і выкінуць імя вашае, як зло, за Сына Чалавечага.

23 Радуйцеся ў той дзень і весяліцеся, бо вось, вялікая нагарода вашая ў небе, бо гэтак рабілі з прарокамі бацькі іхнія.

24 Больш таго, гора вам, багатыя, бо вы ўжо атрымліваце пацяшэнье сваё.

25 Гора вам, перасычаныя, бо будзеце галодныя. Гора вам, якія цяпер съмеяцца, бо будзеце плакаць і галасіць.

26 Гора вам, калі ўсе людзі будуць гаварыць пра вас добра, бо гэтак рабілі з фальшывымі прарокамі бацькі іхнія.

27 Але вам, якія слухаеце, кажу: Любіце ворагаў вашых, рабіце дабро тым, якія ненавідзяць вас,

28 дабраслаўляйце тых, якія праклінаюць вас, і маліцеся за тых, якія кryгудзяць вас.

29 І таму, які ўдарыў цябе па шчацэ, падстаў і другую; і таму, хто забірае ў цябе адзеные, не перашкаджай узяць і кашулю.

30 Усякаму, хто просіць у цябе, давай, і ад таго, хто ўзяў у цябе,

не патрабуй назад.

31 І як хочаце, каб рабілі вам людзі, гэтак і вы рабіце ім.

32 І калі вы любіце тых, якія вас любяць, якая вам падзяка? Бо і грэшнікі любяць тых, якія іх любяць.

33 І калі робіце добро тым, якія вам добро робяць, якая вам падзяка? Бо і грэшнікі тое робяць.

34 І калі пазычаецце тым, ад якіх спадзеяцёсся атрымаць назад, якая вам падзяка? Бо і грэшнікі пазычаюць грэшнікам, каб атрымаць назад гэтулькі.

35 Больш того, любіце ворагаў вашых, і рабіце добро, і пазычайце, не чакаочы нічога; і будзе нагарода вашая вялікая, і будзеце сынамі Найвышэйшага, бо Ён добры і да нядзячных і злыx.

36 Дык будзьце ж міласэрныя, як і Айцец ваш міласэрны.

37 І не судзіце, і ня будзеце суджаныя; не асуджайце, і ня будзеце асуджаныя; даруйце, і вам будзе дараўана;

38 давайце, і вам будзе дадзена: меру добрую, націсьненую, стрэсеную і з верхам дадуць вам на ўлоньне вашае; бо якою мераю мераеце, такою і вам будзе адмерана».

39 Сказаў жа ім прыповесьць: «Ці можа съляпы вадзіць съляпога? Ці не абодва ўваляцца ў яму?

40 Вучань не вышэй за свайго настаўніка, але, удасканаліўшыся, кожны будзе як настаўнік ягоны.

41 Што ты глядзіш на сучок у воку брата твайго, а бервяна ў сваім воку ня бачыш?

42 Ці можаш сказаць брату

твайму: “Браце! Дазволь, выму сучок з вока твайго”, — калі сам ня бачыш бервяна ў сваім воку? Крыгадушнік! Вымі спачатку бервяно са свайго вока, і тады ўбачыш, як выняць сучок, які ў воку брата твайго.

43 Бо няма добра граўня, якое прыносіць благі плод; і няма благога граўня, якое прыносіць плод добры.

44 Бо ўсякае граўня пазнаецца з уласнага плоду; бо не зьбираюць фігаў з цярніны і ня здымająць вінаграду з глогу.

45 Добры чалавек з добра граўня скарбу сэрца свайго выносіць добрае, а злы чалавек са злога скарбу сэрца свайго выносіць злое; бо з багацця сэрца гавораць вусны ягоныя.

46 Чаму называецце Мяне: “Госпадзе! Госпадзе!” — і ня рабіце того, што Я кажу?

47 Усякі, хто прыходзіць да Мяне, і слухае слова Мае, і рабіць паводле іх, пакажу вам, да како падобны.

48 Ён падобны да чалавека, што будзе дом, які капаў і заглыбіўся, і заклаў падмурак на скале, і калі сталася паводка, і вада ўдарыла на дом гэты, то не змагла захістца яго, бо ён быў пабудаваны на скале.

49 А той, хто слухае і ня рабіць, падобны да чалавека, што пабудаваў дом на зямлі без падмурку, які, калі ўдарыла на яго вада, а сразу разваліўся; і разбурэньне яго было вялікае».

Лк 7

1 Калі ж Ён скончыў усе слова Свае ў слых народу, увайшоў у Капэрнаум.

2 У аднаго ж сотніка слуга, якога той цаніў, быў хворы пры съмерці.

3 Пачу́шы пра Ісуса, ён паслаў да Яго старшыняў Юдэйскіх прасіць Яго, каб прыйшоў аздаравіць слугу ягонага.

4 І яны, прыйшоўшы да Ісуса, дужа прасілі Яго, кажучы: «Ён варты, каб Ты зрабіў для яго гэтае,

5 бо ён любіць наш народ і пабудаваў нам сынагогу».

6 Ісус пайшоў з імі. А калі Ён быў ужо недалёка ад дому, сотнік прыслалі да Яго сябром сказаць Яму: «Не турбуйся, Госпадзе! Бо я ня варты, каб Ты ўвайшоў пад дах мой,

7 бо і сябе самога я не палічыў вартым прыйсьці да Цябе. Але скажы слова, і будзе аздароўлены слуга мой.

8 Бо і я чалавек, які маю над сабою ўладу, і маю пад сабою жаўнераў; і кажу аднаму: «Пайдзі», — і ён ідзе; і другому: «Прыайдзі», — і ён прыходзіць; і слузе майму: «Зрабі тое», — і ён робіць».

9 Пачу́шы гэтае, Ісус зъдзіўся з яго і, павярнуўшыся, сказаў натоўпу, які ішоў за Ім: «Кажу вам, што нават у Ізраілю не знайшоў Я гэткае веры».

10 І вярнуўшыся ў дом, пасланыя знайшлі хворага слугу паздараўвейшым.

11 І сталася пасля гэтага, пайшоў Ён у горад, называны Найн; і з Ім ішлі многія з вучняў Ягоных і шматлікі натоўп.

12 Калі ж Ён наблізіўся да брамы гораду, вось, выносілі памёршага, адзінароднага сына ў маці сваёй, а яна была ўдава; і вялікі натоўп з гораду ішоў з

ёю.

13 І, убачыўшы яе, Госпад зылітаваўся над ёю і сказаў ёй: «Ня плач».

14 І, падыйшоўшы, дакрануўся да пахавальных наслікай; а тыя, што несылі іх, затрымаліся, і Ён сказаў: «Юнача, табе кажу: Устань!»

15 І сеў мёртвы, і пачаў гаварыць; і Ён аддаў яго маці ягонай.

16 І ўсіх ахапіў страх, і яны славілі Бога, кажучы: «Вялікі прарок паўстаў між намі», і: «Бог адведаў народ Свой».

17 І разыўшлося слова гэтае пра Яго па ўсёй Юдэі і па ўсёй ваколіцы.

18 І паведамілі Яну вучні ягоныя пра ўсё гэтае.

19 І, паклікаўшы двух з вучняў сваіх, Ян паслаў іх да Ісуса, кажучы: «Ці Ты Той, Які прыходзіць, ці чакаць нам другога?»

20 А мужы [гэтыя], прыйшоўшы да Яго, сказалі: «Ян Хрысьціцель паслаў нас да Цябе, кажучы: «Ці Ты Той, Які прыходзіць, ці чакаць нам другога?»»

21 У гэтую гадзіну Ён многіх аздараўвіў ад хваробаў і немачаў, і ад злых духаў, і многім съляпым вярнуў зрок.

22 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Пайдзіце, паведаміце Яну, што вы бачылі і чулі, што съляпия бачаць, кульгавыя ходзяць, пракажоныя ачышчаюцца, глухія чуюць, мёртвія ўваскрасаюць, убогім дабравесціца».

23 І шчаслівы той, хто ня згоршыцца дзеля Мяне».

24 Калі ж пасланцы Яна пайшли, Ён пачаў гаварыць да натоўпаў пра Яна: «Што глядзець хадзілі

вы ў пустынню? Ці трысціну, якую вецер хістae?

25 Але што хадзілі вы ўбачыць?

Ці чалавека, апранутага ў мяккія шаты? Вось, тыя, што ў пышным адзенныі і жывуць раскошна, знаходзяцца пры дварох валадарскіх.

26 Але што хадзілі вы ўбачыць? Прарока? Так, кажу вам, і больш за прарока.

27 Ён ёсьць той, пра якога напісана: “Вось, Я пасылаю анёла Майго перад аблічам Тваім, які пракладзе шлях Твой перад Табою”.

28 Бо кажу вам: Сярод народжаных жанчынамі няма ніводнага прарока, большага за Яна Хрысьціцеля; але меншы ў Валадарстве Божым большы за яго.

29 І ўвесь народ, які слухаў яго, і мытнікі аддалі хвалу Богу, хрысьцячыся хрышчэннем Янавым;

30 а фарысэі і законьнікі адкінулі параду Божую для іх, не ахрысьціўшыся ў яго».

31 Госпад жа сказаў: «Да каго прыраўняю людзей пакаленъня гэтага? І да каго яны падобныя?

32 Яны падобныя да дзяцей, якія сядзяць на вуліцы, і клічуць адзін аднаго, і кажуць: “Мы гралі вам на жалейцы, і вы не скакалі; мы галасілі, і вы ня плакалі”.

33 Бо прыйшоў Ян Хрысьціцель, ані хлеба ня есьць, ані віна ня п’е, і вы кажаце: “Дэмана мае”.

34 Прыйшоў Сын Чалавечы, есьць і п’е, і вы кажаце: “Вось, чалавек — абжора і п’яніца, сябра мытнікаў і грэшнікаў”.

35 І апраўдана мудрасць усімі дзецемі яе».

36 Нехта з фарысэяў прасіў

Яго паесці разам з ім, і Ён, увайшоўшы ў дом фарысэя, узльёг.

37 І вось жанчына з того гораду, якая была грэшніцай, даведаўшыся, што Ён узлягае ў доме фарысэя, прынесла алябастравы збанок міра,

38 і, стаўшы ззаду ля ног яго і плаучы, пачала абліваць ногі яго съязьмі, і выцірала валасамі галавы сваёй, і цалавала ногі Ягоныя, і мазала мірам.

39 Бачачы гэтае, фарысэй, які быў запрасіў Яго, сказаў сам у сабе: «Калі б Ён быў прарок, дык ведаў бы, хто і якая жанчына дакранаеца да Яго, бо яна — грэшніца».

40 І, адказваючы, Ісус сказаў яму: «Сымоне, Я маю нешта сказаць табе». Ён жа кажа: «Кажы, Настаўнік».

41 [Ісус сказаў]: «У аднаго пазычальніка былі два даўжнікі: адзін быў вінен пяцьсот дынараў, а другі — пяцьдзесят.

42 А як яны ня мелі, чым заплаціць, ён дараваў абодвум. Скажы, каторы з іх больш узълюбіць яго?»

43 Адказваючы, Сымон сказаў: «Думаю, што той, якому больш дараваў». Ён жа сказаў яму: «Слушна ты пастанавіў».

44 І, павярнуўшыся да жанчыны, сказаў Сымону: «Ці бачыш ты гэтую жанчыну? Я прыйшоў у дом твой, і ты вады Мне на ногі ня даў; а яна съязьмі абліла ногі Mae і валасамі галавы сваёй выцірла.

45 Ты пацалунку Мне ня даў, а яна, як толькі Я прыйшоў, не перастае цалаваць ногі Mae.

46 Ты галавы Мне алеем не

памазаў; а яна мірам памазала ногі Мае.

47 Дзеля гэтага кажу табе: даруюцца многія грахі яе за тое, што яна шмат узылюбіла; а каму мала даруецца, той мала любіць».

48 А ёй сказаў: «Адпускаюцца табе грахі».

49 І тыя, што узылягалі з Ім, пачалі гаварыць у сабе: «Хто ён ёсьць, што і грахі адпускае?»

50 А Ён сказаў жанчыне: «Вератаў збавіла цябе; ідзі ў супакоі».

Лк 8

1 І сталася пасъля, праходзіў Ён праз гарады і мястэчкі, абвяшчаючы і дабравесцячы Валадарства Божае, і з Ім Дванаццаць,

2 і некаторыя жанчыны, якія былі аздароўленыя ад злых духаў і нядужасцяў: Марыя, называная Магдалена, з якое выйшлі сем дэманаў,

3 і Ёанна, жонка Хузы, наглядчыка Ірадавага, і Сусанна, і многія іншыя, якія служылі Яму з маёмасці сваёй.

4 А калі сабралася мноства народу, і з гарадоў зыходзіліся да Яго, Ён пачаў гаварыць прыповесць:

5 «Выйшаў сейбіт сеяць насеніне сваё; і, калі ён сеяў, адно ўпала пры дарозе і было патаптана, і птушкі нябесныя падзяўблі яго;

6 а іншае ўпала на камень і, узышоўши, засохла, бо ня мела вільгаці;

7 а іншае ўпала між цярнінаю, і вырасла цярніна, і заглушила яго;

8 а іншае ўпала на добрую зямлю і, узышоўши, прынесла

плод стакротны». Сказаўши гэтае, Ён усклікнуў: «Хто мае вуши слухаць, няхай слухае».

9 А вучні Ягоныя пыталіся ў Яго, кажучы: «Што значыць прыповесць гэтая?»

10 Ён жа сказаў: «Вам дадзена ведаць таямніцы Валадарства Божага, а для рэшты яны ў прыповесцях, так што яны, бачачы, ня бачаць і, чуючы, не разумеюць.

11 Вось жа прыповесць гэтая: насеніне ёсьць слова Божае.

12 А што пры дарозе — гэта тыя, якія слухаюць, а пасъля прыходзіць д'ябал, і забірае слова з сэрца іхняга, каб не паверылі і не былі збаўленыя.

13 А што на камені — гэта тыя, якія, калі пачуоць, з радасцю прыймаюць слова, ды ня маюць кораня і часова вераць, а ў час спакусы адпадаюць.

14 А што ўпала ў цярніну — гэта тыя, якія слухаюць, але, адыходзячы, заглушаюцца клопатамі, багацьцем і асалодамі жыцьцёвымі, і не даюць плоду.

15 А што ўпала на добрую зямлю — гэта тыя, што, пачуўши слова, захоўваюць у добрым і чистым сэрцы, і даюць плод у цярплівасці.

16 Ніхто, запаліўши сьвечку, не прыкрывае яе пасудзінаю, або не ставіць пад ложак, але ставіць на сьвечнік, каб тыя, якія ўваходзяць, бачылі съвятло.

17 Бо няма нічога таемнага, што б ня выявілася, ані скаванага, што ня сталася б вядомым і ня выйшла на съвятло.

18 Дык глядзіце, як вы слухаецце; бо хто мае, таму дадзена будзе, а хто ня мае, у таго будзе забрана і тое, што ён думае мець».

19 І прыйшлі да Яго маці і браты Ягоныя, і не маглі падыйсьці да Яго з прычыны натоўпу.

20 І паведамілі Яму, кажучы: «Маці Твая і браты Твае стаяць вонкі, хочучы бачыць Цябе».

21 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Маці Мая і браты Мае — гэта тыя, якія слухаюць слова Божае і выконваюць яго».

22 І сталася аднаго дня, Ён увайшоў з вучнямі Сваімі ў човен і сказаў ім: «Пераплынем на той бок возера». І паплылі.

23 Калі ж яны плылі, Ён заснуў. І падняўся на возеры бурны вецер, і іх залівала хвалямі, і яны былі ў небясьпецы.

24 І, падыйшоўши, яны пабудзілі Яго, кажучы: «Настаўнік! Настаўнік! Мы гінем». А Ён, устаўши, забараніў ветру і хваляванню вады; і яны спыніліся, і сталася ціша.

25 Ён жа сказаў ім: «Дзе вера вашая?» А яны, спалохаўшыся, у зьдзіўленыні гаварылі адзін аднаму: «Хто Ён ёсьць, што вятрам загадвае і вадзе, і яны падпараткоўваюцца Яму?»

26 І прыпылі ў краіну Гадарэнскую, якая насупраць Галілеі.

27 Калі ж выйшаў Ён на бераг, пераняў Яго нейкі чалавек з гораду, які меў дэманаў з даўных часоў, і не апранаў адзеньня, і жыў на ў доме, але ў магілах.

28 Ён, убачыўши Ісуса, упаў перад Ім, закрычаўши, і моцным голосам сказаў: «Што мне і Табе, Ісус, Сын Бога Найвышэйшага? Малю Цябе, на мучай мяне».

29 Бо Ён загадаў духу нячыстаму выйсьці з гэтага

чалавека; бо ён доўгі час мучыў яго, так што яго вязалі ланцугамі і съцераглі яго, але ён разрываў ланцугі, і дэман гнаў яго ў пустыні.

30 А Ісус спытаўся ў яго, кажучы: «Якое тваё імя?» Ён жа сказаў: «Легіён», бо шмат дэманаў увайшло ў яго.

31 І прасілі Яго, каб не казаў ім іцыці ў бездань.

32 А там на гары пасьвіўся вялікі гурт съвіняў; і прасілі Яго [дэманды], каб дазволіў ім увайсьці ў іх, і Ён дазволіў ім.

33 Дэманды, выйшаўшы з чалавека, увайшлі ў съвіняў, і рынуўся гурт са стромы ў возера, і згінуў.

34 А тыя, якія пасьвілі іх, убачыўшы, што сталася, уцяклі і, пайшоўши, паведамілі ў горадзе і вёсках.

35 І выйшлі ўбачыць, што сталася; і прыйшлі да Ісуса, і знайшлі чалавека, з якога выйшлі дэманды, што сядзіць ля ног Ісуса, адзеты і пры розуме; і спалохаліся.

36 А тыя, якія бачылі, распавялі ім, як збаўлены быў апанаваны дэмандамі.

37 І прасіла Яго ўсё мноства ваколіцы Гадарэнскае пайсьці ад іх, бо іх ахапіў вялікі страх. Ён жа, увайшоўши ў човен, вярнуўся.

38 А чалавек, з якога выйшлі дэманды, прасіў Яго, каб быць з Ім, але Ісус адпусціў яго, кажучы:

39 «Вярніся ў дом твой і раскажы, што ўчыніў табе Бог». І ён пайшоў, абавяшчаючы па ўсім горадзе, што ўчыніў яму Ісус.

40 І сталася, калі Ісус вярнуўся, натоўп прыняў Яго, бо ўсе

чакалі Яго.

41 І вось прыйшоў чалавек на імя Яір, а быў ён начальнік сынагогі; і, упаўши да ног Ісуса, прасіў Яго ўвайсьці ў дом ягоны,

42 бо ў яго была адзінародная дачка, гадоў дванаццаці, і яна памірала. А калі Ён ішоў, натоўпы ціснуліся да Яго.

43 І жанчына, якая мела крывацечу дванаццаць гадоў і аддала на лекараў усё ўтрыманье сваё, і ніводзін ня здолеў вылечыць яе,

44 падыйшоўши ззаду, дакранулася да крыса шаты Ягонай; і адразу спынілася ў яе крывацечা.

45 І сказаў Ісус: «Хто дакрануўся да Мяне?» А як усе адмаўляліся, сказаў Пётар і тыя, што з Ім былі: «Настаўнік! Натоўпы акружаюць Цябе і націскаюць, і Ты кажаш: «Хто дакрануўся да Мяне?»»

46 Але Ісус сказаў: «Нехта дакрануўся да Мяне, бо Я адчуў сілу, якая выйшла з Мяне».

47 А жанчына, бачачы, што яна ня ўтоілася, дрыжучы, падыйшла і, упаўши перад Ім, расказала Яму перад усім народам, з якое прычыны яна дакранулася да Яго, і як адразу была аздароўлена.

48 Ён жа сказаў ёй: «Будзь пэўная, дачка! Вера твая збавіла цябе; ідзі ў супакоі».

49 Калі Ён яшчэ гаварыў гэтае, прыходзіць нехта ад начальніка сынагогі, кажучы яму: «Дачка твая памерла; не турбуй Настаўніка».

50 А Ісус, пачуўши, адказаў яму, кажучы: «Ня бойся, толькі вер, і будзе збаўлена».

51 Прыходзіць ж у дом, не дазволіў увайсьці нікому

апрача Пятра, Яна і Якуба, і бацькі дзяўчынкі, і маці.

52 А ўсе плакалі і галаслі па ёй. Ён жа сказаў: «Ня плачце; яна не памерла, але съпіць».

53 І съмяляліся з Яго, ведаючы, што яна памерла.

54 Ён жа, выслаўши ўсіх вонкі і ўзяўши яе за руку, усклікнуў, кажучы: «Дзяўчынка, устань!»

55 І вярнуўся дух ейны, і яна адразу ўстала, і Ён загадаў даць ёй есьці.

56 І зъдзіўліся бацькі ейныя, а Ён загадаў ім не гаварыць нікому пра тое, што сталася.

Лк 9

1 Паклікаўши ж дванаццаць вучняў Сваіх, Ён даў ім моц і ўладу над усімі дэманамі і аздарапляць хваробы.

2 І паслаў іх аввяшчаць Валадарства Божае і аздарапляць нядужых.

3 І сказаў ім: «Нічога не бярыце ў дарогу: ані кія, ані торбы, ані хлеба, ані срэбра, і каб двух вopратак ня мелі.

4 І ў які дом увойдзеце, там заставайцесь, і адтуль выпраўляйцесь;

5 і калі дзе ня прымуць вас, то, выходзячы з таго гораду, абрасіце і пыл з ног вашых у съведчанье супраць іх».

6 Пайшоўши, яны праходзілі праз мястэчкі, дабравесцячы і аздарапляючы паўсюль.

7 А тэтрапах Ірад пачуў пра ўсё, што дзеялася праз Яго, і быў зъянтэжаны, бо адны казалі, што гэта Ян устаў з мёртвых;

8 а другія — што Ілья зъявіўся, а іншыя — што адзін з старадаўных прарокаў уваскрос.

9 І сказаў Ірад: «Яна я съяў. А хто Гэты, пра Якога я чую такое?» І шукаў убачыць Яго.

10 І вярнуўшыся, апосталы рассказалі Яму, што яны зрабілі, і Ён, узяўшы іх, пайшоў асобна ў пустыннае месца каля гораду, называнага Бэтсаіда.

11 Але народ, даведаўшыся, пайшоў за Ім; і Ён, прыняўшы іх, гаварыў з імі пра Валадарства Божае, і тых, якія мелі патрэбу ў аздараўленні, аздараўляў.

12 Калі ж дзень пачаў зыходзіць, прыступіўши да Яго, дванаццаць сказалі Яму: «Адпусьці натоўп, каб яны, пайшоўшы ў навакольныя мястэчкі і вёскі, пераначавалі і знайшлі ежу, бо мы тут у пустынным месцы».

13 Ён жа сказаў ім: «Вы дайце ім есьці». А яны сказалі: «У нас няма больш за пяць хлябоў і дзівье рыбы. Хіба што мы, пайшоўшы, купім ежы для ўсіх гэтых людзей?»

14 Бо іх было пяць тысячай чалавек. Але Ён сказаў вучням Сваім: «Рассадзіце іх шэрагамі па пяцьдзясят».

15 І зрабілі так, і рассадзілі ўсіх.

16 Ён жа, узяўшы пяць хлябоў і дзівье рыбы і зірнуўшы ў неба, дабраславіў іх, паламаў і даў вучням, каб раздалі натоўпу.

17 І елі, і насыціліся ўсе; і назыбралі пазасталых кавалкаў дванаццаць кашоў.

18 І сталася, калі Ён маліўся асобна, вучні былі з Ім, і Ён спытаўся ў іх, кажучы: «Кім называе Мяне натоўп?»

19 Яны, адказваючы, сказалі: «Янам Хрысьціцелем, а іншыя — Ільём; а іншыя — што адзін са старадаўных прарокаў

уваскрос».

20 Ён жа сказаў ім: «А вы кім называеце Мяне?» Адказваючы, Пётар сказаў: «Хрыстом Божым».

21 Але Ён строга загадаў ім нікому не гаварыць пра гэта, 22 сказаўшы, што Сын Чалавечы мусіць шмат перацярпець, і быць адкінутым старшынямі, і першас্বятыарамі, і кніжнікамі, і будзе забіты, і на трэці дзень уваскрэсьне.

23 Да ўсіх жа сказаў: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца ад самога сябе, і бярэ крыж свой штодзень, і ідзе за Мною».

24 Бо хто хоча збавіць душу сваю, загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне, той збавіць яе.

25 Бо якая карысьць чалавеку здабыць увесь съвет, а сябе самога загубіць, ці пашкодзіць сябе?

26 Бо хто пасаромеецца Мяне і словаў Maіх, таго Сын Чалавечы пасаромеецца, калі прыйдзе ў славе Сваёй, і Айца, і святых анёлаў.

27 Кажу вам праўдзіва, ёсьць некаторыя з тых, што тут стаяць, якія не пакаштуюць съмерці, пакуль ня ўбачаць Валадарства Божага».

28 Сталася ж праз восем дзён пасль словаў гэтых, узяўшы Пятра, Яна і Якуба, Ён узыйшоў на гару маліцца.

29 І стаўся, як Ён маліўся, выгляд аблічча Ягонага іншым, і адзенъне Ягонае сталася белым, бліскучым.

30 І вось, два мужы гутарылі з Ім, а былі гэта Майсей і Ілья, 31 якія, зъявіўшыся ў славе, гаварылі пра зыход Ягоны, што меўся споўніць у Ерусаліме.

32 Пётар жа і тыя, што з ім, былі ахопленыя сном; а прачнуўшыся, убачылі славу Ягоную і двух мужоў, якія стаялі з Ім.

33 І сталася, калі тыя адыходзілі ад Яго, сказаў Пётар Ісусу: «Настаўнік! Добра нам тут быць. Зробім тры намёты: адзін — Табе, адзін — Майсею, і адзін — Ільлі», — ня ведаючы, што кажа.

34 Калі ж ён гаварыў гэтае, зъявілася воблака і агарнула іх; і яны перепалохаліся, як увайшлі ў воблака.

35 І стаўся голас з воблака, які казаў: «Гэта ёсьць Сын Мой улюблёны; Яго слухайце».

36 І калі быў голас гэтых, застаўся Ісус адзін. І яны замаўчалі, і нікому не абвясцілі ў тыя дні, што бачылі.

37 І сталася на наступны дзень, як яны зыйшлі з гары, сустрэў Яго вялікі натоўп.

38 І вось нейкі чалавек з натоўпу крыкнуў, кажучы: «Настаўнік! Малю Цябе, глянь на сына майго, бо ён адзінародны ў мяне».

39 І вось дух бярэ яго, і ён неспадзявана крычыць, і тузае яго з пенай; і ледзь адступае ад яго, разбіўши яго.

40 І я прасіў вучняў Тваіх выгнаць яго, і яны не змаглі».

41 Ісус жа, адказваючы, сказаў: «О, пакаленьне бязъвернае і сапсаванае! Да��уль буду з вамі і буду цярпець вас? Прывядзі сюды сына твойго».

42 Калі ж той падыходзіў, дэмант кінуў яго і затрос; але Ісус забараніў духу нячыстаму, і аздаравіў хлопца, і аддаў яго бацьку ягонаму.

43 І ўсе дзівіліся велічы Божай.

Калі ж усе дзівіліся ўсяму, што ўчыніў Ісус, Ён сказаў вучням Сваім:

44 «Палажыще ў вуши свае слова гэтых: Сын Чалавечы мае быць выдадзены ў руکі чалавечыя».

45 Але яны не зразумелі слова гэтага, і яно было закрытае ад іх, каб ня ўцяміць яго; а спытацца ў Яго пра слова гэтае яны баяліся.

46 Прыйшла ж ім думка, хто з іх быў бы большы?

47 А Ісус, убачыўшы думкі сэрца іхняга, узяўшы дзіця, паставіў яго перад Сабою

48 і сказаў ім: «Хто прыйме гэтае дзіця ў імя Маё, Мяне прыймае, а хто Мяне прыйме, прыймае Таго, Які паслаў Мяне. Бо хто з вас меншы за ўсіх, той будзе вялікі».

49 Адказваючы, Ян сказаў: «Настаўнік! Мы бачылі некага, хто ў імя Тваё выганяў дэманаў, і забаранілі яму, бо ён ня ходзіць з намі».

50 І сказаў яму Ісус: «Не забараняйце, бо хто ня супраць вас, той за вас».

51 І сталася, як набліжаліся дні ўзыядца Яго, Ён зъвярнуў ablічча Сваё ісьці ў Ерусалім,

52 і паслаў веснікаў перад ablічкам Сваім; і яны, пайшоўшы, увайшлі ў мястэчка Самаранскае, каб прыгатаваць для Яго,

53 але там не прынялі Яго, бо ablічча Ягонае было скіраванае ў Ерусалім.

54 Убачыўшы гэта, вучні Ягонія Якуб і Ян сказаў: «Госпадзе! Ці хочаш, мы скажам, каб агонь зыйшоў з неба і зьнішчыў іх, як і Ільля зрабіў?»

55 Але Ён, павярнуўшыся да іх, забараніў ім і сказаў: «Ня ведаеце, якога вы духа,

56 бо Сын Чалавечы прыйшоў не загубіць душы чалавечыя, але збавіць». І пайшлі ў другое мястэчка.

57 І сталася, як яны былі ў дарозе, нехта сказаў яму: «Я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў, Госпадзе!»

58 І сказаў яму Ісус: «Лісы маюць норы, і птушкі нябесныя — гнёзды, а Сын Чалавечы ня мае, дзе галаву прыхіліць».

59 А другому сказаў: «Ідзі за Мною». Той сказаў: «Госпадзе! Дазволь мне, адыйшоўши, перш пахаваць бацьку майго».

60 Але Ісус сказаў яму: «Пакінь мёртвым хаваць сваіх мёртвых, а ты ідзі і абвяшчай Валадарства Божае».

61 І другі сказаў: «Я пайду за Табою, Госпадзе! Але перш дазволь мне разъвітацца з хатнімі маймі».

62 Але Ісус сказаў яму: «Той, хто ўзлажыў руку сваю на плуг і аглядаецца назад, не надаецца да Валадарства Божага».

Лк 10

1 Паслья гэтага прызначыў Госпад і другіх семдзесят, і паслаў іх па двое перад аблічам Сваім у кожны горад і месца, куды Сам меўся ісьці.

2 Тады сказаў ім: «Сапраўды, жніво багатае, а работнікаў мала; дык прасіце Гаспадара жніва, каб выслаў работнікаў на жніво Сваё».

3 Ідзіце! Вось, Я пасылаю вас, як ягнят сярод ваўкоў».

4 Не бярыце ані кайстры, ані торбы, ані сандалаў, і нікога ў дарозе не вітайце.

5 У які ж дом увойдзеце, перш кажыце: «Супакой дому гэтamu!»

6 І калі будзе там сын супакою, то супачыне на ім супакой ваш, а калі не, то да вас вернецца.

7 А ў доме тым заставайцесь, ешче і піце, што ў іх ёсьць; бо работнік варты платы сваёй. Не пераходзьце з дому ў дом.

8 І калі прыйдзеце ў які горад, і прыймуць вас, ешче, што вам дадуць;

9 і адзараўляйце ў іх хворых, і кажыце ім: «Наблізілася да вас Валадарства Божае».

10 А калі прыйдзеце ў які горад, і ня прыймуць вас, то, выйшаўши на вуліцу, скажыце:

11 «І пыл, які прыліп да нас ад вашага гораду, абрасаем вам. Аднак жа ведайце, што наблізілася да вас Валадарства Божае».

12 Кажу ж вам, што Садому ў дзень той лягчэй будзе, чым гораду гэткаму.

13 Гора табе, Харазін! Гора табе, Бэтсаіда! Бо калі б у Тыры і Сідоне сталіся цуды, якія былі стаўшыся ў вас, яны даўно б навярнуліся, седзячы ў зэрбніцы і попеле.

14 Але Тыру і Сідону лягчэй будзе на судзе, чым вам.

15 І ты, Капэрнаум, які да неба ўзынёсся, у пекла скінуты будзеш.

16 Хто слухае вас, той Мяне слухае, і хто адкідае вас, той Мяне адкідае. А хто адкідае Мяне, той адкідае і Таго, Хто паслаў Мяне».

17 Семдзесят жа вярнуліся з радасцю, кажучы: «Госпадзе! І дэманды падпарафкоўваюцца нам у імя Тваё».

18 Ён жа сказаў ім: «Я бачыў шатана, які ўпаў з неба, як бліскавіца.

19 Вось, Я даю вам уладу наступаць на зъмеяў і скарпіёнаў, і на ўсю сілу варожую, і нішто не пашкодзіць вам.

20 Аднак жа з таго ня радуйцеся, што духі вам падпарамкоўваюцца; але радуйцеся з таго, што імёны вашыя запісаны ў небе».

21 У тую гадзіну ўзрадаваўся Ісус у духу і сказаў: «Вызнаю Цябе, Ойча, Госпадзе неба і зямлі, што Ты схаваў гэтае ад мудрых і разумных, і адкрыў немаўлятам. Так, Айцец, бо гэтак было даспадобы Табе».

22 І, павярнуўшыся да вучняў, сказаў: «Усё Мне аддадзена Айцом Маім; і Хто ёсьць Сын, ня ведае ніхто, акрамя Айца, і Хто ёсьць Айцец, ня ведае ніхто, акрамя Сына і каму Сын хоча адкрыць».

23 І, павярнуўшыся да вучняў, сказаў ім асобна: «Шчасльвия вочы, якія бачаць тое, што вы бачыце!

24 Бо кажу вам, што многія прарокі і валадары хацелі бачыць тое, што вы бачыце, і ня бачылі; і пачуць тое, што вы чуецце, і ня чулі».

25 І вось, нейкі законьнік устаў, спакушаючы Яго і кажучы: «Настаўнік! Што мне рабіць, каб успадкаеміць жыцьцё вечнае?»

26 Ён жа сказаў яму: «У Законе што напісана? Як чытаеш?»

27 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Любі Госпада, Бога твойго, усім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсёю моцай тваёю, і усім разуменiem тваім, і бліжняга твойго, як

самога сябе».

28 [Ісус] сказаў яму: «Слушна ты адказаў. Рабі гэтак, і будзеш жыць».

29 Але ён, хочучы апраўдацца, сказаў Ісусу: «А хто мой бліжні?»

30 На гэтае сказаў Ісус: «Нейкі чалавек зыходзіў з Ерусаліму ў Ерыхон і натрапіў на разбойнікаў, якія зънялі з яго віратку, зъблі яго і пайшлі, пакінуўшы яго ледзь жывога.

31 Здарылася, што нейкі сьвятар зыходзіў гэтай дарогаю і, убачыўшы яго, прамінуў яго.

32 Таксама і лявіт, апынуўшыся на тым месцы, падыйшоўшы і ўбачыўшы, прамінуў яго.

33 А Самаранін нейкі, ідучы, найшоў на яго і, убачыўшы яго, зълітаваўся.

34 І, падыйшоўшы, перавязаў яму раны, паліўшы алеем і віном; і, пасадзіўшы яго на свайго асла, прывёз яго ў карчму, і паклапаціўся пра яго.

35 А на другі дзень, адыходзячы, дастаў два дынары, даў карчмару і сказаў яму: «Паклапаціся пра яго і, калі выдасі што болей, я, вярнуўшыся, аддам табе».

36 Хто з гэтых трох, ты думаеш, стаўся бліжнім таму, які натрапіў на разбойнікаў?»

37 Ён сказаў: «Той, які зълітаваўся над ім». Тады Ісус сказаў яму: «Ідзі і ты рабі гэтак».

38 І сталася, як яны ішлі, прыйшоў Ён у нейкое мястэчка; а адна жанчына, на імя Марта, прыняла Яго ў дом свой.

39 І ў яе была сястра, якую звалі Марыя, якая, сеўшы ля ног Ісуса, слухала слова Ягонае.

40 А Марта завіхалася ва

ўсякай паслуже і, стаўши, сказала: «Госпадзе! Ці ж Цябе не клапоціць, што сястра мая пакінула мяне адну паслугаваць? Скажы ёй, каб дапамагла мне».

41 Адказваючы, Ісус сказаў ёй: «Марта, Марта! Ты клапоцішся і турбуешся пра многае,

42 а адно толькі патрэбна. Марыя ж выбрала добрую частку, якая ня будзе забраная ў яе».

Лк 11

1 І сталася, як ён у адным месцы маліўся, калі перастаў, адзін з вучняў Ягоных сказаў Яму: «Госпадзе! Навучы нас маліца, як і Ян навучыў вучняў сваіх».

2 Ён жа сказаў ім: «Калі моліцеся, кажыце: “Ойча наш, Які ёсьць у небе! Свяціся імя Тваё, прыйдзі Валадарства Тваё; будзь воля Твая, як у небе, так і на зямлі.

3 Хлеба нашага штодзённага дай нам сёньня.

4 І адпусьці нам грахі нашыя, як і мы адпускаем вінаватым нашым; і ня ўводзь нас у спакусу, але збаў нас ад злога”».

5 І сказаў ім: «Нехта з вас, маючи сябра, прыйдзе да яго апоўначы і скажа яму: “Сябра! пазыч мне тры хлябы,

6 бо сябра мой з дарогі зайшоў да мяне, і мне няма чаго даць яму”.

7 А той, адказваючы з хаты, скажа: “Не дакучай мне; дзвіверы ўжо замкнёныя, і дзеци мае са мною ў ложку; не магу ўстаць і даць табе”.

8 Кажу вам, калі ён, устаўши, ня дасыць яму дзеля сяброўства з ім, дык дзеля дакучлівасці яго,

устаўши, дасыць яму, колькі просіць.

9 І я кажу вам: Прасіце, і дадзена вам будзе; шукайце, і знайдзеце; стукайце, і адчыняць вам;

10 бо ўсякі, хто просіць, атрымлівае; і хто шукае, знаходзіць; і хто стукае, адчыняць таму.

11 Хто з вас бацька, калі сын папросіць хлеба, дасыць яму камень? Ці [калі папросіць] рыбы, дасыць яму зъмяю замест рыбы?

12 Ці калі папросіць яйка, дасыць яму скарпіёна?

13 Дык вось, калі вы, будучы злымі, умееце добрыя дары даваць дзесяцам вашым, тым больш Айцец Нябесны дасыць Духа Святога тым, што просяць у Яго».

14 І было, выгнаў ён дэмана, які быў нямы; і, калі дэман выйшаў, нямы стаў гаварыць; і натоўп зьдзівіўся.

15 Некаторыя з іх казалі: «Праз Бэльзэбула, князя дэманаў, ён выганяе дэманаў».

16 А іншыя, спакушаючы, патрабавалі ў Яго знаку з неба.

17 Але ён, ведаючы разважанын іхнія, сказаў ім: «Усякае валадарства, якое разьдзялілася само ў сабе, апусьцее, і дом на дом упадзе.

18 Калі ж і шатан разьдзяліўся сам у сабе, дык як устаіць валадарства ягонае? Бо вы кажаце, што Я праз Бэльзэбула выганяю дэманаў.

19 Калі ж Я праз Бэльзэбула выганяю дэманаў, сыны вашыя праз каго выганяюць іх? Дзеля гэтага яны будуць судзьдзямі вашымі.

20 Калі ж Я пальцам Божым

выганяю дэманаў, значыць дасягнула да вас Валадарства Божае.

21 Калі ўзброены асілак ахоўвае панадворак свой, тады ў бясьпецы маёмасьць ягоная.

22 Калі ж дужэйшы за яго, напаўшы, пераможа яго, бярэ ўсю зброю ягоную, на якую той спадзяваўся, і раздае добро ягонае.

23 Хто не са Мною, той супраць Мяне; і хто не зъбірае са Мною, той раскідае.

24 Калі нячысты дух выйдзе з чалавека, праходзіць праз бязводныя месцы, шукаючы супачынку, і, не знаходзячы, кажа: «Вярнуся ў дом мой, адкуль я выйшаў».

25 І, прыйшоўшы, знаходзіць яго вымеченым і прыбраным.

26 Тады ідзе і бярэ з сабою сем іншых духаў, зълейшых за сябе, і, увайшоўшы, жывуць там; і бывае для чалавека таго апошняе горш за першае».

27 І сталася, калі Ён гаварыў гэтае, адна жанчына, азвайшыся з натоўпу, сказала

Яму: «Шчасльвае ўлоньне, якое насіла Цябе, і грудзі, якія кармілі Цябе!»

28 А Ён сказаў: «Наадварот, шчасльвия тыя, якія чуюць слова Божае і захоўваюць яго».

29 Калі ж натоўп пачаў зъбірацца, Ён пачаў гаварыць: «Пакаленъне гэтае злое; яно шукае знаку, і знак ня будзе дадзены яму, апрача знаку Ёны прарока.

30 Бо, як Ёна стаўся знакам для Ніні́цца, так будзе і Сын Чалавечы для пакаленъня гэтага.

31 Валадарка з Поўдня ўстане на суд з людзьмі пакаленъня гэтага і асудзіць

іх, бо яна прыйшла з краю зямлі паслухаць мудрасьць Салямана, і вось, тут большы за Салямана.

32 Ніні́цца ўстануць на суд з пакаленънем гэтым і асудзяць яго, бо яны навярнуліся праз пропаведзь Ёны, і вось, тут большы за Ёну.

33 Бо ніхто, запаліўшы сьвечку, не стаўляе яе ў тайным месцы, ці пад пасудзіну, але на сьвечніку, каб тыя, што ўваходзяць, бачылі съятло.

34 Съветач цела ёсьць вока; дык вось, калі вока тваё будзе чыстае, тады і ўсё цела тваё съветлае, а калі яно будзе злое, тады і цела тваё Ѹёмнае.

35 Дык зважай, каб съятло, што ў табе, не было цемрай.

36 Калі ж цела тваё ўсё съветлае і ня мае ніводнае Ѹёмнае часткі, дык будзе съветлае ўсё, нібы бліскавіца асьвятліла цябе».

37 Калі Ён сказаў гэтае, адзін фарысэй прасіў Яго да сябе абедаць. Ён, прыйшоўшы, узльёг.

38 Фарысэй жа зъдзівіўся, што Ён не абмыўся перад бяседай.

39 Але Госпад сказаў яму: «Цяпер вы, фарысэі, келіх і місі звонку ачышчаце, а нутро вашае напоўненае рабункам і зласльвасцю.

40 Неразумныя! Ці ня Той, Хто зрабіў тое, што звонку, зрабіў і нутро?

41 Давайце лепш міласціну з таго, што ў вас унутры ёсьць, і тады ўсё будзе ў вас чыстае.

42 Але гора вам, фарысэі, што вы даяцё дзесьціну з мяты, руты і ўсякай гародніны, і абмінаеце суд і любоў Божую; і гэтае мусіце рабіць, і таго не

пакідаць.

43 Гора вам, фарысэі, што любіце першыя месцы ў сынагогах і вітаньні на рынках.

44 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што вы быццам магілы схаваныя, і людзі, ходзячы над імі, ня ведаюць гэтага».

45 Адказваючы, нейкі законынік кажа Яму: «Настаўнік, кажучы гэта, Ты і нас зьневажаеш».

46 Ён жа сказаў: «І вам, законынікі, гора, што вы абцяжарваеце людзей цяжарамі невыноснымі, а самі адным пальцам сваім не краняцё цяжараў».

47 Гора вам, што будуеце магілы прарокам, а бацькі вашыя забівалі іх.

48 Гэтым вы съведчыце і згаджаецеся са справамі бацькоў вашых, што яны сапраўды забілі іх; а вы будуеце ім магілы.

49 Дзеля гэтага і мудрасьць Божая сказала: “Пашлю да іх прарокаў і апосталаў, і з іх адных будуць забіваць, а другіх будуць перасьледаваць”,

50 каб была спагнана з пакаленінья гэтага кроў усіх прарокаў, пралітая ад заснаваннія съвету,

51 ад крыві Абэля да крыві Захарыі, забітага паміж ахвярнікам і домам. Так, кажу вам: будзе спагнана з пакаленінья гэтага.

52 Гора вам, законынікі, што вы ўзялі ключ разуменіння: самі не ўвайшлі і тым, што ўваходзілі, забаранілі».

53 Калі ж Ён гаварыў ім гэтае, кніжнікі і фарысэі пачалі дужа злавацца і дапытывацца ў Яго пра многае,

54 цікуючы на Яго і шукаючы злавіць нешта з вуснаў Ягоных,

каб абвінаваціць Яго.

Лк 12

1 Тым часам сабраўся шматтысячны натоўп, ажно ціснулі адзін аднаго, і Ён пачаў гаварыць спачатку да вучняў Сваіх: «Сыцеражыцесь кіслі фарысэйскай, якая ёсьць крывадушнасць».

2 Бо німа нічога прыхаванага, што б не адкрылася, і тайнага, пра што б не даведаліся.

3 Дык што вы кажаце ў цемры, будзе пачута ў съвятле; і што скажаце на вуха ў пакоях, будзе авбешчана з дахаў.

4 Кажу ж вам, сябры Мае: ня бойцеся тых, якія забіваюць цела і паслья гэтага ня могуць больш нічога зрабіць;

5 Перасьцерагаю ж вас, каго баяцца: бойцеся Таго, Які мае ўладу, забіўшы, укінуць у геенну. Так, кажу вам, Яго бойцеся.

6 Ці ня пяць вераб'ёў прадаюцца за два асары? I аніводзін з іх не забыты перад Богам.

7 Але ў вас і валасы на галаве ўсе палічаны. Дык ня бойцеся; вы даражэй за многіх вераб'ёў.

8 Кажу ж вам: усякага, хто прызнае Мяне перад людзьмі, і Сын Чалавечы прызнае перад анёламі Божымі,

9 а хто адрачэцца Мяне перад людзьмі, ад таго адракуцца перад анёламі Божымі.

10 I ўсякаму, хто скажа слова на Сына Чалавечага, будзе адпушчана, а хто будзе блюзыніць на Духа Святога, таму ня будзе адпушчана.

11 А калі прывядуць вас у сынагогі, і да начальнікаў, і да ўладаў, не клапаціцесь, як ці

што будзеце адказваць, ці што будзеце гаварыць,

12 бо Дух Святы навучыць вас у тую гадзіну, што мусіце гаварыць».

13 Нехта з натоўпу сказаў Яму: «Настаўнік! Скажы брату майму, каб ён падзяліўся са мною спадчынай».

14 Ён жа сказаў яму: «Чалавеча, хто паставіў Мяне судзьдзём ці разъмеркавальнікам між вами?»

15 Пры гэтым сказаў ім: «Глядзіце і захоўвайце сябе ад хцівасыці, бо жыцьцё чалавека на ў мностве маёмасыці яго».

16 І сказаў ім прыповесьць, кажучы: «У аднаго багатага чалавека быў добры ўраджай у полі,

17 і ён разважаў у сабе, кажучы: “Што мне зрабіць, бо ня маю, куды злажыць плады мае?”

18 І сказаў: “Вось што зраблю: раскідаю сьвірны мае, і пабудую большыя, і зьбяру туды ўсю пшаніцу маю і ўсё добро маё,

19 і скажу души маёй: ‘Душа! Шмат добра ляжыць у цябе на шмат год; супакойся, еш, пі, весяліся’.”

20 А Бог сказаў яму: “Неразумны! У гэту ноч душу тваю возьмуць у цябе; каму ж дастанецца тое, што ты прыдбаў?”

21 Так бывае з тым, хто зьбірае скарбы для сябе, а ня ў Бога багацее».

22 Пры гэтым сказаў вучням Сваім: «Дзеля таго кажу вам: Не клапаціцесь дзеля души вашай, што вам есьці, ані дзеля цела, у што адзецца.

23 Душа большая за ежу, і цела — за адзеньне.

24 Паглядзіце на груганоў, якія ані сеюць, ані жнуць, няма ў іх камораў, ані сывірнаў, і Бог жывіць іх. Наколькі ж вы лепшыя за птушак?

25 І хто з вас сваім клопатам можа дадаць сабе росту хоць на адзін локаць?

26 Даўк вось, калі і найменшага ня можаце, навошта клапоціцесь пра іншае?

27 Паглядзіце на лілеі, як яны растуць, не працуць, не прадуць; але кажу вам, што і Салямон ва ўсёй славе сваёй не апранаўся так, як кожная з іх.

28 Калі ж траву на полі, якая сέньня ёсьць, а зайдута будзе кінута ў печ, Бог так апранае, даўк тым больш вас, малаверы.

29 І вы не шукайце, што вам есьці, ці што піць, і не турбуйцеся.

30 Бо ўсё гэта шукаюць народы гэтага сьвету; а ваш Айцец ведае, што вам гэта патрэбна.

31 Найбольш шукайце Валадарства Божага, і тое ўсё дададуць вам.

32 Ня бойся, малы статак, бо Айцец ваш упадабаў даць вам Валадарства.

33 Прадавайце маёмасыць вашую і давайце міласыціну; учыніце сабе кайстры, якія не старэюць, скарб у небе, які не зьнікае, куды злодзей не набліжаецца, і дзе моль ня нішчыць.

34 Бо дзе ёсьць скарб ваш, там будзе і сэрца вашае.

35 Няхай будуць паясьніцы вашая падперазаныя, і сьвечкі запаленыя,

36 і вы — падобныя да людзей, якія чакаюць вяртання гаспадара свайго з вясельля, каб, як прыйдзе і пастукаеца, адразу адчыніць яму.

37 Шчасльвия тыя слугі, якіх гаспадар, прыйшоўши, знайдзе, што яны чуваюць. Сапраўды кажу вам: ён падпярэжацца, і пасадзіць іх, і, падыйшоўши, будзе паслугаваць ім.

38 І калі прыйдзе ў другую варту, і ў трэцюю варту прыйдзе, і знайдзе іх так, то шчасльвия слугі тყыя.

39 Бо вы ведаецце, што, калі б ведаў гаспадар дому, а якой гадзіне прыйдзе злодзея, то чуваў бы і не дапусьціў падкапаць дом свой.

40 І вы таму будзьце гатовыя, бо Сын Чалавечы прыйдзе ў гадзіне, пра якую ня думаеце».

41 Сказаў жа Яму Пётар: «Госпадзе! Ці да нас гаворыш гэтую прыповесць, ці да ўсіх?»

42 А Госпад сказаў: «Хто ёсьць верны і мудры аканом, якога пан паставіць над слугамі сваімі раздаваць ім у свой час меру хлеба?

43 Шчасльвы той слуга, якога пан ягоны, прыйшоўши, знайдзе, што робіць гэта.

44 Сапраўды кажу вам, што над усёй маёмастю сваёй паставіць яго.

45 Калі ж слуга той скажа ў сэрцы сваім: “Марудзіць прыйсьці пан мой”, — і пачне біць слугай і служак, і есьці, і піць, і напівацца,

46 прыйдзе пан слугі таго ў дзень, які ён не чакае, і ў гадзіну, пра якую ня ведае, і адлучыць яго, і ўчыніць яму адзін лёс з нявернымі.

47 Слуга ж той, які ведаў волю пана свайго, і ня быў гатовы, і не рабіў паводле волі ягонай, будзе моцна біты,

48 а які ня ведаў і зрабіў вартае

кары, біты будзе меней. Бо ад кожнага, каму дадзена шмат, шмат і вымагацца будзе, і каму шмат даручана, з таго больш запатрабуюць.

49 Агонь прыйшоў Я кінуць на зямлю, і як хачу, каб ён ужо загарэўся!

50 Бо хрышчэннем павінен Я хрысьціцца, і як Я съціснуты, пакуль гэта ня зьдзейсьніцца!

51 Ці думаецце вы, што Я прыйшоў даць супракой зямлі? Не, кажу вам, але разьдзяленыне.

52 Бо адгэтуль пяцёра ў адным доме падзеляцца, троє супраць двох і двое супраць трох.

53 Падзеляцца бацька супраць сына, і сын супраць бацькі; маці супраць дачкі, і дачка супраць маці; съякруха супраць нявесткі сваёй, і нявестка супраць съякрухі сваёй».

54 Сказаў таксама і натоўпам: «Калі вы бачыце воблака, якое падымаетца з заходу, адразу кажаце: “Дождж набліжаецца”, — і стаеца гэтак.

55 І калі дзъме паўднёвы вецер, кажаце: “Сыпёка будзе”, — і стаеца.

56 Крывадушнікі! Аблічча зямлі і неба распазнаваць умееце, як жа часу гэтага не пазнайшё?

57 Чаму ж вы сябе саміх ня судзіце праведна?

58 Бо калі ты ідзеш з супраціўнікам сваім да начальніка, па дарозе аддай заробленое, каб пазбыцца яго, каб ён не прывёў цябе да судзьдзі, і судзьдзя не аддаў бы цябе кату, і кат ня кінуў бы цябе ў вязніцу.

59 Кажу табе: Ня выйдзеш адтуль, пакуль не аддасі яму і апошнія лепты».

Лк 13

1 У той час прыйшли некаторыя, рассказваючы Яму пра Галілейцаў, кроў якіх Пілат зъмяшаў з ахвярамі іхнімі.

2 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Ці вы думаеце, што гэтыя Галілейцы былі больш грэшныя за ўсіх Галілейцаў, што яны перацярпелі гэтак?

3 Не, кажу вам; але, калі не навернецеся, усе гэтак сама загінеле.

4 Або ці думаеце, што тыя васямнаццаць, на якіх упала вежа ў Сілааме і пабіла іх, больш вінаватыя былі за ўсіх, хто жыў у Ерусаліме?

5 Не, кажу вам; але, калі не навернецеся, усе гэтак сама загінеле».

6 І сказаў такую прыповесьць: «Нехта меў у вінаградніку сваім пасаджанае фігавае дрэва, і прыйшоў шукаць плоду на ім, і не знайшоў.

7 І сказаў вінаградару: “Вось, я трывалы прыходжу шукаць плоду на гэтым фігавым дрэве і не знаходжу; съсячы яго, навошта яно і зямлю займае?”

8 Той жа, адказваючы, кажа яму: “Пане, пакінь яго і на гэты год, пакуль я абкапаю яго і абкладу гноем,

9 ці ня дасыць плоду; а калі не, дык на той год съсячэш яго”».

10 У адной сынагозе Ён навучаў у суботу.

11 І вось, была жанчына, якая васямнаццаць гадоў мела духа нядужасыці, і яна была скорчыўшыся, і не магла выпрастацца.

12 Угледзеўшы яе, Ісус паклікаў яе і сказаў ёй: «Жанчына! Ты вызвалена ад нядужасыці тваёй».

13 І ўсклаў на яе руکі, і яна адразу выпрасталася і пачала славіць Бога.

14 На гэта начальнік сынагогі, абураючыся, што Ісус аздаравіў у суботу, сказаў натоўпу: «Ёсьць шэсьць дзён, калі мусіце працаўцаць, тады і прыходзьце, каб быць аздароўленымі, а ня ў дзень суботы».

15 Тады Госпад адказаў яму і сказаў: «Крыгадушнік! Ці не адвязвае кожны з вас вала свайго ці асла ад ясьляў у суботу і не вядзе паіць?

16 А гэтую дачку Абрагама, якую звязаў шатан вось ужо васямнаццаць гадоў, ці ж не належала звольніць ад путаў гэтых у дзень суботы?»

17 І калі гаварыў Ён гэтае, усе супраціўнікі Ягоныя засаромеліся; і ўвесь народ радаваўся з усіх сладкіх дзеяньняў Ягоных.

18 Ён жа сказаў: «Да чаго падобнае Валадарства Божае, і з чым парайнаю яго?

19 Яно падобнае да зярняці гарчычнага, якое, узяўшы, пасадзіў чалавек у садзе сваім, і яно вырасла, і сталася вялікім дрэвам, і птушкі нябесныя хаваліся ў галінах ягоных».

20 І зноў сказаў: «З чым парайнаю Валадарства Божае?

21 Яно падобнае да рашчыны, якую жанчына ўзяла і зъмяшала ў тры меры муکі, пакуль ня ўкісла ўсё».

22 І праходзіў па гарадах і мястэчках, навучаючы і кіруючы шлях свой да Ерусаліму.

23 Нехта сказаў яму: «Госпадзе! Няўжо мала тых, якія будуть збаўленыя?» Ён жа сказаў ім:

24 «Намагайцеся ўвайсьці праз

цесную браму, бо, кажу вам, многія будуць шукаць увайсьці і ня здолеюць.

25 Калі гаспадар дому ўстане і зачыніць дзъверы, тады вы станеце звонку і пачняцё стукацца ў дзъверы, кажучы: “Госпадзе! Госпадзе! Адчыні нам!” І Ён, адказваючы, скажа вам: “Ня ведаю вас, адкуль вы”.

26 Тады пачняцё гаварыць: “Мы елі і пілі перад Табою, і на вуліцах нашых навучаў Ты”.

27 І Ён скажа: “Кажу вам, Я ня ведаю вас, адкуль вы; адыйдзіце ад Мянэ ўсе, якія робяць няправеднасць”.

28 Там будзе плач і скрыгат зубоў, калі ўгледзіце Абрагама, Ісаака, і Якуба, і ўсіх прарокаў у Валадарстве Божым, а вас выганяць прэч.

29 І прыйдуць з усходу, і з заходу, і з поўначы, і з поўдня, і ўзълягутуць у Валадарстве Божым.

30 І вось ёсьць апошнія, якія будуць першымі, і ёсьць першыя, якія будуць апошнімі».

31 У той дзень падыйшлі некаторыя фарысэі, кажучы Яму: «Выходзь і ідзі адсюль, бо Ірад хоча Цябе забіць».

32 І сказаў ім: «Ідзіце, скажыце гэтamu лісу: “Вось, Я выганяю дэманаў і аздараўляю сёньня і зайдзітра, і ў трэці дзень скончу”».

33 Аднак мушу ісьці сёньня, і зайдзітра, і пазайдзітра, бо ня можа стацца, каб прарок загінуў паза Ерусалімам.

34 Ерусалім, Ерусалім, які забіваеш прарокаў і камянуеш тых, што да цябе пасланыя! Колькі разоў хацеў Я сабраць дзяцей тваіх, як птушка птушаняты сваіх пад крыламі, і

вы не захацелі.

35 Вось, пакідаецца вам дом ваш пусты. Сапраўды бо кажу вам, што вы ня ўбачыце Мянэ, пакуль ня прыйдзе час, калі скажаце: “Дабраслаўлёны Той, Які ідзе ў імя Господа”».

Лк 14

1 І сталася прыйсьці Яму ў суботу ў дом аднаго з начальнікаў фарысэйскіх зьесці хлеба, і яны сачылі за Ім.

2 І вось, быў перад Ім нейкі апухлы чалавек.

3 І, адказваючы, сказаў Ісус законікам і фарысэям, кажучы: «Ці належыцца аздараўляць у суботу?»

4 Яны ж маўчалі. І, дакрануўшыся, Ён аздараў і яго і адпусціў.

5 І, адказваючы ім, сказаў: «Калі ў каго з вас асёл ці вол упадзе ў калодзеж, ці не адразу выцягне яго ў дзень суботні?»

6 І не маглі яны з Ім пра гэта спрачацца.

7 І сказаў тым, якія былі запрошаныя, прыповесць, угледзейшы, як яны выбіралі першыя месцы, і кажучы ім:

8 «Калі запросіць цябе нехта на вясельле, не ўзълягай на першую месцу, каб не было каго паважнейшага за цябе паміж запрошаных ім».

9 І той, які запрасіў цябе і яго, падыйшоўшы, скажа табе: “Дай яму месцу”, і тады ты з сорамам павінен будзеш сесыці на апошнія месца.

10 Але, калі будзеш запрошаны, прыйшоўшы, узълягай на апошнія месца, каб той, які запрасіў цябе, калі падыйдзе, скажа табе: “Сябра, перасядзь

вышэй". Тады будзе табе слава перад тымі, што ўзълягаюць разам з табою.

11 Бо ўсякі, хто сябе ўзвышае, будзе паніжаны, а хто сябе паніжае, будзе ўзвышаны».

12 Сказаў жа і таму, які запрасіў Яго: «Калі ладзіш бяседу ці вячэру, ня кліч сяброў тваіх, ані братоў тваіх, ані сваякоў тваіх, ані суседзяў багатых, каб і яны цябе не запрасілі, і ты атрымаў бы нагароду.

13 Але калі ты ладзіш пачастунак, запрашай убогіх, калекаў, кульгавых, съляпых.

14 І шчасльівы ты будзеш, што яны ня змогуць адгадзіцца табе, бо адгодзіцца табе ва ўваскрасенне праведных».

15 Пачуўшы гэта, нехта з тых, якія ўзълягалі, сказаў Яму: «Шчасльівы, хто будзе есьці хлеб у Валадарстве Божым».

16 Ён жа сказаў яму: «Нейкі чалавек справіў вялікую вячэру, і паклікаў многіх,

17 і ў гадзіну вячэры паслаў слугу свайго сказаць запрошаным: «Прыходзьце, бо ўжо ўсё падрыхтавана».

18 І пачалі ўсе па чарзе выбачацца. Першы сказаў яму: «Я купіў зямлю, і мне трэба пайсьці і паглядзець яе; прашу цябе, выбач мне».

19 І другі сказаў: «Я купіў пяць пароў валоў і іду выспрабаваць іх; прашу цябе, выбач мне».

20 І другі сказаў: «Я ажаніўся і дзеля гэтага не могу прыйсьці».

21 І, вярнуўшыся, слуга той паведаміў гэтае пану свайму. Тады, загневаўшыся, гаспадар дому сказаў слузэ свайму: «Ідзі хутчэй па вуліцах і завулках гораду і прывядзі сюды і

убогіх, і калекаў, і кульгавых, і съляпых».

22 І сказаў слуга: «Пане! Сталася, як ты сказаў, і яшчэ ёсьць месцы».

23 І сказаў пан слузэ: «Ідзі на дарогі і да платоў і змушай прыйсьці, каб напоўніся дом мой,

24 бо кажу вам, што ніхто з тых мужоў, што былі запрошаныя, не пакаштуе маёй вячэры».

25 І сабраліся шматлікія натоўпы да Яго, і, павярнуўшыся, Ён сказаў ім:

26 «Калі хто прыходзіць да Мяне і не зыненавідзіць бацьку свайго і маці, і жонку, і дзяцей, і братоў, і сёстраў, а пры тым і саму душу сваю, той ня можа быць вучнем Маім.

27 І хто не нясе крыжа свайго і ідзе за Мною, ня можа быць вучнем Маім.

28 Бо хто з вас, хочучы пабудаваць вежу, сеўшы спачатку, не ablічыць выдаткаў, ці мае, каб дакончыць яе,

29 каб, калі закладзе падмурак і ня здолее дакончыць, усе, якія гэта бачылі, ня сталі съмяяцца з яго,

30 кажучы: «Гэты чалавек пачаў будаваць і ня здолеў дакончыць!»

31 Або які валадар, ідуны на вайну супраць другога валадара, сеўшы спачатку, не парадзіцца, ці магчыма з дзесяццю тысячамі супрацьстаць таму, хто ідзе на яго з дваццацю тысячамі.

32 Калі ж не, дык пакуль той яшчэ далёка, ён пашле да яго пасольства прасіць міру.

33 Гэтак усякі з вас, хто не адрачэцца ад усяго, што мае, ня

можа быць вучнем Майм.
 34 Соль добрая; калі ж соль згубіць сілу, чым прыправіць яе?
 35 Ані ў зямлю, ані ў гной яна не надаецца, вон выкідаюць яе. Хто мае вуши чуць, няхай чуе».

Лк 15

1 Падыходзілі ж да Яго ўсе мытнікі і грэшнікі слухаць Яго.

2 І наракалі фарысэі і кніжнікі, кажучы: «Ён прыймае грэшнікаў і есьць разам з імі».

3 Ён жа сказаў ім гэткую прыповесць, кажучы:

4 «Які чалавек з вас, маючы сто авечак і згубіўшы адну з іх, не пакідае дзесяніста дзесяць у пустыні і ня ідзе за згубленай, пакуль ня знайдзе яе?

5 І, знайшоўшы, бярэ яе на плечы свае з радасцю.

6 І, прыйшоўшы дадому, склікае сяброў і суседзяў, кажучы ім: “Цешцеся са мною, бо я знайшоў маю згубленую авечку”.

7 Кажу вам, што большая радасць будзе ў небе з аднаго грэшніка, які навяртаецца, чым з дзесяніста дзесяці праведнікаў, якія ня маюць патрэбы ў навяртанні.

8 Або якая жанчына, што мае дзесяць драхмай, калі згубіць адну драхму, не запальвае сьвечкі і не пачынае месці дом, і не шукае пільна, пакуль ня знайдзе?

9 А, знайшоўшы, склікае сябровак і суседак, кажучы: “Цешцеся са мною, бо я знайшла драхму, якую была згубіла”.

10 Такая, кажу вам, стаецца радасць у анёлаў Божых з аднаго грэшніка, які навяртаецца».

11 Яшчэ сказаў: «У аднаго чалавека былі два сыны.

12 І сказаў малодшы з іх бацьку: “Бацька, дай мне належную частку маёмасці”. І падзяліў ім маёмасць.

13 І праз некалькі дзён малодшы сын, сабраўшы ўсё, выправіўся ў далёкі край, і там змарнаваў маёмасць сваю, жывучы расpusна.

14 Калі ж выдаткаваў ўсё, стаўся вялікі голад у тым kraі, і ён пачаў мець нястачу.

15 І, пайшоўшы, прыстаў да аднаго з грамадзянаў таго kraю, і той паслаў яго на поле сваё пасьвіць сьвініяў.

16 І ён жадаў напоўніць жывот свой шалупінъем, якое елі сьвініні, і ніхто не даваў яму.

17 Апамятаўшыся, ён сказаў: “Колькі парабкаў у бацькі майго маюць лішак хлеба, а я паміраю з голаду!

18 Устаўшы, пайду да бацькі майго і скажу яму: ‘Ойча! Я саграшыў супраць неба і перад табою,

19 і ўжо ня варты называцца сынам тваім; зрабі мяне адным з парабкаў тваіх’.”

20 І, устаўшы, прыйшоў да бацькі свайго. Калі ён быў яшчэ далёка, убачыў яго бацька ягоны і зылітаваўся, і, пабегшы, кінуўся яму на шыю, і цалаваў яго.

21 Сын жа сказаў яму: “Ойча! Я саграшыў супраць неба і перад табою, і ўжо ня варты называцца сынам тваім”.

22 А бацька сказаў слугам сваім: “Прынясіце найлепшыя шаты, і апраніце яго, і дайце пярсыёнак на руку ягоную і сандалы на ногі.

23 І прывядзіце кормнае цяля, і закалеце, і, паеўшы, будзем весяліцца.

24 Бо гэты сын мой быў мёртвы і ажыў, прападаў і знайшоўся”. І пачалі весяліцца.

25 А старэйшы сын ягоны быў у полі. І калі, варочаючыся, падыйшоў да дому, пачуў сьпевы і скокі.

26 І, паклікаўшы аднаго са слугаў сваіх, спытаўся: “Што гэта адбываецца?”

27 Той жа сказаў яму: “Брат твой прыйшоў, і бацька твой закалоў кормнае цяля, бо атрымаў яго здаровым”.

28 Загневаўся ён і не хацеў увайсці. Тады бацька ягоны, выйшаўшы, клікаў яго.

29 А ён, адказваючы, сказаў бацьку: “Вось, я столькі гадоў служу табе і ніколі не адступіў ад прыказанья твайго, і ты ніколі ня даў мне і казъляніці, каб мне павесяліцца з сябрамі маймі.

30 А калі гэты сын твой, пажоршы маёмасць тваю з распусыніцамі, прыйшоў, ты закалоў для яго кормнае цяля”.

31 Ён жа сказаў яму: “Дзіця! Ты заўсёды са мною, і ўсё маё — тваё”.

32 А з таго трэба цешыцца і радавацца, што брат твой гэты быў мёртвы і ажыў, прападаў і знайшоўся”».

Лк 16

¹ Сказаў жа і да вучняў Сваіх: «Адзін чалавек быў багаты і меў аканома, і данясьлі яму на яго, што ён марнуе маёмасць ягоную.

² І, паклікаўшы яго, сказаў яму: “Што гэта я чую пра цябе? Дай справаздачу з гаспадараўанья

твайго, бо ты ня можаш больш гаспадараўаць”.

3 Сказаў сам у сабе аканом: “Што мне рабіць, бо пан мой забірае ад мяне гаспадараўанье? Капаць ня здолею, жабраваць саромлюся. 4 Ведаю, што зраблю, каб прынялі мяне ў дамы свае, калі адстаўлены буду ад гаспадараўанья”.

5 І, паклікаўшы даўжнікоў пана свайго кожнага паасобку, сказаў першаму: “Колькі ты вінен пану майму?”

6 Той сказаў: “Сто мер алею”. І сказаў яму: “Вазьмі напісане табою і, сеўшы, хутчэй напіши пяцьдзесят”.

7 Паслья другому сказаў: “А ты колькі вінен?” Той сказаў: “Сто мер пшаніцы”. І гаворыць яму: “Вазьмі напісане табою і напіши: восемдзесят”.

8 І пахваліў пан аканома няправеднага, што мудра учыніў; бо сыны веку гэтага мудрэйшыя за сыноў святла ў пакаленіні сваім.

9 І Я кажу вам: здабывайце сабе сяброў мамонай няправеднай, каб яны, як зъядненіце, прынялі вас у вечныя намёты.

10 Верны ў малым, і ў многім верны, і няправедны ў малым, і ў многім няправедны.

11 Дык вось, калі вы ў няправеднай мамоне не былі верныя, хто даверыць вам сапраўднае?

12 І калі вы ў чужым не былі верныя, хто дасцьць вам вashaе?

13 Ніякі слуга ня можа служыць двум панам, бо ці аднаго будзе ненавідзець, а другога любіць, ці аднаго будзе трymацца, а другім пагарджаць. Ня можаце

Богу служыць і мамоне».

14 Чулі ўсё гэтае і фарысэі, якія былі срэбраплюбцамі, і насымхаліся з Яго.

15 І Ён сказаў ім: «Вы апраўдваецце сябе перад людзьмі, але Бог ведае сэрцы вашыя, бо што вельмі высока ў людзей, тое агіда перад Богам.

16 Закон і Прарокі да Яна; адгэтуль жа Валадарства Божае дабравесыціцца, і кожны сілаю здабывае яго.

17 Але хутчэй неба і зямля прамінуць, чым адна рыска з Закону загіне.

18 Кожны, хто разводзіцца з жонкаю сваёю і жэніцца з другой, чужаложыць, і кожны, хто жэніцца з разьведзенай з мужам, чужаложыць.

19 Адзін чалавек быў багаты, і апранаўся ў пурпур і вісон, і кожны дзень гучна весяліўся.

20 А нейкі ўбогі, на імя Лазар, ляжаў ля брамы ягонай увесь у скулах,

21 і жадаў насыціцца крошкамі, што падалі са стала багацяя, і сабакі, прыходзячы, лізалі скулы ягоныя.

22 І сталася, убогі памёр і аднесены быў анёламі на ўлоньне Абрагама; памёр і багацей, і быў пахаваны.

23 І ў пекле, пакутуючы, ён, падняўши вочы свае, убачыў здалёк Абрагама і Лазара на ўлоньні ягоным,

24 і, загаласіўши, сказаў: «Ойча Абрагаме! Зылітуйся нада мною і пашлі Лазара, каб абмачыў канец пальца свайго ў вадзе і асьвяжыў язык мой, бо я мучуся ў полымі гэтым».

25 Але Абрагам сказаў: «Сыне! Узгадай, што ў жыцці тваім меў ты добрае, а Лазар –

ліхоту; цяпер жа ён тут суцяшаецца, а ты мучышся.

26 І да таго паміж намі і вамі вялікая прорва разъмешчана, так што тыя, хто хочуць перайсьці адгэтуль да вас, ня могуць, і адтуль да нас не пераходзяць».

27 Сказаў жа ён: «Тады прашу цябе, ойча, каб ты паслаў яго ў дом бацькі майго,

28 бо ў мяне пяць братоў; няхай ён засьведчыць ім, каб і яны не прыйшлі ў гэтае месца пакутаў».

29 Кажа яму Абрагам: «Маюць Майселя і прарокаў, няхай іх слушаюць».

30 Ён жа сказаў: «Не, ойча Абрагаме! Але калі хто з памёршых прыйдзе да іх, навернуцца».

31 Сказаў жа яму [Абрагам]: «Калі Майселя і прарокаў ня слушаюць, нават калі хто і з памёршых уваскрэсьне, не павераць».

Лк 17

1 І сказаў вучням Сваім: «Згаршэнні ня могуць не прыйсьці, але гора таму, праз каго яны прыйдзяць.

2 Лепей яму, калі камень ад жорнаў вісіць у яго на шыі і ён кінуты ў мора, чым каб ён згоршыў аднаго з малых гэтых.

3 Сыцеражыцца. Калі ж саграшыць супраць цябе брат твой, дакарай яго і, калі навернецца, даруй яму.

4 І калі сем разоў у дзень саграшыць супраць цябе, і сем разоў у дзень з্বірненца да цябе, кажучы: «Каюся», даруй яму».

5 І сказалі апосталы Госпаду: «Дадай нам веры».

6 А Госпад сказаў: «Калі б вы мелі веру як зерне гарчычнае і сказалі гэтаму фігаваму дрэву: “Будзь вырванае з коранем і перасаджанае ў мора”, яно паслухала б вас.

7 А хто з вас, маючы слугу, які арэ ці пасъвіць, калі ён прыйдзе з поля, скажа: “Ідзі хутчэй, узъляж”?

8 Але ж ці ня скажа яму: “Падрыхтуй мне вячэру і, падперазаўшыся, паслугуй мне, пакуль буду есьці ды піць, і пасъля гэтага еш і пі сам”?

9 Ці дзяякуе ён слuze гэтаму за тое, што зрабіў загаданае яму? Ня думаю.

10 Так і вы, калі зробіце ўсё, што загадана вам, кажыце: “Мы — слугі нягодныя, бо зрабілі, што павінны былі зрабіць”».

11 І сталася, як ішоў у Ерусалім, праходзіў між Самарыяй і Галілеяй.

12 І, калі ўваходзіў Ён у адно мястэчка, сустрэлі яго дзесяць пракажоных, якія сталі здалёк.

13 І ўзвысілі яны голас, кажучы: «Ісусе, Настанік! Зълітуйся над намі».

14 І, убачыўшы, Ён сказаў ім: «Ідзіце, пакажыцца съятарам». І сталася, калі яны ішлі, былі ачышчаныя.

15 Адзін жа з іх, бачачы, што аздароўлены, вярнуўся, моцным голасам славячы Бога, 16 і ўпаў на твар ля ног Яго, дзяякуочы Яму, і гэта быў Самаранін.

17 Адказваючы, Ісус сказаў: «Ці ня дзесяць былі ачышчаныя? Дзе ж дзевяць?

18 Яны не вярнуліся аддаць славу Богу, апрача гэтага чужынца».

19 І сказаў яму: «Устань, ідзі.

Вера твая збавіла цябе».

20 Запытаны ж фарысэямі, калі прыйдзе Валадарства Божае, адказаў ім і сказаў: «Не прыходзіць Валадарства Божае відавочна.

21 І ня скажуць: “Вось, яно тут”, ці: “Вось, там”. Бо вось, Валадарства Божае ўнутры вас ёсьць».

22 Вучням жа сказаў: «Прыйдуць дні, калі зажадаеце бачыць хоць адзін дзень Сына Чалавечага, і ня ўбачыце.

23 І скажуць вам: “Вось, тут”, ці: “Вось, там”, — не хадзіце і не ганяйцесь,

24 бо як бліскавіца, мільгануўшы, з аднаго краю неба да другога краю неба съвеціць, так будзе і Сын Чалавечы ў дзень Свой.

25 Спачатку ж Ён мусіць шмат перацярпець і быць адкінутым пакаленнем гэтым.

26 І як было ў дні Ноя, так будзе ў дні Сына Чалавечага:

27 елі, пілі, жаніліся, выходзілі замуж да таго дня, як Ной увайшоў у каўчэг, і прыйшоў патоп, і загубіў усіх.

28 Падобна як было ў дні Лота: елі, пілі, куплялі, продалі, садзілі, будавалі,

29 а ў дзень, калі Лот выйшаў з Садому, лінуў агонь з серкаю з неба і загубіў усіх.

30 Такім будзе той дзень, калі зявіцца Сын Чалавечы.

31 У той дзень, хто будзе на даху, а рэчы яго ў доме, няхай не зыходзіць узяць іх; і хто будзе ў полі, няхай не варочаецца.

32 Памятайце жонку Лота.

33 Бо хто шукае, каб здабыць душу сваю, той загубіць яе; а хто загубіць яе, той ажывіць яе.

34 Кажу вам, у тую ноч будуць двое на адным ложку, адзін будзе ўзяты, а другі — пакінуты;

35 дзьве будуць малоцы разам, адна будзе ўзятая, а другая — пакінутая;

36 двое будуць у полі, адзін будзе ўзяты, а другі — пакінуты».

37 І, адказваючы, кажуць Яму: «Дзе, Госпадзе?» Ён жа сказаў ім: «Дзе цела, там зъяруцца і арлы».

Лк 18

¹ Сказаў таксама ім прыповесць пра тое, што трэба заўёды маліцца і не журыцца,

² кажучы: «У адным горадзе быў судзьдзя, які Бога не баяўся і людзей не саромеўся.

³ У тым жа горадзе была ўдава, і яна прыйходзіла да яго, кажучы: «Абарані мяне ад супраціўніка майго».

⁴ І ён доўгі час не хацеў. А пасля сказаў сам сабе: «Хоць я і Бога не баяся, і людзей не саромлюся,

⁵ але, як гэтая ўдава дакучавае мне, абароню яе, каб яна, прыйходзячы бясконца, ня вымучыла мяне»».

⁶ І сказаў Госпад: «Чуець, што кажа судзьдзя няправедны?

⁷ А Бог ці ж не абароніць выбраных Сваіх, якія клічуць да Яго дзень і нач, і доўга цярпець будзе іх?

⁸ Кажу вам, што хутка абароніць іх. Але Сын Чалавечы, прыйшоўшы, ці знайдзе веру на зямлі?»

⁹ Сказаў жа і да тых, якія былі пэўныя сябе, што яны

праведнікі, і пагарджалі другімі, гэткую прыповесць:

¹⁰ «Два чалавекі ўвайшлі ў сьвятыню памаліцца: адзін — Фарысэй, а другі — мытнік.

¹¹ Фарысэй, стаўшы, гэтак маліўся за сябе: «Божа, дзякую Табе, што я не такі, як другія людзі: рабаўнікі, няправеднікі, чужаложнікі, або як гэты мытнік.

¹² Пошчу два разы ў тыдзень, даю дзесяціну з усяго, што прыдбаю».

¹³ А мытнік, стаўшы здалёк, не хацеў нават падняць вачэй у неба, але біў сябе ў грудзі, кажучы: «Божа! Будзь міласцівы да мяне, грэшніка».

¹⁴ Кажу вам, што гэты пайшоў апрайданым у дом свой, а ня той: бо ўсякі, хто сябе ўзвышае, будзе паніжаны, а хто сябе паніжае, будзе ўзвышаны».

¹⁵ Прыйносілі да яго і немаўлят, каб Ён дакрануўся да іх. Убачыўшы гэтае, вучні сварыліся на іх.

¹⁶ А Ісус, паклікаўшы іх, сказаў: «Дазвольце дзецям прыйходзіць да Мяне і не забараняйце ім, бо гэткіх ёсьць Валадарства Божага.

¹⁷ Сапраўды кажу вам: Хто ня прыйме Валадарства Божага, як дзіця, той ня ўвойдзе ў яго».

¹⁸ І спытаўся ў Яго нехта з начальнікаў, кажучы: «Настаўнік добры! Што мне рабіць, каб успадкаеміць жыццё вечнае?»

¹⁹ А Ісус сказаў яму: «Чаму гаворыш Мне “добрый”? Ніхто ня добры, акрамя аднаго Бога.

²⁰ Ведаеш прыказаньні: “Не чужалож”, “не забівай”, “не крадзі”, “ня съведчы

фальшыва”, “шануй бацьку твойго і маці тваю”».

21 Ён жа сказаў: «Усё гэта я захоўваў ад юнацтва майго».

22 Пачуўшы гэтае, Ісус сказаў яму: «Яшчэ аднаго не хапае табе: усё, што маеш, прадай, і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе; і прыходзь, ідзі за Мною».

23 Ён жа, пачуўшы гэта, стаўся смутным, бо быў надта багаты.

24 Убачыўшы, што ён стаўся смутным, Ісус сказаў: «Як цяжка таму, хто мае багацьце, увайсьці ў Валадарства Божае.

25 Бо лягчэй вярблоду прайсьці праз голчына вушка, чым багатаму ўвайсьці ў Валадарства Божае».

26 А чуюшыя сказаў: «І хто ж можа быць збаўленым?»

27 Ён жа сказаў: «Немагчымае для людзей магчыма для Бога».

28 А Пётар сказаў: «Вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою».

29 Ён жа сказаў ім: «Сапраўды кажу вам: няма нікога, хто, пакінуўшы дом, або бацькоў, або братоў, або жонку, або дзяцей дзеля Валадарства Божага,

30 не атрымаў бы шмат больш у гэты час, а ў веку будучым — жыцьцё вечнае».

31 Узяўшы ж Дванаццаць, сказаў ім: «Вось, мы ўзыходзім у Ерусалім, і зъдзейсьніца ўсё, напісаное праз прарокаў пра Сына Чалавечага,

32 бо Ён будзе выдадзены паганам, і будуць зъдзеквацца, і зъневажаць, і пляваць [на Яго],
33 і, бічаваўшы, заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсьне».

34 І яны нічога з гэтага не зразумелі; і слова гэтыя былі

схаванымі для іх, і яны не разумелі таго, што гаварылася.

35 І сталася, як набліжаўся Ён да Ерыхону, нейкі съялыцы сядзеў ля дарогі, жабруючы.

36 Пачуўшы, што праходзіць натоўп, ён спытаўся: «Што гэта такоэ?»

37 Яму паведамілі, што Ісус з Назарэту ідзе.

38 І закрычаў ён, кажучы: «Ісусе, Сыне Давідаў, зълітуйся нада мною!»

39 І тыя, што ішлі наперадзе, сварыліся на яго, каб маўчаў, а ён яшчэ мацней закрычаў: «Сыне Давідаў, зълітуйся нада мною!»

40 Ісус, спыніўшыся, загадаў прывесці яго да Сябе. І калі той падыйшоў, спытаўся ў яго,

41 кажучы: «Што ты хочаш, каб Я ўчыніў?» Той сказаў: «Госпадзе, каб мне глядзець».

42 І сказаў яму Ісус: «Глядзі! Вера твоя збавіла цябе».

43 І ён адразу стаў бачыць, і пайшоў за Ім, славячы Бога. І ўвесі народ, бачачы гэтае, аддаў хвалу Богу.

Лк 19

1 І, увайшоўшы, праходзіў Ён праз Ерыхон.

2 І вось, чалавек, якога звалі імем Закхей, і быў ён начальнік мытнікаў і чалавек багаты.

3 І ён шукаў убачыць Ісуса, які Ён, і ня мог з-за натоўпу, бо быў малы ростам.

4 І, забегшы наперад, узльез на фігавае дрэва, каб убачыць Яго, бо ён меўся праходзіць каля Яго.

5 І калі прыйшоў на гэтае месца, Ісус, глянуўшы, убачыў яго і сказаў яму: «Закхей! Зыходзь

хутчэй, бо сёньня Я мушу спыніцца ў доме тваім».

6 I той пасъпешна зыйшоў, і прыняў Яго з радасьцю.

7 I ўсе, якія бачылі ўсё гэта, наракалі, кажучы, што Ён увайшоў да грэшнага чалавека.

8 A Закхей, стаўшы, сказаў Госпаду: «Госпадзе! Вось, палову маёмыцы маёй я аддаю ўбогім, і, калі каго чым скрыўдзіў, аддам учацьвёра».

9 Icус жа сказаў яму: «Сёньня сталася збаўленне дому гэтаму, таму што і ён — сын Абрагама.

10 Bo Сын Чалавечы прыйшоў знайсьці і збавіць тое, што было загінуўшы».

11 A tym, што слухалі гэтае, працягваючы, сказаў прыповесьць, бо Ён быў блізка Ерусаліму, і яны думалі, што адразу маюць убачыць Валадарства Божае.

12 Тады Ён сказаў: «Нейкі чалавек высокага роду пайшоў у далёкі край узяць сабе валадарства і вярнуцца.

13 Паклікаўшы ж дзесяць слугай сваіх, даў ім дзесяць мінаў і сказаў ім: “Гандлюйце, пакуль прыйду”.

14 A грамадзяне ненавідзелі яго і паслалі съследам за ім пасольства, кажучы: “Ня хочам, каб гэты валадарыў над намі”.

15 I сталася, як ён вярнуўся, атрымаўшы валадарства, сказаў паклікаць да сябе слугай тых, якім даў срэбра, каб даведацца, хто што зарабіў.

16 I прыйшоў першы, кажучы: “Пане! Міна твая прынесла дзесяць мінаў”.

17 I ён сказаў яму: “Добра,

добры слуга! За тое, што ты ў малым быў верны, будзеш мець уладу над дзесяцьцю гарадамі”.

18 I прыйшоў другі, кажучы: “Пане! Міна твая зарабіла пяць мінаў”.

19 Сказаў і гэтаму: “I ты будзь над пяцьцю гарадамі”.

20 I трэці прыйшоў, кажучы: “Пане! Вось твая міна, якую я меў, завязаўшы ў хустку,

21 bo я баяўся цябе, што ты чалавек строгі, бярэш тое, што не лажыў, і жнеш тое, што ня сеяў”.

22 Tой жа кажа яму: “Паводле вуснаў тваіх буду судзіць цябе, злы слуга. Ты ведаў, што я — чалавек строгі, бяру тое, што не лажыў, і жнуш тое, што ня сеяў”.

23 Чаму ж ты не аддаў срэбра майго на стол [мянялам], і я, прыйшоўшы, атрымаў бы яго з прыбыткам?”

24 I сказаў tym, што побач стаялі: “Вазьміце ў яго міну і дайце таму, які мае дзесяць мінаў”.

25 I сказаў яму: “Пане, ён мае дзесяць мінаў!”

26 “Кажу вам, што ўсякаму, хто мае, дадзена будзе, а ў таго, хто ня мае, будзе забрана і тое, што мае”.

27 A ворагаў маіх, тых, што не хацелі, каб я валадарыў над імі, прывядзіце сюды і страцьце перада мною”».

28 I, сказаўшы гэтае, Ён пайшоў далей, узыходзячы ў Ерусалім.

29 I сталася, калі наблізіўся да Бэтфагі і Бэтаніі, да гары, якую называюць Аліўнай, паслаў двух вучняў Сваіх,

30 сказаўшы: «Ідзіце ў мястэчка, што перад вамі, у якім, увайшоўшы, знайдзеце

асьляня прывязанае, на якога ніхто з людзей ніколі не сядаў; адвязаўшы яго, прывядзіце.

31 І калі хто спытаецца ў вас: “Навошта адвязваеце?”, — скажыце яму так: “Госпрад патрабуе яго”».

32 Пайшоўшы, пасланыя знайшлі, як ён сказаў ім.

33 Калі ж яны адвязвалі асьляня, гаспадары ягоныя сказалі ім: «Навошта адвязваеце асьляня?»

34 Яны ж сказалі: «Госпрад патрабуе яго».

35 І прывялі яго да Ісуса, і, накінуўшы адзеньні свае на асьляня, пасадзілі на яго Ісуса.

36 І, калі ён ехаў, пасыцілалі на дарозе адзеньне сваё.

37 Калі ж ён наблізіўся да спуску з гары Аліўнай, усё мноства вучняў з радасцю хвалілі Бога моцным голасам за ўсе цуды, якія бачылі,

38 кажучы: «Дабраслаўлёны Валадар, Які ідзе ў імя Госпада! Супакой на небе і слава на вышынях!»

39 І некаторыя фарысэі знатоўпу сказалі Яму: «Настаўнік! Забарані вучням Твайм!»

40 І, адказваючи, ён сказаў ім: «Кажу вам, што, калі яны замоўкнуць, дык камяні закрычаць».

41 І калі наблізіўся, убачыўшы горад, заплакаў па ім,

42 кажучы: «Каб і ты хоць у гэты дзень твой зразумеў, што дзеля супакою твайго! Але цяпер гэта схавана ад вачэй тваіх.

43 Бо прыйдуць на цябе дні, і ворагі твае аточаць цябе валам, і акружаць цябе, і съціснуць цябе адусюль,

44 і зынішчаць дащэнту цябе,

і дзяцей тваіх у табе, і не пакінуць у табе камяні на камяні дзеля таго, што не зразумеў ты час адведзінаў тваіх».

45 І, увайшоўшы ў съвятыню, пачаў выганяць тых, якія продалі ў ёй і куплялі,

46 кажучы ім: «Напісаны: “Дом Мой ёсьць дом малітвы”, а вы зрабілі яго пячорай разбойнікаў».

47 І навучаў кожны дзень у съвятыні. А першасвятары, і кніжнікі, і першыя ў народзе шукалі, як загубіць Яго,

48 і не знаходзілі, што зрабіць, бо ўвесь народ гарнуўся да Яго, слухаючы Яго.

ЛК 20

1 І сталася, калі ў адзін з тых дзён ён навучаў народ у съвятыні і дабравесці, прыйшлі першасвятары і кніжнікі са старшынямі

2 і сказалі Яму, кажучы: «Скажы нам, якою ўладаю Ты гэтае робіш, ці хто даў Табе ўладу гэтую?»

3 Адказваючи, ён сказаў ім: «Спытаюся і Я ў вас адно слова, і скажыце Мне:

4 Хрышчэнье Янава з неба было ці ад людзей?»

5 Яны ж разважалі між сабою, кажучы: «Калі скажам: “З неба”, ён скажа: “Чаму тады вы не паверылі яму?”

6 А калі скажам: “Ад людзей”, увесь народ паб’е нас камянімі, бо ён упэўнены, што Ян — гэта прарок».

7 І адказаў: «Ня ведаем адкуль».

8 І сказаў ім Ісус: «Тады Я не скажу вам, якою ўладаю гэтая раблю».

9 Пачаў жа Ён гаварыць да народу гэтую прыповесьць: «Адзін чалавек пасадзіў вінаграднік, і здаў яго вінаградарам, і выехаў на доўгі час.

10 І ў свой час паслаў да вінаградараў слугу, каб яны далі яму пладоў з вінаградніку, але вінаградары, зъбіўшы яго, адаслалі ні з чым.

11 Яшчэ паслаў іншага слугу; але яны і гэтага, зъбіўшы і зъняважыўшы, адаслалі ні з чым.

12 Яшчэ паслаў трэцяга; але яны і таго, зраніўшы, выгналі.

13 І сказаў гаспадар вінаградніку: «Што мне рабіць? Пашлю сына майго ўлюбёнага. Можа, убачыўшы яго, пасаромеюцца».

14 Убачыўшы ж яго, вінаградары разважалі між сабою, кажучы: «Гэта спадкаемца; пойдзем, заб'ем яго, каб нашаю сталася спадчына».

15 І, выгнаўшы яго вон з вінаградніку, забілі. Дык што зробіць з імі гаспадар вінаградніку?

16 Прыйдзе і выгубіць вінаградараў гэтых, і аддасць вінаграднік другім». Тыя, што чулі гэтае, сказалі: «Няхай ня станецца!»

17 А Ён, глянуўшы на іх, сказаў: «Што тады значыць тое, што напісана: "Камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавой вугла"?

18 Усякі, хто ўпадзе на гэты камень, разаб'ецца, а на каго ён упадзе, таго раздушыць».

19 І шукалі ў гэтую гадзіну першасвятары і кніжнікі, каб наложыць на Яго руکі, але баяліся народу, бо зразумелі, што пра іх сказаў Ён гэтую прыповесьць.

20 І, сочачы за Ім, паслалі шпегаў, якія ўдавалі сябе за праведнікаў, каб яны падлавілі Яго на слове, каб выдаць Яго начальству і ўладзе ваяводы.

21 І тыя спытаўся ў Яго, кажучы: «Настаўнік! Мы ведаем, што Ты слушна гаворыш і навучаеш, і не глядзіш на аблічча, але паводле праўды шляху Божага навучаеш.

22 Ці належыцца плаціць падатак цэзару, ці не?»

23 А Ён, бачачы подступ іхні, сказаў ім: «Чamu вы Мяне спакушаеце?

24 Пакажыце Мне дынар. Чый на ім вобраз і надпіс?» Яны, адказваючы, сказалі: «Цэзараў».

25 Ён жа сказаў ім: «Дык аддавайце тое, што цэзараў, цэзару, а што Божае, — Богу».

26 І не маглі падлавіць Яго на слове перад народам, і, зьдзівіўшыся адказу Ягонаму, замоўклі.

27 Прыйшоўшы ж, некаторыя з садукеяў, якія пярэчаць, што ёсьць уваскрасенне, спытаўся ў Яго,

28 кажучы: «Настаўнік! Майсей напісаў нам: "Калі памрэ нечый брат, які меў жонку, і памрэ бязьдзетным, дык брат ягоны мае ўзяць жонку ягоную і аднавіць насеньне брату свайму".

29 Было сем братоў; і першы, узяўшы жонку, памёр бязьдзетным.

30 І ўзяў другі ту юную чанчыну, і той памёр бязьдзетным.

31 І трэці ўзяў яе, і таксама ўсе сем, і не пакінулі дзяцей, і памерлі.

32 Пасьля ўсіх памерла і

жанчына.

33 Дык пры ўваскрасеньні каторага з іх будзе яна жонкаю? Бо сямёра мелі яе за жонку».

34 І адказваючы, сказаў ім Ісус: «Сыны веку гэтага жэніцца і выходзяць замуж;

35 а тыя, якія вартыя дасягнуць таго веку і ўваскрасеньня з мёртвых, ня жэніцца і замуж не выходзяць,

36 бо памерці ўжо ня могуць, бо яны роўныя анёлам і сыны Божыя, калі сталіся сынамі ўваскрасеньня.

37 А што мёртвия ўваскрэснуць, і Майсей паказаў ля глогу, калі назваў Господа Богам Абрагама, і Богам Ісаака, і Богам Якуба.

38 Ён ня ёсьць Бог мёртвых, але жывых: бо ў Яго ўсе жывыя».

39 Адказваючы, некаторыя з кніжнікаў сказалі: «Настаўнік! Ты добра сказаў».

40 І ўжо не адважваліся ні пра што пытацца ў Яго. Ён жа сказаў ім:

41 «Чаму кажуць, што Хрыстос ёсьць Сын Давіда?

42 А сам Давід кажа ў кнізе псальмаў: «Сказаў Госпад Господу майму: Сядзь праваруч Мяне,

43 пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх».

44 Дык Давід называе Яго Госпадам, і як жа Ён — сын ягоны?»

45 І калі ўвесь народ слухаў, Ён сказаў вучням Сваім:

46 «Сыцеражыцеся кніжнікаў, якія хочуць хадзіць у доўгіх шатах, і любяць вітаныні на рынках, і першыя месцы ў сынагогах і ўзълягаць на першых месцах на вячэрах,

47 якія аб'ядаюць дамы ўдоваў і

дэзеля віду доўга моляцца. Яны атрымаюць цяжэйшы прысуд».

Лк 21

1 Глянуўшы ж, убачыў Ён багацеяў, якія кідалі дары свае ў скарбніцу.

2 І ўбачыў адну бедную ўдаву, якая кінула туды дзьве лепты, 3 і сказаў: «Сапраўды кажу вам, што гэтая бедная ўдава кінула больш за ўсіх,

4 бо ўсе тыя з лішку свайго кідалі ў дар Богу, а яна з нястачы сваёй кінула ўсё ўтрыманье сваё, якое мела».

5 І, калі некаторыя гаварылі пра сьвятыню, што яна аздоблена каштоўнымі камяніямі і дарамі, Ён сказаў:

6 «Прыйдуць дні, калі з таго, што вы тут бачыце, не застанецца каменя на камені, які б ня быў зруйнаваны».

7 Спыталіся ж у Яго, кажучы: «Настаўнік! Калі ж гэта мае быць? І які знак, калі гэта мае стацца?»

8 Ён жа сказаў: «Глядзіце, каб вас не падманулі, бо многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы, што гэта Я, і гэты час наблізіўся. Не хадзіце за імі.

9 Калі ж пачуеце пра войны і бязладзідзе, не жахайтесь, бо гэта мусіць стацца спачатку, але не адразу канец».

10 Тады сказаў ім: «Паўстане народ на народ, і валадарства на валадарства,

11 А месцамі будуць вялікія землятрусы, і голад, і пошасьць, таксама страхі і знакі з неба вялікія будуць.

12 А перад усім гэтым ускладуць на вас рукі і будуць перасльедаваць вас, выдаючы ў сынагогі і вязніцы, ведучы да

валадароў і ваяводаў дзеля імя
Майго.

13 А станеца гэта дзеля
съведчаньня вам.

14 Дык палажыце ў сэрцах
вашых не абдумваць раней, як
адказваць,

15 бо Я дам вам вусны і
мудрасьць, якой ня здолеюць
пярэчыць, ані супрацьстаяць
усе супраціўнікі вашыя.

16 А будзеце выдадзеныя і
бацькамі, і братамі, і сваякамі,
і сябрамі; і некоторых з вас
пазабіваюць,

17 і будуць ненавідзецы вас усе
дзеля імя Майго,

18 але і волас з галавы вашай не
прападзе.

19 У цярплівасці вашай
здабывайце души вашия.

20 Калі ж убачыце Ерусалім,
акружаны войскам, тады
разумейце, што наблізілася
спусташэнье яго.

21 Тады тыя, хто ў Юдэі, няхай
бягнуць у горы; і хто пасярод
гораду, няхай выходзяць; і
хто ў ваколіцы, няхай не
ўваходзяць у яго,

22 бо гэта дні помсты, каб
споўнілася ўсё напісаное.

23 Гора ж тым, якія цяжарныя
і якія кормяць грудзьмі, у тыя
дні; бо будзе вялікае бедства на
землі і гнеў на народзе гэтым.

24 І ўпадуць ад вострыва мяча,
і павядуць іх у палон да ўсіх
паганскіх народаў, і Ерусалім
будуць таптаць пагане, пакуль
ня скончацца часы паганаў.

25 І будуць знакі на сонцы,
і месяцы, і зорках, і на
землі ўціск народаў у
зъянтэжанасці, як зараве і
забушуе мора.

26 І дрантвець будуць людзі ад
страху і чаканьня таго, што

прыйдзе на сусьвет, бо сілы
небесныя захістаюцца.

27 І тады ўгледзяць Сына
Чалавечага, Які прыходзіць
у воблаку з моцаю і славаю
вялікаю.

28 Калі ж пачне гэтае дзеяцца,
выпрастуйцесь і падніміце
галовы вашия, таму што
набліжаецца адкупленыне
ваша».

29 І сказаў ім прыповесьць:
«Глядзіце на фігавае дрэва і на
усе дрэвы:

30 калі яны ўжо распускаюцца,
убачыўшы, разумееце самі, што
ужо блізка лета.

31 Гэтак і вы, як убачыце,
што гэтае стаецца, разумейце,
што блізка ёсьць Валадарства
Божае.

32 Сапраўды кажу вам: не
праміне пакаленьне гэтае, як
усё гэта станеца.

33 Неба і зямля прамінуць, але
слова Mae не прамінуць.

34 Пільнуйце ж самі сябе,
каб сэрцы вашия не былі
абцяжараныя аbjорствам,
і п'янствам, і клопатамі
жыцьцёвымі, і каб дзень той не
прыишоў да вас неспадзявана.

35 Бо ён, як пастка, спадзе на
усіх, што жывуць на ablічны
усёй зямлі.

36 Дык чувайце, молячыся
ва ўсякі час, каб вам быць
вартымі ўцячы ад усяго, што
мае стацца, і стаць перад Сынам
Чалавечым».

37 Уздень Ён навучаў у
святыні; а ночы, выходзячы,
праводзіў на гары, называнай
Аліўнай.

38 І ўвесь народ з раніцы
прыходзіў да Яго ў святыню
слухаць Яго.

Лк 22

1 Набліжалася ж сьвята праснакоў, называнае Пасха.

2 І шукалі першасьвятары і кніжнікі, як забіць Яго, бо баяліся народу.

3 А шатан увайшоў у Юду, называнага Іскарыётам, аднаго з ліку Дванаццаці,

4 і той, адыйшоўши, гутарыў з першасьвятарамі і начальнікамі варты, як Яго выдаць ім.

5 І яны ўзрадаваліся, і дамовіліся даць яму гроши, 6 і ён абяцаў, і шукаў нагоды, каб выдаць Яго ім не прынатоўпе.

7 Прыйшоў жа дзень праснакоў, калі мусілі рэзаць пасхальнае [ягня].

8 І паслаў [Ісус] Пятра і Яна, сказаўши: «Ідзіце, падрыхтуйце нам есьці Пасху».

9 Яны ж сказалі Яму: «Дзе хочаш, каб мы прыгатавалі?»

10 Ён жа сказаў ім: «Вось, пры ўваходзе вашым у горад, сустрэнецца вам чалавек, які нясе збан вады; ідзіце за ім у дом, у які ён увойдзе,

11 і скажыце гаспадару дому: “Настайнік гаворыць табе: ‘Дзе сьвятліца, у якой буду есьці Пасху з вучнямі Маім?’”

12 Ён пакажа вам залю вялікую, засланую; там падрыхтуйце».

13 Пайшоўши ж, яны знайшлі, як ён сказаў ім, і падрыхтавалі Пасху.

14 І калі прыйшла гадзіна, ён узълёг, і дванаццаць апосталаў з ім.

15 І ён сказаў ім: «Жаданьнем жадаю Я есьці з вамі гэтую Пасху перш, чым маю цярпець [пакуты].

16 Бо кажу вам, што ўжо ня буду есьці яе, пакуль ня споўніца ў

Валадарстве Божым».

17 І, узяўшы келіх, падзякаваўши, сказаў: «Вазьміце гэтае і падзяліце паміж сабою,

18 бо кажу вам, што ня буду піць ад плоду вінаграднага, пакуль ня прыйдзе Валадарства Божае».

19 І, узяўшы хлеб, падзякаваўши, паламаў і даў ім, кажучы: «Гэта ёсьць Цела Маё, Якое за вас даецца. Рабіце гэта на ўспамін пра Мяне».

20 Гэтак сама і келіх [узяў] паслья вячэры, кажучы: «Гэта келіх Новага Запавету ў Крыві Маёй, якая за вас праліваецца.

21 Але вось, рука таго, хто выдае Мяне, са Мною за столом.

22 І, сапраўды, Сын Чалавечы ідзе паводле таго, як вызначана, але гора таму чалавеку, які Яго выдае».

23 І яны пачалі пытацца адзін у аднаго, хто гэта з іх меўся зрабіць гэта.

24 Узънялася ж і спрэчка між імі, хто з іх лічыцца большым.

25 Ён жа сказаў ім: «Валадары народаў пануюць над імі, і тыя, што маюць над імі ўладу, дабрадзеямі называюцца.

26 Вы ж ня гэтак, але большы сярод вас станеся як меньшы, і правадыр — як служыцель.

27 Бо хто большы: той, які ўзълягае за столом, ці той, які паслугуе? Ці ня той, які ўзълягае? А Я сярод вас, як той, які паслугуе.

28 Вы ж тыя, хто застаецца са Мною ў спакусах Маіх,

29 і Я пераказваю вам Валадарства, як Мне пераказаў Айцец Мой,

30 каб вы елі і пілі за столом Маім у Валадарстве Маім; і сядзелі на пасадах, судзячы дванаццаць каленаў Ізраіля».

31 І сказаў Госпад: «Сымоне, Сымоне! Вось, шатан зажадаў прасейваць вас, як пшаніцу,
32 а Я маліўся за цябе, каб не паменшала вера твая; і ты, некалі павярнуўшыся, умацуй братоў тваіх».

33 Той жа адказаў Яму: «Госпадзе! З Табою я гатовы ісьці і ў вязніцу, і на смерць!»

34 Ён жа сказаў: «Кажу табе, Пётар, не прапяе певень сёньня, як ты тройчы адрачэшся, што ведаеш Мяне».

35 І сказаў ім: «Калі Я пасылаў вас бяз кайстры, і бяз торбы, і без абутку, ці мелі вы нейкую нястачу?» Яны адказалі: «Аніякай».

36 Тады Ён сказаў ім: «Але цяпер, хто мае кайстру, няхай возьме таксама і торбу, і хто ня мае, няхай прадасць адзеньне сваё і купіць меч.

37 Бо кажу вам, што мусіць зъдзейсніца на Мне ўсё гэта, што напісана: “І да беззаконнікаў залічаны”. Бо ўсяму, што адносна Мяне, надыходзіць канец».

38 Яны ж сказалі: «Госпадзе! Вось, тут два мячы!» А Ён сказаў ім: «Даволі!»

39 І, выйшаўшы, пайшоў, як звычайна, на гару Аліўную; а за Ім пайшлі і вучні Ягоныя.

40 Прыйшоўшы ж на месца, Ён сказаў ім: «Маліцся, каб не ўвайсці ў спакусу».

41 І Ён адыйшоў ад іх як кінучь камень, і, укленчыўшы, маліўся,

42 кажучы: «Ойча, калі хочаш, прянясі келіх гэты міма Мяне. Аднак не Мая воля, але Твая няхай станеца».

43 Зявіўся ж Яму анёл з неба, умацоўваючы Яго.

44 І, будучы ў барацьбе съмяротнай, пільней маліўся, а быў пот Ягоны, як краплі крыві, што падалі на зямлю.

45 І, устаўши ад малітвы, Ён прыйшоў да вучняў і знайшоў іх, што яны съпяць ад смутку.

46 І сказаў ім: «Што вы съпіцё? Устаньце, маліцся, каб не ўвайсці ў спакусу».

47 Яшчэ Ён гаварыў, аж вось натоўп, а наперадзе іх ішоў адзін з Дванаццаці, называны Юда, і ён наблізіўся да Ісуса, каб пацалаваць Яго.

48 Ісус жа сказаў яму: «Юда! Пацалункам Сына Чалавечага выдаеш?»

49 А тыя, якія былі з Ім, бачачы, што мае стацца, сказалі Яму: «Госпадзе! Ці ня ўдарыць мячом?»

50 І адзін з іх ударыў слугу першасвятара, і адсек яму прававе вуха.

51 Адказваючы ж, Ісус сказаў: «Пакіньце гэта». І, дакрануўшыся да вуха ягонага, аздаравіў яго.

52 А першасвятарам, і начальнікам варты съвятыні, і старшыням, якія прыйшли супраць Яго, сказаў Ісус: «Быццам на разбойніка выйшлі вы з мячамі і каламі.

53 Кожны дзень, калі быў Я з вамі ў съвятыні, вы ня выцягнулі на Мяне руку, але гэта вашая гадзіна і ўлада цемры».

54 Схапіўшы ж Яго, яны павялі і прыйшли ў дом першасвятара. А Пётар ішоў за Ім здалёк.

55 Калі ж распалілі агонь сярод панадворку і паселі разам, сядзеў і Пётар сярод іх.

56 Убачыўшы ж яго, нейкая служка, якая сядзела ля съвятла і прыглядзялася да яго,

сказала: «І гэты быў з Ім».

57 Ён жа адрокся ад Яго, кажучы: «Жанчына! Я ня ведаю Яго».

58 І неўзабаве іншы, убачыўшы яго, сказаў: «І ты з іх». А Пётар сказаў: «Чалавеча! Ня я гэта».

59 І, як прайшло каля адной гадзіны, нехта другі настойваў, кажучы: «Праўда, і гэты быў з Ім, бо ён — Галілеец».

60 А Пётар сказаў: «Чалавеча, ня ведаю, што ты гаворыш». І тады, калі ён яшчэ гаварыў, запяяў певень.

61 І павярнуўшыся, Госпад паглядзеў на Пятра, і ўзгадаў Пётар слова Господа, як ён сказаў яму: «Перш, чым прапяе певень, тройчы адрачэшся ад Мяне».

62 І, выйшаўшы вон, Пётар горка заплакаў.

63 І мужчыны, якія трymалі Ісуса, зьдзекваліся з Яго, зьбіваючы.

64 І, засланіўшы Яго, білі Яго па ablічы, і пыталіся ў Яго: «Праракуй, хто ўдарыў Цябе?»

65 І шмат іншага, блузъячы, гаварылі на Яго.

66 І калі настаў дзень, сабраліся старшыні народу, першасвятары і knіжнікі, і прывялі Яго ў свой сынэдрыйён, 67 кажучы: «Ці Ты — Хрыстос? Скажы нам». Ён жа сказаў ім: «Калі скажу вам, вы не паверыце.

68 Калі ж Я спытаюся, не адкажаце Мне і ня вызваліце.

69 Ад цяпер Сын Чалавечы сядзе праваруч моцы Божай».

70 А ўсе сказалі: «Дык Ты — Сын Божы?» Ён жа прамовіў ім: «Вы кажаце, што Я».

71 Яны ж сказалі: «Якое яшчэ патрэбна нам съведчанье? Бо

мы самі чулі з вуснаў Ягоных».

Лк 23

1 І, падняўшыся, усё мноства іх павяло Яго да Пілата.

2 І пачалі абвінавачваць Яго, кажучы: «Гэтага знайшлі мы, што ён псуе народ і забараняе плаціць падаткі цэзару, называючы Сябе Хрыстом Валадаром».

3 А Пілат спытаўся ў Яго, кажучы: «Ты — Валадар Юдэйскі?» Ён жа, адказваючы яму, прамовіў: «Ты кажаш».

4 А Пілат сказаў першасвятарам і натоўпам: «Я не знаходжу анякае віны ў гэтым Чалавеку».

5 А яны настойвалі, кажучы, што ён падбухторвае народ, навучаючы па ўсёй Юдэі, пачынаючы ад Галілеі аж дасоль.

6 Пілат, пачуўшы пра Галілею, спытаўся: «Ці ж гэты Чалавек — Галілеец?»

7 І, даведаўшыся, што ён зпад улады Ірада, паслаў Яго да Ірада, які ў тыя дні быў у Ерусаліме.

8 А Ірад, убачыўшы Ісуса, вельмі ўзрадаваўся, бо даўно хацеў убачыць Яго, бо шмат чуў пра Яго і спадзяваўся ўбачыць нейкі знак, які ён учыніць.

9 І пытаўся ў Яго многімі словамі, а ён нічога не адказваў яму.

10 А першасвятары і knіжнікі сталаі, заўзята абвінавачваючы Яго.

11 Ірад жа з жаўнерамі сваімі, пагардзіўшы Ім і пазьдзекваўшыся з Яго, апрануў Яго ў съветлае адзеньне і паслаў Яго да Пілата.

12 І сталіся ў той дзень Пілат і Ірад сябрамі, бо раней мелі варожасьць між сабою.

13 Пілат жа, склікаўшы першасвятароў, і начальнікаў, і народ,

14 сказаў ім: «Вы прывялі да мяне Чалавека гэтага, як таго, хто адварочвае народ; і вось я, пры вас дапытваючы, не знайшоў у Чалавеку гэтым ніякай віны, у якой вы Яго абвінавачваецце.

15 І таксама Ірад, бо я пасылаў вас да яго, і вось, нічога ня знайдзена ў Ім, вартага съмерці.

16 Таму, пакараўшы Яго, вызвалю».

17 А яму трэба было на свята вызваліць ім аднаго [вязня].

18 А ўсё мноства закрычала, кажучы: «Вазьмі Яго! А нам вызвалі Бараббу!»

19 А той быў кінуты ў вязніцу за паўстаньне, якое ён учыніў у горадзе, і забойства.

20 Тады Пілат ізноў прамовіў, хочучы вызваліць Ісуса.

21 А яны крычалі, кажучы: «Укryжуй, ukryжуй Яго!»

22 Ён жа трэці раз сказаў ім: «Якое зло ён учыніў? Аніякай съяротнай віны я не знайшоў у Ім; дык пакараўшы Яго, вызвалю».

23 Яны ж дамагаліся моцным голасам, просячы, каб Яго ўкryжавалі. І перамаглі галасы іхня і першасвятароў.

24 І Пілат прысудзіў, каб сталася паводле просьбы іхняй:

25 вызваліў ім таго, хто за паўстаньне і забойства быў кінуты ў вязніцу, якога яны прасілі, а Ісуса выдаў на іх волю.

26 І як вялі Яго, узяўшы нейкага Сымона Кірэнэйца, які ішоў з

поля, усклалі на яго крыж, каб нёс за Ісусам.

27 А за Ім ішло вялікае мноства народу і жанчынаў, якія плакалі і галасілі па Ім.

28 Ісус жа, павярнуўшыся да іх, сказаў: «Дочки Ерусалімскія! Ня плачце па Мне, але плачце па сабе і па дзеянях ваших,

29 бо вось прыходзяць дні, калі скажуць: “Шчасльвия няплодныя, і чэравы, якія не нараджалі, і грудзі, якія не кармілі”.

30 Тады пачнуньць гаварыць горам: “Упадзіце на нас”, і ўзгоркам: “Прыкрыйтце нас!”

31 Бо калі з зялёнym дрэвам гэтае робяць, дык з сухім што станецца?»

32 Вялі ж з Ім на съмерці і двух іншых злачынцаў.

33 І калі прыйшлі на месца, называе Чараповае, там укрыжавалі Яго і злачынцаў, аднаго з правага, а другога — з левага боку.

34 Ісус жа сказаў: «Ойча, даруй ім, бо ня ведаюць, што робяць». А тыя, што дзяялі шаты Ягоныя, кінулі жэрабя.

35 І стаяў народ, гледзячы. Насьмяхаліся ж разам з імі і начальнікі, кажучы: «Другіх збаўляў, няхай жа Сябе Самога збавіць, калі ён — Хрыстос, Выбранец Божы».

36 Зъдзекваліся з Яго і жаўнеры, падыходзячы, і прыносячы Яму воцат,

37 і кажучы: «Калі Ты — Валадар Юдэйскі, збаў Сябе Самога».

38 І быў над Ім надпіс, напісаны пісаньнямі грэцкімі, рымскімі і гебрайскімі: «Гэта — Валадар Юдэйскі».

39 Адзін з павешаных злачынцаў блузьніў на Яго,

кажучы: «Калі Ты — Хрыстос, збай Сябе і нас».

40 Адказваючы, другі забараняў яму, кажучы: «Ці ж ты не байшся Бога, бо і сам маеш такі самы прысуд?

41 І мы сапраўды справядліва, бо атрымалі вартае таго, што мы зрабілі, а Ён нічога благога не зрабіў».

42 І сказаў Ісусу: «Узгадай пра мяне, Госпадзе, калі прыйдзеш у Валадарства Тваё!»

43 І сказаў яму Ісус: «Сапраўды кажу табе: сёньня будзеш са Мною ў раі».

44 А было каля шостае гадзіны, і сталася цемра па ўсёй зямлі да гадзіны дзявяты, і

45 і зацьмілася сонца, і заслона ў бажніцы была разъдзертая пасярэдзіне.

46 І ўсклікнуўшы моцным голасам, Ісус сказаў: «Ойча, у рукі Твае аддаю Дух Мой». І, сказаўшы гэтае, аддаў духа.

47 Сотнік жа, убачыўшы ўсё, што сталася, праславіў Бога, кажучы: «Праўдзіва, Чалавек гэты быў праведнік».

48 І ўвесь натоўп, які зграмадзіўся на гэта відовішча, бачачы, што здарылася, варочаўся, б'ючы сябе ў грудзі.

49 А ўсе знаёмыя з Ім і жанчыны, якія ішлі за Ім з Галілеі, стаялі здалёк, гледзячы на гэта.

50 І вось чалавек на імя Язэп, які быў ратманам, чалавек добры і праведны,

51 які не згаджаўся з радай і ўчынкам іхнім, з Арыматэі, гораду Юдэйскага, які таксама чакаў Валадарства Божага,

52 прыйшоўшы да Пілата, прасіў цела Ісуса,

53 і, зьняўшы Яго, абкруціў

палатнінаю і палажыў Яго ў магіле, якая была высечаная ў скале, дзе яшчэ ніхто ня быў пахованы.

54 Дзень быў днём прыгатаванья, і надыходзіла субота.

55 І жанчыны, што былі прыйшоўшы з Ім з Галілеі, пайшлі глядзець магілу і як было пакладзена цела Ягонае.

56 А вярнуўшыся, падрыхтавалі духмянасьці і міра. І ў суботу супачывалі паводле прыказаньня.

ЛК 24

1 А ў першы дзень пасля суботы вельмі рана прыйшлі яны да магілы, несучы падрыхтаваныя духмянасьці, і разам з імі некаторыя другія.

2 І знайшлі камень, адвалены ад магілы.

3 І ўвайшоўшы, не знайшлі цела Господа Ісуса.

4 І сталіся яны зъбянтэжаныя ад гэтага, і вось, сталі перад імі два мужы ў бліскучым адзеніні.

5 Калі ў страху схілілі яны ablіччы да зямлі, тыя сказалі ім: «Што вы шукаеце жывога сярод мёртвых?

6 Яго няма тут, але Ён уваскрос. Узгадайце, як Ён казаў вам, калі быў яшчэ ў Галілеі,

7 кажучы, што Сын Чалавечы мусіць быць выдадзены ў рукі людзей грэшных, і быць укрыжаваным, і на трэці дзень уваскрэснуць».

8 І ўзгадалі яны слова Ягоныя.

9 І, вярнуўшыся ад магілы, паведамілі пра гэта ўсім Адзінаццаці і ўсім іншым.

10 А былі гэта Марыя Магдалена, і Яанна, і Марыя Якубава, і іншыя з імі, што сказалі пра гэта апосталам.

11 І падаліся ім слова іхнія пустымі, і не паверылі ім.

12 А Пётар, устаўши, пабег да магілы і, нахіліўшыся, бачыць прасыціну, што ляжала асобна, і адыйшоў, зъдзіўляючыся ў сабе з таго, што сталася.

13 І вось, у той жа дзень двое з іх ішлі ў мястэчка, што на адлегласці ў шэсцьдзесят стадыяў ад Ерусаліму, называнае Эмаус.

14 І яны гутарылі між сабою пра ўсе гэтых здарэньні.

15 І сталася, калі яны гутарылі і разважалі між сабою, вось, Сам Ісус, падыйшоўшы, пайшоў з імі.

16 Вочы ж іхнія былі стрыманыя, дык не пазналі Яго.

17 Ён жа сказаў ім: «Што гэта за слова вы гаворыце між сабою, ідучы, і чаму вы панурыя?»

18 Адказваючы, адзін з іх, на імя Кляопа, сказаў Яму: «Ці ты адзін з вандроўнікаў у Ерусаліме і ня ведаеш, што сталася ў ім у гэтых дні?»

19 І Ён сказаў ім: «Што?» Яны ж сказалі Яму: «Пра Ісуса з Назарэту, Які быў прарок, магутны ў справе і слове перад Богам і ўсім народам;

20 як выдалі Яго першас্বятыары і начальнікі нашыя на прысуд съмяротны і ўкрыжавалі Яго?

21 А мы спадзяваліся, што Ён ёсьць Той, Які мае адкупіць Ізраіль. Але да ўсяго гэтага вось ужо трэці дзень сёньня, як тое сталася.

22 Але некаторыя жанчыны з нашых зъдзівілі нас: быўши раніцай ля магілы

23 і не знайшоўшы цела Ягонага, яны прыйшлі, кажучы, што ўгледзелі відзеж анёлаў, якія кажуць, што Ён жывы.

24 І пайшлі некаторыя з нашых да магілы, і знайшлі так, як і казалі жанчыны, а Яго ня бачылі».

25 І Ён сказаў ім: «О, бяздумныя і павольныя сэрцам, каб верыць усюму, што гаварылі прарокі!

26 Ці ж ня гэтак трэба было цярпець Хрысту і ўвайсыці ў славу Сваю?»

27 І, пачаўши ад Майселя і ўсіх прарокаў, тлумачыў ім усё, што напісана пра Яго.

28 І наблізіліся яны да таго мястэчка, куды ішлі; і Ён паказаў, што ідзе далей.

29 І яны затрымлівалі Яго, кажучы: «Застанься з намі, бо дзень ужо схіліўся да вечара». І Ён увайшоў, каб застацца з імі.

30 І сталася, калі Ён узълягай разам з імі, Ён, узяўши хлеб, дабраславіў, паламаў і даў ім.

31 І адчыніліся вочы іхнія, і яны пазналі Яго, а Ён стаўся нябачным для іх.

32 І казалі яны адзін аднаму: «Ці ж не гарэла ў нас сэрца нашае, калі Ён гаварыў да нас у дарозе і калі адчыніў нам Пісаньне?»

33 І, устаўши ў ту ж гадзіну, вярнуліся ў Ерусалім, і знайшлі разам Адзінаццаць і тых, што з імі,

34 якія гаварылі, што Госпад сапраўды ўваскрос і зъявіўся Сымону.

35 І яны распавяялі, што здарылася ў дарозе, і як пазналі Яго ў ламаніні хлеба.

36 Калі ж яны гэтак гаварылі, Сам Ісус стаў сярод іх і кажа ім: «Супакой вам!»

37 Яны, жахнуўшыся і спалохаўшыся, падумалі, што бачаць духа.

38 І Ён сказаў ім: «Што вы

стрывожыліся? І чаму такія думкі ўваходзяць у сэрцы вашыя?

39 Паглядзіце на рукі Mae і на ногі Mae, бо гэта Я Сам. Да��раніцесь да Мянне і пабачце, бо дух цела і костак ня мае, што, як бачыце, Я маю».

40 I, сказаўшы гэтае, паказаў ім рукі і ногі.

41 Калі ж яны ад радасьці яшчэ ня верылі і зъдзіўляліся, Ён сказаў ім: «Ці маецце тут якую ежу?»

42 Яны ж далі Яму частку печанай рыбы і сотовага мёду.

43 I, узяўшы, Ён еў перад імі.

44 I сказаў ім: «Вось тыя слова, якія Я гаварыў вам, калі яшчэ быў з вами, што мусіць споўніцца ўсё, што напісана пра Мянне ў Законе Майсея, і ў Прарокаў, і ў Псальмах».

45 Тады адчыніў ім разум дзеля зразуменяня Пісаньня.

46 I сказаў ім: «Так напісана і так належала цярпець Хрысту, і ўваскрэснуць з мёртвых на трэці дзень.

47 I будзе абвешчана ў імя Ягонае навяртанье і адпушчэнье грахоў у-ва ўсіх народах, пачынаючы ад Ерусаліму.

48 А вы — съведкі гэтага.

49 I вось, Я пасылаю абязаньне Айца Майго на вас. Вы ж заставайцесь ў горадзе Ерусаліме, пакуль не апранецесь моцаю звыш».

50 I вывеў іх вонкі да Бэтаніі, і, падняўшы рукі Свае, дабраславіў іх.

51 I сталася, калі дабраслаўляў іх, стаў аддаляцца ад іх і быў узынесены ў неба.

52 I яны, пакланіўшыся Яму, вярнуліся ў Ерусалім з вялікай

радасьцю,

53 і былі ўсьцяж у съятыні, хвалячы і дабраслаўляючы Бога. Амэн.

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕ ЯНА

1 На пачатку было Слова, і Слова было ў Бога, і Богам было Слова.

2 Яно было ў Бога спрадвеку.

3 Усё праз Ягосталася, і без Яго нічога не было з таго, што сталася.

4 У Ім жыцьцё было, і жыцьцё было съятлом для людзей.

5 I съятло ў цемры съвеціць, і цемра не агарнула яго.

6 Быў чалавек, пасланы ад Бога; імя яго Ян.

7 Ён прыйшоў дзеля съведчаньня, каб съведчыў пра Съятло, каб усе мелі веру праз яго.

8 Ня быў ён съятлом, але каб съведчыў пра Съятло.

9 Было Съятло праудзівае, якое прасъвятляе ўсякага чалавека, што прыходзіць у съвет.

10 Было Яно ў съвеце, і съвет праз Яго стаўся, і съвет Яго не пазнаў.

11 Да сваіх прыйшло, і свае Яго не прынялі.

12 А тым, што прынялі Яго, дало Яно ім сілу дзецьмі Божымі стацца, тым, якія вераць у імя Яго,

13 тым, што не ад крыўі, не ад жаданьня цела, не ад жаданьня мужа, але ад Бога нарадзіліся.

14 I Слова Целам сталася, і пасялілася між нас, поўнае ласкі і праўды, і мы бачылі славу Яго, славу, як Адзінароднага ў Айца.

15 Ян съведчыць пра Яго і ўсклікае, кажучы: «Гэта Той, пра Якога я сказаў: “Той, Які пасъля мяне ідзе, наперадзе мяне стаў, бо раней за мяне быў”».

16 I ад поўнасьці Яго ўсе мы прынялі ласку на ласку.

17 Бо Закон быў дадзены праз Майсеха, а ласка і праўда сталіся праз Ісуса Хрыста.

18 Бога ня бачыў ніхто ніколі; Адзінародны Сын, Які ва ўлоньні Айца, Той зъявіў.

19 I вось съведчаньне Яна, калі Юдэі з Ерусаліму паслалі съятароў і ляўтатаў, каб спыталіся ў яго: «Хто ты?»

20 I ён прызнаў, і ня выракся, і прызнаў: «Я — не Хрыстос».

21 I спыталіся ў яго: «Дык што? Ты — Ільля?» I гаворыць: «Не». «Прагок?» I адказаў: «Не».

22 Дык сказаў яму: «Хто ж ты? Каб нам даць адказ тым, якія нас паслалі, што ты кажаш пра самога сябе?»

23 Ён сказаў: «Я — голас таго, хто кліча ў пустыні: Прастуйце шлях Госпаду, як сказаў прарок Ісая».

24 А пасланыя былі з фарысэяў.

25 I яны спыталіся ў яго, і сказаў яму: «Дык чаму ты хрысьціш, калі ты не Хрыстос, ані Ільля, ані прарок?»

26 Адказаў им Ян, кажучы: «Я хрышчу вадой, але паўстаў сярод вас Той, Якога вы ня ведаецце;

27 гэта Той, Які ідзе за мною, але наперадзе мяне быў, Якому я ня варты развязаць рамень сандалаў Ягоных».

28 Сталася гэта ў Бэтабары, за Ярданам, дзе хрысьціў Ян.

29 На наступны дзень бачыць Ян Ісуса, Які ішоў да яго, і кажа: «Вось Ягня Божае, Які бярэ на Сябе грэх съвету.

30 Гэта Той, пра Якога я сказаў: “Ідзе за мною Муж, Які наперадзе мяне стаў, бо раней за мяне быў”.

31 І я ня ведаў Яго; але дзеля таго, каб Ён быў зъяўлены Ізраілю, прыйшоў я, хрысьцячы вадою».

32 І засьведчыў Ян, кажучы: «Я бачыў Духа, Які зыходзіў з неба як голуб і застаўся на Ім.

33 І я ня ведаў Яго, але Той, Які паслаў мяне хрысьціць вадою, сказаў мне: «На Кім углядзіш Духа, Які зыходзіць і застаецца на Ім, Ён і ёсьць Той, Які хрысьціць Духам Святым».

34 І я ўбачыў і засьведчыў, што Ён і ёсьць Сын Божы».

35 На наступны дзень ізноў стаяў Ян і двое з вучняў ягоных.

36 І, углядзеўши, што ідзе Ісус, ён гаворыць: «Вось, Ягня Божа!»

37 І пачулі двое вучняў ягоных, як казаў гэта, і пайшлі за Ісусам.

38 Ісус жа, павярнуўшыся і ўбачыўши, што яны ідуць за Ім, кажа ім: «Што шукаеце?» Яны ж сказалі Яму: «Рабbi, — што перакладаецца Настаўнік, — дзе жывеш?»

39 Гаворыць ім: «Прыйдзіце і ўбачыце». Яны пайшлі і ўбачылі, дзе Ён жыве, і засталіся ў Яго той дзень. Было ж каля дзясятага гадзіны.

40 Адзін з двух, якія пачулі ад Яна і пайшлі за Ім, быў Андрэй, брат Сымона Пятра.

41 Ён першы знаходзіць брата свайго Сымона і кажа яму: «Мы знайшлі Мэсію, — што перакладаецца Христос».

42 І ён прывёў яго да Ісуса. Ісус жа, глянуўши на яго, сказаў: «Ты — Сымон, сын Ёны, ты будзеш называецца Кіфа, — што перакладаецца Камень».

43 На наступны дзень Ісус хацеў ісьці ў Галілею, і знаходзіць

Філіпа, і кажа яму: «Ідзі за Мною».

44 Філіп жа быў з Бэтсаіды, з гораду Андрэя і Пятра.

45 Філіп знаходзіць Натанаэля і кажа яму: «Мы знайшлі Таго, пра Каго пісаў Майсей у Законе і Прарокі, — Ісуса, сына Язэпа, што з Назарэту».

46 І сказаў яму Натанаэль: «Ці ж можа быць што добрае з Назарэту?» Гаворыць яму Філіп: «Прыйдзі і паглядзі».

47 Ісус убачыў Натанаэля, які ішоў да Яго, і кажа пра яго: «Вось, сапраўды, Ізраільцянін, у якім няма подступу».

48 Натанаэль кажа Яму: «Адкуль Ты даведаўся пра мяне?» Адказаў Ісус і сказаў яму: «Раней, чым Філіп пакліаў цябе, калі ты быў пад дрэвам фігавым, Я бачыў цябе».

49 Адказаў Яму Натанаэль: «Рабbi! Ты — Сын Божы! Ты — Валадар Ізраіля!»

50 Адказаў Ісус і сказаў яму: «Ты верыш, бо Я сказаў табе: Я бачыў цябе пад дрэвам фігавым? Углядзіш больш за гэтае».

51 І кажа яму: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: ад цяпер углядзіце неба адчыненае і анёлаў Божых, якія ўзыходзяць і зыходзяць да Сына Чалавечага».

Ян 2

1 На трэці дзень было вясельле ў Кане Галілейскай, і маці Ісуса была там.

2 Быў таксама запрошаны і Ісус, і вучні Ягоныя на вясельле.

3 І, як не хапіла віна, маці Ісуса кажа Яму: «Віна ня маюць».

4 Кажа ёй Ісус: «Што Мне і табе, жанчына? Гадзіна Мая яшчэ не прыйшла».

5 Гаворыць маці Ягоная слугам: «Што Ён вам скажа, зрабіце».

6 Было ж там шэсць каменных глякоў, якія стаялі дзеля ачышчэння юдэйскага і зъмяшчалі дзъве ці тры меры.

7 Кажа ім Icус: «Напоўніце вадою глякі». И напоўнілі іх да верху.

8 И кажа ім: «Чэрпайце цяпер і нясіце да маршалка». И занесълі.

9 Калі ж маршалак пакаштаваў вады, якая сталася віном, — а ён ня ведаў, адкуль яно, слугі ж, якія налівалі ваду, ведалі, — кліча жаніха

10 і кажа яму: «Кожны чалавек перш падае добрае віно, а як нап'ющца, тады горшае; ты ж добрае віно захаваў дагэтуль».

11 Так зрабіў Icус у Кане Галілейской пачатак знакам і выявіў славу Сваю, і паверылі ў Яго вучні Ягоныя.

12 Пасъля гэтага прыйшоў Ён у Капэрнаум, Сам і маці Ягоная, і браты Ягоныя, і вучні Ягоныя, і заставаліся там некалькі дзён. 13 И была блізка Пасха юдэйская, і ўзышоў Icус у Ерусалім.

14 И знайшоў у съвятыні тых, што прадавалі валоў, авечак і галубоў, і мянялаў, якія там сядзелі.

15 И, зрабіўши біч з вяровак, Ён выгнаў са съвятыні ўсіх, а таксама авечак і валоў, і гроши мянялам рассыпаў, і сталы іх абярнуў;

16 і сказаў тым, што прадавалі галубоў: «Забярыце гэта адсюль і не рабіце дом Айца Майго домам гандлю».

17 И ўзгадалі вучні Ягоныя, што напісана: «Руплівасьць прадом Твой зъядае Мяне».

18 Адказалі тады Юдэі сказали Яму: «Які знак пакажаш нам,

што гэтак робіш?»

19 Адказаў Icус і сказаў ім: «Зруйнуйце гэтую бажніцу, і Я ў тры дні адбудую яе».

20 Сказалі тады Юдэі: «Сорак шэсць гадоў будавалася бажніца гэтая, а Ты ў тры дні адбудуеш яе?»

21 А Ён гаварыў пра бажніцу цела Свайго.

22 Калі ж Ён уваскрос з мёртвых, узгадалі вучні Ягоныя, што Ён казаў гэтае, і паверылі Пісаньню і словам, якія сказаў Icус.

23 Калі ж Ён быў у Ерусаліме на Пасху ў съвяты, многія паверылі ў імя Яго, бачачы знакі, якія Ён чыніў.

24 Але Сам Icус не даверыўся ім, бо ведаў усіх

25 і ня меў патрэбы, каб хто съведчыў пра чалавека, бо Ён ведаў, што было ў чалавеку.

ЯН 3

1 Быў жа сярод фарысэяў чалавек на імя Нікадэм, начальнік юдэйскі.

2 Ён прыйшоў да Icusa ўначы і сказаў Яму: «Рабби! Мы ведаем, што Ты Настанік, Які прыйшоў ад Бога, бо ніхто ня можа рабіць такіх знакаў, якія Ты робіш, калі б ня быў з ім Бог».

3 Адказаў яму Icус і сказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу табе: Калі хто не народзіцца звыш, ня можа ўбачыць Валадарства Божага».

4 Кажа Яму Нікадэм: «Як можа чалавек нарадзіцца, калі ён стары? Няўжо ж ён другі раз можа ўвайсьці ў чэрыва маці сваёй і нарадзіцца?»

5 Адказаў Icус: «Сапраўды, сапраўди кажу табе: Калі хто

не народзіцца з вады і Духа, ня можа ўвайсьці ў Валадарства Божае.

⁶ Народжанае з цела ёсьць цела, а народжанае з Духа ёсьць дух.

⁷ Не зъдзіўляйся, што Я сказаў табе: Трэба вам нарадзіцца звыш.

⁸ Дух дыхае, дзе хоча, і голас Яго чуеш, але ня ведаеш, адкуль прыходзіць і куды адыходзіць; гэтак і ўсякі, народжаны з Духа».

⁹ Адказаў Нікадэм і сказаў Яму: «Як гэта можа стацца?»

¹⁰ Адказаў Ісус і сказаў яму: «Ты — настайнік Ізраіля, і гэтага ня ведаеш?

¹¹ Сапраўды, сапраўды кажу табе: Мы гаворым пра тое, што ведаём, і съведчым пра тое, што бачылі, і вы съведчання Нашага не прыймаце.

¹² Калі Я сказаў вам пра зямное, і ня верыце, як паверыце, калі буду гаварыць пра нябеснае?

¹³ І ніхто не ўзышоў у неба, толькі Сын Чалавечы, Які ў небе, Які з неба зыйшоў.

¹⁴ І, як Майсей падняў зъмея ў пустыні, так мусіць быць падняты Сын Чалавечы,

¹⁵ каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыцьцё вечнае.

¹⁶ Бо так палюбіў Бог съвет, што Сына Свайго Адзінароднага аддаў, каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыцьцё вечнае.

¹⁷ Бо не паслаў Бог Сына Свайго ў съвет, каб судзіць съвет, але каб съвет быў збаўлены праз Яго.

¹⁸ Хто верыць у Яго, ня судзіцца, а хто ня верыць, той ужо асуджаны, бо не паверыў у імя Адзінароднага Сына Божага.

¹⁹ Суд жа такі, што Святло прыйшло ў съвет, але людзі палюблі цемру больш за съветло, бо ўчынкі іх былі злыя.

²⁰ Бо кожны, хто робіць благое, ненавідзіць съветло і не ідзе да съветла, каб не былі дакараныя ўчынкі ягоныя.

²¹ А хто чыніць праўду, ідзе да съветла, каб відочнымі былі ўчынкі ягоныя, бо яны ў Богу ўчынены».

²² Пасьля гэтага прыйшоў Ісус і вучні Ягоныя ў зямлю Юдэйскую, і там быў з імі, і хрысьціў.

²³ Ян жа таксама хрысьціў у Эноне, недалёка ад Салему, бо вады там было шмат, і прыходзілі туды, і хрысьціліся, ²⁴ бо Ян яшчэ ня быў кінуты ў вязніцу.

²⁵ І сталася спрэчка ў Янавых вучняў з Юдэямі пра ачышчэнне.

²⁶ І прыйшлі да Яна, і сказалі яму: «Рабbi! Той, Які быў з табою за Ярданам, пра Якога ты съведчыў, вось, Ён хрысьціць, і ўсе ідуць да Яго».

²⁷ Адказаў Ян і сказаў: «Ня можа чалавек нічога ўзяць, калі яму ня будзе дадзена з неба.

²⁸ Самі вы съведкі мне ў тым, што я сказаў: «Я не Хрыстос, але я пасланы перад Ім».

²⁹ Хто мае нявесту, той жаніх, а сябра жаніха, які стаіць і слухае яго, радасцю радуецца дзеля голасу жаніха. Вось гэтая радасць мая споўнілася.

³⁰ Яму трэба расьці, а мне — малець».

³¹ Хто з вышыні прыходзіць, Той вышэй за ўсіх, а хто з зямлі, той зямны і з зямлі гаворыць. Хто з неба прыходзіць, Той вышэй за ўсіх,

32 і што бачыў і чуў, пра тое съведчыць, і ніхто не прыймае съведчаньня Ягонага.

33 Хто ж прыняў Яго съведчанье, той запячатаў, што Бог праўдзівы.

34 Бо Той, Каго паслаў Бог, гаворыць слова Божыя, бо ня мераючы дае Бог Духа.

35 Айцец любіць Сына і ўсё аддаў у руку Яго.

36 Хто верыць у Сына, мае жыцьцё вечнае, а хто ў Сына ня верыць, ня ўгледзіць жыцьця, але гнеў Божы будзе на ім.

ЯН 4

¹ Калі ж даведаўся Госпад, што пачулі фарысэі, што Ісус больш вучняў здабывае і хрысьціць, чым Ян, —

² хоць Сам Ісус не хрысьціў, але вучні Ягоныя, —

³ пакінуў Юдэю і пайшоў зноў у Галілею.

⁴ Мусіў жа Ён праходзіць праз Самарью.

5 І вось, прыходзіць Ён у горад Самарыйскі, называны Сыхар, недалёка поля, якое даў Якуб Язэпу, сыну свайму.

6 Была ж там крыніца Якуба. Дык Ісус, стомлены падарожжам, сеў ля крыніцы. Было каля шостае гадзіны.

7 Прыйходзіць жанчына з Самарыі начэрпаць вады. Гаворыць ёй Ісус: «Дай Мне піць».

8 Бо вучні Ягоныя адыйшли ў горад набыць ежы.

9 Жанчына Самаранка кажа Яму: «Як Ты, Юдэй, просіш піць у мяне, жанчыны Самаранкі?» Бо Юдэй ня маюць зносін з Самаранамі.

10 Адказаў Ісус і сказаў ёй: «Калі б ты ведала дар Божы і

Хто кажа табе: “Дай Мне піць”, то ты прасіла б у Яго, і Ён даў бы табе вады жывое».

11 Гаворыць Яму жанчына: «Пане! У Цябе і зачарпнуць няма чым, а калодзеж глыбокі. Дык адкуль у Цябе вада жывая?

12 Няўжо Ты большы за бацьку нашага Якуба, які даў нам гэты калодзеж і сам з яго піў, і сыны ягоныя, і статак ягоны?»

13 Адказаў Ісус і сказаў ёй: «Усякі, хто п’е гэтую ваду, зноў будзе смагнуць».

14 Хто ж вып’е ваду, якую Я яму дам, ня будзе смагнуць ніколі, але вада, якую Я дам яму, станецца ў ім крыніцаю вады, якая цячэ ў жыцьцё вечнае».

15 Гаворыць Яму жанчына: «Пане! Дай мне гэтай вады, каб я ня смагнула і не прыходзіла сюды чэрпаць».

16 Гаворыць ёй Ісус: «Ідзі, пакліч мужа твайго і прыходзь сюды».

17 Адказала жанчына і сказала: «Я ня маю мужа». Гаворыць ёй Ісус: «Добра ты сказала, што ня маеш мужа,

18 бо мела ты пяць мужоў, і той, якога цяпер маеш, ня муж табе. Гэта ты праўдзіва сказала».

19 Гаворыць Яму жанчына: «Пане! Бачу, што Ты — прарок.

20 Бацькі нашыя пакланяліся на гэтай гары, а вы кажаце, што ў Ерусаліме месца, дзе павінны пакланяцца».

21 Гаворыць ёй Ісус: «Жанчына, павер Мне, што прыйходзіць час, калі ані на гэтай гары, ані ў Ерусаліме ня будзеце пакланяцца Айцу».

22 Вы ня ведаеце, каму пакланяецца; а мы ведаем, Каму пакланяемся, бо збаўленьне ад Юдэяў.

23 Але прыходзіць час, і ён ужо прыйшоў, калі сапраўдныя паклоньнікі будуць пакланяцца Айцу ў духу і праўдзе, бо гэткіх паклоньнікаў Айцец шукае Сабе.

24 Бог ёсьць Дух, і тыя, якія пакланяюцца Яму, павінны пакланяцца ў духу і праўдзе».

25 Гаворыць Яму жанчына: «Ведаю, што прыходзіць Мэсія, называны Хрыстос, і калі Ён прыйдзе, абвесыціць нам усё».

26 Гаворыць ёй Ісус: «Гэта Я, Які гавару з табою».

27 У гэты час прыйшлі вучні Ягоныя і зьдзівіліся, што Ён гаварыў з жанчынаю, але ніводзін не сказаў: «Што шукаеш?» ці: «Што гаворыш з ёю?»

28 Тады жанчына пакінула гляк свой, і адыйшла ў горад, і гаворыць людзям:

29 «Пайдзіце, пабачце Чалавека, Які сказаў мне ўсё, што я зрабіла. Ці не Хрыстос гэта?»

30 Яны выйшлі з гораду і пайшли да Яго.

31 Тым часам вучні прасілі Яго, кажучы: «Раббі! Еш».

32 Ён жа сказаў ім: «Я ем ежу, якой вы ня ведаецце».

33 Тады вучні гаварылі паміж сабою: «Няўжо нехта прынёс Яму ёсці?»

34 Гаворыць ім Ісус: «Мая ежа ў тым, каб выканати волю Таго, Хто Мяне паслаў, і скончыць справу Яго.

35 Ці ня кажаце вы, што яшчэ чатыры месяцы, і прыйдзе жніво? Вось, Я кажу вам: Падыміце вочы вашыя і паглядзіце на нівы, як яны пабялелі да жніва.

36 Хто жне, атрымлівае плату

і зьбірае плён дзеля жыцьця вечнага, каб і сейбіт, і жнец разам радаваліся.

37 Бо ў гэтым спраўджваеца слова: “Адзін сее, а другі жне”.

38 Я паслаў вас жаць тое, над чым вы не працавалі; іншыя працавалі, а вы прыйшлі на працу іхнюю».

39 І шмат Самаранаў з гораду таго паверылі ў Яго праз слова жанчыны, якая съведчыла: «Ён сказаў мне ўсё, што я зрабіла».

40 І вось, калі прыйшлі да Яго Самаране, то прасілі Яго застацца ў іх, і Ён застаўся там два дні.

41 І яшчэ больш паверыла праз слова Яго.

42 А жанчыне гэтай казалі: «Ужо ня дзеля твойго апаведу верым, бо мы самі чулі і даведаліся, што гэта праўдзіва Збаўца съвету, Хрыстос».

43 Праз два дні выйшаў Ён адтуль і пайшоў у Галілею.

44 Бо Сам Ісус съведчыў, што прарок ня мае пашаны ў сваёй бацькаўшчыне.

45 Калі ж прыйшоў Ён у Галілею, Галілейцы прынялі Яго, бо бачылі ўсе, што зрабіў у Ерусаліме ў часе съвята; бо і самі яны хадзілі на съвята.

46 І вось Ісус ізноў прыйшоў у Кану Галілейскую, дзе зрабіў з вады віно. І быў у Капэрнауме нейкі ўрадовец, у якога занядужаў сын.

47 Ён, пачуўшы, што Ісус прыйшоў з Юдэі ў Галілею, прыйшоў да Яго і прасіў Яго прыйсьці і аздараўіць сына ягонага, бо той канай.

48 І сказаў яму Ісус: «Вы не паверыце, калі ня ўбачыце знакай і цудаў».

49 Урадовец кажа Яму:

«Госпадзе! Прыйдзі, пакуль не памёр хлопчык мой».

50 Кажа яму Ісус: «Ідзі, сын твой жывы!» І паверыў чалавек той словам, якія сказаў яму Ісус, і пайшоў.

51 І калі ён ужо вяртаўся дадому, перанялі яго слугі ягоныя і паведамілі, кажучы: «Сын твой жывы».

52 Ён спытаўся ў іх: «А якой гадзіне палягчэла яму?» І сказаў яму: «Учора а сёмай гадзіне гарачка пакінула яго».

53 Дык даведаўся бацька, што гэта была тая гадзіна, калі Ісус сказаў яму: «Сын твой жывы». І паверыў ён сам і ўвесь дом ягоны.

54 Гэта ўжо другі знак учыніў Ісус, вярнуўшыся з Юдэі ў Галілею.

ЯН 5

1 Пасьля гэтага было съята юдэйскае, і ўзышоў Ісус у Ерусалім.

2 Ёсьць жа ў Ерусаліме ля Авече брамы сажалка, якая завецца па-гебрайску Бэтэзда і якая мае пяць прысенкаў.

3 У іх ляжала вялікае мноства нядужых, съялых, кульгавых, ссохших, якія чакалі руху вады;

4 бо анёл Господаў у пэўны час зыходзіў у сажалку і каламуціў ваду; і хто першы ўваходзіў у яе

пасьля ўскаламучанья вады, той ставаўся здаровым, на што б ні хварэў.

5 І быў тут нейкі чалавек, які меў нядужасць трыццаць восем гадоў.

6 Ісус убачыў яго, што ён ляжаў, і, даведаўшыся, што ён ляжыць ужо доўгі час, кажа яму: «Ці хочаш стацца здаровым?»

7 Нядужы адказаў Яму: «Пане, я ня маю чалавека, які спусьціў

бы мяне ў сажалку, калі ўскаламуціца вада; калі ж сам прыходжу, другі ўжо зыходзіць раней за мяне».

8 Кажа яму Ісус: «Устань, вазьмі ложак твой і хадзі».

9 І адразу стаўся здаровым той чалавек, і ўзяў ложак свой, і пайшоў. Была ж субота ў той дзень.

10 Дзеля гэтага Юдэі казалі аздароўленаму: «Сённяня субота, ня можна табе браць ложак».

11 Ён адказаў ім: «Той, Які мяне зрабіў здаровым, ён мне сказаў: «Вазьмі ложак твой і хадзі»».

12 Тады спыталіся ў яго: «Хто Той Чалавек, Які сказаў табе: «Вазьмі ложак твой і хадзі?»»

13 Аздароўлены ж ня ведаў, хто ён, бо Ісус зынік унатоўпе, які быў у тым месцы.

14 Пасьля гэтага Ісус знаходзіць яго ў съятыні і кажа яму: «Вось, ты стаўся здаровым, не граши больш, каб ня сталася з табою нешта горшое».

15 Чалавек гэты пайшоў і авбясьціў Юдэям, што гэта Ісус аздараўіў яго.

16 І дзеля гэтага пачалі Юдэі перасльедаваць Ісуса, і шукалі, каб забіць Яго, бо ён учыніў гэткае ў суботу.

17 Ісус жа адказваў ім: «Айцец Мой дагэтуль робіць, і Я раблю».

18 Дзеля гэтага Юдэі яшчэ больш шукалі, каб забіць Яго, бо ён ня толькі парушаў суботу, але і Айцом Сваім называў Бога, робячы Сябе роўным Богу.

19 Тады адказваў Ісус і сказаў ім: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: Сын нічога ня можа рабіць Сам ад Сябе, калі ня

бачыць Айца, Які робіць, бо што Ён робіць, тое і Сын робіць таксама.

20 Бо Айцець любіць Сына і паказвае Яму ўсё, што Сам робіць, і большыя за гэтыя пакажа Яму справы, ажно вы зъдзіўцеся.

21 Бо як Айцець уваскращае мёртвых і ажыўляе, так і Сын ажыўляе, каго хоча.

22 Бо Айцець і ня судзіць нікога, але ўвесь суд аддаў Сыну,

23 каб усе шанавалі Сына, як шануюць Айца. Хто не шануе Сына, не шануе і Айца, Які паслаў Яго.

24 Сапраўды, сапраўды кажу вам: Хто слухае слова Маё і верыць у Таго, Хто паслаў Мяне, мае жыцьцё вечнае і на суд не ідзе, але перайшоў ад съмерці ў жыцьцё.

25 Сапраўды, сапраўды кажу вам: Прыходзіць гадзіна, і яна ўжо прыйшла, калі мёртвия пачуюць голас Сына Божага і, пачуўши, ажывуць.

26 Бо як Айцець мае жыцьцё ў Сабе, так і Сыну даў жыцьцё мець у Сабе.

27 І даў Яму ўладу чыніць суд, бо Ён ёсьць Сын Чалавечы.

28 Не зъдзіўляйцеся гэтаму: бо прыходзіць гадзіна, калі ўсе, што ў магілах, пачуюць голас Ягоны,

29 і выйдуць тыя, што чынілі добрае, на ўваскращэнье жыцьця, а тыя, што чынілі благое, — на ўваскращэнье суду.

30 Я нічога не магу рабіць Сам ад Сябе. Як чую, так і суджу, і суд Мой праведны, бо Я не шукаю Маёй волі, але волі Айца, Які паслаў Мяне.

31 Калі Я съведчу Сам пра

Сябе, съведчанье Маё ня ёсьць прайдзівае.

32 Ёсьць Другі, Які съведчыць пра Мяне, і Я ведаю, што прайдзівае тое съведчанье, якім Ён съведчыць пра Мяне.

33 Вы пасылалі да Яна, і ён засъведчыў пра прайду.

34 Але Я не ад чалавека прыймаю съведчанье, але кажу гэта, каб вы былі забуйленыя.

35 Ён быў съвечкай, якая гарэла і съвяціла, а вы хацелі часіну радавацца пры съвятле ягоным.

36 Я ж маю съведчанье, большае за Янава, бо справы, якія Айцець даў Мне скончыць, самыя гэтыя справы, якія Я раблю, съведчаць пра Мяне, бо Айцець паслаў Мяне,

37 і Айцець, Які паслаў Мяне, Сам засъведчыў пра Мяне. Але вы ані голасу Яго ніколі ня чулі, ані ablічча Яго ня бачылі,

38 і ня маецце слова Ягонага, якое ў вас было б, бо ня верыце Тому, Каго Ён паслаў.

39 Дасьльедуйце Пісаньні, бо вы думаецце праз іх мець жыцьцё вечнае, і яны съведчаць пра Мяне.

40 Але вы ня хочаце прыйсьці да Мяне, каб мець жыцьцё.

41 Славы ад людзей не прыймаю,

42 але ведаю вас, што любові да Бога ня маецце ў сабе.

43 Я прыйшоў у імя Айца Майго, і вы не прыймаецце Мяне, а калі другі прыйдзе ў сваё імя, таго прыймеце.

44 Як вы можаце верыць, калі прыймаецце славу адзін ад аднаго, а славы, якая ад адзінага Бога, не шукаеце.

45 Ня думайце, што Я буду вінаваціць вас перад Айцом;

ёсьць на вас абвінавальнік Майсей, на якога вы спадзеяцёся.

46 Бо, калі б вы верылі Майсею, то верылі б і Мне, бо ён пісаў пра Мяне.

47 Калі ж ягоным пісаньням ня верыце, як Маім словам паверыце?»

ЯН 6

1 Пасъля гэтага адыйшоў Ісус на другі бок мора Галілейскага, значыцца, Тыбэрыядзкага.

2 І ішоў за Ім шматлікі натоўп, бо бачылі знакі, якія Ён учыняў адносна нядужых.

3 І ўзышоў Ісус на гару, і там сядзеў з вучнямі Сваімі.

4 А была блізка Пасха, съвта юдэйскае.

5 Тады Ісус, падняўшы вочы і ўгледзеўшы, што вялікі натоўп ідзе да Яго, кажа Філіпу: «Дзе мы купім хлеба, каб яны пад'елі?»

6 Казаў жа Ён гэта, спакушаочы яго, бо Сам ведаў, што меўся зрабіць.

7 Адказаў Яму Філіп: «Ім на дзьвесыці дынараў ня хопіць хлеба, каб кожны з іх атрымаў хоць нешта».

8 Кажа Яму адзін з вучняў Ягоных, Андрэй, брат Сымона Пятра:

9 «Тут ёсьць адзін хлопчык, які мае пяць хлебоў ячменных і дзьве рыбы; але што гэта для такога мнства?»

10 Ісус сказаў: «Скажыце людзям узълегчы». Было ж на тым месцы шмат травы. Тады узълеглі мужчыны лікам каля пяці тысячаў.

11 І ўзяў Ісус хлебы, і, падзякаваўшы, раздаў вучням, а вучні — тым, якія ўзъляглі,

падобным чынам і рыбы, колькі хадзеў.

12 Калі ж яны насыціліся, Ён кажа вучням Сваім: «Зъбярыце кавалкі, якія засталіся, каб нічога не прапала».

13 Тады сабралі і напоўнілі дванаццаць кашоў кавалкамі ад пяці ячменных хлябоў, што засталіся ў тых, якія елі.

14 Людзі ж, убачыўшы знак, які ўчыніў Ісус, казалі: «Гэта сапраўды Прарок, Які прыходзіць у сьвет».

15 Ісус жа, даведаўшыся, што яны маюць прыйсьці і ўзяць Яго, каб зрабіць Яго валадаром, ізноў адыйшоў на гару адзін.

16 Калі надыйшоў вечар, вучні Ягоныя зыйшлі да мора

17 і, увайшоўшы ў човен, паплылі на другі бок мора ў Капэрнаум. І было ўжо цёмна, і Ісус не прыйшоў да іх.

18 А мора хвалявалася, бо дзьмуў моцны вецер.

19 Праплыўшы каля дваццаці ці трыццаці стадыяў, яны бачаць Ісуса, Які ідзе па моры і ўжо недалёка ад чаўна, і спалохаліся.

20 Ён жа кажа ім: «Гэта Я, ня бойцеся!»

21 Яны хацелі ўзяць Яго ў човен, і адразу човен прыстаў да берагу, да якога плылі.

22 На заўтра натоўп, які стаяў на другім баку мора, убачыў, што там не было другога чаўна, апрача аднаго, у які ўвайшлі вучні Ягоныя, і што Ісус не ўваходзіў у човен з вучнямі Сваімі, але адплылі адны вучні Ягоныя.

23 Другія ж чаўны прыплылі з Тыбэрыяды, паблізу ад таго месца, дзе елі хлеб, за які дзякаваў Госпад.

24 Калі натоўп убачыў, што там няма ані Ісуса, ані вучняў Ягоных, дык увайшлі ў чаўны і прыплылі ў Капэрнаум, шукаючы Ісуса.

25 І, знайшоўшы Яго на другім баку мора, сказалі Яму: «Раббі, калі Ты сюды прыйшоў?»

26 Адказаў ім Ісус і сказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: вы шукаеце Мяне не таму, што бачылі знак, але таму, што елі хлеб і наеліся.

27 Працуйце ж не дзеля ежы, што зьнішчаеца, але дзеля ежы, якая застаецца ў жыцьцё вечнае, якое дасыць вам Сын Чалавечы, бо на Ім паставіў пячатку Айцец Бог».

28 Тады сказалі Яму: «Што нам рабіць, каб рабіць справы Божкія?»

29 Адказаў Ісус і сказаў ім: «Гэта ёсьць справа Божая, каб вы верылі ў Таго, Каго Ён паслаў».

30 Тады яны сказалі Яму: «Які тады зробіш знак, каб мы ўбачылі і паверылі Табе? Што ўчыніш?»

31 Бацькі нашыя елі манну ў пустыні, як напісаны: “Хлеб з неба даў ім есьці”».

32 Сказаў тады ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: не Майсей даў вам хлеб з неба, але Айцец Мой дае вам праўдзівы хлеб з неба,

33 бо хлеб Божы ёсьць Той, Які зыходзіць з неба і дае жыцьцё съвету».

34 Тады сказалі Яму: «Госпадзе! Давай нам заўсёды такі хлеб».

35 Ісус жа сказаў ім: «Я ёсьць хлеб жыцьця. Хто прыходзіць да Мяне, ня будзе галодны, і хто верыць у Мяне, ня будзе смагнуць ніколі.

36 Але Я сказаў вам, што вы бачылі Мяне, і ня верыце.

37 Усё, што дае Мне Айцец, да Мяне прыйдзе, і таго, хто прыходзіць да Мяне, ня выганю прэч,

38 бо Я зыйшоў з неба не дзеля таго, каб чыніць Маю волю, але волю Таго, Хто паслаў Мяне.

39 А гэта ёсьць воля Айца, Які паслаў Мяне, каб з таго, што Ён Мне даў, нічога не загубіць, але ўваскрасіць усё ў апошні дзень.

40 Гэта ж ёсьць воля Таго, Хто паслаў Мяне, каб кожны, хто бачыць Сына і верыць у Яго, меў жыцьцё вечнае, і Я ўваскращу Яго ў апошні дзень».

41 Тады Юдэі началі наракаць на Яго, бо Ён сказаў: «Я ёсьць хлеб, які з неба зыйшоў»,

42 і гаварылі: «Ці ж Ён не Ісус, сын Язэпаў, бацьку і маці Якога мы ведаем? Як жа Ён кажа: “Я зыйшоў з неба”?”

43 Тады адказаў Ісус і сказаў ім: «Не наракайце між сабою.

44 Ніхто ня можа прыйсці да Мяне, калі Айцец, Які паслаў Мяне, не прыцягне яго, і Я ўваскращу яго ў апошні дзень.

45 Напісаны ў Прарокаў: “І будуць усе навучаны Богам”. Дык кожны, хто пачуў ад Айца і навучыўся, прыходзіць да Мяне.

46 Не таму, што нехта бачыў Айца, акрамя Таго, Які ў Бога, Ён бачыў Айца.

47 Сапраўди, сапраўди кажу вам: хто верыць у Мяне, мае жыцьцё вечнае.

48 Я — хлеб жыцьця.

49 Бацькі вашыя елі манну ў пустыні і паўміралі.

50 Хлеб жа, які з неба зыходзіць, такі, што той, хто будзе есьці яго, не памрэ.

51 Я — хлеб жывы, які з неба зыйшоў. Хто будзе есьці хлеб гэты, жыць будзе на вякі. Хлеб жа, які Я дам, есьць Цела Маё, якое Я аддам за жыцьцё съвету».

52 I спрачаліся між сабою Юдэі, кажучы: «Як ён можа даць нам есьці Цела Сваё?»

53 Тады сказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі ня будзеце есьці Цела Сына Чалавечага і піць Кроў Ягоную, ня будзеце мець жыцьця ў сабе.

54 Хто есьць Цела Маё і п’е Кроў Маю, мае жыцьцё вечнае, і Я ўваскращу яго ў апошні дзень.

55 Бо Цела Маё сапраўды ёсьць ежа, і Кроў Мая сапраўды ёсьць пітво.

56 Хто есьць Цела Маё і п’е Кроў Маю, у-ва Мне ёсьць, і Я ў ім.

57 Як паслаў Мяне жывы Айцец, і Я жыву праз Айца, так і той, хто есьць Мяне, жыць будзе праз Мяне.

58 Гэта і ёсьць хлеб, які з неба зыйшоў. Ня так, як бацькі вашыя елі манну і паўміралі. Хто есьць гэты хлеб, жыць будзе на вякі».

59 Гэта гаварыў ён у сынагозе, навучаючы ў Капэрнауме.

60 Многія з вучняў Ягоных, якія чулі гэта, казалі: «Жорсткае гэта слова. Хто можа слухаць яго?»

61 Ісус жа, ведаючы ў Сабе, што вучні Ягоныя наракаюць адносна гэтага, сказаў ім: «Ці гэта вас згаршае?

62 А калі ўбачыце Сына Чалавечага, Які ўзыходзіць туды, дзе быў раней?

63 Дух ажыўляе, а цела не прыносіць аніякай карысці. Словы, якія Я вам кажу, ёсьць дух і жыцьцё.

64 Але ёсьць некаторыя сярод вас, што ня вераць». Бо Ісус ад пачатку ведаў, што ёсьць тыя, што ня вераць, і хто выдастца Яго.

65 I сказаў: «Дзеля гэтага і сказаў Я вам, што ніхто ня можа прыйсці да Мяне, калі яму ня будзе дадзена Айцом Маім».

66 З того часу многія з вучняў Ягоных пайшлі назад і ўжо не хадзілі з Ім.

67 Тады Ісус сказаў Дванаццаці: «Ці ня хочаце і вы зыйсці?»

68 Адказаў тады Яму Сымон Пётар: «Госпадзе! Да каго нам ісьці? Ты маеш слова жыцьця вечнага.

69 I мы паверылі, і пазналі, што Ты — Хрыстос, Сын Бога Жывога».

70 Адказаў ім Ісус: «Ці ня вас дванаццаць Я выбраў? Але адзін з вас — д’ябал».

71 Гаварыў жа ён пра Юду Сымонавага Іскарыёта, бо той меўся выдаць Яго, хоць быў адзін з Дванаццаці.

ЯН 7

1 I хадзіў Ісус паслья гэтага па Галілеі, бо не хацеў хадзіць па Юдэі, таму што Юдэі шукалі забіць Яго.

2 Было ж блізка сьвята юдэйскае Намётаў.

3 Тады браты Ягоныя сказалі Яму: «Выйдзі адсюль і пайдзі ў Юдэю, каб і вучні Твае бачылі справы Твае, якія Ты робіш.

4 Бо ніхто нічога таемна ня робіць, і сам імкненцца быць вядомым. Калі робіш гэткае, зъяві Сябе съвету».

5 Бо і браты Ягоныя таксама ня верылі ў Яго.

6 Ісус жа кажа ім: «Час Мой яшчэ не прыйшоў, а для вас заўсёды час.

7 Вас съвет ня можа ненавідзець, а Мяне ненавідзіць, бо Я съведчу пра яго, што справы ягоныя злыя.

8 Вы ідзіце на гэтае съвята, а Я яшчэ не пайду на гэтае съвята, бо час Мой яшчэ ня споўніўся.

9 Сказаўшы ім гэта, застаўся ў Галілеі.

10 Калі ж пайшлі браты Ягоныя, тады і Ён пайшоў на съвята, ня яўна, але як быццам таемна.

11 А Юдэй шукалі Яго на съвяце і гаварылі: «Дзе Ён?»

12 І шмат размоваў было адносна Яго ўнатоўпах: адны казалі, што Ён добры, а другія казалі: «Не, бо Ён падманвае грамаду».

13 Аднак ніхто не гаварыў адносна Яго яўна дзеля страху перад Юдэямі.

14 Але ў палове съвята Ісус увайшоў у съвятыню і навучаў.

15 І зъдзіўляліся Юдэі, кажучы: «Як Ён ведае Пісаньні, не вучыўшыся?»

16 Адказаў ім Ісус і сказаў: «Маё вучэнье не Маё, але Таго, Хто паслаў Мяне.

17 Калі хто хоча выконваць волю Яго, той зразумее адносна вучэнья гэтага, ці ад Бога яно, ці Я ад Сябе гавару.

18 Хто гаворыць сам ад сябе, той шукае сваёй славы, а Хто шукае славы Таго, Хто паслаў Яго, Той праўдзівы, і няма ў Ім няправеднасці.

19 Ці ня даў вам Майсей Закону? І ніхто з вас не выконвае Закон. За што шукаеце забіць Мяне?»

20 Натоўп адказаў і сказаў: «Дэмана Ты маеш. Хто шукае забіць Цябе?»

21 Адказаў Ісус і сказаў ім: «Адну справу Я зрабіў, і вы ўсе зъдзіўляецеся.

22 Майсей даў вам абраозанье; хоць яно і не ад Майселя, але ад бацькоў, і ў суботу вы абраозаецце чалавека.

23 Калі ў суботу абраозаецца чалавек, каб ня быў парушаны закон Майсееў, чаму ж вы незадаволеныя Мною, што Я ўсяго чалавека зрабіў здаровым у суботу?

24 Не судзіце па зънешнасці, але судзіце судом справядлівым».

25 Казалі тады некаторыя з Ерусалімцаў: «Ці ж гэта ня Той, Якога шукаюць, каб забіць?

26 І вось Ён яўна гаворыць, і нічога ня кажуць Яму. Ці не пераканаліся начальнікі, што Ён сапраўды Хрыстос?

27 Але мы ведаєм Яго, адкуль Ён. Калі ж прыйдзе Хрыстос, ніхто ня будзе ведаць, адкуль Ён».

28 Усклікнуў тады Ісус у съвятыні, навучаючы і кажучы: «І Мяне ведаецце, і ведаецце адкуль Я, і Я прыйшоў ня Сам ад Сябе, але праўдзівы Той, Які паслаў Мяне, Якога вы ня ведаецце.

29 А Я ведаю Яго, бо Я ад Яго, і Ён Мяне паслаў».

30 І шукалі, каб схапіць Яго, і ніхто не ўзлажыў на Яго рукі, бо яшчэ не прыйшла гадзіна Ягоная.

31 Многія ж з натоўпу паверылі ў Яго і казалі: «Хрыстос, калі прыйдзе, няўжо ўчыніць больш знакаў, чымсъці Гэты ўчыніў?»

32 Пачулі фарысэі натоўп, які гэтак гаварыў адносна Яго; і паслалі фарысэі і першасьвятары паслугачоў, каб схапілі Яго.

33 Ісус жа сказаў ім: «Яшчэ трохі часу Я буду з вамі, і пайду да Таго, Які паслаў Мяне.

34 Будзеце шукаць Мяне і ня знайдзеце, і дзе Я буду, вы ня можаце прыйсьці».

35 Гаварылі тады Юдэі між сабою: «Куды ён мае ісьці, што мы ня знайдзем Яго? Ці ня мае ён ісьці да грэцкага расьцярушанья і навучаць Грэкаў?

36 Што мае значыць гэтае слова, якое ён сказаў: «Будзеце шукаць Мяне і ня знайдзеце, і дзе Я буду, вы ня можаце прыйсьці?»

37 А ў апошні вялікі дзень свята Ісус стаяў і ўсклікнуў, кажучы: «Калі хто смагне, няхай прыйдзе да Мяне і п'е.

38 Хто верыць у Мяне, як сказана ў Пісаньні, у таго з жывата пацякуць рэкі вады жывое».

39 Гэта сказаў ён пра Духа, Якога меліся прыняць тыя, якія вераць у Яго, бо не было яшчэ Духа Святога, бо ня быў яшчэ Ісус праслаўлены.

40 Многія з натоўпу, пачуўшы гэта слова, казалі: «Ён, сапраўды, — прарок».

41 Другія казалі: «Ён — Хрыстос». А іншыя казалі: «Хіба з Галілеі прыйдзе Хрыстос?

42 Ці ж не сказана ў Пісаньні, што з насеніня Давідавага і з Бэтлеему, мястечка, адкуль быў Давід, прыйдзе Хрыстос?»

43 І стаўся дзеля Яго падзел у натоўпе.

44 Некаторыя ж з іх хацелі скапіць Яго, але ніхто не ўзлажыў на Яго руکі.

45 Тады вярнуліся паслугачы да першасвятароў і фарысэяў, і тыя сказалі ім: «Чаму вы не прывялі Яго?»

46 Паслугачы адказалі: «Ніколі

чалавек не гаварыў так, як Гэты Чалавек».

47 Фарысэі тады адказалі ім: «Няўжо і вы падманутыя?»

48 Ці паверыў у Яго хто з начальнікаў ці з фарысэяў?

49 Але гэты натоўп, які ня ведае Закону, ён пракляты».

50 Кажа ім Нікадэм, адзін з іх, які прыходзіў да Яго ўнаучы:

51 «Няўжо судзіць наш Закон чалавека, ня выслушайшы яго спачатку і не даведаўшыся, што ён робіць?»

52 Адказалі і сказалі яму: «Няўжо і ты з Галілеі? Да съследуй і пабач, што з Галілеі прарок не паўставаў».

53 І пайшоў кожны ў дом свой.

ЯН 8

1 Ісус жа пайшоў па гару Аліўную.

2 Нараніцы ён ізноў прыйшоў у святыню, і ўвесь народ ішоў да Яго. І сеўшы, ён вучыў іх.

3 Тут кніжнікі і фарысэі прыводзяць да Яго жанчыну, злойленую на чужалостве, і, паставіўшы яе пасярэдзіне,

4 кажуць Яму: «Настанік, гэтая жанчына злойленая на чужалостве.

5 Майсей жа ў Законе загадаў нам гэткіх каменаваць. А Ты што скажаш?»

6 Казалі ж яны гэта, спакушаючы Яго, каб мець у чым абвінаваціца Яго. А Ісус, нізка нахіліўшыся, пісаў пальцам на зямлі.

7 Калі ж яны працягвалі пытацца ў Яго, ён, выпрастаўшыся, сказаў ім: «Хто з вас бязгрешны, няхай першы кіне камень у яе».

8 І, зноў нізка нахіліўшыся, пісаў на зямлі.

9 Яны ж, пачуўшы гэтае і дакараныя сумленьнем, павыходзілі адзін за адным, пачаўшы ад старшыняў, аж да апошніх. І застаўся адзін Ісус і жанчына, што стаяла пасярэдзіне.

10 Ісус выпрастаўся, і, ня бачачы нікога, акрамя жанчыны, сказаў ёй: «Жанчына! Дзе тыя, хто абвінавачваў цябе? Ніхто не асудзіў цябе?»

11 Яна сказала: «Ніхто, Госпадзе!» Ісус жа сказаў ёй: «І Я не асуджаю цябе; ідзі і больш не грашы».

12 Тады ізноў сказаў Ісус да іх, кажучы: «Я — съятло съвету. Хто ідзе за Мною, той ня будзе хадзіць у цемры, але будзе мець съятло жыцця».

13 Тады фарысэі сказалі Яму: «Ты Сам пра Сябе съведчыш, непраўдзівае съведчанье Тваё».

14 Адказаў Ісус і сказаў ім: «Калі Я і Сам пра Сябе съведчу, праўдзівае съведчанье Маё, бо Я ведаю, адкуль прыйшоў і куды іду; а вы ня ведаеце, адкуль Я прыходжу і куды іду.

15 Вы судзіце паводле цела; Я не суджу нікога.

16 А калі Я і суджу, суд Мой праўдзівы, бо Я не адзін, але Я і Айцец, Які паслаў Мяне.

17 І ў Законе вашым напісаны, што съведчанье двух чалавек праўдзівае.

18 Я Сам съведчу пра Сябе, і съведчыць пра Мяне Айцец, Які паслаў Мяне».

19 Тады сказалі Яму: «Дзе Айцец Твой?» Адказаў Ісус: «Вы ня ведаецце ані Мяне, ані Айца Майго. Калі б вы ведалі Мяне, ведалі б і Айца Майго».

20 Гэтыя слова гаварыў Ісус

ля скарбніцы, калі навучаў у съвятыні; і ніхто не схапіў Яго, бо яшчэ не прыйшла гадзіна Ягоная.

21 Зноў жа сказаў ім Ісус: «Я іду, і будзеце шукаць Мяне; і паўміраце ў грэху вашым. Куды Я іду, вы прыйсьці ня можаце».

22 Юдэі ж казалі: «Ці не заб'е Ён Сябе Сам, бо кажа: “Куды Я іду, вы ня можаце прыйсьці”?»

23 І сказаў Ён ім: «Вы — з нізу, а Я — з вышыні; вы — з гэтага съвету, Я — ня з гэтага съвету.

24 Таму сказаў Я вам, што вы паўміраце ў грахах ваших; бо калі не паверыце, што Я гэта, паўміраце ў грахах ваших».

25 Тады яны сказалі Яму: «Хто ж Ты?» І сказаў ім Ісус: «Адпачатны, як і кажу вам.

26 Шмат маю казаць пра вас і судзіць, але Той, Які паслаў Мяне, праўдзівы, і што Я чую ад Яго, тое і кажу съвету».

27 Яны не зразумелі, што Ён казаў ім пра Айца.

28 Тады сказаў ім Ісус: «Калі падымецце Сына Чалавечага, тады даведаецца, што гэта Я і што нічога ня раблю ад Сябе, але як навучыў Мяне Айцец Мой, так і кажу.

29 І Той, Які паслаў Мяне, разам са Мною. Айцец не пакінуў Мяне аднаго, бо Я заўсёды раблю тое, што падабаецца Яму».

30 Калі ён гаварыў гэтае, многія паверылі ў Яго.

31 Тады сказаў Ісус Юдэям, якія паверылі ў Яго: «Калі застанецца ў слове Маім, дык сапраўды вы — вучні Mae.

32 І спазнаеце праўду, і праўда вызваліць вас».

33 Яму адказалі: «Мы —

насеньне Абрагама і нікому не былі нявольнікамі ніколі. Як жа Ты кажаш: “Станецяся вольнымі”?

34 Адказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: усякі, хто робіць грэх, ёсьць нявольнік грэху.

35 Але нявольнік не жыве ў дому вечна, сын застаецца вечна.

36 Дык вось, калі Сын вызваліць вас, праўдзіва станецяся вольнымі.

37 Ведаю, што вы — насеньне Абрагама, але вы шукаецце, каб забіць Мяне, бо слова Маё не зъмяшчаецца ў вас.

38 Я кажу тое, што бачыў у Айца Майго, а вы робіце тое, што бачылі ў айца вашага».

39 Яны адказалі і сказалі Яму: «Бацька наш — Абрагам». Кажа ім Ісус: «Калі б вы былі дзеци Абрагама, дык рабілі б справы Абрагама.

40 А цяпер вы шукаецце, каб забіць Мяне, Чалавека, Які сказаў вам праўду, якую чую ад Бога. Абрагам гэтага не рабіў.

41 Вы робіце справы бацькі вашага». Тады сказалі Яму: «Мы не з распусты народжаныя; аднаго Айца маём, Бога».

42 Ісус тады сказаў ім: «Калі б Бог быў ваш Айцец, дык вы любілі б Мяне, бо Я з Бога выйшаў і прыходжу; бо Я ня Сам ад Сябе прыйшоў, але Ён паслаў Мяне.

43 Чаму вы не разумееце гаворкі Майё? Бо ня можаце чуць слова Маё.

44 Ваш бацька — д’ябал, і вы хочаце выконваць пажаданыні бацькі вашага. Ён быў чалавека забойца ад пачатку і ня вытрываў у праўдзе, бо няма

ў ім праўды. Калі ён гаворыць хлусьню, гаворыць сваё, бо ён — хлус і бацька хлусьні.

45 А калі Я кажу праўду, вы ня верыце Мне.

46 Хто з вас давядзе Мой грэх? Калі ж Я кажу праўду, чаму вы ня верыце Мне?

47 Хто ад Бога, той слухае слова Божыя; вы таму ня слухаеце, што вы не ад Бога».

48 Адказалі тады Юдэі і сказалі Яму: «Ці ж ня слушна мы кажам, што Ты — Самаранін, і дэмана маеш?»

49 Адказаў Ісус: «Я дэмана ня маю, але Я шаную Айца Майго, а вы зневажаеце Мяне.

50 Але Я не шукаю Сваёй славы; ёсьць Той, Хто шукае і судзіць.

51 Сапраўды, сапраўди кажу вам: хто захавае слова Маё, ня ўбачыць съмерці на вякі».

52 Тады сказалі Яму Юдэі: «Цяпер мы ведаем, што маеш дэмана. Абрагам памёр, і прарокі, а Ты кажаш: хто захавае слова Маё, не пакаштуе съмерці на вякі.

53 Няўжо Ты большы за бацьку нашага Абрагама, які памёр, і прарокі памерлі? Кім Ты Сябе робіш?»

54 Адказаў Ісус: «Калі Я Сам Сябе праслаўляю, дык слава Мая — нішто. Мяне праслаўляе Айцец Мой, пра Якога вы кажаце, што Ён — Бог ваш.

55 І вы не спазналі Яго, а Я ведаю Яго, і калі скажу, што ня ведаю Яго, буду падобны да вас хлус. Але Я ведаю Яго і захоўваю слова Ягонае.

56 Абрагам, бацька ваш, рады быў бачыць дзень Мой; і ўбачыў, і ўзрадаваўся».

57 Тады сказалі Яму Юдэі: «Табе няма яшчэ пяцідзесяці гадоў, і

Ты бачыў Абрагама?»

58 Сказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: перш, чым Абрагам быў, Я ёсьць».

59 Узялі тады камяні, каб кінуць у Яго, але Ісус схаваўся і выйшаў са съвятynі, прайшоўши між імі, і пайшоў далей.

ЯН 9

1 І, праходзячы, убачыў чалавека, съляпога ад нараджэння.

2 І спыталіся ў Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Раббі! Хто саграшыў: ён ці бацькі ягоныя, што ён нарадзіўся съляпы?»

3 Адказаў Ісус: «Не саграшыў ані ён, ані бацькі ягоныя, але каб былі выяўленыя праз яго справы Божыя.

4 Мне трэба рабіць справу Таго, Хто паслаў Мяне, пакуль дзень; прыходзіць нач, калі ніхто ня можа рабіць.

5 Пакуль Я ў съвеце, Я — съятло съвету».

6 Сказаўши гэта, Ён плюнуў на зямлю, зрабіў съліны балота і памазаў балотам вочы съляпому,

7 і сказаў яму: «Ідзі, абмыйся ў сажалцы Сілаам, — што перакладаецца Пасланы». Тады той пайшоў, і абмыўся, і прыйшоў відушчы.

8 Суседзі ж і тыя, што бачылі яго раней, як быў съляпы, казалі: «Ці ж ня той гэта, які сядзеў і жабраваў?»

9 Адны казалі: «Гэта ён», а іншыя: «Падобны да яго». Ён жа сказаў: «Гэта я».

10 Тады сказалі яму: «Як адчыніліся вочы твае?»

11 Адказаў ён і сказаў: «Чалавек, называны Ісус, зрабіў

балота, памазаў вочы мае і сказаў мне: “Ідзі да сажалкі Сілаам і абмыйся”. Я пайшоў, абмыўся і стаў бачыць».

12 Тады сказалі яму: «Дзе Ён?» Ён жа казаў: «Ня ведаю».

13 Вядуць гэтага былога съляпога да фарысэяў.

14 А была субота, калі Ісус зрабіў балота і адчыніў яму вочы.

15 Тады ізноў спыталіся ў яго фарысэі, як ён стаў бачыць. Ён жа сказаў ім: «Балота палажыў Ён на вочы мае, і я абмыўся, і бачу».

16 Сказалі тады некаторыя з фарысэяў: «Не ад Бога Гэты Чалавек, бо Ён не захоўвае суботы». Іншыя казалі: «Як можа чалавек грэшны рабіць гэткія знакі?» І быў падзел між імі.

17 Зноў кажуць съляпому: «Што ты скажаш пра Яго, бо Ён адчыніў табе вочы?» Той гаворыць: «Гэта прарок».

18 Юдэі тады не паверылі, што ён быў съляпы і стаў бачыць, пакуль не паклікалі бацькоў гэтага [чалавека], які стаў бачыць,

19 і спыталіся ў іх, кажучы: «Ці гэта сын ваш, пра якога вы кажаце, што ён нарадзіўся съляпы? Як жа ён цяпер бачыць?»

20 Бацькі ягоныя адказалі ім і сказалі: «Мы ведаєм, што ён — наш сын, і што ён нарадзіўся съляпы».

21 А як цяпер бачыць, ня ведаєм, таксама, хто адчыніў яму вочы, мы ня ведаєм. Ён дарослы, яго спытайцеся; няхай сам пра сябе скажа».

22 Так казалі бацькі ягоныя, таму што баяліся Юдэяў, бо

Юдэі ўжо дамовіліся, каб калі
хто прызнае Яго за Хрыста,
адлучыць ад сыналогі.

23 Дзеля гэтага бацькі ягоныя
сказалі: «Ён дарослы, яго
спытайцеся».

24 Тады другі раз паклікалі таго
чалавека, які быў съляпы, і
сказалі яму: «Аддай славу Богу.
Мы ведаем, што Чалавек Той —
грэшнік».

25 Ён жа адказаў і сказаў: «Ці
Ён — грэшнік, ня ведаю. Адно
ведаю, што я быў съляпы, а
цяпер бачу».

26 Дык ізноў сказалі яму: «Што
Ён зрабіў табе? Як Ён адчыніў
твае вочы?»

27 Адказаў ім: «Я ўжо казаў
вам, і вы ня слухалі. Што
яшчэ хочаце пачуць? Няўжо
і вы хочаце стацца вучнямі
Ягонымі?»

28 Тады насварыліся на яго і
сказалі: «Гэта ты — Ягоны
вучань, а мы — вучні Майсея.

29 Мы ведаем, што з Майсеем
гаварыў Бог, а Гэтага ня ведаєм,
адкуль Ён».

30 Адказаў чалавек той і сказаў
ім: «Гэта і дзіўна, што вы
ня ведаеце, адкуль Ён, а Ён
адчыніў мае вочы.

31 Мы ж ведаем, што грэшнікаў
Бог ня слухае; але хто
пакланяецца Богу і волю
Ягоную выконвае, таго слухае.

32 Ад веку не чуваць было, каб
хто адчыніў вочы народжанаму
съляпым.

33 Калі б Ён ня быў ад Бога, ня
мог бы нічога ўчыніць».

34 Адказалі і сказалі яму: «У
грахах ты ўвесьса нарадзіўся, і ты
нас вучыш?» І выгналі яго преч.

35 Пачуў Ісус, што выгналі яго
преч, і, знайшоўши яго, сказаў
яму: «Ці верыш ты ў Сына

Божага?»

36 Той адказаў і сказаў: «А хто
Ён, Пане, каб мне верыць у
Яго?»

37 Ісус жа сказаў яму: «І ты
бачыў Яго, і Той, Які гаворыць з
табою, — гэта Ён».

38 Ён жа сказаў: «Веру,
Госпадзе!» І пакланіўся Яму.

39 І сказаў Ісус: «На суд
прыйшоў Я ў съвет гэты, каб
тыя, што ня бачаць, бачылі,
а тыя, што бачаць, зрабіліся
съляпымі».

40 І пачулі гэта тыя з фарысэяў,
якія былі з Ім, і сказалі Яму:
«Няўжо і мы съляпымі?»

41 Ісус сказаў ім: «Калі б
вы былі съляпымі, ня мелі б
грэху. Але цяпер вы кажаце,
што бачыце, таму грэх ваш
застаецца.

ЯН 10

1 Сапраўды, сапраўды кажу
вам: хто не дзъвярыма
ўваходзіць у авечы двор, але
улазіць іначай, той злодзей і
разбойнік.

2 А хто ўваходзіць дзъвярыма,
той — пастыр авечак.

3 Яму прыдзьвернік адчыніяе, і
авечкі слухаюць голас ягоны, і
ён кліча сваіх авечак па імёнах,
і выводзіць іх.

4 І калі выведзе сваіх авечак,
ідзе перад імі, і авечкі ідуць за
ім, бо ведаюць голас ягоны.

5 За чужым жа ня пойдуць, але
ўцякуць ад яго, бо ня ведаюць
чужога голасу».

6 Гэтую прыказку сказаў ім Ісус,
але яны не зразумелі, што такое
Ён гаварыў ім.

7 Тады ізноў сказаў ім Ісус:
«Сапраўды, сапраўди кажу
вам, што Я — дзъверы авечак.

8 Усе, якія прыходзілі раней за Мяне, — злодзеі і разбойнікі, але авечкі не паслухаліся іх.

9 Я — дзвіверы. Хто ўвойдзе праз Мяне, збаўлены будзе, і ўвойдзе, і выйдзе, і пашу знайдзе.

10 Злодзей прыходзіць, каб толькі ўкрасыці, забіць і загубіць. Я прыйшоў, каб вы мелі жыцьцё і мелі ўдосталь.

11 Я — Пастыр добры. Добры пастыр аддае душу сваю за авечак,

12 а найміт, які ня пастыр, для якога авечкі не свае, бачыць, што прыходзіць воўк, і пакідае авечак, і ўцякае, і воўк хапае іх, і разганяе авечак.

13 Найміт жа ўцякае, бо ён найміт і ня рупіцца пра авечкі.

14 Я — Пастыр добры і ведаю, хто мае, і мае ведаюць Мяне.

15 Як Айцец ведае Мяне, і Я ведаю Айца, і душу Маю аддаю за авечак.

16 Маю Я і іншых авечак, якія ня з гэтага двара, і іх Я мушу прывесці. І яны пачуюць голас Мой, і станецца адзін статак і адзін Пастыр.

17 За тое любіць Мяне Айцец, што Я аддаю душу Маю, каб ізноў узяць яе.

18 Ніхто не забірае яе ў Мяне, але Я Сам аддаю яе. Маю ўладу аддаць яе і маю ўладу ізноў узяць яе. Гэтае прыказаньне атрымаў Я ад Айца Майго».

19 Тады ізноў стаўся падзел між Юдэямі дзеля гэтых словаў.

20 Многія з іх казалі: «Ён мае дэмана і вар'яцее; што вы слухаецце Яго?»

21 Другія казалі: «Гэта словы не апанаванага дэманам. Ці ж можа дэман адчыняць вочы съляпым?»

22 І сталася ў Ерусаліме сьвята Абнаўленьня, і была зіма.

23 І хадзіў Ісус у сьвятыні ў прысенку Саліманавым.

24 Тады абступілі Яго Юдэі і сказалі Яму: «Дакуль будзеш трymаць душу нашу? Калі Ты — Хрыстос, скажы нам адкрыта».

25 Адказаў ім Ісус: «Я казаў вам, і ня верыце; справы, якія Я раблю ў імя Айца Майго, яны съведчаць пра Мяне.

26 Але вы ня верыце, бо вы не з Маіх авечак, як Я сказаў вам.

27 Авечкі Мае слухаюць голас Мой, і Я ведаю іх, і яны ідуць за Мною.

28 І Я даю ім жыцьцё вечнае, і не загінуць на вякі, і ніхто ня выхапіць іх з рукі Маёй.

29 Айцец Мой, Які даў Мне іх, большы за ўсіх, і ніхто ня можа выхапіць іх з рукі Айца Майго.

30 Я і Айцец — адно».

31 Тады ізноў Юдэі ўзялі камяні, каб укаменаваць Яго.

32 Адказаў ім Ісус: «Шмат добрых учынкаў паказаў Я вам ад Айца Майго. За які з іх хочаце Мяне ўкаменаваць?»

33 Юдэі адказалі Яму, кажучы: «Не за добры ўчынак хочам укаменаваць Цябе, але за блузнерства, і што Ты, будучы чалавекам, робіш Сябе Богам».

34 Ісус адказаў ім: «Ці не напісана ў Законе вашым: «Я сказаў: «Вы — богі»?»

35 Калі Ён назваў багамі тых, да якіх было слова Божае, і ня можа быць парушана Пісаньне,

36 як Тому, Каго Айцец асьвяціў і паслаў у съвет, вы кажаце: «Блюзньш», таму што сказаў: «Я — Сын Божы»?

37 Калі Я не раблю ўчынкаў Айца Майго, ня верце Мне.

38 Калі ж раблю, калі Мне ня верыще, дык верце ўчынкам Маім, каб спазналі і паверылі, што Айцец у-ва Мне, і Я ў Ім».

39 Тады ізноў шукалі схапіць Яго, але Ён выйшаў з рук іхніх

40 і пайшоў ізноў за Ярдан, у тое месца, дзе раней хрысьціў Ян, і застаўся там.

41 I многія прыйшлі да Яго, і казалі, што Ян не ўчыніў ніводнага знаку, але ўсё, што сказаў Ян пра Яго, было праўдзівым.

42 I многія там паверылі ў Яго.

ЯН 11

1 Быў жа нейкі хворы Лазар з Бэтаніі, мястэчка Марыі і Марты, сястры ейнай.

2 А Марыя, якой брат Лазар быў хворы, была тая, якая памазала Господа мірам і абцерла ногі Ягоныя валасамі сваімі.

3 Дык сёстры паслалі да Яго, кажучы: «Госпадзе! Вось той, з кім Ты сябруеш, нядужы!».

4 Ісус, пачуўши, сказаў: «Этая нядужасць не на съмерць, але на славу Божую, каб Сын Божы быў праслаўлены праз яе».

5 А Ісус любіў Марту, і сястру ейнью, і Лазара.

6 Калі ж пачуў, што той хворы, дык заставаўся два дні ў тым месцы, дзе знаходзіўся.

7 Паслья гэтага кажа вучням: «Пойдзем ізноў у Юдэю».

8 Вучні кажуць Яму: «Рабbi! Толькі што Юдэі шукалі ў каменаваць Цябе, і Ты ізноў ідзеш туды?»

9 Ісус адказаў: «Ці не дванаццаць гадзінаў мае дзень? Хто ходзіць удзень, не спатыкаецца, бо бачыць съятло гэтага съвету,

10 а хто ходзіць уначы, спатыкаецца, бо съятла няма ў ім».

11 Сказаў гэта, і паслья кажа ім: «Лазар, сябра наш, заснуў, але Я іду пабудзіць яго».

12 Сказалі тады вучні Ягоныя: «Госпадзе! Калі заснуў, будзе здаровы».

13 Ісус жа гаварыў пра съмерць ягоную, а яны думалі, што Ён кажа пра сонны супачынак.

14 Тады Ісус сказаў ім адкрыта: «Лазар памёр;

15 і Я радуюся дзеля вас, што Я ня быў там, каб вы паверылі; але пойдзем да яго».

16 Тады Тамаш, называны Блізьнюк, сказаў таварышам-вучням: «Пойдзем і мы, каб памерці з ім».

17 Прыйшоўши, Ісус знайшоў, што ён ужо чатыры дні ў магіле.

18 Бэтанія ж была блізка ад Ерусаліму, нешта з пятнаццаць стадыяў.

19 I шмат Юдэяў прыйшлі да Марты і Марыі пацешыць іх па браце іхнім.

20 Марта, калі пачула, што ідзе Ісус, выйшла напярэймы Яму, а Марыя сядзела ў доме.

21 Тады Марта сказала Ісусу: «Госпадзе! Калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой.

22 Але і цяпер ведаю, што чаго Ты папросіш у Бога, дасьць Табе Бог».

23 Кажа ёй Ісус: «Уваскрэсьне брат твой».

24 Кажа Яму Марта: «Ведаю, што ўваскрэсьне ва ўваскрасеньне, у апошні дзень».

25 Ісус сказаў ёй: «Я ёсьць уваскрасеньне і жыцьцё. Хто верыць у Мяне, хоць і памрэ, жыць будзе.

26 І ўсякі, хто жыве і верыць у Мяне, не памрэ на вякі. Ці верыш гэтаму?»

27 Яна кажа Яму: «Так, Госпадзе! Я веру, што Ты — Хрыстос, Сын Божы, Які прыходзіць у съвет».

28 І, сказаўшы гэтае, пайшла і паклікала цішком Марыю, сястру сваю, кажучы: «Настаўнік прыйшоў і кліча цябе».

29 Яна, як толькі пачула, хутка ўстала і пайшла да Яго.

30 Ісус жа яшчэ не ўвайшоў у мястэчка, але быў на тым месцы, дзе пераняла Яго Марта.

31 Юдэі ж, што былі з ёю ў доме і пацяшалі яе, бачачы, што Марыя хутка ўстала і выйшла, пайшлі за ёю, кажучы, што ідзе на магілу плакаць там.

32 Марыя ж, калі прыйшла туды, дзе быў Ісус, убачыўшы Яго, упала да ног Ягоных, кажучы Яму: «Госпадзе! Калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой».

33 Ісус, калі ўбачыў, што яна плача і што плачуць Юдэі, якія з ёй прыйшлі, уздыхнуў у духу, і ўсхваляваўся,

34 і сказаў: «Дзе вы палажылі яго?» Кажуць Яму: «Госпадзе! Прыйдзі і паглядзі».

35 Ісус заплакаў.

36 Казалі тады Юдэі: «Глядзі, як ён любіў яго».

37 А некаторыя з іх сказалі: «Ці ня мог ён, Які адчыніў вочы съляпому, зрабіць, каб і гэты не памёр?»

38 Ісус жа, ізноў уздыхнуўшы ў духу, прыходзіць да магілы. Была ж гэта пячора, і камень ляжаў на ёй.

39 Кажа Ісус: «Падніміце камень!» Кажа Яму сястра

нябожчыка, Марта: «Госпадзе, ужо съмярдзіць, бо ўжо чацьвёрты дзень».

40 Кажа ёй Ісус: «Ці не казаў Я табе, што, калі будзеш верыць, угледзіш славу Божую?»

41 Тады паднялі камень, дзе ляжаў нябожчык. А Ісус падняў вочы ўгору і сказаў: «Ойча, дзякую Табе, што Ты пачуў Мяне.

42 Бо Я ведаю, што Ты заўсёды чуеш Мяне, але Я сказаў дзеля натоўпу, які тут стаіць, каб яны паверылі, што Ты паслаў Мяне».

43 І, сказаўшы гэтае, крыкнуў моцным голосам: «Лазар! Выйдзі вонкі!»

44 І выйшаў нябожчык са звязанымі пахавальняй тканінай нагамі і рукамі, і твар ягоны быў абвязаны хусткаю. Кажа ім Ісус: «Развяжыце яго і дайце хадзіць».

45 Тады многія з Юдэяў, якія прыйшлі да Марыі і бачылі, што ўчыніў Ісус, паверылі ў Яго.

46 А некаторыя з іх пайшлі да фарысэяў і сказалі ім, што ўчыніў Ісус.

47 Тады першас্বятары і фарысэі склікалі сынэдрыйён і казалі: «Што нам рабіць? Гэты Чалавек робіць шмат знакаў.

48 Калі пакінем Яго гэтак, дык усе павераць у Яго, і прыйдуць Рымляне, і забяруць месца [гэтае] і народ».

49 Адзін жа з іх, нехта Каяфа, які быў той год першас্বятаром, сказаў ім: «Вы нічога ня ведаецце,

50 і ня думаецце, што карысьней для нас, каб адзін чалавек памёр за народ, чым каб увесь народ загінуў».

51 Гэтае ж ён сказаў не ад

сябе, але, быўшы той год першасъвтаром, прарочыў, што Ісус мае памерці за народ, 52 і ня толькі за народ, але каб і расьцярушаных дзяцей Божых сбраць у вадно.

53 Ад гэтага дня яны пастанавілі, каб забіць Яго.

54 Тады Ісус ужо не хадзіў адкрыта між імі, але пайшоў адтуль у краіну ля пустыні, у горад, называны Эфраім, і там заставаўся з вучнямі Свaimі.

55 Была ж блізка Пасха юдэйская, і з усяго Краю многія ўзыходлі ў Ерусалім перад Пасхай, каб ачысьціцца.

56 Тады шукалі Ісуса і, стоячы ў съвятыні, гаварылі між сабою: «Як вы думаецце, ці ня прыйдзе Ён на съвята?»

57 А першасъвтары і фарысэі далі загад, каб кожны, хто даведаецца, дзе Ён, паведаміў, каб скапіць Яго.

ЯН 12

1 За шэсцьць дзён да Пасхи прыйшоў Ісус у Бэтанію, дзе быў Лазар нябожчык, якога Ён уваскрасіў з мёртвых.

2 Там прыгатавалі Яму вячэру, і Марта паслугавала, а Лазар быў адным з тых, што ўзълягалі з Ім. 3 Марыя ж, узяўшы фунт міра нардовага, чыстага і каштоўнага, памазала ногі Ісуса і выцерла валасамі сваімі ногі Ягоныя, а дом напоўніўся водарам ад міра.

4 Кажа тады адзін з вучняў Ягоных, Юда Сымонаў Іскарыёт, які меўся выдаць Яго:

5 «Чаму не прадалі гэтае міра за трыста дынараў і не раздалі ўбогім?»

6 Казаў жа ён гэта не таму, што клапаціўся пра ўбогіх, але

таму, што быў злодзеем і меў каліту, і браў тое, што [туды] кідалі.

7 Ісус тады сказаў: «Пакіньце яе. Яна захавала яго на дзень пахаванья Майго,

8 бо ўбогіх заўсёды маецце з сабою, а Мне не заўсёды».

9 Тады вялікі натоўп з Юдэяў даведаўся, што Ён там, і прыйшлі ня толькі дзеля Ісуса, але і каб Лазара пабачыць, якога Ён уваскрасіў з мёртвых.

10 А першасъвтары пастанавілі забіць і Лазара,

11 бо дзеля яго шмат Юдэяў прыйходзілі і паверылі ў Ісуса.

12 На заўтра вялікі натоўп, які прыйшоў на съвята, пачуў, што Ісус прыйходзіць у Ерусалім,

13 і ўзялі пальмовыя галінкі, і выйшлі на спатканье Яму, і крычалі: «Гасанна! Дабраслаўлены Той, Які прыйходзіць у імя Господа, Валадар Ізраіля!»

14 Ісус жа, знайшоўши маладога асла, сеў на яго, як напісаны:

15 «Ня бойся, дачка Сыёну! Вось, Валадар твой прыйходзіць, седзячы на асьляняці».

16 Вучні Ягоныя съпярша не разумелі гэтага, але калі Ісус быў праслаўлены, тады яны ўзгадалі, што гэтак было напісаны пра Яго і гэтак зрабілі Яму.

17 Натоўп жа, які быў з Ім, съведчыў тады, што Ён выклікаў з магілы Лазара і уваскрасіў яго з мёртвых.

18 Таму і пераняў Яго натоўп, бо чуў, што Ён зрабіў гэты знак.

19 Фарысэі ж гаварылі між сабою: «Глядзіце, нічога не атрымліваецца! Вось, съвет пайшоў за Ім».

20 Былі ж некаторыя Грэкі сярод тых, якія прыйшлі пакланіцца на съвята.

21 Яны падыйшлі да Філіпа, які быў з Бэтсаіды Галілейскае, і праслі яго, кажучы: «Пане, мы хочам бачыць Ісуса».

22 Філіп ідзе і кажа Андрэю; і пасъля Андрэй і Філіп кажуць Ісусу.

23 А Ісус адказаў ім, кажучы: «Прыйшла гадзіна, каб быў праслаўлены Сын Чалавечы.

24 Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі пшанічнае зерне, упаўши ў зямлю, не памрэ, то застанецца адно, а калі памрэ, то прыносяць шмат плоду.

25 Хто любіць душу сваю, загубіць яе; а той, хто ненавідзіць душу сваю ў гэтым съвеце, захавае яе ў жыцьцё вечнае.

26 Хто Мне служыць, няхай ідзе за Мною; і дзе Я, там і служыцель Мой будзе; і хто Мне служыць, таго ўшануе Айцец.

27 Цяпер душа Мая ўстрывожана; і што Я скажу? Ойча, збаў Мяне ад гэтае гадзіны; але ж дзеля гэтае гадзіны Я і прыйшоў.

28 Ойча, праслаў імя Тваё!» Тады прыйшоў голас з неба: «І праславіў, і яшчэ праслаўлю».

29 Натоўп, які стаяў і чую, казаў: «Былі грымоты». Іншыя казалі: «Анёл прамовіў да Яго».

30 Адказаў Ісус і казаў: «Ня дзеля Мяне быў гэты голас, але дзеля вас.

31 Цяпер суд съвету гэтаму; цяпер князь гэтага съвету выгнаны будзе прэч.

32 І Я, калі буду падняты з зямлі, усіх прыцягну да Сябе».

33 Сказаў жа Ён гэтае, даючи знак, якою съмерцю мае памерці.

34 Натоўп адказаў Яму: «Мы чулі з Закону, што Хрыстос застаецца вечна. Дык як жа Ты кажаш, што мусіць быць падняты Сын Чалавечы? Хто гэты Сын Чалавечы?»

35 Тады сказаў ім Ісус: «Яшчэ на кароткі час съвято з вами. Хадзіце, пакуль маеце съвято, каб цемра вас не агарнула; а хто ходзіць у цемры, той ня ведае, куды ідзе.

36 Пакуль маеце съвято, верце ў съвято, каб сталіся вы сынамі съвятла». Гэта сказаў Ісус і, адыйшоўшы, схаваўся ад іх.

37 Хоць гэтулькі знакаў учыніў Ён перад імі, яны не паверылі ў Яго,

38 каб споўнілася слова Ісаі прарока, якое той сказаў: «Госпадзе! Хто паверый пачутаму ад нас, і каму было адкрытае рамяно Госпада?»

39 Дзеля гэтага не маглі яны верыць, бо ізноў сказаў Ісая:

40 «Ён засъляпіў очы іхнія і сэрца іхнія скамяніў, каб ня ўбачылі вачыма і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, каб Я аздаравіў іх».

41 Гэта сказаў Ісая, калі бачыў славу Ягоную і гаварыў пра Яго.

42 Аднак і з начальнікаў шмат хто паверый у Яго, але дзеля фарысэяў не прызнаваліся, каб іх не адлучылі,

43 бо яны палюблі больш славу чалавечую, чым славу Божую.

44 А Ісус закрычаў і сказаў: «Хто верыць у Мяне, не ў Мяне верыць, але ў Таго, Хто паслаў Мяне».

45 И хто бачыць Мяне, бачыць Таго, Хто паслаў Мяне.

46 Я, Съвято, прыйшоў у съвет, каб кожны, хто верыць у Мяне, не застаўся ў цемры.

47 І калі хто пачуе гэтыя слова і не паверыць, Я ня буду судзіць яго, бо Я прыйшоў не каб судзіць съвет, але каб збавіць съвет.

48 Хто адкідае Мяне і не прыймае словаў Maix, мае судзідзю для сябе – слова, якое Я сказаў, яно будзе судзіць яго ў апошні дзень;

49 бо Я казаў не ад Сябе, але Айцец, Які паслаў Мяне, даў Мне прыказаньне, што казаць і што гаварыць.

50 І Я ведаю, што прыказаньне Ягонае ёсьць жыцьцё вечнае. Дык тое, што Я гавару, гавару, як сказаў Мне Айцец, каб Я гаварыў».

ЯН 13

1 А перад съятам Пасхі Icус, ведаючы, што прыйшла Яго гадзіна перайсьці з гэтага съвету да Айца, палюбіўшы Сваіх, якія ў гэтым съвеце, да канца ўзы любіў іх.

2 І калі была вячэра і д'ябал улажыў ужо ў сэрца Юды Сымонавага Іскарыёта выдаць Яго,

3 Icус, ведаючы, што Айцец усё аддаў у руکі Ягоныя і што Ён ад Бога выйшаў і да Бога ідзе,

4 устae ад вячэры, скідваe з Сябе адзенъне і, узяўшы ручнік, падперазаўся.

5 Потым наліваe вады ва ўмывальніцу і пачынаe абмываць ногі вучням і выціраць ручніком, якім быў падперазаны.

6 Тады падыходзіць да Сымона Пятра, і той кажа Яму: «Госпадзе! Ці ж Табе абмываць ногі гэтыя?»

7 Адказаў Icус і сказаў яму: «Што Я раблю, ты цяпер

ня ведаеш, але даведаешся пасылья».

8 Пёттар кажа Яму: «Не абмыеш ног маіх да веку». Адказаў яму Icус: «Калі не абмыю цябе, ня будзеш мець часткі са Мною».

9 Кажа Яму Сымон Пёттар: «Госпадзе, ня толькі ногі мае, але і руکі, і галаву».

10 Кажа яму Icус: «Памытаму трэба толькі ногі абмыць, бо ён увесь чысты; і вы чыстыя, але ня ўсе».

11 Бо ведаў, хто выдасьць Яго, таму сказаў: «Ня ўсе вы чыстыя».

12 Калі ж Ён абмыў ногі іхнія і ўзяў адзенъне сваё, узълёгшы ізноў, сказаў ім: «Ці разумееце, што Я зрабіў вам?

13 Вы кліцаце Мяне “Настаўнік” і “Госпад”, і слушна кажаце, бо гэта Я і ёсьць.

14 Дык калі Я, Госпад і Настаўнік, абмыў вашыя ногі, дык і вы павінны абмываць ногі адзін аднаму,

15 бо Я даў вам прыклад, каб, як Я зрабіў вам, і вы рабілі.

16 Сапраўды, сапраўды кажу вам: слуга ня большы за гаспадара свайго, і пасланец ня большы за таго, хто яго паслаў.

17 Калі гэтае ведаеце, шчасльвия вы, калі гэта рабіце.

18 Не пра ўсіх вас кажу. Я ведаю тых, каго выбраў, але каб споўнілася Пісанье: “Той, хто ёсьць са Мною хлеб, падняў на Мяне пяту сваю”.

19 Цяпер кажу вам, раней, чым гэта сталася, каб, калі станеца, вы паверылі, што гэта Я ёсьць.

20 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто прыймае таго, каго Я паслаў, Мяне прыймае, а хто

Мяне прыймае, прыймае Таго,
Хто паслаў Мяне».

21 Сказаўшы гэтае, Ісус усхваляваўся ў духу, і засвідчыў, і сказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу вам, што адзін з вас выдастъць Мяне!»

22 Тады вучні паглядалі адзін на аднаго, збянтэжаныя, пра каго Ён кажа.

23 Адзін з вучняў Ягоных, якога Ісус любіў, узълягаў на ўлоньні Ісуса.

24 Яму дае знак Сымон Пётар, каб спытаўся, хто той, пра каго Ён кажа.

25 Той жа, прыхіліўшыся да грудзей Ісуса, кажа Яму: «Госпадзе! Хто гэта?»

26 Адказвае Ісус: «Гэта той, каму Я дам, абмачыўшы, лусту». I, абмачыўшы лусту, дае Юдзэ Сымонаваму Іскрыёту.

27 I за лустаю ўвайшоў у яго шатан. Тады кажа яму Ісус: «Што робіш, рабі хутчэй?».

28 Ніхто з тых, якія ўзълягали, таго не зразумеў, дзеля чаго Ён гэта сказаў яму.

29 А як у Юды была каліта, некаторыя думалі, што Ісус кажа яму: «Купі, што трэба нам на съвята», ці каб даў нешта ўбогім.

30 Той жа, узяўшы лусту, адразу выйшаў; а была нач.

31 Калі ён выйшаў, кажа Ісус: «Цяпер праслаўлены Сын Чалавечы, і Бог праслаўлены ў Ім.

32 Калі Бог праслаўлены ў Ім, Бог праславіць Яго ў Сабе, і неўзабаве праславіць Яго.

33 Дзеткі, яшчэ трохі Я ёсьць з вамі. Будзеце шукаць Мяне і, як Я сказаў Юдэям: «Куды Я іду,

вы ня можаце прыйсьці”, — так кажу цяпер і вам.

34 Новае прыказанье даю вам, каб вы любілі адзін аднаго; як Я палюбіў вас, так і вы любіце адзін аднаго.

35 Па гэтым даведающа ўсе, што вы — Mae вучні, калі будзеце мець любоў адзін да аднаго».

36 Кажа Яму Сымон Пётар: «Госпадзе, куды Ты ідзеш?» Адказаў яму Ісус: «Куды Я іду, ты ня можаш цяпер за Мною ісьці; але ўрэшце пойдзеш за Мною».

37 Кажа Яму Пётар: «Госпадзе! Чаму я не могу ісьці за Табою цяпер? Я душу маю палажу за Цябе».

38 Адказаў яму Ісус: «Душу сваю за Мяне паложыш? Сапраўды, сапраўды кажу табе: не прапяе певень, як тройчы адрачэшся ад Мяне.

Ян 14

1 Няхай не трывожыцца сэрца вашае. Верце ў Бога і верце ў Мяне.

2 У доме Айца Майго жытла шмат, бо калі б гэтае не было, Я сказаў бы вам: “Іду падрыхтаваць вам месца”.

3 I, калі пайду і падрыхтую вам месца, прыйду ізноў, і вазьму вас да Сябе, каб і вы былі, дзе Я.

4 I куды Я іду, вы ведаеце, і шлях ведаеце».

5 Кажа Яму Тамаш: «Госпадзе! Ня ведаём, куды ідзеш, дык як можам ведаць шлях?»

6 Кажа яму Ісус: «Я ёсьць шлях, і праўда, і жыццё. Ніхто не прыходзіць да Айца, калі не праз Мяне.

7 Калі б вы пазналі Мяне, пазналі б і Айца Майго. I ад цяпер пазналі Яго і бачылі Яго».

8 Кажа яму Філіп: «Госпадзе! Пакажы нам Айца, і хопіць з нас».

9 Кажа яму Ісус: «Гэтулькі часу Я з вамі, і ты не пазнаў Мяне, Філіп? Хто бачыў Мяне, бачыў Айца; дык як ты кажаш: “Пакажы нам Айца”?

10 Ці ж ты ня верыш, што Я ў Айцу, і Айцец у-ва Мне? Словы, якія Я гавару вам, не гавару ад Сябе. Айцец, Які ў-ва Мне, ён робіць гэтыя справы.

11 Верце Мне, што Я ў Айцу, і Айцец у-ва Мне; калі ж не, дзеля самых гэтых справаў верце Мне.

12 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто верыць у Мяне, будзе рабіць тыя справы, якія Я раблю, і большыя за іх зробіць, бо Я да Айца Майго іду.

13 І што папросіце ў імя Маё, тое зраблю, каб быў праслаўлены Айцец у Сыне.

14 Калі што папросіце ѿ імя Маё, Я зраблю.

15 Калі любіце Мяне, захоўвайце прыказаныні Мае.

16 І Я ўпрашу Айца, і Ён дасьць вам другога Абаронцу, каб заставаўся з вамі на вякі,

17 Духа праўды, Якога съвет ня можа прыніць, бо ня бачыць Яго і не пазнаў Яго, а вы пазналі Яго, бо Ён з вамі застаетца і ў вас будзе.

18 Не пакіну вас сіротамі, прыйду да вас.

19 Яшчэ трохі, і съвет ужо ня ўбачыць Мяне, а вы ўбачыце Мяне, бо Я жыву, і вы жыць будзеце.

20 У той дзень даведаецся, што Я ў Айцу Маім, і вы ѿ-ва Мне, і Я ў вас.

21 Хто мае прыказаныні Мае і

захоўвае іх, той любіць Мяне, а таго, хто любіць Мяне, будзе любіць Айцец Мой, і Я палюблю яго, і зъяўлю яму Сябе».

22 Кажа Яму Юда, не Іскарыёт: «Госпадзе! Што сталася, што Ты маеш зъяўвіць Сябе нам, а ня съвету?»

23 Адказаў Ісус і сказаў яму: «Хто любіць Мяне, той захоўвае слова Маё; і Айцец Мой палюбіць яго; і Мы прыйдзем да яго і зробім жытло ў яго.

24 Хто ня любіць Мяне, не захоўвае словаў Маіх, а слова, якое вы чуеце, ня ёсьць Маё, але Айца, Які паслаў Мяне.

25 Гэтае сказаў Я вам, пакуль Я з вами.

26 Абаронца ж, Дух Святы, Якога пашле Айцец у імя Маё, навучыць вас усяго і нагадае вам усё, што Я казаў вам.

27 Супакой пакідаю вам, супакой Мой даю вам; ня так, як съвет дае, Я даю вам. Няхай не трывожыцца сэрца вашае і не палахаецца.

28 Вы чулі, што Я сказаў вам: “Зыходжу і прыйду да вас”. Калі б вы любілі Мяне, то ўзрадаваліся б, што Я сказаў: “Іду да Айца”, бо Айцец Мой большы за Мяне.

29 І цяпер Я сказаў вам, перш, чым сталася, каб, калі станеца, вы паверылі.

30 Ужо няшмат буду гаварыць з вамі, бо прыйдзіць князь гэтага съвету, і ѿ-ва Мне ня мае нічога,

31 але, каб съвет даведаўся, што Я люблю Айца і, як загадаў Мне Айцец, так і раблю. Устаньце, пойдзем адгэтуль.

ЯН 15

1 Я ёсьць сапраўдная вінаградная лаза, а Айцец Мой

— вінаградар.

2 Усякую галіну ў Мяне, якая не дае плоду, Ён адсякае; і ўсякую, што дае плод, абчышчае, каб больш пладоў давала.

3 Вы ўжо ачышчаныя праз слова, якое Я гаварыў вам.

4 Заставайцеся ў-ва Мне, і Я ў вас. Як галіна ня можа даваць плоду сама сабою, калі ня будзе на лазе, так і вы, калі не застанецеся ў-ва Мне.

5 Я — вінаградная лаза, вы — галіны; хто застаетца ў-ва Мне, і Я ў ім, той прыносіць мноства пладоў, бо без Мяне вы ня можаце рабіць нічога.

6 Хто ня будзе ў-ва Мне, будзе выкінуты вон, як галіна, і засохне; і іх зьбіраюць, і кідаюць у вагонь, і яны згараць.

7 Калі застанецеся ў-ва Мне, і слова Мае ў вас застануцца, то што хочаце, прасіце, і станецацца вам.

8 У гэтым будзе праслаўлены Айцец Мой, калі вы прынесяцё мноства пладоў і будзеце Маімі вучнямі.

9 Як палюбіў Мяне Айцец, і Я палюбіў вас; заставайцеся ў любові Маёй.

10 Калі захаваеце прыказаныні Мае, застанецеся ў любові Маёй, як і Я захаваў прыказаныні Айца Майго і застаюся ў Яго любові.

11 Гэтае сказаў Я вам, каб радасцьць Мая ў вас была, і каб радасцьць вашая была поўная.

12 Гэта прыказаныне Маё, каб вы любілі адзін аднаго, як Я палюбіў вас.

13 Ніхто ня мае любові большае за туую, калі хто аддасцьць душу сваю за сябrou сваіх.

14 Вы — сябры Мае, калі робіце тое, што Я загадваю вам.

15 Я больш не называю вас слугамі, бо слуга ня ведае, што рабіць гаспадар ягоны, а Я называў вас сябрамі, бо ўсё, што чуў ад Айца Майго, паведаміў вам.

16 Ня вы Мяне выбралі, але Я вас выбраў і паставіў вас, каб вы ішлі і прыносілі плод, і каб плод ваш заставаўся; каб тое, што папросіце ў Айца ў імя Маё, Ён даў вам.

17 Гэта загадваю вам, каб вы любілі адзін аднаго.

18 Калі съвет вас ненавідзіць, зразумейце, што Мяне раней за вас зъненавідзіў.

19 Калі б вы былі са съвету, съвет любіў бы сваё, а як вы не са съвету, але Я выбраў вас са съвету, дык за гэта ненавідзіць вас съвет.

20 Памятайце слова, якія Я сказаў вам: “Слуга ня большы за гаспадара свайго”. Калі Мяне перасъледавалі, і вас будуць перасъледаваць; калі Маё слова захавалі, і вашае захаваюць.

21 Але ўсё гэтае зробяць вам дзеля імя Майго, бо ня ведаюць Таго, Хто паслаў Мяне.

22 Калі б Я не прыйшоў і не гаварыў ім, ня мелі б грэху, а цяпер ня маюць адгаворкі ў грэху сваім.

23 Хто Мяне ненавідзіць, ненавідзіць і Айца Майго.

24 Калі б Я не ўчыніў сярод іх справаў, якіх ніхто іншы не рабіў, ня мелі б грэху, а цяпер і бачылі, і зъненавідзелі і Мяне, і Айца Майго.

25 Але каб споўнілася слова, напісаны ў Законе іхнім: “Зъненавідзелі Мяне дарэмна”.

26 Калі ж прыйдзе Абаронца, Якога Я пашлю вам ад Айца, Дух Праўды, Які ад Айца зыходзіць, Ён будзе съведчыць пра Мяне.

27 И вы таксама будзеце съведчыць, бо вы ад пачатку са Мною.

Ян 16

¹ Гэта сказаў Я вам, каб вы ня згоршыліся.

² Будуць выключаць вас з сынагогаў; нават прыходзіць гадзіна, կалі кожны, хто заб'е вас, будзе думаць, што выконвае служэнне Богу.

³ И гэтак учыняць вам, бо не пазналі ані Айца, ані Мяне.

⁴ Але Я сказаў вам гэта, каб, կалі прыйдзе тая гадзіна, вы памяталі, што Я сказаў вам; а не казаў вам гэтага спачатку, бо быў з вами.

⁵ Цяпер жа Я іду да Таго, Хто паслаў Мяне, і ніхто з вас не пытаецца ў Мяне: “Куды ідзеш?”

⁶ Але ад таго, што Я сказаў вам гэта, смутак напоўніў сэрца вашае.

⁷ Але Я праўду кажу вам: карысьней для вас, каб Я адыйшоў; бо կалі Я не адыйду, Абаронца ня прыйдзе да вас, а կалі пайду, пашлю Яго да вас,

⁸ і Ён, прыйшоўши, будзе дакараць съвет у грэху, праведнасьці і судзе;

⁹ у грэху, што ня вераць у Мяне;

¹⁰ у праведнасьці, што Я да Айца Майго іду, і ўжо ня ўбачыце Мяне;

¹¹ а ў судзе, што князь съвету гэтага асуджаны.

¹² Яшчэ шмат што маю сказаць вам, але вы цяпер ня можаце перанесьці.

¹³ Калі ж прыйдзе Ён, Дух Праўды, то будзе весьці вас да ўсякае праўды, бо не ад Сябе гаварыць будзе, але будзе гаварыць тое, што пачуе,

і абвесыціць вам, што мае прыйсьці.

¹⁴ Ён праславіць Мяне, бо з Майго возьме і вам абвесыціць.

¹⁵ Усё, што мае Айцец, ёсьць Маё; таму Я сказаў, што з Майго возьме і вам абвесыціць.

¹⁶ Крыху, і ня будзеце бачыць Мяне; і зноў крыху, і ўгледзіце Мяне, бо Я да Айца іду”.

¹⁷ Тады гаварылі некаторыя з вучняў Ягоных паміж сабою: «Што гэта Ён кажа нам: “Крыху, і ня будзеце бачыць Мяне, і зноў крыху, і ўгледзіце Мяне”, і: “Я да Айца іду”?»

¹⁸ Тады гаварылі: «Што гэта значыць, што Ён кажа: “Крыху”? Ня ведаем, што гаворыць».

¹⁹ Тады зразумеў Ісус, што хацелі спытацца ў Яго, і сказаў ім: «Ці пра тое пытаецеся адзін у аднаго, што Я сказаў: “Крыху, і ня будзеце бачыць Мяне, і зноў крыху, і ўгледзіце Мяне”?

²⁰ Сапраўды, сапраўды кажу вам: вы заплачаце і загалосіце, а съвет узрадуеца; вы сумныя будзеце, але смутак ваш радасцю станеца.

²¹ Жанчына, կалі нараджае, мае смутак, бо прыйшла яе гадзіна, але, կалі народзіць дзіця, дык ужо ня памятае пра гора ад радасці, бо нарадзіўся чалавек у съвет.

²² Так і вы цяпер мaeце смутак, але Я ўбачу вас ізноў, і ўзрадуеца сэрца вашае, і радасці вашай ніхто не забярэ ў вас.

²³ И ў той дзень ня будзеце пытацца ў Мяне ні пра што. Сапраўды, сапраўды кажу вам, կалі пра што папросіце Айца ў імя Маё, Ён дасыць вам.

²⁴ Да сёньня вы нічога не

прасілі ў імя Маё. Прасіце, і атрымаеце, каб радасьць вашая была поўная.

25 Гэта ў прыказках гаварыў Я вам, але прыходзіць гадзіна, калі ўжо ня буду гаварыць у прыказках, але адкрыта аввяшчу вам пра Айца.

26 У той дзень будзеце прасіць у імя Маё, і не кажу вам, што Я буду прасіць Айца за вас,

27 бо Сам Айцец сябруе з вами, бо вы пасябравалі са Мною і паверылі, што Я ад Бога зыйшоў.

28 Я зыйшоў ад Айца і прыйшоў у съвет, і зноў пакідаю съвет і іду да Айца».

29 Кажуць Яму вучні Ягоныя: «Вось, Ты цяпер адкрыта гаворыш і прыказкі анікай не кажаш.

30 Цяпер ведаем, што Ты ведаеш усё і ня маеш патрэбы, каб хто пытается ў Цябе. Дзеля гэтага верым, што Ты ад Бога зыйшоў».

31 Адказаў ім Ісус: «Цяпер верыще?

32 Вось, прыходзіць гадзіна, і ўжо прыйшла, калі вы расъсеецеся кожны ў свой бок і пакінече Мяне аднаго. Але Я не адзін, бо Айцец са Мною.

33 Гэта сказаў Я вам, каб мелі супакой у-ва Мне. У гэтым съвеце гора мець будзеце, але будзьце пэўныя, Я перамог съвет».

Ян 17

¹ Гэта сказаў Ісус, і падняў вочы Свае да неба, і прамовіў: «Ойча! Прыйшла гадзіна. Праслаў Сына Твойго, каб і Сын Твой праславіў Цябе,

² бо Ты даў Яму ўладу над усякім целам, каб усяму, што

ты даў Яму, Ён даў жыцьцё вечнае.

3 А гэта ёсьць жыцьцё вечнае, каб пазналі Цябе, адзінага праудзівага Бога, і Таго, Каго Ты паслаў, — Ісуса Хрыста.

4 Я праславіў Цябе на зямлі, скончыў справу, якую Ты даў Мне зрабіць.

5 Дык цяпер праслаў Мяне Ты, Ойча, у Цябе Самога той славаю, якую Я меў у Цябе раней, чым съвет быў.

6 Я зъявіў імя Тваё людзям, якіх Ты Мне даў са съвету. Яны былі Твае, і Ты іх даў Мне, і яны захавалі слова Твае.

7 Цяпер яны пазналі, што ўсё, што Ты даў Мне, гэта ад Цябе.

8 Бо слова, якія Ты даў Мне, Я даў ім, і яны ўзялі і сапраўды зразумелі, што Я ад Цябе зыйшоў, і паверылі, што Ты Мяне паслаў.

9 Я за іх прашу, не за съвет прашу, але за тых, якіх Ты даў Мне, бо яны Твае.

10 І ўсё Маё — Тваё, і Тваё — Маё; і іх Я ўславіўся.

11 І Я ўжо не ў съвеце, але яны ў съвеце, а Я да Цябе іду. Ойча съвяты! Захавай іх у імя Тваё, тых, якіх Ты Мне даў, каб яны былі адно, як і Мы.

12 Калі Я быў з імі ў съвеце, Я захоўваў іх у імя Тваё; тых, якіх Ты Мне даў, Я захаваў, і ніхто з іх не загінуў, акрамя сына загубы, каб споўнілася Пісаньне.

13 Цяпер жа Я да Цябе іду і гэта кажу ў съвеце, каб яны мелі радасьць Маю ў сабе поўную.

14 Я даў ім слова Тваё, і съвет зъненавідзеў іх, бо яны не са съвету, як і Я не са съвету.

15 Не прашу, каб Ты ўзяў іх са съвету, але каб захаваў іх ад зла.

16 Яны не са съвету, як і Я не са съвету.

17 Асьвяці іх у праўдзе Тваёй! Слова Тваё — праўда.

18 Як Ты паслаў Мяне ў съвет, так і Я паслаў іх у съвет.

19 I за іх Я пасъвячаю Сябе, каб і яны былі асьвечаны ў праўдзе.

20 Не за іх жа толькі прашу, але і за тых, якія паверылі ў Мяне праз слова іх,

21 каб усе былі адно, як Ты, Айцец, у-ва Мне, і Я ў Табе, каб і яны былі ў Нас адно, каб паверыў съвет, што Ты паслаў Мяне.

22 I славу, якую Ты даў Мне, Я даў ім, каб яны былі адно, як Мы адно.

23 Я ў іх, і Ты ў-ва Мне; каб былі злучаны ў адно, і каб пазнаў съвет, што Ты паслаў Мяне і палюбіў іх, як палюбіў Мяне.

24 Ойча, тыя, якіх Ты даў Мне, хачу, каб і яны былі са Мною там, дзе Я, каб бачылі славу Маю, якую Ты даў Мне, бо Ты палюбіў Мяне раней заснаванья съвету.

25 Ойча праведны! I съвет Цябе не пазнаў, але Я пазнаў Цябе, і яны пазналі, што Ты паслаў Мяне.

26 I Я паведаміў ім імя Тваё і паведамлю, каб любоў, якою Ты палюбіў Мяне, у іх была, і Я ў іх».

ЯН 18

1 Сказаўшы гэта, Ісус выйшаў з вучнямі Сваімі за струмень Кедрон, дзе быў сад, у які ўвайшоў Сам і вучні Ягоныя.

2 Ведаў жа гэтае месца і Юда, які выдаў Яго, бо Ісус там часта збіраўся з вучнямі Сваімі.

3 Дык Юда, узяўшы кагорту і паслугачоў ад першасвятароў

i фарысэяў, прыходзіць туды з ліхтарамі, лямпамі і зброяй.

4 Ісус жа, ведаючы ўсё, што з Ім будзе, выйшаў і сказаў ім: «Каго шукаеце?»

5 Адказалі Яму: «Ісуса з Назарэту». Кажа ім Ісус: «Гэта Я». Стаяў жа з імі і Юда, які выдаў Яго.

6 Калі ж Ён сказаў ім: «Гэта Я», яны адступіліся назад і ўпалі на зямлю.

7 Тады ізноў спытаўся ў іх: «Каго шукаеце?» Яны сказалі: «Ісуса з Назарэту».

8 Адказаў Ісус: «Я сказаў вам, што гэта Я; калі ж Мяне шукаеце, дазвольце ім адыйсьці»,

9 каб споўнілася слова, якое Ён сказаў: «З тых, якіх Ты даў Мне, Я не загубіў нікога».

10 Сымон жа Пётар, маючы меч, выцягнуў яго і ўдарыў слугу першасвятара, і адсек яму правае вуха; а імя таго слугі было Малх.

11 Але Ісус сказаў Пятру: «Укладзі меч твой у похвы. Ці ж Я ня вып'ю келіха, які даў Мне Айцец?»

12 Тады кагорта і тысячнік, і паслугачы юдэйскія скапілі Ісуса, і звязалі Яго,

13 і павялі Яго спачатку да Анны, бо ён быў цесьцем Каяфы, які быў у той год першасвятаром.

14 Гэты Каяфа парадзіў Юдэям, што карысьней аднаму Чалавеку загінуць за народ.

15 А за Ісусам ішоў Сымон Пётар і другі вучань. Вучань той быў знаёмы з першасвятаром, і ён увайшоў з Ісусам на панадворак першасвятара.

16 А Пётар стаяў ля дзвіярэй звонку. Тады другі вучань, які

быў знаёмы з першасьвятаром, пайшоў, і сказаў прыдзверніцы, і ўвёў Пятра.

17 Тады кажа служка прыдзверніца Пятру: «Ці і ты ня з вучняў Гэтага Чалавека?» Ён кажа: «Не».

18 А слугі і паслугачы, распаліўшы вуглі, бо было съцюдзёна, стаялі і грэліся. Пётар таксама стаяў з імі і грэўся.

19 Першасьвятар жа спытаўся ў Ісуса пра вучняў Ягоных і пра вучэнье Ягонае.

20 Адказаў яму Ісус: «Я адкрыта гаварыў съвету. Я заўсёды навучаў у сынагозе і ў съвятыні, дзе заўсёды зьбіраюцца Юдэі, і таемна не гаварыў нічога.

21 Чаму пытаешся ў Мяне? Папытайся ў тых, хто слухаў, што Я гаварыў ім. Вось яны ведаюць, што Я гаварыў».

22 Калі Ён сказаў гэта, адзін з паслугачоў, які стаяў побач, ударыў Ісуса па шчацэ, кажучы: «Так Ты адказваеш першасьвятару?»

23 Адказаў яму Ісус: «Калі Я сказаў кепска, засвядчы, што кепска, а калі добра, за што б'еш Мяне?»

24 Анна паслаў Яго звязанага да першасьвятара Каяфы.

25 А Сымон Пётар стаяў і грэўся. Тады сказалі яму: «Ці і ты ня з вучняў Ягоных?» Ён адрокся і сказаў: «Не».

26 Кажа адзін са слугай першасьвятара, сваяк таго, якому Пётар адсек вуха: «Ці ж ня бачыў я цябе з Ім у садзе?»

27 Пётар ізноў адрокся; і адразу прапяяў певень.

28 Тады вядуць Ісуса ад Каяфы ў прэторию. Была раніца, і яны не ўвайшлі ў прэторию, каб не

занячысьціца, але каб маглі есьці пасху.

29 Дык выйшаў да іх Пілат і сказаў: «Якое абвінавачванье вы выстаўляце адносна Чалавека гэтага?»

30 Яны адказалі і сказалі яму: «Калі б Ён ня быў ліхадзеем, мы ня выдалі б Яго табе!»

31 Тады сказаў ім Пілат: «Вазьміце Яго вы і паводле вашага Закону судзіце Яго». Тады Юдэі сказалі яму: «Нам нікога ня можна забіваць»,

32 каб споўнілася слова Ісуса, якое Ён сказаў, даючы знак, якою съмерцю мае памерці.

33 Дык Пілат ізноў увайшоў у прэторию, і паклікаў Ісуса, і сказаў Яму: «Ты — Валадар Юдэйскі?»

34 Адказаў яму Ісус: «Ці ты ад сябе гаворыш гэта, ці іншыя сказалі табе пра Мяне?»

35 Пілат адказаў: «Ці ж я Юдэй? Твой народ і першасьвятары выдалі Цябе мне. Што Ты учыніў?»

36 Адказаў Ісус: «Валадарства Маё ня з гэтага съвету. Калі б з гэтага съвету было Валадарства Маё, паслугачы Mae змагаліся б, каб Я ня быў выдадзены Юдэям. Цяпер жа Валадарства Маё ня згэтуль».

37 Тады сказаў Яму Пілат: «Дык Ты Валадар?» Адказаў Ісус: «Ты кажаш, што Я — Валадар. Я на тое нарадзіўся і на тое прыйшоў у съвет, каб съведчыць пра праўду. Усякі, хто з праўды, слухае голас Мой».

38 Кажа Яму Пілат: «Што ёсьць праўда?» I, сказаўшы гэта, ізноў выйшаў да Юдэяў і кажа ім: «Я аніякае віны ў Ім не знаходжу».

39 Ёсьць жа ў вас звычай, каб я некага адпускаў вам на Пасху. Хочаце, адпушчу вам Валадара Юдэйскага?»

40 Тады ізноў закрычалі ўсе, кажучы: «Не Яго, але Бараббу!» А Барабба быў разбойнік.

ЯН 19

1 Тады Пілат узяў Ісуса і бічаваў.

2 І жаўнеры, сплёўшы вянок з церняў, усклалі Яму на галаву, і апранулі Яму пурпуровую шату,

3 і казалі: «Радуйся, Валадару Юдэйскі!», і білі Яго па шчоках.

4 Тады Пілат ізноў выйшаў навонкі і кажа ім: «Вось, я выводжу Яго навонкі да вас, каб вы даведаліся, што я не знаходжу ў Ім аніякае віны».

5 Тады выйшаў навонкі Ісус у цярновым вянку і пурпуровой шаце. И кажа ім [Пілат]: «Вось Чалавек!»

6 Калі ж убачылі Яго першасвятары і паслугачы, дык закрычалі, кажучы: «Укрыжуй, укрыжуй!» Кажа ім Пілат: «Вазьміце Яго вы і ўкрыжуйце, бо я не знайшоў ў Ім віны».

7 Адказалі яму Юдэі: «Мы маём Закон; і паводле Закону нашага Ён павінен памерці, бо зрабіў Сябе Сынам Божым».

8 Калі Пілат пачуў гэта слова, яшчэ больш спалохаўся.

9 И ўвайшоў ён ізноў у прэторию, і кажа Ісусу: «Адкуль Ты?» Ісус жа ня даў яму адказу.

10 Тады кажа Яму Пілат: «Ты не гаворыш са мною? Ці Ты ня ведаеш, што я маю ўладу ўкрыжаваць Цябе і маю ўладу адпусьціць Цябе?»

11 Адказаў Ісус: «Ты ня меў бы аніякае ўлады нада Мною, калі б Табе не было дадзена звыш; дзеля гэтага большы грэх мае той, хто выдаў Мяне табе».

12 З таго моманту Пілат шукаў, каб адпусьціць Яго. А Юдэі закрычалі, кажучы: «Калі адпусьціш Яго, ты ня сябра цэзару; усякі, хто робіць сябе валадаром, працівіца цэзару».

13 Пілат, пачуўшы гэта слова, вывеў Ісуса на вонкі і сеў на судовым пасадзе, на месцы, якое звалася Ліастратан, а пагебрайску — Габбата.

14 А быў дзень прыгатаваньня Пасхі, гадзіна каля шостай. И кажа ён Юдэям: «Вось, Валадар ваш!»

15 Яны ж закрычалі: «Вазьмі, вазьмі, укрыжуй Яго!» Кажа ім Пілат: «Валадара вашага ўкрыжую?» Адказалі першасвятары: «Мы ня маём валадара, акрамя цэзара».

16 Тады ён выдаў ім Яго, каб быў укрыжаваны. Яны ўзялі Ісуса і павялі.

17 И, несучы крыж Свой, Ён выйшаў на месца, называнае Чараповае, якое па-гебрайску завецца Гальгота.

18 Там укрыжавалі Яго, і з Ім двух другіх паабапал Яго, а ў сярэдзіне — Ісуса.

19 А Пілат напісаў надпіс і паставіў на крыжы. Было ж напісаны: «Ісус з Назарэту, Валадар Юдэйскі».

20 Гэты надпіс чыталі многія Юдэі, бо месца, дзе быў укрыжаваны Ісус, было недалёка ад гораду, і напісаны было па-гебрайску, па-грэцку і па-рымску.

21 Тады казалі Пілату першасвятары юдэйскія: «Не пішы: «Валадар Юдэйскі»,

але, што Ён Сам сказаў: “Я – валадар юдэйскі”».

22 Адказаў Пілат: «Што я напісаў, тое напісаў».

23 А жаўнеры, калі ўкрыжавалі Ісуса, узялі адзеньне Ягонае і падзялі на чатыры часткі – кожнаму жаўнеру частка, і вонратку. А вонратка была на шытая, але ўся вытканая ад верху.

24 Тады сказалі яны адзін аднаму: «Ня будзем разъдзіраць яе, але кінем жэрабя, чыёй яна будзе»; каб споўнілася Пісаньне, якое кажа: «Падзялі адзеньне Маё між сабою і пра шату Маю кідалі жэрабе». Так і ўчынілі жаўнеры.

25 А каля крыжа Ісуса стаялі маці Ягоная і сястра маці Ягонай Марыя Кляопава, і Марыя Магдалена.

26 Ісус жа, убачыўши маці і вучня, які стаяў побач і якога Ён любіў, кажа маці Сваёй: «Жанчына! Вось сын твой!»

27 Потым кажа вучню: «Вось маці твая!» І з таго часу вучань узяў яе да сябе.

28 Паслья гэтага Ісус, ведаючы, што ўсё ўжо зьдзейсьнілася, каб споўнілася Пісаньне, кажа: «Смагну!»

29 Там стаяла пасудзіна, поўная воцату. [Жаўнеры], напоўніўши губку воцатам і ўсклаўши на ізоп, паднеслі да вуснаў Ягоных.

30 Калі ж Ісус узяў воцат, сказаў: «Зьдзейсьнілася!», і, схіліўши галаву, аддаў дух.

31 А Юдэя, каб не засталіся целы на крыжы ў суботу, таму што быў дзень прыгатавання, а тая субота была днём вялікім,

празслі Пілата, каб перабіць ў іх галёнкі і зьняць.

32 Тады прыйшлі жаўнеры, і ў першага перабілі галёнкі, і ў другога, які быў укрыжаваны з Ім.

33 Прыйшоўшы да Ісуса, калі ўбачылі, што Ён ужо памёршы, дык не перабілі ў Яго галёнак,

34 але адзін з жаўнераў дзідаю прабіў бок Ягоны, і адразу выцякла кроў і вада.

35 І той, хто бачыў, засвядчыў, і

съведчаньне ягонае праўдзівае;

і ён ведае, што кажа праўду, каб

вы паверылі.

36 Бо гэта сталася, каб

споўнілася Пісаньне: «Косьць

Ягоная ня будзе пераломленая».

37 І зноў іншае Пісаньне кажа:

«Угледзяць, каго прабілі».

38 Паслья гэтага Язэп з Арыматэем, які быў вучнем Ісуса, але патаемным дзеля страху перад Юдэямі, патрасіў Пілата, каб узяць цела Ісуса; і Пілат дазволіў. Тады ён прыйшоў і ўзяў цела Ісуса.

39 Прыйшоў і Нікадэм, які перш прыходзіў да Ісуса ўчыни, несучы мешаніну сымрны і алёэ фунтаў каля ста.

40 Яны ўзялі цела Ісуса і абарнулі Яго ў прасыціну з духмянасцямі, як ёсьць звычай хаваць у Юдэяў.

41 На tym месцы, дзе Ён быў укрыжаваны, быў сад, і ў tym садзе – новая магіла, у якой яшчэ нікто ня быў паложаны.

42 Там дзеля дня прыгатавання юдэйскага, бо магіла была блізка, палажылі Ісуса.

ЯН 20

1 У першы ж дзень паслья суботы Марыя Магдалена прыходзіць раніцаю, калі

яшчэ было цёмна, да магілы і бачыць, што камень адвалены ад магілы.

² Тады бяжыць і прыходзіць да Сымона Пятра і другога вучня, з якім сябраваў Ісус, і кажа ім: «Узялі Господа з магілы, і ня ведаем, дзе палажылі Яго».

³ Тады выйшаў Пётар і другі вучань і прыйшлі да магілы.

⁴ Беглі ж абодва разам, і другі вучань бег хутчэй за Пятра, і прыйшоў першы да магілы,

⁵ і, нахіліўшыся, бачыць, што ляжыць прасьціна, але не ўвайшоў.

⁶ Тады прыходзіць Сымон Пётар, ідуны за ім, і ўваходзіць у магілу, і бачыць, што ляжыць прасьціна

⁷ і хустка, што была на галаве Ягонай, не разам з прасьціною, але асобна скрученая ў адным месцы.

⁸ Тады ўвайшоў і другі вучань, які першы прыйшоў да магілы, і ўбачыў, і паверыў.

⁹ Бо яны яшчэ ня ведалі Пісаньня, што ён мусіць уваскрэснуць з мёртвых.

¹⁰ Тады вучні ізноў адыйшлі да сябе.

¹¹ А Марыя стаяла звонку каля магілы, плачуны. Калі ж яна плакала, нахілілася да магілы

¹² і бачыць двух анёлаў у белым, што сядзелі адзін ля галавы і другі ля ног, дзе ляжала цела Ісуса.

¹³ И яны кажуць ёй: «Жанчына! Што ты плачаш?» Яна кажа: «Забралі Господа майго, і ня ведаю, дзе палажылі Яго».

¹⁴ И, сказаўшы гэта, яна павярнулася назад, і бачыць, што стаіць Ісус, і яна ня ведала, што гэта Ісус.

¹⁵ Кажа ёй Ісус: «Жанчына! Што ты плачаш? Каго

шукаеш?» Яна, думаючы, што гэта садоунік, кажа Яму: «Пане! Калі Ты вынес Яго, скажы мне, дзе Ты Яго палажыў, і я вазьму Яго».

¹⁶ Кажа ёй Ісус: «Марыя!» Яна, павярнуўшыся, кажа Яму: «Раббуні!», — што значыць Настаўнік.

¹⁷ Кажа ёй Ісус: «Не дакранайся да Мяне, бо Я яшчэ не ўзышоў да Айца Майго, а ідзі да братоў Маіх і скажы ім: «Узыходжу да Айца Майго і Айца вашага, і да Бога Майго і Бога вашага»».

¹⁸ Марыя Магдалена прыходзіць, абвяшчаючы вучням, што бачыла Господа і што ён гэта сказаў ёй.

¹⁹ А ўвечары таго першага дня пасція суботы, калі дзвіверы там, дзе зьбіраліся вучні Ягоныя, былі замкнёныя дзеля страху перад Юдэямі, прыйшоў Ісус, і стаў пасярэдзіне, і кажа ім: «Супакой вам!»

²⁰ И, сказаўшы гэта, паказаў ім рукі і бок Свой. Тады ўзрадаваліся вучні, убачыўшы Господа.

²¹ Тады Ісус сказаў ім ізноў: «Супакой вам! Як паслаў Мяне Айцец, і Я пасылаю вас».

²² И, сказаўшы гэта, дыхнуў і кажа ім: «Прыйміце Духа Свяятога.

²³ Каму адпусьціце грахі, таму будуць адпушчаны, на кім затрымаецце, на тым будуць затрыманыя».

²⁴ А Тамаш, адзін з Дванаццаці, называны Блізънюк, ня быў з імі, калі прыходзіў Ісус.

²⁵ Іншыя вучні тады сказалі яму: «Мы бачылі Господа». А ён сказаў ім: «Калі ня ўбачу на руках Ягоных ранаў ад цвікоў і не ўткну пальца майго ў раны

ад цьвікоў, і не ўлажу рукі маёй у бок Ягоны, не паверу».

26 І праз восем дзён ізноў былі ў дому вучні Ягоныя, і Тамаш з імі. Прыходзіць Ісус пры замкнёных дзъвярах, і стаў пасярэдзіне, і сказаў: «Супакой вам!»

27 Потым кажа да Тамаша: «Дай сюды палец твой і паглядзі рукі Мае; дай руку тваю і ўткні ў бок Мой; і ня будзь няверным, але верным».

28 І адказаў Тамаш, і сказаў Яму: «Госпад мой і Бог мой!»

29 Кажа яму Ісус: «Ты паверыў, Тамаш, таму што ўбачыў Мяне. Щасльвия тыя, якія ня бачылі і паверылі».

30 Тады шмат іншых знакаў учыніў Ісус перад вучнямі Сваімі, пра якія не напісаны ў гэтай кнізе.

31 А гэта напісаны, каб вы паверылі, што Ісус ёсьць Хрыстос, Сын Божы, і каб, веручы, мелі жыцьцё ў імя Яго.

ЯН 21

1 Пасъля гэтага ізноў зъявіўся Ісус вучням Сваім ля мора Тыбэрыйскага. Зъявіўся Ён вось як:

2 былі разам Сымон Пётар і Тамаш, называны Блізънюк, і Натанаэль з Каны Галілейскай, і сыны Зэбэдэавы, і двое другіх з вучняў Ягоных.

3 Кажа ім Сымон Пётар: «Іду лавіць рыбу». Кажуць яму: «Пойдзем і мы з табою». Яны выйшлі і адразу ўвайшлі ў човен, і не злавілі ў тую начнічога.

4 Калі ўжо настала раніца, Ісус стаў на беразе, але вучні не пазналі, што гэта Ісус.

5 Кажа ім Ісус: «Дзецы! Ці маеце што ядомае?» Яны адказалі

Яму: «Не».

6 Ён жа сказаў ім: «Закіньце нерат на правы бок чаўна і зловіце». Тады яны закінулі, і ўжо не маглі яго выцягнуць дзеля мноства рыбы.

7 Тады той вучань, якога любіў Ісус, кажа Пятру: «Гэта Госпад». Сымон жа Пётар, пачуўши, што гэта Госпад, падперазаўся кашуляю, бо быў голы, і кінуўся ў мора.

8 А іншыя вучні прыплылі ў чаўне, бо не былі далёка ад зямлі, локцяў каля двухсот, цягнучы нерат з рыбаю.

9 Калі ж выйшлі на зямлю, бачаць раскладзены агонь і рыбу, што ляжала на ім, і хлеб.

10 Кажа ім Ісус: «Прынясіце з тae рыбы, якую вы цяпер злавілі».

11 Сымон Пётар пайшоў і выцягнуў на зямлю нерат, поўны вялікіх рыбаў, якіх было сто пяцьдзесят трэћы, і пры гэтай колькасці нерат не падраўся.

12 Кажа ім Ісус: «Ідзіце, абедайце». З вучняў жа ніхто не адважыўся даведвацца ў Яго: «Хто Ты?», бо ведалі, што гэта Госпад.

13 Прыходзіць тады Ісус, і бярэ хлеб, і дае ім; таксама і рыбу.

14 Гэта ўжо трэці раз зъявіўся Ісус вучням Сваім пасъля ўваскрасення з мёртвых.

15 Калі ж яны абедалі, Ісус кажа Сымону Пятру: «Сымон Ёнін, ці любіш ты Мяне больш, чым гэтыя?» Той кажа Яму: «Так, Госпадзе! Ты ведаеш, што я сяброву з Табою». Ён кажа яму: «Пасъві ягняткі Мае».

16 Зноў кажа яму другі раз: «Сымон Ёнін, ці любіш ты Мяне?» Той кажа Яму: «Так,

Госпадзе! Ты ведаеш, што я сябрую з Табою». Ён кажа яму: «Пасьві авечкі Mae».

17 Кажа яму трэці раз: «Сымон Ёнін, ці сябруеш ты са Мною?» Засмуціўся Пётар, што трэці раз спытаўся ў яго: «Ці сябруеш ты са Мною?», і сказаў Яму: «Госпадзе! Ты ўсё ведаеш, Ты ведаеш, што я сябрую з Табою!» Кажа яму Icус: «Пасьві авечкі Mae».

18 Сапраўды, сапраўды кажу табе: калі ты быў малады, дык падпаясваўся сам і хадзіў, куды хацеў; а як састарэеш, выцягнеш рукі твае, і другі цябе падпаяша і павядзе, куды ня хочаш».

19 А гэта Ён сказаў, даючи знак, якою съмерцю той праславіць Бога. I, сказаўшы гэтае, кажа яму: «Ідзі за Мною».

20 Павярнуўшыся, Пётар бачыць, што ідзе за ім вучань, якога любіў Icус і які на вячэры ўзълёг ля грудзей Ягоных, і сказаў: «Госпадзе! Хто той, які выдасьць Цябе?»

21 Убачыўшы яго, Пётар кажа Icусу: «Госпадзе! А ён што?»

22 Кажа яму Icус: «Калі Я хачу, каб ён застаўся, пакуль прыйду, што табе? Ты ідзі за Мною!»

23 Тады прайшло слова гэтае між братоў, што вучань той не памрэ. Але Icус не сказаў яму, што ён не памрэ, але: «Калі Я хачу, каб ён застаўся, пакуль прыйду, што табе?»

24 Гэты вучань і съведчыць пра гэтае, і напісаў гэта. I мы ведаем, што праўдзівае съведчанье ягонае.

25 Ёсьць таксама шмат іншага, што ўчыніў Icус, але, каб напісаць гэта асобна, дык,

я мяркую, і самому съвету не зъмясьціць бы напісаных кнігай. Амэн.

ДЗЕІ АПОСТАЛАЎ

¹ Што праўда, першае слова учыніў я, Тэафіле, пра ўсё, што пачаў Ісус рабіць і навучаць

² да таго дня, у які быў узънесены, даўшы праз Духа Святога загады апосталам, якіх выбраў,

³ і перад якімі зъявіў Сябе жывым паслья цярпенняя Сваіх са шматлікімі доказамі, на працягу сарака дзён паказываючыся ім і кажучы пра Валадарства Божае.

⁴ І, сабраўшы іх, загадаў ім: «Не адыходзьце з Ерусаліму, але чакайце на абяцаныне Айца, пра якое вы чулі ад Мяне,

⁵ што Ян хрысьціў вадою, а вы праз некалькі дзён будзеце ахрышчаны Духам Святым».

⁶ А яны, зыйшоўшыся, пыталіся ў Яго, кажучы: «Госпадзе, ці ня ў гэты час Ты адновіш валадарства Ізраіля?»

⁷ Ён жа сказаў ім: «Ня вам ведаць час ці пару, якія Айцец паклаў ва ўладзе Сваёй,

⁸ але вы возьмече сілу, як зайдзе на вас Дух Святы, і будзеце Мне съведкамі ў Ерусаліме, і ў-ва ўсёй Юдэі і Самарыі, і нават да краю зямлі».

⁹ І, сказаўшы гэтае, Ён быў падняты, калі яны глядзелі [на Яго], і воблака ўзяло Яго ад вачэй іхніх.

¹⁰ І калі яны ўгледаліся ў неба, як Ён адыходзіў, вось, два мужы сталі перад імі ў белым адзеніні

¹¹ і сказалі: «Мужы Галілейскія! Чаго вы стаіцё, гледзячы ў неба? Гэты Ісус, узяты ад вас

у неба, прыйдзе гэтак сама, як вы бачылі Яго, што ідзе ў неба».

¹² Тады яны вярнуліся ў Ерусалім з гары, называнай Аліўнай, што блізка ад Ерусаліму, за дзень суботні ходу.

¹³ І, калі прыйшлі, узышлі ў залю, дзе былі Пётар, і Якуб, і Ян, і Андрэй, Філіп і Тамаш, Барталамей і Мацьвей, Якуб Алфеяў і Сымон Зілот, і Юда Якубаў.

¹⁴ Усе яны трывалі аднадушна ў малітвах і просьбах разам з жанчынамі, і Марыяй, маці Ісуса, і братамі Ягонымі.

¹⁵ І ў тыя дні Пётар, устаўшы сярод вучняў, сказаў, — а была грамада імёнаў разам каля ста дваццаці:

¹⁶ «Мужы браты! Мусіла споўніцца тое Пісаньне, якое казаў раней Дух Святы праз вусны Давіда пра Юду, што стаўся павадыром тых, якія скапілі Ісуса,

¹⁷ што быў ён палічаны з намі, і выпала яму жэрабя служэння гэтага.

¹⁸ Ён, што праўда, прыдбаў поле за нагароду няправеднасці і, рынуўшыся, разъздёрся папалове, і вываліліся ўсе ўнутранасці ягоныя,

¹⁹ і сталася гэта вядома ўсім, хто жыве ў Ерусаліме, так што поле тое названае на іхній мове Акельдама, гэта ёсьць Поле крыві.

²⁰ Бо напісана ў кнізе Псальмаў: «Няхай станецца двор ягоны пустым, і няхай ніхто не жыве ў ім», і: «Урад ягоны няхай возьмее іншы».

²¹ Дык з тых мужоў, якія зыходзіліся з намі праз увесь час, калі прыходзіў і выходзіў

да нас Госпад Ісус,
 22 пачынаючы ад хрышчэнья
 Янавага ажно да дня, калі ён
 быў узяты ад нас, адзін з іх
 мусіць стацца разам з намі
 съведкам уваскрасення Яго».
 23 І паставілі двух: Язэпа,
 называнага Барсбам, якога
 звалі Юстам, і Мацея,
 24 і, молячыся, сказалі: «Ты,
 Госпадзе, Які ведаеш сэрцы
 ўсіх, пакажы з гэтых двух
 аднаго, якога Ты выбраў
 25 узяць жэрабя служэнья
 гэтага і апостальства, ад якога
 адступіўся Юда, каб ісьці на
 месца сваё».
 26 І кінулі жэрабя пра іх, і
 ўпала жэрабя на Мацея, і ён
 быў далучаны да адзінаццаці
 апосталаў.

Дз 2

1 І як надыйшоў дзень
 Пяцідзясятніцы, былі ўсе
 аднадушна разам.
 2 І стаўся раптам шум з
 неба, быццам ад наляцеўшага
 гвалтоўнага ветру, і напоўніў
 увесь дом, дзе яны сядзелі.
 3 І паказаліся ім падзеленыя
 языкі, быццам агнявыя, і паселі
 на кожным з іх.
 4 І напоўніўся ўсе Духам
 Святым, і пачалі гаварыць
 іншымі мовамі, як Дух даваў
 ім прамаўляць.
 5 Былі ж у Ерусаліме
 пасяліўшыся юдэі, мужы
 пабожныя, з усякага народу пад
 небам.
 6 А як стаўся голас гэтых,
 зыйшлося мноства і ўстрывожылася
 бо кожны чуў, што яны
 гавораць ягонай мовай.
 7 Усе ж дзівіліся і зьдзіўляліся,
 кажучы адзін аднаму: «Вось,

усе гэтыя, што гавораць, ці ж не
 Галілейцы?
 8 І як мы чуем кожны сваю
 мову, у якой нарадзіліся?
 9 Парты, і Мэды, і Эляміты,
 і жыхары Мэсапатаміі, Юдэі і
 Кападокіі, Понту і Азіі,
 10 Фрыгіі і Памфіліі, Эгіпту
 і мяжаў Лібіі каля Кірэнэі, і
 прыйшоўшыя рымскія Юдэі, і
 празэліты,
 11 Крыцянне і Арабы, — чуем іх,
 што гавораць нашымі мовамі
 пра веліч Божую?»
 12 Дзівіліся ж усе і бянтэжыліся,
 кажучы адзін аднаму: «Што
 гэта можа быць?»
 13 А іншыя, насьмяхаючыся,
 казалі, што яны напліся
 маладога віна.
 14 Пётар жа з Адзінаццаццю,
 устаўши, падняў голас свой
 і прамовіў да іх: «Мужы
 Юдэйскія і ўсе жыхары
 Ерусаліму! Няхай будзе вам
 гэта вядома, і выслушайце
 слова мае,
 15 бо яны ня п'яныя, як вы
 думаецце, бо яшчэ трэцяя
 гадзіна дня.
 16 Але гэта ёсьць тое, што
 сказана праз прарока Ёзеля:
 17 «І будзе ў апошнія дні, —
 кажа Бог, — выльлю Духа
 Майго на ўсякае цела, і будуць
 прарочыць сыны вашыя і дочки
 вашия; і юнакі вашия будуць
 бачыць відзежы, і старыя
 вашия будуць сыніць сны.

18 І на слугаў Маіх і на служак
 Маіх выльлю ў тыя дні Духа
 Майго, і будуць прарочыць.
 19 І дам цуды ў небе ўгары і
 сядакі на зямлі ўнізе: кроў, і
 агонь, і куродым.
 20 Сонца пераменіцца ў цемру,
 і месяц — у кроў перш, чым
 прыйдзе дзень Господаў, вялікі

і слайны.

21 І будзе: кожны, хто прызваве імя Господа, будзе збаўлены".

22 Мужы Ізраільцяне, выслушайце гэтыя слова: Ісуса з Назарэту, Мужа, зьяўленага між вамі Богам моцамі, і цудамі, і знакамі, якія рабіў праз Яго Бог сярод вас, як і самі вы ведаецце,

23 Яго, паводле вызначанай рады і прадбачання Божага выдадзенага, вы, узяўшы і рукамі беззаконнікаў прыбіўшы цвікамі, забілі.

24 Яго Бог уваскрасіў, вызваліўшы з мукаў съмерці, таму што немагчыма было, каб Ён быў стрыманы ёю.

25 Бо Давід кажа пра Яго: "Бачыў я Господа перад сабою заўсёды, бо Ён праваруч мяне, каб я не захістаўся.

26 Дзеля гэтага ўзвесялілася сэрца маё, і ўзрадаваўся язык мой, нават і цела маё супачыне ў надзеі,

27 бо Ты не пакінеш душу маю ў пекле і не дасі съятому Твайму ўбачыць паraphненъне.

28 Ты даў мне ведаць шлях жыцця; Ты напоўніш мяне радасцю перад абліччам Твайм".

29 Мужы браты! Належыцца мне сказаць вам адкрыта пра патрыярха Давіда, што ён і памёр, і быў пахаваны, і магіла ягоная ў нас да гэтага дня.

30 А як быў ён прарок і ведаў, што прысягай прысягнуў яму Бог з плоду паясыніцы ягонай паводле цела паставіць Хрыста і пасадзіць на пасадзе ягоным, 31 прадбачачы, ён гаварыў пра ўваскрасеньне Хрыста, што не пакінутая душа Ягоная ў пекле, і цела Ягонае ня бачыла паraphненъне.

32 Гэтага Ісуса ўваскрасіў Бог, і ўсе мы — съведкі гэтага.

33 Дык узънесены правіцаю Бога і ўзяўшы ад Айца абяцањне Святога Духа, Ён выліў тое, што вы цяпер бачыце і чуце.

34 Бо Давід не ўзыяшоў у неба, а ён кажа: "Сказаў Госпад Госпаду майму: Сядзь праваруч Мяне,

35 пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падноўжжа ног Тваіх".

36 Дык няхай упэўнена ведае ўесь дом Ізраіля, што Бог зрабіў і Госпадам, і Хрыстом Яго, Гэтага Ісуса, Якога вы ўкрыжавалі".

37 Пачуўшы гэта, яны былі ўражаныя ў сэрцы і сказалі да Пятра і рэшты апосталаў: «Што нам рабіць, мужы браты?»

38 Пётар жа прамовіў да іх: «Навярніцесь, і няхай кожны з вас будзе ахрышчаны ў імя Ісуса Христа дзеля адпушчэння грахоў, і возьмеце дар Святога Духа.

39 Бо абяцањне для вас, і для дзяцей вашых, і для ўсіх, якія далёка, каго пакліча Госпад, Бог наш».

40 І іншымі шматлікімі словамі съведчыў і ўпрошваў, кажучы: «Ратуйцесь ад гэтага пакалення скрыўленага».

41 Дык тыя, што прыхільна прынялі слова ягоныя, былі ахрышчаныя, і ў той дзень дадалося каля трох тысячаў душ.

42 І трывалі яны ў навуцы апостальскай, і ў супольнасці, і ў ламаныні хлеба, і ў малітвах.

43 Быў жа страх на кожнай души, і шмат цудаў і знакаў дзеялсяя праз апосталаў.

44 А ўсе, якія мелі веру, былі

разам, і мелі ўсё супольнае.

45 І прадавалі маёмысьць і ўласнасьць, і дзялілі паміж усімі, хто якую меў патрэбу.

46 І кожны дзень аднадушна трываючы ў святыні і ламаючы хлеб у дамах, прыймалі ежу ў весяльосці і лагоднасьці сэрца,

47 хвалячы Бога і маючы ласку ва ўсяго народу. А Госпрад штодня дадаваў да царквы тых, што былі збаўленыя.

Дз 3

¹ Пётар жа і Ян ішлі разам у святыню а дзяявятай гадзіне малітвы.

2 І нейкі чалавек, кульгавы ад чэрава маці сваёй, якога наслі і кожны дзень лажылі ля дзьвярэй святыні, называных Прыгожымі, прасіць міласьціну ў тых, якія ўваходзяць у святыню,

3 убачыўши Пятра і Яна, што меліся ўвайсьці ў святыню, прасіў у іх міласьціны.

4 А Пётар, які з Янам углядаўся на яго, сказаў: «Паглядзі на нас».

5 Ён жа ўзіраўся на іх, чакаючы нешта ад іх узяць.

6 А Пётар сказаў: «Срэбра і золата нямаў мяне. А што маю, тое даю табе: у імя Ісуса Хрыста з Назарэту ўстань і хадзі!»

7 І, узяўши яго за правую руку, падняў. І адразу ўмацаваліся ногі і косткі ягоныя,

8 і ён, падскочыўши, стаў, і хадзіў, і ўвайшоў з імі ў святыню, ходзячы, і скачучы, і хвалячы Бога.

9 І ўвесь народ бачыў яго, як хадзіў і хваліў Бога.

10 І пазналі яго, што ён быў той, які дзеля міласьціны сядзеў ля Прыгожых дзьвярэй

святыні; і напоўніліся страхам і зъдзіўленынем ад того, што здарылася з ім.

11 А як аздароўлены кульгавы трymаўся Пятра і Яна, увесь народ у здуменыні прыбег да іх у прысенак, называны Салямонавым.

12 Бачачы гэта, Пётар адказаў народу: «Мужы Ізраільцяне! Што зъдзіўляецца гэтаму, ці што так углядаетца на нас, нібыта мы сваёю сілай або пабожнасьцю зрабілі, каб ён хадзіў?

13 Бог Абрагама, і Ісаака, і Якуба, Бог бацькоў нашых уславіў Сына Свайго Ісуса, Якога вы выдалі і ад Якога адракліся перад ablічам Пілата, калі той судзіў вызваліць Яго.

14 Вы ж ад Свяятога і Праведнага адракліся і прасілі дараўваць вам чалавека забойцу,

15 а Самаго Начальніка жыцьця забілі. Яго Бог падняў з мёртвых, і мы — съведкі гэтага.

16 І дзеля веры ў імя Ягонае ўмацавала імя Ягонае таго, каго вы бачыце і ведаеце; і вера, якая ад Яго, дала яму ацаленыне гэтае перад усімі вамі.

17 І цяпер, браты, я ведаю, што праз няведеныне ўчынілі вы гэта, як і начальнікі вашыя,

18 а Сам Бог, Які прадвесціў праз вусны ўсіх Сваіх прарокаў, каб цярпець [мукі] Хрысту, тое і споўніў.

19 Дык навярніцеся і вярніцеся, каб съцерліся грахі вашия,

20 каб прыйшлі часы асьвяжэння ад ablічча Господа, і каб Ён паслаў Ісуса Хрыста, Якога вам наперад абвясьціў,

21 і Якога мусіла неба прыняць

да часу напраўленъня ўсяго, пра што гаварыў Бог праз вусны ўсіх Сваіх святых прарокаў ад вякоў.

22 Бо Майсей сказаў бацькам: “Прарока паставіць вам Госпад, Бог ваш, з братоў ваших, як мяне. Яго слухайце ў-ва ўсім, што будзе казаць вам.

23 І будзе: кожная душа, якая не паслухае Прарока гэтага, будзе вынішчана з народу”.

24 І ўсе прарокі ад Самуэля і па чарзе, якія толькі гаварылі, прапаведвалі гэтыя дні.

25 Ви — сыны прарокаў і запавету, якія заключыў Бог з бацькамі нашымі, кажучы да Абрагама: “І ў насеніні тваім дабраслаўленыя будуць усе народы зямлі”.

26 Вам першым Бог, уваскрасіўши Сына Свайго Ісуса, паслаў Яго, дабраслаўляючи вас, каб адварнуўся кожны ад зласлівасці сваёй”.

Дз 4

1 Калі яны гаварылі да народу, сталі перад імі святары, і начальнікі варты святыні, і садукеі,

2 узлаваныя, што яны навучаюць народ і пропаведуюць у Ісусе ўваскрасеньне з мёртвых.

3 І ўсклалі на іх рукі, і аддалі іх у вастрог да зайдутра, бо быў ужо вечар.

4 А многія з тых, якія чулі слова, паверылі; і быў лік такіх мужоў каля пяці тысячай.

5 А назаўтра сталася, што сабраліся ў Ерусаліме начальнікі іхнія, і старшыні, і кніжнікі,

6 і Анна першасвятар, і Каяфа, і Ян, і Аляксандар, і ўсе, хто быў з роду першасвятарскага,

7 і, паставіўши іх пасярод, пыталіся: «Якою моцаю ці якім імем вы учынілі гэта?»

8 Тады Пётар, напоўніўшыся Духам Святым, сказаў да іх: «Начальнікі народу і старшыні Ізраілю!

9 Калі нас сёньня дапытваюць за дабрадзеяства нядужаму чалавеку, кім ён аздароўлены,

10 няхай будзе вядома ўсім вам і ўсіму народу Ізраіля, што ў імя Ісуса Хрыста з Назарэту, Якога вы ўкрыжавалі, Якога Бог уваскрасіў з мёртвых, праз Яго ён стаіць перад вами здаровы.

11 Ён — Камень, пагарджены вами, будаўнічымі, Які стаўся галавою вугла,

12 і ні ў кім іншым няма збаўленъня, бо няма іншага імя пад небам, дадзенага людзям, у якім мусілі мы быць збаўленыя».

13 А ўбачыўши адлагу Пятра і Яна і спасцярогшы, што яны людзі някніжныя і простыя, зьдзіўляліся; пазналі ж іх, што яны былі з Ісусам.

14 Бачачы ж аздароўленага чалавека, які стаяў з імі, не маглі нічога запярэчыць.

15 Загадаўши ж ім выйсьці з сынэдрыёну, радзіліся між сабою,

16 кажучы: «Што мы зробім з гэтымі людзьмі? Бо, праўда, вялікі знак, які стаўся праз іх, яўны для ўсіх, хто жыве ў Ерусаліме, і мы на можам адмовіць гэта.

17 Але, каб больш не разыходзілася гэта ў народзе, пагрозамі забаронім ім, каб ужо не гаварылі ў імя гэтае

нікому з людзей».

18 І, паклікаўшы іх, загадалі ім зусім не гаварыць і не навучаць у імя Ісуса.

19 А Пётар і Ян, адказваючы ім, сказалі: «Судзіце, ці справядліва перад Богам слухаць вас больш, чым Бога?

20 Бо мы ня можам не гаварыць пра тое, што бачылі і чулі».

21 Яны ж, пагражаячы, вызвалілі іх, не знаходзячы, як пакараць іх, дзеля народу, бо ўсе славілі Бога за тое, што сталася.

22 Бо больш за сорак гадоў было таму чалавеку, з якім стаўся знак аздараўлення.

23 Калі ж іх вызвалілі, яны прыйшлі да сваіх і паведамілі ўсё, што ім сказалі першасвятыя і старшыні.

24 А яны, пачуўшы, аднадушна паднялі голас да Бога і сказалі: «Уладару! Ты — Бог, Які ўчыніў неба, і зямлю, і мора, і ўсё, што ў іх.

25 Праз вусны Давіда, слугі Твайго, Ты сказаў: “Чamu бунтуюцца пагане і народы задумваюць марнае?

26 Паўсталі валадары зямлі, і князі сабраліся разам супраць Господа і супраць Хрыста Ягонага”.

27 Бо праўдзіва сабраліся супраць Святога Сына Твайго Ісуса, Якога Ты памазаў, Ірад і Понці Пілат з паганамі і народам Ізраіля,

28 каб учыніць ўсё, што рука Твая і рада Твая прадвызначылі, каб сталася.

29 І цяпер, Госпадзе, зірні на пагрозы іхнія, і дай слугам Тваім з ўсёю адвагаю гаварыць слова Тваё,

30 а Ты працягні руку Тваю на аздараўленне, і каб рабіліся

знакі і цуды праз імя Святога Сына Твайго Ісуса».

31 І, як памаліліся, захісталася месца, дзе яны былі сабраўшыся, і ўсе былі напоўненыя Духам Святым, і гаварылі слова Божае з адвагаю.

32 А ў мноства тых, якія паверылі, было адно сэрца і адна душа, і ніхто нічога з маёмасьці сваёй не называў сваім, але ўсё ў іх было супольнае.

33 І з вялікай сілай апосталы давалі съведчанье ўваскрасення Господа Ісуса, і ласка вялікая была на ўсіх іх.

34 Бо не было сярод іх нікога, хто меў нястачу, бо ўсе, хто меў палі ці дамы, продаючы іх, прыносілі цану праданага

35 і клалі ля ног апосталаў; а кожнаму давалася тое, якую хто меў патрэбу.

36 А Ёсія, названы апосталамі Барнабам, што значыць Сын пацяшэння, лявіт, родам з Кіпру,

37 які меў сваё поле, прадаўшы яго, прынёс гроши і паклаў ля ног апосталаў.

Дз 5

1 А нейкі муж, на імя Ананія, з Сапфіраю, жонкаю сваёю, прадаў маёмасьць сваю,

2 і прыхаваў з цаны з ведама жонкі сваёй, і, прынёшы нейкую частку, палажыў ля ног апосталаў.

3 А Пётар сказаў: «Чamu напоўніў шатан сэрца тваё, каб схлусіць Духу Святому ды прыхаваць з цаны за поле?

4 Ці ж не тваё было, што ты меў, і праданае ці ж не ў тваёй уладзе было? Навошта ты палажыў рэч гэтую ў сэрца

сваё? Ты схлусіў ня людзям, але Богу».

5 Пачу́шы слова гэтыя, Ананія ўпай нежывы. І вялікі страх стаўся на ўсіх, якія чулі гэта.

6 А юнакі, устаўшы, узялі яго і, вынесшы, пахавалі.

7 Сталася ж гадзіны праз тры, прыйшла і жонка ягоная, ня ведаючы, што сталася.

8 А Пётар спытаўся ў яе: «Скажы мне, ці за гэтулькі аддалі вы поле?» Яна ж сказала: “Так, за гэтулькі”.

9 А Пётар сказаў да яе: «Навошта змовіліся вы спакусіць Духа Госпадавага? Вось, пры дзъвярах ногі тых, якія пахавалі мужа твойго, і яны вынясуть цябе».

10 Яна ж адразу ўпала ля ног ягоных нежывая. А юнакі, увайшоўшы, знайшлі яе мёртвую і, вынесшы, пахавалі кала мужа яе.

11 І стаўся вялікі страх на ўсёй царкве і на ўсіх, якія чулі гэта.

12 А праз руکі апосталаў рабілася шмат знакаў і цудаў у народзе, і былі ўсе аднадушна ў прысенках Салямонавых.

13 А з іншых ніхто не адважваўся прыстаць да іх, але ўзвялічваў іх народ.

14 А тых, што вераць у Господа, дадавалася яшчэ больш, мноства мужчынаў і жанчынаў,

15 так што выносілі хворых на вуліцы і лажылі на ложках і насілках, каб хоць ценъ Пятра, які ішоў, ацяніў како з іх.

16 Зыйшлося таксама ў Ерусалім мноства з навакольных гарадоў, несучы хворых і апанаваных нячыстымі духамі, якія ўсе былі аздароўленыя.

17 А першас্বятар і ўсе, што з ім, якія былі з герэзіі

садукейскай, паўстаўшы, напоўніліся зайдрасцю,

18 і ўскладі руکі свае на апосталаў, і зъмасцілі іх у вастрог грамадзкі.

19 А анёл Госпадаў унары адчыніў дзъверы вязніцы і, вывеўшы іх, сказаў:

20 «Ідзіце і, стаўшы, гаварыце ў съвятыні да народу ўсе слова жыцця гэтага».

21 Пачу́шы гэта, яны ўвайшлі раніцаю ў съвятыню і навучалі. А першас্বятар і тыя, што з ім, прыйшоўшы, склікалі сынэдрыйён і ўсю старшыну сыноў Ізраіля і паслалі ў вязніцу прывесьці іх.

22 Паслугачы ж, прыйшоўшы, не знайшлі іх у вязніцы і, вярнуўшыся, паведамілі,

23 кажучы: «Вязніцу знайшлі мы замкнёную надзейна і вартайнікоў, якія звонку стаялі перад дзъвярыма; але, адчыніўшы, усярэдзіне нікога не знайшлі».

24 Калі ж пачулі слова гэтыя съвятар, і начальнік варты съвятыні, і першас্বятары, зъбягніліся, што б гэта сталася?

25 А нехта, прыйшоўшы, паведаміў ім, кажучы, што вось мужы, якіх вы зъмасцілі ў вязніцу, стаяць у съвятыні і навучаюць народ.

26 Тады начальнік варты, пайшоўшы з паслугачамі, прывёў іх бяз гвалту, бо баяліся народу, каб не ўкаменаваў іх.

27 А прывёўшы, паставілі іх у сынэдрыйёне; і спытаўся ў іх першас্বятар,

28 кажучы: «Ці не пагрозамі забаранілі мы вам навучаць пра імя гэтае? И вось, вы напоўнілі Ерусалім навукай вашай і хочаце съцягнуць на нас

кроў Чалавека Гэтага».

29 І, адказваючы, Пётар і апосталы сказали: «Больш трэба слухацца Бога, чым людзей.

30 Бог бацькоў нашых уваскрасіў Ісуса, Якога вы забілі, павесіўшы на дрэве.

31 Яго, Начальніка і Збаўцу, Бог правіцай Сваёй узвысіў, каб даць Ізраілю навяртаныне і адпушчэнне грахоў.

32 І съведкі Ягоныя на слова гэтая — мы і Дух Святы, Якога Бог даў тым, што слухающа Яго».

33 Тыя ж, пачуўшы, раз'юшыліся і пастанавілі пазабіваць іх.

34 А адзін фарысэй у сынэдрыёне, на імя Гамаліэль, законавучыцель, знаны ўсюму народу, устаўшы, загадаў на трохі [часу] вывесыці апосталаў,

35 і сказаў ім: «Мужы Ізраільцяне, съцеражыцесь адносна людзей гэтых, што маеце ўчыніць.

36 Бо перад гэтымі днямі паўстаў Тэўда, кажучы пра сябе як пра некага, і да яго прыстай лік мужоў каля чатырохсот; ён быў забіты, і ўсе, што слухаліся яго, расьцярушыліся і сталіся нічым.

37 Пасыля гэтага ў дні перапісу паўстаў Юда Галіеец і пачягнуў за сабою даволі народу; і ён загінуў, і ўсе, што слухаліся яго, рассыпаліся.

38 І цяпер кажу вам: адыйдзіцесь ад гэтых людзей і пакіньце іх; бо калі ад людзей рада гэтая ці справа гэтая, будзе зынішчаная,

39 а калі ад Бога, вы ня здолееце зынішчыць яе, і каб самі не апынуліся змагарамі з Богам».

40 Яны ж паслухаліся яго

і, паклікаўшы апосталаў, зьбіўшы, загадалі ім не гаварыць пра імя Ісуса, і вызвалілі іх.

41 Тыя ж пайшлі ад ablічча сынэдрыёна, радуючыся, што сталіся вартымі зыневажэнья за імя Ягонае.

42 І кожны дзень у съвятыні і дома не пераставалі навучаць і дабравесыціца пра Ісуса Хрыста.

Дз 6

1 А ў гэтая дні, калі памножылася вучняў, сталася нараканыне Эліністай на Гебраю, што ў штодзённым служэныні занядбоўваюцца ўдовы іхнія.

2 Дванаццаць жа, паклікаўшы мноства вучняў, сказали: «Ня гожа нам, пакінуўшы слова Божае, служыць пры сталах.

3 Дык нагледзьце спасярод вас, браты, сем засьведчаных мужоў, поўных Духа Святога і мудрасыці, якіх мы паставім на гэтую патрэбу,

4 а мы будзем трываць у малітве і служэныні слова».

5 І спадабалася слова гэтае перад ablіччам усяго мноства, і выбралі Стэфана, мужа, поўнага веры і Духа Святога, і Філіпа, і Прохара, і Ніканора, і Тымона, і Пармэні, і Мікалая Антыяхійца, празэліта.

6 Іх паставілі перад апосталамі; і яны, памаліўшыся, усклалі на іх руکі.

7 І слова Божае расло, і вучні ў Ерусаліме вельмі множыліся лікам, і вялікая колькасць съвятароў паслухаліся веры.

8 А Стэфан, поўны веры і сілы, чыніў цуды і знакі вялікія ў народзе.

9 Паўсталі ж некаторыя з сынагогі, называнай Лібэртынскай, і Кірэнэйскай, і Александрыйскай, і тых, што з Кілікіі і Азіі, спрачаючыся са Стэфанам,

10 і ня здолелі супрацьстаць мудрасыці і Духу, Якім ён гаварыў.

11 Тады падбліі мужоў сказаць: «Мы чулі яго, як гаварыў словы блюзынерскія на Майселя і Бога».

12 І падбурылі народ, і старшыняў, і кніжнікаў, і, стаўшы, скапілі яго, і прывялі ў сынэдрыён.

13 І паставілі яны хлусьлівых съведкаў, якія казалі: «Гэты чалавек не перастае гаварыць слова блюзынерскія супраць гэтага съятога месца і супраць Закону,

14 бо мы чулі, як ён казаў, што Ісус з Назарэту зруйнует месца гэтае і зменіць звычайі, якія перадаў нам Майсей».

15 І ўсе тыя, што сядзелі ў сынэдрыёне, угляджаючыся на яго, бачылі ablічча ягонае, нібыта ablічча анёла.

Дз 7

1 А першас্বятар сказаў: «Ці ж гэта так?»

2 Той жа мовіў: «Мужы браты і бацькі, паслухайце! Бог славы зъявіўся бацьку нашаму Абрагаму, калі той быў у Мэсапатамії, перш, чым пасяліўся ў Харане,

3 і сказаў да яго: “Выйдзі з зямлі тваёй і ад родзічаў тваіх і ідзі ў зямлю, якую Я табе пакажу”.

4 Тады, выйшаўши з зямлі Халдэйскае, ён пасяліўся ў Харане; адтоль паслья съмерці бацькі ягонага [Бог] перасяліў яго ў гэтую зямлю, у якой вы цяпер жывяцё.

5 І ня даў яму ў ёй спадчыны ані на стапу нагі; і абяцаў яму даць яе ў валоданье яму і насеньню ягонаму паслья яго, а ня меў ён дзіцяці.

6 Сказаў жа яму Бог, што насеньне ягонае будзе прыходнем у зямлі чужой, і зъняволіць іх, і будуць рабіць ім зло чатырыста гадоў.

7 “І народ, які зъняволіць іх, Я буду судзіць, — сказаў Бог, — і паслья гэтага яны выйдуць і будуць служыць Мне ў гэтым месцы”.

8 І даў яму запавет абразаньня. І гэтак ён нарадзіў Ісаака, і абрэзаў яго на восьмы дзень; і Ісаак — Якуба, і Якуб — дванаццаць патрыярхаў.

9 І патрыярхі, зайдросцічы Язэпу, прадалі яго ў Эгіпет; і Бог быў з ім,

10 і выбавіў яго з усіх прыгнётаў ягоных, і даў яму ласку і мудрасыць перад фараонам, валадаром Эгіпту; і той паставіў яго за начальніка над Эгіптом і над усім домам сваім.

11 Прыйшоў жа голад на ўсю зямлю Эгіпту і Ханаану, і гора вялікае, і бацькі нашыя не знаходзілі жыўнасці.

12 А Якуб, пачуўши, што ёсьць збожжа ў Эгіпце, паслаў спачатку бацькоў наших,

13 і за другім разам Язэп быў пазнаны братамі ягонымі, і фараону выявіўся род Язэпавы.

14 А Язэп, паслаўши, пакліаў бацьку свайго Якуба і ўсіх родзічаў сваіх, душаў семдзесят пяць.

15 Якуб жа зыйшоў у Эгіпет, і памёр сам і бацькі нашыя,

16 і перанесьлі іх у Сыхем, і паклалі ў магілу, якую набыў

Абрагам за цану срэбра ў сыноў Гемора Сыхемава.

17 А як набліжаўся час абяцання, наконт якога прысягаў Бог Абрагаму, народ рос і памнажаўся ў Эгіпце
18 да часу, калі паўстаў іншы валадар, які ня ведаў Язэпа.

19 Той, хітруючы супраць роду нашага, рабіў зло бацькам нашым, каб яны выкідалі немаўлят, каб тыя не жылі.

20 У той час нарадзіўся Майсей, і быў мілы Богу; яго гадавалі тро месцы ў доме бацькі ягонага.

21 Калі ж выкінулі яго, узяла яго дачка фараона і гадавала яго за сына сабе.

22 І быў настайлены Майсей ва ўсёй мудрасці Эгіпцянаў, і быў ён магутны ў словах і учынках.
23 Калі ж споўнілася яму сорак гадоў веку, прыйшло яму на сэрца даведацца братоў сваіх, сыноў Ізраіля.

24 І, убачыўши, як некага крыўдзілі, заступіўся за яго і адпомсьціў за пакрыўджанага, ударыўши Эгіпцяніна.

25 Ён жа думаў, што браты ягония зразумеюць, што Бог рукой ягонай дае ім выбаўленъне, а яны не зразумелі.

26 І на наступны дзень ён зъявіўся ім, як яны біліся, і вёў іх да згоды, кажучы: "Мужы, вы — браты! Чаму вы крыўдзіце адзін аднога?"

27 А той, што быў крыўдзіў бліжняга, адапхнуў яго, кажучы: "Хто паставіў цябе за начальніка і судзьдзю над намі?"

28 Ці ты хочаш забіць мяне, як забіў учора Эгіпцяніна?"

29 Праз гэтае слова ўцёк Майсей

і стаўся прыхаднем у зямлі Мадыям, дзе нарадзіў двух сыноў.

30 А калі споўнілася сорак гадоў, зъявіўся яму ў пустыні пад гарою Сынай анёл Госпадаў у полымі вагню куста.

31 Майсей жа, убачыўши, зъдзівіўся відзежу, і калі ён набліжаўся, каб прыгледзецца, быў да яго голас Госпада:

32 "Я — Бог бацькоў тваіх, Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба". Трасучыся, Майсей не адважыўся ўглядзіцца.

33 А Госпад сказаў яму: "Здымі сандалы з ног тваіх, бо месца, на якім ты стаіш, — зямля сьвятая.

34 Гледзячы, Я ўбачыў гора народу Майго ў Эгіпце, і пачуў стагнаньне іхнае, і зыйшоў выбавіць іх. І цяпер ідзі, Я пашлю цябе ў Эгіпет".

35 Таго Майселя, якога яны адракліся, кажучы: "Хто паставіў цябе за начальніка і судзьдзю?" — яго Бог за начальніка і выбавіцеля паслаў рукой анёла, які зъявіўся яму ў кусьце.

36 Ён вывеў іх, учыніўши цуды і знакі ў зямлі Эгіпецкай, і ў Чырвоным моры, і ў пустыні сорак гадоў.

37 Гэта той Майсей, які сказаў сынам Ізраіля: "Прарока паставіць вам Госпад, Бог ваш, з братоў ваших, як мяне; Яго слухайце".

38 Гэта той, які быў у пустыні ў зборы з анёлам, які гаварыў на гары Сынай з ім і з бацькамі нашымі, які прыняў слова жывыя, каб даць нам,

39 якому не хацелі быць паслухмянныя бацькі нашыя, але адапхнулі яго і павярнулі

сэрцы свае да Эгіпту,

40 кажучы Аарону: “Зрабі нам багоў, якія будуць ісъці наперадзе нас, бо з Майсеем гэтым, які вывей ё нас з зямлі Эгіпецкай, ня ведаем, што сталася з ім”.

41 І зрабілі ў тыя дні цяля, і прынесълі ахвяру ідалу, і весяліліся ў справах рук сваіх.

42 А Бог адварнүўся і аддаў іх служыць войску нябеснаму, як напісана ў кнізе Прарокаў: “Дом Ізраіля, ці прыносілі вы Мне бітае і ахвяры сорак гадоў у пустыні?

43 І паднялі вы намёт Малоха і зорку бога вашага Рэмфана, абразы, якія вы зрабілі, каб ім пакланяцца. І Я перасялю вас ажно за Бабілон”.

44 Намёт съведчаньня быў у бацькоў нашых у пустыні, як загадаў Той, Які гаварыў Майсею зрабіць яе паводле образу, які ён бачыў.

45 Яе, узяўшы, занесьлі бацькі нашыя з Егошуам у валоданьні паганаў, якіх Бог выгнаў ад аблічча бацькоў нашых, ажно да дзён Davіda,

46 які знайшоў ласку перад Богам і прасіў, каб знайсьці будыніну Богу Якуба.

47 Салямон жа пабудаваў Яму дом.

48 Але Найвышэйшы не жыве ў бажніцах, зробленых рукамі, як кажа прарок:

49 “Неба — пасад Мой, а зямля — падножжа ног Maix. Які ж дом вы пабудуце Мне, — кажа Госпад, — або якое месца супачынку Майго?

50 Ці ж не Мая рука ўчыніла ўсё гэтае?”

51 [Людзі] з цвёрдым каркам і з неабрэзаным сэрцам і вушамі!

Вы заўсёды супрацівіцесь Духу Святому, як бацькі вашыя, так і вы.

52 Каго з прарокаў не перасъледавалі бацькі вашыя, і пазабівалі прадвеснікаў прыходу Праведніка, зраднікамі і забойцамі Якога вы цяпер сталіся,

53 вы, якія ўзялі Закон паводле пастановы анёлаў і не захавалі яго».

54 А слухаючы гэта, яны раз'юшваліся ў сэрцах сваіх і скрыгаталі зубамі на яго.

55 Ён жа, напоўнены Духам Святым, углядаючыся ў неба, убачыў славу Божую і Icуса, Які стаіць праваруч Бога,

56 і сказаў: «Вось, бачу неба адчыненае і Сына Чалавечага, Які стаіць праваруч Бога».

57 Яны ж, закрычаўшы моцным голасам, пазатыкалі вуши свае, і аднадушна рынуліся на яго,

58 і, выгнаўшы за горад, каменавалі яго. І съведкі кінулі адзеньні свае ля ног дзяцюка, называнага Саўл,

59 і каменавалі Стэфана, які прызываў [Бога] і казаў: «Госпадзе Icuse, прымі дух мой!»

60 І, укленчыўшы, закрычаў моцным голасам: «Госпадзе, не палічи ім грэху гэтага!» І, сказаўшы гэта, памёр.

Дз 8

1 А Саўл згаджайся на забойства яго. Сталася ж у той дзень вялікае перасъледванье царквы ў Ерусаліме. І ўсе, акрамя апосталаў, былі расьцярушаныя па ваколіцах Юдэі і Самарыі.

2 А Стэфана пахавалі мужы пабожныя і ўчынілі па ім галашэнне вялікае.

3 Саўл жа нішчыў царкву, уваходзячы ў дамы, і, цягнучы мужчынаў і жанчынаў, аддаваў [ix] у вязынцу.

4 А тыя, што расцярушыліся, хадзілі, дабравесцячы слова.

5 Філіп жа, зыйшоўшы ў горад Самаранскі, абвяшчаў ім Хрыста.

6 І натоўпы прыслухоўваліся да ўсяго, што казаў Філіп, аднадушна слухаючы і бачачы знакі, якія ён чыніў.

7 Бо з многіх, якія мелі духаў нячыстых, яны выходзілі, крічучы моцным голасам, а шмат спараліжаваных і кульгавых былі аздароўленыя.

8 І сталася радасць вялікая ў горадзе тым.

9 А быў раней у гэтым горадзе нейкі муж на імя Сымон, які чараваў і зьдзіўляў народ Самарыі, называючы сябе некім вялікім.

10 І прыслухоўваліся да яго ўсе ад малога да вялікага, кажучы: «Ён ёсьць вялікая моц Божая».

11 Прыслухоўваліся ж да яго дзеля таго, што ён даволі часу чараваньнем зьдзіўляў іх.

12 А калі паверылі Філіпу, які дабравесціў пра Валадарства Божае і імя Ісуса Хрыста, былі ахрышчаны як мужчыны, так і жанчыны.

13 Дый Сымон і той паверыў, і, ахрысьціўшыся, трываў пры Філіпе. А бачачы знакі і цуды вялікія, што рабіліся, дзівіўся.

14 Апосталы ж, што былі ў Ерусаліме, пачаўшы, што Самарыя прыняла слова Божае, паслалі да іх Пятра і Яна,

15 якія, прыйшоўшы, памаліліся за іх, каб атрымалі Духа Святога,

16 бо Ён ня быў на нікога з іх

зыйшоўшы, а толькі былі яны ахрышчаны ў імя Господа Ісуса. 17 Тады яны ўсклалі на іх рукі, і яны атрымалі Духа Святога.

18 Сымон жа, пабачыўшы, што праз ускладаньне рук апосталаў даеца Дух Святы, прынёс ім гроши,

19 кажучы: «Дайце і мне гэтую ўладу, каб той, на каго ўскладу рукі, атрымаў Духа Святога».

20 Пётар жа сказаў яму: «Няхай срэбра тваё будзе з табой на загубу, бо дар Божы ты думаў за гроши здабыць.

21 Няма табе часткі і жэрабя ў слове гэтым, бо сэрца тваё ня шчырае перад Богам.

22 Дык навярніся ад гэтай ліхоты тваёй і прасі Бога, можа, будзе адпушчана табе задума сэрца твайго.

23 Бо бачу цябе ў гарчыні жоўці і ў вузьле няправеднасьці».

24 А Сымон, адказваючы, сказаў: «Маліцся вы за мяне да Господа, каб не прыйшло на мяне тое, што вы сказалі».

25 Яны ж, засьведчыўшы і расказаўшы слова Госпадава, вярнуліся ў Ерусалім, дабравесцячы ў многіх мястечках Самаранскіх.

26 А анёл Господаў прамовіў да Філіпа, кажучы: «Устань і ідзі на поўдзень, на шлях, які зыходзіць з Ерусаліму ў Газу, той, які пусты».

27 І, устаўшы, ён пайшоў. І вось, муж Этыёпскі, эўнух, можны Кандакіі, валадаркі Этыёпаў, які быў над усімі скарбамі ейнымі і прыйшоў у Ерусалім пакланіцца,

28 вяртаўся назад, і сядзеў на калясніцы сваёй, і чытаў прарока Ісаю.

29 А Дух сказаў Філіпу:

«Падыйдзі і прыстань да Цэзарэю.
калясьніцы гэтай».

30 Прыбегшы, Філіп пачуў,
што той чытае прарока Ісаю, і
сказаў: «Ці разумееш тое, што
чытаеш?»

31 Той жа сказаў: «Як жа я магу,
калі нехта не раствумачыць
мне?» І папрасіў Філіпа,
узыйшоўшы, сесьці з ім.

32 А ўрываک Пісаньня, які ён
чытаў, быў гэткі: «Як авечку
на зарэз, вялі Яго; і як ягня
безгалосае перад тым, хто
стрыжэ, гэтак Ён не адчыняе
вуснаў Сваіх.

33 У паніжэнні Ягоным суд
Ягоны ўзяты. А паходжанье
Ягонае хто распавядзе? Бо
жыцьцё Ягонае будзе ўзята ад
зямлі».

34 Адказваючы, эўнух сказаў
Філіпу: «Прашу цябе, пра
каго прарок гаворыць гэтае?
Пра самога сябе ці пра каго
іншага?»

35 А Філіп, адчыніўшы вусны
свае і пачаўшы ад Пісаньня
гэтага, дабравесціў яму Ісуса.
36 А як ехалі па дарозе, прыйшлі
да вады; і кажа эўнух: «Вось
вада. Што перашкаджае мне
быць ахрышчаным?»

37 А Філіп сказаў: «Калі верыш
з усяго сэрца, можна». Ён жа,
адказваючы, сказаў: «Веру, што
Ісус Хрыстос ёсьць Сын Божы».

38 І загадаў спыніць калясьніцу.
І зыйшлі абодва ў ваду, як Філіп,
так і эўнух, і ахрысьціў яго.

39 Калі ж выйшлі яны з вады,
Дух Госпадаў падхапіў Філіпа,
і эўнух больш ня бачыў яго,
бо паехаў у сваю дарогу,
радуючыся.

40 А Філіп апынуўся ў Азоце;
і, праходзячы, дабравесціў па
ўсіх гарадах, пакуль прыйшоў у

Дз 9

1 Саўл жа, яшчэ дыхаючы
пагрозай і забойствам на
вучняў Госпадавых, падыйшоў
да першасвятара

2 і прасіў у яго лісты ў Дамаск
да сынагогаў, каб, калі знайдзе
некага, хто ёсьць на гэтым
шляху, як мужчынаў, так і
жанчынаў, звязаўшы, весыці
ў Ерусалім.

3 А калі ён ішоў, сталася, як
ён наблізіўся да Дамаску, што
неспадзянава агарнула яго
съвято з неба.

4 І, упашы на зямлю, ён пачуў
голос, які гаварыў яму: «Саўле,
Саўле, чаму ты перасльедуеш
Мяне?»

5 Ён жа сказаў: «Хто Ты,
Госпадзе?» А Госпад сказаў: «Я
— Ісус, Якога ты перасльедуеш.
Цяжка табе супраць ражна
ўпрацца».

6 І ён, дрыжучы і жахаючыся,
сказаў: «Госпадзе, што хочаш,
каб я рабіў?» І Госпад [кажа]
да яго: «Устань і ідзі ў горад,
і будзе табе сказана, што ты
мусіш рабіць».

7 А мужы, якія спадарожнічалі
яму, стаялі аслупянеўшы,
চуючы голос, а нікога ня
бачачы.

8 Саўл жа ўстаў з зямлі, і,
адчыніўшы вочы свае, нікога ня
бачыў; і ўзяўшы за руку, увялі¹
яго ў Дамаск.

9 І тры дні ён ня бачыў, і ня еў, і
ня піў.

10 Быў жа ў Дамаску адзін
вучань на імя Ананія. І сказаў
да яго Госпад у відзежы:
«Ананія!» Ён жа сказаў: «Вось
я, Госпадзе!»

11 А Госпад да яго: «Устаўшы, ідзі на вуліцу, называную Простай, і ў доме Юды пащука Тарсяніна на імя Саўл, бо вось, ён моліцца

12 і бачыў у відзежы мужа на імя Ананія, які ўвайшоў і ўсклаў на яго руку, каб ён зноў бачыў».

13 Ананія ж адказаў: «Госпадзе, я чуў ад многіх пра мужа гэтага, колькі ліха ўчыніў ён святым Тваім у Ерусаліме;

14 і тут ён мае ўладу ад першасвятараў звязваць усіх, хто прызывае імя Тваё».

15 А Госпад сказаў да яго: «Ідзі, бо ён — Мая выбраная пасудзіна, каб несьці імя Маё перад паганамі, і валадарамі, і сынамі Ізраіля,

16 бо Я пакажу яму, колькі ён мусіць перацярпець за імя Маё».

17 Ананія пайшоў, і ўвайшоў у той дом, і, усклаўши на яго рукі, сказаў: «Саўле, браце, Госпад паслаў мяне, Ісус, Які зъявіўся табе на дарозе, па якой ты ішоў, каб ты зноў бачыў і напоўніўся Духам Святым».

18 І адразу нібы луска апала з вачэй ягоных, і стаў бачыць у той жа момант, і, устаўши, быў ахрышчаны,

19 і, прыняўши ежу, умацаваўся. І быў Саўл колькі дзён з вучнямі, што ў Дамаску,

20 і адразу абвяшчаў у сынагогах Хрыста, што Ён ёсьць Сын Божы.

21 А ўсе, хто чуў, дзівіліся і казалі: «Ці ня гэта той самы, які нішчыў у Ерусаліме тых, хто прызывае імя гэтае, і сюды прыйшоў дзеля того, каб іх, звязаўши, весці да першасвятараў?»

22 А Саўл больш умацоўваўся і трывожыў Юдэяў, якія жылі ў Дамаску, даводзячы, што Гэты [Ісус] ёсьць Хрыстос.

23 Калі ж споўнілася даволі дзён, Юдэі зрабілі нараду, каб забіць яго.

24 А Саўл даведаўся пра змову іхнюю. І яны сачылі ля брамаў дзень і нач, каб яго забіць.

25 А вучні, узяўши яго, уначы спусцілі праз мур у кашы.

26 Прыйшоўши ж у Ерусалім, Саўл спрабаваў прыстаць да вучняў, і ўсе баяліся яго, ня верачы, што ён — вучань.

27 А Барнаба, узяўши яго, прывёў да апосталаў і распавёў ім, як у дарозе той бачыў Господа, і што Ён гаварыў яму, і як ён у Дамаску адважна гаварыў у імя Ісуса.

28 І быў ён разам з імі, уваходзячы і выходзячы ў Ерусалім, і адважна гаворачы ў імя Господа Ісуса.

29 Гаварыў таксама і спрачаўся з эліністамі, а тыя намагаліся яго забіць.

30 Браты ж, даведаўшыся, вывелі яго ў Цэзарэю і выправілі яго ў Тарс.

31 А цэрквы па ўсёй Юдэі, і Галілеі, і Самарыі мелі супакой, будуючыся і ходзячы ў страху Госпадавым, і праз пацяшэнне Духа Святога памнажаліся.

32 Сталася ж, што Пётар, абыходзячы ўсіх, прыйшоў і да святых, што жылі ў Лідзьдзе.

33 Знайшоў жа ён там аднаго чалавека, на імя Энэй, які восем гадоў ляжаў у ложку, бо быў спараліжаваны.

34 І сказаў яму Пётар: «Энэй, цябе аздараўляе Ісус Хрыстос; устань і пасыцялі сабе». І ён адразу ўстаў.

35 І бачылі яго ўсе, што жылі ў Лідзьдзе і Сароне, якія зъянрнуліся да Господа.

36 А ў Ёппе была адна вучаніца, на імя Табіта, што ў перакладзе азначае Сарна. Яна была поўная добрых учынкаў і міласъцінаў, якія рабіла.

37 Сталася ж у тыя дні, што, занядужаўшы, яна памерла. Яе памылі і палажылі ў залі.

38 А як Лідда была блізка ад Ёппы, дык вучні, пачуўшы, што там Пётар, паслалі двух мужоў да яго, просічы прыйсьці да іх не марудзячы.

39 Устаўшы, Пётар прыйшоў да іх, і, як прыйшоў, завялі яго ў залю; і сталі перад ім усе ўдовы, галосячы і паказваочы вонраткі і адзенъне, якія паспраўляла Сарна, як была з імі.

40 А Пётар, выслаўшы ўсіх вонкі, укленчыўшы, маліўся і, зъянрнуўшыся да цела, сказаў: «Табіта, устань!» Яна ж адчыніла вочы свае і, убачыўшы Пятра, села.

41 А ён, даўшы ёй руку, падняў яе і, клікнуўшы съвятых і ўдоваў, паставіў яе перад імі жывую.

42 І сталася ведама па ўсёй Ёппе, і многія паверылі ў Господа.

43 Сталася ж, што ён даволі дзён заставаўся ў нейкага Сымона, гарбара.

Дз 10

¹ А ў Цэзарэі быў адзін муж, на імя Карнэль, сотнік кагорты, называнай Італійскай,

² пабожны і багабойны з усім домам сваім. Ён чыніў шмат міласъцінаў народу і ўсьцяж міласъцінаў Богу.

³ Ён бачыў яўна ў відзежы каля дзявятае гадзіны дня анёла Божага, які ўвайшоў да яго і сказаў яму: «Карнэль!»

⁴ Ён жа, углідаючыся на яго і будучы ў страху, сказаў: «Што, Госпадзе?» А той сказаў яму: «Малітвы твае і міласъціны твае ўзыйшлі на памяць перад Богам.

⁵ І цяпер пашлі ў Ёппу мужоў, і пакліч Сымона, які называецца Пятром;

⁶ ён гасьцюе ў нейкага Сымона гарбара, дом якога ля мора. Ён скажа табе, што ты мусіш рабіць».

⁷ Калі ж анёл, які гаварыў з Карнэлем, адыйшоў, ён, паклікнуўшы двух слугаў сваіх і пабожнага жаўнера з тых, што былі пры ім,

⁸ і ўсё ім распавёўшы, паслаў іх у Ёппу.

⁹ А на наступны дзень, як яны былі ў дарозе і набліжаліся да гораду, Пётар узыйшоў на дах памаліцца каля шостае гадзіны.

¹⁰ Адчуў жа голад і захацеў есьці; а калі гатавалі, ахапіла яго захапленье,

¹¹ і бачыць ён неба расчыненае і начынъне нейкае, якое зыходзіла да яго, быццам вялікі абрус, зъянрнаны за чатыры канцы і апусканы на зямлю.

¹² У ім былі ўсе чатырохногія зямныя, і зъянры, і паўзуны, і птушкі нябесныя.

¹³ І стаўся голас да яго: «Устаўшы, Пётар, заколвай і еш».

¹⁴ А Пётар сказаў: «Ніякім чынам, Госпадзе, бо ніколі ня еў я паганага ці начыстага».

¹⁵ І голас ізноў другі раз да яго: «Што Бог ачысьціў, ты не пагань».

16 Сталася ж гэта тройчы, і начынъне ізноў узънялося ў неба.

17 Калі ж Пётар бянтэжыўся ў сабе, што б значыў відзеж, які бачыў, вось, мужы, пасланыя ад Карнэля, распытаўшы пра дом Сымона, спыніліся ля брамы

18 і, крыйнуўшы, спыталіся, ці тут гасьцюе Сымон, называны Пятром.

19 А як Пётар думаў пра гэты відзеж, сказаў яму Дух: «Вось, трои мужы шукаюць цябе.

20 Дык, устаўшы, зыйдзі і ідзі з імі, нічога не сумняваючыся, бо Я паслаў іх».

21 Зыйшоўшы ж да тых мужоў, пасланых да яго ад Карнэля, Пётар сказаў: «Вось, я той, каго вы шукаеце. Што за прычына, дзеля чаго вы прыйшли?»

22 Яны ж сказалі: «Карнэль, сотнік, муж праведны і барабойны, пра якога съведчыць увесь народ Юдэйскі, атрымаў загад ад святога анёла паклікаць цябе ў дом свой і паслухаць слова ад цябе».

23 Тады Пётар, запрасіўшы, гасьцяваў іх, а на заўтра пайшоў з імі, і некаторыя з братоў, якія з Ёппы, пайшлі з ім.

24 І на наступны дзень прыйшли яны ў Цэзарэю, а Карнэль чакаў на іх, склікаўшы сваякоў сваіх і блізкіх сябrou.

25 Калі ж сталася, што Пётар увайшоў, Карнэль, сустрэўшы яго, упаў да ног ягоных і пакланіўся.

26 А Пётар падняў яго, кажучы: «Устань, і я таксама чалавек».

27 І, размаўляючы з ім, увайшоў, і знаходзіць шмат сабраных.

28 І прамовіў да іх: «Вы ведаецце, што не належыцца мужу Юдэйскаму злучацца ці зыходзіцца з чужынцамі, але Бог паказаў мне не называць ніякага чалавека паганым ці начыстым.

29 Дзеля гэтага я і прыйшоў, як быў пакліканы, без пярэчанья. Дык пытаюся: дзеля якой прычыны вы паклікалі мяне?»

30 І прамовіў Карнэль: «Ад чацьвёртага дня аж да гэтае гадзіны я посьціў і а дзяявтай гадзіне маліўся ў доме маім; і вось, стаў перада мною муж у съветлым адзеніні

31 і мовіць: «Карнэль, пачутая малітва твая, і міласціны твае ўзгаданыя перад Богам.

32 Дык пашлі ў Ёппу і пакліч Сымона, які называецца Пятром; ён гасьцюе ў дому Сымона гарбара, ля мора; ён, прыйшоўшы, скажа табе».

33 Дык я неадкладна паслаў да цябе, і ты добра зрабіў, прыйшоўшы. А цяпер мы ўсе прыйшли перад Бога, каб слухаць усё, што загадана табе ад Бога».

34 А Пётар, расчыніўшы вусны, сказаў: «Праўдзіва спасыцерагаю, што не на ablічча зважае Бог,

35 але ў кожным народзе прыемны Яму той, хто баіцца Яго і чыніць праведнасць.

36 Слова паслаў Ён сынам Ізраіля, дабравесцячы супакой праз Icуса Хрыста, Які ёсьць Господ усяго.

37 Вы ведаецце слова, што сталася па ўсёй Юдэі, пачынаючы ад Галілеі, паслья хрышчэння, якое абвясціў Ян,

38 як Бог памазаў Духам

Святым і моцай Ісуса з Назарэту, Які хадзіў, робячы добро і аздараўляючы ўсіх, прыгнітых д'яблам, бо Бог быў з Ім.

39 I мы — съведкі ўсяго, што Ён учыніў у краіне Юдэйскай і ў Ерусаліме. I забілі Яго, павесіўшы на дрэве.

40 Яго Бог уваскрасіў на трэці дзень, і даў Яму аб'яўляцца

41 не ўсяму народу, але съведкам, наперад прызначаным ад Бога, нам, якія елі і пілі з Ім паслья ўваскрасення Яго з мёртвых.

42 I Ён загадаў нам абвяшчаць народу і съведчыць, што Ён ёсьць вызначаны ад Бога Судзьдзя жывых і мёртвых.

43 Пра Яго ўсе прарокі съведчыць, што ўсякі, хто верыць у Яго, атрымае адпушчэнне грахоў праз імя Ягонае».

44 Калі Пётар яшчэ гаварыў слова гэтых, зыйшоў Дух Святы на ўсіх, якія слухалі слова.

45 I дзівіліся верныя з абрэзаных, якія прыйшлі з Пятром, што і на паганай выліты дар Святога Духа,

46 бо чулі іх, як гаварылі мовамі і ўзъвялічвалі Бога. Тады адказаў Пётар:

47 «Няўжо нехта можа забараніць вады дзеля хрышчэння тых, якія атрымалі Духа Святога, як і мы?»

48 I загадаў ім ахрысьціцца ў імя Господа. Тады прасілі яго застасцца на некалькі дзён.

Дз 11

1 А апосталы і браты, якія былі ў Юдэі, пачулі, што і пагане прынялі слова Божае.

2 I калі Пётар узышишоў у Ерусалім, тыя, што з абрэзаных, сумняваліся ў ім,

3 кажучы: «Да мужоў неабрэзаных ты хадзіў і еў з імі!»

4 А Пётар, пачаўшы, выклаў па парадку, кажучы:

5 «Я быў у горадзе Ёппе, молячыся, і ў захапленыні ўбачыў відзеж: нейкае начынне, якое зыходзіла, быццам вялікі абрус, за чатыры канцы апусканы з неба, і прыйшло да мяне.

6 Углядаячыся ў яго, я разгледзеў і ўбачыў чатырохногіх зямных, і зъявоў, і паўзуноў, і птушкі нябесныя.

7 Пачу́ жа я голас, які гаварыў мне: “Устаўши, Пётар, заколвай і еш”.

8 А я сказаў: “Ніякім чынам, Госпадзе, бо нічога паганага ці начыстага ніколі ня браў я ў вусны мае”.

9 А голас адказаў мне другі раз з неба: “Што Бог ачысьціў, ты не пагань”.

10 Сталася ж гэта тройчы, і ізноў ўсё ўзынялося ў неба.

11 I вось, у гэты момант спыніліся перад домам, у якім я быў, трох мужоў, пасланыя да мяне з Цэзарэі.

12 А Дух сказаў мне ісьці з імі, нічога не сумняваючыся. Пайшлі ж са мною і гэтых шэсцьць братоў, і мы прыйшлі ў дом таго мужа.

13 I абвясьціў ён нам, як бачыў у доме сваім анёла, які стаў і сказаў яму: “Пашлі ў Ёппу мужоў і пакліч Сымона, называнага Пятром,

14 які скажа табе слова, праз якія будзеш збаўлены ты і ўвесь

дом твой”.

15 Калі ж я пачаў гаварыць, зыйшоў на іх Дух Святы, як і на нас на пачатку.

16 І ўзгадаў я слова Господа, як ён сказаў: “Ян хрысьціў вадою, а вы будзеце ахрышчаны Духам Святым”.

17 Дык калі Бог даў ім такі самы дар, як і нам, што паверылі ў Господа Ісуса Хрыста, хто ж я такі, каб мог забараніць Богу?”

18 Пачуўши ж гэтае, яны супакоіліся і славілі Бога, кажучы: «Можа і паганам даў Бог навяртаныне дзеля жыцьця».

19 А тыя, што расьцярушыліся паслья прыгнёту, які стаўся за Стэфана, пайшлі аж да Фінкіі, і Кіпру, і Антыёхіі, нікому не гаворачы слова, адно толькі Юдэям.

20 Былі ж некаторыя з іх мужы Кіпрыйскія і Кірэнэйскія, якія, прыйшоўши ў Антыёхію, гаварылі да эліністай, дабравесцячы Господа Ісуса.

21 І была рука Госпадава з імі, і вялікая лічба, паверыўши, зъвярнулася да Господа.

22 А слова пра іх дайшло да вушэй царквы, што ў Ерусаліме, і яны паслалі Барнабу пайсыці аж у Антыёхію.

23 Ён, прыйшоўши і ўбачыўши ласку Божую, узрадаваўся і маліў усіх, каб пры пастанове сэрца трывалі ў Госпадзе,

24 бо ён быў муж добры і поўны Духа Святога і веры. І значная грамада дадалася да Господа.

25 А Барнаба выйшаў у Тарс шукаць Саўла і, знайшоўши яго, прывёў у Антыёхію.

26 Сталася ж, што яны цэлы год зъбіраліся ў гэтай царкве і навучалі значную грамаду; у

Антыёхіі найперш вучняў сталі называць Хрысьціянамі.

27 У тыя ж дні прыйшлі з Ерусаліму ў Антыёхію прарокі.

28 А адзін з іх, на імя Агаў, устаўши, праз Духа даў знак, што на ўсім съвеце мае быць вялікі голад, які і стаўся за цэзара Кляўдыя.

29 А вучні, кожны паводле магчымасці сваёй, вызначылі паслаць [дапамогу] братам, што жылі ў Ўдэі.

30 І ўчынілі гэта, паслаўши да старостаў праз руکі Барнабы і Саўла.

Дз 12

1 А ў той час валадар Ірад падняў руку, каб рабіць зло некаторым з царквы,

2 а Якуба, брата Яна, забіў мячом.

3 І, бачачы, што гэта падабаецца Юдэям, дадаў, што схапіў і Пятра, а былі дні праснакоў,

4 і, схапіўши, пасадзіў у вязыніцу, загадаўши чатыром чацьвёркам жаўнераў сыцерагчы яго, хочучы паслья Пасхі вывесці яго народу.

5 Дык Пятра пільнавалі ў вязыніцы, а шчырая малітва за яго ўзносілася ад царквы да Бога.

6 Калі ж Ірад меўся вывесці яго, у тую нач Пётар спаў між двух жаўнераў, звязаны двумя ланцугамі, і перад дзъвярыма вартайунікі пільнавалі вязыніцу.

7 І вось, анёл Госпадаў стаў, і съвяцло засвяціла ў цэлі, і, ударыўши Пятра ў бок, падняў яго, кажучы: «Устань хутчэй!» І ўпалі з рук ягоных ланцугі.

8 Анёл жа сказаў да яго: «Падперажыся і абуй сандалы твае». Ён зрабіў гэта, і той кажа

яму: «Апрані адзеньне тваё і ідзі за мною».

⁹ І, выйшаўшы, пайшоў за ім, і ня ведаў, ці праўда тое, што сталася праз анёла, а думай, што бачыць відзеж.

10 Абмінуўшы ж першую варту і другую, яны падыйшлі да жалезных брамаў, што вялі ў горад, якія самі расчыніліся ім, і, выйшаўшы, прыйшлі адну вуліцу, і анёл адразу адыйшоў ад яго.

11 І Пётар, прыйшоўшы ў сябе, сказаў: «Цяпер праўдзіва ведаю, што Госпад паслаў анёла Свайго і вырваў мяне з рукі Ірада і з усяго, чаго чакаў народ Ўдэйскі».

12 І, агледзеўшыся, прыйшоў у дом Марыі, маці Яна, называнага Маркам, дзе многія сабраліся і маліліся.

13 А як Пётар стукаўся ў дзвіверы брамаў, падыйшла паслухаць служка, на імя Рода, 14 і, пазнаўшы голас Пятра, ад радасці не адчыніла брамаў, а, убегшы, абвясціла, што Пётар стаіць перад брамамі.

15 Яны ж сказалі да яе: «Ты звар’яцела». А яна настойвала, што гэта ён. Яны ж казалі: «Гэта анёл ягоны».

16 А Пётар працягваў стукацца. Адчыніўшы, яны ўбачылі яго і зъдзіліся.

17 Ён жа, даўшы знак рукою, каб маўчалі, распавёў ім, як Госпад вывеў яго з вязніцы. І сказаў: «Абвясціце пра гэта Якубу і братам». І, выйшаўшы, пайшоў у іншае месца.

18 А як настаў дзень, было хваляванье немалое ў жаўнерай адносна таго, што магло стацца з Пятром.

19 Ірад жа, шукаючы яго і не

знайшоўшы яго, дапытаўшы вартайнікоў, загадаў вывесыці іх [на съмерць]. І, зыйшоўшы з Юдэі ў Цэзарэю, быў [там].

20 А быў Ірад дужа зазлаваны на Тырцаў і Сідонцаў. Яны ж аднадушна прыйшлі да яго і, пераканаўшы Бласта, падкаморага валадарскага, прасілі міру, бо іхняя краіна жывілася ад валадарскае.

21 У вызначаны ж дзень Ірад, апранаўшы валадарскае адзеньне і сейшы на судовым пасадзе, прамаўляў да іх,

22 а народ крычаў: «Голас бога, а не чалавека!»

23 А анёл Госпадаў адразу ўдарыў яго за тое, што ён не аддаў славу Богу, і, заедзены чэрвямі, ён памёр.

24 А слова Божае расло і памнажалася.

25 А Барнаба і Саўл, споўніўшы служэнье, вярнуліся з Ерусаліму, узяўшы з сабою Яна, якога звалі Маркам.

Дз 13

1 Былі ж у Антыёхii, у тamtэйшай царкве, некаторыя прарокі і настаўнікі: і Барнаба, і Сымон, называны Нігер, і Луцый Кірэнэец, і Манаэн, што гадаваўся разам з Ірадам тэтрапархам, і Саўл.

2 А калі яны спраўлялі служэнье Госпаду і посыцілі, сказаў Дух Святы: «Аддзяліце Мне Барнабу і Саўла на справу, на якую Я паклікаў іх».

3 Тады яны, посыцячы і молячыся, і ўскладаючы на іх рукі, адпусцілі іх.

4 Тыя ж, выпраўленыя Духам Святым, прыйшлі ў Сэлеўкію, і адтуль паплылі на Кіпр.

5 І, апынуўшыся ў Саляміне, пра паведвалі слова Божае ў синагогах Юдэйскіх; а мелі яны Яна за паслугача.

6 Прайшоўшы ж востраў да Пафа, знайшлі нейкага чараўніка, фальшывага прарока, Юдэя, на імя Бар-Ісус, 7 які быў у праконсула Сяргея Паўла, мужа разумнага. Той, паклікаўшы Барнабу і Саўла, шукаў слухаць слова Божае.

8 а чараўнік Эліма, бо так перакладаецца імя ягонае, супрацьстаяў ім, шукаючы адварнуць праконсула ад веры.

9 А Саўл, ён жа Павал, напоўніўшыся Духам Святым і ўглядываўшыся на яго,

10 сказаў: «О, сыне д'ябла, поўны ўсякае падступнасці і ўсякай ліхоты, вораг усякае праведнасці! Ці не перастанеш ты крывіць простыя шляхі Господа?

11 І вось цяпер рука Госпадава над табою, і будзеш ты съляпы, ня бачачы сонца да часу». І адразу зыйшлі на яго змрок і цемра, і ён, блукаючыся, шукаў, хто б яго вёў за руку.

12 Тады праконсул, убачыўшы, што сталася, паверыў, дзівячыся навуцы Госпадавай.

13 А тыя, што з Паўлам, выйшаўшы з Пафу, прыйшлі ў Пэргію ў Памфіліі. Ян жа, адыйшоўшы ад іх, вярнуўся ў Ерусалім.

14 А яны, прайшоўшы Пэргію, прыйшлі ў Антыёхію Пісідзкую і, увайшоўшы ў синагогу ў дзень суботы, паселі.

15 А пасьля чытаньня Закону і Прарокаў начальнікі синагог паслалі да іх, кажучы: «Мужы браты! Калі ёсьць у вас слова пацяшэння для народу,

кажыце».

16 Павал жа, устаўшы і даўшы знак рукою, сказаў: «Мужы Ізраільцяне і тыя, хто баіцца Бога, паслухайце!

17 Бог народу гэтага, Ізраіля, выбраў бацькоў наших, і ўзвялічыў народ, калі яны былі прыхаднямі ў зямлі Эгіпецкай, і ѿзнятым рамянам вывеў іх з яе,

18 і на працягу сарака гадоў зносіў іх у пустыні,

19 і, зьнішчыўшы сем народаў у зямлі Ханаан, даў ім на ўласнасць зямлю іхнюю.

20 І пасьля гэтага каля чатырохсот і пяцідзесяці гадоў даваў судзьдзяў да Самуэля прарока.

21 У той час прасілі яны валадара; і даў ім Бог Саўла, сына Кісавага, мужа з калена Бэн'яміна, гадоў на сорак.

22 І, адставіўшы яго, паставіў ім за валадара Давіда, пра якога і сказаў, съведчачы: «Знайшоў Я Давіда, сына Есэя, мужа паводле сэрца Майго, які выканае ўсю волю Маю».

23 З ягонага насенінья Бог паводле абяцаніння падняў Ізраілю Збаўцу Ісуса.

24 Перад абліччам прыйсьця Ягонага абвяшчаў Ян хрышчэнне навяртання ўсяму народу Ізраіля.

25 А калі Ян споўніў бег свой, ён сказаў: «За каго лічыце мяне? Ня я гэта, але, вось, ідзе за мною Той, Якому я ня варты развязаць сандалы на нагах».

26 Мужы браты, сыны роду Абрагамавага і тыя сярод вас, якія Бога баяцца! Вам пасланае слова збаўлення гэтага.

27 Бо жыхары Ерусаліму і начальнікі іхнія, не пазнаўшы

Яго і асудзіўшы, споўнілі слова прарокаў, чытаныя кожную суботу,

28 і, не знайшоўшы ніякае съмяротнае віны, прасілі Пілата, каб Ён быў забіты.

29 Калі ж зьдзейсьнілі ўсё, напісаное пра Яго, зъняўшы з дрэва, палажылі ў магілу.

30 Але Бог уваскрасіў Яго з мёртвых.

31 Ён шмат дзён зъяўляўся тым, якія прыйшлі з Ім з Галілеі ў Ерусалім і якія ёсьць съведкамі Яго перад народам.

32 І мы вам дабравесцім, што абяцацьне, дадзенае бацькам, Бог споўніў нам, іхнім дзецям, уваскрасіўшы Ісуса,

33 як і ў другім псальме напісана: “Ты — Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе”.

34 А што Ён уваскрасіў Яго з мёртвых, каб Той больш не вярнуўся ў парахненьне, Ён сказаў гэтак: “Дам вам съятасці Давідавыя верныя”.

35 Дзеля гэтага і ў іншым [псальме] кажа: “Не дасі Святыому Твайму ўбачыць парахненьне”.

36 Бо Давід, паслужыўшы ў сваім пакаленіі намеру Божаму, памёр і далучыўся да бацькоў сваіх, і ўбачыў парахненьне,

37 а Той, Каго Бог уваскрасіў, ня ўбачыў парахненьня.

38 Дык няхай будзе вядома вам, мужы браты, што праз Яго прапаведуецца вам адпушчэнне грахоў,

39 і ў-ва ўсім, у чым вы не маглі апраўдацца ў законе Майсеевым, у Ім апраўдваецца кожны, хто верыць.

40 Дык глядзіце, каб не прыйшло на вас сказаное ў

прагнокай:

41 “Пабачце, вы, якія пагарджаеце, і зъдзівіцеся, і шчэзыніце, бо Я раблю справу ў дні вашыя, справу, якой вы не паверыце, калі хто распавядзе вам”».

42 Калі ж яны выходзілі з сынагогі Юдэйскай, прасілі іх пагане, каб і ў наступную суботу гаварылі слова гэтых.

43 А як разыйшлася сынагога, шмат Юдэй і пабожных празэлітаў пайшли за Паўлам і Барнабам, якія, размаўляючы з імі, пераконвалі іх заставацца ў ласцы Божай.

44 А ў наступную суботу амаль увесь горад сабраўся слухаць слова Божая.

45 А Юдэй, убачыўшы натоўп, напоўніліся зайдрасцю і працівіліся таму, што гаварыў Павал, пярэчачы і блюзьнячы.

46 А Павал і Барнаба, адважыўшыся, сказаў: «Да вас належала спачатку гаварыць слова Божая. А як вы адкідаеце яго і ня лічыце сябе вартымі жыцьця вечнага, вось, мы паварочваемся да паганаў.

47 Бо так загадаў нам Госпад: “Я паставіў цябе як съятло для паганаў, каб быў ты на збаўленьне да краю зямлі”».

48 А пагане, чуючы гэта, радаваліся і славілі слова Госпадава, і паверылі ўсе, якія былі прызначаныя да жыцьця вечнага.

49 І разносілася слова Госпадава праз усю краіну.

50 А Юдэй падбухторылі пабожных і паважаных жанчынаў, і першых [людзей] у горадзе, і паднялі перасльед на Паўла і Барнабу, і выгналі іх з межаў сваіх.

51 Яны ж, абрэсшы пыл з ног

сваіх на іх, прыйшлі ў Іконію.
52 А вучні былі напоўненыя радасцю і Духам Святым.

Дз 14

1 Сталася ж у Іконії, што ўвайшлі яны разам у сынагогу Юдэйскую і гаварылі гэтак, што паверыла вялікае мнóstva Юдэяў і Грэкаў.

2 А Юдэі, якія ня верылі, паднялі і раз'юшлі супраць братоў душы паганаў.

3 Аднак яны былі там даволі часу, адважна гаворачы пра Господа, Які съведчыў пра слова ласкі Сваёй і чыніў знакі і цуды праз рукі іхнія.

4 І падзялілася мнóstva ў горадзе, і адны былі з Юдэямі, а другія — з апосталамі.

5 А калі пагане і Юдэі з начальнікамі сваімі намерваліся зьняважыць і ўкаменаваць іх,

6 яны, даведаўшыся, уцяклі ў гарады Лікаонскія Лістру і Дэрбу, і ў ваколіцу,

7 і былі там, дабравесцячы.

8 І нейкі чалавек у Лістры, немачны на ногі, сядзеў, бо ад чэрава маці сваёй быў кульгавы і ніколі не хадзіў.

9 Ён слухаў Паўла, які гаварыў, і той, глянуўшы на яго і бачачы, што ён мае веру дзеля збаўлення,

10 сказаў моцным голасам: «Стань на ногі твае проста!» І ён падскочыў, і хадзіў.

11 А натоўп, бачачы, што зрабіў Павал, падняў голас свой, кажучы па-лікаонску: «Богі, падобныя да людзей, зыйшлі да нас!»

12 І называлі Барнабу Зэўсам, а Паўла — Гермэсам, бо ён быў правадыром у слове.

13 А съвятар Зэўса, што стаяў перад горадам іхнім, прывёўшы валоў з вянкамі да брамаў, хацеў разам з натоўпам закалоць іх [у ахвяру].

14 Апосталы ж Барнаба і Павал, пачуўшы [пра гэта], разъздёршы адзеньне сваё, кінуліся ў натоўп, крычучы і кажучы:

15 «Мужы! Што вы гэта robіце? І мы падобныя да вас людзі, якія дабравесцім вам, каб адварнуліся ад гэтих марнасцяціў да Бога Жывога, Які стварыў неба, і зямлю, і мора, і ўсё, што ў іх,

16 Які ў мінулых пакаленнях пакінуў усе народы хадзіць сваімі шляхамі,

17 ды не пакінуў съведчыць пра Сябе, робячы добро, даючы нам з неба дажджы і поры ўраджайныя, напаўняючы ежай і радасцю сэрцы нашыя!»

18 І, гаворачы гэтае, ледзь супакоілі натоўп, каб не заколвалі [ахвяры] для іх.

19 А з Антыёхіі і Іконіі прыйшлі Юдэі і, намовіўшы народ і ўкаменаваўшы Паўла, вывалаклі яго за горад, думаючы, што ён памёр.

20 Калі ж акружылі яго вучні, ён, устаўшы, увайшоў у горад і на заўтра выйшаў з Барнабам у Дэрбу.

21 І дабравесціціўшы гэтamu гораду, і навучыўшы многіх, яны вярнуліся ў Лістру і Іконію, і Антыёхію,

22 умацоўваючы душы вучняў, просячы трываць у веры і што праз шмат мукаў мусім мы ўвайсьці ў Валадарства Божае.

23 А рука паклаўшы ім старостаў у кожнай царкве,

яны, памаліўшыся з постам, даручылі іх Госпаду, у Якога яны паверылі.

24 І, прыйшоўшы праз Пісыдью, прыйшлі ў Памфілю.

25 І, прамовіўшы слова ў Пэргіі, зыйшлі ў Аталью.

26 Адтуль паплылі ў Антыёхію, адкуль былі аддадзеныя ласцы Божай на справу, якую выканалі.

27 Прыйшоўшы і сабраўшы царкву, яны расказалі, што ўчыніў з імі Бог і як расчыніў дзъверы веры паганам.

28 І былі яны там немалы час з вучнямі.

Дз 15

1 І некаторыя, што прыйшлі з Юдэі, навучалі братоў: «Калі ня будзеце абрэзаны паводле звычаю Майселя, ня можаце быць збаўленыя».

2 Тады сталася немалое змаганье і спрэчка з імі ў Паўла і Барнабы, і вызначылі, каб Павал і Барнаба, і некаторыя іншыя з іх узыйшлі наконт гэтай спрэчкі да апосталаў і старостаў у Ерусалім.

3 Яны ж, праведзеныя царквою, праходзілі праз Фінікію і Самарыю, распавяддаючы пра навяртанье паганаў; і зрабілі радасць вялікую ўсім братам.

4 А прыйшоўшы ў Ерусалім, яны былі прынятыя царквою, і апосталамі, і старостамі, і расказалі ўсё, што Бог учыніў з імі.

5 Падняліся ж некаторыя з герэзіі фарысэйскага, якія былі паверыўшыя, кажучы, што трэба іх абрэзаць і загадаць захоўваць закон Майселя.

6 І сабраліся апосталы і старосты разгледзець наконт слова гэтага.

7 А як сталася вялікая спрэчка, Пётар, устаўшы, сказаў ім: «Мужы браты! Вы ведаеце, што ад дзён старадаўных Бог выбраў сярод нас, каб праз мае вусны пачулі пагане слова Эвангельля і паверылі.

8 І Знаўца сэрцаў, Бог, засьведчыў ім, даўшы ім Духа Святога, як і нам,

9 і ніяк не адрозніў між намі і імі, вераю ачысьціўшы сэрцы іхнія.

10 Даўк цяпер навошта вы спакушаецце Бога, каб ускласці на шыі вучняў ярмо, наsicь якое ня здолелі ані бацькі нашыя, ані мы?

11 Але мы верым, што збаўленыя праз ласку Господа Ісуса Хрыста, гэтак сама, як і яны».

12 І замаўчала ўсё мноства, і слухалі Барнабу і Паўла, якія распавядалі, якія знакі і цуды ўчыніў праз іх Бог сярод паганаў.

13 Калі ж яны замаўчалі, адказаў Якуб, кажучы: «Мужы браты! Паслухайце мяне!

14 Сымон распавёў, як спачатку Бог нагледзеў узяць з паганаў народ дзеля імя Свайго,

15 і з гэтым згаджающа словы Прарокаў, як напісаны:

16 «Паслья гэтага вярнуся, і адбудую намёт Давіда, які заваліўся, і зруйнаванае ў ім адбудую, і выпрастую яго,

17 каб шукалі Господа пазасталыя людзі і ўсе народы, на якіх будзе прызвана імя Маё, — кажа Госпад, Які робіць ўсё гэта».

18 Ад вякоў вядомыя Богу ўсе справы Ягоныя.

19 Дзеля гэтага я суджу ня мучыць тых з паганаў, якія зьвярнуліся да Бога,

20 але напісаць ім, каб высьцерагаліся гідотаў іадальскіх, і распусты, і душанага, і крыві;

21 бо [закон] Майсея ад старадаўных пакаленняў мае ў гарадах тых, хто абвяшчае яго, чытаны ў сынагогах кожную суботу».

22 Тады надумалі апосталы і старосты разам з усёй царкою, выбраўшы спасярод сябе мужоў, паслаць у Антыёхію з Паўлам і Барнабам Юду, называнага Барсабам, і Сілу, мужоў перадавых сярод братоў,

23 напісаўшы рукамі сваімі гэтак: «Апосталы, і старосты, і браты — братам з паганаў у Антыёхіі і Сірыі, і Кілікіі: радавацца!

24 Пачуўшы, што некаторыя, што прыйшлі ад нас, стрывожылі вас словамі, захістаўшы душы вашыя, кажучы абрэзывацца і захоўваць Закон, чаго мы не загадвалі,

25 надумалі мы, сабраўшыся аднадушна, паслаць да вас выбранных мужоў разам з улюблёнымі нашымі Барнабам і Паўлам,

26 людзьмі, якія аддалі душы свае за імя Господа нашага Ісуса Хрыста.

27 Дык паслалі мы Юду і Сілу, і яны словамі паведамяць тое самае.

28 Бо надумалася Духу Святому і нам ніякага больш цяжару на вас не ўскладаць, акрамя гэтага неабходнага:

29 съцерагчыся ахвяраў ідалам,

і крыві, і душанага, і распусты. Захоўваючы сябе ад гэтага, зробіце добра. Бывайце здаровыя».

30 Тады тыя, што былі пасланыя, прыйшлі ў Антыёхію і, сабраўшы мнóstva, аддалі пасланыне.

31 А тыя, прачытаўшы, узрадаваліся ад гэтага пацяшэння.

32 Юда і Сіла, якія былі і прарокамі, многімі словамі пацяшалі братоў і ўмацоўвалі.

33 Прабыўшы ж там [нейкі] час, яны былі ў супакоі пасланыя братамі да апосталаў.

34 А Сіле надумалася застацца там.

35 Паўла ж і Барнаба былі ў Антыёхіі, навучаючы і дабравесцячы разам з многімі другімі слова Госпадава.

36 А праз колькі дзён сказаў Павал да Барнабы: «Вярнуўшыся, адведаем братоў наших ва ўсіх гарадах, у якіх мы прапаведвалі слова Госпадава, як яны маюцца».

37 Барнаба ж пастанавіў узяць з сабою Яна, называнага Маркам.

38 А Павал лічыў ня вартым браць яго з сабою, бо ён адышоў ад іх у Памфіліі і не пайшоў з імі на гэтую справу.

39 Тады сталася спрэчка, так што яны разлучыліся адзін з адным, і Барнаба, узяўшы Марка, паплыў на Кіпр.

40 А Павал, паклікаўшы Сілу, пайшоў, аддадзены братамі ласцы Божай,

41 і праходзіў праз Сірюю і Кілікію, умацоўваючы цэрквы.

Дз 16

1 I прыйшоў ён у Дэрбу і Лістру. I вось, быў там адзін вучань,

на імя Цімафей, сын аднае жанчыны Юдэйскае вернае і бацькі Грэка.

2 Пра яго съведчылі браты ў Лістры і Іконії.

3 Павал захацеў, каб ён пайшоў з ім, і, узяўши яго, абрэзаў дзеля Юдэяў, якія былі ў тых месцах, бо ўсе ведалі бацьку ягонага, што быў Грэк.

4 Калі ж яны праходзілі праз гарады, перадавалі [цэрквам] захоўваць пастановы, вызначаныя апосталамі і старостамі ў Ерусаліме.

5 А цэрквы ўмацоўваліся ў веры і ўзрасталі штодня лікам.

6 Прайшоўши ж праз Фрыгію і Галіатыйскую краіну, забараніў ім Святы Дух гаварыць слова ў Азіі.

7 Прыйшоўши ў Мізію, спрабавалі ісьці ў Бітынію; і не дазволіў ім Дух.

8 Дык абмінуўши Мізію, яны зышлі ў Трааду.

9 І ўгледзеў Павал уначы відзеж: нейкі муж, Македонец, стаяў, просячы яго і кажучы: «Перайшоўши ў Македонію, дапамажы нам».

10 Калі ж убачыў ён відзеж, мы адразу шукалі, каб ісьці ў Македонію, разумеючы, што Госпад паклікаў нас дабравесціць ім.

11 Дык паплыўши з Траады, мы наўпрост прыйшлі ў Саматракію, а на заўтра — у Нэапаль,

12 і адтуль — у Філіпы, што ёсьць першы горад тае часткі Македоніі, калёнія. І былі мы ў гэтым горадзе некалькі дзён.

13 І ў дзень суботы выйшли мы за горад да рэчкі, дзе звычайна адбывалася малітва,

і, пасеўшы, гаварылі да сабраных жанчынаў.

14 І слухала адна жанчына, на імя Лідзія, гандлярка пурпурам, з гораду Тыятыра, якая пакланялася Богу, і Госпад адчыніў сэрца ейнае, каб зважала на прамову Паўла.

15 А калі ахрысьцілася яна і дом ейны, яна прасіла, кажучы: «Калі вы лічыце мяне вернай Госпаду, увайшоўши ў дом мой, жывіце». І затрымала нас.

16 Сталася ж, як ішлі мы на малітву, сустрэла нас нейкая служжка, якая мела духа вешчага і, варожачы, вялікі заробак давала гаспадарам сваім.

17 Яна, ідучы за Паўлам і намі, крычала, кажучы: «Людзі гэтая — слугі Бога Найвышэйшага, якія прапаведуюць нам шлях збаўлення!»

18 А рабіла яна гэта шмат дзён. Павал жа, узлаваўшыся, павярнуўся і сказаў духу: «Загадваю табе ў імя Ісуса Хрыста выйсьці з яе!» І ён выйшаў у той жа час.

19 А гаспадары ейныя, бачачы, што прапала надзяя заробку іхняга, схапіўши Паўла і Сілу, пацягнулі на рынак да начальнікаў.

20 І прывёўши іх да войтаў, сказаў: «Гэтая людзі трывожаць наш горад, а яны — Юдэі,

21 і пропаведуюць звычаі, якіх нам, Рымлянам, ня сълед ані прыймаць, ані рабіць».

22 І паўстаў натоўп супраць іх, і войты, сарваўши з іх адзеньне, загадалі біць іх кіямі.

23 І зрабіўши ім шмат ранаў, кінулі іх у вязніцу, загадаўши ахойніку старанна пільнаваць іх.

24 Ён, атрымаўшы гэткі загад, кінуў іх ва ўнутраную вязыніцу і ногі іхня пашчамляў у калоду.

25 Каля паўночы Павал і Сіла, молячыся, съпявалі Богу, а вязыні чулі іх.

26 Раптам стаўся вялікі землятрус, так што захісталіся падмуркі вязыніцы; і адразу адчыніліся ўсе дзвёры, і ў-ва ўсіх паслаблі путы.

27 Ахоўнік жа, прачнуўшыся і бачачы адчыненія дзвёры вязыніцы, дастаўшы меч, меўся забіць сябе, думаючы, што вязыні паўцякалі.

28 А Павал закрычаў моцным голосам, кажучы: «Не рабі сабе ніякага ліха, бо ўсе мы тут!»

29 Ён жа, папрасіўшы съвята, убег і, трасучыся, упаў перад Паўлам і Сілаю,

30 і, выводзячы іх вонкі, сказаў: «Панове, што я мушу рабіць, каб быць збаўленым?»

31 А яны сказаў: «Вер у Господа Ісуса Хрыста, і будзеш збаўлены ты і дом твой».

32 І гаварылі слова Госпадава яму і ўсім, хто ў доме ягоным.

33 І ў тую ж гадзіну ўначы ён, узяўшы іх, памыў ім раны, і адразу быў ахрышчаны сам і ўсе ягоныя.

34 І завёўшы іх у дом свой, паставіў стол і радаваўся з усім домам, што паверыў у Бога.

35 А як настай дзень, паслалі войты жандараў, кажучы: «Вызваль людзей гэтых».

36 Ахоўнік жа паведаміў слова гэтая Паўлу: «Войты паслалі, каб цяпер вызваліць вас. Даўк, выйшаўшы, ідзіце ў супакоі».

37 А Павал прамовіў да іх: «Нас, людзей Рымскіх, без

суду зьбіўшы прынародна, кінулі ў вязыніцу, і цяпер цішком выганаюць нас? О, не! Але няхай самі, прыйшоўшы, вывядуць нас».

38 Жандары абвясьцілі слова гэтая войтам, і тыя спалохаліся, пачаўшы, што яны —Рымляне.

39 І, прыйшоўшы, перапрашалі іх, і, вывеўшы, прасілі пайсьці з гораду.

40 Выйшаўшы ж з вязыніцы, яны прыйшлі да Лідзіі, і, убачыўшы братоў, сцяжалі іх, і пайшлі.

Дз 17

¹ А прайшоўшы праз Амфіпаль і Апалёнію, прыйшлі ў Тэсалоніку, дзе была Юдэйская сінагога.

2 І Павал, паводле звычаю, прыйшоў да іх і тры суботы вёў гутаркі з імі з Пісаньня,

3 паказваючы і адкрываючы, што Хрыстос мусіў цярпець і ўваскрэснуць з мёртвых і што: «Гэты Ісус, пра Якога я абвяшчаю вам, ёсьць Хрыстос».

4 І некаторыя з іх былі перакананы і далучыліся да Паўла і Сілы, і вяліке мнóstva Грэкаў, якія пакланяліся [Богу], і жанчынаў першых нямала.

5 А Юдэі, якія не паверылі, зайдросьцячы і паклікаўшы нейкіх нягодных мужоў з плошчы, учынілінатоўп і ўзрушилі горад. І, стаўшы каля дому Язона, шукалі іх, каб прывесці да народу.

6 Не знайшоўшы ж іх, пацягнулі Язона і некаторых братоў да бурмістраў, крычучы, што гэтая сусветныя бунтаўнікі прыйшлі і сюды,

7 а Язон іх прыняў, і што яны ўсё чыніць супраць пастановаў

цэзара, называючы іншага валадаром, Ісуса.

8 І чуючы гэта, устрывожыўся натоўп і бурмістры,

9 але, узяўшы заклад ад Язона і рэшты, вызвалілі іх.

10 Браты ж адразу ўначы выправілі Паўла і Сілу ў Бэрэю, і тыя, прыйшоўшы, пайшли ў сынагогу Юдэйскую.

11 А гэтая былі высакароднейшыя, чым у Тэсалоніцы; яны прынялі слова з усёй ахвотаю, штодня дасьледуючы Пісаньне, ці гэтак яно ёсьць.

12 Тады шмат з іх паверылі, і жанчынаў Грэцкіх паважаных, і мужчынаў нямала.

13 Калі ж Юдэі з Тэсалонікі даведаліся, што і ў Бэрэі абвяшчаецца праз Паўла слова Божае, прыйшлі і сюды, падбухторваючы натоўп.

14 Тады браты адразу паслалі Паўла, каб ішоў быццам да мора, а Сіла і Цімафей засталіся там.

15 Тыя ж, што праводзілі Паўла, прывялі яго ў Атэні і, атрымаўшы прыказанье для Сілы і Цімафея, каб чым хутчэй ішлі да яго, пайшли.

16 А калі Павал чакаў на іх у Атэнах, узрушиўся ў ім дух ягоны, бачачы горад, апанаваны ідаламі.

17 Дык ён вёў гутаркі ў сынагозе з Юдэямі і пабожнымі, і на рынку кожны дзень з тымі, з кім надарыцца.

18 Некаторыя ж з філосафаў эпікурэйцаў і стойкаў спрачаліся з ім, і адны казалі: «Што хоча сказаць гэты баубатун?», а другія: «Здаецца, ён прапаведуе чужыя боствы», — бо ён дабравесціў ім пра Ісуса і ўваскрасенне Ягонае.

19 І, узяўшы яго, прывялі ў арэапаг, кажучы: «Ці можам мы ведаць, што гэта за новае вучэнье ты распавядаеш?

20 Бо нешта незвычайнае ты ўкладаеш у вуши нашыя, дык хочам ведаць, што гэта мае быць?»

21 Усе ж Атэнцы і прыйшоўшыя [туды] чужынцы ні чым іншым ня бавіліся, як гаварыць і слухаць нешта новае.

22 А Павал, стаўшы пасярод арэапагу, прамовіў: «Мужы Атэнскія, з усяго я бачу, што вы быццам асабліва пабожныя.

23 Бо, праходзячы і аглядаючы месцы пакланення вашыя, знайшоў я і ахвярнік, на якім напісана: “Невядомаму Богу”. Дык Таго, Каго вы, ня ведаочы, ушаноўваце, я вам абвяшчуа.

24 Бог, Які стварыў съвет і ўсё, што ў ім, Які ёсьць Госпад неба і зямлі, не жыве ў бажніцах, зробленых рукамі,

25 і не ўтрымліваецца ад рук чалавечых, быццам нечага патрабуючы, Сам даючы ўсім жыцьцё, і дыханье, і ўсё.

26 Ён учыніў з аднае крызві кожны народ чалавечы, каб жылі на ўсім абліччы зямлі, вызначыўшы акрэсьленыя часы і межы пражыванья іхняга,

27 каб шукалі Госпада, можа, дакрануцца Яго і знайдуць, хоць Ён і недалёка ад кожнага з нас,

28 бо ў Ім мы жывем, і рухаемся, і існуем, як і некаторыя з ваших паэтаў гавораць: “Бо мы і род Ягоны”.

29 Дык мы, як род Божы, не павінны думаць, быццам Боства падобнае да золата, ці срэбра, ці каменя, назначанага

майстэрствам і думкаю чалавечай.

30 Дык Бог, зважаючы на часы няведаньня, загадвае цяпер усім людзям паўсюль навярнуцца,

31 бо прызначыў дзень, у які мае судзіць сусвет паводле справядлівасці праз Мужа, Якога вызначыў, даўшы ўсім пэўнасць, уваскрасіўшы Яго з мёртвых».

32 Пачуўшы ж пра ўваскрасеніе мёртвых, адны кпілі, а другія казалі: «Паслухаем цябе пра гэта другім разам!»

33 І гэтак Павал выйшаў спасярод іх.

34 А некаторыя мужчыны, якія прысталі да яго, паверылі; між імі і Дыяніс Арэапагіт, і жанчына на імя Дамар, і іншыя з імі.

Дз 18

1 Пасолья ж гэтага Павал, зыйшоўшы з Атэнаў, прыйшоў у Карынт.

2 І, знайшоўшы нейкага Юдэя, на імя Акіла, родам з Понту, і жонку ягоную Прыскілу, якія толькі што прыйшлі з Італіі дзеля загаду Кляўдыя ўсім Юдэям пакінуць Рым, прыстай да іх.

3 І як быў аднаго рамяства [з імі], заставаўся ў іх і працеваў, бо рамяство [іхняе] было майстраваныне намётаў.

4 А кожную суботу ён вёў гутаркі ў сынагозе і пераконваў Юдэяў і Грэкаў.

5 Калі ж прыйшлі з Македоніі Сіла і Цімафей, Павал быў пануканы Духам съведчыць Юдэям пра Ісуса Хрыста.

6 А як яны працівіліся і блюзьнілі, абтросшы адзеньне, ён сказаў да іх: «Кроў вашая

на галаве вашай! Я чысты. Ад цяпер іду да паганаў».

7 І, перайшоўшы адтуль, прыйшоў у дом нейкага [чалавека], на імя Юст, які пакланяўся Богу, дом якога быў пры самай сынагозе.

8 А Крысп, начальнік сынагогі, паверыў у Господа разам з усім домам сваім, і шмат Карынцыянаў, слухаючы, паверылі і былі ахрышчаныя.

9 Госпад жа сказаў Паўлу ў відзежы ўначы: «Ня бойся, але гавары і не маўчи,

10 бо Я з табою, і ніхто ня учыніць табе зло, бо шмат Майго народу ў горадзе гэтym».

11 І жыў год і шэсьць месяцаў, навучаючы ў іх слова Божага.

12 А калі Галіён стаў праконсулам Ахай, Юдэі аднадушна накінуліся на Паўла і павялі яго да судовага пасаду,

13 кажучы, што ён намаўляе людзей пакланяцца Богу наступерак Закону.

14 Калі ж Павал меўся расчыніць вусны, сказаў Галіён да Юдэяў: «Калі б праўда была нейкая крыўда ці злачынства, о Юдэі, я б меў прычыну цярпець вас.

15 Калі ж спрэчка ідзе пра слова, і імёны, і Закон ваш, разглядайце самі, бо я судзьдзём у гэтym быць не хачу».

16 І пагнаў іх ад судовага пасаду.

17 А ўсе Грэкі, схапіўшы Састэна, начальніка сынагогі, билі яго перад судовым пасадам, Галіёна ж гэта ніколькі не клапаціла.

18 А Павал, прабыўшы яшчэ даволі дзён, раззвітаўшыся з братамі, паплыў у Сірю, і з ім

Прыскіла і Акіла. У Кенхрэях ён абстрыг галаву, бо зрабіў шлюбаваньне.

19 I прыйшоў у Эфэс, і пакінуў іх, а сам, увайшоўши ў сынагогу, вёў гутаркі з Юдэямі. 20 Калі ж прасілі яго застаца ў іх на шмат часу, ён не згадзіўся, 21 але разъвітаўся з імі, сказаўши: «Я мушу абавязкова справіць надыходзячае сьвята ў Ерусаліме. А зноў вярнуся да вас, калі Бог захоча». I вырушыў з Эфэсу.

22 I, зыйшоўши ў Цэзарэі, узыйшоўши і прывітаўши царкву, пайшоў у Антыёхію.

23 I пабавіўши [там] нейкі час, выйшаў, праходзячы па чарзе Галятыйскую краіну і Фрыгію, умацоўваючы ўсіх вучняў.

24 А нейкі Юдэй, на імя Апалёс, родам Александрыец, муж красамоўны, прыйшоў у Эфэс, а быў ён моцны ў Пісаньнях.

25 Ён быў навучаны шляху Госпадаваму і, палаючы духам, гаварыў і навучаў пра Господа дакладна, ведаючы толькі хрышчэнье Янавае.

26 I ён пачаў адважна гаварыць у сынагозе. Пачуўши ж яго, Акіла і Прыскіла адклікалі яго і выклалі яму дакладней шлях Божы.

27 А як ён хацеў пайсьці ў Ахаю, браты напісалі вучням, заклікаючы прыняць яго. Ён, прыйшоўши, шмат дапамог тым, што быў паверыўши праз ласку,

28 бо заўзята абавяргаў Юдэяў перад грамадою, паказваючы з Пісаньняў, што Ісус ёсьць Христос.

Дз 19

1 Сталася ж, калі Апалёс быў у Карынціе, што Павал,

прайшоўши вышэйшыя краіны, прыйшоў у Эфэс і, знайшоўши некаторых вучняў, 2 сказаў да іх: «Ці прынялі вы Духа Святога, паверыўши?» Яны ж сказалі яму: «Але ж мы ня чулі, ці ёсьць Святы Дух».

3 I ён сказаў да іх: «Дык у што вы хрысьціліся?» Яны ж сказалі: «У хрышчэнье Янавае».

4 А Павал сказаў: «Ян хрысьціў хрышчэннем навяртання, кажучы народу, каб верылі ў Таго, Які ідзе за ім, значыць у Хрыста Ісуса».

5 Пачуўши ж, яны былі ахрышчаны ў імя Господа Ісуса.

6 I, як усклаў Павал рукі на іх, зыйшоў на іх Дух Святы, і гаварылі мовамі, і прарочылі.

7 А было іх усіх калі дванаццаці мужоў.

8 Увайшоўши ж у сынагогу, ён адважна гаварыў тры месяцы, вядучы гутаркі і пераконваючы пра Валадарства Божае.

9 А як некаторыя закамянелі і ня верылі, праклінаючы гэтые шлях перад мнóstvam, [Павал], адыйшоўши ад іх, аддзяліў вучняў, штодня ведучы гутаркі ў школе нейкага Тырана.

10 Дзеялася ж гэта два гады, так што чулі слова Господа Ісуса ўсе жыхары Азіі, Юдэі і Грэкі.

11 I Бог чыніў незвычайнія цуды праз рукі Паўла,

12 так што хусткі ці паясы ад цела ягонага ўскладалі на нядужых, і пакідалі іх хваробы, і духі злых выходзілі з іх.

13 А некаторыя з вандроўных эгзарцыстаў Юдэйскіх намагаліся над апанаванымі злымі духамі называць імя Господа Ісуса, кажучы: «Закліаем вас Ісусам, Якога абавяшчае Павал».

14 Былі ж нейкія сямёра сыноў Скевы, першасьвятара Юдэйскага, якія рабілі гэта.

15 А злы дух, адказваючы, сказаў: «Ісуса ведаю, і Павал вядомы; а вы хто будзеце?»

16 І чалавек, у якім быў злы дух, кінуўшыся на іх і апанаваўшы іх, адолеў іх, так што яны голыя і параненые ўцяклі з таго дому.

17 Гэта сталася вядомым Юдэям і Грэкам, што жылі ў Эфэсе, і ахапіў страх іх усіх, і ўзъвязлічвалася імя Господа Ісуса.

18 І многія з тых, што паверылі, прыходзілі, вызнаючы і апавядаючы ўчынкі свае,

19 і даволі з тых, што займаліся непатрэбнымі вучэннямі, папрыносіўшы кнігі, спалілі перад усімі, і палічылі кошт іхні, і знайшлі пяцьдзясят тысячаў срэбнікаў.

20 З гэткай мочай расло і крапчэла слова Госпадава.

21 А калі гэта спойнілася, Павал палажыў у духу ісьці ў Ерусалім, прайшоўшы Македонію і Ахаю, кажучы: «Пабыўшы там, мушу я і Рым убачыць».

22 Паслаўшы ж у Македонію двух служыцеляў сваіх, Цімафея і Эрасту, сам застаўся часова ў Азіі.

23 У гэты ж час сталася хваляванье немалое што да шляху [Госпадава]

24 бо нейкі залатар, на імя Дэмэтры, што рабіў срэбныя бажніцы Артэміды і даваў майстрам немалы заробак,

25 сабраўшы іх ды іншых працаўнікоў такога самага [рамяства], сказаў: «Мужы, вы ведаеце, што з гэтае работы — наш дабрабыт;

26 І вы бачыце і чуеце, што ня толькі ў Эфэсе, але амаль ва ўсёй Азіі гэты Павал, пераканаўшы, даволі народу адварнуў, кажучы, што гэта ня богі, якія рукамі зробленыя.

27 А гэта ня толькі пагражае, што нашае рамяство прыйдзе ў занядад, але і што святыня вялікае багіні Артэміды за нішто лічыцца будзе, і зынішчыцца веліч тае, якой пакланяецца ўся Азія і ўвесь сусьвет».

28 Пачуўшы ж [гэта] і напоўніўшыся ярасцю, яны закрычалі, кажучы: «Вялікая Артэміда Эфэская!»

29 І ўвесь горад напоўніўся ўзрушэннем, і, падхапіўшы Гая і Арыстарха, Македонцаў, спадарожнікаў Паўла, рынуліся аднадушна ў тэатар.

30 А калі Павал хацеў выйсці да народу, вучні не дазволілі яму.

31 І некаторыя з начальнікаў Азійскіх, якія былі сябрамі ягонымі, паслаўшы да яго, прасілі не ісьці ў тэатар.

32 Дык кожны крычаў нешта сваё, бо збор быў узрушены, і большасць ня ведала, дзеля чаго сабраліся.

33 А з натоўпу паклікалі Аляксандра, якога выпхнулі Юдэі. Аляксандар жа, зрабіўшы знак рукою, хацеў адказваць перад народам.

34 Калі ж даведаліся, што ён Юдэй, узняўся крык у адзін голас, і крычалі каля дзвіюх гадзін: «Вялікая Артэміда Эфэская!»

35 Пісар жа, суцішыўшы натоўп, кажа: «Мужы Эфэсы! Які ж чалавек ня ведае, што горад Эфэс ёсьць служыцелем вялікае багіні Артэміды і

Дыяпэта?

36 А як гэта бяспрэчна, вы мусіце суцішыцца і нічога неразважна не рабіць.

37 Бо вы прывялі гэтых мужоў, якія ані съвятыні не абакралі, і ня блюзьнілі супраць багіні вашае.

38 Дык калі Дэмэтры і майстры, што з ім, маюць супраць некага слова, ёсьць суды і ёсьць праконсулы, няхай адны адных абвінавачваюць.

39 А калі шукаецце нечага іншага, [няхай] будзе вырашана на законным зборы.

40 Бо мы ў небяспечы быць абвінавачанымі ў паўстанні дзеля сённяшніх [падзеяў], ня маючы ніякае прычыны, каб магчы даць справаздачу пра гэты сход».

41 І, сказаўшы гэта, распусціці збор.

Дз 20

1 А калі съціхла замяшанье, Павал, паклікаўшы вучняў і разьвітаўшыся, пайшоў, каб ісьці ў Македонію.

2 Прайшоўшы ж тыя краіны і многімі словамі падбадзёрыўшы іх, прыйшоў у Грэцыю.

3 І прабыўшы тры месяцы, калі сталася змова супраць яго ў Юдэяў, вырушиў у Сірю, і прыйшла яму думка вярнуцца праз Македонію.

4 А праводзілі яго да Азіі Сапатэр з Бэрэі, а з Тэсалонцаў — Арыстарх і Сэкунд, і Гай з Дэрбы, і Цімафей, а з Азійцаў — Тыхік і Трафім.

5 Яны, апярэдзіўшы, чакалі на нас у Траадзе.

6 А мы паплылі былі паслья дзён праснакоў з Філіпаў і праз

пяць дзён прыйшлі да іх у Трааду, дзе былі сем дзён.

7 А ў першы дзень паслья суботы, калі вучні сабраліся пераламіць хлеб, Павал вёў гутарку з імі, маючы на заўтра выйсці, і зацягнуў слова да паўночы.

8 Было ж даволі лямпаў у залі, дзе яны сабраліся.

9 А нейкі юнак, на імя Эўтых, які сядзеў на вакне і глыбока заснуў, як Павал доўга вёў гутарку, змораны ў съне, упаў з трэцяга паверху ўні і быў падніты мёртвы.

10 Павал жа, зыйшоўшы, упаў да яго і, абняўшы, сказаў: «Не хвалюйцесь, бо душа ягоная ў ім».

11 І, узышоўшы і пераламіўшы хлеб, і пакаштаваўшы, гутарыў даволі аж да съвітаньня, і гэтак пайшоў.

12 А хлопца таго прывялі жывога і ўсьцешыліся нямала.

13 А мы, пайшоўшы наперад да карабля, вырушилі ў Ас, маючы забраць адтуль Паўла, бо гэтак ён загадаў, маючы сам ісьці пехатою.

14 Калі ж ён зыйшоўся з намі ў Асе, узяўшы яго, мы прыйшлі ў Мітылену.

15 Паплыўшы адтуль, мы на заўтра былі насупраць Хіёса, а на наступны дзень прысталі да Самосу і, пабыўшы ў Трагільлі, наступнага дня прыйшлі ў Мілет,

16 бо Павал судзіў аблінуць Эфэс, каб не губляць часу ў Азіі, бо ён съпяшаўся быць, калі магчыма, у дзень Пяцідзясятніцы ў Ерусаліме.

17 А з Мілету, паслаўшы ў Эфэс, ён паклікаў старостаў царквы.

18 Калі ж яны прыйшлі да яго,

ён сказаў ім: «Вы ведаеце, як я ад першага дня, у які прыйшоў у Азію, увесь час быў з вами,

19 служачы Госпаду з усёй пакораю і з многімі съязьмі і спакусамі, якія здараліся са мною ад змоваў Юдэйскіх,

20 як не абмінуў я нічога карыснага, каб не абвясціць вам і не навучаць вас перад грамадою і па дамах,

21 съведчачы і Юдэям, і Грэкам пра навяртанье да Бога і пра веру ў Господа нашага Ісуса Хрыста.

22 І вось цяпер, звязаны Духам, іду я ў Ерусалім, ня ведаючи, што там сустрэне мяне,

23 адно Дух Святы съведчыць па гарадах, кажучы, што чакаюць мяне путы і прыгнёт.

24 Але я аніяк не зважаю на гэта і ня дбаю пра сваё жыцьцё, абы толькі ў радасці скончыць бег мой і служэнне, якое атрымаў ад Господа Ісуса — съведчыць пра Эвангельле ласкі Божае.

25 І цяпер вось ведаю, што больш ня ўгледзіце ablічча майго вы ўсе, сярод якіх я хадзіў, абвяшчаючи Валадарства Божае.

26 Дзеля гэтага съведчу вам у сёньняшні дзень, што я чысты ад крыві ўсіх,

27 бо не ўхіляўся абвяшчаць вам усю волю Божую.

28 Дык съцеражыще самі сябе і увесь статак, у якім Дух Святы паставіў вас за епіскапаў пасвіць царкву Божую, якую ён здабыў уласнай крываю.

29 Бо я ведаю, што паслья адходу майго прыйдуць да вас ваўкі лютыя, якія ня будуць шкадаваць статак,

30 і спасярод вас саміх паўстануць людзі, якія будуць гаварыць сапсавана, каб

паяцягнуць вучняў за сабою.

31 Дзеля гэтага чувайце, памятаючи, што я трох гады ўдзень і ўначы не перастаўаў са съязьмі настаўляць кожнага з вас.

32 І цяпер я аддаю вас, браты, Богу і слову ласкі Ягонае, што можа збудаваць і даць вам спадчыну з усімі, хто асьвечаны.

33 Ані срэбра, ані золата, ані адзеньня я ні ад каго не жадаў.

34 Вы ж самі ведаеце, што ў

патрэбах маіх і тых, што былі са

мною, паслугавалі рукі гэтыя.

35 У-ва ўсім перасьцерагаў я вас, што, гэтак працуочы, мусім падтрымліваць нядужых і памятаць слова Господа Ісуса, як ён сказаў: “Шчаслівей даваць, чым браць”».

36 І, сказаўшы гэтае і ўкленчыўшы, ён маліўся з імі ўсімі.

37 Стойці ж вялікі плач ва ўсіх, і кідаючыся на шыю яму, цалавалі яго,

38 сумуючы найбольш дзеля слова, якое ён сказаў, што ўжо больш ня будуць бачыць ablічча ягонага. І праводзілі яго да карабля.

Дз 21

1 Калі ж мы, пакінуўшы іх, паплылі, ідуцы наўпрост, мы прыйшли ў Кос, а на наступны дзень — у Радос, а адтуль — у Патару,

2 і, знайшоўшы карабель, які меў плыць у Фінікію, узыйшли [на яго] і паплылі.

3 А ўбачыўшы Кіпр і пакінуўшы яго зьлева, мы плылі ў Сірыю і зыйшли ў Тыры, бо там карабель меў разладаваць тавар.

⁴ І, знайшоўшы вучняў, мы былі там сем дзён, а тыя праз Духа казалі Паўлу, каб ён не ўзыходзіў у Ерусалім.

⁵ А калі мы пражылі тыя дні, выйшаўшы, мы пайшлі, і ўсе праводзілі нас з жонкамі і дзецьмі ажно за горад, і на беразе, укленчыўшы, маліліся.

⁶ І, разывітаўшыся адны з аднымі, мы ўзышлі на карабель, а яны вярнуліся дадому.

⁷ А мы, скончыўшы плаванье ад Тыру, прыйшлі ў Пталемаіду, і, прывітаўшы братоў, засталіся ў іх на адзін дзень.

⁸ А на заўтра тыя, што былі з Паўлам, пайшоўшы, прыйшлі ў Цэзарэю, і, увайшоўшы ў дом Філіпа дабравес্তніка, аднаго з сямі, засталіся ў яго.

⁹ У яго ж былі чатыры дачкі дзядчыны, якія прарочылі.

¹⁰ А як мы заставаліся шмат дзён, прыйшоў з Юдэі адзін прарок, на імя Агаў,

¹¹ і, увайшоўшы да нас і ўзяўшы пояс Паўла, і звязаўшы сабе рукі і ногі, сказаў: «Гэтак кажа Дух Святы: “Мужа, чый гэты пояс, так звязжуць Юдэі ў Ерусаліме і аддадуць у руکі паганаў”».

¹² Калі ж мы пачулі гэта, і мы, і тамтэйшыя прасілі, каб ён не ўзыходзіў у Ерусалім.

¹³ А Павал адказаў: «Што выробіце, плачучы і разрываючы маё сэрца? Бо я ня толькі гатовы быць звязаным, але і памерці ў Ерусаліме дзеля імя Господа Ісуса».

¹⁴ І не пераканаўшы яго, мы супакоіліся, кажучы: «Няхай станецца воля Госпадава!»

¹⁵ А пасля гэтых дзён, узяўшы рэчы, мы ўзыходзілі ў

Ерусалім.

¹⁶ Ішлі ж з намі і вучні з Цэзарэі, ведучы да нейкага Мназона, Кіпрыйца, старадаўнага вучня, у якога мы мелі гасцьцяваць.

¹⁷ А як мы апынуліся ў Ерусаліме, браты прыхільна прыняялі нас.

¹⁸ І на другі дзень увайшоў Павал разам з намі да Якуба; і прыйшлі ўсе старосты.

¹⁹ І, прывітаўшы іх, ён распавяддаў падрабязна, што ўчыніў Бог сярод паганаў праз служэнье ягонае.

²⁰ Яны ж, пачуўшы, праславілі Господа і сказалі яму: «Бачыш, браце, колькі дзясяткаў тысячаў Юдэяў, якія паверылі, і ўсе яны рупліўцы Закону.

²¹ А яны начутыя адносна цябе, што ты вучыш адступніцтву ад Майсея ўсіх Юдэяў, што [жывуць] сярод паганаў, кажучы, каб не абрэзвалі сваіх дзяцей і не хадзілі паводле звычаяў.

²² Даўш што гэта? Абавязкова мусіць сабрацца мноства, бо пачуюць, што ты прыйшоў.

²³ Даўш зрабі, што табе скажам. Ёсьць у нас чатыры мужы, якія маюць на сабе шлюбованье.

²⁴ Узяўшы іх, ачысьціся разам з імі і выдаткуй за іх, каб яны абстрыглі галаву, і ўсе даведаюцца, што тое, што яны дачуліся адносна цябе, ёсьць пустое, але ты ходзіш адпаведна і захоўваеш Закон.

²⁵ А адносна паганаў, якія паверылі, мы пісалі, пастанавіўшы, каб нічога гэтага не захоўвалі, а толькі высыцерагаліся ахвяраў ідалам, і крыві, і душанага, і распусты».

²⁶ Тады Павал, узяўшы мужоў гэтых, на наступны дзень

ачысьціўшыся з імі, увайшоў у съвятыню, абвяшчаючы заканчэнэне дзён ачышчэння, калі за кожнага з іх прынесены будзе дар [Богу].

27 А калі меліся скончыцца сем дзён, Ўдэі з Азіі, убачыўшы яго ў съвятыні, узрушылі ўвесь натоўп і ўсклалі на яго руکі,

28 крычучы: «Мужы Ізраільцыне, дапамажыце! Гэта чалавек, які ўсіх паўсюль навучае супраць народу і супраць Закону, і супраць месца гэтага. Ды яшчэ Грэкаў увёў у съвятынню і апаганіў гэтае месца съвятое».

29 Бо яны раней бачылі з ім у горадзе Трафіма Эфесца і думалі, што Павал увёў яго ў съвятыню.

30 І ўвесь горад узварушыўся, і пазъбягаўся народ. І, узяўшы Паўла, пацягнулі яго вонкі са съвятыні, і адразу дзъверы былі зачынены.

31 А калі шукалі забіць яго, да тысячніка кагорты дайшла вестка, што ўвесь Ерусалім узрушаны.

32 Ён, неадкладна ўзяўшы жаўнераў і сотнікаў, пабег на іх, а яны, убачыўшы тысячніка і жаўнераў, перасталі біць Паўла.

33 Тады, наблізіўшыся, тысячнік узяў яго і загадаў звязаць двума ланцугамі і пытаўся, хто ён і што зрабіў.

34 А ў натоўпе кожны крычаў нешта сваё. І ня могучы праз замяшанье нешта пэўнае даведацца, загадаў весці яго ў табар.

35 А калі [Павал] апынуўся ля сходаў, жаўнерам прыйшлося на руках несыці яго дзеля гвалту натоўпу,

36 бо мноства народу ішло за імі, крычучы: «Забі яго!»

37 І як меліся ўвайсьці ў табар, Павал кажа тысячніку: «Ці магу нешта сказаць табе?» Той жа сказаў: «Ты ведаеш грэцкую?

38 Дык ці ня ты той Эгіпцянін, які перад гэтymі днямі збунтаваў і вывеў у пустынню чатыры тысячы чалавек сікарый?»

39 А Павал сказаў: «Я — Юдэй з Тарсу, грамадзянін знакамітага гораду ў Кілікіі. Прашу ж цябе, дазволь мне гаварыць да народу».

40 Калі ж той дазволіў, Павал, стаўши на сходах, даў знак народу рукою, і як сталася вялікая ціша, прамовіў на гебрайскай мове, кажучы:

Дз 22

1 «Мужы браты і бацькі! Паслухайце цяпер маю перад вамі абарону».

2 Пачуўшы, што ён прамовіў да іх на гебрайскай мове, яны больш замаўчалі і ён сказаў:

3 «Я сам Юдэй, народжаны ў Тарсе Кілікійскім, а ўзгадаваны ў горадзе гэтym ля ног Гамаліэля, старанна дысцыплінаваны ў Законе бацькоў, руплівец дзеля Бога, як і вы ўсе сёньня.

4 Я перасьледаваў шлях гэтых ажно да съмерці, звязваючы і аддаючы ў вязніцу мужчынаў і жанчынаў,

5 як засьведчыць пра мяне і першасьвятар, і ўсе старшыні, ад якіх я, узяўшы пасланыні да братоў, пайшоў у Дамаск, каб і тых, якія там былі, прывесьці звяззаных у Ерусалім дзеля пакаранья.

6 Сталася ж, калі я ішоў і набліжаўся да Дамаску, каля

паўдня неспадзявана агарнула мяне вялікае съятло з неба.

7 І я ўпай на зямлю, і пачуў голас, які гаварыў да мяне: “Саўле, Саўле, чаму ты перасъледуеш Мяне?”

8 А я адказаў: “Хто Ты, Госпадзе?” І Ён сказаў да мяне: “Я — Ісус з Назарэту, Якога ты перасъледуеш”.

9 Тыя ж, што былі са мною, бачылі съятло і перапалохаліся, а голасу Таго, Які гаварыў да мяне, ня чулі.

10 А я сказаў: “Што мне рабіць, Госпадзе?” Госпад жа сказаў да мяне: “Устаўши, ідзі ў Дамаск, і там будзе табе сказана ўсё, што вызначана табе рабіць”.

11 А як ад славы съятла гэтага я ня бачыў, дык прыйшоў у Дамаск, ведзены за руку тымі, што былі са мною.

12 А нейкі Ананія, муж пабожны паводле Закону, засвядчаны ўсімі тамтэйшымі Юдэямі,

13 прыйшоўши да мяне і стаўши, сказаў мне: “Саўле, браце! Глядзі!” І я ў ту ж гадзіну ўгледзеў яго.

14 А ён сказаў: “Бог бацькоў нашых выбраў цябе, каб ты пазнаў волю Ягоную, і ўбачыў Праведнага, і пачуў голас з вуснаў Ягоных,

15 бо ты будзеш съведкам Яму перад усімі людзьмі пра тое, што ты бачыў і чуў.

16 І цяпер што ты марудзіш? Устаўши, ахрысьціся і змый грахі твае, прызываўши імя Госпадава”.

17 Сталася ж, як я вярнуўся ў Ерусалім і маліўся ў съвятыні, ахапіла мяне захапленыне

18 і я ўбачыў Яго, Які казаў да мяне: “Сыпшайся і ідзі хутчэй з Ерусаліму, бо ня прымуць

съведчаныня твайго пра Мяне”.

19 А я сказаў: “Госпадзе, яны ведаюць, што гэта я арыштоўваў і біё у синагогах тых, якія вераць у Цябе.

20 І калі пралівана была кроў Стэфана, съведкі Твайго, і я быў [там], стоячы і згаджаючыся на забойства яго, і пільнуючы адзеньне тых, што забівалі яго”.

21 І Ён сказаў да мяне: “Ідзі, бо Я да паганаў далёка пашлю цябе”».

22 А яны слухалі яго да гэтага слова, і паднялі голас свой, кажучы: «Забяры з зямлі такога! Бо не належыцца жыць яму!»

23 А як яны крычалі, і кідалі адзеньне, і пыл падкідалі ў паветра,

24 тысячнік загадаў весьці яго ў табар, сказаўши тартураваць яго, каб даведацца, дзеля якое віны гэтак крычалі на яго.

25 А калі расцягнулі яго рамянамі, сказаў Павал да сотніка, які стаяў: «Ці ж можна вам тартураваць Рымскага чалавека, і без суду?»

26 Пачуўши ж гэта, сотнік, пайшоўши, паведаміў тысячніка, кажучы: «Глядзі, што ты маеш рабіць. Бо гэты чалавек — Рымлянін».

27 Падыйшоўши, тысячнік сказаў яму: «Скажы мне, ці ты Рымлянін?» А ён прамовіў: «Так».

28 І адказаў тысячнік: «Я здабыў гэтае грамадзянства за вялікія гроши». А Павал прамовіў: «А я нарадзіўся [у ім]».

29 Дык адразу адступіліся ад яго тыя, што меліся тартураваць яго. І тысячнік спалохаўся, даведаўшыся, што ён Рымлянін

і што яны былі зьвязаўшы яго.
 30 А на заўтра, хочучы даведацца напэўна, у чым абвінавачваюць яго Юдэі, зьняў з яго путы і загадаў прыйсьці першас্বятарам і ўсяму сынэдрыёну іхняму, і, вывеўшы Паўла, паставіў перад імі.

Дз 23

1 Павал, паўзіраўшыся на сынэдрыён, сказаў: «Мужы браты! Усім добрым сумленьнем я жыў перад Богам да гэтага дня».

2 А першас্বятар Ананія загадаў тым, што стаялі пры ім, каб білі яго ў вусны.

3 Тады Павал сказаў яму: «Бог будзе біць цябе, съцяна пабеленая! І ты сядзіш, судзячы мяне паводле Закону, і насуперак Закону загадваеш мяне біць».

4 А тыя, што стаялі, сказалі: «Першас্বятара Божага зневажаеш?»

5 І прамовіў Павал: «Ня ведаў я, браты, што ён першас্বятар. Бо напісана: “На начальніка народу твойго не кажы блага”».

6 А, разумеючы, што адна частка — садукеі, а другая — фарысэі, закрычаў Павал у сынэдрыёне: «Мужы браты! Я — фарысэй, сын фарысэя. За надзею і ўваскрасеньне мёртвых судзяць мяне!»

7 Калі ж ён гэтае сказаў, сталася спрэчка паміж фарысэямі і садукеямі, і разъдзялілася грамада,

8 бо садукеі кажуць, што няма ані ўваскрасеньня, ані анёла, ані духа; а фарысэі прызнаюць адно і другое.

9 Узняўся ж вялікі крык, і, устаўшы, кніжнікі фарысэйскіе

часткі спрачаліся, кажучы: «Нічога благога мы не знаходзім у чалавеку гэтым. Ці дух гаварыў яму, ці анёл, не змагаймася з Богам».

10 А калі спрэчка павялічылася, тысячнік, баючыся, каб яны не разарвалі Паўла, загадаў жаўнерам, зыйшоўшы, узяць яго спасярод іх і весьці ў табар.

11 А ў наступную ноч Госпад, стаўшы перад ім, сказаў: «Будзь пэўны, Паўле! Бо як ты съведчыў пра Мянэ ў Ерусаліме, гэтак мусіш съведчыць і ў Рыме».

12 А як настай дзень, некаторыя Юдэі, зрабіўшы сход, далі сабе клятву, кажучы, што ня будуць ані есьці, ані піць, пакуль не заб'юць Паўла.

13 Было ж больш за сорак тых, што далі гэткі зарок.

14 Яны, прыйшоўшы да першас্বятараў і старшыняў, сказалі: «З праклёнам мы пакляліся нічога ня есьці, пакуль не заб'ем Паўла.

15 Вы ж цяпер разам з сынэдрыёнам паведаміце тысячніку, каб заўтра ён вывеў яго да вас, быщам маецце дакладней разгледзець адносна яго, а мы, перш, чым ён наблізіцца, гатовыя забіць яго».

16 Пачуўшы ж пра гэтую змову, сын сястры Паўлава, прыйшоўшы і ўвайшоўшы ў табар, паведаміў Паўла.

17 А Павал, паклікаўшы аднаго з сотнікаў, сказаў: «Завядзі гэтага дзяцюка да тысячніка, бо ён мае нешта паведаміць яму».

18 Дык той, узяўшы яго, прывёў да тысячніка і кажа: «Вязень Павал, паклікаўшы мяне, прасіў прывесці да цябе гэтага дзяцюка, які мае нешта сказаць

табе».

19 Тысячнік, узяўшы яго за руку і адыйшоўшыся на бок, спытаў: «Што такое маеш паведаміць мене?»

20 А той сказаў: «Юдэі дамовіліся прасіць цябе, каб заўтра ты вывеў Паўла да сынэдрыёну, быццам маючи нешта дакладней запытанаца адносна яго.

21 Дык ты ня дай пераканаць цябе ім, бо на яго цікуюць больш за сорак мужоў з іх, якія далі клятву ня есьці і ня піць, пакуль не заб'юць яго, і цяпер яны гатовыя, чакаючы абязданьня ад цябе».

22 Дык тысячнік адпусціў дзяцюка, загадаўшы: «Нікому не кажы, што мне пра гэтае паведаміў».

23 І, паклікаўшы нейкіх двух сотнікаў, сказаў: «Падрыхтуйце дзьевесце жаўнеру, і семдзесят коньнікаў, і дзьевесце драбаў, каб ісьці ў Цэзарэю а трэцій гадзіне ночы.

24 І паставіце жывёлу, каб, пасадзіўшы Паўла, завесыці здаровага да ваяводы Фэлікса».

25 І напісаў пасланьне гэткага зъместу:

26 «Кляўды Лізі — вяльможнаму ваяводзе Фэліксу: радавацца!

27 Мужа гэтага, якога Юдэі скапілі і меліся забіць, я, стаўшы з войскам, вырваў, даведаўшыся, што ён — Рымлянін.

28 А хочучы даведацца віну, дзеля чаго вінаваціць яго, я прывёў яго ў сынэдрыён іхні

29 і знайшоў, што яго вінаваціць дзеля спрэчак у Законе іхнім, а няма нікага абвінавачваньня, вартага съмерці ці путаў.

30 А калі паведамілі мяне пра змову супраць мужа гэтага, што мелася ў Юдэяў, я неадкладна паслаў [яго] да цябе, загадаўшы, каб тыя, што абвінавачваюць яго, гаварылі супраць яго перад табою. Бывай здаровы».

31 Дык жаўнеры паводле загаданага ім, узяўшы Паўла, павялі ўначы ў Антыпатрыду,

32 а на заўтра, пакінуўшы

коньнікаў ісьці з ім, вярнуліся ў табар.

33 Тыя, прыйшоўшы ў Цэзарэю і аддаўшы пасланьне ваяводзе, паставілі перад ім і Паўла.

34 А ваявода, прачытаўшы, спытаўся, з якое ён правінцыі, і, зразумеўшы, што з Кілікіі,

35 сказаў: «Я выслухаю цябе, калі зъявяцца і твае абвінавальнікі». І загадаў вартаваць яго ў прэторыі Ірадавай.

Дз 24

1 А праз пяць дзён прыйшоў першасвятар Ананія са старшынямі і нейкім рытарам Тэртулам, якія выступілі перад ваяводам супраць Паўла.

2 А калі таго паклікалі, пачаў абвінавачваць яго Тэртул, гаворачы:

3 «Дазнаючы праз цябе вялікага супакою і дабрабыту, якія сталіся ў народзе гэтым праз тваю апеку, заўсёды і паўсюль прыймаем мы гэта, вяльможны Фэлікс, з усёю ўдзячнасцю».

4 А каб табе шмат не дакучаць, прашу цябе каротка выслушаваць нас паводле спагаднасці тваёй.

5 Бо, знайшоўшы, што муж гэты — пошасьць, будзіцель бунту

сярод Юдэяў па ўсім сусьвеце і правадыр герэзі Назарэйскае, 6 які святыню спакусіўся зъняважыць, мы затрымалі яго і хацелі судзіць паводле нашага закону.

7 А тысячнік Лізі, прыйшоўшы, з вялікім гвалтам забраў яго з наших рук,

8 загадаўшы абвінавальнікам ягоным ісьці да цябе. Ад яго ты сам можаш, дасъледаваўшы ўсё гэта, даведацца, у чым мы вінавацім яго».

9 Пацьвердзілі і Юдэі, кажучы, што гэта так.

10 А Павал адказаў, калі ваявода даў яму знак гаварыць: «Ведаючы, што ты шмат год судзьдзя гэтага народу, я ахвотней буду адказваць адносна [справы] маёй.

11 Ты можаш даведацца, што ня больш, як дванаццаць дзён прайшло, як узышоў я пакланіцца ў Ерусалім.

12 І ані ў святыні не знайшлі мяне, што я з некім вяду гутарку ці бунтую на тоўп, ані ў сінагогах, ані ў горадзе,

13 і яны ня могуць давесці таго, у чым цяпер вінаваціць мяне.

14 Але прызнаюся табе, што паводле шляху, які яны герэзій называюць, я гэтак служу Богу бацькоў, верачы ўсяму, што напісана ў Законе і ў Прарокаў,

15 маючы надзею на Бога, што мае быць уваскрасеньне мёртвых, праведных і няправедных, чаго яны і самі чакаюць.

16 Дзеля гэтага я сам намагаюся мець заўсёды чыстае сумленье перад Богам і перад людзьмі.

17 Праз шмат год я прыйшоў чыніць міласціны для народу

майго і дары.

18 Пры гэтым знайшлі мяне ачышчанага ў святыні некаторыя Юдэі з Азіі, а не з натоўпам і не з замяшаньнем.

19 Яны мусіць прыйсьці да цябе і абвінавачваць, калі нешта маюць супраць мяне.

20 Або самі гэтыя няхай скажуць, ці знайшлі ў-ва мне якую крыўду, калі я стаяў перад сынэдрыйёнам.

21 Ці адно тое слова, якое я крыкнуў, як стаяў сярод іх, што сёньня вы судзіце мяне за ўваскрасеньне мёртвых».

22 Пачуўшы гэтае, Фэлікс адклай [справу] іхнюю, сказаўшы: «Дакладней даведаўшыся пра шлях гэтых, як прыйдзе тысячнік Лізі, разгледжу [справу] вашую».

23 І загадаў сотніку пільнаваць Паўла, але даваць палёгку і не забараніць нікому з ягоных служыць яму і прыходзіць да яго.

24 А праз некалькі дзён Фэлікс, прыйшоўшы з Друзілаю, жонкаю сваёю, якая была Юдэйкаю, паклікаў Паўла і слухаў яго пра веру ў Хрыста.

25 А як той вёў гутарку пра праведнасць, і стрыманастць, і пра будучы суд, Фэлікс, спалохаўшыся, адказаў: «Цяпер годзе, ідзі, а як знайду час, паклічу цябе».

26 Пры гэтым ён, спадзяючыся, што атрымае гроши ад Паўла, каб звольніць яго, часта клічучы яго, гутарыў з ім.

27 А як споўніліся два гады, Фэлікс атрымаў наступніка Порцыя Фэста, і, хоҷучы зрабіць ласку Юдэям, Фэлікс пакінуў Паўла ўвязненым.

Дз 25

1 Фэст, прыйшоўшы ў сваю правінцыю, праз тры дні ўзыйшоў з Цэзарэі ў Ерусалім.
 2 А першасвятары і першыя з Юдэяў выступілі перад ім супраць Паўла і малілі яго,
 3 просячы ў яго ласкі, каб ён выклікаў [Паўла] ў Ерусалім, учыніўшы змову, каб забіць яго ў дарозе.

4 Тады Фэст адказаў, што Паўла пільнуюць у Цэзарэі, а сам ён мае неўзабаве выйсьці [туды].

5 «Дык хто з вас можа, — кажа ён, — няхай ідуць [са мною], і, калі ёсьць нешта на чалавеку гэтым, няхай яго вінавацяць».

6 А прабыўшы ў іх больш за дзесяць дзён, зыйшоў у Цэзарэю і на заўтра, сеўшы на судовым пасадзе, загадаў прывесці Паўла.

7 Калі ж той прыйшоў, абступілі яго Юдэі, якія прыйшлі з Ерусаліму, прыносячы супраць Паўла шмат цяжкіх абвінавачваньняў, якіх не маглі давесці.

8 Ён жа адказваў, што ні ў чым не саграшыў ані супраць Закону Юдэйскага, ані супраць святыні, ані супраць цэзара.

9 А Фэст, хочучы зрабіць ласку Юдэям, адказваючы Паўлу, сказаў: «Ці хочаш, узыйшоўшы ў Ерусалім, там быць суджаны мною за гэтага?»

10 А Павал сказаў: «Я стаю перад судовым пасадам цэзара, дзе я мушу быць суджаным. Юдэяў нічым я ня скрыўдзіў, як і ты добра ведаеш.

11 Бо калі я зрабіў нейкую крыўду і нешта, вартае съмерці, не адмаўляюся памерці; а калі няма нічога, у чым яны мяне вінавацяць, ніхто ня можа

выдаць ім мяне. Прывываю [суд] цэзара!»

12 Тады Фэст, пагутарыўшы з радаю, адказаў: «Прывываеш цэзара? Да цэзара пойдзеш».

13 А калі мінула некалькі дзён, валадар Агрыпа і Бэрніка прыйшлі ў Цэзарэю прывітаць Фэста.

14 Калі ж былі яны там шмат дзён, Фэст прадставіў валадару справу Паўла, кажучы: «Ёсьць нейкі чалавек, пакінуты Фэліксам як вязень,

15 супраць якога, калі я быў у Ерусаліме, выступалі першасвятары і старшыні юдэйскія, просячы прысаду на яго.

16 Я адказаў ім, што ў Рымлянаў няма звычаю выдаваць нейкага чалавека на съмерць перш, чым вінавачаны будзе мець перад ablіччам абвінавальнікаў і атрымае месца дзеля абароны ад абвінавачванья.

17 Дык калі яны зыйшліся, я, ня робячы аніякай затрымкі, на другі дзень, сеўшы на судовы пасад, загадаў прывесці гэтага чалавека.

18 Абвінавальнікі, абступіўшы яго, не прынеслі супраць яго аніякае віны, якой я спадзяваўся,

19 а мелі яны з ім нейкія спрэчкі пра іхнюю рэлігію і пра нейкага памёршага Icusa, пра Якога Павала цвердзіў, што Ён жывы.

20 Зъянтэжаны гэтай спрэчкаю, я сказаў, ці хоча ён ісьці ў Ёрусалім і там быць суджаным за гэта.

21 А як Павал запатрабаваў, каб яго пільнавалі дзеля разгляду Аўгуста, я загадаў пільнаваць яго, пакуль не пашлю яго да цэзара».

22 Агрыпа ж мовіў да Фэста:

«Хацеў бы і я сам пачуць гэтага чалавека». А той кажа: «Заўтра пачуеш яго».

23 Дык на заўтра, калі Агрыпа і Бэрніка прыйшлі з вялікай пышнасцю і ўвайшлі ў судовую залю разам з тысячнікамі і найпаважнейшымі мужамі гораду, на загад Фэста быў прыведзены Павал.

24 І прамовіў Фэст: «Валадару Агрыпа і ўсе прысутныя з намі мужы! Вы бачыце таго, адносна якога ўсё мнства Юдэйскае прасіла мяне і ў Ерусаліме, і тут, крычучы, што не належыцца яму больш жыць.

25 Але я не спасыцярог, каб ён зрабіў нешта вартас съмерці, і як ён сам прызываў Аўгуста, я судзіў паслаць яго.

26 Ды ня маю нічога пэўнага напісаць гаспадару. Дзеля гэтага прывёў яго да вас, і асабліва да цябе, валадару Агрыпа, каб, учыніўшы допыт, я меў, што напісаць.

27 Бо неразумным здаецца мне, пасылаючы вязнія, нават не пазначыць адвінавачвання супраць яго».

Дз 26

1 Агрыпа ж прамовіў да Паўла: «Дазваліеца табе гаварыць за сябе». Тады Павал, выцягнуўшы руку, адказаў:

2 «Валадару Агрыпа, я ўважаю сябе шчаслівым, маючы сёньня адказваць перад табою адносна ўсяго, што закідаюць мене Юдэі,

3 тым больш, што ты знаўца ўсіх звычаяў Юдэйскіх і спрэчак. Дзеля гэтага прашу цябе выслушваць мяне доўгацярліва.

4 Дык вось, усё жыцьцё маё ад юнацтва, якое ад пачатку праходзіла сярод народу майго ў Ерусаліме, ведаюць усе Юдэі,
5 Ведаючы мяне раней, калі захочуць, засвядчаць, што я жыў як фарысэй паводле найдасканальшага накірунку набажэнства нашага.

6 І цяпер я стаю, як падсудны, за надзею на абяцаньне, дадзенае бацькам нашым ад Бога,
7 асягнуць якое спадзяюцца дванаццаць каленаў нашых, служачы ўночы і ўдзень безупынна. За гэту надзею і адвінавачваюць мяне Юдэі, валадару Агрыпа!

8 Што? Вы судзіце, што неверагодна, каб Бог уваскращаў мёртвых?

9 Дык і я думаў у сабе, што я мушу шмат зрабіць супраць імя Ісуса з Назарэту,

10 што і рабіў у Ерусаліме, і, узяўшы ўладу ад першасвятароў, я шмат съвятых замыкаў у вязніцу, і як іх забівалі, я даваў голас.

11 І па ўсіх сінагогах, шмат караючы іх, я змушаў іх блюзьніць, і, яшчэ больш разъярыўшыся супраць іх, перасльедаваў нават і ў чужых гарадах.

12 І з гэтым ідуучы ў Дамаск, з уладаю і дазволам ад першасвятароў,

13 пасярод дня, валадару, убачыў я на шляху съвято з неба, ярчэйшае за звязаныне сонца, якое асьвяціла мяне і тых, што ішлі са мной.

14 А калі ўсе мы ўпалі на зямлю, я пачаў голас, які гаварыў да мяне і казаў на гебрайскай мове: «Саўле, Саўле, чаму ты перасльедуеш Мяне? Цяжка табе супраць ражна ўпірацца».

15 А я сказаў: “Хто Ты, Госпадзе?” Ён жа сказаў: “Я – Ісус, Якога ты перасъледуеш; 16 але паўстань і стань на ногі твае, бо Я дзеля таго зъявіўся табе, каб выбраць цябе паслугачом і съведкам таго, што ты бачыў і што Я зъяўлю табе,

17 вырываючы цябе з народу гэтага і паганаў, да якіх цяпер пасылаю цябе,

18 каб адчыніць вочы іхнія, зъянрнуць ад цемры да съвятла і ад улады шатана да Бога, каб праз веру ў Мяне атрымалі адпушчэнне грахоў і жэрабя сярод асьвечаных”.

19 Адгэтуль, валадару Агрыпа, я ня быў непаслухмяным відзежу нябеснаму,

20 але авбяшчаў спачатку жыхарам Дамаску і Ерусаліму, а пасля ўсёй краіны Юдэйскай і паганам, каб навярнуліся і зъянрнуліся да Бога, робячы ўчынкі, вартыя навяртанья.

21 За гэта Юдэі, скапіўшы мяне ў съвятыні, спрабавалі забіць мяне.

22 Але я, атрымаўшы дапамогу ад Бога, да гэтага дня стаю, съведчачы малому і вялікаму, нічога звыш ня кажучы, як што гаварылі Прарокі і Майсей, што мае стацца:

23 што Хрыстос мае пакутаваць і як Першы з уваскрасенія мёртвых мае прапаведаваць съвято народу [гэтаму] і паганам».

24 А калі ён гэтак адказваў, прамовіў Фэст моцным голасам: «Ты вар’яцееш, Павал! Вялікая вучонасьць даводзіць цябе да шаленства».

25 А той кажа: «Не вар’яцею, вяльможны Фэсьце, але прамаўляю слова праўды і

здаровага разуму,

26 бо разумее гэта валадар, перад якім я гавару адважна, бо перакананы, што нішто з гэтага перад ім ня ўтоілася, бо нічога з гэтага ў закуцьці ня дзеялася. 27 Ці верыш ты Прарокам, валадару Агрыпа? Ведаю, што верыш».

28 Агрыпа ж прамовіў да Паўла: «Ты мала не пераканаў мяне стацца Хрысьціянінам!»

29 А Павал сказаў: «Маліў бы я Бога, каб па малу ці па многу, ня толькі ты, але і ўсе, што слухаючы мяне сёньня, сталіся такімі, як і я, акрамя гэтых путаў».

30 І калі сказаў ён гэтае, устаў валадар, і ваявода, і Бэрніка, і тыя, што з імі сядзелі,

31 і, адыйшоўшыся ў бок, гаварылі паміж сабою, кажучы, што нічога, вартага съмерці або путаў няробіць чалавек гэтых.

32 А Агрыпа сказаў Фэсту: «Можна было вызваліць гэтага чалавека, калі б ён не прызываў цэзара».

Дз 27

1 А калі прысудзілі нам плыць у Італію, Паўла і некаторых іншых вязніяў аддалі сотніку з кагорты Аўгуста, на імя Юлі.

2 Узышоўшы ж на Адраміцкі карабель, які меў плысці ўздоўж месцаў Азійскіх, мы вырушилі, маючы з сабой Арыстарха, Македонца з Тэсалонік,

3 і на другі дзень прысталі да Сідону. І Юлі, які абыходзіўся з Паўлам па-людзку, дазволіў яму пайсьці да сяброў і атрымаць адпачынак.

⁴ Вырушу́шы адтуль, мы прыплылі да Кіпру, бо вягры былі супраціўныя.

⁵ І пераплы́шы мора насупраць Кілікіі і Памфіліі, мы зыйшлі ў Мірах Лікійскіх.

⁶ Там сотнік, знайшоўшы Александрыйскі карабель, які плыў у Italію, пасадзіў нас на яго.

⁷ Плывучы ж памалу даволі дзён і ледзь апынуўшыся на супраць Кніду, бо вецер не дазваляў нам, прыплылі мы да Крыту на супраць Сальмону.

⁸ І, ледзьве праплы́шы паўз яго, мы прыйшлі да нейкага месца, называнага Добрая Затокі, ад якога блізка горад Лясся.

⁹ А калі мінула даволі часу, і плаванье было ўжо небяспечнае, бо ўжо і пост прамінуў, радзіў Павал,

10 кажучы ім: «Мужы! Я бачу, што плаванье мае быць са шкодаю і многімі стратамі ня толькі для ладунку і карабля, але і для душаў нашых».

11 А сотнік больш даверыўся корніку і гаспадару карабля, чым таму, што казаў Павал.

12 А як затока не была прыстасаваная для зімаванья, большасць давала параду плысьці адтуль, каб можна было перазімаваць, дабраўшыся да Фініку, Крыцкае затокі, што ляжыць на супраць паўднёва-заходняга і паўночна-заходняга ветру.

13 Калі ж павеяў паўднёвы вецир, яны, думаючы, што атрымалі жаданае, выправіўшыся, паплылі паўз Крыт.

14 Неўзабаве наляцеў бурны вецир, называны Эўраклідон.

15 А калі карабель падхапіла і ён ня мог працівіцца ветру, мы здаліся, і нас панесла.

16 Наляцеўшы ж на нейкую выспачку, называную Кляўда, мы ледзь здолелі ўтрымаць човен.

17 Падняўшы яго, узяліся за помачы, абвязваючы карабель, і, баючыся, каб ня быць выкінутымі на мялізну, спусьцілі ветразь і гэтак насліся.

18 А як бура крэпка кідала нас, на другі дзень выкінулі тавары, 19 а на трэці дзень мы сваімі рукамі павыкідалі карабельны рыштунак.

20 А калі шмат дзён не съяціла ані сонца, ані зоркі, і немалая бура налягала, нарэшце прапала ўсякая надзея, каб нам выратавацца.

21 А як мы доўга былі няеўшы, Павал, стаўшы пасярод, сказаў: «Мужы, трэба было, паслухаўшыся мяне, ня плысьці ад Крыту і пазъбегнуць гэтае шкоды і страты».

22 І цяпер раджу вам, падбадзёрцеся, бо ня будзе згубленая ніводная душа сярод вас, акрамя карабля.

23 Бо стаў прада мною ў гэтую ноч анёл Бога, Якому я прыналежу і Якому служу,

24 і сказаў: «Ня бойся, Паўле! Ты мусіш стаць перад цэзарам, і вось, Бог дараваў табе ўсіх, што плывиць з табою».

25 Дзеля гэтага падбадзёрцеся, мужы, бо я веру Богу, што будзе паводле таго, як мне было сказана,

26 і мы мусім быць выкінутыя на нейкі востраў».

27 А як настала чатырнаццатая нач, што нас насліла па Адрятыцы, каля сярэдзіны

ночы маракі сталі спадзявацца, што падыходзім да нейкае зямлі.

28 І, памераўшы, знайшлі дваццаць сажняў. А крыху адплыўшы і зноў памераўшы, знайшлі пятнаццаць сажняў.

29 І, баючыся, каб ня быць выкінутымі на скалістыя месцы, скінуўшы з карна чатыры якары, чакалі дня.

30 А калі маракі шукалі, каб уцячы з карабля, і спускалі ў мора човен, паказваючы, быццам маюць скінуць якары з носу,

31 Павал сказаў сотніку і жаўнерам: «Калі яны не застануцца на караблі, вы ня зможаце збавіцца».

32 Тады жаўнеры паабсякалі вяроўкі ад чаўна і далі яму ўпасыці.

33 А перад настаньнем дня Павал прасіў усіх прыняць ежу, кажучы: «Сёньня чатырнаццаты дзень, як вы, чакаючы, застаяцёсся ня еўшы і нічога не прыймаючы.

34 Дзеля гэтага прашу вас прыняць ежу, бо гэта будзе дзеля вашага выратаванья, бо нікому з вас волас з галавы не ўпадзе».

35 А сказаўшы гэта і ўзяўшы хлеб, ён падзякаваў Богу перад усімі і, пераламіўшы, пачаў есьці.

36 І ўсе, падбадзёрыўшыся, прынялі ежу.

37 Было ж усіх на караблі дзвесяць семдзесят шэсць душ.

38 Насыціўшыся ежай, мы палегчылі карабель, выкідаючы пшаніцу ў мора.

39 А як настаў дзень, не пазналі зямлі, але ўгледзелі нейкую затоку, якая мела

бераг, да якога пастанавілі, калі магчыма, прыстаць з караблём. 40 І, адкінуўшы якары, пайшлі па моры, і, адвязаўшы стырно і наставіўшы жагель па ветры, кіраваліся да берагу.

41 А натрапіўшы на касу, карабель сеў на мялізу, і нос, завязшы, заставаўся нерухомы, а карно разъбівалася сілаю хваляў.

42 Жаўнеры зрабілі пастанову, каб вязніяў пазабіваць, каб хто, выплыўшы, ня ўцёк.

43 Сотнік жа, хоучы ўратаваць Паўла, забараніў іхнюю пастанову і загадаў тым, якія могуць плаваць, скочыўшы першымі, выйсці на зямлю,

44 а рэшце [плысці] каму на дошках, каму на чым іншым з карабля. І гэтак сталася, што ўсе ўратаваліся на зямлю.

Дз 28

1 Тады, уратаваўшыся, мы даведаліся, што востраў называецца Мэліта.

2 Барбары ж зъявілі нам незвычайную людзкасць, бо, распаліўшы агонь, прынялі нас усіх, бо быў дождж і съюжа.

3 А калі Павал набраў мноства ламачча і клаў на агонь, яхідна, выйшаўшы ад жару, прычапілася да рукі ягонай.

4 Калі ж барбары ўбачылі зъвера, які вісей на руцэ ягонай, гаварылі між сабою: «Напэўна, чалавек гэты забойца, якому, уратаванаму ад мора, прысуд жыць не дазваляе».

5 А ён, абросшы зъвера ў агонь, не дазнаў анікага ліха.

6 Яны ж чакалі, што ён стане пухнучы ці раптам упадзе мёртвы. А доўга чакаючы і бачачы, што нічога благога з

ім нясталася, зъмянілі думку і казалі, што ён — бог.

7 А ў тым месцы былі палі першага [чалавека] вострава, на імя Публі, які, прыняўшы нас, тры дні прыязна гасцьцяваў.
8 Сталася ж, што бацька Публія ляжаў, хворы на гарачку і крываўку. Павал, увайшоўшы да яго і памаліўшыся, усклаў на яго рукі і аздараўіў яго.

9 Калі ж гэта сталася, і іншыя хворыя на востраве прыходзілі, і былі аздароўленыя.

10 І яны ўшанавалі нас шанаваньнем вялікім, і, як мы адплывалі, далі, што было патрэбна.

11 А праз тры месяцы паплылі мы на Александрыйскім караблі са знакам Дыяскуры, які зімаваў на востраве,

12 і, прыстаўшы ў Сіракузах, заставаліся [там] тры дні.

13 Адтуль, плывучы ўздоўж [берагу], прыйшлі мы ў Рэгію; і, як праз адзін дзень узняўся паўднёвы вецер, на другі дзень прыйшлі ў Путэолі,

14 дзе, знайшоўшы братоў, былі запрошаныя імі застацца на сем дзён; і гэтак прыйшлі ў Рым.

15 Тамтэйшыя браты, пачуўшы пра нас, павыходзілі нам насустрач аж да Апіявае плошчы і Трох Корчмаў. Убачыўшы іх, Павал падзякаваў Богу і набраўся адвагі.

16 Калі ж мы прыйшлі ў Рым, сотнік перадаў вязненію гетману, а Паўлу было дазволена жыць асобна з жаўнерам, які яго вартаваў.

17 Сталася ж, што праз тры дні Павал склікаў першых з Юдэяў, і калі яны зыйшліся, сказаў да іх: «Мужы браты!

Нічога не зрабіўшы супраць народу ці звычаяў бацькоўскіх, я выдадзены як вязень з Ерусаліму ў руکі Рымлянаў.

18 Яны, дапытаўшы мяне, хацелі вываліць, бо ніякае съмяротнае віны на мне не было.

19 А як Юдэі працівіліся, я быў змушаны прызываць [суд] цэзара, але не таму, што меўся ў чым вінаваціць народ мой.

20 Дзеля гэтае прычыны я запрасіў вас, каб пабачыць і паразмаўляць. Бо за надзею Ізраіля я закаваны ў ланцугі гэтыя».

21 Яны ж сказаў да яго: «Мы ані лістоў адносна цябе не атрымалі з Юдэі, ані ніхто з братоў, што прыходзілі, не абвяшчаў і не гаварыў пра цябе нічога злога.

22 Лічым жа вартым пачуць ад цябе, як ты думаеш, бо пра герэзію гэтую вядома нам, што ўсюды ёй працівяцца».

23 Вызначыўшы ж яму дзень, большасць прыйшла да яго ў гасподу. І ён з ранку да вечара выкладаў ім, съведчачы пра Валадарства Божае і пераконваючы іх пра Ісуса з Закону Майсея і Прарокай.

24 І адны былі перакананыя сказанным, а другія ня верылі.

25 І, не згаджаючыся між сабою, яны пайшли, калі Павал сказаў адно слова: «Добра сказаў да бацькоў нашых Дух Святы праз прарока Ісаю, кажучы:

26 “Ідзі да народу гэтага і скажы: ‘Слыхам пачуеце, і не зразумееце; і, гледзячы, глядзець будзеце, і ня ўбачыце,

27 бо атлусьцела сэрца народу гэтага, і вушамі з цяжкасцю чуюць, і очы свае заплюшчылі, каб ня ўбачылі вачыма і не

пачулі вушамі, і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, каб Я аздаравіў іх'.”

28 Дык няхай будзе вам вядома, што паганам паслана збайленъне Божае, яны і пачуюць».

29 І, як ён гэта сказаў, Юдэі выйшлі, маючы між сабою шмат спрэчак.

30 А Павал цэлыя два гады заставаўся ў сваёй нанятай кватэры і прымаў усіх, якія прыходзілі да яго,

31 абвяшчаючы Валадарства Божае і навучаючы пра Господа Ісуса Хрыста з усёй адвагаю без перашкоды.

ПАСЛАНЬНЕ ДА РЫМЛЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, слуга Ісуса Хрыста, пакліканы апостал, аддзелены дзеля Эвангельля Божага,

² якое [Бог] раней абяцаў праз прарокаў Сваіх у съвятых Пісаньнях,

³ пра Сына Ягонаага, Які паводле цела стаўся з насеньня Давідавага,

⁴ вызначаны Сынам Божым у моцы паводле духа съвятасці праз уваскрасеньне з мёртвых, пра Ісуса Хрыста, Госпада нашага,

⁵ праз Якога мы атрымалі ласку і апостальства на паслухмянасьць веры ва ўсіх народах, дзеля імя Ягонаага,

⁶ сярод якіх і вы, пакліканыя Ісусам Хрыстом,—

⁷ усім, якія ёсьць у Рыме, улюблёным Бога, пакліканым съвятым: ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

⁸ Найперш дзякую Богу майму праз Ісуса Хрыста за ўсіх вас, што вера ваша абвяшчаецца ва ўсім съвеце.

⁹ Бо съведка мне Бог, Якому служу духам майм у Эвангельлі Сына Яго, што несупынна ўзгадваю вас,

¹⁰ за ўсёды просячы ў малітвах маіх, каб некалі ўжо давялося мне з волі Божае прыйсьці да вас.

¹¹ Бо я жадаю бачыць вас, каб даць вам нейкі дар духоўны дзеля ўмацаванья вашага,

¹² гэта значыць, суцешыща супольна з вамі вераю адзін аднога, вашаю і маёю.

¹³ Не хачу, браты, каб вы ня ведалі, што я часта пастанаўляў прыйсьці да вас, каб мець нейкі плод і ў вас, як і ў іншых народах, і забаронена мне было аж дагэтуль.

¹⁴ Я вінаваты і Грэкам, і барбарам, і мудрым, і бяздумным.

¹⁵ Дык што да мяне, я гатовы дабравесьціць і вам, якія ў Рыме.

¹⁶ Бо я не саромлюся Эвангельля Христовага, бо яно ёсьць моц Божая на збаўленыне кожнаму, хто верыць, перш Юдэю, і Грэку.

¹⁷ Бо ў ім адкрываецца праведнасьць Божая ад веры ў веру, як напісана: «А праведны з веры жыць будзе».

¹⁸ Бо адкрываецца гнеў Божы з неба на ўсякую бязбожнасьць і няправеднасьць людзей, якія праз няправеднасьць праіду стрымліваюць.

¹⁹ Бо, што магчыма ведаць пра Бога, яўна для іх, бо Бог выявіў ім.

²⁰ Бо нябачнае Яго, і вечная моц Яго, і Боскасць ад стварэння съвету відочныя праз разважаныне пра творы [Ягоныя], каб быць ім без апраўданья,

²¹ бо яны, пазнаўшы Бога, ня славілі [Яго] як Бога і ня дзякавалі, але займаліся марнасцю ў думках сваіх, і зацемрылася няцымкае сэрца іхняе,

²² цьвердзячы пра сябе, што мудрыя, яны здурнелі

²³ і славу незынішчальнага Бога замянілі на падабенства вобразу зынішчальнага чалавека, і птушак, і чатырохногіх, і пайзуноў.

²⁴ Дзеля гэтага і аддаў іх Бог

у пажаданьнях сэрцаў іхніх
нечысцасці зьневажаць целы
свае між сабою.

25 Яны замянілі праўду Божую
на хлусъню, і пакланяліся, і
служылі стварэнню замест
Таго, Які стварыў, Які
дабраслаўлены на вякі. Амэн.

26 Дзеля гэтага аддаў іх Бог у
ганебныя жарсыці, бо жанчыны
іхня замянілі прыродныя
зносіны на супрацьпрыродныя.

27 Падобна і мужчыны,
пакінуўшы прыродныя зносіны
з жанчынамі, распаляліся ў
пажадлівасці сваёй адзін да
аднаго, мужчыны з мужчынамі
непрыстойнасць робячы і
атрымліваючы ў саміх сабе
належную адплату за свой
падман.

28 І, як яны не спрабавалі мець
пазнанье Бога, аддаў іх Бог
няздатнаму разуму рабіць, што
не належыць,

29 напоўненая ўсякай
ніправеднасцю, распустаю,
зласцівасцю, хцівасцю,
ліхотаю, поўная зайдзрасці,
забойства, сваркі, подступу,
благіх звычаяў,

30 абмоўнікі, паклённікі,
боганенавісьнікі, крыйдзіцелі,
ганарыстыя, пыхліўцы,
выдумшчыкі ліхога, непаслухмяні
бацькам,

31 няцямкія, нязгодлівыя,
бязылітасныя, няўмольныя,
неміласэрныя.

32 Яны, пазнаўшы пастанову
Божую, што тыя, хто гэткае
учыніе, вартыя съмерці, ня
толькі гэтае робяць, але і
згаджаюцца з тымі, хто робіць.

Рым 2

¹ Дзеля гэтага няма апраўданьня
табе, кожны чалавек, які
судзіш; бо ў чым ты судзіш

іншага, асуджаеш сябе, бо
робіш тое самае, судзячы.

2 А мы ведаем, што суд Божы
ёсьць паводле праўды адносна
тых, што гэткае учынія ю.

3 Няўжо ж ты думаеш, чалавек,
які судзіш тых, што гэткае
учынія ю, і сам робіш тое
самае, што ўцячеш ад суду
Божага?

4 Або багацьцем ласкавасці
Ягонай, і цярплівасці, і
доўгацярплівасці пагарджаеш,
ня ведаючы, што добрасть
Божая вядзе цябе да навяртання?

5 Але праз упартасць тваю
і ненавернутае сэрца ты
зьбираеш сабе гнёу на дзень
гневу і адкрыцця праведнага
суду Божага,

6 Які аддасць кожнаму паводле
учынкаў ягоных:

7 тым, якія цярплівасцю ў
добрай справе шукаюць славы,
пашаны і незынішчальнасці, —
жыццё вечнае,

8 а тым, што спрачаюцца і
не скараюцца праўдзе, але
пакараюцца ніправеднасці, —
ярасць і гнёу.

9 Прыгнёт і ўціск кожнай души
чалавека, які робіць ліхое, перш
Юдэя, і Грэка!

10 Слава, і пашана, і супакой
усякаму, хто робіць добрае,
перш Юдэю, і Грэку!

11 Бо няма ў Бога ўзіраньня на
аблічча.

12 Бо тыя, якія без Закону
зграшылі, без Закону і загінуць,
а тыя, якія ў Законе зграшылі,
праз Закон будуць асуджаныя.

13 Бо не слухачы Закону
праведныя перад Богам, але
выкананы Закону будуць
апраўданыя.

14 Бо калі пагане, якія ня маюць
Закону, паводле прыроды

робяць паводле Закону, яны, ня маючы Закону, самі сабе Закон.

15 Яны зъяўляюць справы Закону, якія напісаныя ў сэрцах іхніх, пра што съведчыць сумленьне іхняе і думкі іхня, якія то адвінавачваюць, то апраўдваюць адна адну,

16 у дзень, калі Бог будзе судзіць тайныя [ўчынкі] людзей, паводле Эвангельля майго, праз Ісуса Хрыста.

17 Вось, ты завешся Юдэем, і супакойваеш сябе Законам, і хвалішся Богам,

18 і ведаеш волю [Ягоную], і выпрабоўваеш, што лепшае, будучы навучаным у Законе.

19 І ты перакананы пра сябе, што ты — павадыр съляпых, съятло тых, што ў цемры,

20 выхавацель неразумных, настаўнік немаўлят, які мае ў Законе выгляд веданьня і праўды.

21 Дык ты, вучачы другога, ня вучыш сябе самога.

22 Абвяшчаючы ня красыці, крадзез; кажучы не чужаложыць, чужаложыш, брыдзячыся ідаламі, чыніш съявитакрадзтва.

23 Ты, які хвалішся Законам, праз парушэнье Закону Бога зъневажаеш.

24 Бо праз вас на імя Божае блюзыніца ў паганаў, як напісана.

25 Бо аброзаныне карыснае, калі выконваеш Закон; а калі ты парушальник Закону, аброзаныне тваё сталася неаброзанынем.

26 Дык калі неабрэзаны захоўвае пастановы Закону, ці не залічыцца яму ягонае неаброзаныне за аброзаныне?

27 І неабрэзаны паводле прыроды, які спаўняе Закон, будзе судзіць цябе,

парушальника Закону, які з літарай і аброзанынем.

28 Бо ня той Юдэй, хто гэтакі яўна, і ня тое аброзаныне, якое яўнае на целе,

29 але хто ва ўтоенасьці Юдэй, і [ў якога] аброзаныне сэрца Духам, а ня літарай, такому пахвала не ад людзей, але ад Бога.

РЫМ 3

1 Дык якая перавага Юдэя, ці якая карысьць ад аброзаныня?

2 Вялікая ў-ва ўсіх адносінах, а найперш у тым, што ім даверана слова Божае.

3 Бо што, калі некаторыя не паверылі? Ці недаверства іхняе зынішчыць веру Божую?

4 Няхай ня станецца! Бог ёсьць праўдзівы, а ўсякі чалавек хлусълівы, як напісана: «Каб Ты быў праведны ў словах Тваіх і перамог у судзе Тваім».

5 А калі нашая няправеднасьць зъяўляе праведнасьць Божую, што скажам? Ці Бог, Які выяўляе гнеў, няправедны? Кажу па-чалавечаму.

6 Няхай ня станецца! Бо як жа Бог будзе судзіць съвет?

7 Бо калі праўда Божая праз маю хлусълівасьць памнажаецца на славу Ягоную, за што яшчэ мяне судзяць як грэшніка?

8 І ці не рабіць нам благое, каб выйшла добрае, як некаторыя блюзыніца на нас і кажуць, што мы гэтак кажам? Справядлівы суд на такіх!

9 Дык што? Ці мы лепшыя? Зусім не! Бо мы ўжо давялі, што і Юдэі, і Грэкі, — усе пад грэхам,

10 як напісана: «Няма праведнага аніводнага;

11 няма таго, хто разумее; няма таго, хто шукае Бога.

12 Усе ўхіліліся, разам нягодныя; няма таго, хто робіць добро, няма аніводнага.

13 Горла іхняе — магіла адчыненая; языкамі сваімі ашукваюць, атрута зъмяіная на губах іхніх.

14 Вусны іхняі поўныя абмовы і горычы.

15 Ногі іхняі хуткія на праліцьцё крываі,

16 зънішчэньяне і няшчасьце на шляхах іхніх,

17 і шляху супакою яны не пазналі.

18 Няма страху Божага перад вачыма іхнімі».

19 А мы ведаем, што Закон усё, што гаворыць, гаворыць да тых, якія пад Законам, каб усе вусны былі загароджаныя і ўвесь съвет стаўся вінаватым перад Богам,

20 бо справамі Закону не апраўдаецца перад Ім ніякае цела; бо праз Закон пазнаецца грэх.

21 А цяпер, незалежна ад Закону, зъяўлена праведнасьць Божая, засвядчаная праз Закон і Прарокаў,

22 праведнасьць Божая праз веру ў Ісуса Хрыста для ўсіх і на ўсіх тых, якія вераць; бо няма розніцы,

23 бо ўсе зграшылі і пазбаўлены славы Божае,

24 атрымліваючы апраўданье дарма ласкай Ягонай праз адкупленье ў Хрысьце Ісусе,

25 Якога Бог пастанавіў [быць] ахвярай перамольнай у крыві Ягонай праз веру, дзеля выяўленыя праведнасьці Сваёй праз дараванье грахоў, учыненых раней, у [час] цярплівасці Божае,

26 дзеля выяўленыя праведнасьці для абрэзаных ці і для Сваёй у цяперашні час, каб быў

Ён праведны і апраўдваў таго, хто верыць у Ісуса.

27 Дык дзе тое, чым хваліцца? Выключана. Якім законам? [Законам] учынкаў? Не, але законам веры.

28 Дык мы лічым, што чалавек апраўдваецца вераю, незалежна ад учынкаў Закону.

29 Няўжо Бог толькі Юдэяў, а не паганаў таксама? Так, і паганаў,

30 бо адзін Бог, Які апраўдае абразанье з веры і неабразанье праз веру.

31 Дык мы зънішчаем Закон праз веру? Няхай ня станеца! Але ўсталёўваем Закон.

Рым 4

1 Дык што, скажам, Абрагам, бацька наш, знайшоў паводле цела?

2 Бо калі Абрагам апраўданы учынкамі, ён мае пахвалу, але ня перад Богам.

3 Бо што кажа Пісанье? «Паверыў Абрагам Богу, і залічана яму за праведнасьць».

4 Таму, хто робіць, нагарода ня з ласкі залічваецца, але з павіннасці;

5 а таму, хто ня робіць, але верыць у Таго, Хто апраўдае бязбожніка, вера ягоная залічваецца за праведнасьць.

6 Гэтак і Давід кажа, што шчасьце чалавеку, якому Бог залічвае праведнасьць незалежна ад учынкаў:

7 «Шчасльвия тыя, якім адпушчаныя беззаконні і якім грехі прыкрытыя;

8 шчасльвы чалавек, якому Госпад не залічыць грэху».

9 Дык шчаснасьць гэтая

неабрэзаных? Бо мы кажам,

што Абрагаму вера залічана за праведнасьць.

10 Дык калі залічана? у абраразаныні ці ў неабраразаныні? Не ў абраразаныні, але ў неабраразаныні.

11 І знак абраразаныня ён атрымаў, як пячатку праведнасьці веры, якую [ён меў] у неабраразаныні, каб быў ён бацькам усіх, хто верыць у неабраразаныні, каб і ім залічана была праведнасьць,

12 і бацькам абраразаныня, тых, якія ня толькі [маюць] абраразаныне, але і ходзяць па сълядах веры ў неабраразаныні бацькі нашага Абрагама.

13 Бо не праз Закон Абрагаму ці насенінню ягонаму [дадзена] абяцааныне быць спадкаемцам съвету, але праз праведнасьць веры.

14 Бо калі тыя, што праз Закон, — спадкаемцы, змарнене вера і зынішчыцца абяцааныне;

15 бо Закон выклікае гнеў, бо дзе няма закону, няма парушэння.

16 Дзеля гэтага праз веру, каб было паводле ласкі, каб абяцааныне было ўгрунтаваным для ўсяго насеніння, ня толькі для таго, якое праз Закон, але і для таго, якое праз веру Абрагама, які ёсьць бацька ўсіх нас,

17 як напісаны: «Я паставіў цябе бацькам многіх народаў», перад Богам, Якому ён паверыў, Які ажыўляе мёртвых і называе тое, што ня ёсьць, як тое, што ёсьць.

18 Ён, насуперак надзеі, паверыў з надзеяй, што станецца бацькам многіх народаў, паводле сказанага: «Гэткае будзе насенінне тваё».

19 І, не зънямогшыся ў веры, ён не глядзеў на цела сваё ўжо амярцьвелае, якое мела амаль ста гадоў, і што ўлоньне Сары амярцьвела,

20 у абяцааныне Божым не сумняваўся недаверствам, але ўмацаваўся вераю, аддаўши славу Богу

21 і маючи пэўнасьць, што Ён магутны зрабіць тое, што абяцаў.

22 Дзеля гэтага і залічана яму за праведнасьць.

23 А напісаны [гэта] ня дзеля яго толькі, што залічана яму,

24 але і дзеля нас, што мае быць залічана нам, якія вераць у Таго, Хто ўваскрасіў з мёртвых Ісуса, Господа нашага,

25 Які быў выдадзены дзеля грахой нашых і ўваскрос дзеля апраўданыня нашага.

Рым 5

1 Дык, апраўдаўшыся вераю, мы маем мір з Богам праз Господа нашага Ісуса Хрыста,

2 праз Якога таксама маем вераю доступ да тае ласкі, у якой стаім і хвалімся надзеяй славы Божай.

3 І ня толькі [гэтым], але хвалімся і ў прыгнётах, ведаючы, што прыгнёт робіць цярплівасць,

4 а цярплівасць — выпрабаванасць, а выпрабаванасць — надзею,

5 а надзея ня ганьбіць, бо любоў Божая вылілася ў сэрцы нашыя праз Духа Святога, Які нам дадзены.

6 Бо Хрыстос, калі мы былі яшчэ слабымі, у вызначаны час памёр за бязбожных.

7 Бо за праведнага наўрад ці хто памрэ; хіба за добраага можа хто і адважыцца памерці.

8 А Бог Сваю любоў да нас даводзіць тым, што Хрыстос памёр за нас, калі мы былі грэшнікамі.

9 Дык тым больш цяпер, калі мы апраўданы крывёю Ягонай, збаўленыя будзем праз Яго ад гневу.

10 Бо калі, будучы ворагамі, мы пагадзіліся з Богам праз съмерць Сына Яго, шмат больш, пагадзіўшыся, будзем збаўленыя праз жыццё Ягонае.

11 И ня толькі [гэтае], але таксама хвалімся Богам праз Госпада нашага Ісуса Хрыста, праз Якога мы атрымалі цяпер прымірэнне.

12 Дзеля гэтага, як праз аднаго чалавека грэх увайшоў у съвет, і праз грэх — съмерць, і гэтак съмерць перайшла на ўсіх людзей, бо ў ім усе зграшылі.

13 Бо да Закону грэх быў у съвеце; але грэх ня лічыцца, калі няма закону.

14 Аднак съмерць валадарыла ад Адама да Майселя і над тымі, якія не зграшылі на падабенства праступку Адама, які ёсьць вобраз Таго, Які мае быць.

15 Але дар [ласкі] ня гэткі, як грэх. Бо калі праз грэх аднаго памерлі многія, шмат большая ласка Божая, і дар ласкі праз аднаго Чалавека, Ісуса Хрыста, памножыцца для многіх.

16 И дар не такі, як тое, што праз аднаго, які зграшыў; бо суд праз таго аднаго — на асуджэнне, а дар [ласкі] — на апраўданне ад многіх грахоў.

17 Бо калі праз грэх аднаго съмерць валадарыла праз аднаго, шмат больш тыя, якія атрымалі багацьце ласкі і дар праведнасці, будуць

валадарыць у жыцці праз аднаго Ісуса Хрыста.

18 Таму, як праз грэх аднаго ўсім людзям асуджэнне, гэтак праз праведнасць аднаго ўсім людзям апраўданне на жыццё.

19 Бо як праз непаслухмянасць аднаго чалавека многія зрабіліся грэшнымі, так і праз паслухмянасць аднаго многія зробіцца праведнымі.

20 А Закон прыйшоў паслья, каб памножыць грэх, тым больш удосталь ласкі,

21 каб, як грэх валадарыў у съмерці, гэтак і ласка валадарыла праз праведнасць на жыццё вечнае праз Ісуса Хрыста, Госпада нашага.

Рым 6

1 Дык што скажам? Ці будзем заставацца ў граху, каб памножылася ласка? Няхай ня станецца!

2 Мы, якія памерлі для грэху, як яшчэ будзем жыць у ім?

3 Ці вы ня ведаецце, што ўсе мы, якія ахрысьціліся ў Хрыста Ісуса, у съмерць Яго ахрысьціліся?

4 Дык мы пахаваныя з Ім хрышчэннем у съмерць, каб, як Хрыстос уваскрес з мёртвых праз славу Айца, так і мы хадзілі ў абнаўленні жыцця.

5 Бо калі мы сталіся злучанымі з Ім падабенствам съмерці Яго, дык будзем [злучаны] і [падабенствам] уваскрасеньня,

6 ведаючы тое, што стary наш чалавек укрыжаваны, каб зынішчана было цела грэху, каб нам не служыць ужо грэху;

7 бо хто памёр, той апраўданы ад грэху.

8 А калі мы памерлі з Хрыстом, дык верым, што і жыць будзем з Ім,

9 ведаючы, што Хрыстос, уваскросшы з мёртвых, больш не памірае, съмерць больш над Ім не пануе.

10 Бо, што Ён памёр, памёр раз дзеля грэху, а што жыве, жыве дзеля Бога.

11 Гэтак і вы лічыце сябе памёршымі дзеля грэху, а жывымі дзеля Бога ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

12 Дык няхай не валадарыць грэх у съмяротным целе вашым, каб вам слухацца яго ў пажаданьнях ягоных.

13 І не аддавайце граху члены вашыя як зброю няправеднасьці, але аддайце сябе Богу як ажыўшых з мёртвых, і члены вашыя [аддайце] Богу як зброю праведнасьці.

14 Бо грэх ня будзе панаваць над вами, бо вы не пад законам, але пад ласкаю.

15 Дык што? Ці будзем грашиць, бо мы не пад законам, але пад ласкаю? Няхай ня станеца!

16 Ці вы ня ведаеце, што, каму вы аддаяцё сябе на службу, каб [быць яму] паслухмиянымі, таго вы і слугі, каго слухаецеся: ці грэху – на съмерць, ці паслухмиянасьці – на праведнасьць.

17 Дзякую Богу, што вы былі слугамі грэху, але сэрцам сталі паслухмиянымі вобразу навукі, якому аддалі сябе.

18 Вызваліўшыся ж ад грэху, вы сталіся слугамі праведнасьці.

19 Па-чалавечаму гавару дзеля нядужастьці цела вашага. Но, як аддавалі вы члены вашыя на службу нячыстасці і

беззаконью на беззаконье, гэтак цяпер аддайце члены вашыя на службу праведнасьці на съятасьць.

20 Бо калі вы былі слугамі грэху, былі вы вольнымі ад праведнасьці.

21 Дык які плод вы мелі тады, што цяпер гэтага саромеецесь? Бо канец гэтакіх – съмерць.

22 А цяпер, вызваліўшыся ад грэху і стаўшыся слугамі Бога, вы маеце плод свой на съятасьць, а канец – жыцьцё вечнае.

23 Бо плата за грэх – съмерць, а дар [ласкі] Божай – жыцьцё вечнае ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 7

1 Ці ж вы ня ведаеце, браты, бо кажу да тых, якія ведаюць Закон, што закон валадарыць над чалавекам увесь час, пакуль той жывы?

2 Бо замужняя жанчына прывязана законам да жывога мужа; а калі муж памрэ, зынішчаецца закон мужа.

3 Таму, калі пры жывым мужы выйдзе за другога мужа, будзе названая чужаложніцай; а калі памрэ муж, яна вольная ад закону і ня будзе чужаложніцай, выйшаўшы за другога мужа.

4 Гэтак і вы, браты мае, памерлі для Закону праз цела Христовае, каб належаць вам другому, Які ўваскрошаны з мёртвых, каб даваць плод Богу.

5 Бо калі мы былі ў целе, пакуты грахоў, якія [паўставалі] праз Закон, дзяялі ў членах вашых, каб даваць плод съмерці.

6 А цяпер мы вызваліліся ад Закону, якім былі звязаныя, памершы для яго, каб нам

служыць у абнаўленъні духа, а ня ў старасъці літары.

⁷ Дык што скажам? Ці Закон — грэх? Няхай ня станецца! Але я не зразумеў бы грэх, як толькі праз Закон, бо я ня ведаў бы пажаданъня, каб Закон не сказаў: «Не жадай».

⁸ Але грэх, атрымаўшы нагоду праз прыказанъне, выклікаў у-ва мне ўсякае пажаданъне, бо без закону грэх мёртвы.

⁹ Я жыў некалі без Закону, а калі прыйшло прыказанъне, грэх ажыў, а я памёр.

¹⁰ І было знайдзена мною, што прыказанъне, якое на жыцьцё, яно на съмерць,

¹¹ бо грэх, атрымаўшы нагоду праз прыказанъне, звёў мяне і забіў праз яго.

¹² Так што Закон съвяты, і прыказанъне съвятое, і праведнае, і добрае.

¹³ Дык няўжо добрае сталася мне съмерцю? Няхай ня станецца! Але грэх, каб быў выяўлены як грэх, праз добрае рабіць мне съмерць, каб грэх стаўся праз меру грэшным праз прыказанъне.

¹⁴ Бо мы ведаем, што Закон духоўны, а я — цялесны, прададзены пад [уладу] грэху.

¹⁵ Бо я не разумею, што раблю, бо не раблю тое, што хачу, але, што ненавіджу, тое раблю.

¹⁶ А калі я раблю тое, што не хачу, згаджаюся з Законам, што ён — добры,

¹⁷ і цяпер ужо ня я раблю гэта, але грэх, які жыве ў-ва мне.

¹⁸ Бо ведаю, што не жыве ў-ва мне, гэта значыцца, у целе майм, добрае; бо жаданъне [добрата] ёсьць у-ва мне, але каб зрабіць добрае, таго не знаходжу.

¹⁹ Бо добрае, якое хачу, не раблю, а благое, якога не хачу, раблю.

²⁰ А калі я раблю тое, што не хачу, ужо ня я раблю гэта, але грэх, які жыве ў-ва мне.

²¹ Таму я знаходжу закон, што, калі хачу рабіць добрае, ёсьць у-ва мне благое.

²² Бо паводле ўнутранага чалавека я захапляюся Законам Божым,

²³ а ў членах маіх бачу другі закон, які супраціўца закону розуму майго і бярэ мяне ў палон закону грэху, які ёсьць у членах маіх.

²⁴ Гаротны я чалавек! Хто выбавіць мяне ад гэтага цела съмерці?

²⁵ Дзякую Богу праз Ісуса Хрыста, Господа нашага. Дык таму я сам розумам служу Закону Божаму, а целам — закону грэху.

Рым 8

¹ Таму цяпер няма ніякага асуджэнъня тым, што ў Хрысьце Ісусе не паводле цела, але паводле духа ходзяць.

² Бо закон Духа жыцьця ў Хрысьце Ісусе вызваліў мяне ад закону грэху і съмерці.

³ Бо як Закон быў бяссільны, таму што быў нядужы праз цела, Бог, паслаўшы Сына Свайго ў падабенстве цела грахоўнага і дзеля грэху, асудзіў грэх у целе,

⁴ каб праведнасьць Закону споўнілася ў нас, якія не паводле цела, але паводле духа ходзяць.

⁵ Бо тыя, што паводле цела, — пра цялеснае думаюць; а тыя, што паводле духа, — пра духоўнае.

6 Бо думкі цялесныя — съмерць, а думкі духоўныя — жыцьцё і супакой.

7 Бо думкі цялесныя — варожасыць да Бога, бо яны не падпарадкоўваюцца закону Божаму, дый ня могуць.

8 Дык тыя, якія ў целе, Богу дагадзіць ня могуць.

9 Вы ж ня ў целе, але ў духу, калі толькі Дух Божы жыве ў вас. А калі хто Духа Хрыстовага ня мае, той не Ягоны.

10 Калі ж Хрыстос у вас, дык цела мёртвае праз грэх, а дух жывы праз праведнасць.

11 А калі Дух Таго, Які ўваскрасіў Ісуса з мёртвых, жыве ў вас, Той, Які ўваскрасіў Хрыста з мёртвых, ажывіць і вашыя съмяротныя целы Духам Свaim, Які жыве ў вас.

12 Дык таму, браты, мы не вінаватыя цела, каб жыць паводле цела;

13 бо калі вы жывіаць паводле цела, памрацё, а калі духам цялесныя ўчынкі забіваецце, жыць будзеце.

14 Бо ўсе, якія Духам Божым ведзеныя, ёсьць сыны Божыя.

15 Бо вы не атрымалі духа няволі ізноў на страх, але атрымалі Духа ўсынаўленъня, у Якім қрычым: «Абба, Ойча!»

16 Гэты Дух съведчыць духу нашаму, што мы — дзецы Божыя.

17 А калі дзецы, дык і спадкаемцы, спадкаемцы Божыя, супладчыннікі Хрыста, калі церпім з Ім, каб з Ім і ўславіцца.

18 Бо я лічу, што пакуты цяперашняга часу ня вартыя тае славы, што мае адкрыцца ў нас.

19 Бо стварэнье са спадзяваньнемапраўдаў; а каго апраўдаў, тых і ўславіў.

20 бо стварэнье падпарадкаванае марнасці не сваёй ахвотай, але праз Таго, Які падпарадкаваў, у надзеі,

21 што і само стварэнье будзе вызвалена з няволі сапутасыці на свабоду славы дзяцей Божых.

22 Бо ведаем, што ўсё стварэнье супольна ўздыхае і мучыцца, родзячы, аж да цяпер.

23 І ня толькі яно, але і мы самі, маючы пачатак Духа, і мы самі ў сабе ўздыхаем, чакаючы ўсынаўленъня, адкупленъня цела нашага.

24 Бо мы збаўленыя надзеяй. А надзея бачаная ня ёсьць надзея, бо калі хто бачыць, чаго яму спадзявацца?

25 А калі спадзяемся на тое, чаго ня бачым, чакаем з цярплівасцю.

26 Гэтаксама і Дух дапамагае ў слабасыцях нашых, бо мы ня ведаем, пра што маліцца, як трэба, але Сам Дух заступаецца за нас стагнаньямі невымойнымі.

27 А Той, Які дасыледуе сэрцы, ведае, што за думка ў Духа, Які паводле [волі] Бога заступаецца за съвятых.

28 А мы ведаем, што тым, якія любяць Бога, пакліканым паводле [Яго] вызначэнъня, ўсё дапамагае на дабро.

29 Бо тым, каго наперад ведаў, ён і прадвызначыў быць падобнымі да вобразу Сына Ягонага, каб ён быў Першародны між многімі братамі.

30 А каго прадвызначыў, тых і паклікаў; а каго паклікаў, тых і паклікаў; а каго апраўдаў, тых і ўславіў.

31 Дык што скажам на гэта? Калі Бог за нас, хто супраць нас?

32 Той, Які Сына Свайго не пашкадаваў, але аддаў Яго за ўсіх нас, як не даруе і нам з Ім усяго?

33 Хто стане супраць выбранных Божых? Бог, Які апраўдвае!

34 Хто той, хто асуджае? Хрыстос, Які памёр, але і ўваскрос! Ён і праваруч Бога, Ён і заступаецца за нас.

35 Хто адлучыць нас ад любові Хрыстовае? Прыйгнёт, ці ўціск, ці перасьледванье, ці голад, ці галізна, ці небясьпека, ці меч?

36 Як напісана: «За Цябе забіваюць нас цэлы дзень; лічаць нас за авечкі на зарэз».

37 Але ва ўсім гэтым мы перамагаем праз Таго, Які палюбіў нас.

38 Бо я ўпэйнены, што ані съмерць, ані жыцьцё, ані анёлы, ані начальствы, ані сілы, ані цяперашняе, ані будучае,

39 ані вышыня, ані глыбіня, ані другое якое стварэнье ня зможа адлучыць нас ад любові Божая, што ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 9

1 Прайду кажу ў Хрысьце, не хлушу, съведчыць мне сумленье маё ў Духу Святым,

2 што вялікі смутак мой і няспынны боль у сэрцы мaim,

3 бо я хацеў бы сам быць адлучаным ад Хрыста за братоў маіх, родных мне паводле цела,

4 якія ёсьць Ізраільцяне, якіх ёсьць усынаўленыне, і слава, і запаветы, і даныне законаў, і служэнье, і абяцаньні,

5 якіх і бацькі, і з якіх Хрыстос паводле цела, Які ёсьць над

усімі Бог, Які дабраслаўлёны на вякі. Амэн.

6 Але ня так, што слова Божая ня споўнілася. Бо ня ўсе тыя, што з Ізраіля, Ізраіль,

7 і ня ўсе тыя, якія насењыне Абрагама, дзеці [ягоныя], але: «У Ісааку будзе названае насењыне табе».

8 Гэта значыць, ня дзеці цела ёсьць дзеці Божыя, але дзеці абяцањня лічацца за насењыне.

9 Бо слова абяцањня гэткае: «У гэту пару прыйду, і ў Сары будзе сын».

10 I ня толькі, але і Рэбэка зачала за адзін раз ад Ісаака, бацькі нашага.

11 Бо калі яны яшчэ не былі нарадзіўшыся і не зрабілі нічога добра га ці ліхога, каб вызначэнье Божая заставалася паводле выбраныя, не праз учынкі, але праз Таго, Хто кліча,

12 сказана было ёй: «Большы будзе служыць меншаму»,

13 як напісана: «Якуба Я палюбіў, а Эзава зьненавідзеў».

14 Дык што скажам? Няўжо няправеднасьць у Бога? Няхай ня станецца!

15 Бо ён кажа Майсею: «Зылітуюся над тым, над кім зылітуюся, і зъяўлю міласэрнасьць таму, каму зъяўлю міласэрнасьць».

16 Дзеля гэтага не ад таго, хто хоча, і не ад таго, хто бяжыць, але ад Бога, Які літуеца.

17 Бо Пісанье кажа фараону: «Дзеля таго Я падняў цябе, каб зъявіць на табе сілу Маю і каб імя Маё было абвешчана на ўсёй зямлі».

18 Дзеля гэтага над кім хоча, літуеца, а каго хоча, закамяняе.

19 Дык ты скажаш мне: «Што Ён яшчэ вінаваціць? Бо хто супрацьстане пастанове Яго?»

20 Наадварот, чалавеч! Хто ты такі, што спрачаешся з Богам? Ці скажа злепленае таму, хто зъляпіў: «Навошта ты мяне гэтак зрабіў?»

21 Ці ня мае ўлады ганчар над глінаю, каб з таго самага месіва зрабіць адно начынъне на пашану, а другое — на ганьбу?

22 Што, калі Бог, хочучы зъявіць гнеў і зрабіць вядомай магутнасці Сваю, з вялікай доўгатярплівасцю ашчаджай начынъні гневу, прыгатаваныя на загубу,

23 каб таксама зрабіць вядомым багацьце славы Сваёй над начынънямі міласэрнасці, якія Ён загадзя прыгатаваў на славу,

24 і над намі, якіх паклікаў ня толькі з Юдэяў, але і з паганаў?

25 Як і ў Осіі Ён кажа: «Ня Мой народ назаву Маім народам, і нялюбую — улюблёнай.

26 І будзе, што на месцы, дзе сказана было ім: “Вы — ня Мой народ”, — там будуць названыя сынамі Бога Жывога».

27 А Ісая крычыць пра Ізраіль: «Хаця б лічба сыноў Ізраіля была, як пясок марскі, рэштка будзе збаўлена;

28 бо, сканчаючы слова і прысьпешваючы ў праведнасці, хутка зъдзейсніць Господ слова на зямлі».

29 І як раней сказаў Ісая: «Калі б Господ Магутцяў не пакінуў нам насынья, мы сталіся б, як Садом, і былі б падобнымі да Гаморы».

30 Дык што скажам? Пагане, якія не імкнуліся да праведнасці, атрымалі праведнасць, праведнасць праз веру.

31 А Ізраіль, які імкнуўся да закону праведнасці, не дасягнуў закону праведнасці.

32 Чаму? Бо не праз веру, але праз учынкі закону. Бо яны спатыкнуліся аб камень спатыкнення,

33 як напісана: «Вось, Я кладу на Сыёне камень спатыкнення і камень згаршэння; і кожны, хто верыць у Яго, ня будзе асаромлены».

Рым 10

1 Браты! Упадабанье сэрца майго і просьба да Бога пра Ізраіль на збаўленьне.

2 Бо съведчу ім, што маюць руплівасць Божую, але не паводле пазнаньня.

3 Бо, не разумеючы праведнасці Божае і шукаючы паставіць сваю праведнасць, яны не падпарадковаліся праведнасці Божай.

4 Бо канец Закону — Хрыстос, дзеля праведнасці кожнаму, хто верыць.

5 Но Майсей піша пра праведнасць паводле Закону, што чалавек, які выканае яго, жыць будзе ім.

6 А праведнасць праз веру гэтак кажа: «Не кажы ў сэрцы тваім: “Хто ўзыдзе ў неба?”» — гэта ёсьць Хрыста зъвесыці [на зямлю];

7 або: «“Хто зыйдзе ў бездань?”» — гэта ёсьць Хрыста з мёртвых вывесыці.

8 Але што кажа? «Блізка да цябе слова, у вуснах тваіх і ў сэрцы тваім», — гэта ёсьць слова веры, якое мы авбяшчаем.

9 Но калі ты вуснамі тваімі прызнаеш Ісуса Госпадам і ў сэрцы тваім будзеш верыць, што Бог уваскрасіў Яго з мёртвых, будзеш збаўлены,

10 бо сэрца верыць дзеля праведнасьці, а вусны прызнаюць дзеля збаўленъя.

11 Бо Пісаньне кажа: «Кожны, хто верыць у Яго, ня будзе асаромлены».

12 Бо няма розыніцы між Юдэем і Грэкам, бо Ён — Госпад усіх, багаты для ўсіх, што прызываюць Яго.

13 Бо кожны, хто прызве імя Господа, будзе збаўлены.

14 Але як прызываць Таго, у Каго ня вераць? А як верыць у Таго, пра Каго ня чулі? Як чуць без таго, хто абвяшчае?

15 А як абвяшчаць, калі не былі пасланыя? Як напісана: «Якія прыгожыя ногі таго, хто дабравесціць супакой, дабравесціць добрае!»

16 Але ня ўсе паслушаліся Эвангельля, бо Ісая кажа: «Госпадзе! Хто паверыў пачутаму ад нас?»

17 Таму вера — ад слуханъя, а слуханъне — праз слова Божае.

18 Але кажу: Ці ж яны ня чулі? Наадварот, «на ўсю зямлю пайшоў голас іхні, і да межаў сусьвету — слова іхня».

19 Але кажу: Ці ж Ізраиль ня ведаў? Першы Майсей кажа: «Я збуджу ў вас рупнасьць праз [тых, хто] не народ, праз народ, які ня цыміць, раздражню вяс». 20 А Ісая адважваецца і кажа: «Мяне знайшлі тыя, якія не шукалі Мяне, Я аб'явіўся тым, якія не пыталіся Мяне».

21 А наконт Ізраіля кажа: «Увесь дзень выцягваў Я руکі Мае да народу, які не скараецца і працівіцца».

Рым 11

1 Дык кажу: няўжо Бог адапхнуў народ Свой? Няхай ня станецца! Но і я —

Ізраільцянін, з насеńня Абрагама, з калена Бэн'яміна.

2 Не адапхнуў Бог народу Свайго, які Ён наперад ведаў. Ці ня ведаецце, што кажа Пісаньне пра Ільлю, як той скардзіцца Богу на Ізраіля, кажучы:

3 «Госпадзе! Прарокаў Тваіх пазабівалі і ахвярнікі Твае зруйнавалі; застаўся я адзін, і душу маю шукаюць».

4 Але што кажа яму адказ Божы? «Я пакінуў Сабе сем тысячай мужоў, якія не склілі калені перад Баалам».

5 Дык гэтак і ў цяперашні час рэшта паводле выбранъя ласкі захавалася.

6 А калі праз ласку, дык не праз учынкі, іначай ласка ўжо ня ёсьць ласка. А калі праз учынкі, дык гэта ня ласка, іначай учынак ужо ня ёсьць учынак.

7 Дык што? Што шукае Ізраіль, таго не атрымаў; выбраныя атрымалі, а іншыя былі скамянеўшы,

8 як напісана: «Даў ім Бог духа дрымоты, вочы, якімі ня бачаць, і вуши, якімі ня чуюць, аж да сённяшняга дня».

9 І Давід кажа: «Няхай станецца стол іхні пасткаю, і цянётамі, і згаршэннем, і аднагародкою».

10 Няхай зацемняцца вочы іхні, якімі ня бачаць, і хрыбет іхні няхай будзе сагнуты назаўсёды».

11 Дык кажу: Няўжо яны спатыкнуліся, каб упасыці? Няхай ня станецца. Але праступак іхні — збаўленъне паганам, каб збудзіць у іх рупнасьць.

12 Калі ж праступак іхні — багацце съвету, і ўпадак іхні — багацце паганаў, дык наколькі больш поўнасьць іхня?

13 Бо кажу вам, паганам: як апостал паганаў я ўслаўляю служэнъне маё,

14 ці, можа, збуджу рупнасць у маіх паводле цела і ці ня збаўлю некаторых з іх.

15 Бо калі згуба іхняя — прымірэнъне съвету, дык што прынядцё, як не жыцьцё з мёртвых?

16 Калі зачатак съвты, дык і месіва; і калі корань съвты, дык і галіны.

17 Калі ж некаторыя з галінаў былі адламаныя, а ты, дзікая аліўка, быў прышчэплены замест іх і стаўся ўдзельнікам кораня і тлустасці аліўкі,

18 не вывышайся перад галінамі; а калі вывышаешся, дык [ведай, што] ня ты тримаеш корань, але корань — цябе.

19 Дык скажаш: «Галіны былі адламаныя, каб я быў прышчэплены».

20 Добра. Яны адламаныя праз недаверства, а ты тримаешся праз веру; дык не ўзвялічвайся, але бойся.

21 Бо калі Бог прыродных галінаў не пашкадаваў, дык ці цябе пашкадуе.

22 Дык глядзі на ласкавасць і срогасць Божую, срогасць да тых, якія ўпалі, а ласкавасць да цябе, калі застанешся ў ласкавасці [Божай], іначай і ты будзеш съсечаны.

23 І тыя, калі не застануцца ў недаверстве, будуць прышчэпленыя, бо Бог магутны ізноў прышчапіць іх.

24 Бо калі ты адсечаны ад дзікае паводле прыроды аліўкі і, насуперак прыродзе, прывіты да добрае аліўкі, наколькі больш тыя, якія паводле

природы [ад добрае аліўкі], будуць прышчэпленыя да сваёй аліўкі?

25 Бо не хачу, браты, каб вы ня ведалі гэтае тайны, каб вы не былі мудрымі праз сябе, што скамяненьне сталася ў Ізраілі часткова, аж пакуль ня ўвойдзе поўнасць паганаў,

26 і гэтак увесе Ізраіль збаўлены будзе, як напісана: «Прайдзе з Сыёну Выбавіцель і адверне бязбожнасць ад Якуба.

27 І гэта Мой запавет з імі, калі забяру грахі іхня».

28 Дык паводле Эвангельля яны — ворагі для вас, а паводле выбраныя — улюбёныя дзеля бацькоў.

29 Бо нязъменныя дары і пакліканье Божае.

30 Бо як і вы некалі не скараліся Богу, а цяпер памілаваныя праз няскоранасць іхнюю,

31 гэтак і яны цяпер не скараюцца дзеля вашага памілаваныя, каб і яны былі памілаваныя.

32 Бо ўсіх Бог замкнуў у няскоранасць, каб усіх памілаваць.

33 О, глыбіня багацця, і мудрасці, і веданыя Божага! Як неспасцігальныя прысуды Ягоныя і недасъледныя шляхі Ягоныя!

34 Бо хто пазнаў розум Госпада? Ці хто стаўся дарадцам Яму?

35 Ці хто даў Яму наперад, каб Ён аддаў яму?

36 Бо ўсё з Яго, і праз Яго, і для Яго. Яму слава на вякі. Амэн.

Рым 12

1 Дык прашу вас, браты, праз міласэрнасць Божую, аддайце целы вашыя на ахвяру жывую, съвтую, прыемную Богу, на разумнае служэнъне вашае,

2 і не прыпадабняйцеся веку гэтаму, але перамянійцеся праз абнаўленье розуму вашага, каб вам выпрабаваць, што ёсьць воля Божая, што добрае, і прыемнае [Богу], і дасканалае.

3 Бо праз ласку, дадзеную мне, кажу кожнаму з вас: ня думайце [пра сябе] больш, чым трэба думаць, але думайце цвяроза, як Бог кожнага надзяліў мерай веры.

4 Бо як у адным целе маём шмат членаў, але ня ўсе члены маюць тую самую работу,

5 гэтак мы, многія, зьяўляемся адным целам у Хрысьце, а паасобку адзін для аднаго — члены.

6 Калі ж, паводле дадзенай нам ласкі, маём розныя дары, калі прароцтва, [няхай будзе] згодна з верай;

7 калі служэныне — у служэныні; калі хто вучыць — у навучаныні;

8 калі хто суцяшае — у суцяшэныні; калі хто раздае — у шчырасыці; калі хто кіруе — з дбаласыцю; калі хто чыніць міласэрнасць — з ахвотаю.

9 Любоў [няхай будзе] некрывадушная; брыдзьцеся зла, прыляпляйцеся да добра.

10 Братняя любоў адзін да аднаго [няхай будзе] ад усяго сэрца, у пашане адзін аднаго выпярэджвайце;

11 у дбаласыці не лянуцца; духам палайце; Госпаду служыце;

12 у надзеі радуйцеся; у прыгнёце будзьце вытрывалымі; у малітве — сталымі;

13 у патрэбах съвятых бярыце ўдзел; імкніцеся да гасціннасці.

14 Дабраслаўляйце тых, якія вас перасъледуюць, дабраслаўляйце, а не кляніце.

15 Радуйцеся з тымі, хто радуецца, і плачце з тымі, хто плача.

16 Думайце між сабою аднолькава; не ўзвялічвайце саміх сябе, але пакорнымі захапляйцеся; ня будзьце мудрымі самі праз сябе.

17 Нікому не аддаючы ліхотай за ліхоту, дбайце пра добрае перад усімі людзьмі.

18 Калі магчыма для вас, мейце супакой з усімі людзьмі.

19 Ня помсьціце за сябе, улюблёныя, але дайце месца гневу, бо напісана: «“Мне помста, Я аддам”, — кажа Господ».

20 Дык, калі вораг твой галодны, накармі яго; калі смагне, напаі яго; бо, робячы гэтае, зъярэш яму на галаву вугольлі распаленыя.

21 Ня будзь пераможаны злом, але перамагай зло дабром.

Рым 13

1 Усякая душа няхай падпарадкоўваеш вышэйшым уладам, бо няма ўлады, каб не ад Бога; а ўлады, якія ёсьць, ад Бога пастаўлены.

2 Так што, хто працівіца ўладзе, супрацьстайць Божай пастанове. А тыя, якія супрацьстаяць, самі на сябе прысуд атрымаюць.

3 Бо начальнікі страшныя не для тых, якія добрае робяць, але благое. А хочаш не баяцца ўлады, рабі добрае, і будзеш мець пахвалу ад яе.

4 Бо [гэта] Божы служыцель табе на дабро. А калі робіш благое, бойся, бо ён не дарэмна носіць меч, бо ён — Божы

служыцель, мсъці́уца на гнеў таму, хто робіць ліхое.

⁵ Дзеля гэтага трэба падпарадкоўвацца і алея ўсё, а слабы есьць гародніну.

⁶ Бо дзеля гэтага вы і падаткі плаціце, бо яны — Божыя служыцелі, гэтым самым заўсёды занятыя.

⁷ Дык аддавайце кожнаму належнае: каму падатак — падатак, каму мыта — мыта, каму страх — страх; каму пашану — пашану.

⁸ Ня будзьце вінныя нікому нічога, апрача ўзаемнай любові, бо, хто любіць іншага, той споўніў Закон.

⁹ Бо прыказаньні «Не чужалож», «Не забівай», «Не крадзі», «Ня съведчы фальшыва», «Не пажадай» і кожнае іншае зъмяшчающа ў гэтым слове: «Любі бліжняга твойго як самога сябе».

¹⁰ Любоў ня робіць благога бліжняму; дык любоў — гэта спаўненъне Закону.

¹¹ І гэтак [рабіце], ведаючы час, што ўжо гадзіна збудзіцца нам зо-сну, бо цяпер бліжэй да нас збаўленьне, чым калі мы паверылі.

¹² Ноч зыходзіць, а дзень наблізіўся, дык адкінем справы цемры і апранемся ў зброю съятла.

¹³ Як у дзень, будзем хадзіць прыстойна, не ў гулянках і п'янстве, не ў юрлівасці і бессаромнасці, не ў сварцы і зайдзрасці,

¹⁴ але апраніцесь ў Госпада Ісуса Хрыста і не дагаджайце целу ў пажаданьнях.

Рым 14

¹ А таго, хто слабы ў веры, прыймайце не на спрэчкі пра

погляды.

² Бо нехта верыць, што [можна] ўсё, а слабы есьць гародніну.

³ Хто есьць, не пагарджай тым, хто ня есьць; і хто ня есьць, не судзі таго, хто есьць, бо Бог прыняў яго.

⁴ Хто ты такі, які судзіш чужога слугу? Перад сваім гаспадаром ён стаіць або падае, а будзе стаяць, бо Бог магутны паставіць яго.

⁵ Нехта судзіць [па-рознаму] дзень супраць дня, а нехта судзіць усякі дзень [аднолькава]. Кожны будзь пэўны ў сваім розуме.

⁶ Хто адрознівае дні, дзеля Госпада адрознівае; і хто не адрознівае дзён, дзеля Госпада не адрознівае. Хто есьць, дзеля Госпада есьць, бо дзякае Богу.

⁷ И хто ня есьць, дзеля Госпада ня есьць, і дзякае Богу. ⁷ Бо ніхто з нас не жыве дзеля сябе, і ніхто не памірае дзеля сябе;

⁸ бо як, калі жывем, дзеля Госпада жывем, так і, калі паміраем, дзеля Госпада паміраем. Таму і калі жывем, і калі паміраем, мы — Госпадавы.

⁹ Бо Хрыстос дзеля таго і памёр, і ўваскрос, і жыве, каб валадарыць і над мёртвымі, і над жывымі.

¹⁰ А ты навошта судзіш брата твойго? Або навошта ты пагарджаеш братам тваім? Бо ўсе мы станем перад пасадам судовым Хрыста.

¹¹ Бо напісана: «Жыву Я, — кажа Госпад, — перада Мною схіліцца ўсякае калена, і ўсякі язык будзе вызнаваць Бога».

¹² Дык таму кожны з нас за сябе дасьць справаздачу Богу.

13 Дык ня будзем больш судзіць адзін аднаго, але судзіце лепш пра тое, каб як не пакласыці перад братам спатыкненьня ці згаршэнья.

14 Я ведаю і перакананы ў Госпадзе Ісусе, што няма нічога нячыстага праз сябе; толькі таму, хто лічыць нешта нячыстым, гэта нячыстае.

15 А калі дзеля ежы засмучаецца брат твой, ты ўжо не паводле любові ходзіш. Не губі тваёю ежаю таго, за каго памёр Хрыстос.

16 Дык няхай ня блюзыняць на вашае добрае.

17 Бо Валадарства Божае — гэта ня ежа і пітво, але праведнасьць, і супакой, і радасьць у Духу Святым.

18 Бо хто ў гэтым служыць Хрысту, той даспадобы Богу і варты між людзьмі.

19 Дык таму будзем імкнуцца да таго, што [служыць] дзеля супакою і ўзаемнага збудаваньня.

20 Не руйнуй дзеля ежы справы Божай. Усё, па праўдзе, чыстае, але ліхое для чалавека, які есьць праз спатыкненьне.

21 Добра ня есьці мяса, і ня піць віна, і [не рабіць] нічога, ад чаго брат твой спатыкаецца, ці згаршаецца, ці слабее.

22 Ты маеш веру? Мей сам у сабе перад Богам. Шчасльвы той, хто ня судзіць сябе ў тым, што спрабуе.

23 А хто сумняецца, калі есьць, асуджаны, бо [робіць] не паводле веры; а ўсё, што не паводле веры, — грэх.

Рым 15

¹ Мы, моцныя, павінны насіць слабасьці нямоглых і не

дагаджаць сабе.

2 Бо кожны з нас няхай дагаджае бліжняму на дабро, дзеля збудаваньня.

3 Бо і Хрыстос не Сабе дагаджаў, але, як напісана: «Зънявагі тых, якія зъневажаюць Цябе, упалі на Мяне».

4 Бо ўсё, што было напісана, было напісана дзеля нашага навучаньня, каб праз цярплівасьць і суцяшэньне з Пісаньняў мы мелі надзею.

5 А Бог цярплівасьці і суцяшэньня няхай дасьць вам тое самае думаць між сабою паводле [ўзору] Хрыста Ісуса,

6 каб вы аднадушна, аднымі вуснамі славілі Бога і Айца Господа нашага Ісуса Хрыста.

7 Дзеля гэтага прыймайце адзін аднаго, як і Хрыстос прыняў нас у славу Божую.

8 Бо я кажу, што Ісус Хрыстос стаўся служыцелем аброзаньня дзеля праўды Божай, каб пацьвердзіць абяцаньні бацькам,

9 а [служыцелем] паганаў — дзеля літасьці, каб славілі Бога, як напісана: «Дзеля гэтага буду вызнаваць Цябе між паганамі і съпявяць пра імя Тваё».

10 І яшчэ кажа: «Узвесяліцесь, пагане, з народам Яго!»

11 І яшчэ: «Хваліце Господа, усе пагане, і ўсхваляйце Яго, усе народы!»

12 І яшчэ Ісая кажа: «Будзе корань Есэя, Той, Які паўстане, панаваць над народамі; на Яго народы спадзявацца будуць».

13 А Бог надзеі няхай напоўніць вас усякай радасьцю і супакоем у веры, каб памножыць у вас надзею моцаю Духа Святога.

14 І я сам, браты мае, перакананы адносна вас,

што і вы поўныя добрасьці, напоўненыя ўсякім веданьнем і можаце настаўляць адзін аднаго.

15 А тым съмлелі пісаў я да вас, браты, часткова, каб нагадаць вам праз дадзеную мне ад Бога ласку

16 быць мне служыцелем Ісуса Хрыста для паганаў, съвтарна служачы Эвангельлю Божаму, каб ахвяра паганаў, асьвячоная Духам Святым, была адпаведнай.

17 Дык маю пахвалу ў Хрысьце Ісусе ў тым, што Божае,

18 бо не адваражуся гаварыць нешта такое, чаго не зрабіў Христос праз мяне дзеля [прывядзення да] паслухмянасьці паганаў, словам і справаю,

19 у моцы знакаў і цудаў, у моцы Духа Божага, так што Эвангельле Христовае паширана мною ад Ерусаліму і ваколіцы аж да Ілірыка.

20 А пры гэтых я намагаўся дабравесціца ня там, дзе быў абвешчаны Христос, каб не будаваць на чужым падмурку,

21 але, як напісаны: «Тыя, якім не было абвешчана пра Яго, убачаць, і тыя, якія ня чулі, зразумеюць».

22 Дзеля гэтага я і меў шмат перашкодаў, каб прыйсьці да вас.

23 Цяпер жа, ня маючи больш месца ў гэтых краях і шмат год маючи жаданье прыйсьці да вас,

24 як толькі пайду ў Гішпанію, прыйду да вас, бо спадзяюся, праходзячы, пабачыцца з вами, і што вы правядзяцё мяне туды, калі часткова насычуся [супольнасьцю] з вами.

25 А цяпер я іду ў Ерусалім

паслужыць съвятым,

26 бо спадабалася Македоніі і Axai зрабіць нейкую падтрымку ўбогім съвятым, якія ў Ерусаліме.

27 Спадабалася, бо яны вінаватыя іхнія, бо калі пагане сталіся супольнікамі іхнімі ў духоўным, дык павінны паслужыць ім у цялесным.

28 А зъдзейсніўшы гэта і перадаўшы ім пад пячаткай плод гэты, адыйду праз вас у Гішпанію.

29 А ведаю, што, прыйшоўшы да вас, прыйду ў поўні дабраслаўлення Эвангельля Христовага.

30 Малю ж вас, браты, Госпадам нашым Ісусам Христом і любоюю Духа, стаць разам са мною ў малівас за мяне да Бога,

31 каб быць мне выбажленым ад тых, якія ня вераць, у Юдзі, і каб служэнье маё для Ерусаліму было адпаведным для съвятых,

32 каб я ў радасці прыйшоў да вас паводле волі Бога і супачыў з вами.

33 А Бог супакою [няхай будзе] з усімі вамі. Амэн.

Рым 16

1 Даручаю ж вам Фэбу, сястру нашую, якая ёсьць служыцелькай царквы ў Кенхрэях,

2 каб вы прынялі яе ў Госпадзе, як дастойна съвятым, і дапамаглі ёй, у чым яна будзе мець у вас патрэбу, бо і яна была падтрымкай для многіх і для мяне самога.

3 Прывітайце Прыскілу і Акілу, супрацоўнікаў маіх у Хрысьце Ісусе,

4 якія за душу маю падстаўлялі шыі свае, якім ня я адзін

дзякую, але і ўсе цэрквы паганаў, і царкву, якая ў іхнім даме.

5 Прывітайце Эпэнэта, улюблёна га майго, які ёсьць зачаткам Ахай для Хрыста.

6 Прывітайце Марыю, якая шмат працавала дзеля нас.

7 Прывітайце Андronіка і Юнію, сваякоў маіх і вязнёй са мною, якія знакамітыя між апосталай і якія раней за мяне былі ў Хрысьце.

8 Прывітайце Амплія, улюблёна га майго ў Госпадзе.

9 Прывітайце Урбана, супрацоўніка нашага ў Хрысьце, і Стакія, улюблёна га майго.

10 Прывітайце Апэлеса, выпрабаванага ў Хрысьце. Прывітайце тых, якія Арыстабулавы.

11 Прывітайце Ірадыёна, сваяка майго. Прывітайце з Наркісавых тых, якія ў Госпадзе.

12 Прывітайце Трыфену і Трыфосу, якія працујаць у Госпадзе. Прывітайце любую Пэрсіду, якая шмат працавала ў Госпадзе.

13 Прывітайце Руфа, выбранага ў Госпадзе, і маці ягоную і маю.

14 Прывітайце Асінкрыта, Флегонта, Германа, Патроба, Гермеса і братоў, якія з імі.

15 Прывітайце Філялёга і Юлію, Нэрэя і сястру ягоную, і Алімпана, і ўсіх съвятых, якія з імі.

16 Прывітайце адзін аднаго ў съвятым пацалунку. Вітаюць вас цэрквы Христовыя.

17 Прашу вас, браты, зважайце на тых, якія робяць нязгоду і згаршэньні насуперак навуцы, якое вы навучыліся, і ўхіляйцеся ад іх.

18 Бо гэткія служаць ня Госпаду нашаму Ісусу Хрысту, але свайму жывату, і красамоўствам ды ласкавасцю зводзяць сэрцы няявіных.

19 Бо вашая паслухмянасьць вядомая ўсім, дык я радуюся дзеля вас, але хачу, каб вы былі мудрыя на добрае і шчырымі на благое.

20 А Бог супакою неўзабаве скрышыць шатана пад нагамі вашымі. Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі. Амэн.

21 Вітаюць вас Цімафей, супрацоўнік мой, і Луцый, і Язон, і Сасіпатр, сваякі мае.

22 Вітаю вас у Госпадзе я, Тэрцый, які пісаў гэтае пасланьне.

23 Вітае вас Гай, гасцінны для мяне і для ўсяе царквы. Вітае вас Эраст, скарбнік гораду, і брат Кварт.

24 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амэн.

25 А Таму, Які можа ўмацаваць вас паводле Эвангельля майго і пропаведзі Ісуса Хрыста, паводле адкрыцца таямніцы, пра якую замоўчвалася ад часоў адвечных,

26 і якія цяпер яўлена праз прарочыя Пісаныні і, паводле загаду Адвечнага Бога, абвешчана ўсім народам, [каб прыйшлі да] паслухмянасьці веры,

27 Адзінаму Мудраму Богу праз Ісуса Хрыста слава на вякі. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА КАРЫНЦЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, з волі Божай пакліканы апостал Ісуса Хрыста, і Састэн, брат,

2 царкве Божай, якая ў Карынцые, асьвячоным у Хрысьце Ісусе, пакліканым съвятым з усімі, якія прызываюць імя Госпада нашага Ісуса Хрыста ў-ва ўсякім месцы, у іх і ў нас:

3 ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

4 Зайсёды дзякую Богу майму за вас з прычыны ласкі Божае, дадзенае вам у Хрысьце Ісусе,
5 бо ўсім вы ўзбагацліся ў Ім, усякім словам і ўсякім веданьнем,

6 бо съведчанье Хрыстовае съцверджана ў вас,

7 так што вы ня маеце нястачы ані ў якім дары, чакаочы адкрыцца Госпада нашага Ісуса Хрыста,

8 Які і ўгрунтуе вас да канца быць бездакорнымі ў дзень Госпада нашага Ісуса Хрыста.

9 Верны Бог, праз Якога вы пакліканыя ў супольнасць Сына Ягонага Ісуса Хрыста, Госпада нашага.

10 Малю вас, браты, у імя Госпада нашага Ісуса Хрыста, каб усе вы казалі тое самае, і не было між вами падзелаў, але каб вы былі злучаны ў тым самым разуме і ў той самай думцы.

11 Бо паведамлена мне ад Хлоіных пра вас, браты мае, што між вами ёсьць сваркі.

12 А кажу пра тое, што кожны з вас кажа: «Я — Паўлавы», «А я — Апалёсавы», «А я — Кіфавы», «А я — Хрыстовы».

13 Ці разьдзяліўся Хрыстос? Ці Павал быў укрыжаваны за вас? Ці ў імі Паўла вы былі ахрышчаныя?

14 Дзякую Богу, што я нікога з вас не ахрысьціў, акрамя Крыспа і Гая,

15 каб не сказаў хто, што я хрысьціў у маё імя.

16 Ахрысьціў я таксама дом Стэфана, а ці ахрысьціў яшчэ каго, ня ведаю.

17 Бо Хрыстос паслаў мяне не хрысьціць, але дабравесьціць, і ня ў мудрасці слова, каб не прынізіць крыжа Христовага.

18 Бо слова пра крыж для тых, якія гінуць, ёсьць глупства, а для нас, якія ідуць на збаўленьне, — сіла Божая.

19 Бо напісана: «Загублю мудрасць мудрых і розум разумных адкіну».

20 Дзе мудры? Дзе кніжнік? Дзе дасьледчык гэтага веку? Ці не зрабіў Бог мудрасць съвету гэтага глупствам?

21 Бо калі съвет праз мудрасць не пазнаў Бога ў мудрасці Божай, спадабалася Богу праз глупства пропаведзі збавіць тых, якія вераць.

22 Бо і Юдэі просяць знакаў, і Грэкі шукаюць мудрасці;

23 а мы абвяшчаем Хрыста ўкрыжаванага, для Юдэяў — згаршэнне, а для Грэкаў — глупства,

24 а для тых, якія пакліканыя, і Юдэяў, і Грэкаў, — Хрыста, Божую сілу і Божую мудрасць.

25 Бо тое, што дурное ў Бога, мудрэйшае за людзей, і тое,

што слабое ў Бога, дужэйшае за людзей.

26 Бо паглядзіце, браты, на пакліканьне вашае, што ня шмат [сярод вас] мудрых паводле цела, ня шмат магутных, ня шмат высакародных,

27 але Бог выбраў дурноту съвету, каб асароміць мудрых, і слабое съвету выбраў Бог, каб асароміць магутных,

28 і бязроднае съвету, і пагарджанае, і тое, што ёсьць нічым, выбраў Бог, каб зынішчиць тое, што нечым ёсьць,

29 каб ніводнае цела не хвалілася перад Ім.

30 А вы з Яго ў Хрысьце Ісусе, Які стаўся для нас мудрасьцю ад Бога, і праведнасьцю, і асьвячэннем, і адкупленнем,

31 каб было, як напісана: «Хто хваліцца, няхай у Госпадзе хваліцца».

1 Кар 2

1 І я, прыйшоўшы да вас, браты, прыйшоў прапаведваць вам съведчаньне Божае ня ўзвышшаным словам ці мудрасьцю,

2 бо я судзіў ня вedaць у вас нічога, акрамя Ісуса Хрыста, і Таго, Які ўкрыжаваны.

3 І быў я ў вас у немачы, і ў страху, і ў вялікім трымценіні.

4 І слова маё, і пропаведзь мая былі не ў пераканаўчых словах чалавечас мудрасьці, але ў выяўленыні Духа і сілы,

5 каб вера ваша была ня ў мудрасьці чалавечай, але ў сіле Божай.

6 А мудрасьць мы гаворым сярод дасканальных, але мудрасьць ня гэтага веку і

не князёў гэтага веку, што зынішчаюцца,

7 але гаворым мудрасьць Божую, якая ў тайнe, схаваную, якую прадвызначыў Бог перад вякамі на славу нашую,

8 якое ніхто з князёў веку гэтага не зразумеў, бо калі б зразумелі, дык не ўкрыжавалі б Господа славы.

9 Але як напісана: «Вока ня бачыла, і вуха ня чула, і не ўзыходзіла на сэрца чалавека тое, што Бог прыгатаваў тым, якія любяць Яго».

10 А нам Бог адкрыў праз Духа Свайго, бо Дух усё дасьледуе, і глыбіні Божыя.

11 Бо хто з людзей ведае, што ў чалавеку, акрамя духа чалавечага, які ў ім? Гэтак і таго, што ў Бога, ніхто ня ведае, акрамя Духа Божага.

12 А мы атрымалі ня духа съвету, але Духа, Які ад Бога, каб ведаць, што падаравана нам ад Бога.

13 І гэта мы гаворым ня словамі, якімі навучыла мудрасьць чалавечая, але якіх навучыў Дух Святы, парайноўваючы духоўнае з духоўным.

14 А душэўны чалавек ня прыймае таго, што ад Духа Божага, бо гэта глупства для яго, і ня можа зразумець, бо пра гэта судзіцца духоўна.

15 А духоўны судзіць усё, сам жа ён нікім ня судзіцца.

16 Бо хто зразумеў розум Господа, што будзе [нешта] даводзіць Яму? А мы маем розум Христовы.

1 Кар 3

1 І я ня мог гаварыць вам, браты, як духоўным, але як

цялесным, як немаўлятам у Хрысьце.

² Я пай ў вас малаком, а не [карміў] ежай, бо вы былі яшчэ нямоглыя, дый цяпер яшчэ нямоглыя.

³ Бо вы яшчэ цялесныя. Но калі між вамі зайдрасьць, сваркі і нязгода, дык ці не цялесныя вы і ці не па-чалавечаму ходзіце?

⁴ Но калі адзін кажа: «Я – Паўлавы», а другі: «Я – Апалёсавы», ці не цялесныя вы?

⁵ Хто Павал? Хто Апалёс? Яны толькі служыцелі, праз якіх вы паверылі, і кожны такі, як даў Госпад.

⁶ Я пасадзіў, Апалёс паліваў, але расыціў Бог.

⁷ Так што ані той, які садзіў, ані той, які паліваў, ня ёсьць некім, але Той, Які дае расыці, – Бог.

⁸ А хто садзіць і хто палівае, ёсьць адно, і кожны атрымае сваю нагароду паводле сваёй працы.

⁹ Но мы – супрацоўнікі Божыя, а вы – Божая ніва, Божая пабудова.

¹⁰ Я, паводле дадзенай мне ласкі Божай, як мудры будаўнічы, залажыў падмурак, а другі будуе [на ім]. Кожны няхай глядзіць, як будуе.

¹¹ Но ніхто ня можа залажыць іншага падмурку, апрача пастаўленага, які ёсьць Ісус Хрыстос.

¹² А калі хто будуе на гэтым падмурку з золата, срэбра, каштоўных камянёў, дрэва, сена, саломы, –

¹³ работа кожнага выявіцца; бо дзень пакажа, таму што ў вагні адкрываецца, і агонь выспрабуе работу кожнага, якая яна ёсьць.

¹⁴ Калі чыя работа, якую ён будаваў, застанецца, той атрымае нагароду.

¹⁵ Калі чыя работа згарыць, той згубіць яе, сам жа будзе збаўлены, але так, як праз вагонь.

¹⁶ Ці вы ня ведаце, што вы – бажніца Божая, і Дух Божы жыве ў вас?

¹⁷ Калі хто зьнішчыць бажніцу Божую, таго зьнішчыць Бог, бо бажніца Божая святая, а гэтая [бажніца] – вы.

¹⁸ Ніхто няхай ня зводзіць сам сябе. Калі хто з вас думае быць мудрым у гэтым веку, няхай будзе дурным, каб быць мудрым.

¹⁹ Но мудрасьць съвету гэтага ёсьць глупства перад Богам, бо напісана: «Ён ловіць мудрых у падступнасці іхняй».

²⁰ І зноў: «Госпад ведае думкі мудрых, што яны марныя».

²¹ Так што ніхто няхай ня хваліцца між людзей, бо ўсё вashaе:

²² ці Павал, ці Апалёс, ці Кіфа, ці съвет, ці жыцьцё, ці съмерць, ці цяперашняе, ці будучае, – усё вashaе;

²³ вы ж – Хрыстовыя, а Хрыстос – Божы.

1 Кар 4

¹ Гэтак няхай лічаць нас людзі за паслугачоў Хрыстовых і за аканомаў тайнаў Божых.

² Ад аканомаў жа, урэшце, вымагаецца, каб кожны быў знойдзены верным.

³ Для мяне малая [рэч], як судзіце пра мяне вы ці іншыя людзі; але я і сам не суджу сябе.

⁴ Но хоць нічога ня ведаю за сабою, але ў гэтым я не апраўданы. Госпад – Той, Які судзіць мяне.

⁵ Так што не судзіце перад часам, пакуль ня прыйдзе Госпад, Які і асьветліць

схаванае ў цемры, і выявіць намеры сэрцаў; і тады кожнаму будзе пахвала ад Бога.

6 А гэтае, браты, аднёс я да сябе і Апалёса дзеля вас, каб вы ад нас навучыліся ня думаць больш за тое, што напісаны, каб не ганарыліся адзін перад адным.

7 Бо хто адзначае цябе? Што ты маеш, чаго не атрымаў? А калі атрымаў, нашто хвалішся, як быццам не атрымаў?

8 Вы ўжо насыціліся, ужо сталіся багатымі, бяз нас валадарыце. І калі б вы так валадарылі, каб і нам з вами валадарыць!

9 Бо я думаю, што Бог нас, апосталаў, паставіў за апошніх, быццам на съмерць асужданых, бо мы сталіся відовішчам для съвету, для анёлаў і для людзей.

10 Мы дурныя дзеля Хрыста, а вы мудрыя ў Хрысьце; мы — слабыя, а вы — дужыя; вы — слаўныя, а мы — без пашаны.

11 Да цяперашняе гадзіны мы галодныя, і сасмаглыя, і голыя, і б'юць нас, і туляемся,

12 і працуем, робячы сваімі рукамі. Зьневажаныя, мы дабраслаўляем; перасльedаваныя, мы церпім;

13 абражаютць нас, мы молімся; мы сталіся, як адкіды гэтага съвету, як съмецьце для ўсіх да цяпер.

14 Не каб пасароміць вас, пішу гэтае, але як улюблёных дзяцей маіх настаўляю.

15 Бо хаця вы маецце дзесяць тысячаў выхавацеляў у Хрысьце, але ня шмат бацькоў, бо я нарадзіў вас у Хрысьце Ісусе праз Эвангельле.

16 Дык малю вас: будзьце маймі пераймальнікамі.

17 Дзеля гэтага я паслаў да вас Цімафея, які ёсьць дзіця маё ўлюблёнае і вернае ў Госпадзе, які нагадае вам шляхі мае ў Хрысьце, як я паўсюль у-ва ўсякай царкве навучаю.

18 А як я не прыходжу да вас, некаторыя ўзганарыліся,

19 але я хутка прыйду да вас, калі Госпад захоча, і даведаюся ня слова ганарліцай, а сілу,

20 бо Валадарства Божае ня ў слове, але ў сіле.

21 Што хочаце? [Каб я] з кіем прыйшоў да вас ці з любоўю і духам ціхасьці?

1 Кар 5

1 Паўсюль чуваць, што ў вас распуста, і такая распуста, пра якую ня кажуць у паганаў, што [нехта] мае жонку свайго бацькі.

2 І вы ўзганарыліся, і ня плачаце шмат, каб узяты быў спасярод вас той, хто зрабіў гэтую рэч?

3 Бо я, адсутны целам, але прысутны духам, ужо прысудзіў, як прысутны, таго, хто гэткае зрабіў,

4 сабраўшыся разам у імя Господа нашага Ісуса Хрыста і з духам майм, сілаю Господа нашага Ісуса Хрыста,

5 аддаць такога шатану на зынішчэнье цела, каб дух быў збаўлены ў дзень Господа Ісуса.

6 Няма добраі пахвалы вашай. Хіба вы ня ведаецце, што малая кісьля ўсё цеста квасіць?

7 Дык ачысьціце старую кісьлю, каб быць вам новым цестам, бо вы прэсныя, бо Пасха наша, Христос, заколены за нас.

8 Так што будзем съяткаваць не са старою кісьлю, ня з кісьляй ліхоты і зласлівасці,

але з праснакамі шчырасьці і праўды.

⁹ Я пісаў вам у пасланьні ня мець справы з распусьнікамі.

¹⁰ I не наогул з распусьнікамі гэтага съвету, ці хціўцамі, ці рабаўнікамі, ці ідалапаклоньнікамі бо вам трэба было хіба выйсці з гэтага съвету,

¹¹ але я пісаў вам цяпер ня мець справы з тым, хто, называючыся братам, ці распусьнік, ці хцівец, ці ідалапаклоньнік, ці абмоўнік, ці п'яніца, ці рабаўнік; з гэтакім і ня есьці разам!

¹² Бо што мне судзіць тых, якія звонку? Ці ня тых, якія пасярод, судзіце вы?

¹³ А тых, якія звонку, будзе судзіць Бог. Дык выкіньце злыдня спасярод вас.

⁷ Дык тое ўжо вялікі ўпадак для вас, што вы маеце суды між сабою. Чаму вам ня лепш быць пакрыўданымі? Чаму вам ня лепш мець шкоду?

⁸ Але вы самі крыйдзіце і бадзіраеце, і гэта братоў!

⁹ Або вы ня ведаеце, што няправедныя Валадарства Божага ня возьмуць у спадчыну? Не падманвайце сябе: ані распусьнікі, ані ідалапаклоньнікі, ані чужаложнікі, ані збачэнцы, ані мужаложнікі,

¹⁰ ані злодзеі, ані хціўцы, ані п'яніцы, ані абмоўнікі, ані рабаўнікі ня возьмуць у спадчыну Валадарства Божага.

¹¹ I гэткімі былі некаторыя, але вы абмытыя, але вы асьвячоныя, але вы апраўданыя ў імя Господа нашага Ісуса Хрыста і ў Духу Бога нашага.

¹² Усё мне можна, але ня ўсё карысна; усё мне можна, але нішто ня будзе валодаць мною.

¹³ Ежа для жывата, і жывот для ежы; але Бог зынішчыць і тое, і другое. Цела ж не для распусты, але для Господа, і Госпад — для цела.

¹⁴ А Бог і Господа ўваскрасіў, і нас уваскрасіць сілаю Сваёю.

¹⁵ Хіба вы ня ведаеце, што цэлы вашыя ёсьць члены Хрыстовыя? Дык ці ж, узяўшы члены Хрыста, зраблю іх членамі распусьніцы? Няхай ня станеца!

¹⁶ Або вы ня ведаеце, што той, хто злучаецца з распусьніцаю, ёсьць адно цела [з ёю]? Бо сказана: “Будуць двое адным целам”.

¹⁷ А хто злучаецца з Госпадам, ёсьць адзін дух [з Ім].

¹⁸ Уцякайце ад распусты. Усякі

1 Кар 6

¹ Як адважваеца хто з вас, маючы справу з другім, судзіцца перад няправеднымі, а не перад съвятymі?

² Ці вы ня ведаеце, што съвятыя будуць судзіць съвет? А калі вамі будзе суджаны съвет, няўжо вы ня вартыя судзіць рэчы малыя?

³ Ці вы ня ведаеце, што мы будзем судзіць анёлаў, ня толькі [справы] жыцьцёвые?

⁴ Дык вы, калі маеце судзіцца адносна [справаў] жыцьцёвых, стаўляйце [судзьдзямі] тых, хто пагарджаны ў царкве.

⁵ На сорам вам кажу: няўжо няма між вамі ніводнага мудрага, які можа рассудзіць між братамі сваімі?

⁶ Але брат з братам судзіцца, і гэта перад бязъвернымі.

грэх, які робіць чалавек, ёсьць звонку цела, а распусьнік грашыць супраць уласнага цела.

19 Або вы ня ведаецце, што цела вашае ёсьць бажніца Духа Святога, Які ў вас, Якога вы маецце ад Бога, і што вы не свае?

20 Бо вы купленыя дарагою цаною. Таму слайце Бога ў целе вашым і ў духу вашым, якія ёсьць Божыя.

1 Кар 7

1 А адносна таго, пра што вы пісалі да мяне, дык добра чалавеку не дакранацца да жанчыны,

2 але, з увагі на распусту, кожны няхай мае сваю жонку, і кожная няхай мае свайго мужа.

3 Муж няхай аддае жонцы належную зычлівасць; падобна і жонка мужу.

4 Жонка не валодае сваім целам, але муж; падобна і муж не валодае сваім целам, але жонка.

5 Не ўхіляйцеся адзін ад аднаго, хіба па згодзе, на час, каб быць свабоднымі для посту і малітвы, і зноў у гэтym будзьце разам, каб не спакушаў вас шатан праз няўстрыманасць вашую.

6 А кажу гэтае як дазвол, а не як загад.

7 Бо хачу, каб усе людзі былі, як і я, але кожны мае свой дар ад Бога, адзін так, другі гэтак.

8 А нежанатым і ўдовам кажу: добра ім, калі застануцца, як я;

9 а калі не ўстримаюцца, няхай жэняцца, бо лепш ажаніцца, чым распаляцца.

10 Тым жа, што пажаніліся, ня я загадваю, але Госпад: жонцы – не разлучацца з мужам,

11 а калі разлучыцца, няхай застаецца бяз мужа ці няхай пагодзіцца з мужам; і мужу – не пакідаць жонкі.

12 А іншым кажу я, ня Госпад: калі нейкі брат мае жонку бязъверную, і яна згаджаецца жыць з ім, няхай ён не пакідае яе;

13 і жонка, якая мае мужа бязъвернага, і ён згаджаецца жыць з ёю, няхай не пакідае яго.

14 Бо муж бязъверны асьвячаецца ў жонцы, і жонка бязъверная асьвячаецца ў мужу; бо інакш дзеци вашыя былі б нячыстыя, а цяпер яны – съвятыя.

15 А калі бязъверны разлучаецца, няхай разлучаецца; брат ці сястра ў гэтакіх [выпадках] не прыняволеныя, бо да супакою паклікаў нас Бог.

16 Бо з чаго ты ведаеш, жонка, ці ня збавіш мужа? Або ты, муж, з чаго ведаеш, ці ня збавіш жонку?

17 Толькі кожны няхай ходзіць так, як Бог яму надзяліў, і кожны, як Госпад паклікаў. І гэтак я загадваю ва ўсіх цэрквях.

18 Пакліканы хто абрэзаным? Няхай не хаваецца. Пакліканы хто ў неабразаныні? Няхай не абрэзваетца.

19 Абразаныне ёсьць нішто, і неабразаныне ёсьць нішто, але [важнае] захоўваныне прыказаныняў Божых.

20 Кожны няхай застаецца ў тым пакліканыні, у якім пакліканы.

21 Слугою ты пакліканы? Не табе клапаціцца, але, калі можаш стацца вольным, лепш скарытайся.

22 Бо слуга, пакліканы ў

Госпадзе, ёсьць вызваленец Госпадавы; падобна і той, хто пакліканы вольным, ёсьць слуга Хрыстовы.

23 Вы куплены дарагою цаною; не рабіцеся слугамі людзей.

24 Кожны ў якім [стане] пакліканы, браты, у такім няхай застаецца перад Богам.

25 Адносна дзявоцтва я ня маю загаду ад Госпада, але даю параду, як той, над кім зылітаваўся Госпад, каб быць яму верным.

26 Дык лічу за добрае дзеля цяперашняе патрэбы, што добра чалавеку гэтак быць.

27 Ты злучаны з жонкаю? Не шукай разводу. Ты вольны ад жонкі? Не шукай жонкі.

28 А калі і ажэнішся, не зграшыши; і калі дзяўчына пойдзе замуж, не зграшыць. Гэткія будуць мець прыгнёт у целе, а я вяс шкадую.

29 Але кажу вам, браты: час ужо наблізіўся; таму тыя, што маюць жонак, павінны быць як ня маюць;

30 і тыя, што плачуць, як ня плачуць; і тыя, што радуюцца, як ня радуюцца; і тыя, што купляюць, як не набываюць;

31 і тыя, што карыстаюцца гэтым съветам, як не карыстаюцца; бо праходзіць кшталт гэтага съвету.

32 А я хачу, каб вы былі бяз клопату. Нежанаты клапоціца пра тое, што Госпада, як дагадзіць Госпаду,

33 а жанаты клапоціца пра тое, што съвету, як дагадзіць жонцы.

34 Ёсьць розніца між жонкай і дзяўчынай: незамужняя клапоціца пра тое, што Госпада, як дагадзіць Госпаду, каб быць съвятою і целам, і

духам; а замужняя клапоціца пра тое, што съвету, як дагадзіць мужу.

35 А гэта кажу дзеля вашай жа карысці, не каб накінуць на вас пятлю, але каб вы паважна і адпаведна [стаялі пры] Госпадзе без перашкодаў.

36 А калі нехта лічыць за непрыстойнае для свае дзяўчыны, каб яна, перацьвіўшы, так і засталася, няхай робіць, як хоча; [гэтым] не зграшыць, няхай жэняцца.

37 А хто стаў у сэрцы непарушна і, ня маючи патрэбы, але ўладу маючи над воляй сваёй, судзіў гэтак у сэрцы сваім, каб захаваць сваё дзявоцтва, той добра робіць.

38 Так што хто аддае замуж, добра робіць; а хто не аддае, лепш робіць.

39 Жонка звязана законам да таго часу, пакуль жыве ейны муж; а калі муж ейны памрэ, яна вольная выйсьці замуж за каго хоча, толькі ў Госпадзе.

40 Але яна шчасльівейшая, калі застанецца так, паводле маёй парады; а я думаю, што і я маю Духа Божага.

1 Кар 8

1 Адносна ахвяраў ідалам мы ведаем, бо маєм усякае веданыне. Але веданыне робіць ганарыстым, а любоў будзе.

2 А калі хто думае, што ён нешта ведае, той яшчэ нічога не разумее, як трэба разумець.

3 А калі хто любіць Бога, той мае разуменьне ад Яго.

4 Дык адносна ежы, ахвяраванай ідалам, мы ведаем, што ідал у съвеце — нішто, і што няма іншага Бога, акрамя Аднаго.

5 Бо хаця і ёсьць гэтак званыя богі, ці ў небе, ці на зямлі, бо ёсьць шмат багоў і шмат гаспадароў,

6 але ў нас адзін Бог Айцец, з Якога ўсё, і мы для Яго; і адзін Госпрад Ісус Хрыстос, праз Якога ўсё, і мы праз Яго.

7 Але не ў-ва ўсіх такое веданьне; некаторыя і дагэтуль з сумленьнем, [якое прызнае] ідалаў, і ядуць [ахвяраванае ідалам] як ахвяры ідалам, і слабое сумленье іхняе апаганьваецца.

8 А ежа не набліжае нас да Бога, бо ані калі ямо, не набываем, ані калі не ямо, не губляем.

9 Але глядзіце, каб вашая ўлада насталася спатыкненiem для нядужых.

10 Бо калі хто ўбачыць, што ты, які маеш веданьне, узълягаеш у паганскай бажніцы, ці сумленье яго, як слабога, не збудуеца, каб есьці ахвяры ідалам?

11 И праз тваё веданьне загіне нядужы брат, за якога памёр Хрыстос.

12 А гэтак грэшачы супраць братоў і б'ючы па слабым сумленыні іхнім, вы грашыць супраць Хрыста.

13 Дзеля гэтага, калі ежа горшыць брата майго, ня буду есьці мяса давеку, каб ня горшыць брата майго.

1 Кар 9

¹ Ці я не апостал? Ці я ня вольны? Ці я ня бачыў Ісуса Хрыста, Госпада нашага? Ці вы — не мая справа ў Госпадзе?

² Калі для другіх я не апостал, але не для вас; бо пячатка майго апостальства — гэта вы ў Госпадзе.

3 Вось такая мая абарона перад тымі, якія судзяць мяне.

4 Ці мы ня маем улады есьці і піць?

5 Ці ня маем улады хадзіць з сястрою жонкаю, як і пазасталыя апосталы, і браты Госпадавы, і Кіфа?

6 Ці адзін я і Барнаба ня маем улады не працеваць?

7 Хто калі служыць у войску на свой кошт? Хто садзіць вінаград і ня ёсьць пладоў яго? Ці хто пасе статак і ня ёсьць малака ад статку?

8 Ці толькі па-чалавечаму я гэтае гавару? Ці ня кажа гэтае самае і Закон?

9 Бо ў Законе Майсея напісана: «Не завязвай пысы валу, які малоціць». Ці пра валоў клапоціцца Бог?

10 Ці дзеля нас наогул гаворыць? Бо дзеля нас напісана, што той, хто арэ, павінен араць з надзейай, і той, хто малоціць, [Малаціць] з надзейай атрымаць тое, на што спадзяеца.

11 Калі мы пасялі ў вас духоўнае, ці вялікая рэч, калі пажнем у вас цялеснае?

12 Калі другія атрымліваюць уладу над вамі, ці ня больш мы? Але мы не скарысталі з гэтае ўлады, але ўсё вытрымліваем, каб не ўчыніць якое перашкоды Эвангельлю Хрыстоваму.

13 Ці вы ня ведаеце, што тыя, якія пры съвятым працуяць, ядуць са съвятыні? Што тыя, якія паслугоўваюць пры ахвярніку, бяруць частку ад ахвярніка?

14 Гэтак і Госпрад загадаў тым, якія абвяшчаюць Эвангельле, жыць ад Эвангельля.

15 Але я нічым з гэтага не скарыстаўся; напісаў жа гэтае

не дзеля таго, каб гэтак было для мяне, бо для мяне лепш памерці, чым каб хто прынізіў пахвалу маю.

16 Бо, калі я абвяшчаю Эвангельле, няма мне чым хвалицца, бо абавязак ляжыць на мне, і гора мне, калі я не абвяшчаю Эвангельля.

17 Бо калі я раблю гэтае сваёй ахвотай, маю нагароду, а калі супраць волі, [выконваю] даверанае гаспадараўанье.

18 Дык якая мая нагарода? Што, дабравесціцца, бяз платы выкладаю Эвангельле Хрыстовае, не карыстаючыся маёю ўладаю ў Эвангельлі.

19 Бо, будучы вольным ад усіх, я паняволіў сябе ўсім, каб многіх здабыць.

20 І я стаўся для Юдэяў, як Юдэй, каб здабыць Юдэяў; для тых, якія пад Законам, — як той, што пад Законам, каб здабыць тых, якія пад Законам;

21 для тых, якія без Закону, — як без Закону, ня будучы без Закону перад Богам, але пад законам Хрыста, каб здабыць тых, якія без Закону;

22 я стаўся для тых, якія слабыя, як слабы, каб здабыць тых, якія слабыя. Для ўсіх я стаўся ўсім, каб хоць некага збавіць.

23 А гэта я раблю дзеля Эвангельля, каб стацца ўдзельнікам яго.

24 Ці вы ня ведаецце, што тыя, якія бягучы на стадыёне, бягучы усе, але адзін атрымлівае ўзнагароду? Дык бяжыце, каб атрымаць.

25 А кожны, хто змагаецца, устрымліваецца ад усяго: тыя, каб атрымаць вянок зынішчальны, а мы — незынішчальны.

26 Дык я бягу, не як на

няпэўнае, змагаюся, не як паветра б'ючы,

27 але я вымучваю і няволю цела маё, каб, абвяшчаючи другім, самому ня стацца няздатным.

1 Кар 10

1 Не хачу, браты, каб вы ня ведалі, што бацькі нашыя ўсе былі пад воблакам, і ўсе прайшлі праз мора,

2 і ўсе ахрысьціліся ў Майсеха ў воблаку і ў моры,

3 і ўсе елі ту ю самую духоўную ежу,

4 і ўсе пілі тое самае духоўнае пітво, бо пілі з духоўнае скалы, якая ішла за імі, а скала гэтая быў Хрыстос.

5 Але ня многіх з іх упадабаў Бог, бо яны палеглі ў пустыні.

6 А гэта сталася прыкладам для нас, каб мы ня мелі пажаданьня ліха, як пажадалі яны.

7 Ня будзьце таксама ідалапаклоннікамі, як некаторыя з іх, як напісана: «Народ пасеў есьці і піць, і ўстаў гуляць».

8 Таксама ня будзем рабіць распusty, як некаторыя з іх распustавалі, і ў адзін дзень загінула дваццаць тры тысячы.

9 Таксама ня будзем спакушаць Хрыста, як некаторыя з іх спакушалі і загінулі ад зъмеяў.

10 Таксама не наракайце, як некаторыя з іх наракалі і загінулі ад нішчыцеля.

11 А ўсё гэтае здарылася з імі ў прыклад і напісана дзеля напамінанья нам, на якіх канец вякоў прыйшоў.

12 Так што, хто думае, што стаіць, няхай съцеражэцца, каб ня ўпасыці.

13 Вас наведала спакуса ня іншая, як чалавечая. Але верны Бог, Які не пакіне вас быць спакушанымі больш, чым вы можаце, але са спакусай зробіць і выхад, каб вы маглі перанесьці.

14 Таму, улюбёныя мае, уцякайце ад ідалапаклонства.

15 Кажу, як да мудрых; судзіце самі, што кажу.

16 Келіх дабраслаўленъня, які дабраслаўляем, ці ня ёсьць супольнасць Крыві Хрыстовае? Хлеб, які ламаем, ці ня ёсьць супольнасць Цела Хрыстовага?

17 Як адзін хлеб, так і адно цела мы, многія, бо ўсе мы атрымліваем адзін хлеб.

18 Паглядзіце на Ізраіль паводле цела: ці тыя, якія ядуць ахвараванае, ня ёсьць супольнікамі ахварніка?

19 Дык што я кажу? Ці ідал ёсьць нечым? Ці ахваряра ідалам нечым ёсьць?

20 Але тое, што заколваюць пагане, для дэманаў заколваюць, а не для Бога. А я не хачу, каб вы сталіся супольнікамі дэманаў.

21 Ня можаце піць келіх Господа і келіх дэманаў; ня можаце ўдзельнічаць у стале Господа і стале дэманаў.

22 Ці будзем раздражняць Господа? Ці мы дужэйшыя за Яго?

23 Усё мне можна, але ня ўсё карысна; усё мне можна, але ня ўсё будзе.

24 Ніхто няхай не шукае свайго, але кожны того, што для іншага.

25 Усё, што продаецца на рэзыніцы, ешце, не дасъледуючы дзеля сумленъня,

26 бо Госпадава зямля і што напаўняе яе.

27 А калі хто з бязъверных пакліча вас, і вы заходзяце пайсьці, ешце ўсё, што дадуць, нічога не дасъледуючы дзеля сумленъня.

28 А калі хто скажа вам: «Гэта ахваряра ідалам», — ня ешце дзеля таго, хто паведаміў, і дзеля сумленъня, бо Госпадава зямля і што напаўняе яе.

29 А пра сумленъне кажу не тваё, але іншага; бо дзеля чаго мая свобода мае быць суджана чужым сумленънем?

30 Калі я ў ласцы атрымліваю, навошта блюзьніць на мяне за тое, за што я дзяжу?

31 Дык ці ясьцё, ці п'іцё, ці нешта рабіце, усё рабіце на славу Божую.

32 Ня станьцеся спатыкненънем ані для Юдэяў, ані для Грэкаў, ані для царквы Божай,

33 як і я дагаджаю ўсім у-ва ўсім, шукаючы не для сябе карысці, але для многіх, каб яны былі збаўленыя.

1 Кар 11

1 Станьцеся пераймальнікамі маймі, як і я — Хрыста.

2 Хвалю вас, браты, што вы ўсё маё памятаецце і трymаецеся традыцыі так, як я перадаў вам.

3 Хачу, каб вы ведалі, што ўсякаму мужу галава Хрыстос, а галава жонцы — муж, а галава Хрысту — Бог.

4 Усякі муж, які моліцца або прарочыць з накрытаю галавою, сароміць сваю галаву.

5 А ўсякая жанчына, якая моліцца або прарочыць з ненакрытаю галавою, сароміць сваю галаву, бо гэта тое самае, быццам яна паголеная.

6 Бо, калі жанчына не накрывае галавы, няхай стрыжэцца;

а калі жанчыне сорамна стрыгчыся ці галіцца, няхай накрывае галаву.

7 Бо муж не павінен накрываць галаву, бо ён — вобраз і слава Бога; а жонка ёсьць слава мужа.

8 Бо ня муж ад жонкі, але жонка ад мужа.

9 І ня муж створаны праз жонку, але жонка праз мужа.

10 Дзеля гэтага жонка павінна мець на галаве [знак] улады дзеля анёлаў.

11 Зрэшты, ані муж бяз жонкі, ані жонка бяз мужа, у Госпадзе.

12 Бо як жонка ад мужа, так і муж праз жонку, а ўсе — ад Бога.

13 Судзіце самі ў сабе, ці належыць жанчыне з ненакрытай галавою маліцца Богу?

14 Ці сама прырода ня вучыць вас, што калі мужчына расыціць валасы, гэта ганьба для яго,

15 а калі жанчына расыціць валасы, гэта слава для яе, бо валасы дадзеныя ёй замест адзеньня.

16 А калі хто думae спрачацца, мы ня маем гэткага звычаю, ані цэркви Божыя.

17 А загадваючы гэтае, не хвалю вас, бо вы зыходзіцесь не на лепшае, але на горшое.

18 Бо, па-першае, чую, што калі вы зыходзіцесь ў царкве, між вами ёсьць падзел, і я часткова веру,

19 бо мусяць быць між вами і герэзіі, каб вартыя выявіліся між вами.

20 Далей, калі вы зыходзіцесь разам, няма [ў вас] спажываньня вячэры Госпадавай,

21 бо кожны съпяшаецца зьесьці ўласную вячэру, і адзін [застаецца] галодным, а другі ўпіваецца.

22 Хіба вы дамоў ня маецце, каб есьці і піць? Або пагарджаеце царквою Божаю і сароміце тых, якія ня маюць? Што скажу вам? Ці пахвалю вас за гэтае? Не пахвалю.

23 Бо я ад Господа прыняў і тое вам перадаў, што Госпад Ісус у тую ноч, калі быў выдадзены, узяў хлеб

24 і, падзякаваўшы, паламаў і сказаў: «Вазьміце, ешце, гэта ёсьць Цела Маё, якое за вас ломіцца. Рабіце гэта на ўспамін пра Мяне».

25 Таксама і келіх пасъля вячэры, кажучы: «Гэты келіх ёсьць Новы Запавет у Крыві Маёй. Гэта рабіце, калі будзеце піць, на ўспамін пра Мяне».

26 Бо кожны раз, калі вы ясьцё хлеб гэты і п'іцё келіх гэты, съмерць Госпада абвяшчаеце, аж пакуль Ён прыйдзе.

27 Так што хто есьць хлеб гэты ці п'е келіх Госпадавы нягодна, вінны будзе Цела і Крыві Госпадавай.

28 Няхай жа выпрабоўвае сябе чалавек і гэтак няхай есьць з хлеба гэтага і п'е з келіха гэтага.

29 Бо хто есьць і п'е прысуд сабе, не зважаючы на Цела Госпадава.

30 Дзеля гэтага сярод вас шмат слабых і хворых, і даволі памірае.

31 Бо калі мы зважаем на саміх сябе, ня будзем суджанымі.

32 А калі мы суджаныя, Госпад карае нас, каб не былі мы асуджаныя разам са съветам.

33 Так што, браты мае, зыходзячыся на вячэру, адзін на аднаго чакайце.

34 А калі хто галодны, няхай есьць дома, каб зьбірацца вам не на асуджэнне. А пра ўсё пазасталае загадаю, калі

прыйду.

1 Кар 12

1 Адносна ж духоўных [дароў], браты, не хачу, каб вы ня ведалі.

2 Вы ведаецце, што, калі былі вы паганамі, да ідалаў безгалосых скіроўваліся, быццам вялі вас.

3 Дзеля гэтага паведамляю вам, што ніхто, хто гаворыць у Духу Божым, ня скажа праклёну на Ісуса; і ніхто ня можа назваць Ісуса Госпадам, як толькі ў Духу Святым.

4 Ёсьць адрозненъні ў дарах, але Дух той самы;

5 і ёсьць адрозненъні ў служэнънях, але Госпад той самы;

6 і ёсьць адрозненъні ў дзеяньнях, але Бог той самы, Які ўсё ў-ва ўсіх робіць.

7 А кожнаму даецца выяўленъне Духа дзеля карысці.

8 Бо адному даецца праз Духа слова мудрасыці, а другому — слова веданъня праз таго самага Духа;

9 а іншаму — вера ў тым самым Духу; а другому — дары азрадаўлянъня ў тым самым Духу;

10 іншаму — рабіць цуды, іншаму — прароцтва, іншаму — распазнаванъне духаў, іншаму — разнастайныя мовы, а іншаму — тлумачэнъне моваў.

11 А ўсё гэтае робіць адзін і той самы Дух, надзяляючы кожнага асобна, як Ён хоча.

12 Бо як цела адно, але мае шмат членаў, і ўсе члены аднаго цела, хоць іх і шмат, ёсьць адно цела, гэтак і Хрыстос.

13 Бо мы ўсе адным Духам ахрышчаны ў адно цела, ці Юдэі, ці Грэкі, ці слугі, ці

вольныя, і ўсе напоены адным Духам.

14 Бо і цела — гэта не адзін член, але шмат.

15 Калі скажа нага: «Як я не рука, я не ад цела», хіба дзеля гэтага яна не ад цела?

16 І калі скажа вуха: «Як я ня вока, я не ад цела», хіба дзеля гэтага яно не ад цела?

17 Калі ўсё цела — вока, дзе слых? Калі ўсё — слых, дзе нюх?

18 Але цяпер Бог разъмясьціў члены, кожны з іх асобна, у целе, як Сам хацеў.

19 А калі б усе былі адзін член, дзе цела?

20 Але цяпер членаў шмат, а цела адно.

21 Ня можа вока сказаць руцэ: «Я ня маю ў табе патрэбы», або таксама галава нагам: «Я ня маю ў вас патрэбы».

22 Але члены цела, якія лічацца слабейшымі, нашмат больш патрэбныя,

23 і тыя, якія нам падаюцца менш пачэснымі ў целе, атачаем асаблівай пашанай, і нашыя непрыстойныя [члены] маюць асаблівую павагу.

24 А нашыя паважаныя [члены] ня маюць [такой] патрэбы. Але Бог спалучыў цела, даўши тым, якія маюць недахопы, асаблівую пашану,

25 каб не было падзелу ў целе, але члены адзін пра аднаго клапаціліся.

26 І калі ѡерпіць адзін член, ѡерпіць з ім усе члены; калі славіцца адзін член, радуюцца з ім усе члены.

27 Вы ж — Цела Хрыстовае, а паасобна — члены.

28 І адных Бог паставіў у царкве, па-першае, апосталамі, па-другое, прарокамі, па-трэцяе,

настаўнікамі; пасъля — [тых, хто мае] сілы, пасъля — дары аздараўлянья, дапамаганья, гаспадараўанья, разнастайныя мовы.

29 Ці ўсе апосталы? Ці ўсе прарокі? Ці ўсе настаўнікі? Ці ўсе сілы?

30 Ці ўсе маюць дары аздараўлянья? Ці ўсе гавораць мовамі? Ці ўсе тлумачаць?

31 Рупцеся пра дары большыя, і я пакажу вам шлях яшчэ лепшы.

1 Кар 13

1 Калі я гавару мовамі чалавечымі і анёльскімі, а любові ня маю, я — медзь, якая зьвініць, ці цымбалы, якія гудуць.

2 І калі я маю прароцтва, і ведаю ўсе тайны і ўсякае веданье, і калі маю ўсю веру, каб і горы перастаўляць, а любові ня маю, я — нішто.

3 І калі я раздам усю маё масыць маю, і аддам цела маё на спаленьне, а любові ня маю, няма мне ніякае карысьці.

4 Любоў доўга церпіць, робіць дабро; любоў не зайдросыць; любоў не вывышаецца, не надзімаецца,

5 ня робіць непрыстойнага, не шукае свайго, ня гневаецца, ня думае ліхога,

6 ня радуецца з няправеднасці, але цешыцца з праўды;

7 усё вытрымлівае, усяму верыць, на ўсё спадзяеца, усё трывае.

8 Любоў ніколі ня зьнікне, калі нават прароцтвы зьнікнуць, калі мовы змоўкнуць, калі веданье зьнішчыцца.

9 Бо мы часткова ведаем і часткова прадочым;

10 а калі прыйдзе дасканалае, тады тое, што частковае, зьнікне.

11 Калі я быў немаўлём, як немаўлятка гаварыў, як немаўлятка думаў; а калі стаўся мужам, пакінуў тое, што немаўляці.

12 Бо цяпер мы бачым праз [мутнае] шкло, невыразна; а тады — ablічам да ablічча; цяпер я разумею часткова, а тады пазнаю [гэтаксама], як я сам пазнаны.

13 А цяпер застаюцца вера, надзея, любоў — гэтыя трывалыя; але большая з іх — любоў.

1 Кар 14

1 Імкніцеся да любові; і рупцеся пра [дары] духоўныя, асабліва пра тое, каб прадочыць.

2 Бо хто гаворыць [незнамай] моваю, той гаворыць ня людзям, але Богу; бо ніхто ня чуе, [як] ён тайны духам гаворыць.

3 А хто прадочыць, той гаворыць людзям на збудаванье, і на заахвочванье, і на пацяшэнье.

4 Хто гаворыць [незнамай] моваю, збудоўвае сябе; а хто прадочыць, царкву збудоўвае.

5 Хачу, каб вы ўсе гаварылі мовамі, але больш, каб вы прадочылі, бо той, хто прадочыць, большы за таго, хто гаворыць мовамі, хіба што ён будзе і тлумачыць, каб царква атрымала збудаванье.

6 Цяпер, як я прыйду да вас, браты, гаворачы мовамі, якая вам карысьць, калі ня буду гаворыць да вас ці з адкрыцьцем, ці з веданьнем, ці з прадоцтвам, ці з навучаньнем?

7 Падобна і бяздушныя [рэчы], якія голас даюць, ці жалейка, ці гусълі, калі не даюць разъдзельнасьці гукаў, як даведацца, што граюць на жалейцы ці граюць на гусълях?

8 І калі труба будзе даваць невыразны голас, хто пачне рыхтавацца да бітвы?

9 Гэтак і вы, калі языком не вымавіце выразнае слова, як зразумеюць, што вы гаворыце? Бо вы будзеце гаварыць на вецер.

10 Колькі, напрыклад, разнастайных моваў у съвеце, і ніводнае бяз голасу.

11 Дык калі я ня ведаю значэнья мовы, буду чужынцам для таго, хто гаворыць, і той, хто гаворыць, [будзе] для мяне чужынец.

12 Гэтак і вы, калі рупіцесься пра [дары] духоўныя, шукайце, каб набываць іх дзеля збудаванья царквы.

13 Дзеля гэтага той, хто гаворыць [незнаёмы] моваю, няхай моліцца, каб тлумачыць.

14 Бо, калі я малюся [незнаёмы] моваю, дух мой моліцца, а розум мой бяз плоду.

15 Дык што? Буду маліцца духам, буду маліцца і розумам; буду съпявачь духам, буду съпявачь і розумам.

16 Бо калі ты будзеш дабраслаўляць духам, як той, хто стаіць на месцы [чалавека] простага, скажа «Амэн» на тваю падзяку, бо ён ня ведае, што ты гаворыш.

17 Бо ты добра дзякуеш, але іншы не збудоўваецца.

18 Дзякую Богу майму, больш за ўсіх вас гаворачы мовамі,

19 але ў царкве хачу лепш

сказаць пяць словаў розумам майм, каб і другіх навучыць, чым дзясяткі тысячаў словаў на [незнаёмы] мове.

20 Браты! Ня будзьце дзецы мі розумам; на благое будзьце немаўлятамі, а розумам будзьце дасканалымі.

21 У Законе напісана: «Іншымі мовамі і іншымі вуснамі буду гаварыць да народу гэтага, але і тады не паслушаюць Мяне, — кажа Госпрад».

22 Так што мовы ёсьць на знак не для тых, якія вераць, але для бязъверных; а прароцтва не для бязъверных, але для тых, якія вераць.

23 Дык калі ўся царква зыйдзецца разам, і ўсе будуць гаварыць мовамі, а ўвойдуць да вас [людзі] простира ці бязъверныя, ці ня скажуць яны, што вы вар'ящеце?

24 А калі ўсе прарочаць, і ўвойдзе нейкі чалавек бязъверны ці прости, дык усім ён дакараны, усім суджаны,

25 і гэтак таямніцы сэрца ягонага выяўляюцца, і ён, упаўшы на ablічча, паклоніцца Богу, паведамляючы: «Праўдзіва, з вамі Бог!»

26 Дык што, браты? Калі вы зыходзіцесь, кожны з вас мае псальм, мае навучанье, мае [незнаёму] мову, мае адкрыцьцё, мае тлумачэнье; усё няхай будзе на збудаванье.

27 Калі хто гаворыць [незнаёмы] моваю, [гаворыце] па двое ці, найбольш, па троє, і па чарзе, і адзін няхай тлумачыць.

28 А калі няма тлумача, няхай маўчыць у царкве, а гаворыць сабе і Богу.

29 І прарокі няхай гавораць

двоє ці троє, а іншыя няхай разважаюць.

30 А калі іншаму з тых, якія сядзяць, [нешта] адкрыеца, першы няхай маўчыць.

31 Бо ўсе адзін за адным можаце прадрочыць, каб усе былі навучаныя і ўсе былі сущешаныя.

32 І духі прадрочыя паслухмяныя прарокам,

33 бо Бог ня ёсьць [Бог] бязладзьдзя, але супакою, як ва ўсіх цэрквах у святых.

34 Жанчыны ваяшыя ў цэрквах няхай маўчаць; бо не дазволена ім гаварыць, але каб былі паслухмяныя, як і Закон кажа.

35 А калі хочуць нечаму навучыцца, няхай пытаюцца дома ў мужоў сваіх, бо сорамна жанчынам гаварыць у царкве.

36 Ці ад вас выйшла слова Божае? Або ці да вас адных прыйшло?

37 Калі хто лічыць, што ён прарок ці духоўны, той няхай ведае, што тое, што я пішу вам, ёсьць прыказаныні Госпадавы.

38 А калі хто ня ведае, няхай ня ведае.

39 Так што, браты, рупцеся, каб прадрочыць, і не забараняце гаварыць мовамі.

40 Усё няхай будзе прыстойна і парадкам.

1 Кар 15

1 Паведамляю вам, браты, Эвангельле, якое я дабравесьціў вам, і якое вы прынялі, і ў якім стаіцё,

2 і праз якое збаўляецся, калі будзеце тримацца таго слова, якое я дабравесьціў вам, калі толькі не надарма паверылі.

3 Бо я найперш перадаў вам тое, што і сам прыняў, што Хрыстос

памёр за грахі нашыя паводле Пісаньняў,

4 і што Ён быў пахаваны і ўваскрос на трэці дзень, паводле Пісаньняў,

5 і што Ён зъявіўся Кіфе, а паслья — Дванаццаці,

6 паслья зъявіўся больш чым пяцістам братам за раз, з якіх многія дагэтуль жывуць, а некаторыя паўміралі;

7 паслья зъявіўся Якубу, паслья — усім апосталам,

8 а апошняму з усіх зъявіўся і мне, быццам неданоску.

9 Бо я — найменшы з апосталаў, які ня варты называцца апосталам, бо я перасльедаваў царкву Божую,

10 але з ласкі Бога ёсьць тым, кім ёсьць, і ласка Ягоная ў-ва мне не была дарэмнай, але я больш за іх усіх працаваў; дый ня я, але ласка Божая, якая са мною.

11 Дык ці я, ці яны, мы гэтак абвяшчаем, і вы гэтак паверылі.

12 А калі пра Хрыста абвяшчаецца, што Ён уваскрос з мёртвых, як некаторыя з вас кажуць, што няма ўваскрасеняня мёртвых?

13 Калі няма ўваскрасеняня мёртвых, дык і Хрыстос не ўваскрос;

14 а калі Хрыстос не ўваскрос, тады дарэмнае і абвяшчэнне нашае, дарэмная і вера вашая.

15 А нас знайшлі б фальшывымі съведкамі Божымі, бо мы съведчылі пра Бога, што Ён уваскрасіў Хрыста, Якога не ўваскрашаў, калі мёртвия не ўваскрасаюць.

16 Бо калі мёртвия не ўваскрасаюць, дык і Хрыстос не ўваскрос;

17 а калі Хрыстос не ўваскрос,

дык вера вашая марная, вы яшчэ ў грахах ваших.

18 Таму і тыя, якія памерлі ў Хрысьце, загінулі.

19 Калі мы толькі ў гэтым жыцьці спадзянемся на Хрыста, мы найбольш жалю годныя з усіх людзей.

20 Але цяпер Христос уваскрас з мёртвых, стаўся Першынцам сярод памёршых.

21 Бо як праз чалавека съмерць, гэтак праз чалавека і ўваскрасеньне мёртвых.

22 Бо як у Адаме ўсе паміраюць, гэтак у Хрысьце ўсе ажывуць,

23 але кожны — у сваім парадку: Першынец — Христос, паслья — Христовыя ў прыйсьце Ягонае, 24 а паслья — канец, калі Ён перадасьць Валадарства Богу і Айцу, калі зынішчыць усякае начальства, і ўсякую ўладу і сілу,

25 бо Яму належыць валадарыць, пакуль пакладзе ўсіх ворагаў пад ногі Свае.

26 Апошні вораг будзе зынішчаны — съмерць,

27 бо ўсё падпарадковаў пад ногі Яго. А калі сказана, што ўсё падпарадкована, зразумела, што акрамя Таго, Які падпарадковаў Яму ўсё.

28 А калі ўсё будзе падпарадкованазанаваў Яму, тады і Сам Сын падпарадкуеца Таму, Які падпарадковаў Яму ўсё, каб быў Бог ўсё ў-ва ўсім.

29 Іначай, што будуць рабіць тыя, якія хрысьцяцца дзеля мёртвых? Калі мёртвыя зусім не ўваскрасаюць, навошта хрысьціцца дзеля мёртвых?

30 Навошта і мы ўсякую гадзіну ў небяспечы?

31 Я штодня паміраю, сцвяржае гэта пахвала вашая,

якую маю ў Хрысьце Icuse, Госпадзе нашым.

32 Калі б я па-чалавечаму змагаўся са звярамі ў Эфэсе, якая мне карысць, калі мёртвия не ўваскрасаюць? «Будзем есьці і піць, бо заўтра памром!»

33 Не падманвайце сябе: благія таварыстыя псуюць добрыя звычай.

34 Працьверазіцесь на праведнасць і не грашыце; бо некаторыя [з вас] ня ведаюць Бога, на сорам вам кажу.

35 Але скажа нехта: “Як ўваскрэснуць мёртвия? Ды ў якім целе прыйдуць?”

36 Неразумны! Тое, што ты сееш, не ажыве, калі не памрэ.

37 І тое, што сееш, сееш ня цела, якое будзе, але голае зерне, можа, пшанічнае, ці якое іншае,

38 а Бог дае яму цела, як хоча, і кожнаму насеніню — сваё цела.

39 Ня ўсякае цела такое самае цела, але адно цела ў людзей, а іншае цела ў жывёлаў, іншае ў рыбаў, іншае ў птушак.

40 І [ёсьць] целы нябесныя, і целы зямныя; але адна слава нябесных, а другая — зямных,

41 іншая слава сонца, і іншая слава месяца, і іншая слава зорзорак, бо зорка ад зоркі розыніцца ў славе.

42 Гэтак і ўваскрасеньне мёртвых: сеецца ў сапсутасьці, ўваскрашаецца ў незынішчальнасці;

43 сеецца ў ганьбе, ўваскрашаецца ў славе; сеецца ў нядужасьці, ўваскрашаецца ў моцы;

44 сеецца цела душэўнае, ўваскрашаецца цела духоўнае. Ёсьць цела душэўнае, і ёсьць цела духоўнае.

45 Гэтак і напісаны: «Стаўся першы чалавек Адам душою

жывою», а апошні Адам — дух, які ажыўляе.

46 Але спачатку не духоўнае, але душэўнае; духоўнае пасъля.

47 Першы чалавек — з зямлі, зямны; другі Чалавек — Госпад з неба.

48 Які зямны, гэтакія і зямныя; і які Нябесны, гэтакія і нябесныя.

49 І як мы насілі вобраз зямнога, будзем насыць і вобраз Нябеснага.

50 А тое скажу, браты, што ня могуць цела і кроў успадкаеміць Валадарства Божага, і сапсутасьць не успадкаеміць незынішчальнасьці.

51 Вось, кажу вам тайну: ня ўсе мы памром, але ўсе пераменімся,

52 у адзін момант, у імгненьне вока, пры апошній трубе; бо затрубіць, і мёртвыя ўваскреснуць незынішчальнымі, і мы пераменімся.

53 Бо зынішчальнае гэтае мусіць апрануцца ў незынішчальнасьць, і съмяротнае гэтае — апрануцца ў несьмяротнасьць.

54 А калі зынішчальнае гэтае апранецца ў незынішчальнасьць, і съмяротнае гэтае апранецца ў несьмяротнасьць, тады станецца напісанae слова: «Паглынутая съмерть перамогаю».

55 «Съмерть, дзе тваё джалы? Пекла, дзе твая перамога?»

56 Джала съмерці — грэх, а сіла грэху — закон.

57 Падзяка ж Богу, Які даў нам перамогу праз Госпада нашага Ісуса Хрыста!

58 Так што, браты мае ўлюблёныя, будзьце непарушныя, непахісныя, у справе Госпадавай мейце рупнасьць заўсёды, ведаючы, што праца вашая не

дарэмная перад Госпадам.

1 Кар 16

1 А адносна складак, якія для съвятых, рабіце і вы так, як я загадаў цэрквам Галяцкім:

2 у першы [дзень] пасъля суботы кожны з вас няхай складае ў сябе і зьбірае паводле таго, як яму вядзеца, каб не рабіць складак тады, калі я прыйду.

3 А калі я прыйду, пашлю тых, якіх вы вызначыце праз лісты, занесьці дар ваш у Ерусалім.

4 А калі будзе варта і мне пайсьці, яны пойдуць са мною.

5 Я ж прыйду да вас, калі прайду Македонію, бо праз Македонію праходжу.

6 А ў вас, можа быць, затрымаюся, або і перазімую, каб вы мяне праводзілі, куды я пайду.

7 Бо не хачу бачыць вас цяпер мімаходам, але спадзяюся застацца нейкі час з вамі, калі Госпад дазволіць.

8 А ў Эфэсе я застануся да Пяцідзясятніцы,

9 бо для мяне адчыненыя вялікія і зручныя дзвіверы і шмат супраціўнікаў.

10 Калі ж прыйдзе Цімафей, лядзіце, каб быў у вас бяз страху; бо ён справу Госпада выконвае, як і я.

11 Дык няхай ніхто не пагарджае ім, а правядзіце яго ў супакоі, каб ён прыйшоў да мяне, бо я чакаю яго з братамі.

12 Што да брата Апалёса, дык я шмат прасіў яго, каб ён прыйшоў да вас з братамі; ды ён зусім ня меў ахвоты, каб прыйсьці цяпер, але прыйдзе, калі будзе мець час.

13 Чувайце, стойце ў веры, будзьце мужнымі, умацоўвайцеся.

14 Усё ў вас няхай будзе ў любові.

15 Прашу ж вас, браты: вы ведаецце дом Стэфана, што ён ёсьць пачатак Axai і што яны аддалі сябе на служэнье святым;

16 дык і вы будзьце паслухмяныя гэтакім і кожнаму, хто дапамагае нам і працуе.

17 Я радуюся з прыходу Стэфана, і Фартуната, і Ахаіка, што яны дапоўнілі вашую нястачу,

18 бо яны супакоілі дух мой і ваш. Дык зважайце на такіх.

19 Вітаюць вас цэрквы Азійскія. Вітаюць вас шчыра ў Госпадзе Акіла і Прыскіла з царквою, якая ў іх доме.

20 Вітаюць вас усе браты. Прывітайце адзін аднаго пацалункам святым.

21 Прывітанье маёй рукою, Паўлавай.

22 Калі хто ня любіць Господа Ісуса Хрыста, няхай будзе адлучаны! Прыходзіць наш Госпад!

23 Ласка Господа Ісуса Хрыста з вамі.

24 Любоў мая з усімі вамі ў Хрысьце Ісусе. Амэн.

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА КАРЫНЦЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, з волі Божай апостал Ісуса Хрыста, і Цімафей, брат, — царкве Божай, што ў Карынцые, з усімі съвятymі, якія ва ўсёй Ахai:

² ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

³ Дабраслаўлёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец міласэрнасьці і Бог усякага пацяшэнья,

⁴ Які пацяшае нас у кожным прыгнёце нашым, каб мы маглі пацяшаць тых, якія ў-ва ўсялякім прыгнёце, пацяшэннем, якім Бог пацяшае нас!

⁵ Бо як памнажающа ў нас пакуты Хрыстовыя, гэтак праз Хрыста памнажаецца і пацяшэнье нашае.

⁶ А калі мы съснутыя, дык дзеля вшага пацяшэнья і збаўленыя, якое зьдзяйсьняеца праз перажыванье тых самых пакутаў, якія і мы церпім. Калі мы пацешаныя, дык дзеля вшага пацяшэнья і збаўленыя.

⁷ І надзея нашая на вас цвёрдая, бо мы ведаем, што вы супольнікі як пакутаў, так і пацяшэнья.

⁸ Бо мы ня хочам, каб вы, браты, ня ведалі пра наш прыгнёт, які стаўся нам у Азіі, бо бязъмерна цяжка было нам і па-над сілу, так што мы згубілі надзею застасца жывымі.

⁹ Але мы мелі самі ў сабе прысуд съмяротны, каб

спадзявацца не на саміх сябе, але на Бога, Які ўваскрашае мёртвых,

¹⁰ Які і выбавіў нас ад так вялікай съмерці, і выбаўляе, на Якога спадзяемся, што і яшчэ выбаўляць будзе

¹¹ пры дапамозе і вашай малітвы за нас, каб за дараўанае нам па просьбе многіх дзякавалі за нас многія.

¹² Бо пахвала нашая гэткая — съведчанье сумленыя нашага, што мы ў прастаце і шчырасці Божай, не ў цялеснай мудрасці, але ў ласцы Божай жылі ў съвеце, а асабліва, у вас.

¹³ Бо мы пішам вам ня што іншае, але тое, што вы чытаеце ці пазнайцё, а спадзяюся, што да канца спазнаеце,

¹⁴ як вы часткова і даведаліся ад нас, што мы — пахвала вашая, як і вы — нашая, у дзень Госпада Ісуса.

¹⁵ І з гэтай пэўнасьцю я хацеў прыйсьці да вас раней, каб вы другі раз мелі ласку,

¹⁶ і праз вас прайсьці ў Македонію, і зноў з Македоніі прыйсьці да вас, а вы правялі б мяне ў Юдзю.

¹⁷ Маючы гэткую пастанову, ці я лёгкадумна зрабіў? Ці тое, што я пастанаўляю, паводле цела пастанаўляю, каб было ў мяне «Так, так» і «Не, не»?

¹⁸ Верны ж Бог, што слова нашае да вас не было «Так» і «Не»!

¹⁹ Бо Сын Божы, Ісус Хрыстос, Якога мы ў вас абвяшчалі, і я, і Сілуан, і Цімафей, ня быў «Так» і «Не», але было ў Ім «Так».

²⁰ Бо ўсе абяцаныні Божыя ў Ім «Так» і ў Ім «Амэн», на славу Богу праз нас.

²¹ А Той, Які зацьвердзіў нас з

вамі ў Хрысьце і памазаў нас, ёсьць Бог,
 22 Які і запячатаў нас, і даў заруку Духа ў сэрцы нашыя.
 23 Прыйзываю Бога ў съведкі на душу маю, што, шкадуючи вас, я дагэтуль не прыйшоў у Карынт;
 24 не таму, што мы пануем над вераю вашай, але мы супрацоўнікі ў радасьці вашай, бо ў веры вы стаіцё.

2 Кар 2

1 Але я судзіў у сабе не прыходзіць да вас ізноў у смутку,

2 бо, калі я засмучаю вас, хто разъяселіць мяне, як ня той, хто засмучаны мною?

3 І я пісаў вам гэта, каб, прыйшоўши, ня мець смутку ад тых, ад якіх я мусіў мець радасьць. Я маю пэўнасць адносна ўсіх вас, што мая радасьць — для ўсіх вас [радасьць].

4 Боз вялікага прыгнёту і ўціску сэрца пісаў я вам з многімі съязьмі, не каб вы былі засмучаныя, але каб спазналі любоў, якую я з лішкам маю да вас.

5 А калі хто засмуціў, не мяне засмуціў, але часткова, каб [яго] не абцяжарваць, усіх вас.

6 Даволі гэткаму самога дакараньня ад большасьці;

7 так што лепш ужо вам дараваць [яму] і сущешыць, каб гэтакі ня быў ахоплены смуткам празъмерным.

8 Дзеля гэтага загадваю вам засъведчыць яму любоў.

9 Бо дзеля гэтага я і пісаў, каб выпрабаваць вас, ці ў-ва ўсім вы паслухмянья.

10 А каму вы што даруеце, таму і я; бо і я, калі што дараваў каму, дараваў дзеля вас перад абліччам Христа,

11 каб не ашукаў нас шатан; бо нам вядомыя думкі ягоныя.

12 Калі ж я прыйшоў у Трааду дзеля Эвангельля Христовага і дэзверы былі мне адчыненыя ў Госпадзе,

13 я ня меў патолі духу майму, не знайшоўши Ціта, брата майго, але, разъвітаўшыся з імі, пайшоў у Македонію.

14 Падзяка ж Богу, Які заўсёды дае нам трывомфаваць у Хрысьце, і водар веданьня пра Сябе выяўляе праз нас у-ва ўсякім месцам.

15 Boeh мы — слодыч Христовая для Бога ў тых, якія збаўленыя, і ў тых, якія гінуць.

16 Для адных — водар съмерці на съмерць, а для другіх — водар жыцця на жыццё. I хто здатны на гэта?

17 Boeh мы не фальшаем слова Божае, як многія, але гаворым у шчырасьці, як ад Бога, перад Богам у Хрысьце.

2 Кар 3

1 Ці пачнем ізноў адрэкамэндоўваць сябе [вам]? Ці мы патрабуем, як некаторыя, даручальных лістоў да вас ці даручальных [лістоў] ад вас?

2 Вы — наш ліст, напісаны ў сэрцах наших, які ведаюць і чытаюць усе людзі.

3 Boeh яўна [для ўсіх], што вы — ліст Христовы, напісаны праз служэнье нашае не атрамантам, але Духам Бога Жывога, не на каменных табліцах, але на цялесных табліцах сэрца.

4 А гэтакую пэўнасць мы маем у Богу праз Христа

5 не таму, што мы здольныя залічыць нешта сабе, нібыта праз сябе, але здольнасьць нашая ад Бога,

6 Які даў нам здольнасьць быць служыцелямі Новага Запавету, ня літары, але духа, бо літара забівае, а дух ажыўляе.

7 Калі ж служэньне съмерці, высечанае літарамі на камяннях, было ў такой славе, што сыны Ізраіля не маглі глядзець на ablічча Майсея дзеля славы ablічча ягонага, якая зынікала,

8 дык ці ня шмат больш будзе ў славе служэньне Духа?

9 Бо калі служэньне асуджэньня ёсьць слава, шмат больш багатае славаю служэньне праведнасьці.

10 Бо і тое, што мела славу, не было слайным у сваёй меры з прычыны бязъмернасьці [будучай] славы.

11 Бо калі мае славу тое, што зынікае, тым больш у славе тое, што застаецца.

12 Дык, маючи гэткую надзею, дзейнічаем з вялікай адвагаю.

13 І ня так, як Майсей, які ўскладаў заслону на ablічча сваё, каб сыны Ізраіля не глядзелі на канец таго, што зынікае.

14 Але скамянелі думкі іхнія, бо тая заслона да сёньня застаецца нязынятай пры чытаньні Старога Запавету, таму што яна ў Хрысьце зынішчаецца.

15 Аж да сёньня, калі яны чытаюць Майсея, заслона ляжыць на сэрцы іхнім,

16 а калі хто зъвернецца да Господа, заслона здымаетца.

17 Госпад ёсьць Дух, а дзе Дух Госпадаў, там свобода.

18 Мы ж усе, адкрытым ablіччам узіраючыся на славу

Госпадаву, перамяняемся ў Ягоны вобраз ад славы ў славу, як ад Госпадавага Духа.

2 Кар 4

1 Дзеля гэтага, маючи такое служэньне, бо мы атрымалі літасьць, мы не журымся,

2 але адмаўляемся тайных [учынкаў] сораму, ня ходзячы падступна і не перакручавочы Слова Божага, але выяўленынем праўды адрэкамэндоўваем сябе сумленню кожнага чалавека перад Богам.

3 А калі і закрытае Эвангельле нашае, закрыта для тых, якія гінуць,

4 для бязъверных, у якіх бог веку гэтага зас্লяпіў думкі, каб не ўзыходило ім съятло Эвангельля славы Хрыста, Які ёсьць вобраз Божы.

5 Бо мы не саміх сябе абвяшчаем, але Хрыста Ісуса, Господа; а мы — слугі вашыя дзеля Ісуса.

6 Таму што Бог, Які сказаў з цемры зазвязаць съятлу, Сам зазвязаў у сэрцах нашых дзеля прасвятыненя [нас] пазнанынем славы Божае ў ablіччы Ісуса Хрыста.

7 А скарб гэты мы маем у гліняных начыньях, каб празъмернасьць моцы была ад Бога, а ня з нас.

8 Мы ў-ва ўсім уцісканыя, але ня съціснутыя; мы зъбянтэжаныя, але не гублем надзеі;

9 мы перасьледаваныя, але не пакінутыя; мы паваленыя, але ня гінем.

10 Мы зайды носім у целе мёртвасьць Господа Ісуса, каб і жыцьцё Ісуса выявілася ў целе нашым.

11 Бо мы, жывыя, заўсёды выдаваныя на съмерць дзеля Ісуса, каб і жыцьцё Ісуса выявілася ў съмяротным целе нашым.

12 Так што съмерць дзейнічае ў нас, а жыцьцё — у вас.

13 А маючы той самы дух веры, як напісана: «Я верыў і дзеля гэтага гаварыў», і мы верым і дзеля гэтага гаворым,

14 ведаючы, што Той, Які ўваскрасіў Госпада Ісуса, уваскрасіць праз Ісуса і нас і паставіць разам з вами.

15 Бо ўсё дзеля вас, каб багацьце ласкі праз шматлікія падзякі памнажалася на славу Божую.

16 Дзеля гэтага мы не журымся, але, калі наш вонкавы чалавек зынішчаецца, дык унутраны дзень пры дні абнаўляецца.

17 Бо гэты караценъкі лёгкі прыгнёт наш робіць яшчэ большай і большай вагу славы вечнае для нас,

18 якія глядзім не на бачнае, але на нябачнае, бо бачнае — часовае, а нябачнае — вечнае.

2 Кар 5

¹ Бо мы ведаєм, што калі зямны наш дом, хаціна, зруйнуецца, мы маем пабудову ад Бога, дом, які не рукамі зроблены, вечны ў небе.

² Бо дзеля гэтага мы і ўздыхаем, жадаючы апрануцца ў нашае жытло з неба,

3 каб мы знайшлі сябе апранутымі, а ня голымі.

⁴ Бо мы, знаходзячыся ў хаціне, уздыхаем пад цяжарам, бо ня хочам пазбыцца [яе], але апрануцца, каб съмяротнае ахоплена было жыцьцём.

⁵ На гэта самае і стварыў нас Бог, і даў нам заруку Духа.

6 Дык мы заўсёды маем пэўнасьць і ведаєм, што, жывучы ў целе, жывем па-за Госпадам.

7 Бо мы ходзім вераю, а ня бачаньнем.

8 Дык мы маем пэўнасьць і жадаєм лепей жыць па-за целам і жыць у Госпадзе.

9 Дзеля гэтага мы намагаемся, ці жывучы ў Ім, ці па-за Ім, быць даспадобы Яму.

10 Бо ўсе мы мусім зъявіцца перад судовы пасад Хрыста, каб кожны атрымаў за тое, што ён учыніў, будучы ў целе, ці добрае, ці благое.

11 Дык, ведаючы страх Госпадавы, мы пераконваєм людзей, а для Бога мы яўныя, і спадзяюся, што і для вашых сумленьняў яўныя.

12 Бо мы не адрэкамэндоўваем сябе вам зноў, але даем вам нагоду хваліцца намі, каб мелі вы [адказ] для тых, якія хваліцца ablіччам, а ня сэрцам.

13 Бо калі мы дзівачэем, дык дзеля Бога; калі пры розуме, дык дзеля вас.

14 Бо любоў Хрыстова панукае нас, якія гэтак пастанавілі, што калі адзін памёр за ўсіх, дык усе памерлі.

15 І ён памёр за ўсіх, каб тыя, якія жывуць, больш не дзеля сябе жылі, але дзеля Таго, Які памёр за іх і ўваскрос.

16 Так што мы адгэтуль нікога ня ведаєм паводле цела; а калі і ведалі Хрыста паводле цела, дык цяпер ужо ня ведаєм.

17 Так што хто ў Хрысьце, той новае стварэнье; старое мінула, вось, сталася ўсё новае.

18 Усё ж ад Бога, Які праз Ісуса Хрыста пагадзіў нас з Сабою і даў нам служэньне

прымірэнъня.

19 Бо Бог быў у Хрысьце, пагаджаючы з Сабою съвет, не залічваючы ім праступкаў іхніх, і ўклаў у нас слова прымірэнъня.

20 Дык мы спаўняем пасольства замест Хрыста, як бы Сам Бог просіць праз нас; за Хрыста просім: «Пагадзіцесь з Богам».

21 Бо Таго, Які грэху ня ведаў, Ён зрабіў за нас грэхам, каб мы ў Ім сталіся праведнасцю Божай.

2 Кар 6

¹ И працуячы разам [з Ім], мы просім, каб ласка Божая не надарма была атрыманая вамі.

2 Но Ён кажа: «У час прыемны я выслушай цябе і ў дзень збаўленьня дапамог табе». Вось, цяпер час адпаведны, вось, цяпер дзень збаўленьня!

3 Мы нікому ні ў чым не даем спатыкненъня, каб ня ганілася служэнъне,

⁴ але ў-ва ўсім адрэкамэндоўваем вам сябе, як служыцеляў Божых, у вялікай цярплівасці, у прыгнётах, у патрэбах, у ўцісках,

5 у зьбіцьці, у вязніцах, у забурэнънях, у працах, у чуваньнях, у паствах,

6 у чысьціні, у веданьні, у доўгацярплівасці, у ласкавасці, у Духу Святым, у любові некрывадушнай,

7 у слове праўды, у моцы Божай, са зброяй праведнасці ў правай і ў левай руцэ,

8 у славе і ганьбе, у ганьбованьні і пахвале; нібы падманшчыкі, але праўдзівыя,

9 як невядомыя, але пазнаваныя; як тыя, што паміраюць, але,

вось, мы жывыя; як караныя, але не забіваныя;

¹⁰ як засмучаныя, але заўсёды радасныя; як убогія, але многіх узбагачаем; як нічога ня маем, але ўсім валодаем.

11 Вусны нашыя расчыніліся да вас, Карынцяне, сэрца нашае пашырылася.

12 Вам ня цесна ў нас, але ў сэрцах ваших цесна.

13 Дзеля гэтака же платы, кажу [вам], як дзецям, пашырцесь і вы.

14 Ня будзьце пад чужым ярмом з бязъвернымі, бо якое таварыства праведнасці і беззаконъня? Якая супольнасць у съятла з цемраю?

15 А якая згода ў Хрыста з Бэліярам? Ці якая частка ў вернага з бязъверным?

16 Ці якая лучнасць у бажніцы Божай з ідаламі? Бо вы — бажніца Бога Жывога, як сказаў Бог: «Буду жыць у іх і буду хадзіць з імі; і буду іхнім Богам, і яны будуць Майм народам».

17 Дзеля гэтага: «Выйдзіце спасярод іх і аддзяліцесь, — кажа Госпад, — і не дакранайцесь да нячыстага, і Я прыйму вас».

18 «І Я буду вам Айцом, і вы будзеце Мне сынамі і дочкамі, — кажа Госпад Усеўладны».

2 Кар 7

1 Дык, улюблёныя, маючы такія абяцаныні, ачысьцім сябе ад усякага бруду цела і духа, зьдзяйсьняючы съвятыя рэчы ў страху Божым.

2 Зъмісьціце нас. Мы нікога не пакрыўдзілі, нікому не пашкодзілі, нікога не ашукалі.

³ Не на асуджэнье кажу, бо я раней сказаў, што вы ў сэрцах наших, каб разам і памерці, і жыць.

⁴ Вялікая ў мяне адвага што да вас, вялікая мне пахвала за вас; я напоўнены пацяшэннем, маю ўдосталь радасці ў-ва ўсякім прыгнёце нашым.

⁵ Бо калі мы прыйшли ў Македонію, цела нашае ня мела патолі, але ў-ва ўсім мы былі прыгнечаныя: звонку — звадкі, унутры — страхі.

⁶ Але Бог, Які суцяшае пакорных, суцешыў нас прыходам Ціта.

⁷ І ня толькі прыходам яго, але і пацяшэннем, якім ён суцешыўся праз вас, рассказаючы нам пра вашае жаданье, пра ваш лямант, пра вашую руплівасць адносна мяне, так што я яшчэ больш радаваўся.

⁸ Дык калі я і засмуціў вас у пасланьні, не шкадую, хоць і шкадаваў быў, бо бачу, што пасланье тое, хоць і на гадзіну, засмуціла вас.

⁹ Цяпер я радуюся не дзеля того, што вы засмуціліся, але што вы засмуціліся на навяртанье, бо засмуціліся паводле Бога, каб ні ў чым ня мелі ад нас шкоды.

¹⁰ Бо смутак паводле Бога робіць нязъменнае навяртанье на збаўленье, а смутак гэтага съвету робіць съмерць.

¹¹ Бо, вось, самае тое, што вы засмуціліся паводле Бога, якую вялікую дбайнасць учыніла ў вас, і абарону, і абурэнье, і страх, і жаданье, і руплівасць, і адплату! У-ва ўсім вы паказалі сябе чыстымі ў гэтай справе.

¹² Таму, калі я і пісаў да

вас, дык не дзеля того, хто пакрыўдзіў, і не дзеля того, хто пакрыўджаны, але каб выявілася вам дбайнасць нашая пра вас перад Богам.

¹³ Дзеля гэтага мы суцешыліся пацяшэннем вашым; а яшчэ больш узрадаваліся мы радасцю Ціта, што быў супакоены дух ягоны вамі ўсімі.

¹⁴ Дык я не асароміўся, калі чым пахваліўся вамі перад ім; але, як мы вам гаварылі ўсё ў праудзе, гэтак і перад Цітам пахвала нашая сталася праўдаю.

¹⁵ І сэрца ягонае яшчэ больш да вас, калі ён узгадвае паслухмянасць усіх вас, як вы прынялі яго са страхам і дрыжаньнем.

¹⁶ І я радуюся, што ў-ва ўсім маю пэўнасць у вас.

2 Кар 8

¹ Паведамляем вам, браты, пра ласку Божую, якая дадзеная цэрквам Македоніі,

² бо ў вялікім выпрабаваньні прыгнётам у іх багата радасці, і ў глыбокай убогасці іхній памнажаецца багацце іхній шчырасці,

³ бо яны маюць добрую ахвоту па сілах і звыш сілы, я съведчу гэта.

⁴ Са шматлікімі просьбамі яны прасілі нас прыняць ласку і супольнасць служэнья для съвятых;

⁵ ды ня толькі, як мы спадзяваліся, але яны аддалі сябе спачатку Госпаду, і нам паводле волі Божай.

⁶ Дзеля гэтага мы прасілі Ціта, каб ён, як пачаў, так і зъдзейсьніў у вас і гэтую ласку.

7 А як вы багатыя ўсім: вераю, і словам, і веданьнем, і ўсякай дбайнасцю, і любоўю вашаю да нас, дык і ў гэтай ласцы мейце шчодра.

8 Кажу гэта не як загад, але дбайнасцю іншых вырабоўваю шчырасць і вашай любові.

9 Бо вы ведаецце ласку Господа нашага Ісуса Хрыста, што ён, быўшы багатым, зъяднену дзеля вас, каб вы Яго ўбоствам узбагаціліся.

10 I я даю ў гэтым параду, бо гэта карысна вам, якія ня толькі рабіць, але і хацець началі з леташняга году.

11 А цяпер зъдзейсьніце справу, каб, як з ахвотаю хацелі, гэтак і зъдзейсьнілі паводле магчымасці.

12 Бо, калі была раней ахвота, яна адпаведная паводле таго, як хто мае, а не паводле таго, як ня мае.

13 Бо не на тое, каб другім была палёгка, а вам прыгнёт, але каб была роўнасць.

14 У цяперашні час ваш лішак дзеля іх нястачы, каб і іхні лішак стаўся дзеля вашае нястачы, каб была роўнасць,

15 як напісаны: «Хто [сабраў] шмат, ня меў лішку; і хто мала, ня меў нястачы».

16 Дзякую Богу, Які даў у сэрцы Ціта гэткую дбайнасць адносна вас,

17 бо ён і просьбу прыняў, і з вялікай дбайнасцю сваёй ахвотай пайшоў да вас.

18 А з ім паслалі мы брата, якога хваляць за Эвангельле ў-ва ўсіх цэрквах.

19 I ня толькі гэта, але ён і рукапакладзены ад цэркваў спадарожнік наш з тою ласкаю, якою мы служым на славу

Самога Господа і паводле вашае ахвоты,

20 высьцерагаючыся, каб ня ганіў нас хто за гэткае мнства [служэнъняў], якімі мы служым,

21 бо мы дбаем пра добрае ня толькі перад Госпадам, але і перад людзьмі.

22 Дык мы паслалі з імі брата нашага, якога дбайнасць мы часта вырабоўвалі шмат у чым, які цяпер яшчэ больш дбайны дзеля вялікай пэўнасці адносна вас.

23 Што да Ціта, гэта мой супольнік і ваш супрацоўнік; а што да братоў наших, яны — пасланцы цэркваў, слава Хрыста.

24 Дык перад абліччам цэркваў зъявіце ім доказ любові вашай і пахвалы нашае адносна вас.

2 Кар 9

1 Бо для мяне лішне пісаць да вас адносна служэнъня для святых,

2 бо я ведаю вашую ахвоту, якой хвалюся вамі перад Македонцамі, што Ахая прыгатаваная з леташняга году; і руплівасць вашая заахвоціла многіх.

3 Братоў жа я паслаў, каб нашая пахвала адносна вас не прынізілася ў гэтым, але каб вы, як я казаў, былі прыгатаваныя,

4 каб, калі прыйдуць са мною Македонцы і знайдуць вас непрыгатаванымі, мы не асароміліся, каб не сказаць “вы”, пахваліўшыся з гэткаю пэўнасцю.

5 Дык я палічыў патрэбным папрасіць братоў, каб яны наперад пайшлі да вас і загадзя паклапаціліся, каб абяцанае

раней дабраславенъне вashaе было падрыхтаванае так, як дабраславенъне, а не як з прымусу.

⁶ Вось жа: хто сее скупа, той скупа і пажне; а хто сее з дабраславенънем, той з дабраславенънем і пажне.

⁷ Кожны [няхай робіць] паводле вызначэнnya сэрца, не са смуткам або з патрэбы, бо Бог любіць таго, хто з добраў ахвотай дае.

⁸ А Бог магутны памножыць у вас усякую ласку, каб, заўсёды і ў-ва ўсім маючи ўсялякую задаволенасць, вы былі багатыя на ўсякую добрую справу,

⁹ як напісана: «Раскідаў, раздаў бедным; праведнасьць ягоная застаецца на вякі».

¹⁰ А Той, Хто дае насеньне сейбіту, дасць і хлеб дзеля ежы, і памножыць насеньне вashaе, і вырасціць плады праведнасьці вashaе,

¹¹ каб ва ўсім вы ўзбагаціліся ва ўсякай шчырасці, якая праз нас робіць падзяку Богу.

¹² Бо справаванье служэнъне гэтага ня толькі дапаўняе нястачы святых, але і багатае падзякамі да Бога ад многіх,

¹³ якія, выпрабаваўшы служэнъне гэтае, славяць Бога за падпрадкаванасць вызнаванаму вамі Эвангельлю Христовому і за шчырую супольнасьць з імі і з усімі

¹⁴ і моляцца за вас, жадаочы [быць] з вамі дзеля бязъмернай ласкі Божае ў вас.

¹⁵ Падзяка Богу за невымойны дар Ягоны.

2 Кар 10

¹ А я, Павал, які асабіста між вамі пакорны, а адсутны —

адважны адносна вас, прашу вас праз ціхасць і спагаднасьць Хрыста.

² А прашу [пра тое], каб мне, калі прыйду, ня быць адважным з той пэўнасьцю, з якою я думаю адважыцца супраць некаторых, што думаюць пра нас, быццам мы паводле цела ходзім.

³ Бо мы, ходзячы ў целе, не паводле цела змагаемся,

⁴ бо зброя змаганья нашага не цялесная, але магутная ад Бога на руйнаванье цвярдынью.

⁵ [Мы змагаемся,] руйнуючы думкі і ўсякае ўзвялічванье, якія паднімаюцца супраць веданья Бога, і беручы ў палон усякую думку на паслухмянасьць Хрысту,

⁶ і гатовыя пакараць кожную непаслухмянасьць, калі вашая паслухмянасьць споўніцца.

⁷ Ці на ablічча вы глядзіцё? Калі хто перакананы ў сабе, што ён — Христовы, той няхай думае ў сабе, што, як ён — Христовы, гэтак і мы — Христовыя.

⁸ Бо калі я яшчэ больш буду хваліцца нашай уладай, якую Госпад даў нам на збудаванье, а не на руйнаванье вashaе, не асаромлюся.

⁹ Каб ня думаў хто, быццам я палохаю вас пасланыямі,

¹⁰ што скажа: «Пасланыні важкія і магутныя, а прыйшоўшы целам — слабы, і слова [вартае] пагарды».

¹¹ Гэтакі няхай улічыць, што, якія мы ў слове ў пасланынях, адсутныя, гэткія і на справе, прысутныя.

¹² Бо мы не адважаемся мерацца ці паразоўвацца з некаторымі, якія самі сябе адрэкамэндоўваюць, бо яны не

разумеюць, што мераюць сябе самімі сабою і парашуноўваюць сябе з сабою.

13 А мы не бяз меры хваліцца будзем, але паводле меры меркі, якой надзяліў нас Бог мерыць, каб дасягнуць і да вас.

14 Бо мы не напружваем сябе, быццам не дасягнуўшы да вас, бо мы дасягнулі вас Эвангельлем Хрыстовым.

15 Мы не бяз меры хвалімся чужою працаю, але маем надзею, што з узрастаньнем веры вашае з лішкам узвялічымся і мы ў вас паводле часткі нашае,

16 каб дабравесціць і далей па-за вамі, а не хваліцца прыгатаваным у чужой частцы.

17 А хто хваліцца, няхай у Госпадзе хваліцца.

18 Бо ня той варты, хто сам сябе адрэкамэндоўвае, але каго адрэкамэндоўвае Госпад.

2 Кар 11

¹ О, каб вы крыху пацярпелі маю неразумнасць! Але вы і церпіце мяне!

2 Бо я руплюся пра вас руплівасцю Божай, бо я заручыў вас з адным Мужам, каб паставіць побач з Хрыстом чистую дзеву.

3 Але баюся, каб, як зъмей зъвёў Еву подступам сваім, гэтак і вашыя думкі не папсаваліся, [адышоўши] ад шчырасці, якая ў Хрысьце.

4 Бо калі хто, прыйшоўши, будзе абвяшчаць другога Ісуса, якога мы не абвяшчалі, ці калі вы атрымаецце іншага духа, якога ня атрымоўвалі, ці іншае Эвангельле, якога не прыймалі, дык вы будзеце вельмі цярплівымі.

5 Але я лічу, што я ні ў чым ня горшы ад найпаважнейшых апосталаў,

6 бо, хоць я просты ў слове, але ня ў веданьні, бо мы ў-ва ўсім выявілі гэта сярод вас.

7 Ці ўчыніў я грэх, што паніжаў сябе, каб узвысіць вас, бо задарма дабравесціць вам Эвангельле Божае?

8 У других цэрквай я браў, атрымліваючы плату дзеля служэнья вам, і, прысутны ў вас і маючи нястачу, нікога не абцяжарваў,

9 бо нястачу маю дапойнілі браты, якія прыйшлі з Македоніі; і ў-ва ўсім я пільнаваўся і буду пільнавацца, каб ня быць вам цяжарам.

10 Ёсьць праўда Хрыстовая ў-ва мне, што пахвала гэтая ня будзе забраная ў мяне ў краях Ахай.

11 Дзеля чаго? Ці што не люблю вас? Бог ведае!

12 Але гэта раблю і буду рабіць, каб адсекчы нагоду тым, якія хочуць [мець] нагоду, каб у тым, чым яны хваляцца, былі знайдзены такімі, як і мы.

13 Бо гэтакія фальшивыя апосталы, падступныя работнікі, якія робяць выгляд апосталаў Хрыстовых.

14 І ня дзіва, бо і сам шатан рабіць выгляд анёла сьвятла.

15 Дык не вялікая рэч, калі і служыцелі ягоныя робяць выгляд служыцеляў праведнасці; канец іхні будзе паводле ўчынкаў іхніх.

16 Ізноў кажу: няхай ніхто ня лічыць мяне неразумным, а калі не, дык прыйміце мяне хоць як неразумнага, каб і мне крыху нечым пахваліцца.

17 Што кажу, тое кажу не паводле Господа, але як

у неразумнасъці, у гэткай пэўнасъці пахвальбы.

18 Калі многія хваляцца паводле цела, і я буду хваліцца.

19 Бо вы [людзі] мудрыя, ахвотна церпіце неразумных.

20 Бо вы церпіце, калі хто вас зьневаляе, калі хто аб'ядае, калі хто абірае, калі хто вывышаецца, калі хто б'е вас па ablічы.

21 На сорам кажу, што мы быццам саслабелі. А калі хто адважваецца ў чым, кажу ў неразумнасъці, адважваюся і я.

22 Яны Гебрай? І я. Яны Ізраільцяне? І я. Яны — насеньне Абрагама? І я.

23 Яны — служыцелі Хрыста?

Здурэўшы кажу: я больш! Шмат больш у працы, бязъмерна ў ранах, шмат больш у вязніцах, часта пры съмерці.

24 Ад Юдэяў пяць разоў атрымаў сорак [удараў] без аднаго;

25 тройчы білі мяне кіямі, аднойчы каменавалі; тройчы разъбіваўся карабель,noch і дзень быў я ў глыбіні.

26 Часта ў падарожжах, у небяспеках на рэках, у небяспеках ад разбойнікаў, у небяспеках ад свайго народу, у небяспеках ад паганаў, у небяспеках у горадзе, у небяспеках у пустыні, у небяспеках на моры, у небяспеках між фальшивымі братамі,

27 у працы і ў стоме, часта ў чуваньнях, у голадзе і смазе, часта ў пастах, у съюжы і галізьне.

28 Акрамя выключных [здарэньняў], у мяне штодня зграмаджэнье, турбота пра

үсе цэрквы.

29 Хто зьнемагае, і я не зьнемагаю? Хто горшыцца, і я не палаю?

30 Калі мушу хваліцца, буду хваліцца маёй слабасьцю.

31 Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які дабраслаўлёны на вякі, ведае, што я не хлушу.

32 У Дамаску намесьнік валадара Арэты ахойваў горад Дамаск, хочучы схапіць мяне;

33 і я ў кашы быў спушчаны з вакна праз мур, і ўцёк ад рук ягоных.

2 Кар 12

1 Не карысна мне хваліцца, бо я дайду да відзежаў і адкрыццяў Госпадавых.

2 Ведаю чалавека ў Хрысьце, які чатырнаццаць год таму, ці ў целе — ня ведаю, ці па-за целам — ня ведаю, Бог ведае, быў падхоплены да трэцяга неба.

3 І ведаю гэткага чалавека, ці ў целе, ці па-за целам, ня ведаю, Бог ведае,

4 які быў падхоплены ў рай і чуў невымоўныя слова, якіх чалавеку нельга вымавіць.

5 Гэтакім буду хваліцца, а сабою ня буду хваліцца, хіба толькі слабасьцямі маймі.

6 Бо калі захачу хваліцца, ня буду неразумным, бо скажу праўду; але я шкадую сябе, каб ніхто не падумаў пра мяне больш, чым бачыць у-ва мне або чуе ад мяне.

7 І, каб я не вывышаўся празъмернасъцю адкрыццяў, дадзены мне бадыль у цела, анёл шатана, каб біць мяне, каб я не вывышаўся.

8 Дзеля гэтага тройчы прасіў я Господа, каб ён адыйшоў ад мяне.

9 І [Госпад] сказаў мне: «Хопіць табе ласкі Маёй, бо моц Мая спаўняеца ў слабасьці». Дык ахвотна больш буду хваліца слабасьцямі маймі, каб жыла ўва мне моц Хрыстовая.

10 Дзеля гэтага я маю ўпадабанье і ў слабасьцях, у крыўдах, у патрэбах, у перасъедаваньях, ва ўцісках за Хрыста, бо, калі я слабы, тады моцны.

11 Я стаўся неразумным, хвалячыся; вы мяне змусілі. Бо трэба было, каб я вамі быў адрэкамэндаваны, бо ні ў чым я ня горшы за найпаважнейшых апосталаў, хоць я і нішто.

12 Знакі апостала ўчыненыя між вамі ва ўсякай цярплівасці, у знаках, і щудах, і сілах.

13 Бо што ёсьць, у чым вы горшыя за іншыя цэрквы? Хіба тое, што я ня быў вам цяжарам. Даруйце мне гэткую несправядлівасць.

14 Вось, трэці раз я гатовы ісьці да вас і ня буду цяжарам для вас, бо шукаю ня вашага, але вас. Бо ня дзеці павінны зьбіраць скарбы для бацькоў, але бацькі для дзяцей.

15 Я ахвотна буду выдаткоўваць [сваё] і аддаваць сябе за душы вашыя, нават калі, любячы вас шмат больш, я менш люблены вамі.

16 Дык няхай я сам не абцяжарваў вас, але можа, як хітрун, подступам браў з вас?

17 Нікога я не пасылаў да вас, каб праз яго скарыстацца ад вас.

18 Я прасіў Ціта і паслаў з [ім] брата. Ці скарыстаўся чым ад

vas Ціт? Ці ня ў тым самым Духу мы хадзілі? Ці не па тых самых сълядах?

19 Ці ізноў думаецце, што мы апраўдываємся перад вами? Мы гаворым перад Богам у Хрысьце, а ўсё, улюбёныя, дзеля вашага збудаванья.

20 Бо баюся, каб, прыйшоўши, не знайсьці мне вас такімі, якімі не хачу, і каб вам не знайсьці мяне такім, якім ня хочаце; каб не было сварак, зайдрасьці, ярасьці, сварлівасці, абмаўлянья, нагавораў, пыхі, бязладзьдзя,

21 каб, калі ізноў прыйду, не панізіў мяне Бог мой у вас, і каб я ня плакаў пра многіх, якія зграшылі раней і не навярнуліся ад нячыстасці, і распусты, і бессаромнасці, якія ўчынялі.

2 Кар 13

1 Ужо ў трэці раз я іду да вас. При вуснах двух съведкаў або трох будзе стаяць кожнае слова.

2 Я раней казаў і папярэджваю, як прысутны ў вас другі раз, і цяпер, адсутны, пішу да тых, якія раней зграшылі, і ўсіх іншых, што, калі зноў прыйду, я буду шкадаваць.

3 Вы шукаеце доказу, што ў-ва мне гаворыць Хрыстос, Які не слабы для вас, але моцны ў вас.

4 Бо хоць ён і ўкрыжаваны ў нядужасці, але жывы сілаю Божай; і мы слабыя ў Ім, але будзем жывыя з Ім сілаю Божаю ў вас.

5 Выпрабуйце саміх сябе, ці вы ў веры? Саміх сябе выспрабуйце. Ці вы ня ведаеце саміх сябе, што Ісус Хрыстос у вас? Хіба што вы ў нечым няздатныя.

6 А спадзяюся, што вы даведаецеся, што мы не няздатныя.

7 Мы ж молімся да Бога, каб вы не рабілі аніякага ліха, не каб нам выглядаць вартымі, але каб вы рабілі добро, а мы былі як няздатныя.

8 Бо мы нічога ня можам супраць праўды, а толькі за праўду.

9 Бо мы радуемся, калі мы слабыя, а вы моцныя; і пра гэта і молімся, пра вашую дасканаласьць.

10 Дзеля гэтага я і пішу гэтае, адсутны, каб, прысутны, ня дзейнічаў сувора паводле ўлады, якую даў мне Госпад на збудаваньне, а не на руйнаваньне.

11 Нарэшце, браты, радуйцеся, рабіцеся дасканалымі, суцяшайцеся, будзьце аднадумнымі, жывіце ў супакоі, і Бог любові і супакою будзе з вами.

12 Прывітайце адзін аднаго ў съвятым пацалунку. Вітаюць вас усе съвятыя.

13 Ласка Господа Ісуса Хрыста, і любоў Божая, і супольнасьць Съвятога Духа з усімі вами. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ГАЛЯТАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

1 Павал, апостал не ад людзей і не праз чалавека, але праз Ісуса Хрыста і Бога Айца, Які ўваскрасіў Яго з мёртвых,

2 і ўсе браты, што са мною, — цэрквам Галяты:

3 ласка вам і супакой ад Бога Айца і ад Госпада нашага Ісуса Хрыста,

4 Які аддаў Сябе за грахі нашыя, каб вырваць нас з цяперашняга веку злога паводле волі Бога і Айца нашага,

5 Якому слава на вякі вякоў. Амэн.

6 Дзіўлюся, што вы гэтак хутка перакінуліся ад Таго, Які паклікаў вас да ласкі Хрыста, да іншага дабравесьця,

7 якое ня ёсьць іншае, а толькі ёсьць некаторыя, якія вас трывожаць і хочуць перамяніць Эвангельле Христове.

8 Але калі нават мы ці анёл з неба будзе дабравесьціць вам насуперак таму, што мы дабравесьцілі вам, няхай будзе адлучаны!

9 Як раней мы сказалі, і цяпер ізноў кажу: калі хто дабравесьціць вам насуперак таму, што вы прынялі, няхай будзе адлучаны!

10 Бо ці ж я на людзей спадзяюся, ці на Бога? Ці шукаю, каб спадабацца людзям? Бо калі б я яшчэ людзям дагаджаў, дык ня быў бы слугою Хрыста.

11 Паведамляю ж вам, браты, што Эвангельле, якое я дабравесьціў, ня ёсьць ад чалавека;

12 бо я не праз чалавека прыняў яго і быў навучаны, але праз адкрыцьцё Ісуса Хрыста.

13 Бо вы чулі пра мой ранейшы лад жыцьця ў Ўдэйстве, што я бяз меры перасъледаваў Царкву Божую і нішчыў яе,

14 і апярэджваў у Ўдэйстве многіх аднагодкаў у родзе маім, будучы найбольшим рупліўцам традыцыяў бацькоў маіх.

15 Калі ж спадабалася Богу, Які аддзяляў мяне ад улоньня маці маёй і паклікаў ласкай Сваёй,

16 адкрыць у-ва мне Сына Свайго, каб я дабравесьціў Яго сярод паганаў, я адразу не звязрнуўся да цела і крыві

17 і не ўзышоў у Ерусалім да апосталаў, якія былі раней за мяне, але пайшоў у Арабію і зноў вярнуўся ў Дамаск.

18 Пасьля, праз тры гады, я ўзышоў у Ерусалім пабачыцца з Пятром і быў у яго пятнаццаць дзён.

19 А з іншых апосталаў я ня бачыў нікога, акрамя Якуба, брата Госпадавага.

20 А што пішу вам, вось, перад Богам [съведчу], што не хлушу.

21 Пасьля я пайшоў у краіны Сірыі і Кілікіі.

22 А з ablічча я быў невядомы цэрквам Юдэі, што ў Хрысьце,

23 а толькі чулі яны, што той, які некалі перасъледаваў іх, цяпер дабравесьціць веру, якую раней нішчыў,

24 і славілі за мяне Бога.

Гал 2

1 Пасьля, праз чатырнаццаць гадоў, хадзіў я ізноў у Ерусалім з Барнабам, узяўшы з сабою і Ціта.

2 Хадзіў жа я паводле адкрыцьця і прадставіў ім, асабліва тым, якія лічацца [галоўнымі], Эвангельле, якое абвяшчаю сярод паганаў, ці не надарма бягу або бег?

3 Але і Ціт, які быў са мною, які быў Грэк, ня быў змушаны абрэзацца.

4 Фальшывым жа братам, якія паўкрадаліся і прыйшли падгледзець нашу свабоду, якую мы маєм у Хрысьце Ісусе, каб зьняволіць нас,

5 мы ні на гадзіну не паддаліся і не падпрарадковаліся, каб праўда Эвангельля захавалася ў вас.

6 А тыя, якія лічацца [галоўнымі], (хочь якія яны былі некалі, для мяне няма розніцы, [бо] Бог не зважае на ablічча чалавека), тыя, якія лічацца [галоўнымі], мне нічога не пярэчылі,

7 але наадварот, убачыўши, што мне даверана Эвангельле [для] неабрэзаных, як Пятру — [для] абрэзаных,

8 бо Той, Які дзейнічаў праз Пятру ў апостальстве ў абрэзаных, дзейнічаў і праз мяне між паганамі,

9 і пазнаўши ласку, якая дадзена мне, Якуб, і Кіфа, і Ян, якія лічацца слупамі, далі мне і Барнабу правіцу супольнасці, каб мы [ішлі] да паганаў, а яны — да абрэзаных,

10 толькі каб мы памяталі пра ўбогіх, што я гэтаксама і намагаўся рабіць.

11 Калі ж Пётар прыйшоў у Антыёхію, я асабіста супрацьстаў яму, таму што [варта] было ганіць [яго].

12 Бо перад тым, як прыйшли

некаторыя ад Якуба, ён еў разам з паганамі; а калі яны прыйшлі, ухіляўся і аддзяляўся, баючыся абрэзаных.

13 І з ім крывадушнічалі іншыя Юдэі, так што нават Барнаба быў захоплены іхняй крывадушнасцю.

14 Але калі я ўбачыў, што яны ня ходзяць праста паводле праўды Эвангельскай, я сказаў Пятру пры ўсіх: «Калі ты, будучы Юдэем, жывеш па-паганску, а не па-юдэйску, чаму паганаў змушаеш жыць па-юдэйску?»

15 Мы паводле прыроды Юдэі, а не з паганаў грэшнікі,

16 ведаючы, што чалавек апраўдаецца не праз учынкі Закону, а толькі праз веру ў Хрыса Хрыста, і мы паверылі ў Хрыста Хрыса, каб апраўдацца праз веру ў Хрыста, а не праз учынкі Закону, бо праз учынкі Закону ня будзе апраўданае ніводнае цела.

17 А калі, шукаючы апраўданыя ў Хрысьце, мы самі аказаліся грэшнікамі, дык ці Христос — служыцель грэху? Няхай ня станецца!

18 Бо калі я зноў буду тое, што зруйнаваў, сам сябе зъяўляю парушальнікам.

19 Бо праз Закон я памёр для Закону, каб жыць для Бога.

20 Я ўкрыжаваны з Христом, і ўжо ня я жыву, але жыве ўва мяне Христос. А што цяпер жыву ў целе, жыву праз веру ў Сына Божага, Які палюбіў мяне і выдаў Сябе за мяне.

21 Не адкідаю ласкі Божае. Бо калі праз Закон праведнасць, дык Христос надарма памёр.

Гал 3

1 О, бяздумныя Галяты! Хто зачарааваў не пакарацаца праўдзе вас, перад вачыма якіх быў раней апісаны Ісус Хрыстос, [нібыта] ў вас укрыжаваны?

2 Гэтае толькі хачу даведацца ад вас: ці праз учынкі Закону вы атрымалі Духа, ці праз слуханье веры?

3 Ці вы гэткія бяздумныя, што, пачаўшы духам, цяпер сканчваеце целам?

4 Ці гэтулькі перацярпелі вы надарма? Дый каб жа надарма!

5 Дык ці Той, Які дае вам Духа і робіць між вамі чуды, праз учынкі Закону [робіць] ці праз слуханье веры?

6 Як Абрагам паверый Богу, і залічана яму за праведнасць, 7 гэтак і вы разумейце, што тыя, хто з веры, гэтыя ёсьць сыны Абрагама.

8 А Пісаньне, прадбачачы, што з веры Бог апраўдвае паганаў, раней дабравесціла Абрагаму: «У табе будуць дабраслаўленыя ўсе народы».

9 Так што тыя, хто з веры, дабраслаўляюцца разам з верным Абрагамам.

10 Бо ўсе тыя, хто праз учынкі Закону, тыя пад праклёнам. Но напісаны: «Пракляты ўсякі, хто не трывае ў-ва ўсім, што напісаны ў кнізе Закону, каб рабіць гэтае».

11 А што Законам ніхто не апраўдаецца перад Богам, зразумела, бо: «Праведны з веры жыць будзе».

12 А Закон ня ёсьць з веры, але: «Чалавек, які спаўняе яго, жыць будзе ім».

13 Хрыстос адкупіў нас ад

праклёну Закону, стаўшыся за нас праклёнам, бо напісаны: «Пракляты ўсякі, хто вісіць на дрэве»,

14 каб дабраслаўленыне Абрагама ў Хрысьце Ісусе сталася на паганаў, каб абяцањне Духа мы атрымалі праз веру.

15 Браты, па-чалавечаму кажу: нават чалавекам засъведчанага запавету ніхто не адкідае, ані не дадае [да яго].

16 Абяцањні ж былі сказаныя Абрагаму і насеніню ягонаму. Ня кажа: «і насеніям», як пра многіх, але як пра аднаго: «і насеніню твайму», якое ёсьць Хрыстос.

17 Я вось кажу тое, што запавет пра Хрыста, раней засъведчаны Богам, Закон, які стаўся праз чатырыста трыццаць гадоў, не пазбаўляе сілы, каб зынішчыць абяцањне.

18 Бо калі спадчына праз Закон, дык ужо не праз абяцањне; а Абрагаму Бог падарааваў [яе] праз абяцањне.

19 Дык навошта Закон? Ён дадзены з прычыны парушэння, пакуль прыйдзе насеніне, пра якое дадзена абяцањне, загаданае праз анёлаў рукою пасярэдніка.

20 Пасярэднік жа ня ёсьць пры адным, а Бог адзін.

21 Дык ці Закон супраць абяцањня Божых? Няхай ня станеца! Но калі быў дадзены закон, які можа ажыўляць, праўдзіва, праведнасць была б з закону.

22 Але Пісаньне замкнула ўсё пад грэхам, каб абяцањне з веры Ісуса Хрыста было дадзена тым, якія вераць.

23 А перш, чым прыйшла

вера, мы былі пад аховоаю Закону, замкнёныя дзеля [атрыманьня] веры, якая мела адкрыцца.

24 Так што Закон стаўся нашым выхавацелем да Хрыста, каб нам быць апраўданымі з веры.

25 А калі прыйшла вера, мы ўжо не пад выхавацелем,

26 бо ўсе вы — сыны Божыя праз веру ў Хрыста Ісуса.

27 Бо ўсе тыя, хто ў Хрыста ахрысьціліся, у Хрыста апрануліся.

28 Няма ані Юдэя, ані Грэка; няма ані слугі, ані свабоднага; няма ані мужчыны, ані жанчыны, бо ўсе вы адно ў Хрысьце Ісусе.

29 А калі вы — Хрыстовыя, дык вы — насынне Абрагама і паводле абяцаńня — спадкаемцы.

Гал 4

1 Кажу вось: увесь час, пакуль спадкаемца — немаўля, ён нічым ня лепшы за слугу, хоць ён пан усяго,

2 але ён пад наглядчыкамі і аканомамі аж да вызначанага бацькам часу.

3 Гэтак і мы, калі былі немаўлятамі, былі паняволеныя стыхіям съвету.

4 А калі прыйшла поўня часу, Бог паслаў Сына Свайго, Які быў з жанчыны і быў пад Законам,

5 каб адкупіць тых, якія пад Законам, каб нам атрымаць усынаўленье.

6 А як вы — сыны, Бог паслаў у сэрцы вашыя Духа Сына Свайго, Які кліча: «Абба, Ойча!»

7 Так што ты ўжо не слуга, але сын; а калі сын, дык і спадкаемца Бога праз Хрыста.

8 Але тады, ня ведаючы Бога, вы служылі тым, якія паводле прыроды ня ёсьць богі.

9 Цяпер жа, пазнаўшы Бога, а больш пазнаныя Богам, як вы вяртаецеся ізноў да нядужых і ўбогіх стыхіяў, якім зноў хочаце служыць нанова?

10 Вы сочыце за днімі, і месяцамі, і порамі, і гадамі.

11 Баюся за вас, ці не надарма я працаўаў у вас.

12 Прашу вас, браты, будзьце, як і я, бо і я, як вы. Вы нічым ня скрыўдзілі мяне.

13 А вы ведаеце, што я ў нядужасыці цела дабравесьціў вам раней,

14 і вы не пагардзілі спакусай маёй, якая ў целе майм, і не адапхнулі, але прынялі мяне, як анёла Божага, як Хрыста Ісуса.

15 Дык якое было шчасьце вашае! Бо съведчу вам, што калі б было магчыма, вырваўшы вочы вашыя, вы далі б мне.

16 Дык ці ж я стаўся ворагам вашым, кажучы вам праўду?

17 Рупяцца пра вас нядобра, але хочуць аддзяліць вас [ад нас], каб вы рупіліся пра іх.

18 А добра рупіцца пра добрае засёды, а ня толькі, калі я прысутны ў вас,

19 дзеткі мае, якімі ізноў мучуся ў радзінах, пакуль не ўкшталтуеца ў вас Хрыстос.

20 Хацеў бы я цяпер быць прысутным у вас і зъмяніць голас мой, бо я зъянтэжаны вами.

21 Скажыце мне вы, якія хочаце быць пад Законам: ці ж вы ня слухаеце Закону?

22 Бо напісана, што Абрагам меў двух сыноў: аднаго ад служкі і аднаго ад свабоднай.

23 Але той, які ад служкі, народжаны паводле цела, а той, які ад свабоднай, — праз абяцаньне.

24 Гэта ёсьць алегорыя. Бо гэта два запаветы: адзін — ад гары Сынай, які нараджае на няволю, які ёсьць Агар,

25 бо Агар ёсьць гара Сынай у Арабії і адпавядзе цяперашняму Ерусаліму, які ў няволі з дзецьмі сваімі;

26 а Ерусалім, які ўверсе, — свабодны, ён ёсьць маці ўсім нам.

27 Бо напісана: «Узвесяліся, няплодная, якая не нараджала; загукай і закрычы, якая ня мучылася ў радзінах, бо шмат дзяцей у самотнай, больш, чым у той, якая мае мужа».

28 А мы, браты, паводле Ісака — дзеци абяцаньня.

29 Але як тады той, які быў народжаны паводле цела, перасъледаваў таго, які паводле духа, гэтак і цяпер.

30 Але што кажа Пісаньне? «Выжані служку і сына ейнага, бо сын служкі ня будзе спадкаемцам разам з сынам свабоднай».

31 Дык вось, браты, мы — дзеци ня служкі, але свабоднай.

Гал 5

1 Дык стойце ў свабодзе, якою вызваліў нас Хрыстос, і не патрапляйце ізноў пад ярмо няволі.

2 Вось я, Павал, кажу вам, што, калі вы абрэзваецеся, Хрыстос вам ня дасыць ніякай карысьці.

3 Зноў жа сьведчу ўсякаму чалавеку, які абрэзваеца, што ён павінен выкананыць увесь Закон.

4 Вы, якія апраўдваецеся праз Закон, зынішчылі [ў сабе] Хрыста, адпалі ад ласкі.

5 Бо мы духам праз веру чакаем надзеі праведнасці.

6 Бо ў Хрысьце Ісусе ня мае сілы ані абразанье, ані неабразанье, але вера, якая дзейнічае праз любоў.

7 Вы беглі добра. Хто перашкодзіў вам, каб вы ня мелі перакананасці ў праўдзе?

8 Гэткае перакананье не ад Таго, Які вас кліча.

9 Малая кісьля ўсё цеста квасіць.

10 Я перакананы наконт вас у Госпадзе, што вы ня будзеце думаць аніяк іначай. А той, хто вас трывожыць, хто б ён ні быў, атрымае асуджэнне.

11 Калі ж я, браты, усё яшчэ абвяшчаю абразанье, чаму я перасъледаваны? Тады зынішчанае будзе згаршэнне крыжа.

12 О, каб былі адсечаны тыя, якія вас бунтуюць!

13 Бо вы да свабоды пакліканыя, браты. Толькі каб свабода ня [сталася] нагодай для [пажаданьня] цела, але праз любоў службыце адзін аднаму.

14 Бо ўвесь Закон у адным слове спаўняеца: «Любі бліжняга твойго як самога сябе».

15 Калі ж адзін аднаго кусаеце і зъядаете, глядзіце, ня будзьце зынішчаныя адзін адным.

16 А я кажу: хадзіце [паводле] духа і пажаданьня цела не спаўняйце.

17 Бо цела жадае насупраць духу, а дух — насупраць целу: яны адзін аднаму працівяцца, каб вы рабілі ня тое, што б хацелі.

18 Калі ж вы ведзеныя духам, вы не пад Законам.

19 А ўчынкі цела яўныя, яны ёсьць чужалоства, распуста, нячыстасьць, бессаромнасць, 20 ѯдалапаклонства, чаравіцтва, варожасць, сваркі, рэўнасць, ярасць, сварлівасць, нязгода, герэзі,

21 зайздрасць, забойствы, п'янства, гулянкі і падобнае гэтаму. Гэта наперад кажу вам, як і раней казаў, што тыя, якія гэтак робяць, не ўспадкаемяць Валадарства Божага.

22 Плод жа Духа — любоў, радасць, супакой, доўгацярплівасць, ласкавасць, добрасть, вера,

23 ціхасць, стрыманасць. Супраць гэтакіх няма Закону.

24 А тыя, якія Хрыстовыя, укрыжавалі цела з пакутамі і пажаданьямі.

25 Калі мы жывем [паводле] Духа, дык і ходзім съследам за Духам.

26 Не шукайма пустой славы, адзін аднаго раздражняючи, адзін аднаму зайздросцячы.

Гал 6

1 Брэты, калі і ўпадзе чалавек у які праступак, вы, духоўныя, выпраўляйце гэткага ў духу ціхасці, зважаючи на сябе, каб ня быць спакушаным.

2 Насіце цяжары адзін аднаго, і гэтак спойніце закон Хрыстовы.

3 Бо калі хто думае, што ён ёсьць нешта, будучы нічым, ашуквае самога сябе.

4 А кожны няхай выспрабоўвае справы свае, і тады будзе мець пахвалу толькі адносна сябе, а не адносна другога.

5 Бо кожны панясе свой цяжар.

6 А хто навучаецца ў слове, няхай дзеліцца ўсякім дабром з тым, хто навучае.

7 Не падманвайцеся, з Бога не пасъмняешся. Бо што чалавек сее, тое і будзе жаць.

8 Хто сее ў цела сваё, з цела будзе жаць сапусцасць; а хто сее ў Дух, з Духа будзе жаць жыцьцё вечнае.

9 А робячы дабро, ня будзем журыцца, бо ў свой час будзем жаць, калі не саслабеем.

10 Дык пакуль маем час, будзем рабіць дабро ўсім, а найбольш — сваім у веры.

Бачыце, якімі вялікімі літарамі напісаў я вам сваёю рукою.

12 Тыя, якія хочуць мець добры выгляд паводле цела, прымушаюць вас абрэзывацца толькі дзеля таго, каб ня быць ім перасъледаванымі за крыж Хрыстовы.

13 Бо нават тыя, што абрэзываюцца, самі не захоўваюць Закон, але хочуць, каб вы абрэзваліся, каб хваліцца целам вашым.

14 А мне няхай не надарыцца хваліцца, хіба толькі крыжам Господа нашага Ісуса Хрыста, праз які для мяне съвет укрыжаваны, і я — для съвету.

15 Бо ў Хрысьце Ісусе ня мае анякай сілы ані абразанье, ані неабразанье, але новае стварэнье.

16 И хто ходзіць паводле гэтага правіла, на тых — супакой і міласэрнасць, і на Ізраіль Божы.

17 Нарэшце, няхай ніхто не дадае мне працы, бо я нашу пазнакі Господа Ісуса на целе мaim.

18 Ласка Господа нашага Ісуса Хрыста з духам вашым, браты.

АМЭН.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЭФЭСЦАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, апостал Ісуса Хрыста з волі Божай, — съвятым, што ў Эфэсе, і верным у Хрысьце Ісусе:

² ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

³ Дабраслаўлёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які дабраславіў нас у Хрысьце ўсякім духоўным дабраслаўленьнем у нябесах,

⁴ бо Ён выбраў нас у Ім да стварэнья съвету, каб быць нам съвятымі і беззаганnymi перад Ім у любові,

⁵ прадвызначыўши нас на ўсынаўленье Сабе праз Ісуса Хрыста з упадабаньня волі Сваёй,

⁶ на пахвалу славы ласкі Сваёй, якой абдарыў нас ва Ўлюбёным,

⁷ у Якім маем адкупленье праз кроў Яго, адпушчэнье грахоў, паводле багацьця ласкі Яго,

⁸ якую Ён шчодра зъявіў нам ва ўсякай мудрасьці і разуменіі,
⁹ даўши нам ведаць таямніцу волі Сваёй, паводле ўпадабаньня Свайго, што Ён раней пастанавіў у Сабе,

¹⁰ дзеля ўпарадкаваньня поўні часоў, каб усё, што ў небе і што на зямлі, было пад галавою — Хрыстом.

¹¹ У Ім, у Якім і мы сталіся спадкаемцамі, былі мы прадвызначаныя на гэта паводле вызначэнья Таго,

Хто ўсё зьдзяйсьняе паводле жаданьня волі Сваёй,

¹² каб быць нам на пахвалу славы Яго, нам, якія раней спадзяваліся на Христа.

¹³ У Ім і вы, пачуўши слова праўды, Эвангельле вашага збаўленьня, і паверыўши ў Яго, запячатаныя абяцаным Духам Съвятым,

¹⁴ Які ёсьць зарука спадчыны нашае на выкупленье ўдзелу, на пахвалу славы Яго.

¹⁵ Дзеля гэтага і я, пачуўши пра вашую веру ў Хрыста Ісуса і пра любоў да ўсіх съвятых,

¹⁶ няспынна дзякую за вас Богу, узгадваючи пра вас у малітвах маіх,

¹⁷ каб Бог Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец славы, даў вам Духа мудрасьці і адкрыцьця ў пазнаньні Яго,

¹⁸ прасьветленая вочы сэрца вашага, каб вы ўбачылі, якая ёсьць надзея пакліканья Яго, і якое багацьце славы спадчыны Яго для съвятых,

¹⁹ і якая бязъмерная вялікасць моцы Яго для нас, якія вераць праз дзеянье ўладнай магутнасці Яго,

²⁰ якою Ён дзейнічаў у Хрысьце, уваскрасіўши Яго з мёртвых і пасадзіўши праваруч Сябе ў небе,

²¹ вышэй за ўсякае начальства, і ўладу, і сілу, і панаванье, і ўсякае імя, названае ня толькі ў гэтым веку, але і ў будучым,

²² і ўсё Ён скарыў пад ногі Ягоныя і даў Яго за галаву над усім у Царкве,

²³ якая ёсьць Цела Ягонае, поўня Таго, Які ўсё ў-ва ўсім напаўняе.

ЭФ 2

1 И вас, мёртвых праз праступкі і грахі вашыя,

2 у якіх вы некалі хадзілі паводле веку гэтага съвету, па волі князя, які валадарыць у паветры, духа, які дзейнічае цяпер у сынах непакорнасъці,

3 між якімі і мы ўсе жылі некалі ў пажаданьнях цела нашага, выконваючы волю цела і думак, і былі па прыродзе дзецымі гневу, як і іншыя, —

4 Бог, багаты міласэрнасъцю, праз вялікую любоў Сваю, якою палюбіў нас,

5 і нас, мёртвых праз праступкі, ажывіў разам з Хрыстом, — ласкай вы збаўленыя, —

6 і ўваскрасіў, і пасадзіў у нябесах у Хрысьце Ісусе,

7 каб зъявіць у вяках, якія прыходзяць, бязъмернасъць багацьця ласкі Сваёй у ласкавасъці да нас у Хрысьце Ісусе.

8 Бо ласкаю вы збаўленыя праз веру; і гэта не ад вас — Божы дар:

9 не праз учынкі, каб ніхто не хваліўся.

10 Бо мы — твор Ягоны, створаныя ў Хрысьце Ісусе на добрыя ўчынкі, якія Бог загадзя прыгатаваў, каб мы ў іх хадзілі.

11 Дзеля гэтага памятайце, што вы, некалі пагане целам, называныя неабрэзанымі праз тых, якія завуцца абрэзанымі целам [абразаньнем], зробленым рукамі,

12 што вы былі ў той час без Хрыста, адлучаныя ад грамадзянства Ізраіля і чужыя запаветам абяцаńня, ня маючы надзеі і бязбожнікі ў съвеце.

13 А цяпер у Хрысьце Ісусе вы, што былі некалі далёка, сталіся бліzkімі праз кроў Христа.

14 Бо Ён — супакой наш, Які ўчыніў з абодвух адно і зруйнаваў загарадку, што стаяла пасярэдзіне,

15 зынішчыўшы варожасъць Целам Сваім, Закон прыказаньняў, які быў у пастановах, каб з двух стварыць у Сабе аднаго новага чалавека, прыносячы супакой,

16 і ў адным целе пагадзіць абодвух з Богам праз крыж, забіўшы на ім варожасъць.

17 I, прыйшоўшы, Ён дабравесціў супакой вам, якія далёка і якія блізка,

18 бо праз Яго абодва маем доступ да Айца ў адным Духу.

19 Дык вы ўжо не чужынцы і ня прыходні, але суграмадзяне съвятым і хатнія ў Бога,

20 збудаваныя на падмурку апосталаў і прарокаў, маючы Самога Ісуса Христа за кутні камень,

21 на якім уся пабудова, разам змацаваная, расьце ў съвятую бажніцу ў Госпадзе,

22 на якім і вы разам будуеця на жытло Божае Духам.

ЭФ 3

1 Дзеля гэтага вось я, Павал, — вязень Ісуса Христа за вас, паганаў.

2 Як вы чулі пра распарадкаванье ласкі Божае, дадзенае мне дзеля вас,

3 што паводле адкрыцьця Ён аб'явіў мне таямніцу, (як я коратка напісаў вышэй),

4 з чаго, чытаючы, можаце зразумець маё разуменіне таямніцы Христовай),

5 якая ў іншых пакаленънях не была вядомая сынам чалавечым, як цяпер адкрыта съвятам апосталам Ягоным і прарокам праз Духа,

6 што і пагане ёсьць суспадчынікамі, і адным целам, і супольнікамі абяцањня Ягонага ў Хрысьце праз Эвангельле,

7 якога я стаўся служыцелем паводле дару ласкі Божае, дадзенае мне дзеяньнем сілы Яго.

8 Мне, найменшаму з усіх съвятых, дадзена ласка гэтая — сярод паганаў дабравесціць пра недасъледнае багацьце Христовае

9 і зрабіць яўным для ўсіх, якое ёсьць распарадкаванье таямніцы, што схаваная ад вякоў у Богу, Які стварыў ўсё праз Ісуса Хрыста,

10 каб цяпер праз Царкву сталася вядомаю начальствам і ўладам у нябёсах разнастайная мудрасць Божая,

11 паводле адвечнага вызначэнья, якое Ён зрабіў у Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым,

12 у Якім маем адвагу і доступ з пэўнасцю праз веру ў Яго.

13 Таму прашу вас не журыща з прычыны прыгнёту майго дзеля вас, бо гэта ёсьць слава вашая.

14 Дзеля гэтага скіляю калені мае перад Айцом Госпада нашага Ісуса Хрыста,

15 ад Якога мае назоў усякае бацькоўства ў небе і на зямлі,

16 каб Ён даў вам, паводле багацьця славы Сваёй, сілай умацавацца праз Духа Ягонага ва ўнутраным чалавеку,

17 каб Хрыстос пасяліўся праз веру ў сэрцах ваших,

18 каб вы, укараніўшыся і ўмацаваўшыся ў любові,

здолелі съцяміць разам з усімі съвятамі, што ёсьць шырыня і даўжыня, глыбіня і вышыня, 19 і зразумець любоў Христовую, якая вышэй за разуменье, каб вам напоўніцца ўсёю поўняй Божаю.

20 А Таму, Хто сілаю, якая дзейнічае ў нас, можа зрабіць нашмат больш за ўсё, пра што мы просім або разумеем,

21 Яму слава ў Царкве ў Хрысьце Ісусе ва ўсіх пакаленънях на вякі вякоў. Амэн.

ЭФ 4

1 Дык я, вязень у Госпадзе, малю вас хадзіць дастойна пакліканья, якім вы пакліканыя,

2 з усёй пакорай розуму і ціхасцю, з доўгацярплівасцю, церпячы адзін аднаго з любоўю,

3 намагаючыся захаваць еднасць духа ў саюзе супакою.

4 Адно Цела і адзін Дух, як вы пакліканы да аднае надзеі вашага пакліканья;

5 Адзін Госпад, адна вера, адно хрышчэнне,

6 Адзін Бог і Айцец усіх, Які над усімі, і праз усіх, і ў-ва ўсіх вас.

7 А кожнаму з нас дадзена ласка паводле меры дару Христовага.

8 Дзеля гэтага і кажа: «Узыйшоўши на вышыню, паланіў палон і даў дары людзям».

9 А «ўзыйшоў» што ёсьць, як ня тое, што ён спачатку зыходзіў у прадонныя месцы зямлі?

10 Зыйшоўши, Ён ёсьць і Той, Які ўзыйшоў вышэй за ўсе нябёсы, каб споўніць ўсё.

11 И Ён паставіў адных апосталамі, другіх прарокамі, іншых эвангелістамі, іншых пастырамі і настаўнікамі

12 дзеля ўдасканальваньня святых на справу служэнья, на будаванье Цела Хрыстовага,
13 пакуль усе дойдзем да еднасьці веры і пазнаньня Сына Божага, да мужа дасканалага, да меры ўзросту поўні Хрыстовае,

14 каб мы не былі больш немаўлятамі, якіх хістае і захапляе ўсякі вецер вучэнья ў хітрыках чалавечых, у подступе хітрага падману,
15 але каб, кажучы праўду ў любові, узрасталі ва ўсім у Таго, Які ёсьць Галава, — Хрыстос,
16 з Якога ўсё Цела, складзеная і злучанае ўсякімі вязямі дапамогі, праз дзейнасьць у сваю меру кожнага члена, расьце дзеля будаваньня самога сябе ў любові.

17 Дык кажу гэта і съведчу ў Госпадзе, каб вы больш не хадзілі, як іншыя народы ходзяць, у марнасьці розуму свайго,
18 з зацемненым разуменьнем, адлучаныя ад жыцьця Божага праз няведеніне, якое ў іх праз скамяненіне сэрца іхняга.

19 Яны, стаўшыся нячулымі, аддаліся бессаромнасьці, каб рабіць усякую нячыстасьць з хцівасцю.

20 Але вы ня гэтак пазналі Хрыста,

21 калі чулі Яго і ў Ім навучыліся, — бо праўда ў Ісусе,

22 каб адкінуць вам ранейшы лад жыцьця старога чалавека, які зьнішчаецца ў манлівых пажаданьнях,

23 а абнавіцца духам розуму вашага

24 і апрануцца ў новага чалавека, які створаны паводле Бога ў праведнасьці і съятасьці праўды.

25 Дзеля гэтага, адкінуўши хлусьню, гаварыце кожны праўду бліжняму свайму, бо мы члены адзін аднаму.

26 Гневайцеся, ды не грашыце: няхай сонца не заходзіць у гневе вашым;
27 і не давайце месца д'яблу.

28 Хто краў, няхай больш не крадзе, а лепш працуе, робячы добрае рукамі сваімі, каб меў што даць таму, хто мае патрэбу.

29 Аніякае благое слова няхай не выходзіць з вуснаў вашых, а толькі добрае дзеля збудаваньня ў веры, каб ласку давала тым, што слухаюць.

30 I не засмучайце Святога Духа Божага, Якім вы запячатаныя на дзень адкупленія.

31 Усякая горыч, і ярасьць, і гнёў, і крык, і блюзнерстывы няхай будуць аддаленыя ад вас разам з усім ліхім.

32 Будзьце ж адзін да аднаго добрымі, спагадлівымі, прабачаючы адзін аднаму, як і Бог у Хрысьце прабачыў вам.

ЭФ 5

1 Дык будзьце пераймальнікамі Бога, як дзеци ўлюблёныя,

2 і хадзіце ў любові, як і Хрыстос палюбіў нас і выдаў Сябе за нас, як дар і ахвяру Богу, на водар салодкі.

3 А распуста і ўсякая нячыстасьць або хцівасць няхай і не называюцца ў вас, як і належыць съятым,

4 ані агідныя і пустыя слова або жарты непрыстойныя, але лепш падзяка.

5 Бо ведайце, што ніякі распуснік, або нячысты, або хцівец, які зъяўляецца ідалапаклоньнікам, ня мае

спадчыны ў Валадарстве Хрыста і Бога.

6 Няхай нікто не падманвае вас пустымі словамі, бо за гэта прыходзіць гнеў Божы на сыноў непакорнасці.

7 Дык ня будзьце супольнікамі іх.

8 Вы былі некалі цемрай, а цяпер — съятло ў Госпадзе; хадзіце ж, як дзецы съятла,

9 бо плод Духа ёсьць ва ўсякай добрасыці, і праведнасці, і праўдзе.

10 Выпрабоўвайце, што падабаецца Богу,

11 і ня ўдзельнічайце ў бясплодных справах цемры, а лепш дакарайце.

12 Бо пра тое, што робіцца імі патаемна, сорамна і гаварыць.

13 Але ўсё, дакаранае съятлом, робіцца яўным, бо ўсё, што робіцца яўным, ёсьць съятло,

14 таму сказана: «Устань, ты, які съпіш, і ўваскрэсні з мёртвых, і асьвеціць цябе Хрыстос».

15 Дык глядзіце, хадзіце дакладна, не як бязглуздыя, але як мудрыя,

16 выкупляючы час, бо дні злыя.

17 Дзеля гэтага ня будзьце неразумнымі, але пазнавайце, якая ёсьць воля Госпада.

18 І не ўпівайтесь віном, бо ў ім распуста, але напаўняйтесь Духам,

19 гаворачы да сябе псальмамі, і гімнамі, і съпевамі духоўнымі, съплюючы і граючы Госпаду ў сэрцах вашых,

20 дзякуючы заўсёды і за ўсё Богу і Айцу ў імя Госпада нашага Ісуса Хрыста,

21 падпарадкоўваючыся адзін аднаму ў страху Божым.

22 Жанчыны, падпарадкоўвайцеся мужам сваім, як Госпаду,

23 бо муж ёсьць галава жонкі, як і Хрыстос — галава Царквы, і Ён жа — Збайца цела.

24 Але як Царква падпарадкоўваецца Хрысту, гэтак і жонкі сваім мужам у-ва ўсім.

25 Мужы, любіце жонак сваіх, як і Хрыстос палюбіў Царкву і выдаў Сябе за яе,

26 каб асьвяціць яе, ачысьціўши абмыцьцём водным у слове,

27 каб паставіць яе Сабе слáўнаю Царквою, бяз плямы, ці заганы, ці чаго падобнага, але каб яна была съятая і беззаганная.

28 Гэтак павінны мужы любіць сваіх жонак, як целы свае: хто любіць жонку сваю, самога сябе любіць.

29 Бо нікто ніколі ня меў няянавісці да цела свайго, але жывіць і грэе яго, як і Госпад Царкву.

30 Бо мы — члены цела Яго, ад цела Яго і ад костак Яго.

31 Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку свайго і маці, і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адным целам.

32 Таямніца гэтая вялікая; а я кажу пра Хрыста і Царкву.

33 Зрэшты, і вы, кожны па сабе, няхай любіць жонку сваю як сябе; а жонка няхай баіцца мужа.

ЭФ 6

1 Дзеци, слухайцеся бацькоў сваіх у Госпадзе, бо ў гэтым праведнасці.

2 «Шануй бацьку твойго і маці», — гэта першае прыказаныне з абяцаньнем:

3 «каб было табе добра, і быў ты даўгалетнім на зямлі».

⁴ I вы, бацькі, не раздражняйце дзяцей вашых, але выхоўвайце іх у дысцiplінаваньні і напамінальні Госпадавым.

⁵ Слугі, слухайцеся гаспадароў паводле цела, са страхам і трымценънем, у шчырасці сэрца вашага, як Хрыста,

⁶ не на вачах толькі паслугуючы, як тыя, што людзям дагаджаюць, але як слугі Хрыстовыя, якія выконваюць волю Божую ад души,

⁷ з зычлівасцю служачы Госпаду, а ня людзям,

⁸ ведаючы, што кожны, хто зробіць добрае, атрымае тое самае ад Господа, ці ён нявольнік, ці вольны.

⁹ I вы, гаспадары, тое самае рабіце ім, паслабляючы пагрозы, ведаючы, што і ў вас саміх Госпад ёсьць у небе, і ў Яго няма ўзіраньня на ablічча.

¹⁰ Нарэшце, браты мае, умацоўвайцеся ў Госпадзе і ва ўладзе магутнасці Яго.

¹¹ Апраніцеся ў-ва ўсю зброю Божую, каб маглі ўстаяць супраць хітрыкаў д'ябла,

¹² бо нашая барацьба ня супраць крыві і цела, але супраць начальстваў, супраць уладаў, супраць сусъветных дзяржаўцаў цемры гэтага веку, супраць духаў зласлівасці ў нябесах.

¹³ Дзеля гэтага вазьміце ўсю зброю Божую, каб вы маглі супрацьстаць у дзень злы і, усё зрабіўшы, застацца стаяць.

¹⁴ Дык станьце, падперазаўшы паясьніцу вашую праўдаю, і апрануўшы панцыр праведнасці,

¹⁵ і абуўшы ногі ў гатовасці дабравесціць супакой,

¹⁶ і па-над усё ўзяўшы шчыт веры, якім зможаце затушыць

усе распаленяя стрэлы злога.

¹⁷ I шалом збаўленыня прыйміце, і меч Духа, які ёсьць слова Божае.

¹⁸ Усякаю малітваю і просьбаю маліцеся ў-ва ѿсякі час у Духу, і ва ўсім гэтым чувайце з усёй настойлівасцю і просьбамі за ўсіх святых

¹⁹ і за мяне, каб мне дадзена было слова, адчыніўшы вусны мае, адважна паведамляць таямніцу Эвангельля,

²⁰ дзеля якога я спаўняю пасольства ў ланцугах, каб у ім я гаварыў адважна, як і мушу гаварыць.

²¹ А каб і вы ведалі пра мяне, што я раблю, усё вам паведаміць Тыхік, улюбёны брат і верны служыцель у Госпадзе,

²² якога я і паслаў да вас дзеля гэтага самага, каб вы даведаліся пра нас і каб ён суцешуў сэрцы вашыя.

²³ Супакой братам і любоў з вераю ад Бога Айца і Господа Ісуса Хрыста.

²⁴ Ласка з усімі, якія любяць Господа нашага Ісуса Хрыста ў незынішчальнасці. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ФІЛІПЯНАЎ АПОСТАЛА ПАУЛА

¹ Павал і Цімафей, слугі Ісуса Хрыста, — усім съвятым у Хрысьце Ісусе, якія ў Філіпах, з епіскапамі і дыяканамі:

² ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

³ Дзякую Богу майму пры ўсякім успаміне пра вас,

⁴ заўсёды ў кожнай просьбے маёй за ўсіх вас просячы з радасцю,

⁵ за вашую супольнасьць у Эвангельлі ад першага дня аж да цяперашняга,

⁶ маючы пэўнасьць у тым, што Той, Які пачаў у вас добрую справу, будзе зьдзяйсняць [яе] аж да дня Ісуса Хрыста,

⁷ як справядліва мне думаць адносна ўсіх вас, бо я маю вас у сэрцы як у путах маіх, так і ў абароне, і ў съцвярджэнні Эвангельля, вас, якія ўсе — удзельнікі са мною ў ласцы.

⁸ Бо Бог мне съведка, як я прагну ўсіх вас сэрцам Ісуса Хрыста;

⁹ і малюся пра тое, каб любоў вашая яшчэ больш і больш памнажалася ў пазнаньні і ўсякім разуменіні,

¹⁰ каб, выпрабоўваочы, што лепшае, вы былі чистымі і без спатыкнення ў дзень Христовы,

¹¹ напоўненымі пладамі праведнасьці праз Ісуса Хрыста на славу і пахвалу Божую.

¹² Хачу, браты, каб вы даведаліся, што тое, што са

мной [сталася], выйшла больш на посыпех Эвангельля,

¹³ так што путы мае ў Хрысьце сталіся яўнымі ў-ва ўсёй прэторый і ўсім іншым,

¹⁴ і многія з братоў у Госпадзе, перакананыя путамі маімі, яшчэ больш адважыліся бяз страху гаварыць Слова.

¹⁵ Некаторыя, праўда, — з зайдзрасьці і сваркі, а некаторыя — з упадабаньня абвяшчаюць Хрыста.

¹⁶ Тыя, што ў сварлівасці, — прарапаведуюць Хрыста ня чиста, мяркуючы павялічыць прыгнёт путаў маіх,

¹⁷ а тыя, што ў любові, — ведаочы, што дзеля абароны Эвангельля я паставлены.

¹⁸ Бо што з гэтага? Усякім чынам, ці дзеля віду, ці праўдзіва, Христос прарапаведеца, і я з гэтага радуюся і буду радавацца.

¹⁹ Бо я ведаю, што гэта станецца мне на збаўленьне праз вашыя просьбы і дапамогу Духа Ісуса Хрыста,

²⁰ паводле спадзяваньня і надзеі маёй, што я ні ў чым ня буду асаромлены, але з ўсёй адвагай, як заўсёды, гэтак і цяпер, будзе ўзвялічаны Христос у целе маім, ці то жыцьцём, ці то съмерцю.

²¹ Бо для мяне жыцьцё — Христос, і съмерць — набытак.

²² А як жыцьцё ў целе [дае] плод маёй справе, ня ведаю, што і выбраць.

²³ Бо цягнє адно і другое. Маю жаданьне развязацца і быць з Христом, і гэта нашмат лепш,

²⁴ а заставацца ў целе больш патрэбна дзеля вас.

²⁵ I я напэуна ведаю, што застануся і затрымаюся з усімі

вамі дзеля вашага посьпеху і радасьці веры,

26 каб пахвала вашая ў Хрысьце Ісусе памнажалася ў-ва мне, калі зноў прыйду да вас.

27 Толькі жывіце дастойна Эвангельля Христовага, каб мне, ці як прыйду і ўбачу вас, ці адсутны, чуць пра вас, што вы стаіё ў адным духу, змагаючыся аднадушна за веру Эвангельскую

28 і ані ў чым не палохаючыся супраціўнікаў. Гэта для іх ёсьць доказ загубы, а для вас — збаўлення, і гэта ад Бога,

29 бо вам дадзена дзеля Хрыста ня толькі верыць у Яго, але і цярпець дзеля Яго,

30 маючы такое самае змаганыне, якое вы бачылі ў-ва мне і цяпер чуецце пра мяне.

Флп 2

1 Дык калі ёсьць якое пацяшэнне ў Хрысьце, калі ёсьць якая патоля любові, калі ёсьць якая супольнасць Духа, калі ёсьць якая сардэчнасць і міласэрнасць,

2 дапоўніце маю радасьць, каб вы тое самае думалі, тую самую любоў мелі, былі аднадушныя і аднадумныя,

3 нічога ня [робячы] дзеля сварлівасці ці дзеля пустое пахвальбы, але ў пакоры розуму шануючы адзін аднога як вышэйшых за сябе.

4 Не на сваё [толькі] няхай кожны зважае, але і на тое, што іншых.

5 Бо няхай тое ў вас думаецца, што і ў Хрысьце Ісусе,

6 Які, маючы постаць Бога, не лічыў захопам быць роўным Богу,

7 але прынізіў Сябе, прыняўшы постаць слугі, стаўшыся на падабенства людзей і

знойдзены выглядам, як чалавек,

8 панізіў Сябе, стаўшыся паслухмяным ажно да съмерці, і съмерці крыжовай.

9 Дзеля гэтага і Бог узвысіў Яго і даў Яму імя па-над усякае імя, 10 каб у імя Ісуса склілася усякае калена нябесных, зямных і падземных

11 і каб усякі язык вызнаваў, што Госпад Ісус Христос у славу Бога Айца.

12 Так што, улюбёныя мае, як вы заўсёды слухаліся, ня толькі, калі я прыходзіў, але шмат больш цяпер, у адсутнасць маю, са страхам і трымценьнем зьдзяйсьняйце збаўленне сваё,

13 бо Бог ёсьць Той, Які дзейнічае ў вас паводле ўпадабання [Свайго], каб вы і хацелі, і дзейнічалі.

14 Усё рабіце без нараканьня і хістаньня,

15 каб вы былі беззаганнымі і шчырымі дзецьмі Божымі, беззаганнымі сярод пакалення скрыўленага і сапсаванага, у якім вы сьвеціце, як съятло ў сьвеце,

16 захоўваючы слова жыцьця, на паходу маю ў дзень Христовы, што я не надарма бег і не надарма працаваў.

17 Але калі я і ахвяруюся на ахвяру і служэнне веры вашай, я радуюся, і радуюся разам з усімі вами.

18 З гэтага самага і вы радуйцеся, і радуйцеся разам са мною.

19 А я спадзяюся ў Госпадзе Ісусе хутка паслаць да вас Цімафея, каб і я ўсьцешыўся, даведаўшыся пра вас.

20 Бо ня маю нікога роўнага душою, хто б гэтак шчыра пра

vas клапаціўся.

21 Бо ўсе шукаюць свайго, а не таго, што Хрыста Ісуса.

22 А яго выпрабаванасьць вы ведаеце, бо ён, як сын бацьку, служыў мне дзеля Эвангельля.

23 Дык я спадзяюся паслаць яго неадкладна, як толькі даведаюся адносна сябе.

24 Бо я пэўны ў Госпадзе, што і сам хутка прыйду.

25 Я палічыў патрэбным паслаць да вас Эпафрадыта, брата, і супрацоўніка, і таварыша майго, а вашага пасланца і служыцеля ў патрэбэ майей,

26 бо ён жадаў [бачыць] усіх вас і тужыў, што вы пачулі пра нядужасьць ягоную.

27 Бо ён быў хворы амаль съяротна; але Бог зылітаваўся над ім, дый не над ім толькі, але і нада мною, каб ня меў я смутку да смутку.

28 Дык я хутчэй паслаў яго, каб вы, убачыўшы яго ізноў, узрадаваліся, і каб я ня быў засмучаны.

29 Дык прыйміце яго ў Госпадзе з усякай радасьцю і гэтакіх мейце ў паважаныні,

30 бо ён за справу Христовую быў блізкі да съмерці, ня дбаючы пра душу [сваю], каб дапоўніць нястачу служэння вашага мне.

Флп 3

1 Нарэшце, браты мае, радуйцеся ў Госпадзе. Пісаць вам гэта для мяне ня цяжка, а для вас карысна.

2 Зважайце на сабак, зважайце на благіх работнікаў, зважайце на нібыта абрэзаных,

3 бо абрэзаныя — гэта мы, якія служым Богу духам, і хвалімся

ў Хрысьце Ісусе, і ня ў целе маєм спадзяваньне;

4 хоць я маю пэўнасць і ў целе. Калі хто іншы думае спадзявацца на цела, дык я больш,

5 абрэзаны ў восьмы дзень, з роду Ізраіля, з калена Бэн'яміна, Гебрай з Гебраій, паводле Закону — фарысэй,

6 які праз руплівасьць перасъледаваў Царкву, паводле праведнасці, якая з Закону, — беззаганны.

7 Але тое, што для мяне было набыткам, дзеля Хрыста я палічыў за страту.

8 І больш таго, усё лічу за страту дзеля вышэйшага пазнанья Хрыста Ісуса, Господа майго, дзеля Якога я ўсё страціў і лічу за гной, каб Хрыста здабыць

9 і апынуцца ў Ім, маючы не маю праведнасць, якая праз Закон, але тую, якая праз веру ў Хрыста, праведнасць ад Бога праз веру,

10 каб пазнаць Яго, і сілу ўваскрасення Яго, і супольнасць пакутай Яго, прыпадабняючыся съмерці Яго,

11 каб толькі дасягнуць паўстання з мёртвых.

12 Не таму, што я ўжо атрымаў ці ўжо споўніў [усё], але імкнуся, ці не дасягну і я таго, як мяне дасягнуў Хрыстос Ісус.

13 Братья, я не лічу сябе, што дасягнуў, а толькі, забываючыся пра тое, што ззаду, імкнучыся да таго, што наперадзе,

14 імчу да мэты, да ўзнагароды паклікання Божага, якое з гары ў Хрысьце Ісусе.

15 Дык усе, хто дасканалыя, будзем думаць гэтак. А калі вы што іначай думаеце, і гэтае Бог вам адкрые.

16 Па-за гэтым, чаго мы дасягнулі, паводле гэтага правіла будзем хадзіць і гэтак думаць.

17 Будзьце падобнымі, браты, да мяне, і зважайце на тых, хто гэтак ходзіць, паводле ўзору, які маеце ў нас.

18 Бо многія, пра якіх я часта казаў вам, а цяпер і са съязьмі кажу, ходзяць як ворагі крыжа Хрыстовага.

19 Іхні канец — загуба, іхні бог — чэрава, і слава [іхняя] ў сораме іх, яны думаюць пра зямное.

20 А нашае грамадзянства — у небе, адкуль мы і чакаем Збайцу, Госпада Ісуса Хрыста,

21 Які зъменіць выгляд цела паніжэнья нашага, каб яно сталася падобным да цела славы Яго, дзеяньнем, якім Ён можа падпарадкаваць Сабе ўсё.

Флп 4

¹ Так што, браты мае ўлюбёныя і пажаданыя, радасьць і вянок мой, стойце так у Госпадзе, улюбёныя.

2 Эўводзю прашу і Сынтыхею прашу думаць гэтаксама ў Госпадзе.

3 Прашу і цябе, шчыры памочніку, дапамагай тым, якія змагаліся дзеля Эвангельля разам са мною, і з Клемэнтам, і з іншымі супрацоўнікамі маймі, імёны якіх у кнізе жыцьця.

4 Радуйцеся заўсёды ў Госпадзе. Ізноў кажу: радуйцеся.

5 Спагаднасьць вашая няхай будзе вядомая ўсім людзям. Госпад блізка!

6 Не турбуйцеся ні пра што, але ў-ва ўсякай малітве і просьбے з падзякай няхай адкрываюцца жаданьні вашыя перад Богам,

7 і супакой Божы, які вышэй за ўсякі розум, няхай захавае сэрцы вашыя і думкі вашыя ў Хрысьцце Ісусе.

8 Нарэшце, браты, што ёсьць праўдзівае, што сумленнае, што справядлівае, што чыстае, што вартае любові, што добрая славы, калі ёсьць якая цнота і якая пахвала, — пра тое думайце.

9 І чаго вы навучыліся, і што прынялі, і чулі, і бачылі ў-ва мне, тое рабіце, і Бог супакою будзе з вами.

10 Я вельмі ўзрадаваўся ў Госпадзе, што вы ўжо зноў ажывіліся, каб думаць пра мяне, як і раней думалі, ды ня мелі нагоды.

11 Ня дзеля того, што я ў нястачы, кажу, бо я навучыўся быць задаволеным тым, што ў мяне ёсьць.

12 Ведаю, як у паніжэньні быць, і ведаю, як у дастатку; навучыўся ўсяго і ў-ва ўсім: і насычацца, і галадаваць, мець і дастатаць, і нястачу.

13 Усё магу ў Хрысьцце, Які ўмацоўвае мяне.

14 Па-за гэтым, вы добра зрабілі, што ўдзельнічалі ў майм прыгнёце.

15 Вы ж ведаце, Філіпяне, што на пачатку [абвяшчэння] Эвангельля, калі я выйшаў з Македоніі, ніводная царква не далучылася да мяне праз доранье і прыняцьцё, акрамя вас адных.

16 Вы і ў Тэсалоніку і раз, і два пасылалі паводле патрэбы маёй.

17 Ня тое, каб я шукаў дару, але шукаю плоду, які памнажаецца на вашу карысць.

18 Я маю ўсё і маю дастатак; я напоўнены, атрымаўшы

ад Эпафрадыта тое, што ад
вас, водар салодкі, ахвяру
прыемную, якая падабаецца
Богу.

19 А Бог мой няхай напоўніць
усякую патрэбу вашую паводле
багацьця Свайго ў славе, у
Хрысьце Ісусе.

20 Богу ж і Айцу нашаму слава
на вякі вякоў. Амэн.

21 Прывітайце кожнага
святога ў Хрысьце Ісусе.
Вітаюць вас браты, што са
мною.

22 Вітаюць вас усе святыя,
а найболыш тыя, што з дому
цэзара.

23 Ласка Господа нашага Ісуса
Хрыста з усімі вамі. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА КАЛАСЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, апостал Ісуса Хрыста з волі Божай, і Цімафей, брат, —
² тым, што ў Калосах, съвятym і верным братам у Хрысьце:
ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

³ Дзякуем Богу і Айцу Госпада нашага Ісуса Хрыста, заўёды молячыся пра вас,

⁴ пачуўшы пра веру вашую ў Хрыста Ісуса і пра любоў да ўсіх съвятых,

⁵ дзеля надзеі, якая вызначана вам у небе, пра што вы раней чулі ў слове праўды Эвангельля,

⁶ якое ёсьць у вас, як і ў-ва ўсім съвеце, і дае плод, як і між вамі, з таго дня, калі вы пачулі і пазналі ласку Божую ў праўдзе,

⁷ як і навучыліся ад Эпафраса, улюблёна га таварыша нашага, які ёсьць верным за вас служыцелем Хрыста,

⁸ які і паведаміў нам пра вашую любоў у духу.

⁹ Дзеля гэтага і мы з таго дня, як пачулі, не перастаем маліцца за вас і прасіць, каб вы былі напоўненыя пазнаньнем волі Яго ў-ва ўсякай мудрасці і разуменіні духоўным,

¹⁰ каб вы хадзілі дастойна Госпада, у-ва ўсім дагаджаючы [Яму], даючы плод у кожнай добрай справе і ўзрастаючы ў познаньні Бога,

¹¹ дужэючы ўсякаю сілаю паводле магутнасці славы Яго на ўсякую цярплівасць і доўгацярплівасць з радасцю,

12 дзякуючы Айцу, Які даў нам здольнасць удзельнічаць у спадчыне съвятых у съвяtle,

13 Які выбавіў нас ад улады цемры і перамясьціў у Валадарства Сына любові Сваёй,

14 у Якім мы маєм адкупленъне праз кроў Ягоную і адпушчэнъне грахой.

15 Ён ёсьць вобраз Бога нябачнага, Першародны ўсякага стварэнья;

16 бо ў Ім створана ўсё, што ў небе і што на зямлі, бачнае і нябачнае: ці то пасады, ці то панаваньні, ці то начальствы, ці то ўлады, — усё праз Яго і для Яго створана;

17 і Ён ёсьць перад усім, і ўсё ў Ім стаіць.

18 і Ён ёсьць галава Цела — Царквы; Ён — пачатак, Першародны з мёртвых, каб быць Яму ў-ва ўсім першым,

19 бо было даспадобы, каб у Ім жыла ўсякая поўня

20 і каб праз Яго пагадзіць з Сабою ўсё, учыніўши праз Яго, праз кроў крыжа Ягонага мір і з тым, што на зямлі, і з тым, што ў небе.

21 і вас, якія былі некалі адлучаныя і ворагі, разуменьнем [зъвернутыя] да злых справаў,

22 цяпер пагадзіў ва ўласным целе Яго праз съмерць, каб паставіць вас съвятымі, і беззаганнімі, і бездакорнымі перад Сабою,

23 калі толькі застаецся ў веры цвёрда і непарушна, і не адпадаеце ад надзеі Эвангельля, якое вы чулі, якое абвешчана ўсяму стварэнню пад небам, якога я, Павал, стаўся служыцелем.

24 Цяпер я радуюся ў пакутах

маіх за вас і дапаўняю нястачу ў целе майм прыгнётаў Хрыстовых за Цела Ягонае, якое ёсьць Царква,

25 якой я стаўся служыцелем паводле распарадкаванья Божага, дадзенага мне дзеля вас, каб споўніць слова Божае,

26 тайну, схаваную ад вякоў і ад пакаленіяў, а цяпер выяўленую съвятым Ягоным,

27 якім захацеў Бог паведаміць, якое багацьце славы тайны гэтай сярод паганаў, якая ёсьць Хрыстос у вас, надзея славы,

28 Якога мы прапаведуем, настаўляючы ўсякага чалавека і вучачы ўсякага чалавека ўсякае мудрасьці, каб нам паставіць ўсякага чалавека дасканалым у Хрысьце Ісусе,

29 дзеля чаго я і працую, змагаючыся паводле дзеяньня Яго, якое дзейнічае ў-ва мне магутна.

Кал 2

1 Бо хачу, каб вы ведалі, якую вялікую барацьбу я маю дзеля вас і дзеля тых, што ў Лядыкеі, і дзеля ўсіх, якія ня бачылі ablічча майго ў целе,

2 каб суцешыліся сэрцы іхнія, злучаныя ў любові і дзеля ўсякага багацьця пэўнага разуменяня, дзеля пазнання тайны Бога — і Айца, і Хрыста,

3 у Якім усе скарбы мудрасьці і ведання схаваныя.

4 А кажу гэта, каб хто ня ўвёў вас у зман пераканаўчымі словамі.

5 Бо хоць я і адсутны целам, але духам я з вамі, радуючыся і бачачы ваш парадак і ўмацаванасць веры вашае ў Хрыста.

6 Дык як вы прынялі Хрыста Ісуса, Господа, так хадзіце ў Ім,

7 укарэненая і збудаваная ў Ім, і съцверджаная ў веры, як вы былі навучаныя, багацеючы ў ёй з падзякаю.

8 Глядзіце, каб хто не збаламуці ѿ вас філасофіяй і пустым падманам паводле традыцыі чалавечай, паводле стыхіяў съвету, а не паводле Хрыста.

9 Бо ѿ Ім жыве ўся поўня Боства цялесна,

10 і вы напоўненыя ѿ Ім, Які ёсьць галава ўсякага начальства і ўлады.

11 У Ім і вы абрэзаныя абразанынем, не рукою зробленым, якое зьняла цела грахой цялесных, абразанынем Хрыстовым.

12 Пахаваныя з Ім у хрышчэнні, у Ім вы і ўваскрэслі праз веру ѿ дзеяньне Бога, Які ўваскрасіў Яго з мёртвых,

13 і вас, якія былі мёртвыя ѿ грахах і неабразаныні цела вашага, Ён ажывіў разам з Ім, дараўвашы нам усе грахі,

14 съцёршы рукапіс пастановай, што былі супраць нас; і забраў яго спасярод, прыбіўшы да крыжа,

15 распрануўшы начальства і ўлады, адважна аддаў іх на сорам, троюмфуючы над імі ѿ Ім.

16 Дык няхай ніхто ня судзіць вас за ежу, ці за пітво, ці за ўдзел у свяце, ці маладзіку, ці субоце.

17 Гэта ёсьць ценъ таго, што мае быць, а цела — Хрыстовае.

18 Няхай ніхто не пазбавіць вас нагароды праз самавольнае ўпакорванье і набажэнства анёлам, уваходзячы ѿ тое, чаго ня бачыў, дарэмна ўзганарыўшыся розумам цела

свайго

19 і не тримаючыся Галавы, ад якое ўсё цела, вязямі і вузламі змацаванае і злучанае, расьце ўзрастаньнем Божым.

20 Дык калі вы памерлі разам з Хрыстом для стыхіяў съвету, чаго ж, быщам жывучы ў съвеце, тримаецеся пастановаў:

21 «Не дакранайся, і не каштуй, і не чапай»,

22 што ўсё [вядзе] да сапсутасьці праз [само] ўжываньне, паводле пастановаў і навукі чалавече?

23 Гэтае слова нібыта мае мудрасьць у самавольным набажэнстве, упакорваньні і мардаваньні цела, не ў пашане да таго, што насычае цела.

Кал 3

1 Дык калі вы ўваскрэсьлі з Хрыстом, шукайце ўзгорнага, дзе Христос сядзіць праваруч Бога.

2 Пра ўзгорнае думайце, а не пра зямное,

3 бо вы памерлі, і жыцьцё вашае схаванае з Хрыстом у Богу.

4 Калі зъявіцца Христос, жыцьцё нашае, тады і вы зъявіцесь разам з Ім у славе.

5 Дык мярцьвіце члены вашыя, што на зямлі: распусту, нячыстасьць, жарсьць, благое пажаданьне і хцівасьць, якая ёсьць ідалапаклонствам,

6 за што гнеў Божы прыходзіць на сыноў непакорнасці,

7 сярод якіх і вы раней хадзілі, калі жылі між імі.

8 А цяпер вы адкіньце ўсё: гнеў, ярасьць, ліхоту, блюзынерсты, брыдкаслоўе з вуснаў вашых;

9 не хлусіце адзін аднаму, распрануўшыся са старога чалавека з учынкамі ягонымі

10 і апрануўшыся ў новага, які абнаўляеца ў пазнаньні паводле вобразу Таго, Хто яго стварыў,

11 дзе няма Грэка і Юдэя, аброзаньня і неаброзаньня, барбара, Скіфа, слугі, свабоднага, але ўсё і ў-ва ўсім Христос.

12 Дык апраніцесь, як выбраныя Божыя, съвятыя і ўлюбёныя, у міласэрнасць, ласкавасьць, пакору, ціхасьць, доўгацярлівасьць,

13 церпячы адзін аднаго і пррабачаючы адзін аднаму, калі хто на каго мае крыўду, як Христос дараваў вам, гэтак і вы.

14 А па-над ўсё [апраніцесь] ў любоў, якая ёсьць вузел дасканаласьці,

15 і няхай гаспадарыць у сэрцах вашых супакой Божы, да якога вы і пакліканыя ў адным целе, і будзьце ўдзячныя.

16 Слова Христовае няхай жыве ў вас багата, у-ва ўсякай мудрасьці; навучайце і настаўляйце адзін аднаго псальмамі, і гімнамі, і съпевамі духоўнымі, у ласцы съпываючы Госпраду ў сэрцах вашых.

17 И ўсё, што выробіце, словамі або справаю, ўсё [рабіце] ў імя Господа Ісуса, дзякуючы праз Яго Богу і Айцу.

18 Жонкі, падпарадкоўвайцесь мужам вашым, як прыстойна ў Госпадзе.

19 Мужы, любіце жонак і ня будзьце для іх прыкрымі.

20 Дзеци, слухайцесь бацькоў у-ва ўсім, бо гэта падабаецца Госпраду.

21 Бацькі, не зынеахвочвайце дзяцей вашых, каб яны не гублялі духа.

22 Слугі, у-ва ўсім слухацца ся паноў паводле цела, не на вачах толькі паслугоуочы, як тыя, што людзям дагаджаюць, але ў шчырасъці сэрца, баючыся Бога.

23 І ўсё, што робіце, рабіце ад душы, як для Господа, а не для людзей,

24 ведаючы, што ад Господа атрымаеце ў нагароду спадчыну, бо вы служыце Госпаду Хрысту.

25 А хто робіць крыйду, атрымае паводле зробленая крыйды, бо няма [ў Бога] ўзіраньня на ablічча.

Кал 4

1 Паны, давайце слугам тое, што справядліва і што адпаведна, ведаючы, што і вы маеце Госпада ў небе.

2 Трывайце ў малітве, чуваючы ў ёй з падзякаю;

3 молячыся таксама і за нас, каб Бог адчыніў нам дзъверы слова абвяшчаць тайну Христовую, дзеля якой я звязаны,

4 каб я выявіў яе так, як мушу пра яе казаць.

5 У мудрасыці хадзіце з тымі, што вонкі, выкупляючы час.

6 Слова вашае [няхай будзе] зайдёды ў ласцы [Божай], прыпраўленая сольлю, каб вы ведалі, як кожнаму адказаць.

7 Пра мяне ўсё паведаміць вам Тыхік, улюбёны брат, і верны служыцель, і таварыш у Госпадзе,

8 якога я паслаў да вас дзеля таго, каб мне даведацца, што ў вас, і ён пацешыў сэрцы вашыя,

9 разам з Анісімам, верным і ўлюбёным братам, які з вашых. Яны паведамяць вам усё, што тут [робіцца].

10 Вітае вас Арыстарх, вязень са мною, і Марк, пляменынік Барнабы, пра якога вы атрымалі прыказанье: калі ён прыйдзе да вас, прыйміце яго, 11 і Icус, называны Юстам, якія з абрэзаных. Яны — адзіныя супрацоўнікі дзеля Валадарства Божага, якія былі мне суцяшэньнем.

12 Вітае вас Эпафрас, які з вашых, слуга Хрыста, які заўсёды змагаецца за вас у малітвах, каб вы стаялі дасканалымі і напоўненымі ўсякай воліяй Божай.

13 Бо съведчу пра яго, што мае вялікую руплівасць адносна вас і тых, што ў Лядыкеі і Гераполі.

14 Вітае вас Лука, лекар улюбёны, і Дымас.

15 Прывітайце братоў у Лядыкеі, і Німфана, і царкву ў доме ягоным.

16 І калі гэтае пасланье будзе прачытана ў вас, зрабіце, каб яно было прачытана ў Лядыкейскай царкве; і тое, якое з Лядыкеі, прачытайце і вы.

17 І скажыце Архіпу: «Зважай на служэнье, якое ты атрымаў у Госпадзе, каб табе споўніць яго».

18 Прывітанье маёю рукою, Паўлаваю. Памятайце пра путы мае. Ласка з вамі. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ТЭСАЛОНЦАЎ АПОСТАЛА ПАУЛА

1 Павал, і Сілуан, і Цімафей — царкве Тэсалонцаў у Богу Айцу і Госпадзе Ісусе Хрысьце: ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Господа Ісуса Хрыста.

2 Дзякуем Богу заўсёды за ўсіх вас, успамінаючы вас у малітвах нашых,

3 несупынна памятаючы пра вашыя ўчынкі веры, і працу любові, і непахіснасць надзеі на Господа нашага Ісуса Хрыста перад Богам і Айцом нашым,

4 ведаючы, умілаваныя Богам браты, выбраньне вашае.

5 Бо нашае Эвангельле не было ў вас у слове толькі, але і ў сіле, і ў Святым Духу, і ў шматлікіх пацьверджаньнях, як вы самі ведаеце, якімі былі мы дзеля вас між вами.

6 I вы сталіся пераймальнікамі нашымі і Госпада, прыняўшы слова ў вялікім прыгнёце з радасцю Духа Святога,

7 так што сталіся вы прыкладам для ўсіх, што вераць, у Македоніі і Ахай.

8 Бо ад вас разыйшлося слова Госпадава ня толькі ў Македоніі і Ахай, але і ва ўсякае месца дайшла вера вашая ў Бога, так што ў нас няма патрэбы штосьці гаварыць.

9 Бо яны самі рассказваюць пра нас, які ўваход маём мы да вас, і як вы зъвярнуліся да Бога ад ідалаў, каб служыць Богу жывому і праўдзіваму

10 і чакаць з неба Сына Ягонага, Якога ён узъняў з мёртвых,

Ісуса, Які выбаўляе нас ад гневу, што надыходзіць.

1 ТЭС 2

1 Вы самі ведаеце, браты, пра наш уваход да вас, што ён быў не дарэмны;

2 але, раней нацярпеўшыся і будучы зъняважанымі, як вы ведаеце, у Філіпах, мы адважыліся ў Богу нашым гаварыць вам Эвангельле Божае з вялікім змаганьнем.

3 Бо пацяшэнье нашае ані з падману, ані з нячыстасці, ані з хітраваньня,

4 але, як мы былі выпрабаваныя Богам, каб даверыць [нам] Эвангельле, так і гаворым, не каб людзям падабацца, але Богу, Які выпрабоўвае сэрцы нашыя.

5 Бо ніколі не было ў нас словаў лісълівых, як ведаеце, ані думак хцівых: Бог — съведка!

6 Не шукалі мы славы ад людзей: ані ад вас, ані ад іншых, хоць маглі быць у паважаньні, як Христовыя апосталы,

7 але былі мы лагодныя сярод вас, як карміцелька клапоціцца пра дзетак сваіх.

8 Гэтак мы, рупячыся пра вас, пажадалі перадаць вам ня толькі Эвангельле Божае, але і душы нашыя, бо вы сталіся нам любымі.

9 Вы памятаеце, браты, працу нашую і стому: унаучы і ўдзень працуячы, каб ня быць цяжарам каму з вас, мы авбяшчалі вам Эвангельле Божае.

10 Съведкі вы і Бог, як съвята, праведна і беззаганна былі мы сярод вас, якія паверылі.

11 Бо вы ведаеце, як мы кожнага з вас, як бацька дзяцей сваіх, прасілі, і пацяшалі, і съведчылі,

12 каб вы хадзілі дастойна Бога, Які паклікаў вас у Сваё Валадарства і славу.

13 Дзеля гэтага і мы несупынна дзякуем Богу, што вы, прыняўшы пачутае ад нас слова Божае, прынялі яго не як слова чалавече, але як яно ёсьць у сапраўднасці, як слова Божае, што дзейнічае ў вас, якія паверылі.

14 Вы сталіся, браты, пераймальнікамі цэрквай Божых, што ў Ўдэі, у Хрысьце Ісусе, бо і вы гэтаксама нацярпеліся ад зямлякоў сваіх, як і тыя ад Ўдэяў,

15 якія і Госпада Ісуса забілі, і сваіх прарокаў, і нас павыганялі, і Богу не падабаюцца, і ўсім людзям супрацівіяцца,

16 забараняюць нам прамаўляць да паганаў, каб тыя былі збаўленыя, і гэтак дапаўняюць грахі свае заўсёды; але дасягнуў да іх гнеў да канца.

17 Мы ж, браты, асірочаныя вамі на кароткі час ablіччам, а ня сэрцам, моцна намагаліся з вялікім жаданьнем убачыць ablічча вашае,

18 Дзеля гэтага хацелі мы прыйсьці да вас, — асабліва я, Павал, — і раз, і два, але перашкодзіў нам шатан.

19 Бо якая нашая надзея, ці радасьць, ці вянок пахвалы? Ці ж ня вы перад Госпадам нашым Ісусам Хрыстом у прыйсьце Яго?

20 Бо вы — слава нашая і радасьць.

2 і паслалі мы Цімафея, брата нашага і служыцеля Божага, і супрацоўніка нашага ў Эвангельлі Хрыстовым, каб узмоцніць вас і сучешыць вас у веры вашай,

3 каб ніхто не пахіснуўся ў прыгнётах гэтых: бо вы самі ведаеце, што мы на гэта пастаўлены.

4 Бо мы і тады, калі ў вас былі, папярэджвалі вас, што маем зазнаць прыгнёт, як і сталася, і вы ведаеце.

5 Дзеля гэтага і я, ня могучы вытрымаць болей, паслаў даведацца пра веру вашую, каб як не спакусіў вас спакуснік і ня сталася дарэмнай праца нашая.

6 Цяпер жа, калі прыйшоў да нас ад вас Цімафей і прынёс нам добрую вестку пра веру і любоў вашую, і што заўсёды мaeце добрую памяць пра нас, жадаючы нас пабачыць, як і мы вас,

7 дык мы сучешыліся адносна вас, браты, у-ва ўсіх прыгнётах і патрэбах нашых, дзеля веры вашай,

8 бо цяпер мы жывыя, калі вы стаіцё ў Госпадзе.

9 Якую ж падзяку можам даць Богу за вас, за ўсю радасьць, якою радуемся дзеля вас перад Богам нашым,

10 уначы і ўдзень горача молячыся, каб убачыць ablічча вашае і дапоўніць нястачу ў веры вашай?

11 Сам жа Бог і Айцец наш і Госпад наш Ісус Хрыстос няхай накіруе шлях наш да вас!

12 А вас няхай Госпад напоўніць і перапоўніць любоўю адзін да аднаго і да ўсіх, як і мы [маем] да вас,

13 каб умацаваць сэрцы вашыя

1 ТЭС 3

1 Дзеля гэтага, ня могучы трываць болей, спадабалася нам застацца ў Атэнах адным,

беззаганнымі ў съвятасыці перад Богам і Айцом нашым у прыйсьце Господа нашага Ісуса Хрыста з усімі съвятымі Яго.

1 ТЭС 4

¹ Нарэшце, браты, просім вас і молім праз Господа Ісуса, каб тое, што вы прынялі ад нас, як мусіце вы хадзіць і падабацца Богу, яшчэ больш у вас памнажалася,

² бо вы ведаеце, якія мы далі вам загады ад Господа Ісуса.

³ Бо гэта ёсьць воля Божая — съвятасыць вашая, каб вы высьцерагаліся распусты,

⁴ каб кожны з вас умеў захоўваць сваё начынъне ў съвятасыці і годнасьці,

⁵ а ня ў жарсыцях пажадлівасыці, як пагане, што ня ведаюць Бога;

⁶ каб не вывышаліся і не ашуквалі ў справах брата свайго, таму што Госпад — мсыціўца за ўсё гэтае, як і раней мы гаварылі вам і съведчылі.

⁷ Бо паклікаў нас Бог не да нячыстасыці, але да съвятасыці.

⁸ Дык хто гэта адкідае, той адкідае не чалавека, але Бога, Які Духа Свайго Свяятога нам даў.

⁹ Адносна братнай любові няма патрэбы пісаць да вас, бо вы самі навучаны Богам любіць адзін аднаго,

¹⁰ дый вы гэтак і робіце з усімі братамі па ўсёй Македоніі. Просім жа вас, браты, багацайце [ў гэтым] болей

¹¹ і намагайцеся жыць у супакоі, і рабіць сваю справу, і працеваць сваімі ўласнымі рукамі, як мы загадалі вам;

¹² каб вы хадзілі прыстойна перад тымі, што звонку, і ні ў чым ня мелі патрэбы.

¹³ Не хачу, каб вы, браты, ня ведалі адносна памёршых, каб вы не сумавалі, як іншыя, што ня маюць надзеі.

¹⁴ Бо калі мы верым, што Ісус памёр і ўваскрос, дык Бог і памёршых у Ісусе прывядзе з Ім.

¹⁵ Гэта вось кажам вам словам Госпадавым, што мы, жывыя, якія засталіся да прыйсьця Господа, не апярэдзім памёршых,

¹⁶ бо Сам Госпад з абвяшчэннем, з голасам арханёла і трубой Божай зыйдзе з неба, і мёртвыя ў Хрысьце ўваскрэснуць першымі;

¹⁷ пасля мы, жывыя, што засталіся, разам з імі падхоплены будзем на аблоках на спатканье з Госпадам у паветра, і гэтак заўсёды з Госпадам будзем.

¹⁸ Дык пацяшайце адзін аднаго гэтымі словамі.

1 ТЭС 5

¹ Адносна часоў і пораў, браты, няма патрэбы пісаць да вас,

² бо вы самі дакладна ведаеце, што дзень Госпадаў гэтак прыйдзе, як злодзей уначы.

³ Калі вось будуць гаварыць: «Супакой і бясьпека», тады неспадзявана прыйдзе на іх зынішчэнне, быццам муки радзін на цяжарную, і яны не ўцякуць.

⁴ Вы ж, браты, ня ў цемры, каб дзень гэты захапіў вас, як злодзей:

⁵ усе вы — сыны съвятулі і сыны дня, мы не належым ані ночы, ані цемры.

⁶ Дык ня будзем спаць, як іншыя, але чувайма і будзьма пільнымі,

7 бо тыя, што съпяць, уначы съпяць, і тыя, што ўпіваюцца, уначы ўпіваюцца.

8 Мы ж, якія належым дню, будзьма пільнымі, апрануўшы панцыр веры і любові і шалом надзеі збаўлення,

9 бо Бог не прызначыў нас на гнеў, але на атрыманьне збаўлення праз Госпада нашага Ісуса Хрыста,

10 Які памёр за нас, каб мы, ці чуваем, ці съпім, з Ім разам жылі.

11 Дзеля гэтага пацяшайце сябе ўзаемна і збудоўвайце адзін аднаго, як вы і робіце.

12 Просім жа вас, браты, ведайце тых, якія працуюць у вас, і кіруюць вамі ў Госпадзе, і настаўляюць вас,

13 і шануйце іх вельмі высока ў любові дзеля працы іхнай; жывіце ў згодзе між сабою.

14 Молім вас таксама, браты, настаўляйце свавольных, пацяшайце маладушных, падтрымлівайце слабых, будзьце доўгацярплівымі да ўсіх.

15 Глядзіце, каб ніхто нікому не аддаваў ліхам за ліха, але заўсёды імкніцеся да добра і адзін для аднога, і для ўсіх.

16 Заўсёды радуйцеся.

17 Несупынна маліцеся.

18 За ўсё дзякуюце, бо такая для вас воля Божая ў Хрысьце Ісусе.

19 Духа не гасіце.

20 Прапоцтвамі не пагарджайце.

21 Усё выпрабоўвайце; добрага трymайцеся.

22 Высьцерагайцеся ад усякага роду зла.

23 Сам жа Бог супакою няхай асьвяціць вас у-ва ўсёй поўні, і ўвесь ваш дух, і душа, і цела

няхай захаваюцца без заганы ў прыйсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста.

24 Верны Той, Які вас паклікаў; Ён і зробіць [гэта].

25 Браты! Маліцеся за нас!

26 Прывітайце ўсіх братоў пацалункам съвятым.

27 Заклінаю вас Госпадам прачытаць гэтае пасланьне ўсім съвятым братам.

28 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі. Амэн.

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ Да ТЭСАЛОНЦАЎ АПОСТАЛА ПАУЛА

1 Павал, і Сілуан, і Цімафей — царкве Тэсалонцаў у Богу Айцу нашым і Госпадзе Ісусе Хрысьце:

2 ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

3 Заўсёды павінны мы дзякаваць Богу за вас, браты, як належыцца, бо моцна ўзрастает вера вашая і памнажаецца любоў кожнага адзін да аднаго між усімі вами,

4 так што мы самі хвалімся вамі ў цэрквах Божых дзеля цярплювасці вашай і веры ў-ва ўсіх перасъедаваньнях вашых і прыгнётах, якія вы пераносіце,

5 на выяўленьне праведнага суду Божага, каб вам быць вартымі Валадарства Божага, дзеля якога і пакутуеце.

6 Бо праведна перад Богам адгадзіць прыгнётам тым, якія вас прыгнятаюць,

7 а вам, прыгнятаным, — патоляй разам з намі ў адкрыцці Госпада Ісуса з неба з анёламі сілы Яго,

8 Які ў полымі агню зъдзяйсьняе помсту над тымі, што ня ведаюць Бога і не паслушмияня Эвангельлю Госпада нашага Ісуса Хрыста.

9 Яны атрымаюць прысуд — вечнае зынішчэнье, ад ablічча Госпада і ад славы магутнасці Яго,

10 калі ён прыйдзе ўславіца ў святых Сваіх і стаща

дэівосным у дзень той у-ва ўсіх, якія паверылі, бо вы паверылі нашаму съведчанью сярод вас.

11 Дзеля гэтага і молімся заўсёды за вас, каб Бог наш зрабіў вас дастойнымі паклікання і споўніў з моцаю ўсякае ўпадабанье добрасьці і справу веры,

12 каб праславілася імя Госпада нашага Ісуса Хрыста ў вас, і вы — у Ім, паводле ласкі Бога нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

2 ТЭС 2

1 Просім вось вас, браты, дзеля прыйсьця Госпада нашага Ісуса Хрыста і нашага зграмаджэння перад Ім,

2 не хітайцесь паспешна розумам і не трывожцесь ані праз духа, ані праз слова, ані праз пасланьне, нібы ад нас, што быццам надыйшоў дзень Христовы.

3 Няхай ніхто аніяк вас ня зводзіць, бо [дзень гэты ня прыйдзе], пакуль ня прыйдзе перш адступніцтва і не адкрыецца чалавек грэху, сын загубы,

4 які супрацівіца і вывышаецца па-над усё, што называецца Богам ці чаму пакланяюцца, так што ў съвятыні Божай засядзе ён як бог, заяўляючы пра сябе, што ён — бог.

5 Ці не памятаеце, што я, яшчэ як быў у вас, гаварыў вам гэтае?

6 І цяпер ведаеце, што трymае, каб адкрыцца яму ў свой час.

7 Бо таямніца беззаконьня ўжо дзейнічае, няхай толькі той, што трymае цяпер, будзе забраны спасярод.

8 І тады адкрыецца беззаконьник, якога Госпад заб'е духам вуснаў Сваіх і зынішчыць зъяўленьнем прыйсьця Свайго,

⁹ таго, якога прыйсьце праз дзеяньне шатана, будзе з усёй сілаю, і знакамі, і фальшывымі цудамі,

¹⁰ і з усякім ашуканствам няправеднасьці для тых, якія гінуць з-за таго, што не прынялі любові праўды, каб ім быць збаўленымі.

¹¹ I з-за гэтага пашле ім Бог дзеяньне аблуды, каб верылі хлусьні,

¹² каб былі асуджаныя ўсе, якія не паверылі праўдзе, але ўпадабалі няправеднасьць.

¹³ А мы заўсёды павінны дзякаваць Богу за вас, улюбёныя Госпадам браты, што Бог ад пачатку, праз асьвячэнне Духа і веру праўдзе, выбраў вас на збаўленье,

¹⁴ да якога і паклікаў вас праз Эвангельле нашае на атрыманье славы Госпада нашага Ісуса Хрыста.

¹⁵ Даўк, браты, стойце і трymайцеся традыцыі, якой вы навучыліся ці праз слова, ці праз пасланье нашае.

¹⁶ Сам жа Госпад наш Ісус Хрыстос і Бог і Айцец наш, Які палюбіў нас і даў пацяшэнне вечнае і надзею добрую ў ласцы,

¹⁷ няхай пацешыць вашыя сэрцы і няхай умацуе вас у-ва ўсякім слове і справе доброй.

2 Тэс 3

¹ Нарэшце, маліцесь за нас, браты, каб слова Госпада пашыралася і выслаўлялася, як і ў вас,

² і каб мы былі выбаўленыя ад нягодных і злых людзей, бо не ў-ва ўсіх вера.

³ Але верны Госпад, Які ўмацуе вас і захавае ад злога.

⁴ Мы пэўныя адносна вас у Госпадзе, што вы выконваце і будзеце выконваць тое, што мы загадваем вам.

⁵ Няхай Сам Госпад накіруе сэрцы ваших да любові Божая і цярплівасці Хрыстовай.

⁶ Загадваем вам, браты, у імя Господа нашага Ісуса Хрыста, каб цураліся ўсякага брата, які ходзіць свавольна і не паводле традыцыі, прынятай ад нас,

⁷ бо вы самі ведаце, як трэба насьлядаваць нас, бо мы не сваволілі між вами,

⁸ таксама дарма ні ў кога хлеба ня елі, але ў працы і стоме рабілі ўначы і ўдзень, каб не абцяжарыць каго з вас,

⁹ не таму, што ня маем улады, але каб сябе саміх даць вам за прыклад дзеля перайманья нас.

¹⁰ Бо калі мы былі ў вас, дык загадалі вам: калі хто ня хоча працаўаць, той няхай і ня есьць.

¹¹ Але чуем, што некаторыя ў вас ходзяць свавольна, нічога ня робяць, але мітусяцца.

¹² Гэтакім загадваем і молім у Госпадзе нашым Ісусе Хрысьце, каб яны, працуучы моўчкі, елі свой хлеб.

¹³ А вы, браты, не журыщеся, робячы добро.

¹⁴ Калі ж хто не паслухаецца слова нашага праз гэтае пасланье, таго мейце на прыкмеце і ня мейце справы з ім, каб быў асаромлены;

¹⁵ але не лічыце яго за ворага, але настаўляйце, як брата.

¹⁶ Сам жа Госпад супакою няхай дасць вам супакой заўсёды і ў-ва ўсім. Госпад з усімі вамі.

¹⁷ Прывітанье маёю рукою, Паўлаваю, што ёсьць знак у-ва ўсякім пасланыні; пішу я гэтак:

18 ласка Госпада нашага Ісуса
Хрыста з усімі вамі. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІМАФЕЯ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, апостал Ісуса Хрыста паводле загаду Бога, Збайцы нашага, і Госпада Ісуса Хрыста, надзеі нашае, —

² Цімафею, шчыраму дзіцяці ў веры: ласка, літасць, супакой ад Бога, Айца нашага, і Хрыста Ісуса, Госпада нашага.

³ Ідуchy ў Македонію, я прасіў цябе быць у Эфесе і загадаць некаторым, каб яны не навучалі іншага

⁴ і не зважалі на байкі і радаводы бясконцыя, якія выклікаюць больш спрэчак, чым Божага збудаванья ў веры.

⁵ Канец жа загаду ёсьць любоў з чыстага сэрца, і добрага сумленъня, і веры некрывадушнай,

⁶ ад чаго адхіліўшыся, некаторыя збочылі да пустаслоўя,

⁷ хочучы быць законавучыцялямі, не разумеючи ані таго, што кажуць, ані таго, пра што съцвярджаюць.

⁸ А мы ведаем, што Закон добры, калі хто законна карыстаецца ім,

⁹ ведаючи тое, што Закон не паставлены для праведніка, але для беззаконнікаў і непакорлівых, бязбожных і грэшнікаў, нячыстых і паганых, бацьказабойцаў і мацізабойцаў, чалавеказабойцаў, распусынікаў, мужаложнікаў, людакрадаў, хлусълівых, крывапрысяжнікаў і для іншых,

што супрацівяцца здаровай навуцы,

¹¹ паводле Эвангельля славы шчаснага Бога, якое мне даверана.

¹² I я дзякую Хрысту Ісусу, Госпаду нашаму, Які ўмацаваў мяне, што ён палічыў мяне верным, паставіўши на служэнъне,

¹³ [мяне], які раней блузьніў, і перасльедаваў, і крыўдзіў, але памілаваны, бо рабіў гэта, ня ведаючи, у недаверстве.

¹⁴ I ласка Госпада нашага памножылася разам з вераю і любоўю ў Хрысьце Ісусе.

¹⁵ Вернае слова і ўсякага прыніціця вартае, што Христос Ісус прыйшоў у съвет збавіць грэшнікаў, з якіх я — першы.

¹⁶ Але дзеля таго я памілаваны, каб Ісус Христос у-ва мне першым зъявіў усю доўгацярплівасць на прыклад tym, якія маюць верыць у Яго дзеля жыцця вечнага.

¹⁷ Валадару ж вякоў, незнішчальному, нябачнаму, адзінаму мудраму Богу пашана і слава на вякі вякоў. Амэн.

¹⁸ Гэткі загад даю табе, дзіця [маё] Цімафей, паводле ранейшых адносна цябе прароцтваў, каб ты змагаўся згодна з імі добрым змаганьнем,

¹⁹ маючи веру і добрае сумленъне, адкінуўши якое, некаторыя разъбліся ў веры;

²⁰ з якіх Гімэнэй і Аляксандар, якіх я аддаў шатану, каб яны навучыліся на блузьніць.

1 Цім 2

¹ Дык перш за ўсё прашу ўзносіць просьбы, малітвы,

умольваньні і падзякі за ўсіх людзей,

² за валадароў і за ўсіх, хто пры ўладзе, каб весьці нам жыцьцё ціхае і спакойнае ў-ва ўсякай пабожнасьці і сумленнасьці,

³ бо гэта добра і прыемна перад Збайцам нашым Богам,

⁴ Які хоча, каб усе людзі былі збаўленыя і прыйшлі да познаньня праўды.

⁵ Бо адзін Бог і адзін Пасярэднік паміж Богам і людзьмі – Чалавек Хрыстос Ісус,

⁶ Які аддаў Сябе на адкуплен’не за ўсіх, як съведчаньне ў свой час,

⁷ дзеля Якога я пастаўлены весьнікам і апосталам, праўду кажу ў Хрысьце, не хлушу, настаўнікам паганаў у веры і праўдзе.

⁸ Дык хачу, каб на ўсякім месцы маліліся мужы, ульнімаючи съвятыя рукі бяз гневу і хістаньня;

⁹ каб таксама і жанчыны, у съцілай вопратцы, з сарамлівасцю і здаровым разумам аздаблялі сябе не пляценьнем валасоў, ані золатам, ані перламі, ані шатамі дарагімі,

¹⁰ але добрымі ўчынкамі, як належыць жанчынам, якія абяцалі багабойнасьць.

¹¹ Жанчына ў маўчаньні няхай вучыцца з усякай паслухмянасьцю.

¹² А жанчыне, каб навучала, не дазваляю, ані каб мужам кіравала, але каб у маўчаньні была.

¹³ Бо першым быў зълеплены Адам, а паслья – Ева;

¹⁴ і не Адам быў падмануты, а жанчына, падманутая, учыніла парушэн’не,

¹⁵ але будзе збаўленая праз нараджэнье дзяцей, калі застанецца ў веры, і любові, і съятасці са здаровым разумам.

1 Цім 3

¹ Вернае слова: “Калі хто епіскапства жадае, добрай справы жадае”.

² Дык епіскап мусіць быць бездакорны, аднае жонкі муж, пільны, цвярозы, съцілы, гасцінны, здольны навучаць,

³ ня п’яніца, не задзірлівы, ня сквапны, але спагадны, не ваяўнічы, не срэбралюбец,

⁴ каб добра сваім домам кіраваў, дзяцей мей у паслухмянасьці з усякай сумленнасьцю.

⁵ А калі хто ня ведае, як кіраваць уласным домам, як будзе клапаціцца пра Царкву Божую?

⁶ [Мусіць быць] не з нованаверненых, каб, узьбіўшыся ў пыху, ня трапіў пад прысуд з д’яблам.

⁷ Мусіць ён мець добрае съвядчаньне ад тых, што вонкі, каб ня трапіў у зънявагу і пастку д’яблаву.

⁸ Дыяканы таксама [мусяць быць] сумленныя, не двудушныя, не прагавітыя на віно, ня сквапныя,

⁹ якія маюць таямніцу веры ў чистым сумленьні.

¹⁰ І гэтакіх трэба перш выпрабоўваць, а паслья, калі бездакорныя, няхай служаць.

¹¹ Таксама жанчыны [мусяць быць] сумленныя, не паклёніцы, пільныя, верныя ў-ва ўсім.

12 Дыяканы няхай будуць мужамі аднае жонкі, якія добра кіруюць дзецымі і домам сваім,
13 бо хто добра паслужыў, здабывае сабе добрую ступень і вялікую адвагу ў веры ў Хрыста Ісуса.

14 Гэтае табе пішу, спадзеючыся неўзабаве прыйсьці да цябе,
15 каб ты, калі замаруджу, ведаў, як трэба жыць у доме Божым, які ёсьць Царква Бога Жывога, слуп і апірышча праўды.

16 І, бяспрэчна, вялікая ёсьць таямніца пабожнасьці: Бог зъявіўся ў целе, апраўдаў Сябе ў Духу, зъявіў Сябе анёлам, абвешчаны ў народах, прыняты вераю ў съвеце, узънесены ў славе.

1 Цім 4

1 А Дух выразна кажа, што ў астатнія часы некаторыя адыйдуць ад веры, зважаючы на духаў падманлівых і вучэныні дэмманавы,

2 якія праз крывадушнасьць тых, якія кажуць фальшыва і выпалілі сумленьне сваё,

3 якія забараняюць жаніцца, [кажуць] высьцерагацца ежы, якую Бог стварыў дзеля спажыванья з падзякай верных і тымі, якія пазналі праўду.

4 Бо ўсякае стварэнье Божае добрае, і нішто ня мае быць адкінутым, што прыймаецца з падзякаю,

5 бо асьвячаецца праз слова Божае і малітву.

6 Прадстаўляючы гэта братам, будзеш добрым служыцелем Ісуса Хрыста, спасіленым словамі веры і добрым

навучањнем, за якімі ты пайшоў съследам.

7 А паганых і бабскіх баек цурайся, але практыкуйся ў пабожнасьці.

8 Бо цялеснае практыкаванье мала карыснае, а пабожнасьць на ўсё карысная, маючы абязањне жыцьця цяперашняга і будучага.

9 Вернае [гэта] слова і ўсякага прыніцьця вартая.

10 Бо мы дзеля гэтага і працуем, і зънявагі церпім, што спадзяємся на Бога Жывога, Які ёсьць Збаўца ўсіх людзей, а найбольш — верных.

11 Загадвай гэта і навучай.

12 Няхай ніхто не пагарджае маладосьцю тваёй, але будзь прыкладам для верных у слове, у ладзе жыцьця, у любові, у духу, у веры, у чысьціні.

13 Пакуль прыйду, займайся чытањнем, пацяшанањнем, навучањнем.

14 Не занядбоўтай дару [ласкі], што ў табе, які дадзены табе праз прароцтва, з ускладанањнем рук старостай.

15 Гэта абдумвай, у гэтым будзь, каб посьпех твой быў яўны для ўсіх.

16 Захоўтай сябе і вучэньне, трывай у гэтым, бо, гэтак робячы, і сябе збавіш, і тых, якія слухаюць цябе.

1 Цім 5

1 Старога ня гань, але прасі як бацьку, маладых — як братоў,

2 старых жанчынаў — як матак, маладых — як сёстраў, з усякай чысьцінёю.

3 Удоваў шануй, тых, якія праўдзіва ўдэвы.

4 А калі якая ўдава мае дзяцей ці ўнукаў, яны перш няхай

вучацца шанаваць свой дом і аддаваць належнае бацькам, бо гэта добра і прыемна перад Богам.

5 Праўдзівая ўдава і адзінокая спадзяеца на Бога і трывае ў малітвах і просьбах уночы і ўздзень,

6 а тая, што жыве ў распусьце, жывучы, мёртвай.

7 І гэтак загадвай, каб былі бездакорнымі.

8 А калі хто пра сваіх, і асабліва, пра хатніх ня дбае, той адрокся ад веры і горш за бязъвернага.

9 Удава мае быць унесеная ў съпіс, якой ня менш як шэсцьцідзесят год, якая была жонкаю аднаго мужа,

10 засьведчаная ў добрых учынках, калі дзяцей выгадавала, калі прыймала падарожных, калі абмывала ногі съвятым, калі падтрымлівала прыгнечаных, калі ішла съследам за ўсякай добрай справай.

11 А маладым удовам адмаўляй, бо калі яны, разласаваўшыся насуперак Хрысту, захочуць замуж,

12 маюць асуджэнне, бо адкінулі ранейшую веру.

13 Да таго ж яны прывучаюцца не працеваць, цягаючыся па дамах; і ня толькі не працеваць, але і балбатаць, і рабіць непатрэбныя рэчы, гаворачы, чаго ня сълед.

14 Дык хачу, каб маладыя [ўдовы] ішлі замуж, нараджалі дзяцей, кіравалі домам і не давалі супраціўніку ніякое нагоды дзеля абліяньня,

15 бо некаторыя ўжо збочылі ўсьлед за шатанам.

16 Калі які верны ці верная мае ўдовы, няхай падтрымлівае іх

і не абцяжарвае царквы, каб яна падтрымлівала праўдзівых удоваў.

17 Старосты, якія кіруюць добра, дастойныя падвойнае пашаны, асабліва тыя, якія працуюць у слове і навучанні.

18 Бо Пісаньне кажа: «Не закелзай вала, які малоціць», і: «Работнік варты нагароды сваёй».

19 Абвінавачванье на старосту не прыймай, хіба што пры двух ці трох съведках.

20 Тых, якія грашаць, дакарай перад усімі, каб і іншыя страх мели.

21 Перад Богам і Госпадам Ісусам Хрыстом і выбранымі анёламі съведчу [табе], каб ты захаваў гэтае без перадузятасці, нічога ня робячы паводле прыхільнасці.

22 Рукі хутка ні на кога не ўскладай і ня будзь супольнікам у чужых грахах; захоўрай сябе чыстым.

23 Больш ня пі ваду, але ўжывай крыху віна дзеля страўніка твайго і частых тваіх немачаў.

24 Грахі некаторых людзей відочныя і вядуць на асуджэнне, а за некаторымі ідуць съследам.

25 Гэтаксама і добрыя ўчынкі відочныя; і калі іначай, скавацца ня могуць.

1 Цім 6

1 Усе слугі, якія пад ярмом, няхай лічаць уладароў сваіх вартымі ўсякае пашаны, каб не было блузънерства на імя Божае і вучэньне.

2 Тыя ж, якія верных маюць за ўладароў, няхай не пагарджаюць імі, што яны браты, але больш няхай

служаць ім, таму што яны верныя і ўлюблёныя, удзельнікі дабрадзеўстваў [Божых]. Гэтага навучай і упрошвай.

3 Калі хто навучае інчай і не ідзе за здаровымі словамі Господа нашага Ісуса Хрыста і за вучэньнем пра пабожнасьць, 4 той узьбіўся ў пыху, нічога не разумеючи, але хварэючи на спрэчкі і кіданье словамі, ад якіх стаецца зайдзрасьць, сварка, блюзынерствы, зласьлівия падазрэніні,

5 пустыя гутаркі між людзьмі зьнішчанага разуму і пазбаўленымі праўды, якія думаюць, што пабожнасьць — [сродак] дзеля прыбытку. Аддаляйся ад гэтакіх.

6 Але вялікі прыбытак — пабожнасьць разам з задаволенасцю.

7 Бо мы нічога не прынесылі ў съвет; зразумела, што і нічога вынесці ня можам.

8 А маючи што есьці і што апрануць, будзем гэтым задаволеныя.

9 Тыя ж, якія хочуць багацець, трапляюць у спакусу, і ў пастку, і ў многія бяздумныя і шкадлівия пажаданыні, якія топяць людзей у зьнішчэні і загубе.

10 Бо корань усякага зла ёсьць срэбралюбства, жадаючи якога, некаторыя адступіліся ад веры і самі сябе аддалі на многія муки.

11 А ты, чалавек Божы, уцякай ад гэтага, але імкніся да праведнасьці, пабожнасьці, веры, любові, цярплівасці, пакоры,

12 змагайся добрым змаганьнем веры, трymайся за жыцьцё вечнае, да якога ты і пакліканы, і вызнаў добрае вызнаньне

перед многімі съведкамі.

13 Перад Богам, Які ўсё ажыўляе, і перед Хрыстом Ісусам, Які засьведчыў перед Понціем Пілатам добрае вызнаньне, загадваю табе

14 захаваць гэтае прыказаньне неапаганеным, бездакорным аж да зъяўлення Господа нашага Ісуса Хрыста,

15 якое ў свой час адкрые шчасльві і адзіны магутны Валадар тых, хто валадарыць, і Госпад тых, якія пануюць,

16 Адзіны, Які мае несьмяротнасьць, живе ў съятле недаступным, Якога ніхто з людзей ня бачыў і бачыць ня можа. Яму пашана і ўлада вечная. Амэн.

17 Багатым у цяперашнім веку загадвай, каб яны ня думалі шмат пра сябе і спадзяваліся не на багацьце няпэўнае, але на Бога Жывога, Які дae нам багата ўсё дзеля прыемнасьці;

18 каб рабілі дабро, багацелі добрымі ўчынкамі, былі шчодрыя, дзяліліся,

19 зьбіраючи сабе скарб, добры падмурак дзеля будучыні, каб трymацца ім за жыцьцё вечнае.

20 О, Цімафею! Захоўрай тое, што перададзена табе, ухіляючыся ад паганага марнаслоўя і перакорлівасці фальшивага веданьня,

21 пахваляючыся якім, некаторыя адхіліліся ад веры. Ласка з табою. Амэн.

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІМАФЕЯ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, апостал Ісуса Хрыста воляй Божай, паводле абяцаньня жыцьця, што ў Хрысьце Ісусе,—

² Цімафею, улюбёнаму дзіцяці: ласка, літасьць, супакой ад Бога Айца і Хрыста Ісуса, Госпада нашага.

³ Дзякую Богу, Якому служу ад бацькоў з чыстым сумленьнем, што няспынна ўзгадваю пра цябе ў просьбах маіх уночы і ўдзень,

⁴ жадаючы бачыць цябе, памятаючы пра сълёзы твае, каб мне напоўніцца радасьцю,
⁵ прыводзячы на памяць некрывацшную веру тваю, якая раней жыла ў бабулі тваёй Ляідзе і ў маці тваёй Эўніцы, і я перакананы, што і ў табе.

⁶ Дзеля гэтае прычыны нагадваю табе, каб ты распальваў дар Божы, які ёсьць у табе праз ускладанье рук маіх,

⁷ бо даў нам Бог ня духа палахлівасці, але сілы, і любові, і цвярозага мысьльеньня.

⁸ Даўк не саромся съведчаньня Госпада нашага, ані мяне, вязні Ягонага, але перанось цяжкасці разам з Эвангельлем паводле сілы Бога,

⁹ Які збавіў нас і паклікаў пакліканьнем съвятым, не паводле ўчынкаў нашых, але паводле вызначэнья Свайго і ласкі, дадзенае нам у Хрысьце Ісусе перад вечнымі часамі,

¹⁰ а цяпер выяўленае праз зъяўленьне Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, Які зынішчыў съмерць і зъявіў жыцьцё і незынішчальнасць праз Эвангельле,

¹¹ для якога я паставлены весьнікам, і апосталам, і настаўнікам паганаў.

¹² Дзеля гэтае прычыны я і цярплю гэтак, але не саромлюся, бо ведаю, у Каго я паверыў, і перакананы, што ён моцны, каб захаваць перададзеное праз мяне на той дзень.

¹³ Мей за прыклад здаровыя слова, якія ты чую ад мяне, у веры і любові, што ў Хрысьце Ісусе.

¹⁴ Захоўрай тое добрае, што перададзена [табе], праз Духа Святога, Які жыве ў нас.

¹⁵ Ты ведаеш, што адварнуліся ад мяне ўсе, якія ў Азіі, між імі Фігел і Гермаген.

¹⁶ Няхай дасьць Госпад літасьць дому Анісіфора, бо ён часта падмацоўваў мяне і не саромеўся ланцугоў маіх,

¹⁷ але, калі быў у Рыме, дужа шукаў мяне і знайшоў.

¹⁸ Няхай дасьць яму Госпад знайсьці літасьць у Госпада ў той дзень; і колькі ён служыў у Эфесе, ты лепей ведаеш.

2 Цім 2

¹ Даўк ты, дзіця маё, умацоўвайся ў ласцы, што ў Хрысьце Ісусе,

² і, што чую ад мяне праз многіх съведкаў, тое перадай верным людзям, якія будуць здольнымі і іншых навучыць.

³ Даўк перанось цяжкасці, як добры жаўнер Ісуса Хрыста.

⁴ Ніхто з тых, хто змагаєцца, на звязвае сябе справамі жыцьцёвымі, каб падабацца таму, хто яго ўзяў у войска.

⁵ І калі хто спаборнічае, не атрымае вянка, калі будзе спаборнічаць незаконна.

⁶ Земляроб, які працуе, мусіць першы спажываць плады.

⁷ Разумей, што кажу. Няхай жа дасьць табе Госпад разуменьне ў-ва ўсім.

⁸ Памятай пра Ісуса Хрыста, з насеніня Давіда, Які ўваскрос з мёртвых паводле Эвангельля майго,

⁹ у якім пераношу цяжкасці аж да путаў, як злачынца, але слова Божага нельга звязаць.

¹⁰ Дзеля гэтага я ўсё трываю дзеля выбранных, каб і яны дасягнулі збаўлення, што ў Хрысьце Ісусе, з вечнаю славаю.

¹¹ Вернае слова, што калі мы памерлі з Ім, і жыць будзем з Ім;

¹² калі трываем [з Ім], і валадарыць будзем з Ім; калі адрачэмся [ад Яго], і Ён адрачэцца ад нас;

¹³ калі мы ня верым, Ён застаецца верным, бо ад Сябе адрачыся ня можа.

¹⁴ Гэта нагадвай, съведчачы перад Госпадам, каб не спрачаліся дзеля словаў, што нічога не дае, а руйнуе тых, якія слухаюць.

¹⁵ Намагайся паставіць сябе перад Богам вартым, работнікам, які ня будзе асаромлены, які слушна пераказвае слова праўды.

¹⁶ А паганага марнаслоўя пазъбягай, бо яны яшчэ больш будуць узрасташаць у бязбожнасці,

¹⁷ і слова іхняе, як гангрэна,

будзе мець пажыву. Гэтакія Гімэнэй і Філет,

¹⁸ якія адхіліліся ад праўды, кажучы, што ўваскрасеніе ўжо было, і руйнуюць у некаторых веру.

¹⁹ Але цьвёрды падмурак Божы стаіць, маючи гэтакую пячатку: «Ведае Госпад тых, якія Яго», і: «Няхай адыйдзецца ад няправеднасці кожны, хто называе імя Хрыста».

²⁰ А ўялікім доме ёсьць посуд на толькі залаты і срэбны, але і драўляны, і гліняны; і адзін — у пашане, а другі — у ганьбе.

²¹ Дык калі хто ачысьціць сябе ад гэтага, той будзе пасудзінаю ў пашане, асьвячонаю і патрэбнаю ўладару, падрыхтаванаю на ўсякую добрую справу.

²² Ад юнацкіх пажаданьняў уцякай, а імкніся да праведнасці, веры, любові, супакою з тымі, хто прызывае Господа ад чыстага сэрца.

²³ Ад дурных і бязглазых спрэчак адмаўляйся, ведаочы, што яны нараджаюць звадкі;

²⁴ а слуга Госпада ня мусіць вадзіцца, але быць ветлівым да ўсіх, здольным навучаць, цярплівым,

²⁵ у ціхасці настаўляць тых, якія працівяцца, ці ня дасьць ім Бог навяртання дзеля пазнаньня праўды,

²⁶ каб яны вызваліліся з пасткі д'яблавай, які злавіў іх пад сваю волю.

2 Цім 3

¹ Ведай жа тое, што ў апошнія дні надыйдуць злыя часы.

² Бо людзі будуць самалюбныя, срэбралюбцы, пыхліўцы, ганарыстыя, блузньеры,

непаслухмяныя
няўдзячныя,
бязылітасныя,
3 няўмольныя, паклёнкі,
неапанаваныя, жорсткія,
ненавіснікі таго, што добрае,
4 зраднікі, неразважныя,
фанабэрстыя, якія больш
любяць асалоду, чым Бога,
5 якія маюць выгляд пабожнасьці,
а сілы яе адракліся. Ад гэтакіх
адварочвайся.

6 Бо з гэтакіх тыя, што
закрадающа ў дамы і палоняць
жанчынак, абцяжараных
грахамі, якіх водзяць розныя
пажадлівасьці,

7 якія заўсёды вучашца і ніколі
ні могуць дайсьці да пазнання
праўды.

8 Як Яннэс і Ямбрэс
супрацьстаялі Майсею, гэтак
і яны супрацьстаяць праўдзе,
людзі з папсанавым розумам,
няздатныя ў веры.

9 Але яны ня шмат будуць
узрасташаць, бо шаленства іхняе
выкryецца перад усімі, як гэта
і сталася з тымі.

10 А ты пайшоў съследам за
мною ў навучаньні, ладзе
жыцьця, намерах, веры,
доўгацярплівасьці, любові,
непахіснасьці,

11 перасъледваньнях, пакутах,
якія здарыліся са мною ў
Антыхії, Іконіі, Лістрах; гэтыя
перасъледваньні я перанёс, і з
усіх выбавіў мяне Госпад.

12 Дый усе, якія хочуць жыць
пабожна ў Хрысьце Ісусе,
перасъледаваны будуць.

13 А злыя людзі і ашуканцы
будуць узрасташаць у зыле,
падманваючы [іншых] і
падманваючы сябе.

14 А ты заставайся ў тым,
чаго навучыўся і што табе

бацькам,
нячыстыя,

даверана, ведаючы, праз каго
ты навучаны;

15 і што ты з дзяцінства
ведаеш Святое Пісаныне, якое
можа зрабіць цябе мудрым на
збаўленье праў веру, што ў
Хрысьце Ісусе.

16 Усё Пісаныне натхнёнае
Богам і карыснае дзеля
навучанья, дзеля дакаранья,
дзеля выпраўленья, дзеля
дышцыплінаванья ў праведнасьці,

17 каб дасканалым быў чалавек
Божы, да ўсякае добрае справы
гатовым.

2 Цім 4

1 Даўк я съведчу перад Богам
і Госпадам нашым Ісусам
Хрыстом, Які мае судзіць
жывых і мёртвых у зъяўленыні
Свайм і Валадарства Свайго:

2 аввяшчай слова, настойвай
у час і на ў час, дакарай,
забараняй, упрошвай з
усякай доўгацярплівасьцю і
вучэннем.

3 Бо будзе час, калі здаровага
навучанья цярпець ня
будуць, але паводле сваіх
пажаданьняў будуць выбіраць
себе настаўнікаў, якія лашчаць
слых,

4 і ад праўды слых адвернуць, а
збочаць да баек.

5 А ты будзь пільны ў-ва
усім, перанось цяжкасці,
рабі справу дабравесніка,
служэнье тваё выконвай.

6 Бо я ўжо стаўся ахвяраю, і час
майго адыходу прыйшоў.

7 Змагаўся я добрым
змаганьнем, бег зъдзейсьніў,
веру захаваў.

8 Нарэшце, вызначаны мне
вянок праведнасьці, які
дасыць мне Госпад, праведны
Судзьдзя, у той дзень; і на

толькі мне, але і ўсім, якія тваім. Ласка з вами. Амэн.

9 Намагайся, каб хутка прыйсьці да мяне.

10 Бо Дэмас пакінуў мяне, палюбіўши цяперашні век, і пайшоў у Тэсалоніку; Крэскенс — у Галіату; Ціт — у Дальматыю; адзін Лука са мною.

11 Марка, узяўшы, прывядзі з сабою, бо ён мне патрэбны для служэнья,

12 А Тыхіка я паслаў у Эфэс.

13 Плашч, які я кінуў у Траадзе ў Карпа, ідучы, прынясі, і кнігі, асабліва пэргаміны.

14 Аляксандар, меднік, шмат учыніў мне ліха. Няхай дасьць яму Госпад паводле ўчынкаў ягоных.

15 І ты захоўвай сябе ад яго, бо ён вельмі супрацьстаіць нашым словам.

16 У першай маёй абароне ніхто не прыйшоў да мяне, але ўсе мяне пакінулі. Няхай ня будзе ім палічана!

17 Госпад жа стаў перада мною і ўмацаваў мяне, каб пропаведзь праз мяне была выкананая і каб пачулі [яе] ўсе пагане; і я быў выбаўлены з ільвінае пашчы.

18 І выбавіць мяне Госпад ад усякага злога дзеяньня, і збавіць для Свайго Нябеснага Валадарства. Яму слава на вякі вякоў. Амэн.

19 Прывітай Прыскілу, і Акілу, і дом Анісіфора.

20 Эраст застаўся ў Карынъце; а Трафіма я пакінуў хворага ў Мілеце.

21 Намагайся, каб прыйсьці да зімы. Вітаюць цябে Эўбул, і Пуд, і Лін, і Кляўдыя, і ўсе браты.

22 Госпад Ісус Хрыстос з духам

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІТА АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, слуга Божы, апостал жа Ісуса Хрыста, паводле веры выбранных Божых і пазнаньня праўды паводле пабожнасьці,
² у надзеі жыцьця вечнага, якое абяцаў Бог, Які не падманвае, перад адвечнымі часамі,

³ а ў свой час зъявіў слова Сваё ў пропаведзі, якое было даверана мне паводле загаду Збаўцы нашага, Бога, —

⁴ Ціту, шчыраму дзіцяці ў супольнай веры: ласка, літасць, супакой ад Бога Айца і Господа Ісуса Хрыста, Збаўцы нашага.

⁵ Я пакінуў цябе ў Крыце дзеля таго, каб ты ўпарадкаваў, дзе чаго не хапае, і паставіў у гарадах старостаў, як я табе загадаў:

⁶ калі хто бездакорны, муж аднае жонкі, дзяцей мае верных, якіх не абвінавачвають за распусту або непакорлівасць.

⁷ Бо епіскап мусіць быць бездакорны, як Божы аканом, не самалюбны, не гняўлівы, ня п'яніца, не задзірлівы, ня сквапны,

⁸ але гасцінны, дабралюбны, цвярозы, праведны, багабойны, паўстрымлівы,

⁹ які трymаецца вернага слова згодна з вучэньнем, каб мог і настаўляць у здаровай навуцы, і дакараць тых, якія працівяцца.
¹⁰ Бо ёсьць шмат і непакорлівых, і пустаслоўных, і ашуканцаў, асабліва з абрэзаных,

11 якім трэба закрываць вусны; яны цэлыя дамы руйнуюць, навучаючы, чаго ня сълед, дзеля агіднага набытку.

12 Сказаў нехта з іх, уласны іхні прарок: «Крыцяне заўсёды хлусць, зъяўры ліхія, жываты гультайскія».

13 Сьведчанье гэтае праўдзівае. Дзеля гэтае прычыны дакарай іх сувора, каб былі здаровыя ў веры,

14 не зважаючы на юдэйскія байкі і прыказаныні людзей, якія адварочваюцца ад праўды.

15 Для чистых усё чиста, а для апаганеных і бязъверных няма нічога чыстага, але апаганены і розум іхні, і сумленье.

16 Яны кажуць, што ведаюць Бога, а учынкамі адракаюцца, [яны —] брыдотныя і непакорныя, і на ўсякую добрую справу няздольныя.

Ціт 2

¹ А ты гавары, як належыць здароваму вучэнью:

² каб старая была пільныя, сумленныя, цвярозыя, здаровыя ў веры, любові, цярплівасці;

³ каб старая жанчыны паводзілі сябе, як належыцца святым, не паклёнічалі, не пілі шмат віна, вучылі добраму,

⁴ каб вучылі мудрасці маладых, каб тыя любілі мужоў, любілі дзяцей,

⁵ былі цвярозыя, чистыя, гаспадарлівія, добрыя, падпарадкаваныя сваім мужам, каб не было блюзеньня на слова Божае.

⁶ Маладых людзей таксама ўпрошвай думаць цвяроза,

⁷ у-ва ўсім даючы сябе за прыклад добрых учынкаў,

у навучаныні — чысьціню, сумленнасьць, непахібнасьць, 8 слова здаровае, ненаганнае, каб той, хто супрацівіца, быў асаромлены, ня маючи нічога благога сказаць пра нас.

9 Слугаў [навучай] падпарадкоўваца сваім уладарам, у-ва ўсім падабацца ім, не пярэчачы, 10 не прыхоўваючы сабе, але зъяўляючы ўсю добрую вернасьць, каб у-ва ўсім аздаблялі вучэнье Збаўцы нашага Бога.

11 Бо зъявілася ласка Божая, што дae збаўленье для ўсіх людзей,

12 якая навучае нас, каб, адрокшыся ад бязбожнасьці і пажадлівасця ѿ съвету, цъвароза, праведна і пабожна жылі мы ў цяперашнім веку, 13 чакаючы шчасльіве надзеі і зъяўленьня славы вялікага Бога і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста,

14 Які даў Сябе за нас, каб выбавіць нас ад усякага беззаконья і ачысьціць Сабе народ асаблівы, які рупіцца пра добрыя справы.

15 Гэтае кажы, упрошвай і дакарай з усякім загадам; няхай ніхто табою не пагарджае.

ЦІТ 3

1 Нагадвай ім, каб падпарадкоўваліся начальнікаў і ўлады, былі падрыхтаваныя на ўсякую добрую справу,

2 на нікога ня блюзьнілі, не былі ваяйнічымі, былі спагаднымі і зъяўлялі ўсякую ціхасць адносна ўсіх людзей.

3 Бо і мы былі некалі бяздумнымі, непакорнымі, падманутымі, служачы пажаданьням і розным

асалодам, жывучы ў ліхце і зайдрасці, былі паскуднымі, ненавідзячы адзін аднаго.

4 А калі зъявілася ласкавасць і любоў да людзей Збаўцы нашага, Бога,

5 Ён збавіў нас ня дзеля ўчынкаў праведнасьці, якія мы ўчынілі, але паводле літасці Сваёй, праз лазню адраджэння і абнаўлення Духам Святым,

6 Якога ён выліў на нас шчодра праз Ісуса Хрыста, Збаўцу нашага,

7 каб, апраўдаўшыся ласкай Ягонай, мы сталіся праз надзею спадкамі жыцця вечнага.

8 Вернае слова; і я хачу, каб ты съцвярджай гэта, каб тыя, што вераць Богу, былі старанныя ў выкананьні добрых справаў: гэта добра і людзям карысна.

9 А дурных спрэчак, і радаводаў, і свараў, і згадак адносна Закону пазъбягай, бо яны некарысныя і марнныя.

10 Чалавека герэтыка паслья першага і другога напамінаньня пакінь,

11 ведаючы, што гэтакі разбэсціўся і грашыць, асудзіўши самога сябе.

12 Калі пашлю да цябе Арцёма або Тыхіка, намагайся прыйсьці да мяне ў Нікапаль, бо я пастанавіў перазімаваць там.

13 Зэна законьніка і Апалёса старанна правядзі, каб у іх не было ні ў чым недахопу.

14 Няхай і нашыя вучацца выконваць добрыя справы ў пільных патрэбах, каб не былі бясплодныя.

15 Вітаюць цябе ўсе, што са мною. Прывітай тых, што сябруюць з намі ў веры. Ласка з усімі вамі. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ФІЛІМОНА АПОСТАЛА ПАЎЛА

1 Павал, вязень Ісуса Хрыста, і Цімафей, брат, — Філімону, улюбёнаму і супрацоўніку нашаму,
 2 і ўлюбёны Апфіі, і Архіпу, таварышу нашаму ў барацьбе, і хатняй царкве тваёй:
 3 ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.
 4 Дзякую Богу майму, заўсёды ўзгадваючы пра цябе ў малітвах маіх,
 5 чуючы пра любоў тваю і веру, якую маеш да Госпада Ісуса і да ўсіх съвятых,
 6 каб супольнасць веры тваёй была дзейснай у пазнаньні ўсякага добра, якое ў вас у Хрысьце Ісусе.
 7 Бо вялікую маем ласку і пацяшэнье ў любові тваёй, бо праз цябе, браце, супачылі ўнутранасці съвятых.
 8 Дзеля гэтага, маючы вялікую ў Хрысьце адвагу загадваць табе, што прыстойна [рабіць],
 9 лепш праз любоў прашу, ня хто іншы, як Павал, староста, а цяпер і вязень Ісуса Хрыста.
 10 Прашу цябе адносна дзіцяці майго Анісіма, якога я нарадзіў у путах маіх,
 11 што быў некалі некарысны для цябе, а цяпер патрэбны табе і мне.
 12 Яго я паслаў, а ты яго, як маё нутро, прыймі.
 13 Хацеў я яго пры сабе трymаць, каб ён замест цябе паслужыў мне ў путах за Эвангельле,

14 але без твае згоды нічога не хацеў зрабіць, каб дабро тваё не з прынукі было, а з добрае волі.
 15 Бо можа ён дзеля таго на гадзіну адыйшоў, каб ты атрымаў яго назаўсёды,
 16 ужо не як слугу, але вышэй за слугу, як брата ўлюблёнага, асабліва для мяне, а tym больш для цябе — і паводле цела, і ў Госпадзе.
 17 Дык калі маеш мяне за супольніка, прыймі яго, як мяне.
 18 А калі ён чым скрыўдзіў цябе або вінен, лічы гэтае на мне.
 19 Я, Павал, напісаў маёю рукою: «Я аддам»; каб не казаць табе, што ты і самім сабою мне вінны.
 20 Гэтак, браце, дай мне скарыстацца ад цябе ў Госпадзе; супакой маё нутро ў Госпадзе.
 21 Перакананы ў паслухмянасці тваёй, я напісаў да цябе, ведаючы, што ты зробіш і больш, чым кажу.
 22 А таксама падрыхтуй для мяне гасподу, бо спадзяюся, што праз малітвы вашыя буду вам падараваны.
 23 Вітае цябе Эпафрас, вязень разам са мною ў Хрысьце Ісусе,
 24 Марк, Арыстарх, Дэмас, Лука, супрацоўнікі мае.
 25 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з духам вашым. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ГЕБРАЙЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

1 Бог, Які шмат разоў і шматлікім спосабамі здаўна гаварыў да бацькоў праз прарокаў,

2 у апошняя гэтыя дні прамовіў да нас праз Сына, Якога паставіў за спадкаемцу ўсяго, праз Якога і вякі учыніў.

3 Ён, будучы звязаным славы і выразам існасьці Ягонай і ўсё словам моцы Сваёй трymаючы, учыніўши праз Сябе ачышчэнне грахоў нашых, сеў праваруч велічы на вышынях,

4 стаўшыся лепшым за анёлаў нагэтулькі, наколькі слаўнейшае за іх успадкаеміў імя.

5 Бо каму з анёлаў сказаў Ён калі: «Ты — Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе»? І яшчэ: «Я буду Яму Айцом, і Ён будзе Мне Сынам»?

6 А калі ізноў уводзіць Першароднага ў сусъвет, кажа: «І няхай паклоняцца Яму ўсе анёлы Божыя».

7 А наконт анёлаў кажа: «Ён робіць анёламі Сваімі духаў і служыцелямі Сваімі — полымя агню».

8 А наконт Сына: «Пасад Твой, Божа, на век вечны; кій правасьці — кій валадарства Твойго.

9 Ты палюбіў праведнасьць і зьненавідзеў беззаконыне. Дзеля гэтага памазаў Цябе, Божа, Бог Твой алеем весялосьці больш за таварышаў Тваіх».

10 І: «Ты напачатку, Госпадзе, умацаваў зямлю, і неба — справа рук Тваіх;

11 яны загінуць, а Ты застаешся; і ўсе, як шаты, састарэюць,

12 і, як адзеньне, Ты скруціш іх, і яны зьменяцца; а Ты — Той Самы, і гады Твае ня скончацца».

13 А наконт каго з анёлаў сказаў Ён калі: «Сядзь праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх»?

14 Ці ня ўсе яны — паслугавальныя духі, якія пасланыя на служэнне дзеля тых, якія маюць успадкаеміць збаўленыне?

Гебр 2

1 Дзеля гэтага мусім асабліва зважаць на чутае, каб не адпасьці.

2 Бо калі сказанае праз анёлаў слова было цвёрдае, і ўсякае парушэнне і непаслухмянасьць даставалі справядлівую адплату,

3 як мы ўцячэм, калі занядбалі такое вялікае збаўленыне, якое спачатку было сказанае Госпадам, зацверджана ў нас ад тых, якія чулі,

4 якім засьведчыў Бог праз знакі, і цуды, і розныя сілы, і праз раздаваныне Духа Святога паводле волі Яго?

5 Бо не анёлам падпарадковаў Ён будучы сусъвет, пра які гаворым.

6 Засьведчыў жа нехта недзе, кажучы: «Што ёсьць чалавек, што Ты ўзгадваеш яго, або сын чалавечы, што Ты адведваеш яго?

7 Крыху Ты панізіў яго перад анёламі, даў яму вянок славы

і паshanы і паставіў яго па-над творамі рук Тваіх;

⁸ усё падпарадкаваў Ты пад ногі яго». Бо калі падпарадкаваў яму ўсё, нічога не пакінуў непакорным яму. Але цяпер мы яшчэ ня бачым, каб усё было падпарадкавана яму,

⁹ а бачым Icуса, Які крыху быў паніжаны перад анёламі, Які праз пакуту съмерці атрымаў вянок славы і паshanы, каб з ласкі Божае пакаштаваў съмерці за ўсіх.

10 Бо трэба было, каб Той, дзеля Якога ўсё і праз Якога ўсё, ведучы многіх сыноў у славу, Начальніка збаўлення іхняга праз пакуты ўчыніў споўненым.

11 Бо і Той, Які асьвячае, і тыя, якія асьвячаюцца, усе — з Аднаго; дзеля гэтай прычыны Ён не саромеецца называць іх братамі, кажучы:

12 «Паведамлю імя Тваё братам Маім, пасярод царквы засыпяваю Табе».

13 І яшчэ: «Я буду спадзявацца на Яго». І яшчэ: «Вось, я і дзецы, якіх даў мне Бог».

14 Дык калі дзецы сталіся супольнікамі цела і крыві, і Ён таксама мае ўдзел у іх, каб праз съмерць зьнішчыць таго, хто мае ўладу над съмерцю, гэта ёсьць д'ябала,

15 і вызваліць тых, якія дзеля страху съмерці праз усё жыцьцё падлягали няволі.

16 Бо, сапраўды, не анёлаў Ён прыймае, але насеньне Аўраамавае прыймае.

17 Дзеля гэтага Ён павінен быў у-ва ўсім стацца падобным да братоў, каб быць міласцівым і верным Першасвятаром перад Богам дзеля перамольванья за

грахі народу.

18 Бо таму, што Сам Ён, спакушаны, цярпеў, можа тым, якія спакушаныя, дапамагчы.

Гебр 3

1 Дзеля гэтага, браты съвятыя, удзельнікі ў нябесным пакліканыні, прыгледзьцеся да Апостала і Першасвятара вызнаныня нашага, Icуса Хрыста,

2 Які верны Таму, Які паставіў Яго, як і Майсей у-ва ўсім доме Ягоным.

3 Бо Ён варты яшчэ большае славы за Майселя, як і большую паshanу мае за дом той, хто яго збудаваў.

4 Бо ўсякі дом некім будуецца; а Той, Які ўсё збудаваў, — Бог.

5 І Майсей верны ў-ва ўсім доме Ягоным, як слуга, дзеля съведчаныя пра тое, што мела быць сказанным;

6 а Хрыстос — як Сын у доме Ягоным, дом Якога — мы, калі толькі адлагу і пахвалу надзеі цвёрда да канца трymаць будзем.

7 Дзеля гэтага, як кажа Дух Святы: «Сённяня, калі пачуеце голас Ягоны,

8 не закамяняйце сэрцы вашыя, як у раздражненныі, у дзень спакусы ў пустыні,

9 дзе спакушалі Мяне бацькі вашия, выпрабоўвалі Мяне і бачылі справы Mae сорак гадоў.

10 Дзеля гэтага ўгнявіўся Я на пакаленьне тое і сказаў: «Зайсёды блукаюць яны сэрцам, а самі не спазналі шляхоў Maix».

11 Дык прысягнуў Я ў гневе Маім, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой».

12 Глядзіце, браты, каб не было ў кім з вас сэрца злога і бязьвернага, што адступаеца ад Бога Жывога,

13 але прасіце адзін аднаго штодня, пакуль называеца "сёньня", каб хто з вас не закамянеў праз падман грэху.

14 Бо мы сталіся ўдзельнікамі Хрыста, калі толькі пачатку пэўнасьці цвёрда будзем трymацца да канца,

15 калі гаворыцца: «Сёньня, калі пачуеце голас Ягоны, не закамяняйце сэрцы вашыя, як у раздражненъні».

16 Бо некаторыя, што чулі, раздражнілі; але ня ўсе, якія выйшли з Эгіпту праз Майсея.

17 На каго ж гневаўся Ён сорак гадоў? Ці не на тых, якія зграшылі, косткі якіх палеглі ў пустыні?

18 А каму прысягаў Ён, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Ягоны, калі ня тым, якія не скарыліся?

19 І бачым, што яны не змаглі ўвайсьці праз недаверства.

4 Бо сказана недзе наконт сёмага дню гэтак: «І супачыў Бог у дзень сёмы ад усіх справаў Сваіх».

5 І яшчэ тут: «Ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой».

6 Дык, калі некаторым застaeцца ўвайсьці ў яго, а тыя, якім раней дабравешчана, не ўвойшлі ў яго за няскоранасьць,

7 ізноў Ён вызначае дзень "сёньня", кажучы праз Давіда, праз гэтулькі часу, як было сказана: «Сёньня, калі пачуеце голас Ягоны, не закамяняйце сэрцы вашыя».

8 Бо калі б Егошуа даў тым супачынак, не было б сказана паслья таго пра іншы дзень.

9 Таму застaeцца для народу Божага захаванье суботы.

10 Бо хто ўвайшоў у супачынак Ягоны, той і сам супачыў ад справаў сваіх, як і Бог ад Сваіх.

11 Дык будзем намагацца ўвайсьці ў супачынак гэты, каб хто за тым прыкладам не палёг праз няскоранасьць.

12 Бо слова Божае жывое і дзейснае, і вастрэйшае за ўсякі меч двусечны, і працінае аж да разьдзялення душы і духа, суставаў і шпіку, і судзіць думкі і намеры сэрца.

13 І няма стварэння, схаванага перад Ім, але ўсё аголена і адкрыта перад вачыма Таго, пра Якога нашае слова.

14 Дык, маючи Першасвятара вялікага, Які прайшоў праз неба, Ісуса, Сына Божага, будзем трymацца вызнаныя.

15 Бо маем Першасвятара не такога, што ня можа спачуваць слабасьцям нашым, але такога, які, падобна нам, дазнаў спакушэння ў-ва ўсім, апрача грэху.

Гебр 4

1 Дык будзем баяцца, каб, калі яшчэ трывае абяцаныне ўвайсьці ў супачынак Ягоны, ня думаў хто з вас, што ён горшы.

2 Бо і нам [гэта] дабравешчана, як і тым; але ім не дало карысьці пачутае слова, бо не спалучылася з вераю тых, якія слухалі.

3 Бо ўваходзім у супачынак мы, якія паверылі, бо Ён сказаў: «Дык прысягнуў Я ў гневе Маім, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой», хоць справы [Ягоныя] сталіся ад заснаванья сьвету.

16 Дык будзем набліжацца з адвагаю да пасаду ласкі, каб атрымаць літасьць і ласку знайсьці дападмогу ў адпаведны час.

Гебр 5

1 Бо ўсякі першас্বятар, які спаміж людзей бярэцца, дзеля людзей стаўляеца на тое, што Божае, каб прыносіў дары і ахвяры за грахі,

2 каб мог спачуваць тым, якія не разумеюць і заблукалі, бо і сам абложаны нядужасьцю,

3 і праз гэта павінен як за народ, гэтак і за сябе прыносіць [ахвяры] за грахі.

4 І ніхто сам сабою не прыймае гэту пашану, але той, хто пакліканы Богам, як і Аарон.

5 Гэтак і Хрыстос ня Сам Сябе праславіў, каб быць Першас্বятаром, але Той, Які сказаў Яму: «Ты — Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябে»,

6 як і ў іншым [месцы] кажа: «Ты — с্বятар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка».

7 Ён у дні цела Свайго з вялікім крыкам і съязьмі прыносіў просьбы і ўпрошваньні да Таго, Які мог збавіць Яго ад съмерці, і быў выслушаны дзеля багабойнасьці.

8 Хоць Ён — Сын, але навучыўся паслухмянасьці праз тое, што перацярпеў,

9 і, споўніўши [ўсё], стаўся для ўсіх, якія паслухмянія Яму, прычынаю вечнага збаўлення,

10 названы ад Бога Першас্বятаром паводле парадку Мэльхісэдэка.

11 Адносна Яго мы маем шмат сказаць, і цяжка выказаць, бо вы сталіся маруднымі, каб слухаць.

12 Бо вы, якія паводле часу павінны быць настаўнікамі, ізноў маецце патрэбу, каб вучылі вас падставовым пачаткам словаў Божых, і вы маецце патрэбу ў малацэ, а ня ў цвёрдай страве.

13 Бо ўсякі, хто спажывае малако, неспрактыкаваны ў слове праведнасьці, бо ён — немаўля.

14 А цвёрдая страва ёсьць для дасканалых, у якіх праз ужываньне разуменіе спрактыкаванае распазнаваць добрае і ліхое.

Гебр 6

1 Дзеля гэтага, пакінуўши пачатак Хрыстовага слова, з'вернемся да дасканаласьці, не кладучы ізноў падмуркі, [гаворачы пра] навяртаньне ад мёртвых справаў і веру ў Бога,

2 вучэньне пра хрышчэнныні, і ўскладаньне рук, і ўваскрасеньне мёртвых, і суд вечны.

3 І гэта зробім, калі Бог дазволіць.

4 Бо немагчыма тых, якія аднойчы былі прасвятыленыя, і пакаштавалі дару нябеснага, і сталіся ўдзельнікамі Духа Святога,

5 і пакаштавалі добрага слова Божага і моцаў будучага веку,

6 і адпалі, ізноў абнаўляць праз навяртаньне, тых, якія ізноў укрыжоўваюць у сабе Сына Божага і аддаюць на сорам [Яго].

7 Бо зямля, якая п'е дождж, што часта зыходзіць на яе, і родзіць расыліну, карысную для тых, хто абрабляе яе, атрымлівае дабраслаўленыне ад Бога;

8 а тая, якая прыносіць церні і асот, непрыдатная і блізкая

да праклёну, і канец яе — спаленьне.

⁹ А мы перакананыя адносна вас, улюблёныя, што вы — лепшыя і маце збаўленьне, хаця і гаворым гэтак.

10 Бо Бог не няправедны, каб забыцца на справу вашую і працу любові, якую вы зъявілі ў імя Ягонае, калі служылі і служыце съвятым.

11 А мы жадаем, каб кожны з вас выяўляў такую самую дбаласьць у пэўнасьці надзеі да канца,

12 каб ня стацца вам маруднымі, але пераймальнікамі тых, якія праз веру і доўгацярплівасьць бяруць у спадчыну абязаньні.

13 Бо Бог, абяцаючы Абрагаму, ня маючы нікога вышэйшага, каб прысягаць, прысягаў Самім Сабою,

14 кажучы: «Праўдзіва, дабраслаўляючы, дабраслаўлю цябе і, памнажаючы, памножу цябе».

15 І гэтак [Абрагам], маючы доўгацярплівасьць, атрымаў абязаньне.

16 Бо людзі прысягаюць вышэйшым, і ўсякая спрэчка між імі завяршаецца прысягай на сцвярджэньне.

17 Дзеля гэтага Бог, хочучы празьмерна паказаць спадкаемцам абязаньня нязъменнасць намеру Свайго, ужыў прысягу, 18 каб праз дзіве нязъменныя рэчы, у якіх Богу хлусіць немагчыма, вялікае пацяшэньне мелі мы, якія прыбеглі ўхапіцца за надзею, што перад намі ляжыць,

19 якую маем, як якар душы, пэўны і трывалы, які ўваходзіць у ва ўнутранае за заслону,

20 куды за нас як папярэднік

увайшоў Ісус, стаўшыся Першасъвятаром на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка.

Гебр 7

1 Бо гэты Мэльхісэдэк, валадар Салему, съвтар Бога Найвышэйшага, які сустрэў Абрагама, калі той вяртаўся пасль разгрому валадароў, і дабраславіў яго,

2 і якому дзесяціну ад усяго аддзяліў Абрагам, па-першае, перакладаецца як Валадар праведнасьці, а пасль ён — валадар Салему, гэта ёсьць Валадар супакою,

3 бяз бацькі, бяз маці, без радаводу, які ня мае ані пачатку дзён, ані канца жыцця, падобны да Сына Божага, застаецца съвтаром назаўсёды.

4 Бачыце, які вялікі той, якому нават Абрагам патрыярх даў дзесяціну са здабычы.

5 Тыя з сыноў Левія, якія атрымліваюць съвтарства, маюць прыказаныне паводле Закону браць дзесяціну з народу, гэта ёсьць з братоў сваіх, хаця і яны выйшли з паясьніцы Абрагама.

6 А ён, які не паходзіць з іх, ўзяў дзесяціну ад Абрагама і дабраславіў таго, які меў абязаньні.

7 Без усялякае спрэчкі меншы дабраслаўляеца большым.

8 І тут дзесяціны атрымліваюць людзі съмяротныя, а там — той, пра якога съведчыцца, што жыве.

9 І, можна так сказаць, праз Абрагама ўзята дзесяціна і з Левія, які сам атрымлівае дзесяціны,

10 бо ён быў яшчэ ў паясьніцы бацькі, калі сустрэй яго Мэльхісэдэк.

11 Дык, калі б усё зьдзейсьнілася праз съвтарства лявітаў, бо народ разам з ім атрымаў Закон, якая яшчэ патрэба паўставаць іншаму съвтарству паводле парадку Мэльхісэдэка, а не паводле парадку Аарона называцца?

12 Бо разам з пераменай съвтарства патрэбна, каб сталася і зъмена Закону.

13 Бо Той, пра Якога гаворыцца гэтае, належай да другога калена, з якога ніхто не прыступаў да ахварніка.

14 Бо відочна, што Госпад наш узы́шоў з калена Юды, а пра гэтае калена Майсей нічога не сказаў адносна съвтарства.

15 І гэта яшчэ больш зразумела, калі паводле падabenства Мэльхісэдэка паўстает іншы Съвтар,

16 Які не паводле Закону прыказаныня цялеснага стаўся, але паводле моцы незынішчальнага жыцця.

17 Бо засьведчыў [Бог]: «Ты — съвтар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка».

18 Бо раней быўшае прыказаныне адкінута праз слабасць яго і некарыснасць,

19 бо Закон нічога ня споўніў, але ўводзіцца лепшай надзея, праз якую мы набліжаемся да Бога.

20 І як гэта было не без прысягі, 21 бо тыя ставаліся съвтарамі без прысягі, а Гэты — з прысягай Таго, Які гаварыў пра Яго: «Прысягнуў Госпад і не раскаеца: Ты — съвтар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка»,

22 нагэтулькі лепшага запавету

Паручальнікам стаўся Ісус.

23 І тых съвтароў было шмат дзеля таго, што съмерць забараняла [некаму] затрымацца,

24 а Гэты праз тое, што застаецца на вякі, мае съвтарства, якое не адступаеца [ад Яго],

25 таму Ён і можа цалкам збаўляць тых, якія прыходзяць праз Яго да Бога, заўсёды жывы, каб заступаецца за іх.

26 Бо Гэтага трэба нам Першасъвтара, съвтарога, няяннага, беззаганнага, адлучанага ад грэшнікаў і ўзвышанага па-над нябёсы,

27 Які ня мае патрэбы штодня, як тыя першасъвтары, прыносяць ахвары спачатку за свае грахі, пасъля за [грахі] народу, бо Ён зрабіў гэта аднойчы, прынёсши [ў ахвару] Сябе.

28 Бо Закон стаўляе за першасъвтароў людзей, якія маюць нядужасць, а слова прысягі, што пасъля Закону, [паставіла] Сына, дасканалага на вякі.

Гебр 8

1 А галоўнае ў тым, што сказана, тое, што мы маем Першасъвтара, Які сеў праваруч пасаду величы ў небе,

2 служыцель Съвятыні і праудзівага Намёту, які паставіў Госпад, а не чалавек.

3 Бо кожны першасъвтар стаўляеца на тое, каб прыносяць дары і ахвары; таму трэба, каб і Гэты меў нешта, што прынесці.

4 Бо калі б Ён быў на зямлі, ня быў бы съвтаром, [бо] ёсьць съвтары, якія паводле Закону прыносяць дары,

5 якія служаць прыкладу і ценю [рэчай] нябесных, як атрымаў слова Майсей, калі меўся зрабіць намёт: «Глядзі, — прамовіў Ён, — зрабі ўсё паводле вобразу, які паказаны табе на гары».

6 А цяпер Ён атрымаў служэнне тым слайнейшае, чым лепшага Ён пасярэднік запавету, які ўзаконены на лепшых абяцаньнях.

7 Бо калі б той першы быў без заганы, не шукалася б месца для другога.

8 Но, вінавацячы іх, кажа: «Вось, надыхаць дні, — кажа Госпад, — і Я зраблю з домам Ізраіля і з домам Юды новы запавет,

9 не паводле запавету, які Я зрабіў з бацькамі іх у дзень, калі ўзяў іх рукою Маёю, каб вывесыці іх з зямлі Эгіпту, бо яны ня вытрывалі ў запавеце Маім, і Я занядбаў іх, — кажа Госпад.

10 Вось запавет, які Я заключу з домам Ізраіля пасъля тых дзён, — кажа Госпад, — даючы законы Мае ў думкі іхнія, напішу іх і на сэрцах іхніх, і буду ім Богам, а яны Мне будуць народам.

11 И ня будзе вучыць кожны бліжняга свайго і кожны брата свайго, кажучы: “Пазнай Господа”, бо ўсе, ад малога іхняга да вялікага іхняга, будуць ведаць Мяне.

12 Но міласцівы буду да няправеднасцяў іхніх, і грахой іхніх і беззаконнай іхніх больш не ўзгадаю».

13 Калі кажа “новы”, учыніў старым першы; а тое, што старэе і здаўніваецца, блізкае, каб шчэзнуць.

Гебр 9

1 Дык і першы [запавет] меў пастановы служэння і съвятыню ў съвеце.

2 Но першы намёт быў збудаваны, і ў ім съвечнік, і стол, і хлябы пакладныя, і завеца ён “Съятое”.

3 А за другой заслонай намёт, які завеца “Съятое Съвятых”,
4 які мае залатую кадзільню і каўчэг запавету, які абкладзены з усіх бакоў золатам, у якім залатая пасудзіна з манай, і кій Аарона, што расквітнеў, і табліцы запавету,

5 а над ім — херувімы славы, якія ацяняюць перамольню; пра гэта ня варта цяпер казаць падрабязна.

6 А калі гэта так збудавана, у першы намёт заўсёды ўваходзяць съвятары, зъдзяйсняючы служэнне,

7 а ў другі — раз у год адзін першасцьвятар, не без крыві, якую прыносіць за сябе і за няведенайне народу.

8 Гэтым паказвае Дух Съвяты, што яшчэ не адкрыты шлях у съвятыню, пакуль стаіць першы намёт,

9 які ёсьць прыклад цяперашняга часу, калі прыносяцца дары і ахвяры, якія ня могуць удасканаліць паводле сумленняння таго, хто служыць,

10 якія толькі ў ежы і пітве, і розных абмываньнях і пастановах цела, якія паставлены да часу выпраўленья.

11 А Хрыстос, Першасцьвятар будучага добра, прыйшоўшы праз вялікшы і дасканалейшы намёт, не рукамі зроблены, гэта значыць, не такога стварэння,

12 і не праз кроў казлоў

і цялят, але праз уласную кроў, адзін раз увайшоў у съвятыню, знайшоўшы вечнае выбаўленье.

13 Бо калі кроў валоў і казлоў і попел каровы, пакрапіўшы апаганеных, асьвячае іх дзеля чыстасці цела,

14 наколькі больш кроў Хрыста, Які праз Духа вечнага прынёс Сябе беззаганнага Богу, ачысьціць сумленье вashaе ад мёртвых справаў дзеля служэнья Богу Жывому?

15 I дзеля гэтага Ён — Пасярэднік новага запавету, каб, як станецца съмерць дзеля адкупленья парушэння, [что былі пры] першым запавеце, тыя, якія пакліканыя да вечнае спадчыны, атрымалі абяцаньне.

16 Бо дзе запавет, трэба, каб прыйшла съмерць таго, хто заключыў [яго],

17 бо запавет набывае моц ад памёрших; ён ня мае сілы, пакуль жыве той, хто заключыў [яго].

18 Дык і першы [запавет] быў усталіваны не без крыві.

19 Бо Майсей, сказашы ўсе прыказаныні паводле Закону ўсяму народу, узяў кроў цялят і казлоў з вадою, і воўнай пунсовай, і ізопам, пакрапіў і саму кнігу, і ўвесь народ,

20 кажучы: «Гэта кроў запавету, які даў вам Бог».

21 I намёт, і ўсё начынъне дзеля служэнья таксама пакрапіў крывёю.

22 I амаль ўсё паводле Закону ачышчаецца крывёю, і без праліцця крыві не бывае адпушчэння.

23 Дык трэба было, каб [рэчы, што паводле] прыкладу таго,

што ў небе, ачышчаліся гэтымі, а самі [рэчы] нябесныя — лепшымі за гэтыя ахвярамі.

24 Bo Хрыстос увайшоў не ў съвятыню, рукамі зробленую, на ўзор праўдзівае, але ў саме неба, каб цяпер зъявіцца перад абліччам Божым за нас;

25 i не дзеля таго, каб шматкроць прыносіць Сябе, як штогод уваходзіць першасвятар у съвятыню з чужою крывею,

26 бо мусіў бы Ён шматкроць цярпець ад заснавання съвету, але Ён цяпер адзін раз зъявіўся на сканчэныні вякоў дзеля адкідання грэху праз ахвяру Сваю.

27 I як усім людзям вызначана раз памерці, а пасля гэтага — суд,

28 гэтак і Хрыстос, раз прынёсши Сябе [ў ахвяру], каб панесыці грахі многіх, другі раз бяз грэху будзе зъяўлены дзеля збаўлення тым, якія чакаюць Яго.

Гебр 10

1 Bo Закон, які мае цену будучага добра, а ня сам вобраз рэчаў, тымі ахвярамі, якія нязменна прыносяцца штогод, ніколі ня можа зрабіць дасканалымі тых, што прыходзяць [з імі].

2 Bo іначай перасталі б прыносіць іх, бо ўжо ня мелі б съядомасці грахоў тыя, што служаць, аднойчы ачышчаныя.

3 Ale праз гэтага [ахвяры]

штогод узгадваецца пра грахі,

4 бо немагчыма, каб кроў валоў

і казлоў забірала грахі.

5 Dзеля гэтага [Хрыстос], уваходзячы ў съвет, кажа:

«Ахвяры і дару Ты не захацеў,

але цела падрыхтаваў для Мяне.

6 Цэласпаленъні і [ахвяры] за грэх Ты не ўпадабаў.

7 Тады Я сказаў: «Вось, іду (на пачатку кнігі напісана пра Мяне) учыніць, Божа, волю Тваю».

8 Сказаўшы перш, што «ахвяры, і дару, і цэласпаленъняў, і [ахвяры] за грэх Ты не захацеў і не ўпадабаў», а яны прыносяцца паводле Закону,

9 пасъля сказаў: «Вось, іду учыніць, Божа, волю Тваю». Касуе першае, каб паставіць другое.

10 Гэтай воляй мы асьвячоныя праз аднакроцнае прынясеньне цела Ісуса Хрыста.

11 І ўсякі съятар штодня стаіць, спраўляючы служэнъне і шматкроць прыносячы тыя самыя ахвяры, якія ніколі ня могуць зьняць грахоў.

12 А Ён, прынёшы адну ахвяру за грахі, назаўсёды сей праваруч Бога,

13 чакаючы яшчэ, пакуль ворагі Ягоныя будуць пакладзены як падножжа ног Ягоных.

14 Бо Ён адным дарам назаўсёды зрабіў дасканалымі тых, якіх асьвяціў.

15 Съведчыць жа нам і Дух Святы, бо пасъля прадказана:

16 «Вось запавет, які Я заключу з імі пасъля дзён тых, — кажа Госпрад, — даючы законы Мае ў сэрцы іхнія, напішу іх і ў думках іхніх,

17 і грахоў іхніх і беззаконъняў іхніх больш не ўзгадаю».

18 А дзе адпушчэнъне грахоў, ужо непатрэбны дар за іх.

19 Дык, браты, маючы адвагу ўваходзіць у съятыню праз кроў Ісуса Хрыста,

20 шляхам новым і жывым, які Ён усталяваў для нас праз заслону, гэта ёсьць цела Сваё, 21 і маючы вялікага Святара над домам Божым,

22 будзем падыходзіць са шчырым сэрцам, у поўні веры, пакрапіўшы сэрцы, [каб ачысьціць] ад сумленъня злога, і абмыўшы цела чыстай вадою.

23 Будзем тримацца няўхильна вызнанъня надзеі, бо верны Той, Які абяцаў,

24 і будзем зважаць адзін на аднаго, заахвочваючы да любові і добрых учынкаў,

25 не пакідаючы зграмаджэнъня свайго, як ёсьць у некаторых звычай, але заклікаючы [ў яго], і тым больш, калі бачыце, што набліжаецца дзень той.

26 Бо калі мы самахоць грашым, атрымаўшы пазнанъне праўды, ужо не застаецца ахвяра за грахі,

27 але нейкае жахлівае чаканъне суду і жару агню, які мае пажэрці супраціўнікаў.

28 Хто адкінуў Закон Майселя пры двух ці трох съедках, бяз літасьці памірае.

29 Наколькі, думаецце, цяжэйшае кары дастойны той, хто Сына Божага патаптаў, і кроў запавету, якою ён асьвячоны, за звычайнью палічыў, і Духа ласкі зьняважыў?

30 Бо мы ведаем Таго, Які сказаў: «“Мне помста, Я аддам”, — кажа Госпрад». І ізноў: «Госпрад будзе судзіць народ Свой».

31 Жахліва трапіць у руکі Бога жывога!

32 Узгадайце ж ранейшыя дні вашыя, калі вы, прасьветленыя, вытрывалі вялікае змаганъне

пакутаў,

33 ці то самі выстаўляныя на зънявагі і зъдзекі, ці то стаўшыся супольнікамі тых, якія пераносяць такое.

34 Бо вы і майм путам спачувалі, і рабунак маёмасьці вашае з радасцю прыймалі, ведаючы, што маеце для сябе ў небе маёмасьць лепшую, якая застанецца.

35 Дык не пакідайце адлагі вашае, якая мае вялікую нагароду.

36 Бо вам патрэбная цярплівасць, каб, учыніўши волю Божую, атрымаць абяцанье.

37 Бо яшчэ крыху, зусім крыху, і надыйдзе Той, Які надыходзіць, і не замарудзіць.

38 «А праведны з веры жыць будзе»; і: «Калі хто будзе хістацца, не ўпадабае яго душа Мая».

39 Мы ж ня хісткія на загубу, але [стайм] у веры на здабыцьцё душы.

Гебр 11

1 А вера ёсьць пэўнасць у тым, чаго спадзяемся, перакананасть у рэчах нябачных.

2 Бо ў ёй засьведчаны старэйшыя.

3 Вераю разумеем, што вякі наладжаны словам Божым, каб з няяўнага сталася бачнае.

4 Вераю Абэль прынёс Богу лепшую ахвяру, чым Каін, праз што атрымаў съведчанье, што ён — праведны, [бо гэта] засьведчыў Бог пра дары ягоныя; і праз яе ён, памёршы, яшчэ гаворыць.

5 Вераю Энох быў перанесены, што ня ўбачыў съмерці; і не знайшлі яго, бо перанёс яго Бог. Бо перад перанясеньнем

ягоным было засьведчана, што ён спадабаўся Богу.

6 А бяз веры спадабацца немагчыма, бо той, хто прыходзіць да Бога, мусіць верыць, што Ён ёсьць і тым, хто шукае Яго, нагароду дае.

7 Вераю Ной, атрымаўшы слова пра тое, што яшчэ не было бачным, у багабойнасці пабудаваў каўчэг дзеля збаўлення дому свайго; ёю ён асуздзіў съвет і паводле веры стаўся спадкаемцам праведнасці.

8 Вераю Абрарам, калі быў пакліканы, падпараткаваўся, каб ісьці ў месца, якое меў атрымаць у спадчыну, і выйшаў, не разумеочы, куды ідзе.

9 Вераю вандраваў ён на зямлі абяцанай, як на чужой, жывучы ў намётах з Ісаакам і Якубам, суспадчыннікамі таго самага абяцанья;

10 бо ён чакаў гораду, які мае падмуркі, якога майстар і дойлід — Бог.

11 Вераю і сама Сара атрымала сілу на зачацьце насеніня і не па часе веку нарадзіла, бо верным прызнавала Таго, Які абяцаў.

12 І дзеля гэтага ад аднаго, і пры гэтым амярцьвелага, нарадзілася гэтак шмат, як зорак у небе і як незылічоны пясок на ўзьбярэжжы мора.

13 Усе яны памерлі ў веры, не атрымаўшы абяцанья, але толькі здалёк бачачы іх, і маючы пэўнасць, і вітаючы [іх], і признаючы, што яны — чужынцы і вандроўнікі на зямлі.

14 Бо тыя, што гэтак кажуць, паказваюць, што яны

бацькаўшчыну шукаюць.

15 І, калі б яны памяталі тую, з якое выйшлі, мелі б час вярнуцца.

16 Але яны лепшага жадалі, гэта ёсьць нябеснага; дзеля гэтага Бог не саромеецца іх, каб іхнім Богам называцца, бо ён падрыхтаваў ім горад.

17 Вераю Абрагам, спакушаны, прынёс [у ахвяру] Ісаака, і прынёс адзінароднага, якога прыняў як абяцаньне,

18 пра якога было сказана: «У Ісааку будзе названае насеньне табе»,

19 бо ён лічыў, што Бог мае моц і з мёртвых уваскрасіць, дзеля чаго і атрымаў яго як прыклад.

20 Вераю ў будучае дабраславіў Ісаак Якуба і Эзава.

21 Вераю Якуб, паміраючы, дабраславіў кожнага з сыноў Язэпа і пакланіўся на верх кія свайго.

22 Вераю Язэп, каняочы, пра выхад сыноў Ізраіля нагадаў і загадаў наконт костак сваіх.

23 Вераю Майсей па нараджэныні тры месяцы быў хаваны бацькамі сваімі, бо яны бачылі, што хлопчык мілы [Богу], і не спалохаліся валадарскага загаду.

24 Вераю Майсей, стаўшыся дарослым, адмовіўся называцца сынам дачкі фараона

25 і выбраў лепш пакутаваць з народам Божым, чым мець часовую прыемнасць грэху,

26 зьнявагу Хрыстовую палічыўши большым багацьцем, чым скарбы эгіпецкія; бо ён на нагароду ўглядаўся.

27 Вераю пакінуў ён Эгіпет, не спалохашыся ярасці валадарской, бо непахісны быў, быццам бачачы Нябачнага.

28 Вераю ўчыніў ён Пасху і праліцьцё крыві, каб не крануў іх той, які нішчыў першародных.

29 Вераю перайшлі яны праз Чырвоне мора, як па сухім; на што спакусіўшыся, Эгіпцяне былі патопленыя.

30 Вераю ўпалі муры Ерыхону, як абыходзілі [іх] сем дзён.

31 Вераю Рахаў распусніца, з супакоем прыняўши выведчыкаў, не загінула з тымі, якія не скарыліся.

32 І што яшчэ скажу? Бо ня хопіць мне часу, каб распавядаць пра Гедэона, Барака, пра Самсона і Ефтая, пра Давіда і Самуэля, і пра прарокаў,

33 якія вераю перамагалі валадарствы, чынілі праведнасць, атрымлівалі абяцаньні, загароджвалі пашчы ільвоў,

34 тушилі сілу агню, уцякалі ад вострыва мяча, умацоўваліся ад слабасці, ставаліся дужымі ў бітве, прымушалі ўцякаць табары чужынцаў,

35 жонкі атрымлівалі памёршых сваіх уваскрошанымі; а іншыя былі замучаныя, не дачакаўшыся адкуплення, каб атрымаць лепшае ўваскращэнье,

36 іншыя паспытали зьдзекаў і тартураў, а яшчэ путаў і вязніцы,

37 былі каменаваныя, пілаваныя, спакушаныя, былі забіваныя мячом, бадзяліся ў авечых і казіных скурех, маючи нястачу, прыгнёт, нягоды;

38 тыя, якіх съвет ня быў варты, туляліся па пустынях і горах, па пячорах і шчылінах зямлі.

39 І ўсе яны, што засьведчаныя вераю, не атрымалі абяцаньня,

40 бо Бог прадугледзеў адносна нас нешта лепшае, каб яны не бяз нас асягнулі дасканаласьць.

Гебр 12

1 Дык і мы, маючы навокал нас гэткае воблака съведкаў, адкінуўшы ўсякі цяжар і грэх, які нас блутае, з цярплівасцю будзем бегчы ў змаганьні, што ляжыць перад намі,

2 углядаючыся на Пачыналъніка і Завяршальніка веры, Ісуса, Які замест радасьці, што была перад Ім, вытрываў крыж, пагардзіўшы сорамам, і сей праваруч пасаду Божага.

3 Бо паразважайце пра Таго, Які вытрываў гэтакую супраць Сябе варажнечу ад грэшнікаў, каб вы не зънемагаліся, саслабеўшы душамі вашымі.

4 Вы яшчэ не да крыві ваявалі, змагаючыся супраць грэху,

5 і забыліся пра пацяшэнье, якое зъвяртаецца да вас, як да сыноў: «Сыне мой! Ня грэбуй настаўленыем Госпадавым і не слабей, калі ён цябе дакарае.

6 Бо каго любіць Госпад, таго карае, і бічue ўсякага сына, якога прыймае».

7 Калі вы зносіце пакаранье, Бог ставіцца да вас, як да сыноў. Бо ці ёсьць гэтакі сын, якога не карае бацька?

8 А калі вы без пакаранья, удзельнікамі якога сталіся ўсе, дык вы — байструкі, а не сыны.

9 Да таго, калі мы мелі бацькоў цела нашага, якія нас каралі, і саромеліся перад імі, ці ня шмат больш маем падпараткоўвацца Айцу духаў і будзем жыць?

10 Бо тыя каралі, як самі думалі, на некалькі дзён; а ён — на

карыйсыць [нашую], каб нам удзельніцаць у съвятасці Яго.

11 Усякае ж пакаранье ў цяперашні час здаецца ня радасьцю, але смуткам; а паслья дае навучаным праз яго мірны плод праведнасці.

12 Дзеля гэтага выпрастуйце руکі, што апусьціліся, і калені, што самлелі,

13 і съцежкі простыя рабіце нагамі вашымі, каб кульгавае нікуды ня збочыла, а лепш было аздароўленае.

14 Імкніцеся да супакою з усімі да съвятасці, без якое ніхто ня ўбачыць Господа,

15 гледзячы, каб хто ня страціў ласкі Божае; каб які корань горычы, вырасшы ўверх, не зрабіў шкоды, і каб праз яго не занячысціліся многія;

16 каб не было якога расpusьніка ці паганага, як Эзай, які за адну ежу аддаў першародства сваё.

17 Бо ведаецце, што і паслья ён, хочучы ўспадкаеміць дабраслаўленыне, быў адкінуты, бо не знайшоў месца навяртаньня, хоць і шукаў яго са съязьмі.

18 Бо не падыйшлі вы да гары, да якой [можна] дакрануцца і якая палае агнём, ані да віхуры, і цемры, і буры,

19 ані да гуку трубы і голасу словаў, пра якія тыя, што чулі, прасілі, каб да іх не было больш слова,

20 бо ня вытрымалі перасыцярогі: «Калі і зъвер кранецца гары, будзе ўкаменаваны ці стралою забіты»,

21 і гэткая жахлівая была тая праява, што Майсей сказаў: «Я напалоханы і трасуся».

22 Але вы падыйшлі да гары Сыён і да гораду Бога Жывога,

да нябеснага Ерусаліму і да дзясяткаў тысячаў анёлаў,
 23 да вальнага зграмаджэнья і царквы першародных, якія запісаныя ў небе, і да Бога, Судзьдзі ўсіх, і да духаў праведных і дасканалых,
 24 і да Пасярэдніка новага запавету, Ісуса, і да крыві пакраплення, якая лепш за Абелеву гаворыць.
 25 Глядзіце, не адварніцеся ад Таго, Які гаворыць. Бо калі тыя не ўцяклі, што адварнуліся ад таго, які прамаўляў на зямлі, тым больш мы, калі адкінем Таго, Які з неба,
 26 голас Якога тады захістаў зямлю, а цяпер абяцаў, кажучы: “Яшчэ раз страсяну ня толькі зямлю, але і неба”.
 27 А [слова] “яшчэ раз” паказваюць на зымену таго, што хістаецца, як створанага, каб засталося тое, што не хістаецца.
 28 Дзеля гэтага мы, прыймаючы Валадарства непарушнае, будзем мець ласку, праз якую будзем служыць Богу, падабаючыся [Яму], з сарамлівасцю і багабойнасьцю,
 29 бо Бог наш — агонь, які паглынае.

Гебр 13

1 Любоў братняя няхай застаецца.
 2 Пра гасьціннасьць не забывайцесь, бо праз яе некаторыя, ня ведаючы, гасьцявалі анёлаў.
 3 Памятайце пра вязненую, нібы ўвязнененая разам [з імі], і пра тых, што ў нягодах, як тыя, якія самі ў целе.
 4 Сужонства [няхай будзе] шанаванае ў-ва ўсіх і сужыцьцё беззаганнае; а распусьнікаў і

чужаложнікаў будзе судзіць Бог.
 5 Ня будзьце срэбралюбныя, задавальняючыся тым, што маецце. Бо Ён сказаў: «Не адпушчу цябе і не пакіну цябе»,
 6 так што, маючы пэўнасьць, мы кажам: «Госпад мне ўспамога, і не спалохаюся, што зробіць мне чалавек?».

7 Памятайце правадыроў ваших, якія казалі вам слова Божае; і, аглядаючы вынік жыцьця іх, пераймайце веру.
 8 Ісус Хрыстос учора і сёньня Той Самы, і на вякі.

9 Вучэннямі рознымі і чужымі не захапляйцесь; бо добра ласкай мацаваць сэрца, а ня ежай, ад якой ня мелі карысці тыя, што ходзяць [за ёю].

10 Мы маем ахварнік, з якога ня маюць права есьці тыя, якія служаць у намёце.

11 Бо як целы тых жывёлаў, кроў якіх за грахі прыносяцца першасвятыаром у съвятыню, спальваюцца па-за табарам;

12 дзеля гэтага і Ісус, каб асьвяціць праз кроў Сваю народ, пакутаваў за брамамі.

13 Дык выйдзем да Яго па-за табар, пераносячы зьнявагі Ягоныя,

14 бо мы ня маем тут трывалага гораду, але шукаем будучага.

15 Дык будзем праз Яго прыносіць Богу няспынна ахвары хвалы, гэта ёсьць плод вуснай, якія вызнаюць імя Ягонае.

16 Пра дабрадзеянасьць і супольнасьць не забывайцесь, бо гэткія ахвары падабаюцца Богу.

17 Слухайцесь правадыроў ваших і будзьце пакорнымі, бо яны чуваюць над душамі вашымі, як абязаныя здаць

справаздачу [за іх], каб яны рабілі гэта з радасьцю, а не ўздыхаючы, бо гэта для вас некарысна.

18 Маліцеся за нас; бо мы перакананыя, што маем добрае сумленъне, у-ва ўсім хочучы жыць справядліва.

19 Асабліва ж прашу рабіць гэта, каб я хутчэй быў вам вернуты.

20 А Бог супакою, Які падняў з мёртвых у крыві вечнага запавету вялікага Пастыра авечак, Господа нашага Ісуса,

21 няхай удасканаліць вас у-ва ўсякай справе добрай, дзеля выкананьня волі Ягонай, робячы ў вас тое, што даспадобы Яму, праз Ісуса Хрыста, Якому слава на вякі вякоў. Амэн.

22 Прашу ж вас, браты, прыйміце слова пацяшэнья, бо я ж крыху напісаў вам.

23 Ведайце, што брат наш Цімафей вызвалены; з ім разам, калі хутка прыйдзе, угледжу я вас.

24 Прывітайце ўсіх правадыроў вашых і ўсіх съвятых. Вітаюць вас тыя, што з Італіі.

25 Ласка з усімі вами. Амэн.

ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯКУБА

1 Якуб, слуга Бога і Господа Ісуса Хрыста, — дванаццаці каленам, што ў расьцярушаньні: радавацца!

2 Вялікай радасцю лічыце, браты мае, калі трапляеце ў розныя спакусы,

3 ведаочы, што выпрабаванье вашае веры робіць цярплівасць.

4 А цярплівасць няхай мае дасканалае дзеяньне, каб вы былі дасканалымі і суцэльнымі, без анікага недахопу.

5 Калі ж у каго з вас не хапае мудрасці, няхай просіць у Бога, Які дае ўсім шчыра і не дакараочы, і будзе яму дадзена.

6 Але няхай просіць з вераю, ані не сумняваочыся, бо той, хто сумняеца, падобны да хвяляваньня марскога, якое вецер уздымае і ганяе.

7 Дык няхай не мяркуе гэтакі чалавек, што нешта атрымае ад Госпада.

8 Двудушны чалавек няцьвёрды на ўсіх шляхах сваіх.

9 Няхай жа хваліцца паніжаны брат сваёй высокасцю,

10 а багаты — сваім паніжэннем, бо праміне, як кветка на траве.

11 Бо ўзыходзіць сонца са съёкаю і сушыць траву, і кветка яе падае, і хараство аблічча яе зьнікае; гэтак і багаты на шляхах сваіх счэзьне.

12 Шчаслівы чалавек, які вытрымлівае спакусу, бо, стаўшися выпрабаваным, ён атрымае вянок жыцця, які

абяцаў Госпад тым, хто любіць Яго.

13 Спакушаны, нікто няхай ня кажа: «Бог мяне спакушае», бо Бог не спакушаецца злом, і Сам нікога не спакушае.

14 А кожны спакушаецца, захоплены і прываблены ўласным пажаданьнем;

15 паслья пажаданьне, зачашы, нараджае грэх, а грэх, як яго давесыці да канца, спараджае съмерць.

16 Не падманвайцесь, браты мае ўлюбёныя:

17 усякі дар добры і ўсякі дарунак дасканалы зыходзяць з вышыні, ад Айца съятла, у Якога няма рознасьці, ані ценю зъменлівасці.

18 Захацеўшы, ён спарадзіў нас словам праўды, каб быць нам нейкім пачаткам стварэння Ягоных.

19 Так што, браты мае ўлюбёныя, усякі чалавек няхай будзе хуткі, каб слухаць, павольны, каб гаварыць, павольны на гнеў,

20 бо гнеў чалавека ня чыніць праведнасьці Божае.

21 Дзеля гэтага, адкінуўшы ўсякі бруд і празьмернасьць ліхоты, у ціхасці прыйміце насаджанае слова, якое можа збавіць душы вашыя.

22 Будзьце ж выканаўцамі слова, а не слухачамі толькі, якія ўводзяць у зман саміх сябе.

23 Бо хто слухае слова і не выконвае, той падобны да чалавека, які разглядае ablічча сваё, [якое мае ад] нараджэння, у лютэрку;

24 бо ён паглядзеў на сябе, і адыйшоў, і адразу забыўся, які ён.

25 А хто прыхіляеца да дасканалага закону свабоды і

трывае [ў ім], той, стаўшыся не слухачом, які забываецца, але выканайцам справы, шчаслівы будзе ў дзейнасці сваёй.

26 Калі хто сярод вас думае, што ён пабожны, і не цугляе язык свой, але падманвае сэрца сваё, у таго пабожнасць марная.

27 Чыстая і беззаганная пабожнасць перад Богам і Айцом ёсьць у тым, каб адведваць сіротаў і ўдоваў у горы іхнім і захоўваць сябе неапаганеным ад съвету.

ЯК 2

1 Браты мае! Не ўзіраючыся на ablічча, мейце веру ў Господа нашага Ісуса Хрыста праслаўленага.

2 Бо калі ў збор ваш увойдзе чалавек з залатым пярсыцёнкам, у съветлым адзеніні, і ўвойдзе ўбогі ў брудным адзеніні,

3 і вы глянече на таго, які носіць съветлае адзенінне, і скажаце яму: «Табе добра сесыці тут», а ўбогаму скажаце: «Ты стань там», ці: «Сядай тут, ля падножжа майго»,

4 ці не ўчынілі вы розыніцы ў саміх сабе і ці ня сталіся судзьдзямі са злымі думкамі?

5 Паслухайце, браты мае ўлюблёныя, ці ж ня ўбогіх съвету гэтага выбраў Бог быць багатымі ў веры і спадкаемцамі Валадарства, якое Ён абыцаў тым, што любяць Яго?

6 А вы зьняважылі ўбогага. Ці ж не багатыя прыгнятаюць вас, і ці ж не яны цягаюць вас у суды?

7 Ці ж не яны блузняць на добрае імя, якое вы прызываеце?

8 Калі, аднак, вы спаўняеце валадарскі закон паводле

Пісаньня: «Любі бліжняга твайго як самога сябе», добра робіце;

9 а калі на ablічча ўзіраецеся, чыніце грэх і дакараныя законам як парушальнікі.

10 Бо хто захоўвае ўвеселіе Закон, але спатыкнецца ў [нечым] адным, той стаўся вінным у-ва ўсім.

11 Бо Той, Які сказаў: «Не чужалож», сказаў таксама: «Не забівай». Дык калі ты не чужаложыш, але заб'еш, ты стаўся парушальнікам Закону.

12 Гэтак гаварыце і гэтак рабіце, як тыя, што маюць быць суджаны паводле закону свабоды.

13 Бо суд бяз літасці для таго, хто не ўчыніў літасці; і ласка па-над суд вывішаецца.

14 Якая карысць, браты мае, калі хто кажа, што мае веру, а ўчынкаў ня мае? Ня можа гэтая вера збавіць яго.

15 Калі брат ці сястра ня маюць адзеніння і не хапае ім ежы на дзень,

16 а нехта з вас скажа ім: «Ідзіце ў супакоі, грэйцеся і насычайцеся», але ня дасыць ім патрэбнага для цела, якая карысць?

17 Гэтак і вера, калі ня мае ўчынкаў, сама па сабе мёртвая.

18 Але нехта скажа: «Ты маеш веру, а я маю ўчынкі». Пакажы мне веру тваю без учынкаў тваіх, і я з маіх учынкаў пакажу табе маю веру.

19 Ты верыш, што Бог адзін, — добра робіш. І дэманы вераць і дрыжаць.

20 Але ці хочаш ведаць, чалавек нікчэмны, што вера без учынкаў мёртвая?

21 Ці ж не праз учынкі

апраўдаўся Абрагам, бацька наш, узынёшы на ахвярнік Ісаака, сына свайго?

22 Бачыш, што вера дапамагала ўчынкам ягоным, і праз учынкі вера завяршылася.

23 І споўнілася Пісаньне, якое кажа: «Паверыў Абрагам Богу, і залічана яму за праведнасць», і: «Сябрам Богу быў ён названы».

24 Дык паглядзіце, што чалавек апраўдваецца праз учынкі, а не праз веру толькі.

25 Падобна і Рахаў распусніца ці не праз учынкі была апраўданая, прыняўшы пасланцоў і выправіўшы [ix] другой дарогаю?

26 Бо, як цела бяз духа мёртвае, гэтак і вера мёртвая без учынкаў.

ЯК 3

¹Ня многія рабіцеся настаўнікамі, браты мае, ведаочы, што мы большы атрымаем прысуд,

²бо ўсе мы шмат спатыкаемся. Хто не спатыкаецца ў слове, той дасканалы чалавек, які мае моц, каб зацугляць і ўсё цела.

³Вось, мы ўкладаем цуглі ў рот коням, каб мець пэўнасць у іх, і кіруем усім целам іхнім.

⁴Вось і караблі, такія вялікія, і вятры магутныя іх носяць, а невялікім стырном кіруюцца, куды корнік хоча.

⁵Гэтак і язык — малы член, а шмат узносіцца. Вось, маленькі агонь, а якія вялікі лес запальвае.

⁶І язык — агонь, съвет няправеднасці. Язык гэтак зъмяшчаецца сярод членаў нашых, што апаганьвае ўсё цела, і запальвае круг жыцця, і сам запальваецца ад геенны.

⁷Бо ўсякая прырода зъяроў, і птушаць, і паўзуноў, і марскіх жывёлаў таймуеца і ўтаймавана прыродаю чалавечаю,

⁸а языка ніхто з людзей утаймаваць ня можа; ён — нястрымнае ліха, поўны съяротнай атруты.

⁹Ім дабраслаўляем Бога і Айца і ім пракліаем людзей, што створаны на падабенства Бога; ¹⁰з тых самых вуснаў выходзіць дабраслаўленыне і праклён. Не павінна быць гэтак, браты мае.

¹¹Ці з аднаго жарала крыніцы выцякае салодкая і горкая [вада]?

¹²Ня можа, браты мае, фігавае дрэва радзіць аліўкі, або вінаградная лаза — фігі; гэтаксама адна крыніца — даваць салёную і салодкую воду.

¹³Хто з вас мудры і мае разум, няхай пакажа гэта справамі сваімі праз добры лад жыцця з ціхасцю мудрасці.

¹⁴А калі ў вашым сэрцы вы маеце горкую зайздрасць і сварлівасць, не вывышайтесь і не хлусіце насуперак праўдзе.

¹⁵Гэта ня ёсьць мудрасць, якая з вышыні зыходзіць, але зямная, душэўная, дэмавана,

¹⁶бо дзе зайздрасць і сварлівасць, там бязладэздзе і ўсякія благія рэчы.

¹⁷Але мудрасць, якая з вышыні, па-першае, — чыстая, паслья — мірная, спагадная, саступлівая, поўная літасці і добрых пладоў, бесстаронная і некрывацьшная.

¹⁸Плод жа праведнасці ў супакоі сееца тымі, якія робяць супакой.

Як 4

1 Адкуль войны і звадкі між вами? Ці не адсюль, з асалодай ваших, якія змагающа ў членах ваших?

2 Вы жадаеце і ня маеце; забіваеце і зайдзросьціце, і ня можаце атрымаць, вадзіцесь і ваюеце; а ня маеце дзеля таго, што ня просіце.

3 Просіце і не атрымліваеце, бо блага просіце, каб выдаткаваць дзеля асалоды вашае.

4 Чужаложнікі і чужаложніцы! Ці вы ня ведаеце, што сяброўства са съветам ёсьць варожасць супраць Бога? Дык хто хоча быць сябрам съвету, той робіцца ворагам Богу.

5 Ці вы думаеце, што надарма кажа Пісаньне: «Да рэўнасьці прагне Дух, Які жыве ў нас?»

6 Але яшчэ большую дае ласку і дзеля гэтага кажа: «Бог пыхлівым працівіцца, а пакорным ласку дае».

7 Дык падпарадкуюцесь Богу; супраціўцеся д'яблу, і ўцячэ ад вас.

8 Наблізьцеся да Бога, і Ён наблізіцца да вас. Ачысьціце рукі, грэшнікі, выпраўце сэрцы, двудушныя!

9 Скрушайцесь, плачце і галасіце; няхай съмех ваш пераменіцца ў плач, і радасць – у смутак.

10 Панізьцеся перад Госпадам, і Ён узвысіць вас.

11 Не ачарняйце, браты, адзін аднаго. Хто ачарняе брата і судзіць брата свайго, той ачарняе Закон і судзіць Закон. А калі ты судзіш Закон, ты не выканайца Закону, але судзьдзя.

12 Адзін ёсьць Заканадаўца, Які можа збавіць і загубіць. А хто ты, які судзіш другога?

13 Паслухайце цяпер вы, якія кажаце: «Сёньня і заўтра пойдзем у такі і такі горад, і будзем там адзін год, і будзем гандляваць і зарабляць»,

14 вы, якія ня ведаеце, што [будзе] заўтра. Бо што такое жыцьцё вашае? Бо яно — пара, якая зъяўляецца на малы [час], а потым чэзыне.

15 Замест таго, каб гаварыць вам: «Калі Госпад захоча і будзем жывыя, зробім тое ці другое»,

16 вы цяпер праз пыху сваю хваліцеся. Усякая гэткая пахвальба ёсьць зло.

17 Дык хто ведае, як рабіць дабро, і ня рабіць, грэх таму.

Як 5

1 Паслухайце цяпер вы, багатыя! Галасіце і плачце дзеля няшчасція ваших, якія прыходзяць!

2 Багацьце вашае згніло, і шаты вашия моль стачыла.

3 Золата вашае і срэбра паржавела, і іржа іхняя съведчыць супраць вас і зъесць цела вашае, як агонь. Вы сабралі сабе скарб на апошнія дні.

4 Вось плата, якой вы пазбавілі работнікаў, што пажалі палі вашия, кліча, і лямант жняцоў дайшоў да вушэй Господа Магуццяй.

5 Вы мелі раскошу на зямлі і жылі ў распусьце; вы насыцілі сэрцы вашия, быщам на дзень, калі будзеце на зарэз.

6 Вы асуздзілі, забілі Праведнага; Ён не супрацьстаў вам.

7 Дык будзьце доўгацярплівы, браты, да прыйсьця Господа. Вось, земляроб чакае каштоўнага плоду зямлі, і дзеля яго доўгацярплівы, аж

пакуль атрымае дождж раньні і позыні.

8 Будзьце доўгатярплівымі і вы, умацуйце сэрцы вашыя, бо прыйсьце Госпада набліжаещаца.

9 Не наракайце, браты мае, адзін на аднаго, каб ня быць асужданымі. Вось, Судзьдзя стаіць перад дзявярыма.

10 За прыклад злыбедаў і доўгатярплівасці вазьміце, браты мае, прарокаў, якія гаварылі ў імя Госпада.

11 Вось, мы шчасльвымі называем тых, якія вытрывалі. Вы чулі пра цярплівасць Ёва і ведаецце канец [яго] ад Госпада, бо Госпад вельмі спагадлівы і міласэрны.

12 Дык перш за ёсё, браты мае, не прысягайцеся ані небам, ані зямлёю, ані якою другою прысягаю, але няхай будзе ў вас «Так, так» і «Не, не», каб вам не папасьці пад суд.

13 Мае цяжкасці нехта з вас? Няхай моліцца. Бадзёры хто? Няхай псальмы съплювае.

14 Захварэў хто з вас? Няхай пакліча старостай царквы, і няхай тыя памоляцца над ім, памазаўшы яго алеем у імя Госпада,

15 і малітва веры збавіць нямоглага, і Госпад падымете яго; і калі ён грахі ўчыніў, будзе адпушчана яму.

16 Вызнавайце адзін аднаму грахі і малітвася адзін за аднаго, каб быць аздароўленымі. Шмат можа дзейсная просьба праведніка!

17 Ільля быў чалавек, падобны да нас, і малітваю памаліўся, каб не ішоў дождж, і не ішоў дождж на зямлю трэх гады і шэсцьць месяцаў.

18 І ізноў памаліўся, і неба дало

дождж, і зямля ўзрасціла плод свой.

19 Браты, калі хто з вас ухіліўся ад прауды, і нехта наверне яго, 20 няхай ведае, што той, які навярнуў грэшніка з памылковага шляху ягонага, збавіць душу ад съмерці і прыкрые мноства грахоў.

ПЕРШАЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ПЯТРА

¹ Пётар, апостал Ісуса Хрыста, — выбраным вандроўнікам, расьцярушаным у Понце, Галіатыі, Кападокіі, Азіі і Бітыніі,

² паводле прадбачаньня Бога Айца, праз асьвячэнне Духа, дзеля паслухмянасьці і пакрапленьня крывёю Ісуса Хрыста: ласка і супакой няхай вам памножыцца!

³ Дабраслаўёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які паводле вялікай літасці Сваёй адрадзіў нас праз уваскрасеньне Ісуса Хрыста з мёртвых дзеля жывое надзеі,

⁴ дзеля спадчыны незынішчальнае і беззаганнае, якая не завяне і якая захавана дзеля нас у небе,

⁵ і сілаю Божаю праз веру ахоўвае дзеля збаўленьня, якое гатова адкрыцца ў апошні час.

⁶ З гэтага радуйцеся, крыху цяпер, калі трэба, ад розных спакусаў пасмуткаваўшы,

⁷ каб выпрабаваньне веры вашае, якая шмат каштоўнейшая за золата, што гіне, хоць і агнём выпрабоўваецца, было знайдзена на хвалу, і пашану, і славу ў адкрыцці Ісуса Хрыста,

⁸ Якога, ня бачыўшы, любіце і дзеля Якога, хоць не аглядаючы, але верачы [ў Яго], радуюцеся радасцю невымоўнаю і найслаўнейшаю,

⁹ атрымліваючы вынік веры вашае — збаўленьне душаў.

¹⁰ Гэтага збаўленьня шукалі і дапытываліся прарокі, якія

прагнелі пра ласку адносна вас,

¹¹ дасъледуючы, пра што ці пра якую пару паведамляў у іх Дух Хрыстовы, прадвяшчаючы пакуты Хрыстовыя і славу паслья іх.

¹² Ім было адкрыта, што ня ім, але нам служыла абвешчанае вам цяпер тымі, якія дабравесцілі вам у Духу Святым, Які пасланы з неба, да чаго анёлы жадаюць прыхіліца.

¹³ Дзеля гэтага, падперазаўшы паясьніцы разуму вашага і будучы цвярозымі, да канца спадзявайцеся на ласку, якая прыносіцца вам у адкрыцці Ісуса Хрыста.

¹⁴ Як паслухмяныя дзеци, не прыпадбняйцеся ранейшым пажаданьням у няведаньні вашым,

¹⁵ але, паводле [прыкладу] Святога, Які паклікаў вас, і самі будзьце святымі ў-ва ўсім ладзе жыцця,

¹⁶ бо напісаны: «Будзьце святыя, бо Я — Святы».

¹⁷ І калі называеце Айцом Таго, Які судзіць кожнага паводле справаў ягоных, не ўзіраючыся на ablічча, са страхам праводзьце час вандраваньня вашага,

¹⁸ ведаючы, што не зынішчальным срэбрам ці золатам выбайлены вы ад марнага ладу жыцця, перададзенага ад бацькоў,

¹⁹ але каштоўнай крывёю Хрыста, як Ягняці беззаганнага і неапаганенага,

²⁰ прадвызначанага яшчэ да стварэння сьвету, але зъяўленага ў апошнія часы дзеля вас,

²¹ якія паверылі праз Яго ў Бога, Які ўваскрасіў Яго з мёртвых і даў Яму славу, каб вера вашая і

надзея была ў Богу.

22 Ачысьціўшы душы вашыя паслухмянасцю праўдзе праз Духа дзеля некрывадушнага браталюбства, з чыстым сэрцам шчыра любіце адзін аднаго,

23 як тыя, што адроджаныя не са зынішчальнага насеньня, але з незынішчальнага, праз слова Бога Жывога, Які трывае на вякі.

24 Бо ўсякае цела — як трава, і ўсякая слава чалавечая — як кветка на траве; засохла трава, і кветка яе ўпала,

25 але слова Госпада трывае на вякі. А гэта ёсьць тое слова, якое вам дабравешчана.

1 Пт 2

1 Дык адклайшы ўсякую ліхоту, і ўсякі подступ, і крывадушнасць, і зайдзрасць, і ўсякія абмаўлянні,

2 як нованараджаныя немаўляты, зажадайце чыстага слоўнага малака, каб ад яго вы расьлі,
3 бо вы пакаштавалі, што Госпад добры.

4 Падыходзячы да Яго, жывога Камяня, адкінутага людзьмі, але выбранага Богам, каштоўнага,

5 і самі, як жывыя камяні, будуйцеся ў дом духоўны, съявтарства съятое, каб узносіць духоўныя ахвяры, адпаведныя Богу, праз Ісуса Хрыста.

6 Дзеля гэтага і зъмешчана ў Пісаньні: «Вось, Я кладу ў Сыёне кутні Камень, выбраны, каштоўны, і хто верыць у Яго, ня будзе асаромлены».

7 Дык Ён для вас, якія вераць, — каштоўнасць, а для тых, якія ня вераць, — камень, які

адкінулі будаўнікі, які стаўся галавой вугла,

8 камень спатыкнення і скала згаршэння для тых, якія спатыкаюцца аб слова, не скараючыся, дзеля чаго і пакінутыя.

9 А вы — выбраны род, валадарнае съявтарства, народ съяты, людзі, атрыманыя як удзел, каб абвяшчаць цноты Таго, Які паклікаў вас з цемры ў дзіўнае съявло Сваё,

10 некалі не народ, а цяпер — народ Божы; [некалі] не мілаваныя, а цяпер — памілаваныя.

11 Улюблёныя, прашу вас, як прыхадняй і вандроўнікаў, высыцерагайцеся цялесных пажаданняў, якія змагаюцца супраць душы,

12 і мейце добры лад жыцця між паганамі, каб яны за тое, за што ачарняюць вас, як ліхадзеяў, гледзячы на добрыя справы [вашыя], славілі Бога ў дзень адведзінаў.

13 Дык падпарадкоўвайцеся ўсякаму стварэнню чалавечаму дзеля Госпада, ці то валадару, як вышэйшай [уладзе],

14 ці то ваяводам, як праз яго пасыланым дзеля помсты ліхадзеям і дзеля пахвалы тым, якія робяць дабро.

15 Бо гэткая ёсьць воля Божая, каб мы, робячы дабро, прымушалі замаўчаць невуцтва неразумных людзей,

16 як свабодныя, і не як тыя, што свабоду маюць як падставу для ліхоты, але як слугі Божыя.

17 Усіх паважайце, брацтва любіце, Бога бойцеся, валадара шануйце.

18 Слугі, з усякім страхам падпарадкоўвайцеся ўладарам, ня толькі добрым і спагадным,

але і круцельскім.

19 Бо гэта ласка [Божая], калі хто дзеля сумлення Божага пераносіць сmutак, церпячы несправядліва.

20 Бо што за слава, калі вы трываеце, як б'юць вас за грахі? Але калі робячы дабро і церпячы, трываеце, гэта ласка ў Бога.

21 Бо вы на гэта пакліканыя, бо і Хрыстос перацярпеў за нас, пакінуўшы нам прыклад, каб мы ішлі па сълядах Ягоных.

22 Ён не зрабіў аніякага грэху, і не было подступу ў вуснах Ягоных.

23 Ён, зьневажаны, не зьневажаў у адказ, церпячы, не пагражай, а перадаў [суд] Таму, Хто судзіць справядліва.

24 Ён грахі нашыя Сам узынёс у целе Свайм на дрэва, каб мы, памёршы дзеля грахоў, жылі ў праведнасьці; ранамі Ягонымі вы аздароўленыя.

25 Бо вы былі як авечкі, што заблукалі, але цяпер вярнуліся да Пастыра і Епіскапа душаў вашых.

1 Пт 3

1 Таксама і вы, жонкі, падпарадкоўвайцеся сваім мужам, каб і тыя, што не скараюцца слову, ладам жыцьця жонак бяз слова былі здабываныя,

2 гледзячы на чыстае жыцьцё вашае ў страху [Божым].

3 Няхай будзе [аздобаю] ня вонкавае заплятанье валасоў і залатыя ўпрыгожваныні або апрананыне ў шаты съвету,

4 але таемны сэрца чалавек у незьнішчальнасьці ціхага і спакойнага духа, што вельмі каштоўна перад Богам.

5 Бо гэтак некалі аздаблялі сябе, падпарадкоўваючыся сваім мужам, і съвятыя жанчыны, якія спадзяваліся на Бога.

6 Гэтак Сара слухалася Абрагама, называючы яго гаспадаром, і вы сталіся дзецьмі яе, калі робіце дабро і не палохаецца аніякага страху.

7 Таксама і вы, мужы, жывіце з разуменнем з жонкамі, аддаючы ім, як найслабейшай пасудзіне, пашану, бо і яны — супадчынніцы ласкі жыцьця, каб не было перашкоды ў малітвах вашых.

8 Нарэшце, будзьце ўсе аднадумныя, спачувайце адзін аднаму, [будзьце] браталюбныя, спагадлівыя, пачцівныя,

9 не аддавайце ліхам за ліха ці зьнявагай за зьнявагу, а, наадварот, дабраслаўляйце, ведаючы, што вы дзеля гэтага пакліканыя, каб узяць у спадчыну дабраслаўленыне.

10 Бо хто хоча жыцьцё любіць і бачыць добрыя дні, няхай стрымлівае язык свой ад ліхоты і вусны свае, каб не гаварылі падступна,

11 няхай ухіляеца ад ліха і робіць дабро; няхай шукае супакою і імкнецца да яго.

12 Бо вочы Господа — на праведных, і вуши Ягоныя — да просьбаў іхніх, але ablічча Господа — супраць тых, якія робяць ліхое.

13 І хто зробіць вам зло, калі вы станецеся пераймальнікамі добра?

14 Але калі вы і пацярпелі за праведнасьць, вы шчаслівія. А страху іхняга не палохайцесь і не трывожцесь.

15 Господа Бога съвяціце ў

сэрцах ваших. Будзьце заўёды гатовыя даць адказ кожнаму, хто просіць у вас слова адноса вашае надзеі, з ціхасцю і са страхам,

16 маючы добрае сумленъне, каб у тым, за што ачарняюць вас, як ліхадзеяў, былі асаромленыя тыя, якія ганяць ваш добры лад жыцця ў Хрысьце.

17 Бо, калі хоча воля Божая, лепш цярпець, робячы добрае, чым робячы благое.

18 Бо і Хрыстос, каб прывесці нас да Бога, раз пацярпей за грахі, Праведны — за няправедных, забіты целам, але ажыўлены Духам,

19 у Якім Ён і духам, што ў вязынцы, пайшоўши, абвяшчай,

20 тым, якія некалі не скарыліся, калі чакала іх Божае доўгатярпеньне за дзён Ноя, пры будаваныні каўчэга, у якім некалькі, гэта значыцца восем душаў, былі ўратаваныя ад вады.

21 Гэтак і нас цяпер на ўзор гэтага хрышчэньяне — не абмыццё бруду цела, але абяцанъне Богу добраага сумленъня, — збаўляе праз уваскрасенъне Ісуса Хрыста,

22 Які, узышоўши ў неба, знаходзіцца праваруч Бога, і Яму падпарадкованыя анёлы, і ўлады, і сілы.

1 Пт 4

¹ Даўк як Хрыстос цярпей за нас целам, і вы ўзбройцесь такой думкаю, што той, хто церпіць целам, перастае грашыць,

2 каб рэшту часу ў целе жыць не паводле чалавечых пажаданьняў, але паводле волі Божае.

3 Бо досыць ужо, што мы ў мінулы час жыцьця выконвалі волю паганаў, ходзячы ў бессаромнасці, пажаданьнях, абпіваныні віном, гулянках, банкетаваньнях і агідным ідалапаклонстве.

4 Таму яны зьдзіўляюцца, што вы не бежыщё з імі на гэты разыліў распusty, і блюзьняць.

5 Яны дадуць справаздачу Таму, Хто гатовы судзіць жывых і мёртвых.

6 Бо дзеля гэтага і мёртвым было дабравешчана, каб яны, суджаныя па-чалавечаму целам, жылі па-Божаму духам.

7 А канец усяму набліжаецца. Даўк будзьце пры розуме і цвярзымі ў малітвах.

8 А перш за ўсё мейце нязьменную любоў адзін да аднаго, бо любоў прыкрые мноства грахоў.

9 Будзьце гасцінныя адны да адных без нараканьняў.

10 Служыце адзін аднаму кожны тым дарам [ласкі], які атрымаў, як добрыя аканомы разнастайнае ласкі Божае.

11 Калі хто гаворыць — як слова Божыя; калі хто служыць — па сіле, якую дае Бог, каб у-ва ўсім славіцца Бог праз Ісуса Хрыста, Якому слава і ўлада на вякіякоў. Амэн.

12 Улюбёныя! Не зьдзіўляйцесь пажару, які стаецца дзеля спакусы вам, як бы нешта дзіўнае здарылася.

13 Але, як супольнікі ў пакутах Хрыстовых, радуйцесь, каб і ў адкрыцці славы Ягонай радавацца і весяліцца.

14 Калі зневажаюць вас за імя Хрыста, вы шчасльвія, бо Дух славы, Дух Божы супачывае на

vas. Тыя блюзьняць [на Яго], а вы славіце.

15 Абы толькі не цярпей хто з вас муکі як забойца, або злодзей, або ліхадзей, або той, хто квапіцца на чужое;

16 а калі як Хрысьціянін, не саромся, але слаў Бога за гэткі ўдзел.

17 Бо час пачацца суду ад дому Божага. А калі спачатку ад нас, дык які канец тых, якія не скарыліся Эвангельлю Божаму?

18 І калі праведны ледзьве збавіцца, дык бязбожнік і грэшнік дзе апынуцца?

19 Так што тыя, якія церпяць паводле волі Божай, няхай перададуць Яму, як вернаму Творцу, душы свае, робячы добро.

1 Пт 5

1 Старостаў, якія сярод вас, прашу я, сустаршыня і съведка пакутаў Христовых і супольнік славы, якая мае адкрыцца:

2 пасіце Божы статак, які ў вас, гледзячы за ім не пад прынukaю, але добраахвотна, і не дзеля прыбыткаў, але з ахвотаю,

3 і не пануючы над спадчынай, але даючы прыклад статку,

4 і калі зьявіцца Найвышэйшы Пастыр, атрымаеце вянок славы, які ня счэзьне.

5 Таксама і вы, маладыя, падпарадкоўвайцесь старостам, а ўсе, падпарадкоўваючыся адзін аднаму, апраніцесь ў пакорнасць, бо Бог пыхлівым працівіцца, а пакорным ласку дае.

6 Дык скарыцесь пад уладную руку Божую, каб Ён узвялічыў вас у свой час.

7 Усе турботы свае ўскладайце на Яго, бо Ён клапоціцца пра вас.

8 Будзьце цьвярозымі, чувайце, бо супраціўнік ваш, д'ябал, як леў рыклівы, ходзіць, шукаючы, каго праглынуць.

9 Супрацьстаньце яму цвёрдай вераю, ведаючы, што такія самыя пакуты здараюцца з братамі вашымі ў съвеце.

10 А Бог усякае ласкі, Які паклікаў нас, што крыху цярпелі, у вечную славу Сваю ў Хрысьце Ісусе, няхай Сам удасканаліць вас, няхай умацуе, няхай узмоцніць, няхай угрунтуе.

11 Яму слава і ўлада на вякіякоў. Амэн.

12 Гэта коратка напісаў я вам праз Сілуана, вернага, як лічу, брата, каб сучешыць і засьведчыць, што праўдзівая ласка Божая, у якой вы стаіцё.

13 Вітае вас [царква], што ў Бабілоне, выбраная разам з вами, і Марк, мой сын.

14 Прывітайце адзін аднаго пацалункам любові. Супакой вам усім, якія ў Хрысьце Ісусе. Амэн.

ДРУГОЕ ПАУСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ПЯТРА

1 Сымон Пётар, слуга і апостал Ісуса Хрыста, — тым, якія прынялі з намі роўна каштоўную веру ў праведнасьці Бога нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста:

2 ласка вам і супакой няхай памножацца ў пазнаньні Бога і Ісуса, Госпада нашага.

3 Як Боская моц Ягоная падаравала нам усё дзеля жыцця і пабожнасьці, праз познаньне Таго, Хто паклікаў нас славаю і цнотаю,

4 праз якія падараваныя нам найвялікшыя і каштоўныя абязаньні, каб праз іх сталіся вы супольнікамі Боскае прыроды, пазъбегнуўшы сапсутасьці ў пажаданьні, якое ў съвеце,

5 дык вы, прыкладаючы да гэтага ўсякую дбайнасьць, зьявіце ў веры вашай цноту, а ў цноце — разуменьне,

6 а ў разуменьні — стрыманасьць, а ў стрыманасьці — цярплівасьць, а ў цярплівасьці — пабожнасьць,

7 а ў пабожнасьці — браталюбства, а ў браталюбстве — любоў.

8 Калі гэтае ў вас ёсьць і памнажаецца, вы не застанецяся бязьдзейнымі і бясплоднымі ў познаньні Госпада нашага Ісуса Хрыста.

9 Бо хто ня мае гэтага, той съляпы, невідушчы, забыўся, што атрымаў ачышчэнье даўнейших сваіх грахоў.

10 Дзеля гэтага, браты, яшчэ больш намагайцеся рабіць цвёрдым вашае пакліканье і выбраныне, бо гэтак робячы, ніколі не спатыкніцца,

11 бо гэтак шырока зъявіцца вам уваход у вечнае Валадарства Госпада нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста.

12 Дзеля гэтага я ня буду занядбоўваць заўсёды нагадваць вам пра гэтае, хоць вы і ведаеце гэта, і ўмацаваныя ў гэтай праўдзе.

13 Справядлівым жа лічу, пакуль знаходжуся ў гэтай будыніне, пабуджаць вас нагадваньнем,

14 ведаючы, што хутка пакіну маю будыніну, як і Госпад наш Ісус Хрыстос мне паведаміў.

15 Але буду намагацца, каб вы і пасъля майго адыходу заўсёды ўспаміналі гэтае.

16 Бо мы зрабілі вядомымі вам моц і прыйсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста, не за мудрагелістымі байкамі ідуучы сълем, але быўшы відавочцамі велічы Ягонаі,

17 бо Ён прыняў ад Бога Айца пашану і славу, калі ад велічнае славы зыйшоў да Яго гэтакі голас: «Гэта ёсьць Сын Мой улюблёны, у Якім маю ўпадабанье».

18 I гэты голас, які зыходзіў з неба, мы чулі, быўшы з Ім на гары съятой.

19 I мы маєм цвёрдае прарочае слова, і вы добра рабіце, што зважаеце на яго, як на съветач, што съвеціць у ўсім месцы, пакуль не пачне днечь і ня ўзыдзе зараніца ў сэрцах вашых,

20 разумеючы спачатку, што ніякае прароцтва з Пісаньня ня мае адвольнага тлумачэнья,

21 бо ніколі прароцтва не прыносілася воляй чалавека, але гаварылі яго съвятыя Божыя людзі, ведзеныя Духам Съвятым.

2 Пт 2

1 Былі ж і фальшывыя прарокі ў народзе, як і ў вас будуць фальшывыя настаўнікі, якія ўвядуць згубныя герэзіі і адракуцца Ўладара, Які адкупіў іх, съязгваючы на сябе хуткую загубу.

2 I многія пойдуць съследам за імі на загубу, і праз іх будуць блюзыніць на шлях праўды,

3 і яны ў хцівасьці будуць падкупляць вас лісьлівымі словамі; суд для гэтакіх здаўна не бязъдзейнічае, і загуба іхняя ня дрэмле.

4 Бо калі Бог не пашкадаваў анёлаў, якія зграшылі, але, кінуўшы [ix] у апраметную ў ковах змроку, аддаў пільнаваць дзеля суду;

5 і калі не пашкадаваў старадаўнага съвету, але восьмёх з Ноем, веснікам праведнасъці, захаваў, як навёў быў патоп на съвет бязбожнікаў;

6 і калі гарады Садом і Гамору, зрабіўшы попелам, асудзіў на зруйнаванье, даючы прыклад для будучых бязбожнікаў,

7 а праведнага Лота, крыўдженага бессаронным ладам жыцця беззаконікаў, выбавіў,

8 бо гэты праведнік, жывучы між імі, з дня ў дзень мучыў праведную душу [свую], бачачы і чуючы справы беззаконных,

9 дык ведае Госпад, як выбиаўляць пабожных ад спакусы, а нягоднікаў

захоўваць на дзень суду дзеля пакаранья,

10 а найбольш тых, якія ідуць за целам у нячыстых пажаданьнях і пагарджаюць панаваньнем, якія дзёрзкія, самалюбныя і не баяцца блюзыніць супраць славы,

11 тады як анёлы, большыя [за іх] магутнасцю і сілай, не выносяць на іх перад Госпадам блюзынерчага суду.

12 Яны, як неразумныя жывёлы прыродныя, народжаныя на ловы і зынішчэнне, блюзыняць на тое, чаго ня ведаюць, і ў сапсутасці сваёй зынішчаны будуць.

13 Яны атрымаюць нагароду няправеднасъці, за асалоду лічачы штодзённыя раскошы. Плюгаўцы і паскуднікі, яны насалоджваюцца падманамі сваімі, банкетуючы з вами,

14 вочы маюць поўныя чужалоства і нясупыннага грэху, яны прывабліваюць душы неўгрунтаваныя; дзеці праклёну, яны маюць сэрцы, спрактыкованыя ў хцівасьці.

15 Пакінуўшы прости шлях, яны заблукалі, ідучы па шляху Білеама Басоравага, які палюбіў нагароду няправеднасъці,

16 але меў дакаранье за сваё беззаконье: бязмоўная асьліца, прагаварыўшы чалавечым голасам, затрымала шаленства прарока.

17 Яны — крыніцы бязводныя, аблокі, бурай ганяныя, для якіх змрок цемры на вякі захоўваецца.

18 Бо гаворачы пыхліва марнасъць, яны прывабліваюць пажаданьнямі цела і бессароннасъцю тых, якія ледзь пазыбеглі тых, што вяртаюцца да падману.

19 Яны абяцаюць ім свабоду, а самі яны — слугі сапсутасьці, бо хто кім пераможаны, той таму і стаўся слугою.

20 Бо калі яны, уцёкшы ад апаганьванья съвету праз пазнанье Госпада і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, ізноў даўши звязаць сябе, пераможаныя ім, апошняе для іх горш за першае.

21 Бо лепш ім было не пазнаць шляху праведнасьці, чым, пазнаўши, адвярнуцца ад перададзенага ім съятога прыказанья.

22 Але з імі здарылася паводле праўдзіве прыказкі: «Сабака варочаецца да ванітаў сваіх, а вымытая съвіньня — качацца ў лужыне».

2 ПТ 3

¹ Гэта ўжо другое пасланье пішу да вас, улюблёныя, у якім нагадваньнем пабуджаю чыстае разуменьне вашае,

² каб вы ўзгадалі слова, раней сказаныя съвятымі прарокамі, і прыказанье Госпада і Збаўцы, [перададзенае] апосталамі нашымі,

³ разумеючы спачатку, што ў апошнія дні прыйдуць лаяльнікі, якія ходзяць паводле сваіх уласных пажаданьняў,

⁴ і кажуць: «Дзе абяцаньне прыйсьця Ягонага? Бо ад [часу], як сталі паміраць бацькі, усё гэтак застаецца ад пачатку стварэння».

⁵ Бо ад тых, якія хочуць гэтак [думаць], утоена, што нябёсы былі здаўна, і зямля з вады і праз ваду паўстала праз Слова Божае.

⁶ Дзеля гэтага тагачасны съвет загінуў, затоплены вадою,

⁷ а цяперашнія неба і зямля, якія Ягонае слова ўтрымлівае, захоўваюцца для агню на дзень суду і загубы людзей бязбожных.

⁸ І тое на можа быць утоена ад вас, улюблёныя, што ў Госпада адзін дзень — як тысяча гадоў, і тысяча гадоў — як адзін дзень.

⁹ Не марудзіць Госпад з абяцаньнем, як гэта некаторыя за маруднасьць уважаюць, але ён доўгацярплівы да нас, не жадаючы некага загубіць, але каб усіх прывесці да навяртанья.

¹⁰ Прыйдзе ж дзень Госпадаў, як злодзей унаучы, і тады нябёсы з вялікім шумам прамінуць, а распаленыя стыхі будуць разбурацца, і зямля, і справы, што на ёй, будуць спаленыя.

¹¹ Калі так усё гэтае разбурыцца, якім мусіце быць у съвятым ладзе жыцьця і пабожнасьці вы,

¹² якія чакаеце і съпяшаецеся [бачыць] прыйсьце дня Божага, калі нябёсы, палымнеочы, разбурацца, і распаленыя стыхі растопяцца?

¹³ А мы, паводле Ягонага абяцаньня, чакаем новага неба і новае зямлі, на якіх праведнасьць жыве.

¹⁴ Дзеля гэтага, улюблёныя, чакаючы гэтага, намагайцесь, каб ён знайшоў вас у супакоі, неапаганенымі і беззаганнымі.

¹⁵ І доўгацярплівасць Госпада нашага ўважайце за збаўленье, як і ўлюблёны брат наш Павал, паводле дадзенай яму мудрасці, напісаў вам,

¹⁶ як ён кажа пра гэта ўва ўсіх пасланьнях, у якіх ёсьць нешта складанае да разуменя, што невукі і

неўгрунтаўаныя на ўласную
сваю загубу перакручваюць, як
і іншыя Пісаныні.

17 Дык вы, улюбёныя, ведаючы
[гэта] раней, съцеражыцеся,
каб, захапіўшыся падманам
беззаконьнікаў, вы не адпалі ад
свайго ўмацаваньня,

18 і ўзрастайце ў ласцы і
веданыні Господа нашага і
Збайцы Ісуса Хрыста. Яму слава
і цяпер, і ў дзень вечны. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯНА

1 Што было ад пачатку, што мы чулі, што бачылі вачыма нашымі, што разглядалі і да чаго дакраналіся рукі нашыя, пра Слова жыцьця.

2 І жыцьцё зъявілася, і мы бачылі, і съведчым, і абвяшчаем вам гэтае жыцьцё вечнае, якое было ў Айца і зъявілася нам.

3 Што мы бачылі і чулі, абвяшчаем вам, каб і вы мелі супольнасьць з намі; а нашая супольнасьць — з Айцом і Сынам Яго Ісусам Хрыстом.

4 І гэтае пішам вам, каб радасьць вашая была поўная.

5 І вось тое абяцанье, якое мы чулі ад Яго і абвяшчаем вам, — Бог ёсьць съятло, і няма ў Ім аніякае цемры.

6 Калі мы кажам, што маем супольнасьць з Ім, і ходзім у цемры, хлусім і ня робім праўды.

7 А калі ходзім у съятле, як ён у съятле, маем супольнасьць між сабою, і кроў Ісуса Хрыста, Сына Ягонага, ачышчае нас ад усякага грэху.

8 Калі кажам, што ня маем грэху, падманваем саміх сябе, і праўды няма ў нас.

9 Калі прызнаем грахі нашыя, Ён верны і праведны, каб дараваць нам грахі і ачысьціць нас ад усякага няправеднасці.

10 Калі кажам, што мы не грашым, робім хлусам Яго, і слова Ягонага няма ў нас.

1 ЯН 2

1 Дзеткі мае! Пішу вам гэтае, каб вы не грашылі, а калі хто зграшыў, маем Абаронцу перад Айцом, Ісуса Хрыста, Праведніка.

2 Ён ёсьць перамольваныне за грахі нашыя, і ня толькі за нашыя, але і за [грахі] ўсяго съвету.

3 І што мы пазналі Яго, даведваемся з того, што захоўвае прыказаныні Ягоныя.

4 Хто кажа: «Я пазнаў Яго», і прыказаныні Ягоныя не захоўвае, той хлус, і няма ў ім праўды;

5 а хто захоўвае слова Яонае, у тым сапраўды любоў Божая завяршилася. З гэтага даведваемся, што мы ў Ім.

6 Хто кажа, што ў Ім застаецца, павінен хадзіць так, як ён хадзіў.

7 Брэты! Ня новае прыказаныне пішу вам, але прыказаныне старое, якое вы мелі ад пачатку. Прыйказаныне старое ёсьць слова, якое вы чулі ад пачатку.

8 Зноў жа новае прыказаныне пішу вам, якое праўдзіва ў Ім і ў вас, што цемра праходзіць, і праўдзівае съятло ўжо съвеціць.

9 Хто кажа, што ён у съятле, і ненавідзіць брата свайго, той у цемры дагэтуль.

10 Хто любіць брата свайго, застаецца ў съятле, і няма ў ім згаршэння.

11 А хто ненавідзіць брата свайго, той ёсьць у цемры, і ў цемры ходзіць, і ня ведае, куды ідзе, таму што цемра зас্লяпіла очы яму.

12 Пішу вам, дзеткі, што адпушчаны вам грахі дзеля імя Яго.

13 Пішу вам, бацькі, што вы пазналі Таго, Які ад пачатку. Пішу вам, юнакі, што вы перамаглі злога. Пішу вам, дзеци, што вы пазналі Айца.

14 Я напісаў вам, бацькі, што вы пазналі Таго, Які ад пачатку. Я напісаў вам, юнакі, што вы дужыя, і слова Божае застаецца ў вас, і вы перамаглі злога.

15 Не любіце съвету, ані таго, што ў съвеце. Хто любіць съвет, у тым няма любові Айца.

16 Бо ўсё, што ў съвеце: пажаданье цела, і пажаданье вачэй, і пыха жыцьцёвая, — ня ёсьць ад Айца, але ад съвету.

17 І съвет праходзіць, і пажаданье ягонае, а хто чыніць волю Божую, застаецца на вякі.

18 Дзеци! Апошняя гадзіна! І як вы чулі, што прыйдзе антыхрыст, і цяпер зьявілася шмат антыхрыстаў, дык мы даведваемся з гэтага, што апошняя гадзіна.

19 Яны выйшлі ад нас, але не былі ад нас; бо, калі б яны были ад нас, засталіся б з намі; але [выйшлі], каб выявілася, што ня ўсе ад нас.

20 І вы маецце памазанье ад Святога, і ведаецце ўсё.

21 Я напісаў вам не таму, што вы ня ведаецце прауды, але таму, што вы ведаецце яе, і што нікакіх хлускіх няма ад прауды.

22 Хто хлус, калі ня той, хто адракаецца, што Ісус ёсьць Хрыстос? Гэта — антыхрыст, які адракаецца Айца і Сына.

23 Усякі, хто адракаецца Сына, ня мае і Айца; хто вызнае Сына, мае і Айца.

24 Дык што вы чулі ад пачатку, тое няхай застаецца ў вас. Калі застанецца ў вас тое, што вы чулі ад пачатку, вы застанецеся і ў Сыне, і ў Айцу.

25 І гэтае абяцанье, якое Ён абяцаў нам, ёсьць жыцьцё вечнае.

26 Гэта я напісаў вам пра тых, якія падманваюць вас.

27 І памазанье, якое вы атрымалі ад Яго, у вас застаецца, і вы ня маецце патрэбы, каб хто вучыў вас; але як гэтае самае памазанье вучыць вас пра ўсё, і яно праўдзівае і не манлівае, дык, як яно навучыла вас, у тым заставайцесь.

28 І цяпер, дзеткі, заставайцесь ў Ім, каб, калі Ён зъявіцца, мець нам адвагу і не асароміцца перад Ім у прыход Ягоны.

29 Калі вы ведаецце, што Ён праведны, ведайце, што ўсякі, хто чыніць праведнасць, ад Яго народжаны.

1 Ян 3

1 Глядзіце, якую любоў даў нам Айцец, каб нам называцца дзецемі Божымі. Съвет дзеля таго не пазнае вас, што не пазнаў Яго.

2 Улюбёныя! Мы цяпер дзеци Божыя, і яшчэ ня выявілася, што мы будзем, а ведаем, што, калі выявіцца, будзем падобныя да Яго, бо ўгледзім Яго, як Ён ёсьць.

3 І ўсякі, хто мае гэтую надзею на Яго, ачышчае сябе, бо Ён чисты.

4 Усякі, хто робіць грэх, робіць і беззаконье, і грэх ёсьць беззаконье.

5 І вы ведаецце, што Ён зъявіўся, каб узяць грахі нашыя, і што ў Ім няма грэху.

6 Усякі, хто ў Ім застаецца, не грашыць; усякі, хто грашыць, ня бачыў Яго і не пазнаў Яго.

7 Дзеткі! Няхай ніхто вас не падмане. Хто чыніць

праведнасьць, той праведны, як і Ён праведны.

8 Хто чыніць грэх, той ад д'ябла, бо ад пачатку д'ябал грашыць. Дзеля гэтага і зъявіўся Сын Божы, каб зынішчыць справы д'яблавы.

9 Усякі, хто народжаны ад Бога, грэху ня робіць, таму што насенъне Ягонае застаецца ў ім, і ён ня можа грашыць, бо народжаны ад Бога.

10 Дзецы Божыя і дзецы д'яблавы выяўляюцца гэтак: усякі, хто ня робіць праведнасьць, ня ёсьць ад Бога, і той, хто ня любіць брата свайго.

11 Бо гэткая ёсьць вестка, якую вы чулі ад пачатку, каб мы любілі адзін аднаго.

12 Ня гэтак, як Каін, што быў ад злога і замардаваў брата свайго. И дзеля чаго замардаваў яго? Бо ягоная ўчынкі былі злыя, а брата ягонага — праведныя.

13 Не зъдзіўляйцеся, браты мае, калі съвет ненавідзіць вас.

14 Мы ведаем, што перайшлі ад съмерці ў жыцьцё, бо любім братоў; хто ня любіць брата, застаецца ў съмерці.

15 Усякі, хто ненавідзіць брата свайго, ёсьць чалавеказабойца; і вы ведаецце, што ніводзін чалавеказабойца ня мае жыцьця вечнага, якое ў ім застаецца.

16 У гэтым пазналі мы любоў, што Ён паклаў за нас душу Сваю; і мы павінны пакладаць душы свае за братоў.

17 А хто мае маёмасьць у съвеце, і бачыць брата свайго ў патрэбе, і зачыняе ад яго нутро сваё, дык як любоў Божая застаецца ў ім?

18 Дзеткі мае! Будзем любіць ня словам ці языком, але ўчынкам

і праўдаю!

19 И з гэтага даведаемся, што мы ад праўды, і супакоім перад Ім сэрцы нашыя.

20 Бо калі сэрца нас ганіць, дык Бог большы за сэрца нашае і ведае ёсё.

21 Улюблёныя! Калі сэрца нашае ня ганіць нас, мы маем адвагу перад Богам,

22 і чаго ні папросім, атрымаем ад Яго, бо захоўваем прыказаньні Ягоныя і тое, што падабаецца [Яму], робім перад Ім.

23 И гэткае прыказаньне Яго, каб мы верылі ў імя Сына Ягонага Ісуса Хрыста і любілі адзін аднаго, як Ён даў нам прыказаньне.

24 И хто захоўвае прыказаньні Ягоныя, той застаецца ў ім, і Ён у тым. И што Ён застаецца ў нас, даведваемся паводле Духа, Якога Ён нам даў.

1 ЯН 4

1 Улюблёныя! Ня ўсякаму духу верце, але выпрабоўвайце духаў, ці ад Бога яны, бо шмат фальшывых прарокаў прыйшло ў съвет.

2 З гэтага вы пазнаеце Духа Божага: усякі дух, які прызнае Ісуса Хрыста, Які прыйшоў у целе, ёсьць ад Бога,

3 а ўсякі дух, які не прызнае Ісуса Хрыста, Які прыйшоў у целе, ня ёсьць ад Бога, і гэта [дух] антыхрыста, пра якога вы чулі, што ён прыйдзе, і цяпер ёсьць ужо ў съвеце.

4 Дзеткі! Вы — ад Бога, і вы перамаглі іх, бо Той, Які ў вас, большы за таго, які ў съвеце.

5 Яны — ад съвету, дзеля гэтага гавораць ад съвету, і съвет слухае іх.

6 Мы — ад Бога. Хто ведае Бога, той слухае нас; хто не ад Бога, той ня слухае нас. З гэтага мы пазнаем духа праўды і духа падману.

7 Улюбёныя! Будзем любіць адзін аднаго, бо любоў — ад Бога, і кожны, хто любіць, народжаны ад Бога і ведае Бога.

8 Хто ня любіць, той не пазнаў Бога, бо Бог ёсьць любоў.

9 У гэтым выявілася любоў Божая да нас, што Бог паслаў у съвет Сына Свайго Адзінароднага, каб мы жылі праз Яго.

10 У гэтым любоў, што ня мы палюбілі Бога, але што Ён палюбіў нас і паслаў Сына Свайго як перамольванье за грахі нашыя.

11 Улюбёныя! Калі Бог гэтак палюбіў нас, і мы павінны любіць адзін аднаго.

12 Бога нікто ніколі ня бачыў. Калі мы любім адзін аднаго, Бог у нас застаецца, і любоў Ягоная дасканалая ў нас.

13 З гэтага мы пазнаем, што мы застаемся ў Ім, і Ён — у нас, што Ён даў нам ад Духа Свайго.

14 И мы бачылі і съведчым, што Айцец паслаў Сына як Збаўцу съвету.

15 Хто прызнае, што Ісус ёсьць Сын Божы, у тым застаецца Бог, і ён — у Богу.

16 И мы пазналі і паверылі ў любоў, якую мае да нас Бог. Бог ёсьць любоў, і хто застаецца ў любові, застаецца ў Богу, і Бог — у ім.

17 Дзеля гэтага дасканаліцца любоў сярод нас, каб мы мелі адвагу ў дзень суду, бо які Ён, гэткія і мы ў съвеце гэтым.

18 Страху няма ў любові, але дасканалая любоў преч

выганяе страх, бо ў страху ёсьць мучэньне; а хто баіцца, той у любові недасканалы.

19 Мы любім Яго, бо Ён першы палюбіў нас.

20 Калі хто кажа: «Я люблю Бога», і брата свайго ненавідзіць, той хлус, бо хто ня любіць брата свайго, якога бачыць, як можа любіць Бога, Якога ня бачыць?

21 И мы маем ад Яго гэткае прыказанье, каб той, хто любіць Бога, любіў і брата свайго.

1 ЯН 5

1 Кожны, хто верыць, што Ісус ёсьць Хрыстос, ад Бога народжаны, і кожны, хто любіць Таго, Які нарадзіў, любіць і Народжанага ад Яго.

2 З гэтага пазнаем, што любім дзяцей Божых, калі любім Бога і захоўваем прыказаныні Ягоныя.

3 Бо тое ёсьць любоў Божая, каб мы захоўвалі прыказаныні Ягоныя; і прыказаныні Ягоныя няцяжкія.

4 Бо кожны, хто народжаны ад Бога, перамагае съвет; і гэтая перамога, што перамагла съвет, — вера нашая.

5 Хто той, які перамагае съвет, калі ня той, які верыць, што Ісус ёсьць Сын Божы?

6 Гэты Ісус Хрыстос, Які прыйшоў праз ваду і кроў; не праз ваду толькі, але праз ваду і кроў; і Дух ёсьць Тым, Які съведчыць, бо Дух ёсьць праўда.

7 Бо трыв съведчаць у небе: Айцец, Слова і Святы Дух, — і гэткія трыв ёсьць адно.

8 И трыв съведчаць на зямлі: дух, вада і кроў; і гэткія трыв — пра адно.

9 Калі мы прыймаем съведчанье чалавече, съведчанье Божае большае, бо гэта ёсьць съведчанье Божае, якім Ён засъведчыў пра Сына Свайго.

10 Хто верыць у Сына Божага, мае съведчанье ў сабе; хто ня верыць Богу, зрабіў Яго хлусам, бо не паверыў у съведчанье, якім Бог засъведчыў пра Сына Свайго.

11 І гэткае ёсьць съведчанье, што Бог даў нам жыцьцё вечнае, і гэтае жыцьцё — у Сыне Ягоным.

12 Хто мае Сына, мае жыцьцё; хто Сына Божага ня мае, ня мае жыцьця.

13 Гэтае напісаў я вам, якія вераць у імя Сына Божага, каб вы ведалі, што маецце жыцьцё вечнае, і каб вы верылі ў імя Сына Божага.

14 І вось адвара, якую мы маем дзеля Яго, што калі нешта просім паводле волі Яго, Ён слухае нас.

15 І калі мы ведаем, што Ён слухае нас, чаго б мы ні прасілі, ведаем, што маем прошанае, якое прасілі ў Яго.

16 Калі хто ўбачыў брата свайго, які грашыць грэхам не на съмерць, няхай просіць [за яго], і [Бог] дасьць жыцьцё таму, які грашыць не на съмерць. Ёсьць грэх на съмерць, не кажу, каб адносна такога ён маліўся.

17 Усякая няправеднасць ёсьць грэх, але ёсьць грэх не на съмерць.

18 Мы ведаем, што кожны, народжаны ад Бога, не грашыць; але народжаны ад Бога захоўвае сябе, і злы не дакранеца яго.

19 Мы ведаем, што мы — ад Бога, і ўвеселі съвет ляжыць у зъле.

20 Ведаем жа, што Сын Божы

прыйшоў і даў нам разуменьне, каб пазналі Праўдзівага і былі ў Праўдзівым — у Сыне Ягоным Ісусе Хрысьце. Ён ёсьць праўдзівы Бог і жыцьцё вечнае. 21 Дзеткі! Захоўвайце сябе ад ідалаў. Амэн.

ДРУГОЕ ПАУСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯНА

¹ Староста — выбранай пані і дзецям яе, якіх я люблю ў праўдзе, і ня я адзін, але і ўсе, што пазналі праўду,

² дзеля праўды, якая застаецца ў нас і будзе з намі на вякі.

³ Няхай будзе з вамі ласка, міласэрнасьць, супакой ад Бога Айца і ад Господа Ісуса Хрыста, Сына Айца, у праўдзе і любові!

⁴ Я вельмі ўзрадаваўся, што знайшоў сярод дзяцей тваіх тых, якія ходзяць у праўдзе, як мы атрымалі прыказанье ад Айца.

⁵ И цяпер прашу цябе, пані, не як новае прыказанье пішучы табе, але тое, якое маем ад пачатку, — каб мы любілі адзін аднаго.

⁶ И гэта ёсьць любоў, каб мы хадзілі паводле прыказанняў Ягоных. Гэта ёсьць прыказанье, якое вы чулі ад пачатку, каб у ім вы хадзілі.

⁷ Бо шмат падманшчыкаў увайшло ў гэты съвет, якія не прызнаюць Ісуса Хрыста, Які прыйшоў у целе. Гэткі ёсьць падманшчыкі антыхрыст.

⁸ Глядзіце за сабою, каб нам не згубіць таго, над чым мы працавалі, але каб атрымаць поўную нагароду.

⁹ Кожны, хто адступаеца і не застаецца ў навуцы Христовай, ня мае Бога; а хто застаецца ў навуцы Христовай, той мае і Айца, і Сына.

¹⁰ Калі хто прыходзіць да вас і не прыносіць гэтае навукі, таго не прыймайце ў дом і радавацца яму не кажыце,

¹¹ бо хто кажа радавацца яму, той супольнічае ў злых учынках ягоных.

¹² Шмат маю пісаць да вас, але не хачу на паперы і атрамантам, але спадзяюся прыйсьці да вас і гаварыць вуснамі ў вусны, каб радасць вашая споўнілася.

¹³ Вітаюць цябе дзецы сястры твае выбранае. Амэн.

ТРЭЦЯЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯНА

¹ Староста — улюбёнаму Гаю,
якога я люблю ў праўдзе.

² Улюбёны! Малюся, каб ты быў
здаровы і пасьпяховы ў-ва ўсім,
як пасьпяховая душа твая.

³ Бо я вельмі ўзрадаваўся, калі
прыйшлі браты і засъведчылі
пра тваю праўду, як ты ходзіш
у праўдзе.

⁴ Для мяне няма большай
радасці, як чуць, што дзеци мае
ходзяць у праўдзе.

⁵ Улюбёны! Ты робіш вернае ў
тым, што робіш для братоў і для
чужынцаў,

⁶ якія засъведчылі перад
царквою пра тваю любоў. Ты
добра зробіш, правёўши іх, як
належыцца перад Богам,

⁷ бо яны дзеля імя Ягона га
пайшлі, нічога ня ўзяўшы ад
паганаў.

⁸ А мы павінны прыймаць
гэтакіх, каб стацца супрацоўнікамі
праўдзе.

⁹ Я пісаў царкве, але Дыятрэф,
які любіць у іх быць першым, не
прызнае нас.

¹⁰ Дзеля гэтага, калі я прыйду,
нагадаю пра ўчынкі ягоныя,
якія ён робіць, абмаўляючы
нас злымі словамі; і не
задавольваючыся гэтым, і сам
не прызнае братоў, і тым, якія
хочуць, забараняе, і выганяе з
царквы.

¹¹ Улюбёны! Не пераймай
ліхое, але добрае. Хто робіць
дабро, той ад Бога; а хто робіць
ліхое, ня бачыў Бога.

¹² Пра Дэмэтрыя засъведчана
ўсімі і самой праўдаю, і мы
съвядчым, і вы ведаце, што
съвядчанье нашае праўдзівае.

¹³ Шмат меў я пісаць, але не
хачу пісаць табе атрамантам і
трысыцінай,

¹⁴ а спадзяюся неўзабаве
пабачыць цябе і гаварыць
вуснамі ў вусны.

¹⁵ Супакой табе! Вітаюць
цябе сябры; прывітай сябру
пайменна.

ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЮДЫ

¹ Юда, слуга Ісуса Хрыста, брат Якуба, — пакліканым, якія асьвечаныя Богам Айцом і захаваныя Ісусам Хрыстом:

² літасьць вам, і супакой, і любоў няхай памножацца!

³ Улюблёныя! Прыкладаочы ўсякую дбаласьць, каб пісаць вам пра агульнае збаўленыне, я палічыў за патрэбнае напісаць вам напамін — змагацца за веру, аднойчы перададзеную съвятым.

⁴ Бо паўбіваліся некаторыя людзі, здаўна прызначаныя на гэтае асуджэныне, бязбожнікі, якія ласку Бога нашага на распасту абяртаюць і адзінага Валадара, Бога і Госпада нашага Ісуса Хрыста, выракаюцца.

⁵ Я хачу нагадаць вам, якія аднойчы гэта даведаліся, што Госпад, вызваліўшы народ з зямлі Эгіпецкае, тых, што не паверылі, пасъля загубіў,

⁶ і анёлаў, якія не захавалі свае ўлады, але пакінулі сваё жытло, у вечных путах пад цемраю на суд вялікага дня трывае.

⁷ Як Садом і Гамора і вакалічныя гарады, якія падобна да іх жылі ў распусьце і за іншым целам хадзілі, падпаўшы пад кару вечнага агню, паставленыя за прыклад,

⁸ гэтаксама будзе і з гэтымі летуценікамі, якія апаганяваюць цела, адкідаюць панаваныне і блюзыняць супраць славы.

⁹ Міхал арханёл, калі гаварыў з д'яблам, спрачаючыся за цела

Майсей, не адважыўся вынесці блюзынерскага прысуду, але сказаў: «Няхай забароніць табе Госпад».

¹⁰ А гэтыя блюзыняць супраць таго, чаго ня ведаюць; а што паводле прыроды ведаюць, як бязмоўныя жывёлы, тым сябе зынішчаюць.

¹¹ Гора ім, бо яны пайшлі шляхам Каіна, паддаліся падману нагароды Білеама, і ва ўпартасьці загінулі, як Карах.

¹² Яны — небясьпека на вашых вячэрах любові; банкетуючы з вамі, пасуцца бяз страху; гэта хмары бязводныя, якія ветрам носяцца; восеньскія дрэвы, бясплодныя, двойчы памёршыя, з корнем павырываюцца;

¹³ лютыя хвалі марскія, якія пеняцца сорамам сваім; зоркі, што блукаюць, для якіх змрок цемры навекі захаваны.

¹⁴ Пра іх прарочыў і Энох, сёмы ад Адама, кажучы: «Вось, ідзе Госпад з дзясяткамі тысячаў съвятых Сваіх,

¹⁵ [каб] учыніць суд над усімі і дакарыць усіх бязбожнікаў іхніх за ўсе учынкі бязбожнасці іх, якімі бязбожнае чынілі, і за ўсе жорсткасці, што гаварылі на Яго бязбожныя грэшнікі».

¹⁶ Гэта наракальнікі, якія нічым не задавальняюцца, якія ходзяць паводле пажаданняў сваіх; і вусны іхня гавораць пыхліва, і яны зважаюць на ablічча дзеля карысці.

¹⁷ Але вы, улюблёныя, памятайце слова, раней сказаныя апосталамі Госпада нашага Ісуса Хрыста:

¹⁸ яны казалі вам, што ў апошні час зьявяцца лаяльнікі, якія ходзяць паводле сваіх бязбожных пажаданняў.

19 Гэта тыя, якія адлуучаюць сябе ад іншых, душэўныя, але ня маюць духа.

20 А вы, улюбёныя, будуючи сябе найсъвяцейшай верай вашаю, молячыся ў Духу Святым,

21 захоўвайце сябе ў любові Божай, чакаючи ласкі ад Господа нашага Ісуса Хрыста ў жыцьцё вечнае.

22 І над аднымі літуйцеся з развагаю,

23 а другіх ратуйце, выхопліваючы з агню, даカラайце са страхам, ненавідзячы нават вонратку, целам апаганеную.

24 А Тому, Які можа захаваць вас ад упадку і паставіць перад славаю Сваёю беззаганнымі і ў радасьці,

25 адзінаму мудраму Богу, Збаўцу нашаму, праз Ісуса Хрыста, Господа нашага, слава і веліч, сіла і ўлада цяпер і на ўсе вякі. Амэн.

АДКРЫЦЦЁ ЯНА БАГАСЛОВА

¹ Адкрыццё Ісуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб паказаў слугам Сваім, што мусіць стацца неўзабаве. И ён даў знак, паслаўши [яго] праз анёла Свайго слuze Свайму Яну,

² які засъведчыў слова Божае, і съведчанье Ісуса Хрыста, і ўсё, што бачыў.

³ Шчасльвы той, хто чытае і хто слухае слова прароцства і захоўвае тое, што напісана ў ім: бо час блізкі.

⁴ Ян — да сямі цэркvaў, што ў Азіі: ласка вам і супакой ад Таго, Які ёсьць, і Які быў, і Які прыходзіць, і ад сямі духаў, якія перад пасадам Ягоным,

⁵ і ад Ісуса Хрыста, съведкі вернага, Першароднага з мёртвых і Начальніка валадароў зямных. Яму, Які палюбіў нас і ў крыві Сваёй абмыў нас ад грахоў наших,

⁶ і зрабіў нас валадарамі і съвятарамі Богу і Айцу Свайму, слава і ўлада на вякі вякоў. Амэн.

⁷ Вось, ён прыходзіць з аблокамі, і ўгледзіць Яго кожнае вока і тыя, якія прабілі Яго, і заплачуць перад Ім усе плямёны зямлі. Так, амэн.

⁸ «Я ёсьць Альфа і Амэга, Пачатак і Канец, — кажа Госпад, — Які ёсьць, і Які быў, і Які прыходзіць, Усеўладны».

⁹ Я, Ян, брат ваш і ўдзельнік у прыгнёце, і ў Валадарстве, і ў цярплівасці Ісуса Хрыста, быў на востраве, называнным Патмас, за слова Божае і за съведчанье Ісуса Хрыста.

¹⁰ Я быў у духу ў дзень Госпадаў і пачуў за сабою вялікі голас, як трубы,

¹¹ які казаў: «Я ёсьць Альфа і Амэга, Першы і Апошні; і што бачыш, напішы ў кнігу і пашлі цэрквам, што ў Азіі: у Эфес, і ў Сымірну, і ў Пэргам, і ў Тыятыру, і ў Сарды, і ў Філядэльфію, і ў Лядыкею».

¹² И я павярнуўся, каб пабачыць той голас, што гаварыў са мною, і, павярнуўшыся, убачыў сем залатых съвetchнікаў,

¹³ і сярод сямі съвetchнікаў — Падобнага да Сына Чалавечага, Які апрануты ў доўгую шату і падперазаны праз грудзі залатым паясом.

¹⁴ А галава Ягоная і валасы белыя, як белая воўна, як сьнег; і вочы Ягоныя — як полымя агню,

¹⁵ і ногі Ягоныя падобныя да сьпіжу, як у печы распаленыя; і голас Ягоны — як гук водаў многіх;

¹⁶ И меў ён у правай руцэ Сваёй сем зорак, і з вуснаў Ягоных выходзіў меч двусечны востры; і твар Ягоны — як сонца, якое съвеціць у сіле сваёй.

¹⁷ И калі я ўбачыў Яго, я ўпаў ля ног Ягоных як мёртвы, і ён паклаў на мяне правую руку Сваю, кажучы мне: «Ня бойся. Я ёсьць Першы і Апошні,

¹⁸ і Жывы, і Я быў мёртвы, і вось, жыву на вякі вякоў, амэн. И Я маю ключы пекла і съмерці.

¹⁹ Напішы, што ты бачыў, і што ёсьць, і што мае стацца пасля гэтага.

²⁰ Тайна сямі зорак, якія ты бачыў у правіцы Маёй, і сямі съвetchнікаў залатых: сем зорак — гэта анёлы сямі цэркvaў, а сем съвetchнікаў, якія ты бачыў, — гэта сем цэркvaў.

Адкр 2

1 Анёлу Эфэскае царквы напішы: “Гэта кажа Той, Які трymае сем зорак у правыцы Сваёй і Які ходзіць сярод сямі залатых съвечнікаў”:

2 ‘Ведаю справы твае, і працу тваю, і цярплівасьць тваю, і што ня можаш пераносіць ліхіх, і дасьведчыў тых, якія называюць сябе апосталамі і ня ёсьць [імі], і знайшоў, што яны хлусы,

3 і ты перанёс, і маеш цярплівасьць, і дзеля імя Майго працаваў і не зънямогся.

4 Але маю супраць цябе, што ты пакінуў першую любоў тваю.

5 Дык памятай, адкуль выпаў, і навярніся, і рабі першыя справы твае; а калі не, хутка прыйду да цябе і зрушу съвечнік твой з месца ягонага, калі не навернешся.

6 Але тое ты маеш, што ненавідзіш справы Мікалайтаў, якія і Я ненавіджу’.

7 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам. Таму, хто пераможа, Я дам есьці ад дрэва жыцця, што пасярод раю Божага”.

8 I анёлу Сымірнскае царквы напішы: “Гэта кажа Першы і Апошні, Які быў мёртвы і ажыў”:

9 ‘Ведаю справы твае, і прыгнёт, і ўбоства, хоць ты багаты, і блюзънерсты ад тых, якія называюць сябе Юдэямі і ня ёсьць, але ёсьць сынагога шатана.

10 Не палохайся нічога, што маеш выцярпець. Вось, д'ябал мае кідаць [некаторых] з вас у вязніцу, каб спакусіць вас; і будзеце мець прыгнёт дзесяць дзён. Будзь верны да съмерці, і Я дам табе вянок жыцця’.

11 Хто мае вуха, няхай слухае,

што Дух кажа цэрквам. Той, хто пераможа, не дазнае крыўды ад съмерці другое”.

12 I анёлу царквы, што ў Пэргаме, напішы: “Гэта кажа Той, Які мае меч двусечны востры:

13 ‘Ведаю справы твае, і што жывеш там, дзе пасад шатана, і трymаеш імя Маё, і не адрокся веры Маёй у тыя дні, калі забіты быў у вас, дзе пасяліўся шатан, Антыпа, Мой верны съведка.

14 Але маю супраць цябе крыху, бо маеш там тых, якія трymаюцца навукі Білеама, які навучыў Балака кінуць згаршэнье перад сынамі Ізраіля, каб яны елі ахвяры ідалам і жылі распусна.

15 Таксама маеш і ты тых, якія трymаюцца навукі Мікалайтаў, якую Я ненавіджу’.

16 Навярніся, а калі не, хутка прыйду да цябе і буду ваяваць з імі мячом вуснаў Maix’.

17 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам. Таму, хто пераможа, Я дам есьці ад манны схаванае і дам яму каменьчык белы, і на каменьчыку імя новае напісане, якога ніхто ня ведае, толькі той, хто атрымаў”.

18 I анёлу царквы, што ў Тыятыры, напішы: “Гэта кажа Сын Божы, Які мае вочы Свае, як полымя агню, і ногі Свае, падобныя да съпіжу”:

19 ‘Ведаю справы твае і любоў, і служэнье, і веру, і цярплівасьць тваю, і ўчынкі твае, і што апошнія большыя, чым першыя.

20 Але маю супраць цябе крыху, бо ты дазваляеш жанчыне Езабелі, якая называе сябе прадарочыцай, вучыць і падманваць слугаў Maix, [каб

яны] жылі распусна і елі ахвяры ідалам.

21 И даў ёй час, каб навярнулася ад распусты сваёй, і яна не навярнулася.

22 Вось, Я кідаю на ложак яе і тых, якія чужаложаць з ёю, — у вялікі прыгнёт, калі не навернуцца ад справаў сваіх,

23 і дзяцей ейных съмерцю заб'ю, і даведаюцца ўсе цэрквы, што Я — Той, Які дасъледуе ныркі і сэрца, і Я дам вам кожнаму паводле справаў ваших.

24 Вам жа кажу і рэшце, што ў Тыятыры, усім, якія ня маюць гэтае навукі і якія не даведаліся так званых глыбінія шатана: “Ня ўскіну на вас іншага цяжару.

25 Толькі тое, што мaeце, трымайце, пакуль не прыйду”.

26 И таму, хто пераможа і захавае справы Мае да канца, Я дам уладу над паганамі,

27 і ён будзе пасьвіць іх кіем жалезным, як начынне глінянае, яны будуць скрышаныя, як і Я атрымаў ад Айца Майго,

28 і дам яму зорку ранішнюю”.

29 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам”.

Адкр 3

1 И анёлу царквы, што ў Сардах, напішы: “Гэта кажа Той, Які мае сем духаў Божых і сем зорак: ‘Ведаю справы твае, што ты мaeш імя, што жывеш, ды ёсьць мёртвы.

2 Чувай і ўмацоўвай іншых, якія маюць паміраць, бо не знайшоў Я, каб справы твае былі споўненея перад Богам.

3 Дык памятай, што ты атрымаў і пачуў, і захоўвай, і навярніся. А калі ня будзеш чуваць, Я

прыйду да цябе, як злодзей, і ты ня будзеш ведаць, у якую гадзіну прыйду да цябе.

4 Ты маеш у Сардах некалькі імёнаў, якія не апаганілі адзеньня свайго, і яны будуць хадзіць са Мною ў белым, бо яны дастойныя.

5 Той, хто пераможа, будзе апрануты ў белыя шаты; і Я ня вытру імя ягонага з кнігі жыцця, і вызнаю імя ягонае перад Айцом Маім і перад анёламі Ягонымі’.

6 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам”.

7 И анёлу царквы, што ў Філядэльфіі, напішы: “Гэта кажа Святы, Праудзівы, Які мае ключ Давідавы, Які адчыніе, і ніхто не замкне, і замыкае, і ніхто не адчыніць:

8 ‘Ведаю справы твае. Вось, Я даў перад табою дзвіверы адчыненія, і ніхто ня можа замкнуць іх, бо ты мaeш малую сілу, і захаваў слова Маё, і не адрокся ад імя Майго.

9 Вось, Я даю, што з сынагогі шатана, з тых, якія называюць сябе Юдэямі, ды ня ёсьць, але хлусяць, вось, Я зраблю, каб яны прыйшлі, і пакланіліся перад нагамі тваімі, і даведаліся, што Я палюбіў цябе.

10 А што ты захаваў слова цярплівасці Маёй, і Я захаваю цябе ад гадзіны спакусы, якая мaeе прыйсці на ўвесь сусвет, каб спакусіць жыхароў зямлі.

11 Вось, Я прыходжу хутка. Тримай, што мaeш, каб ніхто не забраў вянка твойго.

12 Таго, хто пераможа, Я зраблю слупом у бажніцы Бога Майго, і ён ужо ня выйдзе вонкі; і напішу на ім імя Бога Майго і імя горада Бога Майго, новага

Ерусаліму, які зыходзіць з неба
ад Бога Майго, і імя Маё новае.

13 Хто мае вуха, няхай слухае,
што Дух кажа цэрквам”.

14 І анёлу Лядыкейскае царквы
напішы: “Гэта кажа Амэн,
Съведка верны і праўдзівы,
Пачатак стварэння Божага:

15 ‘Ведаю справы твае, што ты
ані халодны, ані гарачы; о, каб
ты быў халодны або гарачы!

16 Дык дзеля того, што ты
цёплы, а не халодны і не
гарачы, Я маю выплюнуць цябе
з вуснаў Maix.

17 Бо ты кажаш: “Я багаты і
ўзбагаціўся, і ня маю аніякае
патрэбы”, і ня ведаеш, што ты —
гаротны, і жалю годны, і ўбогі, і
съляпы, і голы.

18 Раю табе купіць у Мяне
золата, ачышчанае ў вагні, каб
ты ўзбагаціўся, і белыя шаты,
каб апрануўся, і каб ня выявіўся
сорам галізны тваёй; і маззю
вочнаю памаж вочы твае, каб
ты бачыў.

19 Я тых, каго люблю, дакараю
і караю. Дык будзь руплівы і
навярніся.

20 Вось, стаю пры дзівярах і
стукаюся; калі хто пачуе голас
Мой і адчыніць дзъверы, Я
ўвайду да яго і буду вячэрца
з ім, і ён — са Мною.

21 Таму, хто пераможа, Я дам
сесыці са Мною на пасадзе Maiм,
як і Я перамог і сеў з Айцом
Maiм на пасадзе Ягоным”.

22 Хто мае вуха, няхай слухае,
што Дух кажа цэрквам”».

Адкр 4

¹ Пасъля гэтага ўбачыў я, і вось,
дзъверы адчыненыя ў небе, і
першы голас, які я чуў, як
трубы, які гаварыў са мною,
сказаў: «Узыайдзі сюды, і Я

пакажу табе, што мусіць стацца
пасъля гэтага».

2 І я а сразу стаўся ў духу, і вось,
пасад стаяў у небе, і на пасадзе
— Той, Які сядзеў.

3 І Той, Які сядзеў, падобны
быў з выгляду да каменя
ясьпісовага і сардыновага,
і вясёлка вакол пасаду,
3 выгляду падобная да
шмарагду.

4 І вакол пасаду — дваццаць
чатыры пасады, і на пасадах
я ўбачыў дваццаць чатыры
старосты, якія сядзелі,
апранутыя ў белыя шаты, і
на галовах яны мелі залатыя
вянкі.

5 І з пасаду выходзяць маланкі, і
грымоты, і галасы; і сем лямпаў
агністых гараць перад пасадам,
якія ёсьць сем духаў Божых.

6 І перад пасадам — мора
шкляное, падобнае да
крышталю, і па сярэдзіне
пасаду і вакол пасаду — чатыры
жывёлы, поўныя вачэй спераду
і ззаду.

7 І першая жывёла падобная да
ільва, і другая жывёла падобная
да цяляці, і трэцяя жывёла
мела ablічча, як чалавек, і
чацьвёртая жывёла падобная
да арла, які ляціць.

8 І чатыры жывёлы, кожная
па сабе, мелі па шэсць
крылаў наўкола, і ўсярэдзіне
поўныя вачэй; і ня маюць яны
супачынку ўдзень і ўначы,
кажучы: «Святы, Святы,
Святы Госпад Бог Усеўладны,
Які быў, і Які ёсьць, і Які
прыходзіць».

9 І калі жывёлы аддаюць славу,
і пашану, і падзяку Таму, Які
сидзіць на пасадзе, Які жыве на
вякі вякоў,

10 падаюць дваццаць чатыры
старосты перад Тым, Які
сидзіць на пасадзе, і

пакланяюцца Таму, Які жыве на вякі вякоў, і кідаюць свае вянкі перад пасадам, кажучы:

11 «Госпадзе, Ты годны атрымаць славу, і пашану, і моц, бо Ты стварыў усё, і воляй Тваёю яно ёсьць і створана».

Адкр 5

1 I ўбачыў я ў правіцы Таго, Які сядзеў на пасадзе, кнігу, запісаную ўнутры і зьверху, запячатаную сямю пячаткамі.

2 I ўбачыў я дужага анёла, які абвяшчаў голасам вялікім: «Хто годны разгарнуць кнігу і зьняць пячаткі яе?»

3 I нікто ня мог ані ў небе, ані на зямлі, ані пад зямллёй разгарнуць кнігу і паглядзеТЬ у яе.

4 I я шмат плакаў, што не знайшлося нікога, годнага разгарнуць і прачытаць кнігу ці паглядзеТЬ у яе.

5 I адзін са старостаў кажа мне: «Ня плач! Вось, Леў, Які з калена Юды, корань Давіда, перамог, каб разгарнуць кнігу і зьняць сем пячатак яе».

6 I я ўбачыў, і вось, пасярод пасаду і чатырох жывёлаў, і пасярод старостаў Ягня стаіць, быццам забітае, Які мае сем рагоў і сем вачэй, што ёсьць сем духаў Божых, якія пасланыя на ўсю зямлю.

7 I Ён прыйшоў і ўзяў кнігу з правіцы Таго, Які сядзеў на пасадзе.

8 I калі ўзяў Ён кнігу, чатыры жывёлы і дваццаць чатыры старосты ўпалі прад Ягнём, маючи кожны гусьлі і чары залатыя, поўныя фіміаму, які ёсьць малітвы святых,

9 і съпяваюць новы съпей, кажучы: «Ты годны ўзяць кнігу і адчыніць пячаткі яе, бо Ты

быў забіты, і Ты Крывёю Сваёю адкупіў нас Богу з кожнага калена, і мовы, і племяні, і народу,

10 і зрабіў нас валадарамі і съвятарамі Богу нашаму; і мы будзем валадарыць на зямлі».

11 I я ўбачыў і пачуў голас мноства анёлаў вакол пасаду, і жывёлаў, і старостаў; і лік іхні быў дзясяткі тысячаў дзясяткаў тысячаў і тысячи тысячаў,

12 якія гаварылі голасам вялікім: «Годны Ягня забіты ўзяць моц, і багацьце, і мудрасць, і магутнасць, і пашану, і славу, і дабраслаўленъне».

13 I ўсякае стварэнъне, што ў небе, і на зямлі, і пад зямллёй, і ў моры, і ўсё, што ў іх, я чую, як казала: «Таму, Які сядзіць на пасадзе, і Ягняці — дабраслаўленъне, і пашана, і слава, і ўлада на вякі вякоў».

14 I чатыры жывёлы казалі: «Амэн». I дваццаць чатыры старосты ўпалі і пакланіліся Таму, Які жыве на вякі вякоў.

Адкр 6

1 I ўбачыў я, што Ягня адчыніў адну з пячатак, і я пачуў адну з чатырох жывёлаў, якая казала быццам голасам грымотным: «Прыйдзі і глядзі».

2 I я ўбачыў, і вось, конь белы, і вершнік на ім, які мае лук; і дадзены яму вянок, і ён выйшаў, перамагаючы, і каб перамагчы.

3 I калі Ён адчыніў другую пячатку, я пачуў другую жывёлу, якая казала: «Прыйдзі і глядзі».

4 I выйшаў іншы конь, чырвоны, і вершніку на ім дадзена забраць супакой з зямлі, і каб

адны адных забівалі; і дадзены яму меч вялікі.

5 I калі Ён адчыніў трэцюю пячатку, я пачуў трэцюю жывёлу, якая казала: «Прыйдзі і глядзі». I я ўбачыў, і вось, конь чорны, і вершнік на ім, які меў шалі ў руцэ сваёй.

6 I пачуў я голас пасярод чатырох жывёлаў, які казаў: «Хінікс пшаніцы за дынар, і тры хініксы ячменю за дынар; і алівы і віна не марнуй».

7 I калі Ён адчыніў чацьвёртую пячатку, я пачуў голас чацьвёртае жывёлы, які казаў: «Прыйдзі і глядзі».

8 I я ўбачыў, і вось, конь бляды, і вершнік на ім, імя якому — Съмерць, і пекла ідзе за ім; і дадзена ім улада забіваць на чацьвёртай частцы зямлі мячом, і голадам, і съмерцю, і зъярамі зямнымі.

9 I калі Ён адчыніў пятую пячатку, я ўбачыў пад ахварнікам душы забітых за Слова Божае і за съедчанье, якое яны мелі.

10 I закрычалі яны голасам вялікім, кажучы: «Дакуль, Уладару Святы і Праудзівы, ня судзіш і ня помсціш за кроў нашу жыхарам зямлі?»

11 I былі дадзены кожнаму вонкрай белыя, і сказали ім, каб супакоіліся яшчэ крыху часу, пакуль не дапоўняць [лік] таварышы іхня і браты іхня, што маюць быць забітыя, як і яны.

12 I ўбачыў я, калі Ён адчыніў шостую пячатку, і вось, стаўся вялікі землятрус, і сонца сталася чорным, як мех валасяны, і месяц стаўся, як кроў,

13 і зоркі нябесныя ўпалі на зямлю, як дрэва фігавае,

устрасанае вялікім ветрам, скідае недасьпелья фігі свае,

14 і неба зньікла, як скручваецца кніга, і кожная гары і востраў былі зрушаны з месцаў сваіх.

15 I валадары зямныя, і магнаты, і багатыры, і тысячнікі, і магутныя, і кожны слуга, і кожны свабодны скаваліся ў пячорах і ў горных скалах,

16 і кажуць горам і скалам: «Упадзіце на нас і схавайце нас ад ablічча Таго, Які сядзіць на пасадзе, і ад гневу Ягняці,

17 бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага, і хто зможа ўстаяць?»

Адкр 7

1 I пасля гэтага я ўбачыў чатырох анёлаў, якія стаялі на чатырох кутах зямлі і трымалі чатыры вятры зямлі, каб ня дзьмуў вецер ані на зямлю, ані на мора, ані на якое дрэва.

2 I ўбачыў я іншага анёла, які ўзыходзіў ад усходу сонца, які меў пячатку Бога Жывога. I закрычаў ён вялікім голасам да чатырох анёлаў, якім дадзена чыніць шкоду зямлі і мору, кажучы:

3 «Не чыніце шкоды ані зямлі, ані мору, ані дрэвам, пакуль не паставім пячаткі на слугаў Бога нашага на ілбах іхніх».

4 I пачуў я лічбу папячатаных — сто сорак чатыры тысячи папячатаных з усякага калена сыноў Ізраіля.

5 З калена Юды — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Рубэна — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Гада — дванаццаць тысячаў папячатаных;

6 з калена Асэра — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Нэфталі — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Манасы — дванаццаць тысячаў папячатаных;

7 з калена Сымона — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Левія — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Ісахара — дванаццаць тысячаў папячатаных;

8 з калена Забулёна — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Язэпа — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Бэн'яміна — дванаццаць тысячаў папячатаных.

9 Пасъля гэтага ўбачыў я, і вось, вялізарны натойп, палічыць якога ніхто ня мог, з усякага народу, і калена, і племяні, і мовы стаіць перад пасадам і перад Ягнём, апранутыя ў белыя вопраткі, і пальмы ў руках іхніх,

10 і ўсклікаюць яны вялікім голасам, кажучы: «Збаўленыне Богу нашаму, Які сядзіць на пасадзе, і Ягняці!»

11 I ўсе анёлы стаялі вакол пасаду, і старостаў, і чатырох жывёлаў, і ўпалі яны перад пасадам на ablічы свае, і пакланіліся Богу,
12 кажучы: «Амэн! Дабраслаўлены слава, і мудрасыць, і падзяка, і пашана, і моц, і магутнасць Богу нашаму на вякі вякоў! Амэн!»

13 I адказаў адзін са старостаў, кажучы да мяне: «Гэтыя, апранутыя ў белыя вопраткі, хто яны і адкуль прыйшлі?»

14 I я сказаў яму: «Пане, ты ведаеш». I ён сказаў мне: «Гэта тыя, якія прыйшлі з вялікага прыгнёту. I яны памылі вопраткі свае і выбелілі

вопраткі свае ў крыві Ягняці.

15 Дзеля гэтага яны перад пасадам Бога і служаць Яму ўдзень і ўначы ў бажніцы Ягонай; і Той, Які сядзіць на пасадзе, паселіцца ў іх,

16 і ня будуць яны хацець есьці, і ня будуць смагнуць, і ня будзе пячы іх сонца і аніякая съпёка, 17 бо Ягня, Які пасярод пасаду, будзе пасьвіць іх і вадзіць іх да жывых крыніцашаў водаў, і выцярэ Бог усякую съязіну з вачэй іхніх».

Адкр 8

1 I калі ён адчыніў сёмую пячатку, сталася ціша ў небе недзе на паўгадзіны.

2 I ўбачыў я сем анёлаў, якія стаялі перад Богам, і былі дадзены ім сем трубаў.

3 I прыйшоў іншы анёл, і стаў перад ахварнікам, маочы кадзільню залатую; і далі яму шмат фіміяму, каб паклаў з малітвамі ўсіх съвятых на залаты ахварнік, што перад пасадам.

4 I ўзышоў дым фіміяму з малітвамі съвятых з рукі анёла перад Богам.

5 I ўзяў анёл кадзільню, і напоўніў яе агнём з ахварніку, і ще ўзяў на зямлю; і сталіся галасы, і грымоты, і маланкі, і землятрусы.

6 I сем анёлаў, якія мелі сем трубаў, падрыхтаваліся, каб трубіць.

7 I першы анёл затрубіў, і стаўся град і агонь, зъмяшаныя з крываю, і былі кінутыя на зямлю; і трэцяя частка дрэваў згарэла, і ўся трава зялёная згарэла.

8 I другі анёл затрубіў, і быццам гара вялікая, якая агнём палае,

была кінутая ў мора; і трэцяя частка мора сталася крывёю,
9 і памерла трэцяя частка стварэння у моры, якія маюць душу, і трэцяя частка караблёў была зынішчаная.

10 I трэці анёл затрубіў, і ўпала з неба вялікая зорка, якая гарыць, як паходня, і ўпала на трэцюю частку рэкау і на крыніцы водаў,

11 і імя зоркі называеца Палын; і трэцяя частка [водаў] сталася палынам, і шмат людзей памерла ад тых водаў, бо яны сталі горкімі.

12 I чацвёрты анёл затрубіў, і былі пашкоджаная трэцяя частка сонца і трэцяя частка месяца і трэцяя частка зорак, каб трэцяя частка іх зацымілася, і каб дзень не съвяціў трэцюю частку сваю, і падобна нач.

13 I ўбачыў я, і пачуў, як адзін анёл ляцеў пасярод неба і казаў вялікім голасам: «Гора, гора, гора жыхарам зямлі ад рэшты трубных галасоў трох анёлаў, якія маюць трубіцы!»

Адкр 9

1 I пяты анёл затрубіў, і ўбачыў я зорку, якая ўпала з неба на зямлю, і дадзены быў ёй ключ ад калодзежа бездані,

2 і адчыніла яна калодзеж бездані, і ўзыняўся з калодзежа дым, як дым з вялікае печы; і зацымілася сонца і паветра ад дыму з калодзежа.

3 I з дыму выйшла на зямлю саранча, і дадзена ёй улада, як маюць уладу скарпіёны зямныя,

4 і сказана ёй, каб не рабіла шкоды ані траве зямной, ані ўсякай зеляніне, ані ўсякаму

дрэву, а толькі адным людзям, якія ня маюць пячаткі Божае на ілбах сваіх;

5 і дадзена ёй, каб не забівала іх, але каб мучыліся пяць месяцаў, і мучэніне ад яе, як мучэніне ад скарпіёна, калі ўджаліць чалавека.

6 I ў тыя дні людзі будуць шукаць съмерці і ня знайдуць яе, і будуць жадаць памерці, і съмерць будзе ўцякаць ад іх.

7 I выгляд саранчы падобны да коней, якія падрыхтаваныя на бітву, і на галовах у яе быццам вянкі, падобныя да золата; і ablічы ў яе быццам ablічы чалавечыя,

8 і яна мела валасы, як валасы жаночыя, і зубы ў яе былі як у ільвоў.

9 I мела яна панцыры, быццам панцыры жалезныя, і гук крылаў ейных быццам гук мноства калясьніцаў, [запрэжаных] коньмі, якія бягуць на бітву,

10 і мае хвасты, падобныя да скарпіёных, і ў хвастах у яе джала было, і ўлада яе — рабіць шкоду людзям пяць месяцаў,

11 і мае над сабою за валадара анёла бездані, імя якога пагебрайску — Абаддон, а пагрэцку мае імя Апаліён.

12 Адно гора прыйшло; вось, прыходзяць яшчэ два горы за ім.

13 I шосты анёл затрубіў, і я пачуў адзін голас з чатырох рагоў залатога ахвярніку, што перад Богам,

14 які казаў да шостага анёла, што меў трубу: «Развязы чатырох анёлаў, якія звязаныя над вялікай ракой Эўфрат».

15 I былі развязаныя чатыры анёлы, якія былі падрыхтаваныя на гадзіну, і

дзень, і месяц, і год, каб забіць трэцюю частку людзей.

16 І лічба коннага войска — два дзясяткі тысячаў дзясятка тысячаў; і я пачуў лічбу іх.

17 І гэтак я ўбачыў коней у відзежы, і вершнікаў на іх, якія мелі панцыры агністыя і гіяцынтавыя, і серкавыя; і галовы ў коней, як галовы ў ільвоў, і з храпаў іхніх выходзіць агонь, і дым, і серка.

18 Трыма гэтымі была забіта трэцяя частка людзей: агнём, і дымам, і серкаю, што выходзілі з храпаў іхніх.

19 Бо ўлада іхняя — у храпах іхніх, а хвасты іхняя падобныя да зъмейў, маюць галовы і імі робяць шкоду.

20 І рэшта людзей, што не была забітая плягамі гэтымі, не навярнулася ад справаў рук сваіх, каб не пакланяцца дэманам і ідалам залатым, і срэбным, і мядзяным, і каменным, і драўляным, якія ані бачыць ня могуць, ані чуць, ані хадзіць;

21 і не навярнуліся ад забойстваў сваіх, і ад чараўніцтва свайго, і ад распustы сваёй, і ад крадзяжоў сваіх.

Адкр 10

1 Ўбачыў я іншага дужага анёла, які зыходзіў з неба, які быў апрануты ў воблака, і вясёлка над галавою яго, і ablічча ягонае — як сонца, і ногі ягоныя — як слупы агністыя,

2 і меў ён у руцэ сваёй кніжку адкрытую, і паставіў ён правую нагу сваю на мора, а левую — на зямлю,

3 і закрычаў голасам вялікім, як леў рыкае; і калі закрычаў

ён, прагаварылі сем грымотаў галасамі сваімі.

4 І калі прагаварылі сем грымотаў галасамі сваімі, я меўся пісаць, і пачуў я голас з неба, які казаў мне: «Запячатай тое, што прагаварылі сем грымотаў, і не піши гэтага».

5 І анёл, якога я бачыў, як ён стаяў на моры і на зямлі, узняў руку сваю да неба

6 і пакляўся Тыム, Які жыве на вякі вякоў, Які стварыў неба, і што ў ім, і зямлю, і што на ёй, і мора, і што ў ім, што часу ўжо ня будзе,

7 але ў дні голасу сёмага анёла, калі той мае трубіцу, зыдзейсьніцца таямніца Божая, як ён дабравесціў слугам Сваім прарокам.

8 І голас, які я чуў з неба, ізноў прагаварыў да мяне і сказаў: «Ідзі, вазьмі кніжку разгорнутую ў руцэ анёла, які стаіць на моры і на зямлі».

9 І я падыйшоў да анёла, кажучы яму: «Дай мне кніжку». І ён кажа мне: «Вазьмі і зъеш яе; і яна стане горкаю ў тваім жываце, але ў вуснах тваіх будзе салодкая, як мёд».

10 І я ўзяў кніжку з рукі анёла, і зъеў яе, і яна была ў вуснах маіх салодкая, як мёд, і калі я зъеў яе, стаў горкім жывот мой.

11 І ён кажа мне: «Ты мусіш ізноў прарочыць пра плямёны, і народы, і мовы, і валадароў многіх».

Адкр 11

1 І дадзена мне трысціна, падобная да кія; і анёл, які стаяў, сказаў: «Паўстань і памерай бажніцу Божую, і ахварнік, і тых, якія пакланяюцца ў ім,

2 а падворак, які перад бажніцаю, кінь прэч і ня мерай яго, бо ён дадзены паганам, і горад съвяты яны будуць таптаць сорак два месяцы.

3 I Я дам двум съведкам Маім, і яны будуць прарочыць тысяча дзьвесіце шэсцьдзясят дзён, апранутыя ў зрэбніцу».

4 Гэта ёсьць дзьве аліўкі і два съвечнікі, якія перад Богам зямлі стаяць.

5 I калі хто захоча зрабіць ім шкоду, агонь выйдзе з вуснаў іхніх і зъесьць ворагаў іхніх; і калі хто захоча зрабіць ім шкоду, мусіць ён быць забіты.

6 Яны маюць уладу замкнуць неба, каб не ішоў дождж у дні праракаванья іхняга; і маюць уладу над водамі перамяніць іх у кроў і біць зямлю ўсякімі плягамі, калі толькі захочуць.

7 I калі яны скончаць съведчанье сваё, зъвер, які выйдзе з бездані, учыніць вайну з імі, і пераможа іх, і заб'е іх.

8 I целы іхня [будуць ляжаць] на вуліцы вялікага гораду, які называецца духоўна Садом і Эгіпет, дзе і Госпад наш быў укрыжаваны.

9 I з плямёнаў, і каленаў, і моваў, і народаў будуць глядзець на целы іхня тры дні і паўдня, і не дазволяць пакласці целы іхня ў магілы.

10 I жыхары зямлі будуць радавацца дзеля іх і весяліцца, і будуць пасылаць адны адным падарункі, бо гэтая два прарокі мучылі жыхароў зямлі.

11 I праз тры дні і паўдня дух жыцця ад Бога зыйшоў на іх, і яны сталі на ногі свае, і страх вялікі прыйшоў на тых, якія бачылі іх.

12 I пачулі яны голас вялікі з неба, які казаў да іх: «Узыйдзіце сюды». I яны ўзыйшлі ў неба ў воблаку, і бачылі іх ворагі іхня.

13 I ў тую гадзіну стаўся землятрус вялікі, і дзясятая частка гораду завалілася, і былі забітыя ў землятрусе сем тысячаў імёнаў чалавечых; і іншыя сталіся ў страху і аддалі славу Богу Нябеснаму.

14 Другое гора прайшло; вось, трэцяе гора прыходзіць хутка.

15 I сёмы анёл затрубіў, і сталіся вялікія галасы ў небе, якія казалі: «Валадарствы съвету сталіся [Валадарствам] Господа нашага і Хрыста Ягонага, і Ён будзе валадарыць на вякі вякоў».

16 I дваццаць чатыры старосты, якія сядзелі перад Богам на пасадах сваіх, упалі на ablічны свае і пакланіліся Богу,

17 кажучы: «Дзяжуем Табе, Госпадзе, Бог Усейладны, Які ёсьць, і Які быў, і Які прыходзіш, што прыняў Ты моц Сваю вялікую і запанаваў.

18 I загневаліся пагане, і прыйшоў гнёў Твой, і пара судзіць мёртвых і даць нагароду слугам Тваім прарокам і съвятым, і тым, якія баяцца ім'я Твайго, малым і вялікім, і вынішчыць тых, якія нішчаць зямлю».

19 I адчынілася бажніца Божая ў небе, і зявіўся каўчэг запавету Ягонага ў бажніцы Ягонай; і сталіся маланкі, і галасы, і грымоты, і землятрус, і град вялікі.

Адкр 12

1 I знак вялікі зявіўся ў небе: жанчына, апранутая ў сонца,

і месяц пад нагамі ў яе, і на галаве ў яе вянок з дванаццаці зорак.

² І, маючы ва ўлоньні, яна крічала ад болю і мукаў радзінаў.

³ І зъявіўся другі знак у небе: і вось, цмок вялікі, чырвоны, які меў сем галоваў і дзесяць рагоў, і на галавах ягоных — сем дыядэмаў,

⁴ і хвост ягоны съцягнуў трэцюю частку зорак нябесных і кінуў іх на зямлю. І цмок стаў перад жанчынай, якая мелася нарадзіць, каб, калі народзіць, зжэрці дзіця яе.

⁵ І нарадзіла сына, хлопчыка, які мае пасьвіць усе народы кіем жалезнym; і было ўзятае дзіцятка яе да Бога і пасаду Ягонага,

⁶ і жанчына ўцякла ў пустыню, дзе мае месца, падрыхтаванае ад Бога, каб там жывілі яе тысяча дзвесце шэсцьдзясят дзён.

⁷ І сталася вайна ў небе: Міхал і анёлы ягоныя ваявалі супраць цмока, і цмок ваяваў, і анёлы ягоныя,

⁸ і не адолелі, і не знайшлося ўжо месца для іх у небе.

⁹ І быў скінуты цмок вялікі, зъмей старадаўны, называны д'яблам і шатанам, які падманвае ўвесь сусвет, скінуты на зямлю, і анёлы ягоныя былі скінутыя з ім разам.

¹⁰ І пачуў я голас вялікі, які казаў у небе: «Цяпер сталася збаўленыне, і моц, і Валадарства Бога нашага, і ўлада Хрыста Ягонага, бо скінуты абвінавальнік братоў нашых, які дзень і нач вінаваці іх перад Богам нашым.

¹¹ І яны перамаглі яго праз кроў

Ягняці і праз слова съведчаныня свайго і не любілі душы сваёй аж да съмерці.

¹² Дзеля гэтага весяліцесь, нябёсы і тыя, якія жывуць у іх! Гора жыхарам зямлі і мора, бо зыйшоў да вас д'ябал, маючы ярасць вялікую, ведаочы, што ня шмат мае часу».

¹³ І калі ўбачыў цмок, што ён скінуты на зямлю, пачаў ён перасльedаваць жанчыну, якая нарадзіла хлопчыка.

¹⁴ І дадзены жанчыне два крылы вялікага арла, каб ляцела ў пустыню на месца сваё ад ablічча зъмея, дзе будуць жывіць яе пару, поры і паўпары.
¹⁵ І пусьціў зъмей за жанчынай з пашчы сваёй ваду, як раку, каб рака панесла яе.

¹⁶ І дапамагла зямля жанчыне, і расчыніла зямля вусны свае, і праглынула раку, якую пусьціў цмок з пашчы сваёй.

¹⁷ І разьюшыўся цмок на жанчыну, і пайшоў ваяваць з рэштай насення яе, якія захоўваюць прыказаныні Божыя і маюць съведчаныне Ісуса Хрыста.

Адкр 13

¹ І стаў я на пяску марскім; і ўбачыў зъвера, які выходзіў з мора, які меў сем галоваў і дзесяць рагоў; і на рагах ягоных — дзесяць дыядэмаў, і на галавах ягоных — імя блюзънерскае.

² І зъвер, якога я ўбачыў, быў падобны да рыся, і ногі ягоныя — як у мядзьведзя, і пашча ягоная — як пашча ільвіная. І даў яму цмок моц сваю, і пасад свой, і ўладу вялікую.

³ І ўбачыў я, [што] адна з галоваў ягоных, быццам на съмерці забітая, і рана яе

съмяротная аздаравілася, і зъдзіўлялася ўся зямля ззаду за зъверам,

4 і пакланіліся цмоку, які дай уладу зъверу, і пакланіліся зъверу, кажучы: «Хто падобны да гэтага зъвера? Хто можа ваяваць з ім?»

5 І дадзены яму вусны, якія гавораць вялікае і блюзънерскае, і дадзена яму ўлада дзейніцаць сорак два месяцы.

6 І ён расчыніў вусны свае дзеля блюзънерства супраць Бога, каб блюзъніць на імя Ягонае, і намёт Ягоны, і тых, якія жывуць у небе.

7 І дадзена яму весьці вайну са святымі і перамагчы іх; і дадзена яму ўлада над усякім каленам, і моваю, і народам.

8 І паклоняцца яму ўсе жыхары зямлі, імёны якіх не запісаныя ў кнігу жыцця Ягняці, забітага ад заснаванья сьвету.

9 Калі хто мае вуха, няхай слухае.

10 Калі хто вядзе ў палон, у палон пойдзе; калі хто мячом забівае, сам мусіць быць мячом забіты. Тут цярплівасць і вера святых.

11 І ўбачыў я другога зъвера, які выходзіў з зямлі, і меў ён два рогі, падобныя да ягнячых, і гаварыў, як цмок.

12 І ўсю ўладу першага зъвера ён зъдзяйсьняе перад ім, і робіць, каб зямля і жыхары яе пакланяліся першаму зъверу, у якога аздароўлена съмяротная рана ягоная.

13 І робіць знакі вялікія, і агонь робіць, каб зыходзіў з неба на зямлю перад людзьмі,

14 і падманвае жыхароў зямлі знакамі, якія дадзена яму рабіць перад зъверам, кажучы

жыхарам зямлі зрабіць вобраз зъвера, што мае рану ад мяча і жывы.

15 І дадзена яму даць дух вобразу зъвера, каб вобраз зъвера і гаварыў, і рабіў, каб тыя, хто не паклоніцца вобразу зъвера, былі забітыя.

16 І робіць, каб усім: малым, і вялікім, і багатым, і ўбогім, і свободным, і слугам — была дадзена пазнака на правую руку іхню або на лоб іхні,

17 і каб ніхто ня мог ані купляць, ані продаць, акрамя тых, якія маюць пазнаку, або імя зъвера, або лічбу імя ягонага.

18 Вось тут мудрасць. Хто мае разум, няхай ablічыць лічбу зъвера; бо гэта лічба чалавека, і лічба яго шэсцьсот шэсцьдзясят шэсцьць.

Адкр 14

1 І ўбачыў я, і вось, Ягня, Які стаіць на гары Сыён, і з Ім сто сорак чатыры тысячи тых, якія маюць імя Айца Ягонага, напісане на ілбах іхніх.

2 І пачуў я голас з неба, як голас мноства водаў, і як голас грымотаў вялікіх; і пачуў я голас гусъляроў, якія граюць на гусълях сваіх.

3 І яны съпяваюць нібы новы съпей перад пасадам, і перад чатырмá жывёламі, і старостамі, і ніхто ня мог навучыцца съпеву [гэтаму], акрамя ста сарака чатырох тысячаў, што адкупленыя ад зямлі.

4 Гэта тыя, якія не апаганіліся з жанчынамі, бо яны ў дзявоцтве; гэта тыя, якія ідуць за Ягнём, куды б Ён ні ішоў. Яны адкуплены ад людзей, першынцы Богу і Ягняці,

5 і ў вуснах іхніх ня знайдзена хітраваньня, бо яны беззаганныя перад пасадам Божым.

6 I ўбачыў я іншага анёла, які ляцеў па сярэдзіне неба, які меў вечнае Эвангельле, каб дабравесціць жыхарам зямлі, і ўсім народам, і каленам, і мовам, і плямёнам,

7 і казаў голасам вялікім: «Бойцеся Бога, і аддайце Яму славу, бо прыйшла гадзіна суду Ягонага, і пакланіцесь Тому, Які стварыў неба, і зямлю, і мора, і крыніцы водаў».

8 I іншы анёл ішоў за [ім], кажучы: «Упаў, упаў Бабілон, горад вялікі, бо віном ярасьці распusty сваёй ён напаіў усе народы».

9 I трэці анёл ішоў за імі, кажучы голасам вялікім: «Калі хто пакланяецца зверу і вобразу ягонаму і атрымлівае пазнаку на лоб свой ці на руку сваю,

10 той будзе піць віно ярасьці Божай, налітае без дамешкаў у келіх гневу Ягонага, і будзе мучыцца ў агні і ў серцы перад съвятymі анёламі і перад Ягнём,

11 і дым мучэнняյ іхніх будзе ўзынімацца на вякі вякоў, і ня будуць мець супачынку ўдзень ѹначы тыя, якія пакланяюцца зверу і вобразу ягонаму, і якія атрымалі пазнаку імя ягонага.

12 Тут цярплівасьць съвятых; тут тыя, якія захоўваюць прыказаныні Божыя і веру Ісусаву».

13 I пачаў я голас з неба, які казаў мне: «Напіши: “Адгэтуль шчасльвия мёртвия, якія паміраюць у Госпадзе. Так, — кажа Дух, — каб яны супачылі ад працаў сваіх, і справы іхнія

ідуць за імі”».

14 I ўбачыў я, і вось воблака белае, і на воблаку сядзіць падобны да Сына Чалавечага, Які мае на галаве Сваёй вянок залаты і ў руцэ Сваёй — серп востры.

15 I іншы анёл выйшаў з бажніцы, закрычаўши вялікім голасам да Таго, Які сядзеў на воблаку: «Пашлі серп Твой і жні; бо прыйшла для Цябе гадзіна жніва, бо сасьпела жніво зямлі».

16 I кінуў Той, Які сядзеў на воблаку, серп Свой на зямлю, і зямля была зжатая.

17 I іншы анёл выйшаў з бажніцы, што ў небе, сам маючи серп востры.

18 I іншы анёл выйшаў з ахвярніку, маючи ўладу над агнём, і ўсклікнуў крыкам вялікім да таго, які меў серп востры, кажучы: «Пашлі твой серп востры і зъбяры ягады вінаграду зямлі, бо сасьпелі гронкі яго».

19 I кінуў анёл серп свой на зямлю, і сабраў вінаград зямлі, і кінуў яго ў тоўчню вялікую ярасьці Божай;

20 і патапталі яго ў тоўчні вонках гораду, і выйшла кроў з тоўчні аж да цугляў конскіх на тысячу шэсцьсот стадыяў.

Адкр 15

1 I ўбачыў я іншы знак у небе, вялікі і дзіўны: сем анёлаў, якія маюць сем плягаў апошніх, якімі мае скончыцца ярасьць Божая.

2 I ўбачыў я нібы мора шкляное, зъмяшанае з агнём, і тых, якія перамагалі звера, і вобраз ягоны, і пазнаку ягоную, і лічбу імя ягонага, якія стаяць на

моры шкляным, маючы гусылі Божыя,
 3 і съпяваюць съпей Майселя, слугі Божага, і съпей Ягняці, кажучы: «Вялікія і дзіўныя справы Твае, Госпадзе, Божа Ўсеўладны! Справядлівія і праудзівія шляхі Твае, Валадару съвятых!

4 Хто не спалохаецца Цябе, Госпадзе, і не праславіць імя Тваё? Бо адзін Ты — Святы, бо ўсе народы прыйдуць і паклоняцца перад Табою, бо выявілася праведнасьць Твая».

5 I пасъля гэтага ўбачыў я, і вось, адчынілася бажніца намёту съведчаныня ў небе,

6 і выйшлі з бажніцы сем анёлаў, якія маюць сем плягаў, апранутыя ў ільняную вопратку, чистую і съветлую, і падперазаныя праз грудзі паясамі залатымі.

7 I адна з чатырох жывёлаў дала сямі анёлам сем чараў залатых, поўных ярасьці Бога, Які жыве на вякі вякоў.

8 I напоўнілася бажніца дымам ад славы Божае і ад моцы Ягонае, і ніхто ня мог увайсъці ў бажніцу, пакуль ня зъдзейсніліся сем плягаў сямі анёлаў.

Адкр 16

1 I пачуў я голас вялікі з бажніцы, які казаў да сямі анёлаў: «Ідзіце і выліце чары ярасьці Божай на зямлю».

2 I пайшоў першы, і выліў чару сваю на зямлю, і сталіся благія і балючыя скулы ў людзей, якія мелі пазнаку зъвера і пакланяліся вобразу ягонаму.

3 I другі анёл выліў чару сваю ў моры, і сталася кроў, быццам мёртвага, і ўсякая душа жывая памерла ў моры.

4 I трэці анёл выліў чару сваю ў ракі і крыніцы водаў, і сталася кроў.

5 I пачуў я анёла водаў, які казаў: «Праведны Ты, Госпадзе, Які ёсьць, і Які быў, і Святы, што прысудзіў гэтак,

6 бо кроў съвятых і прарокаў яны вылілі, і кроў Ты даў ім піць, бо яны вартыя гэтага».

7 I пачуў я іншага, які казаў з ахвярніку: «Так, Госпадзе, Божа Ўсеўладны, слушныя і праведныя суды Твае».

8 I чацвёрты анёл выліў чару сваю на сонца, і дадзена яму паліць людзей у агні.

9 I паліла людзей вялікая съпёка, і блюзынілі яны на імя Бога, Які мае ўладу над гэтымі плягамі, і не навярнуліся, каб даці Яму славу.

10 I пяты анёл выліў чару сваю на пасад зъвера, і сталася, што валадарства ягонае зацемрылася, і яны кусалі языкі свае ад болю

11 і блюзынілі на Бога Нябеснага дзеля болю свайго і скрулаў сваіх, і не навярнуліся ад справаў сваіх.

12 I шосты анёл выліў чару сваю ў вялікую раку Эўфрат, і высахла вада ў ёй, каб падрыхтаваны быў шлях для валадароў, што ад усходу сонца.

13 I ўбачыў я: з вуснаў цмока, і з вуснаў зъвера, і з вуснаў фальшывага прарока — тры духі нячыстыя, падобныя да жабаў,

14 бо гэта — духі дэманаў, якія чыняць знакі, якія зыходзяць на валадароў зямлі і ўсяго сусьвету, каб сабраць іх на вайну ў той дзень вялікі Бога Ўсеўладнага.

15 «Вось, прыходжу, як злодзей. Шчасльвы той, які чувае і захоўвае адзеньне сваё, каб не хадзіць яму голым, і каб ня бачылі непрыстайнасці ягонай».

16 I сабраў ён іх у месцы, якое па-гебрайску называецца Армагедон.

17 I сёмы анёл выліў чару сваю на паветра, і выйшаў голас вялікі з бажніцы нябеснай, ад пасаду, які казаў: «Сталася!»

18 I сталіся галасы, і грымоты, і маланкі, і землятрусы стаўся вялікі, якога ня было ад [часоў], як зъявіліся людзі на зямлі. Гэткі землятрусы! Такі вялікі!

19 I распаўся горад вялікі на трыв часткі, і гарады паганаў заваліліся; і Бабілон вялікі быў узгаданы перад Богам, каб даць яму келіх віна ярасці гневу Ягонага.

20 I кожны востраў уцёк, і гары не знайшлося.

21 I град вялікі, як таленты, зыйшоў з неба на людзей, і блюзынілі людзі на Бога за плягу граду, бо вельмі вялікая была пляга гэтая.

Адкр 17

1 I прыйшоў адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чараў, і загаварыў да мяне, кажучы мне: «Хадзем, я пакажу табе суд над распусніцай вялікай, якая сядзіць над мнóstvam водаў,

2 з якою распуснічалі валадары зямныя, і віном распustы яе напіваліся жыхары зямлі».

3 I ён павёў мяне ў духу ў пустыню, і ўбачыў я жанчыну, якая сядзела на зьверы пунсовым, поўным імёнаў

блюзынерскіх, які меў сем галоваў і дзесяць рагоў.

4 I жанчына была апранутая ў пурпур і кармазын, і аздобленая золатам і каштоўным камянём і пэрламі, і мела ў руцэ сваёй келіх залаты, поўны агіды і нячыстасці распustы яе.

5 I на ілбе ў яе напісане імя: «Тайна, Бабілон вялікі, маці распусніц і агіды зямлі».

6 I ўбачыў я, што жанчына напіваецца крывёю сьвятых і крывёю сьведкаў Ісуса. I, бачачы яе, я зъдзіўляўся зъдзіўленнем вялікім.

7 I сказаў мне анёл: «Што ты зъдзіўляешся? Я табе скажу таямніцу жанчыны і зьвера, які носіць яе і мае сем галоваў і дзесяць рагоў.

8 Зьвер, якога ты бачыў, быў і няма яго, і мае выйсьці з бездані і пайсьці на загубу; і зъдзіўляща жыхары зямлі, імёны якіх не запісаныя ў кнігу жыцця ад заснавання сьвету, гледзячы на зьвера, што ён быў і няма яго, хаця ёсьць.

9 Тут розум, які мае мудрасць. Сем галоваў ёсьць сем гор, дзе жанчына сядзіць на іх,

10 і сем валадароў: пяць упалі, і адзін ёсьць, іншы яшчэ не прыйшоў і, калі прыйдзе, нядоўга мусіць быць.

11 I зьвер, які быў і няма яго, ён — восьмы, і з сямі ён ёсьць, і на загубу ідзе.

12 I дзесяць рагоў, якія ты бачыў, ёсьць дзесяць валадароў, якія яшчэ не атрымалі валадарства, але атрымаюць уладу, як валадары, на адну гадзіну разам са зьверам.

13 Яны маюць адну думку і моц і аддаюць уладу сваю зьверу.

14 Яны будуць ваяваць з Ягнём, і Ягня пераможа іх, бо Ён – Пан паноў і Валадар валадароў, а тыя, што з Ім, – пакліканыя, і выбраныя, і верныя».

15 І кажа мне: «Воды, якія ты бачыў, дзе сядзіць распусьніца, – гэта плямёны, і натоўпы, і народы, і мовы.

16 І дзесьць рагоў, якія ты бачыў на зъверы, яны зъненавідзяць распусьніцу, і спустошаць яе, і аголяць, і цела яе зъядуць, і спалаць яе ў агні;

17 бо Бог даў у сэрца іхняе учыніць думку Ягоную і учыніць аднадумна, і даць валадарства сваё зъверу, дакуль ня зъдзейсьняцца слова Божыя.

18 І жанчына, якую ты бачыў, – гэта горад вялікі, які мае валадарства над валадарамі зямнымі».

Адкр 18

1 І пасъля гэтага ўбачыў я анёла, які зыходзіў з неба, які меў вялікую ўладу; і зямля была асьветленая ад славы ягонае;

2 І закрычаў ён моцна голасам вялікім, кажучы: «Упаў, упаў Бабілон, вялікая [распусьніца], і стаўся жытлом дэманаў, і прыбежышчам усякага духа нячыстага, і прыбежышчам усякай птушкі нячыстай і брыдкай,

3 бо віном ярасыці распусты сваёй яна напаіла ўсе народы, і валадары зямныя распусьнічалі з ёю, і купцы зямныя ўзбагаціліся з моцны раскошы яе».

4 І пачуў я іншы голас з неба, які казаў: «Выйдзі з яе, народзе Мой, каб ня ўдзельнічаць у грахах ейных і не атрымаць плягаў ейных;

5 бо дайшлі грахі яе аж да неба, і ўзгадаў Бог пра нягоднасці ейныя.

6 Аддайце ёй, як і яна аддавала вам, і падвойце ёй удвая паводле справаў яе; у келіх, у які яна налівала, наліце ёй удвая.

7 Колькі ўслайляла яна сябе і раскашавалася, гэтулькі дайце ёй мучэнняў і плачу, бо яна казала ў сэрцы сваім: «Сяджу валадаркаю, і не ўдава я, і плачу не пабачу».

8 Дзеля гэтага ў адзін дзень прыйдуць на яе плягі: съмерць, і плач, і голад; і будзе яна спалена ў агні, бо магутны Госпад Бог, Які судзіць яе.

9 І загалосяць, і заплачуць па ёй валадары зямныя, якія распусьнічалі і раскашаваліся з ёю, калі ўбачаць дым ад пажару яе,

10 стаўши здалёк дзеля страху ад мучэнняў яе і кажучы: «Гора, гора, горад вялікі Бабіён, горад магутны, бо ў адну гадзіну прыйшоў суд твой!»

11 І купцы зямныя галосяць і плачуць па ёй, бо ніхто ўжо не купляе тавару іхняга,

12 тавару з золата, і срэбра, і каштоўнага камяння, і пэрлай, і вісону, і пурпuru, і ядвабу, і кармазыну, і ўсякага дрэва пахкага, і ўсякіх вырабаў з косьці слановае, і ўсякіх вырабаў з дрэва каштоўнага, і медзі, і жалеза, і мармуру,

13 і цынамону, і фіміяму, і міра, і ладану, і віна, і алею, і муکі, і пшаніцы, і скаціны, і авечак, і коней, і вазоў, і целаў і душаў чалавечых.

14 «І плады пажаданьня душы тваёй адыйшлі ад цябе; і ўсё тлустае і бліскучае адыйшло

ад цябе, і ты ніколі ўжо ня знайдзеш гэтага».

15 I гандляры гэтага, якія ўзбагаціліся ад яе, будуць стаяць здалёк здзеля страху ад мучэння яе, плачучы і галосячы,

16 i кажучы: «Гора, гора, горад вялікі, апрануты ў вісон, і пурпур, і кармазын, і аздоблены золатам, і каштоўным каменем, і пэрламі,

17 бо ў адну гадзіну спустошана гэткае багацьце!» I ўсе корнікі, і ўсе людзі на караблях, і маракі, і ўсе працаўнікі на моры сталі здалёк

18 i, гледзячы на дым ад пажару яго, крычалі, кажучы: «Што падобна да гораду вялікага?»

19 I сыпалі пыл на галовы свае, і крычалі, плачучы і галосячы, і кажучы: «Гора, гора, горад вялікі, у якім узбагаціліся ад каштоўнасцяў ягоных усе, хто мае караблі на моры, бо ў адну гадзіну ён спустошаны!

20 Весяліся над ім, неба і святыя апосталы і прарокі, бо прысудзіў Бог прысуд ваш на яго».

21 I ўзяў адзін дужы анёл камень вялікі, як млыновы, і кінуў у мора, кажучы: «Гэтак з сілаю кінуты будзе Бабілон, горад вялікі, і ўжо больш ня знайдуць яго.

22 I ня будзе ўжо чутно ў табе голасу гусъляроў, і музыкаў, і жалейнікаў, і трубачоў, і ня будзе знайдзена ўжо ў табе ніводнага майстра, і ніякага майстэрства, і голас млыновы ня будзе чутны ўжо ў табе,

23 i ня зьявіцца ўжо ў табе свято сьвечкі, і голас жаніха і нявесты ня будзе

чутны ўжо ў табе, бо купцы твае былі магнатамі зямлі, бо чараваньнямі тваімі падманутыя ўсе народы.

24 I знайдзена ў ім кроў прарокаў, і съвятых, і ўсіх забітых на зямлі».

Адкр 19

1 I паслья гэтага пачуў я голас вялікі мноства народу ў небе, які казаў: «Альелюя! Збаўленьне, і слава, і пашана, і моц Госпаду, Богу нашаму!»

2 Бо слушныя і справядлівия суды Ягоныя, бо засудзіў Ён вялікую распусьніцу, якая паганіла зямлю распуштаю сваёю, і адпомсьціў за кроў слугаў Сваіх ад рукі яе».

3 I другі раз сказаў: «Альелюя! I дым яе ўзынімаецца на вякі вякоў».

4 I ўпалі дваццаць чатыры старосты і чатыры жывёлы, і пакланіліся Богу, Які сядзіць на пасадзе, кажучы: «Амэн! Альелюя!»

5 I выйшаў голас з пасаду, які казаў: «Хваліце Бога нашага, усе слугі Ягоныя і тыя, хто баіцца Яго, і малыя, і вялікія!»

6 I пачуў я быццам голас шматлікага натоўпу, і быццам голас мноства водаў, і быццам гук грымотаў моцных, які казаў: «Альелюя! Bo заваладарыў Госпад, Бог Усёладны!»

7 Узрадуемся, і ўзвесялімся, і дамо славу Яму, бо прыйшло вясельле Ягняці, і жонка Ягоная падрыхтавала сябе».

8 I дадзена ёй, каб апранулася ў вісон чисты і съветлы; вісон жа — гэта праведнасць святых.

9 I кажа мне: “Напіши: «Шчаслівия тыя, якія

пакліканыя на вячэру вясельную Ягняці». І кажа мне: «Гэта ёсьць праўдзівыя слова Божыя».

10 I я ўпаў да ног ягоных, каб пакланіцца яму, і ён кажа мне: «Глядзі, не [рабі гэтага]! Я – таварыш твой і братоў тваіх, якія маюць съведчанье Ісуса. Богу пакланіся, бо съведчанье Ісуса ёсьць дух прароцтва».

11 I ўбачыў я неба адчыненае, і вось, конь белы, і Вершнік на ім, называны Верным і Праўдзівым, і ён паводле справядлівасці судзіць і ваюе. 12 А вочы Ягоныя – як полымя агню, і на галаве Ягонаі шмат дыядэмай. Ён мае імя напісаное, якога ніхто ня ведае, апрача Яго Самога.

13 I ён апрануты ў шату акрываўленую, і імя Ягонае называецца: «Слова Божае».

14 I ішлі за Ім войскі нябесныя на белых конях, апранутыя ў вісон белы і чысты.

15 I з вуснаў Ягоных выходзіць меч востры, каб ім біць народы, і ён будзе пасьвіць іх кіем жалезным. I ён топча тоўчно віна ярасьці і гневу Бога Ўсейладнага.

16 I мае на шатах і на съягне Сваім напісаное імя: «Валадар валадароў і Пан паноў».

17 I ўбачыў я аднага анёла, які стаяў на сонцы. I крыкнуў ён голасам вялікім, кажучы да ўсіх птушак, якія лёталі па сярэдзіне неба: «Хадземце, зьбірайцеся на вячэру Вялікага Бога,

18 каб ёсьці целы валадароў, і целы тысячнікаў, і целы дужых, і целы коней і вершнікаў на іх, і целы ўсіх свабодных, і слугаў, і малых, і вялікіх».

19 I ўбачыў я зъвера, і

валадароў зямных, і войскі іхнія, сабраныя дзеля вайны з Тым, Які сядзіць на кані, і з войскам Ягоным.

20 I быў схоплены зъвер, і з ім – фальшывыя прарок, які рабіў знакі перад ім, якімі падманваў тых, што атрымалі пазнаку зъвера і пакланяліся вобразу ягонаму. Абодва жыўцом былі кінутыя ў возера агню, якое палае серкаю.

21 I рэшта была забітая мячом Таго, Які сядзеў на кані, што выходзіў з вуснаў Ягоных. I ўсе птушкі насыціліся целамі іхнімі.

Адкр 20

1 I ўбачыў я анёла, які зыходзіў з неба, які меў ключ ад бездані і ланцуг вялікі ў руцэ сваёй.

2 I ён меў уладу над цмокам, зъмеем старадаўным, які ёсьць д'ябал і шатан, і звязаў яго на тысячу гадоў,

3 і кінуў яго ў бездань, і замкнуў яго, і запячатаў зъверуху, каб не падманваў больш народы, пакуль ня скончыцца тысяча гадоў; і паслья гэтага мусіць быць развязаны на малы час.

4 I ўбачыў я пасады, і сядзелі на іх, і быў ім дадзены суд, і душы съятых за съведчанье Ісуса і за слова Божае, і тых, якія не пакланіліся зъверу і вобразу ягонаму, і не атрымалі пазнакі на лоб свой і на руку сваю. I яны ажылі, і валадарылі з Хрыстом тысячу гадоў.

5 А рэшта мёртвых не ажыла, пакуль ня скончыцца тысяча гадоў. Гэта – уваскрасенне першае.

6 Шчасльвы і съяты той, хто мае частку ў першым уваскрасені; над імі съмерць другая ня мае ўлады, але

яны будуць съвятарамі Бога і Хрыста і будуць валадарыць з Ім тысячу гадоў.

7 I калі скончыцца тысяча гадоў, будзе развязаны шатан з вязніцы сваёй

8 i выйдзе падманваць народы на чатырох кутах зямлі, Гога і Магога, ды зьбираць іх на вайну; лічба іх — як пясок марскі.

9 I яны ўзышлі на шырыню зямлі, і атачылі табар съвятых і горад улюблёны, і зыйшоў ад Бога з неба агонь, і зжор іх.

10 I д'ябал, які падманваў іх, быў кінуты ў возера агню і серкі, дзе зьевер і фальшывы прарок; і будуць яны мучыцца ўздзень і ўначы на вякі вякоў.

11 I ўбачыў я вялікі белы пасад і Таго, Які сядзеў на ім, ад аблічча Якога ўцяклі зямля і неба, і не знайшлося месца для іх.

12 I ўбачыў я мёртвых, малых і вялікіх, якія стаялі перад Богам. I былі разгорнутыя кнігі; і разгарнулі іншую кнігу, якая ёсьць [кніга] жыцця, і былі суджаныя мёртвымі паводле напісанага ў кнігах, паводле справаў сваіх.

13 I аддала мора мёртвых, што ў ім, і съмерць ды пекла аддалі мёртвых, што ў іх; і быў суджаны кожны паводле справаў сваіх.

14 A съмерць і пекла кінутыя ў возера агню. Гэта — другая съмерць.

15 I калі хто ня быў знайдзены запісаным у кнізе жыцця, той быў кінуты ў возера агню.

земля прамінулі, і мора ўжо няма.

2 I я, Ян, убачыў горад съвяты, новы Ерусалім, які зыходзіў ад Бога з неба, падрыхтаваны як нявеста, аздобленая дзеля мужа свайго.

3 I пачаў я голас вялікі з неба, які казаў: «Вось, намёт Бога з людзьмі, і ён будзе жыць з імі; і яны будуць народам Ягоным, і Сам Бог будзе з імі Богам іхнім.

4 I абатрэ Бог усякую сълязу з вачэй іхніх; і съмерці ўжо ня будзе, і ня будзе ўжо ані плачу, ані крыку, ані болю, бо ранейшае прамінула».

5 I сказаў Той, Які сядзіць на пасадзе: «Вось, Я раблю ўсё новае». I кажа мне: «Напіши, бо гэтыя слова праудзівия і верныя».

6 I сказаў мне: «Сталася. Я — Альфа і Амэга, Пачатак і Канец. Таму, хто смагне, Я дам з крыніцы вады жыцця дарма.

7 Той, хто пераможа, возьме ў спадчыну ўсё, і Я буду яму Богам, і ён будзе Мне сынам.

8 A для палахлівых і няверных, і брыдотных, і забойцаў, і расpusьнікаў, і чараунікоў, і ідалапаклоннікаў, і ўсіх хлусьлівых частка іхняя — у возеры, якое палае агнём і серкаю. Гэта — другая съмерць».

9 I прыйшоў да мяне адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чараў, напоўненых сямю апошнімі плягамі, і загаварыў са мною, кажучы: «Хадзем, пакажу табе жанчыну, нявесту Ягняці».

10 I ён павёў мяне ў духу на вялікую і высокую гару, і паказаў мне горад вялікі, съвяты Ерусалім, які зыходзіць з неба ад Бога

Адкр 21

¹ I ўбачыў я новае неба і новую зямлю, бо першае неба і першая

11 і мае славу Божую. I съвято ягонае падобнае да найкаштоўнайшага камня, накшталт камня ясыпісу, што зіхціць, як крышталь.

12 I ён мае мур вялікі і высокі, і мае дванаццаць брамаў, і на брамах — дванаццаць анёлаў і напісаныя імёны дванаццаці каленаў сыноў Ізраіля:

13 ад усходу — тры брамы, ад поўначы — тры брамы, ад поўдня — тры брамы, ад заходу — тры брамы.

14 I мур гораду мае дванаццаць падмуркаў, і на іх — імёны дванаццаці апосталаў Ягняці.

15 I той, які гаварыў са мною, меў трысціну залатую, каб абмераць горад, і брамы ягоныя, і мур ягоны.

16 I горад ляжыць чатырохкунікам і даўжыня ягоная такая самая, як і шырыня. I ён абмераў горад трысцінай на дванаццаць тысячаў стадыяў; і даўжыня, і шырыня, і вышыня ягоныя аднолькавыя.

17 I ён абмераў мур ягоны на сто сорак чатыры локці меры чалавечеа, якая і анёльская.

18 I мур быў пабудаваны з ясыпісу; а горад — з чистага золата, падобнага да шкла чистага.

19 I падмуркі муру гораду аздобленыя ўсякім каштоўным камянём: першы падмурак — ясыпісам, другі — сапфірам, трэці — хальцэдонам, чацвёрты — шмарагдам,

20 пяты — сардоніксам, шосты — сардам, сёмы — хрызалітам, восьмы — бэрылем, дзяявяты — тапазам, дзясяты — хрызапразам, адзінаццаты — гіяцынтом, дванаццаты — амэтыстам.

21 I дванаццаць брамаў — з

дванаццаці пэрлінаў, кожная брама — з аднае пэрліны. I вуліца гораду — з чистага золата, праразыстага, як шкло.

22 I бажніцы ў ім ня ўбачыў я, бо Госпад, Бог Усеўладны, і Ягня — гэта бажніца ягоная.

23 I горад ня мае патрэбы ані ў сонцы, ані ў месяцы, каб асьвятлялі яго, бо слава Божая асьвяціла яго, і съветач ягоны — Ягня.

24 I народы збаўленых будуць хадзіць у съвяtle ягоным, і валадары зямнага прынясусьць у яго славу і гонар свае.

25 I брамы ягоныя ня будуць замыкацца ўдзень, а ночы там ня будзе.

26 I прынясусьць у яго славу і гонар народаў.

27 I ня ўвойдзе ў яго ніхто паганены і той, хто чыніць агіду і хлускню, а толькі запісаныя ў кнізе жыцьця Ягняці.

Адкр 22

1 I паказаў ён мне чистую раку вады жыцьця, съветлую, як крышталь, якая выходзіла з пасаду Бога і Ягняці.

2 На сярэдзіне вуліцы яго і паабапал ракі — дрэва жыцьця, якое дае плады дванаццаць разоў, даючы на кожны месяц ягоны плод; і лісьце дрэва — дзеля аздараўлення народаў.

3 I ня будзе ўжо нічога выклітага. I пасад Бога і Ягняці будзе ў ім, і слугі Ягоныя будуць служыць Яму.

4 I яны ўгледзяць ablічча Ягонае, і імя Ягонае — на ілбах іхніх.

5 I ночы ня будзе там, і ня будуць мець патрэбы ў съветачы і ў съвяtle сонца, бо Госпад Бог асьвятляе іх,

і будуць валадарыць на вякі вякоў.

6 I сказаў мне: «Словы гэтая верныя і праудзівия. I Госпад, Бог съвятых прарокаў, паслаў анёла Свайго паказаць слугам Сваім, што мусіць стацца неўзабаве.

7 Вось, прыходжу хутка. Шчасльві той, які захоўвае слова прароцтва кнігі гэтае».

8 I я, Ян, бачыў гэта і чуў. I калі я пачуў і ўбачыў, я ўпаў пакланіцца перад нагамі анёла, які паказваў мне гэта.

9 I ён кажа мне: «Глядзі, не [рабі гэтага], бо я — таварыш твой і братоў тваіх, прарокаў, і тых, якія захоўваюць слова кнігі гэтае. Богу пакланіся».

10 I кажа мне: «Не запячатывай слова прароцтва кнігі гэтае, бо час блізкі.

11 Крыўдзіцель няхай яшчэ крыўдзіць, і брудны няхай яшчэ брудзіцца, і праведны няхай яшчэ чыніць праведнасць, і съвяты няхай яшчэ асьвячаецца.

12 I вось, Я прыходжу хутка, і нагарода Мая са Мною, каб аддаць кожнаму [паводле таго], якія будуць справы ягоныя.

13 Я — Альфа і Амэга, Пачатак і Канец, Першы і Апошні.

14 Шчасльвия тыя, якія

выконваюць прыказаныні Ягоныя, каб была ўлада ў іх на дрэва жыцця, і каб увайсьці праз брамы ў горад.

15 A вонках — сабакі і чараўнікі, і распусынікі, і забойцы, і ідалапаклоннікі, і ўсе, якія любяць і чыняць падман.

16 Я, Icус, паслаў анёла Майго засьведчыць вам гэта ў цэрквах. Я — корань і род Davідавы, зорка съветная і ранішняя».

17 I Дух, і нявеста кажуць: «Прыйдзі!» I хто чуе, няхай скажа: «Прыйдзі!» I той, хто смагне, няхай прыходзіць, і той, хто хоча, няхай бярэ ваду жыцця дарма.

18 Bo я съведчу кожнаму, хто чуе слова прароцтва кнігі гэтае: калі хто дакладзе [нешта] да гэтага, Бог ускладзе на яго плягі, напісаныя ў кнізе гэтай;

19 i калі хто забярэ нешта ад словаў кнігі прароцтва гэтага, Бог забярэ ў яго частку ягоную з кнігі жыцця, і з гораду съвятога, і з таго, што напісане ў кнізе гэтай.

20 Той, Які засьведчыў гэта, кажа: «Так, прыходжу хутка!» Амэн. Так, прыйдзі, Госпадзе Icuse!

21 Ласка Господа нашага Icusa Хрыста з усімі вамі. Амэн.